IL . R. 16 .

MENTEM ALIT ET EXCOLIT

K.K. HOFBIBLIOTHEK
ÖSTERR. NATIONALBIBLIOTHEK

49.R.16

49. K. 16.

ONOMASTICON

HISTORIAE ROMANAE, IOANNE GLANDORPIO AVCTORE:

Quo veluti per satyram de Familiis & reliquis illustrib. personis Rom. quæ simul a bonis auctoribus, simul aliis id genus priscis monumentis celebrantur, collecta expositio est: Ad historiam Rom. dextre & integre cognoscendam apprime cum vtile tum necessarium.

Addita præcipuarum Familiarum stemmata eodem auctore: Adhæc Cognominum & Agnominum Index accuratus: Auctorum item, quorum testimoniis auctor vsus est, Catalogus.

Editionis post auctoris mortem adornatæ occasionem & rationem, quæque eam in rem collata opera sit, docet REINERI REINECCII *præfatio.*

FRANCOFVRDI
Apud Andreæ Wechelj heredes,
Claudium Marnium, & Ioann. Aubrium:
M D LXXXIX.
Cum S. Cæsareæ Maiestatis priuilegio.

NOMENCLATIO AVCTORVM, QVI A GLANDORPIO IN HOC Opere citantur.

Acta conciliorum.
Ambrosius Episc.
Angelus Politianus.
Appianus Alexandr.
Antiquitates orbis terrarum.
Auctor de viris illustribus.
Augustinus Episc.
Ausonius.
Barthol. Merula.
Cælius Rhodiginus.
Cæsar.
Capitolinus.
Cassiodorus.
Cataneus.
Catullus.
Censorinus.
Codex Iustiniani.
Columella.
Cotta Mediolan.
Cuspinianus.
Diodorus.
Dion.
Dionysius.
Egnatius Venetus.
Ephemerides Ecclesiast.
Eusebius.
Euttopius.
Festus Pompeius.
Florus.
Frontinus.
Gallicanus.
Gellius.
Glareanus.
Gyraldus.
Hegesippus.
Herodianus.
Hieronymus.
Hotatius.
Institutiones Iuris.
Iosephus.
Iulius Obsequens.
Iuuenalis.
Lactantius.
Lampridius.
Liuius.
Macrobius.
Mapheus Vegius.
M. Cato.
M. Cicero.
M. Varro.
Marlianus.
Martialis.
Nicephorus.
Orosius.
Ouidius.
Pand. iuris ciuilis.
Parerculus.
Paulus Manutius.
Persius.
Petrus Crinitus.
Petrus Victorius.
Plinius iunior.
Plinius Secundus.
Plutarchus.
Polybius.
Pomponius Lætus.
Pomponius Mela.
Priscianus.
Propertius.
Quintilianus.
Raphael Volaterran⁹.
Rutilius Bernhard.
Salustius.
Seneca.
Serenus.
Seruius.
Sex. Rufus.
Solinus.
Spartianus.
Strabo.
Suetonius.
Symmachus.
Tabulæ Capitol.
Tacitus.
Tertullianus.
Trebellius Pollio.
Valerius Max.
Victor.
Virgilius.
Virgilius Polydorus.
Vitruuius.
Zasius Vlrichus.

Quæ præterea nostris appendicibus adducuntur, de iis commentatione opus non esse videbatur.

KAISERLICHE KOENIGLICHE WIEN

IN ONOMASTICON ROMANVM,

Ad

INVICTISS. ET POTENTISS. IMP. CAES. RVDOLFVM II.

P.F. AVG. P. PATR. GERMANIÆ, HVNGARIAE, BOIEMIAE, DALMATIAE, CROATIAE, Slavoniæ &c. Regem, Archiducem Austriæ, Ducē Burgundiæ, Stiriæ, Carinthiæ, Carniolæ &c. Comitem Tirolis &c. Principem opt. Dominum clementissimum,

PROOEMIVM

REINERI REINECCII STEINHEMII.

GENTIS LATINAE, & singulariter ROMANORVM originem, tum quæ apud vtrosque regna efflorverint, quæque in his familiæ rerum potitæ sint, alibi enucleauimus. Sunt enim in medio historiæ Rom. scriptores tam eius temporis, quam quo Regibus pulsis, Romæ primum RESPVBLICA instituta fuit, deinde MONARCHIA, seu Principum, qui & IMPERATORES, CAESARES & AVGVSTI nuncupati, dominatus successit. Nisi quod ex eo numero non pauci deperierē, & qui reliqui sunt, raro integri offenduntur, edace illā rerum omnium vetustate, ista quoque in parte nimis intemperanter grassata. Qui ad cæteras Romanas familias, inprimis vero quæ Rempublicam condiderunt, stabilierunt, amplificarunt, animum appulerint, in iis antiquissimus occurrit M. TERENTIVS VARRO, Gellii elogio celebratus lib. 19. cap 14. & altero Augustini Episcopi lib. 6. de ciuitate DEI cap. 2. Vt ne repetam, quæ de eodem ceu συγχρόνῳ Cicero habet in Quæstionibus Academicis. Ac Seruius quidem in 5. Æneid. tantum de Troianę stirpis familiis Varronem scripsisse, tradit. Cum probatior auctor Plinius lib. 35. cap. 2. septingentos illustres Varronis commemoret, & ità commemoret, vt non solum nomina horum, verum etiam imagines ingeniō eius conseruatas dicat. Circa idem tempus in eodem argumenti genere illustre T. POMPONII ATTICI, quē Cicero inter amicos principe loco coluit, studium extitit. Etenim cum

moris maiorum ſummus imitator eſſet, antiquitatisque Rom. amator, eam totam expoſuit, & quod difficilimum fuit, ſic familiarum originem ſubtexuit, vt ex eo opere clarorum virorum propagines liquido cognoſcerentur, quemadmodum auctor eſt Cornelius Nepos. Qui & iſtud adiicit, hiſce Attici libris nihil potuiſſe dulcius eſſe iis, qui cupiditatem aliquam haberent noticiæ clarorum virorum: imo AVGVSTVM Cæſ. nullum prętermiſiſſe diē, quo non ad Atticum ſcriberet, & de antiquitate aliquid ſciſcitaretur. Sed & Cicero huic, vti paulo antè ſcripſimus, amici ſui labori grauiſſimum teſtimoniū tribuit in Oratore: *Cognoſcat*, inquit, *Orator rerum geſtarū & memoriæ veteris ordinem, maxime ſcilicet noſtræ ciuitatis: ſed & imperioſorum populorum & Regum illuſtrium: quem laborem nobis Attici noſtri leuauit labor, qui conſeruatis notatisque temporibus, nihil cum illuſtre prætermitteret, annorum ſeptingentorum memoriam vno libro colligauit.* NESCIRE AVTEM, QVID, ANTEQVAM NATVS SIS, ACCIDERIT, ID EST, SEMPER ESSE PVERVM. *Quid enim eſt ætas hominis? niſi cum memoria rerum veterum cum ſuperiorum ætate contexitur. Commemoratio autem antiquitatis, exemplorūq; prolatio, ſumma cum delectatione & auctoritatem orationi affert & fidem.* Hæc ille. Agit de eodem epiſtolarum ad Attic. lib. 12. epiſt. 5. Suntque inde quæſtiones eius ibidem epiſt. 20. 21. 23, item lib. 13. epiſt. 32. & ſeq. lib. 16. epiſt. 13. Mox in Attici veſtigia ſucceſſit HYGINVS, Auguſti Cęſ. libertus, ſucceſſit M. VALERIVS MESSALA, Orator, amplißimæ & familiæ & dignitatis. Nā ille quidem genealogiarum libros ſuos citat lib. 2. de ſignis cœleſtibus, hic iam ſenex de familiis volumina condidit teſte Plinio. Tametſi de Hygino incertum ſit, Romanasne vel aliorum populorum genealogias tractārit. Vti de Meſſala iſtud memorabile, quod operam eam non indignus generoſo animo ſtomachus ipſi expreſſit, nempe quod Scipionis Africani tranſiens atrium, vidiſſet adoptione teſtamentaria Salutionis, Africanorum dedecore notam irrepentem Scipionum nomini, ſicque veras & genuinas familiarum propagines ab inſititiis promendas ac diſcernendas ſibi putaret. Sed & SVETONII Romanorum illuſtrium ſtirpes citantur a Suida Τερέντιλλος. Iā ſi ad reliquorum Imperatorum ætatem progrediare; plane ἐξαίρετον eſt, quod de VALENTINIANO I. ſcriptum reliquit Aurelius Victor, hunc vt pluribus aliis rebus, ita genera vetuſtiſſimorum tenendo ADRIANO proximum fuiſſe. Omitto laudatiſſimi exempli morem, quem ante deſcriptiones illas, de quibus diximus, introductas, ipſasmet Romanas familias obſeruaſſe, apud Plinium legimus. Locum ex eo, quem ſupra citauimus, libro & cap. vel ideo inſerere placuit, quod eiusdem moris cum a Saluſtio Hiſtorico, tum a Iuuenale Poëta mentio fiat, deniq; Plinius diſerte fateatur, etiam Atticum de imaginibus volumen edidiſſe. Sic igitur auctor ille: *Apud maiores*, inquit, *imagines in atriis erant, quæ ſpectarentur, non ſigna externorum artificum, nec æra aut marmora. Expreſſi cera vultus ſingulis diſponebantur armariis, vt eſſent imagines, quæ comitarentur gentilicia funera: ſemperque defuncto aliquo, totus aderat familiæ eius, qui vnquam fuerat, populus. Stemmata verò lineis diſcurrebant ad imagines pictas. Tablina codicibus implebantur, & monumentis rerum in magiſtratu geſtarum. Aliæ foris, & circa limina, animorum ingentium imagines*

gines erant, affixis hostium spoliis, quæ nec emptori refringere liceret, triumphabantque etiam dominis mutatis ipsæ domus: & erat hæc stimulatio ingens, exprobrantibus tectis quotidie, imbellem dominum intrare in alienum triumphum. Hactenus Plinius. Pertinent etiam huc, quæ idem cap. seq. disserit de clypeis imaginum, publice priuatimque positis. Quare neque ista præteriri appendix debebat: *Suorum*, inquit, *clypeos in sacro vel publico dicare primus instituit, vt reperio, App. Claudius, qui Cos. cum Seruilio fuit anno vrbis* CCLIX. *Posuit enim in Bellonæ æde maiores suos, placuitque in excelso spectari, & titulos honorum legi. Decora res vtique, si liberorum turba paruulis imaginibus ceu nidum aliquem sobolis pariter ostendat: quales clypeos nemo non gaudens fauensque aspicit. Post eum M. Æmilius, collega in Consulatu Q. Luctatii, non in basilica modo Æmilia, verum & domi suæ posuit, id quoque Martio exemplo. Scutis enim, qualibus apud Troiam pugnatum est, continebantur imagines. Vnde & nomen habuere clypeorum, non vt peruersa Grammaticorum subtilitas voluit, a cluendo. Origo plena virtutis, faciem reddi in scuto cuiusque qui fuerit vsus illo* &c. Item assuatur plenioris cuiusdam demonstrationis gratia, quod ante attigimus, Salustii testimonium: quia vsum seu documenta imaginum, quam a Plinio factum, euidentius, deque summorum virorum exemplis, ob oculos ponit. Quod testimonium belli Iugurthini historia eiusmodi subministrat: *Sæpe audiui ego, Q. Maximũ, P. Scipionem, præterea ciuitatis nostræ præclaros virõs, solitos ita dicere: Cum maiorum imagines intuerentur, vehementissime animum sibi ad virtutem accendi: scilicet non ceram illam, neque figuram, tantam vim in se habere: sed memoria rerum gestarum eam flammam egregiis viris in pectore crescere: neque prius sedari, quam virtus eorum famam atque gloriam adæquauerit.*

Verum enimuero quam hic iterum miserabilis ruinæ sese facies offert! Nam de tam præclarissimæ atque vtilissimæ operæ monumentis nihil hodie superat. Nisi cui suspicari libet, & Ciceronem in epistolis de Papiria, & Gellium lib 13. cap. 18. de Porcia domo ὑπομνήματα inde delibasse. Ac iacuere cum ipsa Roma sua familiæ Romanæ in ruderibus sepultæ, donec RAPHAEL VOLATERRANVS Anthropologiæ stylum admouit. Est id opus in omnium manibus: ideo ad nostram limam reuocaretur, necesse non esse duximus. Leguntur etiam recentes FVLVII VRSINI e vetustis numismatibus ab V. C. vsque ad Augusti tempora collectæ Romanæ familiæ, leguntur aliæ, sed paucæ, id est triginta numero, ANTONII AVGVSTINI, Episcopi Ilerdensis. E nostra gente primus Romanas familias explanando attigit, earumque stemmata concinnauit, illustris Baro RICHARDVS STREINIVS, quę ipsa quoque historia typis exscripta extat. Et quo tempore Academia Ienẽsis me ciuem habuit, in summa expectatione erant IOANNIS ROSAE de Rom. familiis commentarii. Quanquã auctore interea vita defuncto, nihil de iis prẽterea cognoscere potui. Cum quidẽ optãdũ esset, doctissimi & diligẽtissimi viri lucubrationes quã primũ promi, & in lucem atque aspectum exponi. Nobis pueris magna de IOANNIS GLANDORPII, præceptoris mei sempiterna memoria & colendi

& prædicandi, simili elaborationesuscepta opinio fuit: quippe qui industria & sedulitate incredibili, doctrina multiplici, iudicio exquisito præditus esset: & euulgata Antoniæ familiæ descriptione egregium instituti sui specimen dedisset. Nec minorem laudem promeruit facta publici iuris post mortem Glandorpii ab Ambrosio F. de familia Iulia historia. Qua ipsa in re, quia is opera nonnulla nostra vsus & adiutus fuerat, non destiti deinde eum hortari, rogare, obtestari, vt & cæteras addendas putaret. Atqui hoc benè multis annis frustra fuit. Vbi demum in hanc immigraui Academiam, ipsa loci propinquitas hominem expugnauit. Cõmunicatum igitur ab eo mecũ ἀπόγραφον, e paternis chartis collectum, cum id aliquãtisper apud clarissimũ Iureconsultum, VALENTINVM FORSTERVM, delituisset, factaq; simul potestas, vt arbitratu meo emitterem. Quemadmodum enim in Epistolas Ciceronis, & alteræ in Commentarios Cæsaris, conscriptę a Glandorpio Annotationes iam ante cura & fide nostra prodierant, idque eo euentu & emolumento, vt auide a doctis legerentur, sic & hæc prouincia non obscure nobis destinabatur, præsertim cum Ambrosius ad Rempubl. se contulisset, & scholasticis hisce scriptionibus nuncium remisisse existimaretur. Ergo perlustrare aggressus, Deum immortalem, in quas non dico tricas apinas, sed pene Bœotica ænigmata, incidi. Nam bona pars negligenter, deprauate & confuse exscripta erat. Neque in librario culpam omnem residere, ipse subiectionibus suis passim testatum facere. Reliquum erat, vt de ipso αὐτοχείρῳ cogitarem, indeq; incommodo illi mederer. Non denegatũ hoc tandem fuit. Et ego tum veluti de Crœsi gaza, aut Pelopis talentis mihi & gaudere & gratulari. Sed ecce tibi subitam & inopinatam immutationem. Posteaquam enim e sarcina erutum inspexi, pro libro, quem rebar, solummodo chartarum farraginem, & paucis exceptis pagellis, tantum non Sibyllæ folia, quibus Glandorpius, vt quidque in mentem ei venisset, aut inter legendum occurrisset, illeuerat, reperi. Nisi quod ἐποχή, quæ ante de Glandorpio animo meo inhæserat, & ita inhæserat, vt auctore me omnia eum haberent, ambigerem, tũ manus eius testimonio sublata fuit. Id quod tamen aliter, ac par est, accipi nolim. Sic enim sentio, Glandorpium in tam vasto argumento diligenter omnia rimatum fuisse, atque adeo ne ea quidem, quæ discrepare inter se viderentur, pręteriisse, sed quæ suo tempore accuratius ponderaturus, & quasi sub incudem reuocaturus esset, ad eum modum, quo gentem Antoniam ab ipso, Iuliam a filio editam, legimus. Verum istam bonis litteris felicitatem nescio quæ ἄτη inuidit, Glandorpio in eius conatus limine extincto. Possetque de hoc veluti fonte multiplex alia cautio deriuari. Vt nec istud de me omitti debebat, diu suspensum me deliberationem tenuisse, an ad expressionem procedendum esset. Quemadmodum enim alias sæpe, ita hac quoque in parte verum esse deprehendi, quod vulgo dicitur, æque arduum esse, alienos libros edere, atque alienos liberos educare. Sed peruicit commodi publici respectus, vt in eã sententiam irem: peruicit pręceptori debita obseruantia, vt ad labores eius ab interitu vindicandos nullis vigiliis parcendum statuerem. Nam vt de iis institutum nostrum persequar, quæ hic nobis remoræ, secundum Lucilii

cilii poetæ verbum, iniectæ, quæ moleſtiæ deuorandæ fuêre? Dies me deficeret, ſi ſigillatim, & quaſi in membra rem deducere inſtituerem. Tantum ergo pauca quædam, eaq; potiſſimâ fere, perſtringam. Principio dãda nobis opera fuit, vt quæ perperam poſita & diuulſa eſſent, ad ſuas claſſes reducerentur, iuſtaq; quædam compages effingeretur. Deinde aduertendus ſtylus fuit: de eo enim Glandorpius mire variare, cum alibi in apertum dicendi campum expatietur, alibi gradum reuocans, ſeque veluti occultans, tantum indicis ſeu nomenclatoris fungatur partibus: neque id eodem modo; ſed vt alia omittat, alia parcius attingat. Hic quid ageremus? niſi vt quantũ in alieno ſcripto licuit, τὸ πρέπον tueremur, id eſt, e fumo fulgorem eliceremus, lacunas expleremus, perplexa euolueremus, dubia roboraremus; obſcurâ nitore aliquo expoliremus. Præterea ab vſitatiſſæpiſſime editiones variabant, quas Glandorpius aduocabat, imo non raro is contrarias ſententias inculcabat. Sed de hoc nonnihil iam ante egimus. Illud, opinor, vel inde apud candidum lectorem veniam facilem promerebitur, quod quotannis fere bonos auctores caſtigatiores prodire cernimus. Quocirca in eo acquieſcimus: liberumque cuiuis eſſe volumus, vt omnia ad accuratiorem trutinam reuocet. Quid? quod plurimæ, peneque dixerim, innumeræ, nonnullæ etiam minime obſcurę perſonę, atque adeo plenior de Imperatorum familiis, iis inquam, quæ ſanguine Romano editæ, primæ imperium id adminiſtrarunt, explicatio deſideratur, quod in nominibus plerisque & aliis vocibus exquiſitioris illius ſcripturæ, quam κακόζηλοι nonnulli ſatis ſollicite & venantur, & propugnãt, nulla propemodum habita ratio, quod Chronologia de annis V. C. modicè alicubi hallucinatur. Nec mihi de ſingulis inſtituere ἀπολογίας libet. Concedimus enim de perſonis, vel potius dolemus, ea ſic ita habere, nec paucas ipſimet hac de cauſa paſſim inſeruimus, adiecturi plures, niſi ea in alieno latifundio luxuriantis culturæ ſeges, aut importuni æruſcatoris collecta quædam videri poſſet. Et prudenter Varro monuit in fine lib. 6. de ling. Lat. neminem reprehenſum; qui e ſegete ad ſpicilegium reliquiſſet ſtipulam. Optandum etiam eſſet, Glandorpium de Imperatorum familiis expoſitiones luculentiores dediſſe. Tamen vnde iactura ea ſarciatur, & Onuphrii Panuinii, & Caroli Sigonii hiſtoriæ exiſtunt. De tertia ἐκφάσει nihil prorſus laborandum nobis cenſeo: fruanturque ſane deliciis iſtis quibus illæ curæ ſunt, eousque tamen, vt abſit φιλοκαλία, abſit inſectationis peruerſitas. Placet enim Ariſtophanis iſtud:

--- λοιδορῆσθαί σ' οὐ πρέπει
ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρρεπωλίδας.

Placet Ciceronis lib. 6. ad Attic. de inſcriptionis fabrili errato ſubiectio. Nã certum mihi fixumque eſt, idem in multis aliis id genus antiquitatis monumentis accidiſſe. Neque negant illi qui Inſcriptiones vetuſtatis euulgarunt, has proprium catalectum, proprium dicendi genus, in quo nec orthographia, nec aliæ Grammaticorum leges ſeruentur, habere. Quod ad Chronologica attinet, leuat eũ nobis laborem plurimorum huius temporis labor,

tot de ea Historiæ parte doctissimorum virorum lucubrationibus publicatis. Licet inter hos ipsos non plane conueniat: quo minus de Glandorpio credibile, eum vel voluisse, vel potuisse ambages hasce, quæ non nisi ἐν παρόδῳ attingendæ essent, plene & examussim excutere. Atq; vt commentationi huic finem faciamus, esto ea summa; vt ut forte reperiantur, quibus Glandorpii opus hoc non quidem sordeat, sed non plane satisfaciat, eos vel inuitos fateri oportebit, vberrimam & locupletissimam illo ad argumentum hoc integre pertractandum siue ἰχνογραφίαν siue χαλκογραφίαν subministrari. Cum interim de tam præclare suscepto, bonaq; ex parte exantlato labore ex videantur Glandorpio deberi existimationis vindiciæ, quas carmine, edictoq; suo AVGVSTVS Cæs. Æneidi Virgilii asseruit, & nobili pictori, Apelli, de imagine Veneris inchoata non absoluta mansisse, e Plinio lib. 35. cap. 10. & Epistolarum Ciceronis lib. 1. epist. 9. euidens fit. Equidem non potui nō hoc loco de me adiicere, quamuis sæpe me pœnituerit, quod cum cæterorum imperiorum, regnorum, tyrannidum &c. familias pertractare aggressus essem, non eadē opera ad Romanas accessissem, tamē ea vna & sola re ab hoc proposito me deterritū, quod idē argumentū Glandorpius in manus sumpsisset, & quæ dixi, Antoniæ & Iuliæ familiæ specimina edidisset. Futurū enim existimabā, posse hoc in eā maleuolorum reprehensionē incidere, me præceptoris auctoritati derogare, vel potius post Homerū Iliada canere voluisse, quemadmodum habet adagium. Quando nemini dubium esse possit, Glandorpium, si vita diuturnior ei contigisset, Spartā suā ita ornaturū fuisse, vt nihil in eo scriptionis genere haberetur perfectius. Cæterū vt de vsu familiarū Romanarum, qui in omnes sese disciplinarū omniū auctores extendit, quos ab imperio Rom. altos & suppeditatos fortuna nobis reliquos fecit, hic dissererem, necesse non esse, censui. Est enim res in medio. Neq; negari potest, his, qui nullā vel personarū, vel familiarū, quæ in veterū scriptis occurrunt, noticiam habent, cum iisdem haud aliter, quam cū ignotis cultu, moribus, lingua hospitibus agendum, nec raro fieri, vt illa ipsa ignoratio incredibile quoddam in lectoris animo tædium pariat. Vti contra vbi e rebus gestis, & maiorum imaginibus, illæ cognoscendas se præbēt, eo ipso nos mox ad se alliciunt, & ad familiarem quasi cōgressionem perducunt. Ne dicam. expositionibus istis infinitas veluti regulas vitæ proponi, ducentes tam ad vitiorum fugam, quam ad virtutis amorem. Forsan tamen requiri explicatio poterat de MAGISTRATIBVS, SACERDOTIIS, ORDINIBVS imperii Romani, pertinebatq; eodem de amplitudine huius & potentia schola: quandoquidem ea capita dignitatem & nobilitatem familiarum mirifice cum commendant tum illustrant. Sed vltimum hoc tralaticium haberi poterat. Leguntur etiam de Magistratibus & Sacerdotiis alii aliorum commentarii, & plane operæ precium factum a IOANNE ROSINO in antiquitatibus. Romanis. Ordines Reipubl. Roman. habet editus a me lingua populari liber de Nobilitate. Id circo istā quasi μυροθήκια nobis sufficiant. Postremo incumbere mihi videbatur, vt inscriptionis causam afferrem. Nam Glandorpii charta quædam

dam nominabat librum primum Anthropologiæ, siue familiarū Rom. sed vt nusquam alibi eius vel inscriptionis, vel librorum distributionis mentio iteraretur. Quare ab vtraque abstinuimus, maluimusque ONOMASTICON ROMAN. nūcupare: quia instar Satyræ (qua voce de suis misto orationis genere perscriptis, commentariis, Petronium Arbitrum, nec non de historiarum libris suis e variis scriptoribus excerptis, Pescennium vsos accepimus, vti Iustinianus Imp. de legum suarum farragine eandem retulit præfatione in Pand. reperiasque insuper apud Sex. Pompeium lib. 17. Diomedem lib. 3. Sosipatrum Carisium lib. 2. item apud Isidorum cap. 16. vnde porro Gratianus repetiit Decret. part. 2. distinct. 2.) nō solum familias, sed & cæteras personas Rom. simul bonorum auctorum, simul aliis id genus monumētis celebratas, enarrat. Quod superest, inuictiss. Imp. Cæsar RVDOLFE Aug. Domine clementiss. offero & consecro sacratissimæ Maiestati T. Opus hoc, qua par est, & debeo, subiectione: tum quod de Romana historia exempli Rom. morem, expressum Vegetii ad Valentinianum Imp. procœmio, retinendum statuerem, præsertim cum id decus, quod prępotenti Austriacę domui pene gentilitium esse cœpit, vt Hercules Musarum in ea recognoscamus, egregia duraturaq; ad omnem posteritatem fama sustineas, tum quod Germania nostra, vnde genus & originem ducis, hodie Imperii Rom. nomine veniat, eiusque summi fasces atque potestas penes te conspiciantur. Siquidem prima & veteri nobilitate Romana, de qua idem Opus agit extincta, nostrarum gentium successit. Falluntur enim, &, quod aiunt, toto cœlo errant, qui Principum nostrorum stemmata inde repetunt. Quasi vero non ipsorum Romanorum scriptorum confessione Germani propria eaque illustri semper laude enituerint, sic quidem vt Tacitus hoc annalibus suis inserere præconium, sane notabile, non dubitarit: NVLLOS MORTALES ARMIS ET FIDE ANTE GERMANOS ESSE. Atque vt his veluti χρησμοῖς de eo, quod dixi; Romanæ nobilitatis excidio deficeremur, an non vel solę Onomastici συλλογαὶ nobis fidem fecerint? Taceo, vt imperia, sic & familias imperiosas, suas habere periodos, nec quicquam in rebus humanis perpetuum existere. Ergo Romanis ciuibus, deque Republ. Rom. optime meritis Ducib. & Imperatoribus, sacratissima Maiestas T. nēpe rei Rom. domina, benigne faueat, vt tuo auspicio, patrocinio, fide post tot seculorum ętates tandem aliquando postliminio redeant, denique me ipsum & labores meos clementiss. respectu & tutela dignere, subiectissime precor etiam atque etiam. Deus opt. max. cuius inspiratione & ductu salutaria imperia fundantur, amplificantur, conseruantur, quique per sanctissimos vates suos Romanum vltimum fore prædixit, id factum tectum prę-stet: reprimat & protelet barbaricas gentes & Tyrannos: magistratus omnium ordinum sospitet, tueatur, protegat; vt Ecclesiæ & Musis certum quasi domicilium suppetat, vigeat pax, vigeat omnium honestarum artium & officiorum cultura. Amen. Ex Acad. Iulia Helmęstad, M. Maij. D. XV. CIↃ.CI.XXCVI.

EPIGRAMMA
ERNESTI SCHAWENBVRGII COMITIS,

In Onomasticon Rom. IOANNIS GLANDORPII, nunc primum a REINERO REINECCIO, Historico, post auctoris mortem in lucem editum.

Qui cupis historias Romana gentis ad vnguem,
Illius & clarum perdidicisse genus,
GLANDORPI euoluas vigili monumenta labore,
Quae te Romulidûm stemmata decusq; docent.
Tale opus his seclis nondum sub luminis auras
Exiit, haud expers vtilitatis opus.
Omnia REINERI lima mage culta nitescunt,
Abfuit auctoris quando suprema manus.
Magna tibi a doctis, REINERE, hinc fama refulget,
Et te discipulum denotat esse pium;
Qui praceptoris, defunctis tempora lucis
Iamdudum, nomen lucida ad astra vehis;
Illius ingenii quum tu monumenta reseruas,
Atque, vbi res poscit, splendidiora facis.
Haec est discipulis longè pulcerrima virtus,
Et meritam laudem rursus alumnus habet.

Aliud eiusdem.

Stemmata Romulidûm, veteresq; ex ordine ceras,
Tu sacris stat auis splendida Roma locis.
At fera barbaries monumenta haec lassit, & igni
Abstulit antiquum depopulante decus.
Martia nunc miseram cladem Germania rursus,
Reliquias studio conueniente legit.
Nam suus hic honor est pretiumq; laboribus ingens,
Sine quis historias, sine poëma legat.
Laus tibi, REINECCI; qui, quae GLANDORPIVS auctor
E veterum scriptis non sine laude tulit,
Clarius exponis, libris q; recentibus auges,
Te duce limatum lector habebit opus.

Aliud HENRICI RANZOVII, EQVItis Holsati, Proregis Danici in Ducatu Schlesuic. Holsatia, Ditmarsia &c.

Si tibi historiam recte cognoscere priscam,
Quae res Romanas continet atque docet:
Hunc euolue librum, Romana stemmata gentis
Qui celebrat, nec non nomina clara ducum,
Roma quibus celebris fuit, & caput extulit alte,
Quorum non vllo laus moritura die est.
Istaquidem clarus meritis GLANDORPIVS olim
Eruit e variis innumerisque libris.
At manus incepto quia defuit vltima scripto,
Auspice REINERO cultius exit opus.

Aliud

Aliud eiusdem.

Si iuuat indomitæ cognoscere fortia Romæ
Facta, foris seu sint gesta vel illa domi:
Hunc tu Romanæ referentem stemmata gentis
Peruigili studio volue reuolue librum.
Ille viros celebrat, totum qui viribus orbem
Miserunt patriæ sub iuga dura suæ.
Hæc congesta prius, multo limatius edit
REINERVS, *celebris conditor Historiæ.*

Aliud

IOACHIMI MYNSINGERI a Frundeck I C. Com. Sac. Palatii, & Ducatus Brunouic. Camerarii hæreditarii.

Quis precor inficias ibit eum laude volenti
Noscere res gestas, inclyta Roma, tuas,
Esse opus in primis, vt nobilitatis auitæ
Stemmata, prognatos norit & inde viros?
Multus enim scrupulus, dubitandi occasio crebra
Obuenit: hærenti nec via certa patet.
Scinditur in multas cum stirps CORNELIA *partes:*
Et noua sortitur nomina quæque domus.
Difficile eis et tam progignit Adoptio sensus,
Quando METELLORVM *Scipio nomẽ habet.*
Indistincta moras lectoribus ista frequenter
Obiiciunt, celebris impediunt q; nouis.
Scrutandæ stirpes igitur deductaq; recte
Nomina sunt serie constituenda sua.
Sic lux Historicis sic Oratoribus ipsis,
Atq; Poëtarum redditur ampla libris.
Gratia REINERO, *qui talia publicat, vnde*
Proueniunt tantæ cognitionis opes.
Stemmata Nobilium cum tractet, & inclyta gesta,
Nobilitas faueat cui bona, dignus erit.

Aliud

IOANNIS A BENEKENdorf, equitis Marchici, præfecti aulæ Regensteiniæ.

Res Romanorum gestas, & inobrutæ facta
Perlegere, est magnæ commoditatis opus.
Consiliis etenim iuuenem prudentibus æquat
His, senio multa qui grauitate valent.
Natu maiori rerum experimenta ministrat,
Omnes, quæ caute sint facienda, docet.
Ergo Romuleæ gentis sublimia facta
Quemlibet attenta voluere mente decet.
Forte sed obiicies, LECTOR, *non commoda desunt,*
Verum obstat, studii quod remoretur iter:
Scilicet occurrunt illustria stemmata, multi
Præstantes rigido Marte togaque viri.
Sæpe videtur idem nomen, quod contigit illis,
Qui sunt distincti tempore, stirpe, gradu.

Plenius vt factum cognoscam, scire necesse est,
De quo præcipue mentio fiat ibi.
Et licet autorum spatiosa volumina versem,
Se tamen haud offert absque labore grani.
Hæc sunt, quæ pariunt fastidia longa, morasque
Iungunt? A vero non aliena refers.
Consulere in mediũ voluit GLANDORPIVS, *arte*
Præditus eximia, & nobile cœpit opus.
Extremam licuit sed non imponere dextram,
Nam fera mors illum sustulit ante diem.
Succurrit tandem REINECCIVS, *omnia prisci*
Qui bene fixa animo temporis acta tenet.
Conueniente stylo qui tot labentibus annis
Historias lucem tulsit habere nouam.
Ille opus incœptum non paucis auxit, acute
Limando variis expoliitque modis.
Ac prodesse volens studiis iuuenumque senumque,
Vt liber in lucem prodeat iste facit.
Continet is Latii proceres & stemmata prisca,
Quæ longa serie Roma superba tulit.
Ingens huius erit (mihi erede) voluminis vsus,
Si cupis historica cognitione frui.
Quod reliquum est, grate cape, lector candide, mente,
Quæ tibi REINERVS *scripta legenda dedit.*

Aliud

NATHANIS CHYTRÆI:

QVantus in historia fuerit GLANDORPIVS *olim,*
Romulidûm inprimis, GLANDORPIVS
ille fidelis
Saxonicæ & felix Chiron, Phœnix ve iuuentæ,
Et viuo validog, illo res ipsa docebat,
Cum laudis præco illius foret ipse Melanchthon,
Cui tanto placuisse viro vel maxima laus est:
Nec monimenta tacent iam posthuma, pluscula quorũ
Obruta iam tenebris in luminis intulit oras,
Atque infert nostro polyhistoris amulus æuo
Iuliados REINECCIADES *vernantis ocellus.*
Cui tu perpetuas isto die nomine grates,
Et gratus fruere amborum sospesque labore.

DE REINERO REINECCIO HISTORICO CL.

HIstorias legisse, locoque & tempore posse
Promere, res magnæ laudis & artis ea est.
Historiam certi generis, regnive locive
Condere, maioris laudis & artis erit.
Historias generis cuncti, vno fasce ligatas
Condere, quis summæ laudis id esse neget?
Hanc tu, REINECCI, laudem, perdocte, mereris,
Condendæ historiæ cui genus omne patet.

HENRICVS PORSIVS D. Sac. Cæs. M. cyc. a libellis in Cam. Aul. literarum politiorum Professor in archigymnasio Viennæ.

IOANN.

IOANN. GLANDORPII MONASTER.

ONOMASTICON ROMANVM.

ABLAVII.

ABlaviam Romæ gentem fuisse non primis illis temporibus, quibus libertas viguit, sed cùm in Principum potestatẽ respublica iam cessisset, veterum monumentis contestatũ deprehẽdimus. Nomen ipsum à Græcis mutuatum conuersos mores arguit, vsurpante iam P. R. cum cæteris vitæ deliciis transmarinam linguam non minus atq; suam: id quod amplius ex Arcadiis, Aspasiis, Asteriis, Nebridiis, Olybriis & Toxotiis constare potest. Quanquam & apud priscos illos Romanos non displicuisse prorsus appellationes Græcas, cùm ad Æmilios, Helios, Pinarios, cæterasq; id genus familias peruentum erit, docebimus.

¶ Ablauius Muræna, per inferiores honorũ gradus ad Prætorii præfecturam, quæ proxima ab imperiali fastigio potestas fuit, sub Valeriano conscendit. Intimum fuisse Principi, & consiliorum eius participẽ, indicat fragmentum epistolæ de moribus Claudii, qui post Gallienũ imperauit, deq; eius ad ducatum subuectione perscriptæ. Vide Trebellium Pollionẽ in vita Claudii.

Ablauius, genere quidem Ægyptius, sed tamẽ in hanc familiã cooptatus, sub Constantino Magno & consulatum & similiter Prætorii præfecturam consecutus est. Defuncto Constantino, cui propter fidem, & in rebus gerendis dexteritatẽ, gratissimus erat, cùm se successori nõ perinde acceptũ animaduerteret, secessit in Bithyniam, vbi tandem illum interfectum volunt. Filiam eius Olympiada, Constantis fratris sponsam, Constantius Augustus Arsaci, Armeniæ regi, collocauit. Eunapius in vita Ædesii, & Ammianus Marcellinus lib. 20.

Ablauius, gente Gotthus (quid enim vetat, ob nominis gratiam & propinquitatem hic adiungi?) educatus Rauennæ, scripsit de bello Gotthorum, temporum illorum historiam complexus.

ABRONII.

Abronius Silo, pater Silonis eius, qui Pantomimis fabulas scripsit, auditor Porcii Latronis, refertur Senecæ inter declamatores sui temporis, Suasoria secunda.

ABVNDANTII.

Abundãtius, collega Theodosii Magni in tertio consulatu. Exulauit postea Pityunte. Hieronymus ad Heliodorũ de morte Nepotiani.

Abundantia & Apollonia, matronæ Christianæ, citantur in Martyrologio nostro 8. Cal. Iun.

ABVRII.

M. Aburius, Trib. pl. M. Fuluio Prõconsuli in petitione triumphi diu restitit. Prætor, Cn. Scipione Hispalo, Q. Petilio Coss. iurisdictionem inter peregrinos exercuit. Liuius lib. 39. & 41.

C. Aburius, mittitur legatus ad Masanissam regem & Carthaginenses. Idẽ lib. 42.

¶ ABVRINIANÆ rescribitur ab Alexandro A. lib. 5. Cod. tit. de repudiis.

ABVRNII.

Aburnius Valens I C. scripsit fidei commissorum libros septem, quorum fragmẽta in Pand. iuris ciuilis extant. Floruit sub Antonino.

ABVTII.

Abutius Tertius, cum Terentia Valentiniana coniuge, refertur in Antiquitatibus Italicis pag. 183.

¶ ACCEPTIA Erepta. Inscript. ant. pag. 467.

ACCII plebeii.

¶ D. Accius Nauius, Augur, cotem nouacula dissecuit: vnde summa augurtiis ac sacerdotio auctoritas accessit. Liuius 1. Dionysius 3. Valerius 1. cap. 4. Cicero de Diuinatione. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 17. & seq.

L. Accivs, Poeta Tragicus, paulo iunior M. Pacuuio: quippe cum quo in eisdem ædibus fabulas docuerit, cùm Pacuuius 80. Accius 30. annos natus esset, vt Cicero in Bruto. Editur in lucem Mancino & Serano Coss. libertinus. Ab illo fundus Accianus iuxta Pisaurum dictus est: quia illuc inter colonos deductus fuit, teste Eusebio. Qui cùm breuis esset, maxima tamen forma statuam sibi in Camænarum æde posuit. Plin. 34. cap. 5. Interrogatus, cur causas non ageret, cùm illi in tragœdiis tanta vis esset, optimè respondit, quoniam, inquit, illic ea diceret, quæ vellet, in foro essent dicturi aduersarii, quæ minimè vellet. Fabius 5. cap. 13. Apud P.R. quãto in honore habitus sit, hinc æstimari potest, quòd P. Mutius eum, qui Poetam Accium sine præfatione honoris nominasset, condẽnauit. Cataneus. Pertinet eodem locus Valerii Max. lib. 8. cap. 15. de D. Bruto. Cicero Philippica 1. inter illius ætatem, & Cæsaris quintum Consulatum, annos 60. intercessisse, innuit: *Nisi fortè*, inquit, *Accio tum plaudi, & sexagesimo post anno palmam dari putabatis: non Bruto, qui ludis ita caruit, vt in illo apparatissimo spectaculo studium P.R. tribuerit absenti.* Citatur apud Nonium in Amphitryone, Διὶ συνομιάχῃ, Eurysace, Phœnissis, Telepho, Alphesibœa, Oenomao, Menalippo, Meleagro, Epigono, Medea, Alcmæone, Philoctete, Prometheo, Πραξιδίκῃ vel Trophæo, Andromeda, Æneadis, Athamante, Armorum iudicio, Neoptolemo, Erigona, Fidicinis, Diomede, Ægistho, Tereo, Achille, Bacchis, Mytmidonibus, Clytemnæstra, Antenoridis, Putatoribus, Astyanacte, Thebaide, Agamemnonidibus, Pragmaticis, Chrysippo, Nysteresia, &c. apud Sex. Pompeium in Hellenibus, Io, Phinidis, Annali, &c. ¶ Fragmenta Accii, collecta ab Roberto Stephano, leguntur Henrici Stephani typis.

L. Accius, Poeta, alius ab hoc lõgo pòst tempore, venienti Cæsari Dictatori in Poetarum collegium assurgere noluit, nõ maiestatis eius immemor. Sed quòd in comparatione communium studiorum, aliquanto se superiorem esse consideret. Valerius Max. lib. 3. cap. 7. qui & hoc subiicit, insolentiæ eum crimine caruisse: *quia*, inquit, *ibi voluminum, non imaginum certamina exercebantur.*

¶ M. Accivs Plavtvs, Poeta Comicus; cuius 20. fabulæ extant, & epitaphium ab illo, vt volunt, conditum apud Gellium 1. cap. 24. Quintilianus lib. 10. cap. 1. hæc de Plauto habet: In Comœdia maximè claudicamus, licet Varro dicat, Musas Ælii Stolonis sententia, Plautino sermone locuturas fuisse, si Latinè loqui vellent. Hæc ille. Citatur Macrobio in Baccharia, in Calceolo, apud Nonium Astraba, Cornicularia, Friuolaria, Medico, Neruolaria, Plotino, Carbonaria, &c. De Astraba tamen ait, incertum esse. De cæteris cõsulenda appendix Georgii Fabricii, subiecta ei Plautinarum Comœdiarũ editioni, quæ omnibus numeris absolutissima Ioachimo Camerario accepta ferenda est. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 47. Plouí appellati sunt Vmbri, quòd essent pedib. planis. Vnde soleas dimidiatas, quibus vtũtur in venando, quo planius pedem ponerent, vocant semiploníia. Et ab eadem causa M. Accius Poeta, quia Vmber Sarsinas erat, à pedum planicie initiò Plotus, postea Plautus cœptus est dici.

Accius, scriptor Historiæ, de quo Cicero lib. 1. de LL. *Nam quid Accium memorem? cuius loquacitas habet aliquid argutiarũ, nec id tamen ex illa erudita Græcorum copia, sed ex librariolis Latinis, in orationibus autem multus & ineptus ad summam impudentiam.* Eius amicus Sisenna fuit. Ibidem.

¶ T. Accius Pisaurensis, accusator A. Cluentii, pro quo extat Ciceronis oratio. Dicebat accuratè & satis copiosè, doctus præterea Hermagoræ præceptis. Cicero in Bruto.

L. Accius, Eques Rom. ante bellũ ciuile Pompeianum singula paria columbarum denariis 400. vendidit. Plin. li. 10. cap. 37.

¶ Accius Pigmentarius, vixit sub Cæsare Dictatore, teste Cicerone epistola 17. lib. 15.

¶ M. Accivs Balbvs, paterna stirpe Aricinus, multis in familia Senatoriis imaginibus, à matre Magnum Pompeium arctissimo cõtingebat gradu, functusq; honore Prætura, inter xx. viros agrum Campanum plebi Iulia lege diuisit. Suetonius. Iuliæ, sororis Cæsaris Dictatoris, maritus. Cicero Phil. 3. & Sueton. Ex cuius filia Accia, & C. Octauio, natus est. C. Octauius, postea dictus Cæsar Augustus. Accia obiit sub pugnã Philippensem. Vide Dionẽ lib. 47.

¶ P. Accius Varus, Põpeianus, de quo Cæsar in Commentariis. Periit in bello Hispaniensi ad Mundam.

¶ C. Ac-

¶ C. Accius Pelignus, alius à Varo, Pompeianarum & ipse partium, captus Sulmone in bello ciuili à Cæsare, dimissus est. Com. 1. de bello ciuil.

Q. Accius, familiaris Ciceronis, ad quẽ scripsit Tiro libertus, vt est apud Gellium 7. cap. 3. Meminit huius Q. Accii Cicero ad Attic. lib. 10. epistola 13.

¶ Accius Rufus, itẽ Pompeianus. Cæs. Com. 3. Postulauit Afranium proditionis exercitus, in Hispania factæ. Ibidem.

¶ Accius Labeo, cuius Ilias notata à Persio.

¶ Accius Priscus, pictor sub Vespasiano. Plinius 35. cap. 10. in fine.

¶ P. Accius Aquila, Centurio sextæ cohortis equestris sub Traiano, cuius ille filiæ ciuitatem Romanam dedit. Plinius Epistolarum 10.

¶ M. Accius Plancus, citatur C. Plinio lib. 18. & 19. Scripsit praxidica. ¶ De cognomento ad hunc modũ Sex. Pompeius lib. 14. *Plancæ tabulæ planæ, ob quam causam Planci appellantur, qui supra modum pedibus plani sunt.*

¶ Accia Variola, pro qua dixit Plinius iunior, vt ipse scribit ad Romanum lib. 6. & Sidonius Apollinaris ad Rusticum libro 8. Hæc ab octogenario patre exhæredata vndecimo die postquã is nouercam ei superinduxerat, rescisso testamento centumuirali iudicio, in bona paterna restituta est.

¶ L. Accius Crescens pater, L. Accius Charistus F. Accia Tyche mater. Inscription. antiq. pag 335.

¶ Accius Posthumius, declamator, citatur Senecæ controuers. lib. 7. contr. 6.

¶ Accius Mimus, citatur Iuuenali Saty. 6.

¶ Accio Suræ, natalib. claro, & in paupertate summæ integritatis viro, Plinius à Traiano Præturam petit Epistolarum lib. 10.

M. Accius Seneca, refertur in inscriptione, quæ est de L. Volcatio Q. F. posita.

Accii Grammatici didascalicõ libri 9. citantur à Charisio.

¶ ACCOLEII.

Gens Accoleia agnoscitur tantùm è veterum nummorum inscriptionibus. Auctor Fuluius Vrsinus de familiis Rom.

¶ C. Acerronius Proculus, Consul fuit cum C. Pontio Nigrino. quãdo vitã posuit Tiberius Aug. ann. V. C. DCCLXXXIX.

Achilleo rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 23.

Achilleus, sub Diocletiano cùm sumsisset imperium apud Ægyptios, à feris dilaceratus est.

¶ Achiuæ rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 13.

¶ Actndyno ab AA. & CC. 7. Cod. titul. 72.

¶ A. Acivs Archiata, apud Paulum Manutium in Orthographia.

ACILII.

Acilii plebeii erant. Liuius lib. 35.

Aciliæ legis de Auentino publicando, vt quæ iam ante creatos Decemuiros lata fuerit, meminit Liuius lib. 3. compiti Acilii, in quo taberna emta sit Archagatho Medico, Plinius lib. 29. capit. 1. Adhæc idem Liuius citat Acilianos annales, vtpote quos ex Græco in latinum sermonem transtulerit Claudius.

M. Acilius, bello Pun. secundo, Marcello, & Valerio Leuino Coss. ann. V. C. DXLIII. missus legatus cũ M. Attilio ad Ptolemæum & Cleopatram, Reges, Alexandriam ad renouandam amicitiã. Liuius 27.

Glabriones.

M. Acilivs C. F. L. N. Glabrio, Tribunus pl. cũ Q. Minutio Thermo ann. V. C. DLIII. Prætor ann. DLVIII. inter ciues & peregrinos ius dixit, & coniurationem seruorum, quæ Hetruriam propè infestam reddiderat, vna cum legione missus, oppressit. Liuius 33. Consul. ann. DLXIII. cũ P. Scipione Antiochum regem ad Thermopylas vicit, quo nomine per triduum supplicatio decreta, & ab ipso triumphus actus, & spectaculo & fama rerum magnificus. Idem X. Vir sacrorum factus est ann. DLIIII. Censuram cùm peteret, partim inuidia nobilitatis, quòd homo nouus esset, partim Catonis, qui competitor erat, falso testimonio afflictus, à petitione destitit. Vide Liuium lib. 37.

M. Acilius Glabrio M. F. Duum vir ædem Pietatis in foro Olitorio, quam pater, quo die cum Antiocho ad Thermopylas depugnauit, vouerat, dedicauit, statuãq; auratam, quę prima omnium in Italia statua aurata est, patris Glabrionis posuit, ann. V. C. DLXXIII. Liuius libro quadragesimo, pag. 201. De æde pietatis, eo in loco consecrata, vbi quondam mulier habitârat, quæ patrem inclusum carceri mammis suis clàm aluerat, ob quod factum illi impunitas concessa, disertius Valerius libro 5. cap. 4. Sex Pompeius lib. 14.

M. Acilius Glabrio, ſuperioris, vt puto F. legem Aciliam tulit de pecuniis repetundis ſeueriſſimam, in qua nec comperendinari quidem reum licebat. Aſcon. Pedianus.

M. Acilius Glabrio, Prætor & iudex Cicerone Verrem accuſante. Cõſul inde poſt bienniũ, ann. videlicet V. C. DCLXXXVII. Ciliciam prouinciam obtinuit. Vide Dionem libro 35. Patrem habuit Acilium Glabrionem, qui legem Aciliam tulit, auum Scæuolam, Iuriſperitum illum, qui cum Piſone Cõſul fuit, quo anno cæſus eſt Tib. Gracchus, coniugem Æmiliam, Scauri filiam. Cicero in Verrem & in Bruto, Pedianus in oratione Ciceronis.

M. Acilius Glabrio, ſuperioris F. Scauri illius Principis viri nepos, auunculo M. Scauro, repetundarum reo, in iudicio adfuit. Aſcon. Pedianus. Sed & ipſe bis à Cicerone in iudicio capitis defenſus fuit. Proconſul Siciliæ ſub Cæſare, & legatus Cæſaris In bello ciuili, præfuit Oriço, dum Cæſar Dyrrachii Pompeium obſidet. Cæſar Comment. bell. ciuil. 3. Meminit eius Cicero epiſtolarum 13 & lib. 7. cum legionibus in Græciam miſſum ſcribit.

L. Acilius Glabrio, refertur à Porcio Latrone in declamatione contra Catilinam, vt cuius ſica in Senatu deprehenſa ſit.

M. Acilius Glabrio, Conſul ſub Domitiano ann V. C. DCCCXLIII. collega in eo honore Traiani, pòſt Auguſti. Huius filium Domitianus interemit, quòd cum feris pugnarer, reuera autem propter inuiſum robur. Nam in Albano leonem confecit. Iuuenalis Sat. 4.

Proximus eiuſdem properabat Acilius ani
Cum iuuene indigno, quem mors tam ſæua maneret,
Et domini gladiis iam deſtinata: ſed olim
Prodigio par eſt in nobilitate ſenectus, &c.

M. Acilius Glabrio, Conſul ſub Hadriano ann. V. C. DCCCLXXVI. Ad hunc Conſulem ſcripta epiſtola Hadriani Imperatoris citatur Pand. 48. de accuſationibus & reſcript. L. 12.

Glabrio, Cõſul an. V. C. DCCCCIIII. ſub Pio, de quo fortè Ariſtides Sacr. Serm. 4.

Alius ſub Commodo bis Conſul, teſte Herodiano, omnium Patriciorum nobiliſſimus, genus ſuum ad AEneam referens, quem etiam Pertinax Imp. dignum imperio iudicauit. Rurſum alius ſub Valeriano ann. M.VIII. Haud dubiè omnes Acilii.

Aciliũ Glabrionẽ D. Seuerus & Imp. Antoninus nõ audiuerunt, incoloratè reſtitui deſiderantem aduerſus fratrem, poſt ſpeciem eorum in auditorio finitam. Pand. 4. de minoribus 25. annis L. 18.

Anicius Acilius Glabrio Fauſtus Coſ. cum Theodoſio iuniore Imp. ann. V. C. MCXXXIX.

¶ C. Acilius Butas, Prætorius, cùm patrimonium ingens cõſumſiſſet, & paupertatem ſuam apud Tiberium fateretur: Serius, inquit Cæſar, ò Bura experrectus es. Seneca epiſtola 123. Meminit ibidem huius Acilii Butæ vt hominis lucifugæ, qui ad cereos & faces viueret. Locus eſt elegantiſſimus.

¶ L. Acilius, Prætor ann. V. C. DLVII. quo tempore primùm ſex Prætores creati ſunt, creſcentibus prouinciis, & latius iam pateſcente imperio. In eo magiſtratu obtigit illi Sardinia.

C. Acilius, fors L. frater, Trib. pl. eodem tempore, quo L. Prætor factus eſt, ad populum tulit, vt quinque coloniæ in oram maritimam deducerẽtur, duæ ad oſtia fluminum Vulturni Liternique, vna Puteolos, vna ad caſtrum Salerni, quibus Buxentum adiectum. Vide Liuium 32.

L. Acilius, legatus (ſic puto) Q. Fuluii Flacci, Prætoris Celtiberiæ ann. V. C. DLXXIII. ſtrenuam operã vincendis iis populis nauauit. Vide Liuiũ 40. Hic, opinor, eſt Iuriſconſultus ille & ſapiens, cuius vitã ſcripturus Rutilius, mirum quo genio impulſus, nomen illi commutat, Attiliorumque & Aciliorum cognomenta confundit. Meminit Acilii huius Cicero in de amicitia.

C. Acilius, miles C. Cæſaris bello ciuili miræ fortitudinis. Vide Sueton. & Plutarchum in Cæſare. Valerius lib. 3. cap. 2. vocat Attilium.

Acilius, proſcriptus, quæratur apud Appianum lib. 4.

Acilia, mater Lucani Poetæ.

P. Acilii, vt viri grauis & prudentis, quique fuerit auunculus Minutii Aciliani, meminit Plinius epiſtolarum 1. ad Iunium Mauricum.

¶ Acilius Auiola, legatus Tiberii in Galliis quarto ipſius & ſecundo Druſi Conſulatu, Gallos rebus nouis ſtudentes compeſcuit ann. V. C. DCCLXXIII. Tac. lib. 3. Hic, puto, eſt Cõſularis ille, qui in rogo reuixit. Vide Valerium 1. c. 8. & Plinium 7. c. 52.

M. Aci-

M. Acilius Auiola, fors F. Consu lann. V. C. DCCCV I. quãdo Claudius Imp. obiit.

Acilius Auiola, curator aquarũ publicarũ sub Vespas. & Domitiano, Principib. cui Frõtinus in eo munere se successisse, scribit.

Acilius Auiola, Consul ann. V. C. DCCCLXXIIII. sub Hadriano.

Auiola, haud dubiè Aciliæ gentis, Consul sub Gordiano ann. V. C. DCCCCXCI.

Auiolæ rescribitur à Seuero & Ant. 5. C. tit. 62.

¶ M. Acilius Balb. Cos. ann. V. C. DCIIII.

M. Acilius M. F. Balb. Cos. an. V. C. DCXL.

¶ P. Acilius Felix. Inscript. ant. pag. 247.

¶ P. Acilius Pisonianus. Ibidem pag. 54.

¶ Acilius Rufus, vir Consularis sub Traiano. Plinius Epistol. 5.

¶ Acilius Seuerus, Consul & Præfectus vrbis sub Constantino Magno ann. V. C. MLXXV. Rescribitur illi à Constantino C. I. de precibus Imperatori offerendis.

Acilius Sihenelus, è plebe libertina, de quo Plinius lib. 14. cap. 4.

¶ M. Acilius L. F. marius Furiæ Sex. F. refertur in monumẽtis Mantuanis, Inscrip. ant. pag. 323.

M. Acilius Maximianus pag. 29.

M. Acilæ M. F. Iustinæ P. Strius Serpicamus maritus vxori optimæ & charissimæ. Reperitur in epigraphis antiquæ vrbis, reste Carolo Sigonio de nominibus.

¶ ACILINVS, miles Belisarii, ad portam Pincianã solus impetũ Gotthorũ repressit.

ACONII.

Aconius Catulinus, Cõsul & Præfectus vrbis sub Constantiis principibus, an. V. C. MCII. Huius arbitror filiam, aut certè ex filia neptem esse, de qua in antiquis memoriis huiusmodi legitur inscriptio: *Fabiæ Aconiæ Paulinæ Ce. F. Aconis Catulini V. C. Ex pref. & Consul. ord. vxori Vetti prætextati V. C. præf. & Cons. def. sacratæ apud Eleusinam Deo Baccho, Cereri & Coræ, sacratæ apud Laernam Deo Libero & Cereri & Coræ, sacratæ apud Æginam deabus Tauroboliæ Sicæ Hierophantriæ Deæ Cereris.* Alciatus in Tacitum. Vide inscriptiones ant. pag. 101.

Aconi Q. F. Fab. Labeonis policis vixit annos XV. Extat Paiauii citante Scardeonio.

ACTIENI.

Actienus Carbo, deprehensus in adulterio à Bilieno, & castratus. Val. Max. 6. c. 1.

ACTILII.

P. Actilius Rufus, cum Actilia Betonice coniuge, ambo eiusdem ætatis, eadẽ hora, fungorum esu mortui. Vide inscriptiones antiquas pag. 128.

ACTORII.

ACTORIA PAVLA, Catonis Censorii coniunx, de qua ad hunc modum D. Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum: *M. Cato Censorius*, inquit, *habuit vxorem Actoriam Paulam, humili loco natam, vinolentam, impotentem, & (quod nemo posset credere) Catoni superbam. Hoc ideo dico, ne quis putet, si pauperem duxerit, satis se concordiæ prouidisse*, &c. Vitamẽ alii de familia varient, infrà in SALONIIS monebimus.

M. Actorius Naso, citatur à Suetonio in Cæsare.

ACVTII.

Acutius, Tribun. plebis an. V. C. CCCLIIII.

Acuiia, P. Vitellii quondã vxor, damnata sub Tiberio. Tacitus 5.

¶ Acuius Nerua, Cõsul designatus sub Traiano. Plinius epistolarum 2. ad Arrianum. Ridiculum exponi illic, Acutius, pro aduerbio per Cataneum.

M. Acutius, vr Poeta Comicus, & cuius sint pleræq; fabulæ, nõ rectè Plauto adscriptæ, memoratur à M. Varrone lib. 1. de comœdiis Plautinis, citante Gellio 3. cap. 3.

M. Acutio M. F. Rom. Marcello. C. Acutio M. F. Rom. Secundo, citatur Scard. pag. 72.

¶ ACVTILIVS, homo querulus. Meminit eius Cicero ad Att. 1. epistola 3. & 4. Acuilianæ controuersiæ, ibidem.

¶ ADELPHIVS, Proconsularis vir, cuius vxor fuit Probailla Falconia, docta.

Adelphius, Antonii familiaris, expeditionem illius in Parthos conscripsit, in qua ipse adfuit, & præfuit. Strabo lib. 11.

¶ ÆDISIO rescribitur ab AA. & CC. 6. C. tit. 2.

ÆGILII.

L. Ægilius, Triumuir deducendæ Lucã coloniæ, Claudio Pulchro, Sẽpronio Gracho Coss. an. V. C. DLXXVII. Liuius lib. 41.

¶ Ægilius, superioris fors filius, cũ videretur mollis, nec esset, ae illi Q. Opimius, Consularis, qui adolescentulus malè audierat, dixisset: *Quid tu Ægilia mea, quando ad me venis cũ tua colu & lana? non pol*, inquit, *an deos; nam mè ad famosos mater vetuit accedere.* Cicero de Oratore 2. Nonius in voce, colus, legit: Quid tu Decilla mea? &c.

ÆLII.

Ælii, vel etiam Ælii, dicti sunt, quibus nupsissent duæ sorores, autore Eustathio

in Iliad. 2. p. 162. Cælio 15. c. 24. Æliorum familia Romæ pauperrima fuit, adeò vt vno tempore 17. Ælii eandem domum habitârint, vnũ tantùm habentes agrũ Veientanum, & locum spectandi in Circo. Eadẽ gens nullum ante scrupulum argẽti habuit, quàm Paulus, Perse rege deuicto, Q. Ælio Tuberoni genero suo 5. pondo argenti ex præda donaret, auctore Valerio lib. 4. cap. 4. Volaterranus scribit, Ælios cũ diphthõgo, & Helios cum aspiratione iuxtà scriptos in antiquis marmoribus inueniri, qua in re valde fallitur, cùm longè diuersi sint ab Heliis, Ælii. Porro in imaginibus Æliorum præter Tuberonis & Lamiæ, ne quid nunc de cæteris dicam, fuisse etiam Pæti, cognomina, testis est Cicero pro A. Cluentio.

Vetustissimum omnium Æliorũ inuenio P. Ælium, qui Quæstor factus est tunc, cùm ij primùm ex plebe creati sunt, nempe ann. V. C. cccxlv. Liuius lib. 4.

P. Ælius Pætus, Consul cum C. Sulpitio Longo ann V. C. cccccxviii. Idem Magister equitum fuit C. Fabio Ambusto, Dictatori comitiorum causa creato, anno cccccxxxiii. Liuius 8. & 9.

C. Ælius, Tribunus pl. à Thuriis statua & corona aurea donatus, perlata lege in Septimium Statilium Lucanũ, à quo bis infestati erant. Plinius lib. 34. cap. 6. Fieri potest, vt hic sit C. Ælius Pætus, qui postea Consulatum gessit. ann. V. C. ccccLxvii. C. Fabricio Luscino natu maior. Tempora certè congruunt.

¶ L. Ælius, Eques Rom. vir valde doctus, qualis postea Varrò, scripsit multa. Vide Ciceronem in Brutò. Nescio nũ hic sit, cuius filia, cùm ipse cum vxore Roma in Apuliã iret, fulmine icta interiit, illæso tamẽ corpore. quemadmodũ narrat Orosius lib. 5. c. 15. Iulius Obsequens Pompeium Heluiũ vocat, Plutarchus in Rom. quæstionib. ipsam virginem, fulmine ictam, Heluiã. De eadem re infrà in familia Cluuiorum.

Q. Ælius Pætus, haud dubiè Prætorius, cecidit in acie Cannensi, cùm paulo antè Consulatum cum C. Terentio Varrone petiisset. Idem & Pontifex fuit. Liuius lib. 22. & 23.

P. Ælius Pætus Q. F. Q. N. vir moderatus & prudens, cùm Ædilis plebis esset, factus est Prætor ann. V. C. DL. In quo magistratu vrbanam iurisdictionẽ obtinuit. Deinde proximo anno Magister equitum, & post biennium Consul, quo tempore finitũ est bellum Punicum secũdum. Exacto anno à Consulatu, creatus est Censor vnà cũ P. Scipione Africano. Fuit & Augur. Decessit ann. DLXXVIII. Liuius 30. & 31. & 41. Rutilius hunc insciè inter Iureconsultos refert.

Sex. Ælius Pætus Catus P. fr. Consul an. V. C. DLV I. cum T. Quintio Flaminio, Italiam prouinciam habuit, cùm T. Quintio collegæ Macedonia obtigisset. Gessit Censurã cum C. Cornelio Cethego, ann. DLX. Liuius 32. & 34. Hunc esse reor, de quo scripsit Ennius, teste Cicerone in Tusculanis quæstionibus.

Egregiè cordatus homo Catus Ælius Sextus.

Citatur eidẽ in Epistolis ad Trebatium, citatur & in de Senectute, sed perperam vulgò Æmilius legitur, cũ debeat esse Sex. Ælius. Ab hoc ius Ælianum dictum fuit. Vide plura apud Pomponium Iurisconsultũ Pand. lib. 1. de origine iuris, & Rutilium.

Q. Ælius P. F. Pætus, Consul ann. V. C. DLXXXVII. Galliam prouinciam habuit. Nouennio ante factus est Augur in locum P. Ælii patris. Atque huic Consuli, opinor, Ætolos, cũ in fictilibus prandentẽ inuenissent, argentea vasa dono misisse, vt est apud Valer. 4. c. 3. & Plinium 33. c. 11. In quibus tamen posterior mendo nõ vacat, qui Paulum eius socerum facit. Nec Valerius eundem rectè Tuberonem appellat & Catilium, qui dicendus erat Ælius Catus, vel certè Catulus. Rutilius hic fingit Ælium Iurisconsultum, qui nusquam fuit.

¶ Sex. Ælius Catus, Cõsul sub Augusto ann. V. C. DCCLVI. Hic, opinor, est qui Straboni libro 7. Ælius Cato nominatur, quem suis temporibus ex transistrana regione 50. Getarum millia in Thraciã habitatum traduxisse, scribit.

L. ÆLIVS PÆTVS TVBERO, cùm Prætor vrbanus in foro pro tribunali iura redderet, picus illi in capite ita placidè sedit, vt manu apprehenderetur. Respondẽte vates, exitium imperio portendi, si dimitteretur, at si exanimaretur, Prætori. Ille protinus auem cõcerpsit, nec multo pòst imploit prodigium. C. Plinius 10. cap. 18. Valerius 5. capit. 6. qui addit, decem & septem militum familiam, eximiæ fortitudinis viros, Cannensi prælio amisisse. Nonius citans Varronem, corruptè habet Pedium Ælium Pætum, vbi legendum arbitror, P. Ælium Pætum, etsi Plinius L. vocat.

P. Ælius Pætus Tubero, Prætor an. V. C. DLIII.

DLIII. Cn. Cornelio Lentulo P. Ælio Pæto Coſs. Siciliam prouinciam tenuit, Liuius 30. Iterum Prætor ann. DLXXVII. vrbanam iuriſdictionem tenuit Liuius 41. Si tamen hic non eſt idem cum Ligure, vt in cognomine erratum ſit. Fuit autem hic Ligus Conſul ann. DLXXXII. cum C. Popilio Lænate, & Ligures prouinciam habuit. Liuius. 42.

Q. Ælius Tubero, Trib. pl. ann. V.C. DLX. tulit ad plebem, plebesq; ſciuit, vt Latinæ duæ coloniæ, vna in Brutios, altera in Thurinum agrum deducerentur. Liuius 34.

Q. Ælius Tubero, L. Æmilii Pauli gener, militauit ſub ſocero in bello Macedonico, à quo ipſi Perſei regis captiui cura mandata eſt. Liuius libro 45. Huic quemadmodum ſuprà meminimus, L. Paulus ex ea victoria & præda quinque pondo argenti dedit. Auctor Valerius. De honoribus eius nihil inuenio, quos tamen haud dubiè ſummos geſſit.

Q. Ælius Tubero Q. F. L. Pauli nepos, ob ſordes Præturæ tulit repulſam. Vide Ciceronem pro Muræna, & in Bruto, Valerium 7. cap. 5. Stoicus hic fuit. In Triumuiratu contra Africani auunculi ſui teſtimonium iudicauit, Gracchо in primis moleſtus. Cicero in Bruto plura.

L. Ælius Tubero, Hiſtoricus, neceſſarius Ciceronis, legatus Q. Ciceronis in Aſia. Citatur à Nonio Marcello in voce Luxuriabat, item à Chariſio.

Q. ÆLIVS TVBERO L. F. Iuriſconſultus, Q. Ligariũ accuſauit apud Cæſarẽ, defendente illum Cicerone. Volaterranus hunc Stoici nepotem facit.

Q. Ælius Tubero, Conſul ſub Auguſto ann. V. C. DCCXLIII. Q. F. Dioni. Meminit ſæpe Frontinus de aquæductibus.

C. Ælius Tubero, Prætura functus, à rogo relatus. Plinius 7. cap. 52.

ÆLIA PAETINA, Conſulari patre nata, ex familia Tuberonum, Claudii Imperatoris vxor, ex qua ille Antoniam ſuſtulit, leuibus offenſis ab illo repudiata. Sueton. & Tacitus.

Cæſar cum Tuberone Prætore Quæſtor in Iberiam abiit, illiusq; filium, Prætor ipſe, Quæſtorem creauit. Plutarchus in Cæſare.

Tubero, Stoicus, cùm extructiones Luculli inſpexiſſet, appellauit eum Xerxem togatum. Idem in Lucullo.

ÆLII Lamiæ.

Lamiarum familiam Horatius à Lamo, qui regnarit Formiis, deductam aſſerit. Sed quis neſcit, Poetas id genus aſſentationibus magnatibus gratificari ſolere? Nos vt Aruinas à pinguedine, Neruas à robore, Capellas à capillorũ hirſutia dictos accepimus, ſic etiam Lamias à voracitate, vel ab inſigni corporis deformitate, nominatos iudicamus.

L. Ælius Lamia, homo deformis, accuſauit Aculeonem, in quẽ L. Craſſus Orator, Aculeonis patronus, ſuauiter luſit, multo aſtantium riſu puerum pulchellũ & diſertum appellans. Vide Ciceronem de Oratore libro 2: vbi tamen mendosè pro L. Ælius. L. Heluius legitur.

L. AElius Lamia, Eques Rom. quòd Ciceronis ſalutem enixius propugnarer, à Piſone & Gabinio relegatus eſt. Cicero in Piſonem & pro Seſtio. Poſtea geſta AEdilitate, Præturam quoque à morte Cæſaris petiit. Commendatur à Cicerone in epiſtolis D. Bruto & Q. Cornificio. Ferocius etiam reſponſum illius refertur ad Q. fratrẽ Epiſtolarum 2. Nã cùm Domitius dixiſſet, *veſtra culpa hæc acciderunt, Equites Romani, diſſolutè enim iudicatis: Nos iudicamus*, inquit, *vos laudatis.*

L. AELIVS L. F. LAMIA, conſulatum geſſit ſub Auguſto Cæſare an. V.C. DCCLV. Meminit Valerius libro 1. cap. 8. Celebrat hunc Horatius Poeta, vt virum doctum & amicum, nobilitate quoque generis præſtantem, quippe à Lamo, vetuſto illo Formiarum rege, prognatũ, Carminum 1. & 3. Præfuit vrbi ſub Tiberio circa extrema eius tempora, clarus funere Cenſorio. Cornel. Tacitus lib. 5.

L. Lamia, vir Prætorius, cui ſuper rogũ vocem fuiſſe, tradunt Valerius Max. lib. 1. cap. 8. & C. Plinius 7. cap. 52.

L. AElius Lamia, vir haud dubiè Conſularis, ſub Flauiis principibus floruit, cæſus à Domitiano ob ſuſpicioſos quidẽ, verũ veteres & innoxios iocos, quòd poſt abductam vxorem (hæc erat Domitia Longina) quam Domitianus adhuc Cæſar ereptam ſibi matrimonio cõiunxerat, laudãti vocẽ, ſuã, Heu taceo, dixerat: quodq; Titò hortanti ſe ad alterum coniugiũ, reſponderat: μὴ Θ ἐν γαμίοις θύοντι. Trãquillus. Iuuenalis Satyra 4. Domitiani crudelitatem inſectans:

Sed periit, (inquit) poſtq̃ cerdonib. eſſe timẽdus
Cœperat, hoc nocuit Lamiarum cæde madẽti.

Ælii diuersorum temporum & familiarum, secundum cognomenta digesti.

P. AElius P. F. Agrippinus Corniculanus Proc. prouinciæ Belgicæ, refertur cum fratre Victorino, inscriptionum veterum pag. 117. Eidem rescribitur ab AA. & CC. Cod. 4. tit. 29.

T. AElius Antiochus, patronus, & T. AElius Crescens, libertus. Ibid. pag. 301.

T. M. L. AElii Antonini, quæratur proximè secundũ Ælium Hadrianũ, & in Aureliis.

Aelia Aphrodisia, mater P. Aelii Philologi.

¶ AElius Aristides, Sophista, cuius orationũ Tomos tres Latinos fecit Gulielmus Canterus. De hoc Suidas & idẽ Canterus Scitũ est apophthegma eius in Adrianum quendã. Cùm enim is cum magna omniũ admiratione ex tempore dixisset: *At nos*, inquit, *non vomimus sed accuratè dicimus, & placemus.* Item dictum: τὸν μὲν νίκης τῆς ἐκ θεῶν πειρᾶσθαι καλλιστῆς, τοὺς δὲ ἀνδρας τοὺς ἐπιγείους τῆς περὶ βιβλίων ἀριθμὸν ἡμᾶς, Templa Diis consecrare conuenit, viros verò eximios decet librorum dedicatione honorare.

Tres P. P. P. AElii, Aspasus, Isidorus & Aspasus, memorantur Inscript. ant. p. 318.

AElius Bassianus, Proconsul Africę sub Antoninis, affinis Ceioniis. Capitolinus in Clodio Albino.

T. AElius Borysthenes.

AElia Catula, fœmina nobilis. & ditissima, iamq; octogenaria, saltauit in Iuuenalibus Neronis. Dion.

AElius Celsus, occisus à Seuero Imperatore. Spartianus.

AElius Cesetianus, Prefectus vrbis, lecto in Imp. Tacito. Vopiscus in Tacito.

H. iacet Aelius Constantius, vir Consularis, Comes & Magister vtriusque militiæ, atq; Patricius, secundo Consul ordinarius. Extat Treuiris, & apud Apianũ inscript. ant. pag. 486.

AElius Corduenus, vir fortis & strenuus sub Commodo. Spartianus.

AElius Dionys. Prefectus vrb. sub Diocletiano.

AElius Donatus, præceptor D. Hieron. cuius extat Grammatica & alia opuscula.

AElius Festinus iunior, cũ vxore Secundia Secundina, & AElio Secundino F. referuntur Inscription. ant. pag. 75.

AElius Firmus, veteranus, citatur Vlpiano Pand. 49. tit. de veteranis.

P. AElius Flauus, cum AElia Flauina F. & omnibus honoribus suis, refertur Inscription. ant. pagin. 449.

AElius Fortunatus, miles, ibid. pag. 125.

AElius Gallus, missus in AEgyptũ ab Augusto pfectus, vir equestris ordinis, primus Arabiæ bellũ intulit, oppida diruit antè nõ nominata. Vide Plin. lib. 7. c. 28. Strabonẽ 16. qui virum insignem vocat, amicitia & consuetudine sibi deinctum.

AElius Gallus I. C. scripsit de verborum, quæ ad ius pertinent, significatione. Citatur passim à Vatrone, & Sex. Pompeio.

Sex AElius Hadrianus, Afer cognomẽro, consobrinus Traiani Imperatoris, Hadriani principis pater extitit. Eius originem generis scriptores ab Hadria esse volunt, vnde maiores ipsius tempore Scipionum in Hispaniam migrauerint.

¶ De stemmate horũ AEliorũ & Antoniorũ cõsulendus Onuphrius Panuinius p. 38.

P. ÆLIVS HADRIANVS, Imp. Traiani cõsanguineus; quippe patre natus Sex. Ælio, Traiani cõsobrino, Romæ, & matre Domitia Paulina, Gadib. otta, vnde & illi soror Paulina fuit. Peruenit ad imperiũ gratia & fauore Plotinæ, quã illius amore flagrasse volũt, vir vtriusq; linguæ & Matheseos peritissimus, ambitiosus valde, imperii

-------medijs præsignis in actis,
Principia & finem fama notat grauior,

vt verè & elegãter lusit Ausonius. Præfuit annis 20. & mẽsib. 11. cũ ageret annũ ætatis 62. hinc abreptus. Vitã eius plenius describere, Dion, Spartianus, Victor & Suidas. E Dione hic amplius de eo locus notetur: φύσει φιλολόγος ἦν καὶ ἐκ παίδων καὶ ἐν τοῖς πάνυ παιδικοῖς καὶ μάλιστα, id est, Natura amans erat litterarũ vtriusq; linguæ, & multa scripta partim soluta oratione, partim carmine composita reliquit.

L. Ælius Verus, patrem habuit L. Ceionium Commodum. Adoptatus ab Hadriano, & Cæsar dictus, non diu superstes fuit, semper imbecillis & valetudinarius.

T. ÆLIVS AVRELIVS ANTONINVS PIVS, Hadriani post L. Ælii Verũ F. adoptiuus, & successor, imperauit annos 23. natus patre Aurelio Fuluio, matre Arria Fadilla, Arrii Antonini filia. Solus omniũ fermè principum, qui sine ciuili hostilique sanguine vixerit. Decessit septuagenarius.

M. ÆLIVS AVRELIVS ANTONINVS PHILOSOPHVS, & L. Ælius Antoninus Verus, filii adoptiui Antonini Pii, parri in imperio successerũt pari potestate, Augũsti ambo, Diuiq; fratres appellati. Præfuerunt simul annos 10. deinde M. solus annis nouem. Marco pater fuit Annius Verus,

rus, vit Prætotius, Lucio, L. Ælius Cõmodus Cæsar, quem diximus ab Hadriano adoptatũ, coniux Lucilla, Marci F. cùm ipse Marcus Faustinam, Pii ex vxore Faustina F. duxisset. ¶ Habet Marci encomium Suidas Μάρκος.

L. Ælivs Antoninvs Commonvs, M. Philosophi & Faustinæ F. omnium ante se Principum facilè nobilissimus, sed moribus & vita turpissimus, nihilo Caligula, & Nerone inferior. Quamobrem à suis occisus est. anno. imperii 13. vitæ 32. Coniugem habuit Crispinam, sorores, Lucillam & Fabiam, quarum mariti fuere Claudius Pompeianus, Antistius Burrhus & Petronius Mamertinus. Pompeianus Pompeianum filiũ, Mamertinus Antoninũ reliquit.

P. Ælius Iunianus, cum Aurelia matre, refertur in antiquis inscriptionibus p. 445.

Q. Ælius Lætus, Præfectus prætorio sub Commodo, mortem eius cum cõsciis procurauit. Insidiatus est & Pertinaci, quamuis à se ad imperiũ promoto. Seuero similiter cùm in tempore non subueniisset, sibi parans imperium, ab eodem postea victore, memoreq; prodidionis, occisus est. Herodianus lib. 3.

T. Ælius Aug. lib. Lucifer Vrbius sibi posuit. Extat inter antiquas inscriptiones pag. 179.

L. Ælius L. F. Fab. Macer VI. vir sibi & L. Ælio Antigono lib. consorti, & P. Salio Mystico, & Salæ Eutychiæ H. M. H. N. S Extat Paduæ, & inter antiq. inscription.

Ælius Mantia Formianus, libertini F. Qua libertate dicendi vsus sit in Pompeiũ, cùm L. Libonẽ accusaret, memorat Valerius Max. lib. 6. cap. 2.

Ælius Martianus, Proconsul Vricæ, imperante Antonino Pio, scripsit institutionũ lib. 16. Regularum 5. de appellationibus 2. de publicis iudiciis 2. de delatoribus 1. ad S. C. Turpilianum 1. ad hypothecariã formulam 1. Rescripsit illi Antoninus Pius, vt videre est 1. Institutionum 9.

Ælia Martiana C. Seii Masculini coniunx. Inscript. ant. pag 319.

P. Ælius Maximinus, miles. Ibid. p. 253.

P. Ælius Metrodorus, cum vxore Iulia Paulina, pag. 288.

P. Ælius Olympianus refertur pag. 204.

P. Ælius Aug. lib. Pantagathus, cũ Flauia Agatha coniuge, pag. 235.

P. Ælius Philetianus, medicus Ælii Antonini, pag. 324.

Ælio Philippo Seuerina Procula nuptiis à patre testamento designata. Pand. lib. 35. de conditionib. & demonstrationibus, &c. quæ in testamento scribuntur. l. 100.

P. Ælius P. F. Philologus Aug. Decurio Capuæ cum matre Ælia Aphrodisia. Inscript. ant. pag. 132.

T. Ælius Aug. lib. primus, cum filiis Florido & Torquato, pag. 247.

Ælius P. Iscus, matrem, dubium vero, an simulato furore, occidit sub M. Antonino Philosopho, qui ea de re ad Tertullum Scapulam rescripsit Pand. lib. 1. tit. 18. l. 14.

P. Aelius Priscillianus, & Aelia Criste, religioni Iudaicæ metuẽti, &c. Inscrip. veterũ p. 258.

Ælia Quadratilla, nominatur tãtũ p. 486.

Ælius Rufinus & Antoninus Clarus, veterani, Pand. de priuilegiis veteranorum.

Ælius Saturninus, quòd carmina in Tiberium famosa sparsisset, ab eodem in Senatum adducitur, damnatusq; de Capitolio præcipitatur. Dion lib. 57.

Ælius Scorpianus, Consul, confirmato Imperatore Probo. Vopiscus in vita Probi.

L. Aelivs Seianvs, genitus Vulsiniis patre Seio Strabone, Equite Romano, matre Iunia, Iunii Blæsi, sub Tiberio Procõsulis Africæ, sorore, prima iuuenta C. Cæsarẽ, Augusti nepotẽ, sectatus est. Deinde Tiberio variis artibus se deuinxit, laborũ patiẽs, industrius, audax, sed superbus & arrogãs. Cohortib. prætoriis præfectus, primus præfecturæ eius vim, antea modicam, intẽdit. Castra militi extra vrbem fecit. Tiberiũ ita addictum sibi habuit, vt socius laborum ab illo vocaretur, colerenturq; eius imagines in vrbe & inter legionum principia. Facturus autem viam ad dominationem, liberos Germanici, ac Drusum, Tiberii filium, impulit. Tandem gener Principis, & in quinto Cõsulatu collega assumtus, in ipso honore, missis à Tiberio literis, in Senatu accusatus, damnatus, & à populo vnco tractus est. Statuæ & imagines disiectæ, liberi & amici oẽs occisi. Hæc ex li. 4. & 5. Taciti. Vxor illi prior Apicata erat, ex qua tres liberos genuerat, fratres, consobrini & auunculus Consulares, teste Paterculo. Meminit potentiæ eius & exitus tristissimi Iuuenalis Saty. 10. Adhæc Dion scribit lib. 57. M. Apicii, gulonis istius, quandoq; illum catamitũ fuisse, quemadmodum & Cælius prodidit lectionum antiquarum lib. 9. c. 11. Elogium eius adhuc florentis reperias apud Paterculum volumine posteriore sub finem. Idem hominis noui honoribus è vetustate petitis

exemplis patrocinaturus: *Interest*, inquit, *rei pub. quod vsu necessarium, & dignitate eminere: vtilitatem q; auctoritate muniri.* Et paulo pòst: *Neque nouus hic mos Senatus populiq; Rom est, putandi, quod optimum est, esse nobilissimum.* Item: *Profectò hoc senserunt, in cuiuscunque animo virtus inesset, ei plurimum esse tribuendum, &c.*

Ælius Serenus, Grammaticus. De hoc Suidas Σερῆνος.

Ælius Serenianus, omnium vir sanctissimus, à cõsilio Alexandro Imp. Lamprid.

L. Ælius Speratus, cum Clodia Nic. & Clodia Sperata, refertur antiquarũ inscriptionum pag. 237.

C. Ælius Stalenus, vir nefarius, & qui iudicia corrumperet. Vide Ciceronẽ pro A. Cluẽtio. Pæti cognomẽ ex imaginibus. Æliorũ sibi vsurpabat, cùm tamẽ Ligus esset. Ibid. De genere illius dicendi, de Quæstura & exitu, vide Ciceronem in Bruto.

L. Ælius Stylo, qui & Præconius dictus est, quòd patrem haberet præconem, Stylo verò, quòd orationes nobilissimo cuiq; scribere soleret, refertur à Tranquillo inter claros Grammaticos. Citatur à Plinio lib. 9. cap. 35. & lib. 33. cap. 1. à Gellio lib. 10. cap. 1. Eundem hunc esse puto, qui interpretationem carminum Saliorum scripsit, citante Varrone lib. 6. de lingua Latina, & Festo passim. ¶ Vide Eliæ Vineti annotationes in Suetonii Grammaticos.

L. Ælius Stylo, alius, cæsus à Seuero Imperatore. Spartianus.

Ælius Tertullus, cum Maxima Secunda vxore, refertur Inscriptionum pag. 396.

Ælius Varro, citatur à Flauio Vopisco, in Firmo Saturnino, vti scriptor.

P. Ælius Verus, cum Lucida coniuge. Inscript. ant. pag. 293.

P. Ælius Verinus, pag. 378.

Ælius Vrbicus, pag. 75.

Ælius Xifidius, Præfectus ærarii sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano. (242

Ælius Zosimus, refertur Inscriptionũ p.

ÆLIANI.

Ælianus, Consul cum M. Marcello ann. V. C. DCCCCXXXVI. Sub Commodo.

Ælianus alius, Consul cum Maximino sub Alexandro, ann. V. C. DCCCCLXXV.

Ælianus Celsus, Consul cũ Claudio Iuliano, quo tempore Maximini sublati sunt, teste Capitolino, qui & Epistolam illius ad Maximum & Balbinum, Principes AA. super ea victoria gratulatoriam subúcit.

Ælio, Procõsull Africæ, rescripsit Cõstantinus C. de off. Procõsulis & legati. Meminit eius Æliani D. Augustin. epist. 68. etsi apud illũ nõ Ælianus, sed Helianus legitur.

C. Ælianus, citatur Plinio.

Ælianus, dux sub Valẽte. De hoc Suidas.

Ælianæ, quæ fratrẽ sibi veneno peremtum querebatur, rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 35.

L. Ælianus, sub Diuis fratribus Consul ann. V. C. DCCCCXV.

Flauius Ælianus, Præfectus prætorio sub Alexand. Quære in Flauiis. Fors hic est, qui Consul fuit sub eodẽ ann. V. C. DCCCCLXXV.

Æmilium Ælianum, Consulem ann. V. C. DCCCLXVIII. quære in Æmiliis.

ÆMILII.

Æmiliam gentẽ, quemadmodũ scribit Festus Pompeius lib. 11. alii à Mamerco, Pythagoræ filio, descendere volunt, q; illi propter vnicã humanitatem cognomen αἰμύλος fuerit, alii ad Ascaniũ huius gentis originẽ referunt, qui duos habuerit filios, Iulum, à quo Iulii Cæsares, & Æmylõ, Æmilii generis propagatorẽ. Nisi quòd idẽ Festus lib. 11. istã sententiam quasi retractãs: *Mamercus*, inquit, *prænomen est Osci, ab eo, quòd ÿ Martẽ Mamertem appellant.* Sunt etiam, quod memorat Plutarchus, qui Numæ Põpilio quatuor fuisse filios tradant, & vnũ ex his Mamercum de nomine Pythagoræ filii eũ appellasse; adiecto Æmilii cognomẽto, quòd viri in dicendo suauitatem & gratiam ciuibus suis commendare percuperet. Nec omittendũ hic videbatur, q; Silius Punic. 8. ab Amulio, Albanorum rege, dictos aurumat. Sed vt has opiniones seu sententias nõ facilè pro veris receperim, maximè propter mentionem Pythagoræ Philosophi, quem longè Numa posteriorẽ fuisse constat, ita nihil certius, quin à dulci facundia, & suaui quodã lepore, nomẽ id auctori generis adhæserit, quãdo & inter cætera cognomẽta, cũ alii Mamercos, alii Pappos, alii Paulos & Scauros se dicerent, peculiaris in hac gente domus Lepidi cognomen adsciuit, antiquam gentilicii nominis gratiã expositione renouatura. Familia hæc inter Patricios censa, & bonorum ciuium fœcunda, vt inquit Tacitus, summis semper honotib. perfuncta est. Effulsit enim Consulatibus 38. Dictaturis 5. Triũphis 9. Censuris 5. & Põtificatibus Maximis duobus, vt reliquos magistratus & sacerdotia præteream. Sed & multa in vrbe monumenta, ac pleræque

¶ αἰμύλος γὰρ ὁ κατὰ τροπὴν πολυπράγμων. Eustath. in Odyss. A. pag. 9.

Italiæ

Italiæ partes, Æmilii nominis appellatione vsque hodie celebrantur, vt Æmilius pons, & Æmilius ludus (vtriusq; meminit Horatius) & Æmilia ædificia extra vrbẽ, de quibus est apud Corn. Tacitũ, & Æmiliæ viæ duæ, quarum altera iuncta Flaminiæ à Placentia Ariminum, altera per Pisas & Lunã in Sabbatios ducebat, & Æmilia regio Italiæ, in qua sunt oppida hæc: Ariminum, Cesena, Rauenna, Fauentia, Imola, Forum Liuii, Bononia & Ferraria. Quem loci tractum etiam Romandiolam vocant. Gentem Æmiliam cùm alii præstantes viri, tum potissimè nobilitarunt Mamercus Æmilius, qui Dictator quinquennalẽ Censuram ad sesquianni spatium coarctauit, & duo Æmilii Pauli, quorum alter ad Cannas occubuit, alter Persen, Macedoniæ regem, ante currum duxit, & M. Æmilius Lepidus, bis Consul, Censor & Pont. Max. & M. Æmilius Scaurus, qui propemodũ Lepido par, vir Consularis, triumphalis & Cẽsorius, etiam princeps Senatus emicuit. Sed iam de omnibus ordine memorabimus, au spicio sumto à Mamercis, quibus haud dubiè cognomentũ id à singulari in bellis audacia & strenuitate obuenit, quasi dicas viros Martios, eiusq; Dei robur & vim referentes. Nã vt antè monuimus, veteri Oscorum lingua Mamers Mars dicitur.

Mamerci.

L. Æmilius Mamercus, Mamerci filius, Consul ann. v. c. CCLXX. Volscos & Æquos prosperapugna vicit. Iterum Consul sexto anno pòst, Veientes fusos pacem exposcere coegit. Adeptus & tertium Consulatum quinto pòst anno, id est V. C. CCLXXXI. acrẽ plebis seditionem vnà cum collega, non sine consularis maiestatis diminutione, sustinuit. Author horum Liuius secundo. Dionysius, quod miror, contraria Liuio tradẽs, primo Consulatu victum à Volscis scribit, secundo verò Consulatu, quod mitiores pacis conditiones Veientibus dedisset, negatum illi à Senatu triumphum. Vide antiq. lib. 9.

T. Æmilius Mamercus L. F. teste Dionysio, Consul ann. V. C. CCLXXXIIII. contra Sabinos rem gessit. Iterum Consul triẽnio pòst, quòd ad dandos plebi agros consentiret, Patrum gratiam non tenuit. Liuius 2. & 3. Dionys. 9.

M. Æmilius Mamercus, vir summæ dignitatis, lectus Trib. militum Consulari potestate, ann. V. C. CCCXVII. mox anno sequenti Dictator Fidenates & Veientes memorabili pugna superauit, deque iis triumphum duxit. Iterum Dictator quinquẽnalem Censuram ad annum & semestre spacium contraxit. Eo nomine factus ærarius à Censoribus, ignominiam forti animo tulit, populo eam rem indignissimè ferente. Tertiùm Dictator Fidenas à se captas militi diripiendas dedit, ac inde triũphauit, 16. die Dictatura deposita. Liuius 4.

M. Æmilius Mamercus, Consulatũ administrauit cum C. Valerio Potito, ann. V. C. CCCXLV. Deinde tres Tribunatus militũ Consulari potestate obiuit, ex quibus primus, quem gessit anno pòst Consulatum quinto, clarus & notabilis fuit prima Veiorum circumsessione. Vide Liuium 4.

C. Æmilius Mamercus, duos Tribunatus militũ Consulari potestate consecutus legitur. Priore cum duobus collegis rem aduersus Æquos gessit varia fortuna, altero cum L. Lucretio Volsinienses acie fudit, 8. millibus ad deditionẽ adactis. Liuius lib. 5. CCCLXI. CCCLXIIII.

M. Æmilius Mamertinus, vnde paulo diuersius à cæteris cognomẽ habeat, quasue res gesserit, nusquam traditur. Tantùm in collegio Tribunorum militum Consularis potestatis ann. V. C. CCCLXIIII. à Liuio recensetur.

L. Æmilius Mamertinus, fors M. fr. quartùm Tribunus militum Consulari potest. Latinos & Volscos cum collega P. Valerio vicit. Inde M. Equitum Camillo Dictatori fuit ann. V. C. CCCLXXXVI. Demum etiam duos Cõsulatus, sed domi & in toga, gessit. Liuius 6. & 7.

T. Æmilius Mamercus, vnus ex Quinqueuiris mensariis, quando res fœnebris P. R. leuata, omneq; æs alienũ sine vlla cuiusquam querimonia dissolutũ est. Inde Prætor, & paulo pòst Consul, ob negatũ triumphum sibi, quem collegæ Q. Publio tribuissent Patres, alienatus à Senatu, seditiosis Tribunatibus similem deinde Consulatũ gessit. Liuius 7. & 8. CCCCIII. CCCCXVI.

L. Æmilius Mamercus, M. Equit. Dictatore C. Iulio, deinde bis Consul & Dictator euasit. Priore Consulatu Samnites ad petẽdam pacem compulit, secundo missum cũ magnis copiis ad bellum Gallicum præter spem quies & ocium excepit. Liuius 8.

Iacuit dehinc Æmiliorũ Mamercorũ familia per annos amplius ducẽtos, vt sunt omniũ rerũ fatales vicissitudines. Nec. n. vllos honores aut magistratus obiisse legũtur,

qui quidem ordinarii fuerint. Recuperauit priſtinam maiorum dignitatem & gloriam M. Æmilius Mamercus, nactus Conſulatum ann. V. C. DCLXXVII. quem propinquũ C. Iulii Dictatoris fuiſſe, teſtatur Suetonius in Cæſare.

Barbulæ.

Q. Æmilius Q. F. L. N. Barbula, Conſul bis, anno videlicet V. C. CCCCXXXVI. & CCCCXLII. Triumphauit de Hetruſcis. Ex tabulis Capitolinis.

M. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula, Conſulatũ geſſit ann. V. C. CCCCLXVIII. vt Cuſpinianus, Haloander & Glareanus rectè annotarunt. Cæterum quas res geſſerit, ſcire non poſſumus, veterũ monumentis deſtituti. Huius creditur eſſe inſcriptio, quæ extat Romæ in baſi ſtatuæ: M. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula Dictator.

L. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula, Conſul ann. V. C. CCCCLXXII. Tarentinos, Samnites & Lucanos vicit, deq; iis triumphauit. Sic habent tabulæ Capitolinæ.

M. Æmilius L. F. Q. N. Barbula, Conſul cum D. Iunio Pera, ann. V. C. DXXIII.

Pappi.

Æmiliis vnde Papporum cognomẽ inoleuerit, Grammatici nõ tradunt. Veriſimile eſt, ab ætatis veneratione inditum eſſe: Pappum enim Latini auum vocant: vel ab inſigni leuitate, quòd Pappi, carduorũ flores, decuſſi, veluti flocci per aerem volitẽt: vnde & Lucretius pappos volãtes appellat.

M. Æmilius Pappus, Dictator creatus eo anno, quo ſub iugum miſſus eſt Romanus exercitus ad furcas Caudinas, habendis comitiis, nihil in tanta populi conſternatione efficere potuit. Liuius 9.

Q. Æmilius Pappus, bis Conſul, ann. videlicet V. C. CCCCLXXI. & CCCCLXXV. Cẽſor etiam, ſemper & vbiq; collega C. Fabricio Luſcino. M. Cicero in Lælio, Valerius lib. 4. cap. 4. Plinius lib. 33. cap. 12.

L. Æmilius Q. F. Cn. N. Pappus, Conſul ann. V. C. DXXIX. cum Gallis congreſſus, 40. millia illorum cecidit, 10. millia cepit, & in his Congolitanum regem. Spoliis Romam miſſis, Liguriam quoq; latè depopulatus eſt. Exercitu ditato Romam rediit, ſpectatiſſimumq; triumphum duxit. Polybius 2. Liuianus abbreuiator 20. Florus 2. cap. 4. Appianus in Celtico. Geſſit aliquanto pòſt Cenſuram cum C. Flaminio, vt Liuius lib. 23. Quo magis miror, Glareanum tradere, periiſſe illum in bello Gallico, idq; ex auctoritate Polybii, diuerſum ſentientis.

M. Æmilius Pappus, Curio maximus, deceſſit anno belli Punici ſecundi duodecimo, V. C. DXLIIII. Liuius 27.

L. Æmilius Pappus, Prætor, Siciliã prouinciam ſortitus eſt. Obtinuit & Decemuiratum ſacrorum, in quo ſacerdotio mortem obiit ann. V. C. DLXXXII. Liuius 28. & 42. Meminit huius Æmilii Pappi Suetonius in Auguſto, proauum illius ſub hoc Æmilio Tribunum militum in Sicilia fuiſſe, ſcribens. DXLIX.

Pauli.

¶ nonnulli nomen hoc gemino l. ſcribunt. Anotauit tamen Fuluius Vrſinus, reperiri veteré denariũ, qui tantùm vnũ habeat.

Antiquiſſimum inter Æmilios Paulos inuenio M. Æmilium Paulum L. F. L. N. qui cùm Conſul eſſet, M. Equit. dictus à Dictatore M. Val. Max. ann. V. C. CCCCLII. cùm abſente Dictatore pabulatum exiſſet, circumuentus ex inſidiis, aliquot ſigna amiſit, fœdaq; ſuorum cæde & fuga in caſtra compulſus eſt. Liuius 10.

M. Æmilius M. F. L. N. Paulus, Conſul ann. V. C. CCCCXCIIX. cũ Ser. Fuluio Nobiliore collega claſſe 300. nauiũ primùm in Siciliam, deinde in Africam trãſgreſſus, Carthaginenſibus 114. naues ademit. Res vtriuſq; proſpere geſtas naufragium in mari Siculo deformauit, cùm ex 300. vix 80. naues incolumes manſiſſent. Polybius, Liuianæ epitomes autor lib. 18.

L. Æmilius M. F. M. N. Paulus, Conſulatus duos geſſit. Priore domuit Illyrios, quemadmodum authores ſunt Polybius 3, & Florus 2. cap. 6. Altero, cùm intereſſiſſet biennium, contra Hannibalem pugnãs apud Cannas, rebus perditis, perire maluit, quàm videri ſuorum ciuium deſertor, cùm collegam, pugnæ tam infelicis autorem, fugere non puduiſſet. Liuius 22. Polybius 3. Florus 2. c. 6. Oroſius 4. cap. 15. Eutropius 3. cap. 3. Plutarch. in Hannibale. Horatius hanc viri fortitudinem admiratus li. 1. Carmin. Od. 12. ſic canit:

——animæq; magnæ
Prodigum Paulum, ſuperante Pœno,
Gratus inſigni referam Camena.

Filia eius Tertia Æmilia Scipionis Africani cõiunx fuit, de qua præclarè Suidas Αἰμιλία, Valerius lib. 6. cap. 7. Gellius lib. 6. c. 8. Liuius Paulum etiã Pontificẽ fuiſſe ſcribit.

L. Æmilius Paulus L. F. cum M. Æmilio Lepido Ædilitatem & Prætură geſſit. Ex Prætura Hiſpaniam vlteriorem ſortitus, ann. V. C. DLXIII. cum triumpho in vrbem

vrbem rediit. Deinde primo Consulatu, cùm antè tres repulsas sustinuisset, de Liguribus triumphauit. Iterum Consul Persen, Macedonum regem, bello victum apud Samothracas cepit, & in triumpho duxit. Io hac lætitia duos filios amisit. Quare progressus ad populum, fortunæ gratias egit, quòd si quid aduersi Reipublicæ imminebat, sua esset calamitate decisum. Ob hæc omnia & à populo & à Senatu ei concessum est, vt ludis Circensibus triumphali veste vteretur. Obiit & Censuram cum Quinto Martio Philippo. Decessit in tanta egestate, vt ex auctione bonorum eius vix redactum sit, vnde dos vxori redderetur. Hæc erat Papyria, Caii Papyrii Massonis, Consularis viri, filia, quam tot liberorum matrem repudiarat. Reliquit autem ex ea quatuor liberos superstites, duos filios, sed in adoptionem datos, Scipionem Africanum Æmiliaoum, & Fabium Maximum Æmilianum, filias Æmilias duas, quarum alteram Catonis Censorii filio, alteram Quinto Ælio Tuberooi collocarat. Hæc ex Liuio, Floro, Patercu-
¶ De Tertia F. eiusque o-, mine, Valer. lib. 1. cap. 5. lo & Plinio. Descripsit vitam eius copiosissimè Plutarchus. De eodem Suidas Λεύκιος.

Lepidi.

In Lepidorum gente, tres, intermisso ordine, obducto membrana oculo genitos, scribit Plinius septimo, capite duodecimo.

Marcus Æmilius, Marci Filius, Marci Nepos, Lepidus, Cooſul anno vrbis conditæ quingentesimo vicesimo primo, quo Caius Flaminius legem tulit, vt Picenum, vode Galli Senooes pulsi erant, Romanis militibus diuideretur, quæ res maioris belli causa fuit, quomodo scribit Polybius. apud Liuium bis Consulem & Augurem fuisse, legimus, & filios eius tres, Lucium Marcum & Quiotum belli Punici secundi anno quarto per triduum ludos funebres & gladiatorum duo & viginti paria, in foro dedisse.

¶ Marcus Æmilius Lepidus, Prætor per annum primum & secundum belli Punici secundi, petitor Consulatus anoo tertio, cùm à plebe Caium Tereotium Varronem prælatum, ac Senatum studere Lucio Æmilio Paulo cerneret, cum cæteris competitoribus à petitione destitit. Liuius 22.

Marcus Æmilius Lepidus, Ædilis curulis, & anno proximo, id est belli Punici secundi sexto, Prætor, peregrinam iurisdictionem, quam sors dederat, Attilio collegæ, Prætori vrbano, mandauit, vt Luceriam prouinciam cum duabus legionibus haberet. Tertio anno pòst, mortuo Marco Æmilio Numida, Decemuiro sacrorum, in eius locum suffectus est. Liuius vicesimoquarto & vicesimosexto. Huoc puto Marci Æmilii Consulis & Auguris filium fuisse. DXLI.

M. Æmilvs, Marci Filivs, Marci Nepos, Lepidvs, & in ædilitate & in Prætura collegam Lucium Æmilium Paulum habuit. Ædilitatem Liuius iosignè fuisse scribit, multis pecuariorum ab vtroque damnatis, ex qua pecunia clypea ioaurata in fastigio Iouis ædis posueriot, structis duobus porticibus, vna extra portam Trigeminam, empotio ad Tiberim adiecto, altera à porta Fontinali ad Martis aram, quà in campum iter esset, perducta. Consul cũ Caio Flaminio collega Ligures domuit, deiodeq; iam à Placenna, vt Flaminię committeret, Ariminum perduxit. Obuenit ei & Consulatus alter duodecimo pòst anoo. Interim anno vrois conditæ quingentesimo septuagesimo quarto, defuncto Caio Seruilio Geminio, Pontificatus maximi sacerdotium obtinuit, & mox anno sequenti Censor creatur, collegam sortitus Marcum Fuluium Nobiliorem, cum quo nobiles ei intercedebant inimicitiæ, quas tamen vterque cùm id veller Senatus, deposuit, estq; ab eis fideli concordia Senatus lectus, tribus tantùm ordine motis. Lepidus ipse princeps Senatus constitutus, cum honorem sextis Censoribus continuauit. Atque horum omoium authorem habemus Liuium. Mortuo Ptolemæo Philopatore, cùm Alexandrini misisseot ad Romanos, peteotes tutorem pro pupillo quinquenni, quem filium Ptolemæus reliquisset, missus est Marcus Lepidus in Ægyptum, qui tutorio nomine regnum pupilli administraret. Iustinus lib. trigesimo, Tacitus secundo, Valerius libro sexto, capite sexto. Cneo Tremellio Tribuno plebis quòd cum Marco Lepido iniuriosè cootendisset, sacerdotium & amplitudinem ipsius nihil reueritus, grauis mulcta dicta est. Priusquam decederet, præcepit filiis,

¶ Cicero de prouinc. consularib. Val. lib. 4. cap. 2. Gellius lib. 12. cap. 8.

lecto sestrato sine linteis, sine purpura efferrent, in reliquum funus ne plus quàm æris denos consumerent: imaginum enim specie non sumtibus nobilitati maximorum virorum funera solere. Autor epitomes Liuianæ libro quadragesimoseptimo, & quadragesimooctauo. ¶ Ad regiam huius Lepidi tutelam pertinet argenteus denarius, in cuius vna parte turrita imago Ægypti signata est, cum litteris ALEXANDREAE in altera inscriptio, M. LEPIDVS PONT. MAX. TVTOR REG. EX SC.

Vide Notas Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pagina vigesimanona.

Marcus Æmilius Lepidus, Pontificis Maximi Filius confligente cum Antiocho Lucio Scipione, castris præerat Tribunus militum. Is fugam suorum cernens, cum præsidio omni occurrit, & state primò, deinde redire in pugnam iubebat, pauorem & turpem fugam increpans. Illi minis & terrore victi, cùm se ferro & vulneribus ab eo peti vidissent, in pugnam redeunt. Æmilius cum suo præsidio (duo millia erant virorum fortium) secutus, Regi acriter restitit, eaque res præcipuum ad victoriam momentum attulit. Rex namque eos, quorum terga viderat, pugnam repetentes, & aliam à castris, aliam item ex acie affluentem turbam conspiciens (nam aderat, læuo hostium cornu fugato, frater Eumenis, Attalus) cum ducentis equitibus in fugam equum vertit, Romanis victoriam cedens. Sic Liuius trigesimoseptimo. Vide an idem sit, de quo Valerius Maximus libro tertio, capite primo. Ad Consulatum euectum, non est dubium: sed quo anno hunc honorem obierit, quingentesimo nonagesimosexto ne an sexcentesimo vigesimooctauo, nondum mihi satis compertum est, propter authoritatem Ciceronis, de qua inferius dicam. Franciscus Maturantius in Philippic. decimatertia Ciceronis indoctè huic tribuit, quæ à Liuio & cæteris in Marcum Æmilium Porcinam conferuntur.

Marcus Æmilius Lepidus Porcina, fors superioris frater patruelis, vir Consularis, Augur & Orator enituit. Consulatum gessit cum C. Hostilio Mancino anno vrbis conditæ sexcentesimo decimoseptimo. Procõsul aduersus Vaccæos profectus, eladem similem Numantinę passus est. Liuius quinquagesimosexto. Patereulus scribit, à Censoribus, Cassio & Cæpione, quod sex millibus ædes conduxisset, adesse iussum, Valerius verò libro octauo, capite primo accusatum à Lucio Cassio crimine nimis sublime extructæ villæ in Alsiensi agro, graui mulcta à populo affectum tradit. Cicero in Bruto & summum Oratorem habitum, & scriptorem sanè bonum fuisse confirmat, in quo Latinorum omnium primo & lenitas illa Græcorum apparuerit, & verborũ comprehensio cum artifice stylo.

Marcus Æmilius Lepidus, Consul anno vrbis conditæ sexcentesimo vicesimo octauo cum Lucio Aurelio Oreste, quibus Consulibus quartos ludos seculares celebratos esse ex Quindecimuirum commẽtariis, asserit Censorinus in de die natali. Hunc Æmilium Pontificis Maximi nepotem fuisse, reor, & auum Æmilii Lepidi Triumuiri, licet Cicero Philippica decimatertia Pontificem Maximum Triumuiri, qui & ipse Pontifex Maximus fuit, proauum faciat, quod temporum puto rationem non admittere, cum à primo Consulatu Lepidi Pontificis Maximi vsque ad primum Consulatum Triumuiri centum quadraginta vnus anni intercedant.

MARCVS ÆMILIVS LEPIDVS, Triumuiri pater, nixus fauore & potentia Pompeii Consulatum assecutus est in annum vrbis conditæ sexcentesimũ septuagesimũ sextum. Quod Sylla iniquissimè ferens; *Vide*, inquit, *ô adolescens, ne nimium leteris: validiorem enim tibi aduersarium constituisti.* Nec falsus vates Sylla fuit. Inito namque magistratu, acta Syllæ rescindere tentauit. Cui cùm aduersaretur Quintus Catulus collega, habitis aliquot turbidis concionibus, in Hetruriam abiit: vt inde arma & exercitum vrbi admoueret. Sed pulsus à Catulo & Pompeio, qui Miluium pontem & Ianiculum occuparant, hostis iudicatus est. Cedens igitur retrò in Sardiniam fugit, vbi morbo & pœnitudine rerum gestarum interiit. Liuius nonagesimo, & Florus in fine tertii. Plinius libro septimo capite trigesimosexto, & Plutarchus in Pompeio charitate Apuleiæ coniugis, cùm eius adulterium resciuisset, post repudium periisse tradunt. Illud satis constat, eodem Plinio teste

teste libro trigesimosexto, capite 6. non in basilica modò AEmilia, sed & domi suæ primùm omnium limina ex Numidico marmore posuisse magna reprehensione, nec fuisse ea ætate domum quàm Lepidi pulchriorem. Orosius libro quinto, capite vigesimo secundo, filium illi fuisse refert Scipionem, qui Albæ occisus sit.

M. ÆMILIVS LEPIDVS F. Cæsarianis partibus studens, primùm Prætor, deinde Magister Equitum, postremò Consul Cæsaris beneficio factus est, & quidem in tertii Consularus collegium assumtus. Post cædem Cæsaris, in confusione rerum omnium, sacerdotium maximi Pontificatus intercepit. Deinde profecturus in decretam sibi prouinciam Hispaniam, in Gallia substitit, vbi non multo pòst profugum ex clade Mutinensi M. Antonium, coactus ab exercitu, in castra suscepit, coniunctis cum eo copiis, cùm & Asinius Pollio, & Munatius Plancus, & Ventidius eodem vires suas contulissent. Sarta mox inter ipsos & Cæsarem Octauianum gratia, constituendæ reipublicæ Triumuiratus Inuaditur. Nec mora, M. Antonius L. Cæsarem auunculum, AEmilius L. Paulum fratrem, quòd ab ipsis hostes iudicati essent, proscripsere. Nec defuit L. Planco gratia ad impetrandum, vt frater Plancus Plotius vnà proscriberetur. Proinde inter iocos militares, triumphantibus simul Æmilio & Planco, cum summa execratione ciuium & hic versus vsurpatus est:

De Germanis nõ de Gallis ambo triumphant Consules.

Triumphauit autem Lepidus ex Hispania pridie Calend. Ianuarii, anno vrbis conditæ septingentesimo decimo, cùm eadem ante quadriennium triumphasset, Quinto Fusio & Vatinio Consulibus. Stetit aliquandiu hæc Triumuirorum concordia. Sed

O dare ⌣ summa Deos faciles, eademq; tueri Difficiles.

Euocatus à Cæsare Lepidus ad Siculi belli societatem, cùm à victoria, Pompeii exercitum sibi coniunxisset, quia propior erat, cœpit homo vanus & segnis intolescere, inflatusque amplius viginti legionum numero in id furoris & amentiæ processit, vt victoriam suam interpretaretur, Cæsarique denunciaret, excederet Sicilia. Verùm mox omnibus copiis à Cæsare exutus, amissa potentia & dignitate, quam tueri non potuit, cùm se Cæsaris genibus aduoluisset, tantùm vitam & suarum rerum possessionem obtinuit. Circeios in perpetuum relegatus. Authores horum Paterculus, Appianus & Suetonius.

Marcus AEmilius Lepidus, Triumuiri ex Iunia, Bruti sorore, filius, iuuenis forma quàm mente melior, consilium inierat interficiendi Cæsaris, simul ab Alexandrino bello in vrbem reuertisset. Sed à C. Mœcenate, quem Cæsar vrbis custodiæ præfecerat, per summam quietem & dissimulationem obseruatus, vbi de consiliis eius constitit, mira celeritate, nullaque rerum aut hominum perturbatione, oppressus est. Seruilia vxor, cognito illius interitu, viuo igni deuorato, mortem sibi conscisiuit. Paterculus & Liuius centesimo trigesimotertio.

Lucius Æmilius Marci Filius Paulus, Triumuiri frater, Quæstor duos nefarios patriæ proditores domesticis legibus exterminauit, vt Cicero in Vatinium. Ex eodem magistratu Macedoniam sortitus est. Præturam gessit Domitio & Messala Coss. teste Cicerone pro Milone. In Consulatu partes Cæsaris sibi tuendas sumsit, donatus mille & quingentis talentis, ex qua pecunia postea nobilissimam in foro basilicam extruxit, quæ Pauli basilica dicta est, quam Plinius inter magnifica opera vrbis Romæ connumerat. Dion scribit, porticum, quæ dicta sit Pauli, cùm iterum Consul esset in parte anni, Domitio & Sosio Consulibus consecrasse, libro quadragesimonono. Proscriptus à fratre, quem hostem iudicarat, parcentibus militibus, nauigauit ad Brutum, vt tradit Appianus. Deinde Miletum se transtulit, ex quo loco paulo post, nondum confecta pace, reuocatus, in vrbem rediit, Augusto Cæsari sic probatus, vt ad Censuram eum euexerit, & filio illius Lucio Paulo Iuliam neptem collocarit. Vxorem habuit Corneliam, Publii Cornelii Scipionis Naficæ & Scriboniæ, quæ Augusto nupsit, filiam, ex qua tres liberos sustulit, Lepidum, Paulum & AEmiliam Lepidam, vt est apud Propertium Elegiarum quarto. Cæterum de basilica Pauli amplius consulendi Cicero ad Atticum lib. 4. Plinius lib.

libro trigesimosexto, cap. decimoquinto. Appianus bell. ciuil. libro secundo. Plutarchus in Cæsare, Dion lib. quinquagesimoquarto.

M. Æmilius Lepidus L. F. vir moderatus & sapiens, & ob id ab Augusto ad Consulatum perductus ann. V. C. DCCLVIII. Huic paternæ angustiæ, & nobilitas sine probro acta, honori fuere. Augustus supremis sermonibus de iis agens, qui imperium vel impares ambirent, vel sufficturi abnuerent, capacem imperii dixit, sed aspernantem. Sub Tiberio missus est in Asiam. Decessit sub eodem anno principatus eius 19. V.C. DCCLXXXV. Corn. Tacitus 4 & 5.

Æmilia Lepida, filia, Druso, Germanici filio, nupta, crebris criminibus maritum insecuta, quanquam intestabilis tamen impunita agebat, dum superfuit pater Lepidus. Post à delatoribus corripitur ob seruum adulterũ, nec dubitabatur de flagitio. Ergo omissa defensione, finem vitæ sibi posuit, anno principatus Tiberii 22. Tacitus 5.

L. Æmilius Paulus, alter Censoris ex Cornelia filius, Consul fuit cum C. Cæsare, Augusti F. anno V. C. DCCLIII. Vxorem duxit Iuliam, Augusti neptem, ex qua illi filia Æmilia Lepida nata est, quam sibi desponsatam Claudius, Germanici frater, qui post imperauit. quòd parentes eius Augustum offendissent, adhuc virginem repudiauit. Eandem App. Iunio Syllano nupsisse, infrà in familia Cæsarum docebimus. Paulus deinde in Augustum coniurauit, quæ res haud dubiè morte illi constitit. Phil. Beroaldus huius vult Corneliam illam Scriboniæ, quam patri dedimus, coniugem fuisse, manifesto lapsu.

Æmilia Lepida, Censoris F. M. & L. fratrum soror, cui nupserit, quamue fortunam habuerit, nondum comperi.

¶ M. Æmilius Lepidus, Consul anno V. C. DCLXXXVIII. quas res gesserit, nusquam, quod sciam, traditur. Vxor illi fuit Cornelia illa, mirificè casta, teste Asconio Pediano.

ÆMILIA LEPIDA, quo patre prognata, compertum non habeo, profectò super Æmiliorum decus L. Sylla & Cn. Pompeio proauis clara (nam matrem habuit Corneliam, natam Fausto Sylla, Syllæ Dictatoris F. cui nupta esset Pompeia, Pompeü M. filia) tum L. Cæsari quondam vxor, & Diuo Augusto nurus destinata, accusatur sub Tiberio, simulauisse partum ex P. Quirinio diuite & orbo, adiecta adulteria, venena, quæsitumque per Chaldæos in domum Cæsaris. Etsi autem à Manio Lepido fratre defenderetur, interdictum tamen ei aqua & igni, & Scauro, qui filiam ex ea genuerat, datum, ne bona publicarentur. Periit anno principatus Tiberii sexto. Tacitus tertio. Meminit Suetonius in Tiberio, & generosissimam fœminam vocat, tum de reliqua eius historia nonnihil variat. Ad hanc pertinet inscriptio, quæ extat Bergomi in æde D. Agathæ: Pudens M. Lepidi L. Grammaticus.

Procurator eram Lepida, moresque regebam.
Dum vixi, mansit Cæsaris illa nurus.

Inscriptionum antiq. pagina nonagesimatertia.

Marcus Æmilius Lepidus Q. F. M. N. Consulatum gessit cum Statilio Tauro circa extrema tempora Augusti anno V. C. DCCLXIII. Fit mentio illorum Pandect. vigesimonono, tit. de Senatusconsulto Silaniano. &c.

Q. Æmilius L. F. M. N. Lepidus, Cos. ann. V. C. DCCXXII. De rebus gestis huius Æmilii nihil præterea inuenio.

M. Æmilius Lepidus, stuprauit Agrippinam, Germanici F. annis eius puellaribus, vt Tacitus libro decimoquarto. Adiicit tamen fœdiora Dion libro quinquagesimonono, & in matrimonio eum habuisse narrat sororem Agrippinæ, Drusillã. Cùm Caligulæ familiarissimus esset, sic quidem, vt beneficio eius quinquennio antè quàm legibus permitteretur, magistratus adierit, & principatus successor destinatus fuerit, tamen in eum coniurauit. Quo consilio patefacto, punitus est ab eo capite. Dion ibidem, Suetonius in Caligula capite vigesimoquarto, in Claudio capite nono. De hoc puto accipiendum illud Senecæ libro primo epistol. epistola quarta. *C. Cæsar iussit Lepidum Dextro Tribuno præbere ceruicem* &c. Meminit Philo inuectiua in Flaccum. ¶ I. Lipsius comment. in lib. decimũquartum Taciti L. AEmilio Paulo & Iulia natum suspicatur. Et memorabilis de eo

& aliis tribus infaustis Lepidis Rutilii locus in Itinerario, quem subiicio:

Haud procul hinc petitur signatus ab Hercule portus:
Vergentem sequitur mollior aura diem.
Inter castrorum vestigia sermo retexit
Sardoam, Lepido præcipitante, fugam.
Littore namq; Cosæ cognatos depulit hostes,
Virtutem Catuli Roma secuta ducis.
Ille tamen Lepidus peior, ciuilibus armis,
Qui gessit socijs impia bella tribus.
Insidias pacis moliri tertius ausus,
Tristibus excepit congrua fata reis.
Quartus Cæsareo dum vult irrepere regno,
Incesti pœnam soluit adulterij.

Æmilia Lepida, Galbæ Imp. vxor, duorum ex illo filiorum mater extitit. Suetonius.

Lepidus, Neronis magister, citatur inter declamatores Senecæ controuersia 12. lib. tertii.

Lepidi, vt opinor, Æmilii, Proconsulis sub Marco Imp. & eius fratris, fit mentio apud Lucianum in Alexandro.

¶ M. Æmilius Numida, X. Vir sacrorũ, obiit belli Punici secundi ann. nono, id est, V. C. DXLIIII. Liuius.

¶ Æmilia, Vestalis, de qua Valerius lib. 1. cap. 1. Dionysius Halicarnas. lib. 2.

Regilli.

M. Æmilius, Regillus, Flamen Quirinalis, cùm in comitiis Consularibus sors prærogatiuæ iuniorum antè exisset, ab eaque Consul ipse cum T. Octacilio dictus esset, dissuadente Q. Fabio Max. qui comitia habebat, quòd aliis viris aduersus Hannibalẽ opus esset, facti Consules sunt ipse Q. Fabius quartùm, M. Marcellus tertiùm. Decessit Scipione Cos. ann. V. C. DXLIX. duobus filiis relictis, L. & M. Æmiliis Regillis. Liuius belli Pun. secundi 4. & nono.

L. Æmilius Regillus M. F. Prætor lectus ann. V. C. DLXIIII. L. Scipione & C. Lælio Coss. classem aduersus Antiochi regis præfectos ducens, ad Myonesum cum eisdem nauali prælio conflixit, 42. nauibus illorum partim captis, partim incensis & demersis. Tam clara victoria maris imperio potitus, biennio pòst de rege Antiocho splendidissimum triumphum egit. Liuius 37.

M. Æmilius, cũ fratre Prætore profectus, Sami ante eius victoriam decessit. Liuius ibidem.

P. Æmilio Pauli F. Pal. Regillo XV. *Viro F. Sagus faciendi præfecto vrbis iuridicund. Quæstori Tiberii Cæsaris Aug. patrono.* Hæc inscriptio extat Saguntí in Hispania. Inscript. antiq. pag. 22.

Regillus, Lepidi filius, memoratur Ciceroni ad Atticum. lib. 12. epist. 23.

Scauri.

Authorem & principem familiæ Scaurorum non est dubium, insigni tumore & prauitate talorũ notabilem fuisse. Hi enim Grammaticis Scauri dicuntur, vel Horatio teste, cuius versus sunt libro 1. Sermonum Sat. 3.

At pater vt gnati, sic nos debemus amici
Si quod sit vitium, non fastidire. Strabonem
Appellat Pætum pater: & pullum, male paruus
Si cui filius est: vt abortiuus fuit olim
Sisyphus: hunc varum distorti cruribus, illum
Balbutit Scaurum prauis fultum male talis.

Cognomen à pedum vitio ductum transiit ad posteros, quorũ virtute & potentia paulatim in summæ nobilitatis appellationem cessit.

Scaurum præclaræ indolis adolescentẽ, militasse sub Paulo & Varrone Coss. aduersus Hannibalem, multorumq; populorum ducem fuisse, tradit Silius Punicorum 8. Sed hoc eùm sit Poeticum, & ad gẽtis fortasse gratiam effictum, ad historiæ fidẽ trahi non sustinet.

Primus Scaurorum Æmiliæ gentis occurrit L. Æmilius Scaurus. Militauit is sub L. Æmilio Regillo, qui Prætor L. Scipione Consule, classi contra Antiochum præfuit. Missus est igitur ab eo Scaurus cum 30. nauibus Hellespontum ad exercitum Consulis traiiciendum, cùm ipse Prætor nauali pugna regiam classem profligásset. Liui. 37.

M. ÆMILII SCAVRI, qui postea Princeps Senatus extitit, domus, tribus supra eũ ætatibus iacuit. Nam neque pater, neque auus, neque etiam proauus honores, ob rei familiaris tenuitatem, adepti sunt, quemadmodum est author Pedianus. Pater eius quamuis patricius, ob paupertatem carbonariam exercuit. Ipse primùm dubitauit, honores peteret, an argentariã faceret. Sed eloquentiæ consultus, ex ea gloriam peperit. Primùm in Hispania corniculum meruit, sub Hostilio in Sardinia stipendia fecit. Ædilis iuri reddendo magis quàm muneri edendo studuit. Prætor aduersatus Iugurthæ, tamẽ eius pecunia victus est. Con-

¶ Vide Ciceronem in orat. pro Muræna, Plutarchum de fortun. Rom.

sul ann. V. C. DCXXXIX. legem de sumtibus & libertinorum suffragiis tulit, P. Decium Prætorem transeunte ipso sedentem, iussit assurgere, eique vestem discidit, sellam concidit, ne quis ad eum in ius iret, ¶ Strab. li. 5. edixit. Proconsul Ligures domuit, deque his triúphauit. Censor viâ Æmiliâ strauit, ponte Miluiú fecit, rantumqi authoritate potuit, vt Opimiú contra Gracchú, Matiú contra Glauciâ & Saturninú priuato consilio armaret. Idem filium suum, quòd præsidium deseruerat, in conspectum suum vetuit accedere. Ille ob hoc dedecus mortem sibi conscíuit. Senex cùm à Vario Trib. pleb. arguetetur, quasi socios & Latium ad arma coegisset, ad populum ait: *Varus Sucronensis Æmilium Scaurum, principem Senatus, ait socios ad arma coegisse. Scaurus negat. Testis est nemo, vtri potius credendum putatis?* Ea voce ita omnium animos commutauit, vt ab ipso etiam Tribuno dimitteretur. Hæc ex scriptore virorum illustrium. Sallustius Scaurum hominem nobilem, impigrum, factiosum, auidum potentiæ, honoris, diuitiarum, fuisse tradit, & qui vitia sua callidè occultaret, eoque Iugurthæ largitiones, quòd eas famosas & impudentes videret, metu primùm inuidiæ repudiasse, postea tamen in legatione cum Calphurnio Bestia Cos. non ita ab iis abstinuisse, docet. Sed & Plinius lib. trigesimo sexto, capite decimo quinto, rapinas eius notans, cùm de Curione loquatur: *Vnde*, inquit, *illi vitricus Sylla, & Metella mater, sectrix proscriptionum? vnde M. Scaurus pater, toties princeps Senatus, & Marianis sodalitus rapinarum prouincialium sinus?* M. Cicero hunc Scaurum inter Oratores reponit, deq; eo sic iudicat: *In oratione*, inquiens, *Scauri, sapientis hominis & recti, grauitas summa, & naturalis quædam inerat authoritas, non vt causam, sed vt testimonium dicere putares, cùm pro reo diceret. Hoc dicendi genus ad patrocinia mediocriter aptum videbatur, ad senatoriam verò sententiam, cuius ille princeps erat, vel maximè: significabat enim non prudentiam solum, sed quod maximè rem continebat fidem. Huius & orationes sunt, & tres ad L. Fusidium scripti libri de vita ipsius acta, sanè vtiles, quos nemo legit. At Cyri vitam & disciplinam legunt, præclaram illam quidem, sed neque tam rebus nostris aptam, nec tamen Scauri laudibus anteponendam.* Hactenus Cicero. Vxor Scauro fuit Cæcilia, Q. Metelli Pü filia, quam postea L. Sylla duxit. Ex hac filium reliquit M. Æmiliú Scaurum, & filiam Æmiliâ, quæ primùm M. Acilio Glabrioni, deinde à L. Sylla vitrico Pompeio Magno collocata, mox apud illum ex partu decessit. Cæterú quod suprà de filio ad mortem adacto retulimus, idem traditur à Valer. Maxim. libro quinto, cap. octauo, & à Frontino libro quarto. Idem Valerius libro quarto, cap. quarto citat de vita historiam eius: *M. Scaurus*, inquit, *quantulam à patre hæreditatem acceperit, in primo libro eorum, quos de vita sua scripsit, refert.* Addit Tacitus in Agricola, hoc institutum citra fidem, aut obtrectationi ei nõ fuisse: *adeò*, inquit, *virtutes iisdem temporibus optimè æstimantur, quibus facillimè gignuntur* &c. Agit de eodem idem Valerius lib. 8. cap. 5.

¶ Adde quæ habet Asconius in Scaurianam, Val. lib. 3. cap. 7. Quintilian. lib. 5. cap. 12.

M. Æmilius Scaurus Hortensius, fuit Consulatu an. V. C. DCXLVI. aliquantò pòst legatus Consulis aduersus Cimbros profectus est: à quibus fuso Romano exercitu captus cùm ab iis in consilium euocatus, deterreret eos, ne Alpes transirent, Italiam petituri, eò quòd diceret, Romanos minimè vinci posse, à Bolo rege, feroce iuuene, peremptus est. Liuius seu Florus abbreuiator lib. sexagesimo septimo. Orosius 5. capite sexto. De hoc Cicero in Bruto: *M. Scaurus*, inquit, *non sapè dicebat, sed politè, Latinè verò in primis est eleganter locutus.* Hunc Scaurum arbitror superioris fratrem patruelem, vel certè propinquum fuisse. Etsi in plerisq; codicibus non Æmilius sed Aurelius vocatur.

M. Æmilius Scaurus, eius, qui Princeps Senatus extitit, F. Syllæ priuignus, [illegible] victore & munifico in socios victoriæ, ita abstinens fuit, vt nihil neque donari sibi voluerit, neque ab hasta emerit. Ædilitatem summa magnificentia gessit, adeo vt in eius impensa opes suas absumserit, magnúque æs alienum contraxerit. Ex Prætura prouinciam Sardiniam obtinuit: in qua neque satis abstinenter se gessisse existimatus est, & valde arroganter, quod genus morum in ipso paternum videbatur, cùm cætera industria nequaquam par esset. Erat tamen aliquando inter patronos causarum, ac posteaquam ex prouincia rediit, dixit pro C. Catone, isque absolutus est. Ipse cùm ad Consulatus petitionem Romã rediisset ad 3. Calend. Quintilis, querentibus de eo Sardis, postulatus est repetundarum ab App. Valerio Triario adolescente

apud

apud M. Catonem Prætorem pridie Nonas Quint. Summam autem fiduciam in paterni nominis dignitate, magnam in Cn. Pompeii ponebat affinitate: habebat enim Mutiam, Scæuolæ filiam, in matrimonio, dimissam à Pompeio, & ex ea filium, liberorum Pompeii fratrem. Sed à Pompeio parum adiutorii sensit, offensiore ob id, quòd ducta Mutia, iudicium ipsius de ea, propter impudicitiam dimissa, leuius fecisse videretur. Defensus est à sex patronis, P. Clodio Pulchro, M. Marcello, M. Calidio, M. Cicerone, M. Messala Nigro & Q. Hortensio. Ipse quoque Scaurus pro se dixit, ac magnopere iudices mouit squalore & lachrymis, tum AEdilitatis effusæ memoria. Proinde honestissimè absolutus, & quidem amplius sententiis 60. cùm vix 8. damnassent. Author horum Asconius. De Ædilitate eius sic loquitur Plinius lib. trigesimosexto, cap. decimoquinto, *M. Scauri*, inquit *nescio an AEdilitas maximè prostrauerit mores ciuiles, mansuque sit Syllæ malum tanta priuigni potentia, quàm proscriptio tot millium. Hic fecit in AEdilitate sua opus maximũ omnium, quæ vnquam fuere humana manu facta, non temporaria mora, verùm etiam æternitatis destinatione: Theatrum hoc fuit. Scena ei triplex altitudine* CCCLX. *columnarum, in ea ciuitate, quæ sex hymettias non tulerat sine probro ciuis amplissimi. Ima pars scenæ è marmore fuit, media è vitro, inaudito etiã postea genere luxuriæ. Summa tabulis inauratis columnæ, vt diximus: ima duodequadragenûm pedum. Signa ærea inter columnas fuere tria millia numero. Cauea ipsa cepit hominum 80. millia, cùm Pompeii amphitheatro toties multiplicata vrbe, tantoque maiore populo sufficiat largè quadraginta millia sedere. Sed & reliquus apparatus tantus Attalica veste, tabulis pictis, cæteroque choragio fuit, vt in Tusculanam villam reportatis, quæ superfluebant, quotidiani vsus deliciis, incensa villa ab iratis seruis, concremaretur ad bis millies sestertium*, &c. Addantur insuper, quæ Cicero habet pro Sestio & ad Atticum libro quarto, Plinius libro octauo, cap. decimoseptimo, & vigesimosexto, libro trigesimoquinto, capite 11. Valerius Maximus lib. secundo, cap. 1. Solinus c. 31. & 36. Docet Iosephus Pompeii in bello Mithradat. Proquæstorẽ fuisse. Vide Antiquit. lib. decimoquartum, capite quarto & nono. de bell. Iudaic. lib. 1. cap. 4. & 6.

L. Æmilius Scaurus, Proconsul Syriæ, & qui eam prouinciam cum Q. Martio Crispo volens C. Cassio cesserit, citatur Ciceroni Philipp. 11.

M. Æmilius Scaurus, M. cuius paulò antè meminimus F. M. qui Princeps Senatus fuit, N. post cædem Cæsaris, cùm sequutũ esset bellum Philippense, profligatis partibus, se ad Pompeium, cuius frater vtetinus erat, contulit, teste Appiano libro quinto. Deinde perditis Pompeii rebus, ad Antonium transiit, victo autem Antonio, cùm morti & supplicio destinatus esset, Mutiæ matris precibus vitam obtinuit, quemadmodum tradit Dion lib. quinquagesimoprimo. Vt autem pro patre M. Cicero, ita pro hoc Asinius Pollio dixit, id quod liquet ex Fabii Quintiliani libro sexto, capite primo.

Mamercus Æmilius Scaurus, M. Scauri, principis Senatus, pronepos, virq; Consulatis, floruit sub Tiberio, insignis nobilitate & orandis causis, sed vita probrosus. Hunc labefecit odium Macronis: is enim detulerat argumẽtum tragœdiæ, à Scauro scriptæ, versibus additis, qui in Tiberium flecterentur. Accusatores Seruilius & Cornelius adulterium Liuiæ & sacra Magorũ obiectarunt. Scaurus, vt dignum veteribus Æmiliis, damnationem anteiuit, hortante Sextia vxore, quæ incitamentum mortis & particeps fuit. Tacitus libro quinto, qui illum & tertio libro patruum & vitricũ L. Syllæ, nobilis adolescentis, vocat. De causis interitus paria Tacito memorat Diõ libro quinquagesimooctauo. In hoc Scaurorum familiam extinctam, tradit Seneca Suasoria secunda, qui illius insuper quædam vitia refert de beneficiis 4. Idem non tantùm disertissimum hominem, sed & venustissimũ fuisse scribit, & qui nullius vnquam impunitam stultitiam transire passus sit. Montanum item Varienum, solitum sententias suas repetere, appellatum ab eodem Ouidium inter Oratores. Et, non minus magnam virtutem esse, scire desinere, quàm scire dicere. Vide Controuers. librũ primum, controuers. secund. Declamationum lib. 4. declam. 5. ¶ Vitia Scauri huius etiam hoc breui Tertulliani stigmate notantur de Pallio: *Dabo cathartĩcum impuritati Scauri, & aleæ Curii, & vinolentiæ Antonii.*

ÆMILII, secundum cognomenta congesti.

Æmilius Alba, Ciceroni ſcurra & gladiator dicitur in Verrinis.

Æmilius Ælianus, Conſul anno V. C. DCCCLXVIII. ſub Traiano.

M. Æmilius Ælianus Cordubenſis, reus factus eſt, quòd inter alia malè opinari de Auguſto Cæſare ſoleret. De quo Cæſar ad accuſatorem conuerſus: *Velim*, inquit, *hoc mihi probes: faciam ſciat Ælianus, & me linguam habere, plura enim de eo loquar.* Nec quicquam vltrà, aut ſtatim, aut poſtea inquiſiuit. Suetonius Tranquillus.

Æmiliæ C. F. Æquæ Sacerd. Diuæ Plotinæ colleg. gent. titulo vſa. Hæc inſcriptio extat Brixiæ, teſte Apiano inſcript. antiq. p. 66.

M. Æmilius Auianus, amicus Ciceronis, Epiſtolarum 13.

Æmilius Aſper, interpres Virgilii, citatur à Probo & Macrobio.

L. Æmilius Bucca F. adfuit M. Scauro in iudicio. Aſcon. Pedianus.

Æmiliæ Calliopæ Curtia Priſca patrona lib: b. m. Hæc inſcriptio legitur Romæ in domo Platinæ. Inſcript. antiq. pag. 313.

AEmiliæ Chryſidi lib. & coniugi V. A. XXXII. C. AEmilius Calpurniã. Vis. N. Sur. & ſibi N. P. Hæc extat in Germania. Inſcrip. antiq. pag. 432.

AEmilius Dexter, inter alios magiſtratus & Prætura geſſit vrbanam. Liquet id ex Pand. 26. de tutoribus & curat. datis.

AEmilius Frontinus, Proconſul Aſiæ, vt opinor, ſub Marco Imperatore. Citatur hiſtoriæ Eccleſ. 5. c. 7.

AEmilio Furio reſcripſerunt diui fratres, Pand. 50. de legationibus.

AEmilius Ianuarius Martianæ:

Inuide quid gaudes? illa hic mihi mortua viuet,
Illa meis oculis aurea ſemper erit.

Antiquitates Fabricii pag. 75.

AEmilius Iucundus, præfectus alæ in bello Iudaico ſub Veſpaſiano, cæſus eſt à Iudæis. Ioſephus lib. 2. cap. 24.

AEmilius Iucundus (ſic enim malo legere, quàm Iunctus) Conſul ſub Commodo cum Attilio Seuero, pulſus eſt in exilium. Lampridius.

AEmilius Largianus, ab Ouinio fundũ Puteolanũ lege commiſſoria emit, cui defuncto Rutiliana pupillaris ætatis ſucceſſit. Cæterũ ab eodem Ouinio, cũ illi nulla ſolutio facta eſſet, eundem fundũ emit Claudius Telemachus. Paulus Pand. lib. 4. tit. 4. l. 38.

AEmilius Macer Veronenſis, Poeta, cuius meminit Ouidius, ſcripſit de auibus, ſerpentibus & herbis. Citatur à Plinio & Nonio Marcello. Deceſſit in Aſia ſub Auguſto, teſte Euſebio. Lõgè diuerſus eſt ab hoc, qui vulgo extat, vtpote Galeno poſterior.

AEmilius Macer, Iuriſconſultus, ſcripſit de re militari lib. 2. de pub. iudiciis 2. de officio præſidis 2. de appellationibus 2. *diuerſũ*, ſiue ad legem vicęſimam hæreditatum 2.

L. AEmilius Maternus, cum AEmilia Materna F. & Fabia Fuſca cõiuge, memoratur in antiquitatibus Hiſpanicis. Inſcript. pag. 7.

AEmilia Muſa, locuples fœmina ſub Tiberio, cuius inteſtatæ bona, in fiſcum petita, AEmilio Lepido, cuius è domo videbatur, Imperator conceſſit. Tacitus 2.

AEMILIVS PAPINIANVS, Iuriſconſultus. De hoc agemus, in Papiniũ. Habet autem nomen id epiſtola Iuſtiniani ad Tribonianum, præmiſſa Pandectis, & altera C. lib. 1. tit. 17.

AEmilius Parthenianus, Tyrannidis affectatores hiſtoriæ tradidit. Gallicanus in Auidio Caſſio.

M. AEmilius Philemon, M. AEmilii Lepidi libertus tempore Ciceronis. Aſcon. Pedianus.

AEmilia Pietas viua cõparauit ſibi & Pamphilio & libertis ſuis, libertabuſq́, poſteriſq́, ſuis In. Fr. P. XI. in agro P. XI. Hæc inſcriptio extat Romæ. Inſcript. antiq. pag. 298.

AEMILIVS PROBVS, ſcripſit de externis imperatoribus. Alii tamen opus illud Cornelio Nepoti attribuunt. Quod emendatiſſimum demum in lucem prodiit opera Dionyſii Lambini.

AEmilius Ptolemæus, refertur Pand. 49. de iure fiſci. L. 47. Alius ab hoc Ptolemæus eſt, cuius vt ad miraculum diuitis meminit ex authoritate Varronis Plinius libro 33. cap. 10.

AEmilius Regulus (fors Regillus) ex Corduba originem ducens, coniurauit in C. Cæſarem Caligulam. Ioſephus 19. capit. primo.

AEmilius Rufus, ſub Corbulone præfectus equitũ in Armenia, quòd hoſti ceſſiſſet, notatus eſt ignominia. Vide Frontinum 4. cap. 1.

AEmilio Sequeſtri reſcripſit D. Pius Pand. 36.

AEmilius Sura de annis P. R. citatur à Paterculo.

T. AEmi-

T. Æmilius Syrus, cum Mesia Fortuna conluge, memoratur in memoriis Italicis. Inscript. antiq. pag. 60.

Æmilio Tironi rescripserunt diui fratres, Pand. de effractoribus & expilatorib.

ÆMILII sine cognomentis.

Æmilio rescripserũt AA. & CC. 5. Cod. titul. 12.

C. Æmiliæ, Valerianus & Gallien. AA. 4. Cod. tit. 6.

Æmilia virgo damnata. Fenestella apud Macrobium 1. cap. 6. Liuius. 63. Orosius 5. cap. 15.

Æmilio, Proconsuli Africæ, rescripsit Pius Pand. 5.

Q. Æmilius & T. Numicius, Trib. pleb. quòd illorũ authoritate pax ad furcas Caudinas cum Sammitibus facta esset, eisdem, vt pax ea repudiaretur, dediti sunt. Cicero off. 3.

ÆMILIANI.

Æmilianus, Græcus Rhetor, citatur Senecę Controuersiarum 6. cont. penultima.

Æmilianus, inter duces Pescennii Nigri victus à Seuero.

ÆMILIANVS, dictus Imperator, Vibiũ Gallum, cum filio superauit, & cecidit. Ipse quarto pòst mẽse à suis militib. interemtus est, cum VALERIANVS imperare diceretur.

ÆMILIANVS alius, vnus è 30. Tyrannis sub Gallieno. Trebellius. Periit in Ægypto, ac fieri potest, vt sit idem, qui imperante Gallieno Tarraconensis Hispaniæ præses, incendio puniuit Fructuosum Episcopum cum duobus Diaconis, Augurio & Eulogio, quemadmodum tradit Prudentius.

Æmilianus, laudatur apud Libanium in epistolis ab oratione coram Imp. Iuliano habita.

¶ ÆSOPVS, libertus Demosthenis, conscius adulterii, quod cũ Iulia patronus admiserat, tortus diutissimè, perseuerauit non prodere patronum, donec aliis coarguentibus ipse fateretur. Macrobius Saturnal. 1.

ÆTEII.

P. Æteius, appellatur Ciceroni 1. de diuinatione vir bonus, & ciuis egregius, notatus tamen ab Appio Censore, quòd M. Crasso, in Parthos eunti, auspicia ementitus esset.

C. Æteius, Pompeianus fuit, cui Cæsar ignouit. Commentario quinto, etsi illic, vt opinor, mendosè Ceterius legitur.

T. Æteius, Eques, Romanus, in Venere periit. Valerius 9. cap. 12. & Plinius 7. capit. 53. Apud vtrumque tamen perperam Ætherius legitur.

¶ ÆTERNINVS Fronto, magister duarũ Alexandrinarum legionum. Iosephus belli Iudaici 7. cap. 9.

¶ ÆTERNALI rescribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

¶ AETIVS, dux Valentiniani III. Imp. Celebris ob nobilem de Attila, rege Hunnorum, victoriam. Interficitur demum eiusdẽ Imperatoris iussu, fraude Maximi ad id fãcinus inducti. Nam aliis ex amicis ab Imperatore interrogatus: Ecquid Aetiũ mortẽ ex vsu reipub. fore cẽseret? *Nequaquam*, inquit: *imò si illum virum è medio sustuleris, sinistra manu dextram tibi amputabis.* Vide de hac historia cùm alios, tùm omniũ plenissimè explicantem Carolum Sigonium de imperio occident.

¶ AFFABILI rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 51.

AFRANII.

C. Afranius Stellio, Prætor fuit an. V. C. DLXIX. Liuius 39.

L. AFRANIVS, Poeta, togatarũ scriptor, homo peracutus, & in fabulis disertus. Quintilianus eum in togatis excellere scribit, vnum notans, quòd argumenta fœdis puerorũ amoribus inquinarit, amores suos fassus. Horatius indicat, illum iudicio multorum cum Menandro compositum. Inquit enim ad Augustum scribens,

Dicitur Afrani toga conuenisse Menandro.

Huius illud esse de Senectute volunt: *Mala ætas nulla delinimenta inuenit.* Citatur apud Nonium Marcellum in Vopisco, Priuigno, Suspecta, Epistola, Diuortio, Fratribus, Compitalibus, Materteris, Homine, Promo, Auctione, Augure, Incendio, Emancipato, Depositio, Pompa, Cinerario, Brundusinis, Crimine, Virgine, Excepto, &c. apud Sex. Pompeium, in Prodito, Repudiato, Rosa, Abducta, Ida, Consobrinis. ¶ Fragmenta eius, summa accuratione à Roberto Stephano congesta, edidit Henricus Stephanus.

T. Afranius, in bello sociali dux hostium, à Romanis in pugna cæsus. Appianus primo.

L. AFRANIVS A. F. Consulatum gessit an. V. C. DCLXXXXIIII. cum Metello Celere. Cicero ad Attic. in fine primi non Cõsulatum, sed Pompeii Magni imperium fuisse

scribit. Legatus Pompeii in Hispania, vnà cum Petreio supplex pacem petere, & copias suas dimittere, per Cæsarem coactus est. Vnde postea apud Pompeium proditionis illum accusauit Aecius Rufus. Periit in Africa post pugnam Thapsitanam, à militibus Cæsaris, in cuius potestatem viuus peruenerat, per dissensionem interemptus. Cæsar Comment. primo, vbi & filii eius meminit, 3. & 5.

C. Afrania, Licinii Bructionis vxor, pro se ipsa semper apud prætorem dixit. Vixit ad secundum Iulii Cæsaris consulatum. Valerius 8. cap. 3.

P. Afranius, homo popularis, cùm per assentationem, & quidē iuratus, dixisset, si C. Cæsar conualescceret, se libenter morituru, ille, vbi conualuit, promissum sibi reddi voluit, & hominem mori coegit. Dion. 58.

¶ Afranius Quintilianus, Senator, coniurauit in Neronem. Tacitus 15.

¶ Afranius Burrhus, Præfectus prætorio fit sub Claudio beneficio Agrippinæ, homo seuerus, & cum Seneca Neronis Imperatoris iuuentam concessis voluptatibus gubernare solitus Decessit de vita principatus Neronis anno 8. incertū valetudine an veneno. Valetudo ex eo coniectabatur, quòd in se tumescentibus paulatim faucibus, & impedito meatu, spirimm finiebat. Plures iussu Neronis, quasi remedium adhiberetur, illitum palatum eius noxio medicamine asseuerabāt, & Burrhum intellecto scelere cùm ad visendum eum princeps venisset, aspectum eius auersatum, sciscitantique, hactenus respondisse: *Ego me bene habeo.* Ciuitati grande eius desiderium māsit, per memoriam virtutis, & successorum segniciem atq; libidinē. Tacitus 12. 13. & 14.

¶ Afranius Dexter, vir Consularis sub Traiano, quem inter amicos suos numerauit Martialis lib. 7. Periit in Consulatu, incertum, sua, an suorum manu peremptus, scelere an obsequio. Plinius Epistolarum 7.

¶ Afranius Hannibalianus, vir magnus & Consularis sub Diocletiano, Præfectus item vrbi sub eodem.

¶ Sex. Afranius Serenus, cum Symphorusa vxore, refertur in memorüs Rom. Inscript. antiq. pag. 176.

¶ Africano rescribitur à Gordiano A. C. lib. 6. tit. 3.

¶ Agapæ ab AA. & CC. Cod. 8. titul. 28.

¶ Agathae ab iisdem C. 5. tit. 73.

Agatho Dæmoni ab Anton. A. ibidem titul. 62.

¶ Agennius Vrbicus, citatur Cælio Rhodigino pag. 119.

¶ Agillvs Septennio, Pantomimus sub Antonino Pio, refertur Manutio in Orthographia in voce Lanuinus.

¶ Aglao rescribitur ab Ant. A. Cod. 5. titul. 12.

¶ Agrecivs, Grammaticus, scripsit libellum de proprietate & differentiis Latini sermonis.

¶ Agrippinae rescribitur à Gordiano A. Cod. 5. tit. 12.

¶ C. Agrivs, Eques Romanus, & P. Agrarius, inducuntur à M. Varrone cum C. Fundanio socero in primo de re rustica.

M. Agrius, argentarius. De hoc Valerius lib. 8. cap. 4.

¶ Agricolavs, agens vicem Præfecti prætorio sub Diocletiano. Martyrologium 30. Octobris.

Agricolaus, sub Licinio Imper. præses in Armenia minore. Meminit idem 11. Martii.

ALBII.

Albii & Granii, item Albutii, meminit Cicero de Orator. 2.

Sex. Albius, pater L. Albii Quirinatis, quem M. Cicero virum bonum, & cū primis honestum, vocat pro P. Quintio.

Pro Albio quodā dixisse se, & Pompeium, scribit Cicero 2. de legibus.

¶ Albivs Tibvllvs, scribendis elegiis clarus, laudatur Ovidio & item Quintiliano. Ad hunc scribit Horatius Odarum 1. & item epistolarum 1.

¶ Albius Maximus, vir doctus Martiali in fine 11.

¶ Albius Sabinus, memoratur Ciceroni ad Att. 13. pag. 490. Fors ad hunc pertinet, quod scribit ad eundem Atticum de Albiano negotio pag. 551. & 554.

Albius quidam, notatur ab Horatio, vtpote qui ad insaniam vsque miraretur & amaret vasa ex ære Corinthio, Sermonum 1. Sat. 4.

Hunc capit argenti splendor, stupet Albius ære, &c.

¶ Albia Terentia, mater Othonis Imperatoris.

¶ Albidivs, cum luxu facultates prodegisset, ac nouissimè domum, quæ sola

restabat,

restabat, incendio perdidisset, Cato sic in eum iocatus est, vt diceret, eum proteruiam fecisse: quæ enim absumere nequisset, ignem deuorasse. Macrobius Satur. 2. capite 2.

¶ C. ALBINVS, ὄνομα Ciceronis. Meminit eius vt proximi vicini in 13. ad Att. epistola 26.

ALBINI separatim positi.

L. Albinus C. F. Paterculus, Trib. pleb. cùm primum creati sunt. Liuius secundo, & Asconius Pedianus in orationes Ciceronis.

L. Albinus, itidem homo de plebe, fugiens Gallos, sacra P. R. virginesque Vestales, & ipsas fugiētes, suis descendere iussis, in currum accepit. Liuius 5. Val. Max. 1. capite 1.

M. Albinus, homo plebeius. Trib. mil. Consulari potestate anno vrbis conditæ CCCLXXVI.

A. Albinus, Prætor Siciliæ, bello ciuili partium Cæsaris. Appianus.

A. Albinus, legatus Dolabellæ, 4. legiones, quas ex Ægypto adducebat, C. Cassio tradere coactus est. Appianus quarto. Apud Ciceronem, libro duodecimo epistolarum Allienus vocatur. Vide Halienos.

Albinus Poeta, res gestas P. R. carmine complexus est: cuius ex lib. 1. hi versus citantur, de Pompeio, opinor.

Ille, cui ternis capitolia celsa triumphis
Sponte Deûm patuere, &c.

Albina, mater Senecæ, ad quam eius extat Consolatio.

C. Albinus, Senator, cuius filiam duxit P. Sestius, ille, pro quo extat Ciceronis oratio. Cicero epistolarum decimotertio ad Rutilium, & in oratione pro Sestio.

Albino, præfecto vrbis Romæ, rescribitur à Val. Theod. Arcad. AAA. 6. Cod. titul. 1.

ALBINOVANI.

P. Albinouanus, pulsus est vrbe cum Mario. Postea transfugit ad Syllam, cæsis primùm per fraudem ducibus aliquot Cinnanis. Appianus lib. 1.

P. Albinouanus, Pontifex tempore Ciceronis, cùm ille haberet orationem de haruspicum responsis. Meminit eius & in oratione in Vatinium.

¶ Albinouanus Celsus, comes & scriba Cl. Neronis. Scribit ad hunc Horatius lib. 1. Epistol.

¶ Albinouanus Pedo, inter Poetas sui temporis connumerarus, celebratur ab Ouidio. Fabius hunc inter Heroicos reponit. Meminerunt eius & Seneca & Martialis. Seneca elegantissimum fabulatorem fuisse scribit Epistola 123. & libro secundo Controuersiarum pag. 565. Meminit & carminis eius de nauigatione Germanici in oceano. ¶ Fragmentum carminis huius adhuc hodie extare, scribit I. Lipsius comment. in lib. 2. Taciti.

¶ ALBICERIVS, diuinator Carthaginēsis, homo flagitiosissimus. Mira de illo tradit D. Augustinus Academicorum 1.

¶ ALCIMVS, seruus, puto, fuit Martialis, quem decorat Epitaphio lib. 1.

Alcimus Auitus, Poeta, quæratur in Auitis.

ALBVTII.

T. Albutius, Græcus homo ac leuis, Proprætor Sardiniæ. Cicero in de prouinciis Consularibus. Cùm in Sardinia triumphasset, Romæ damnatus est. Cicero in L. Pisonem. Idē exul, puto, fuit Athenis. Tuscul. 5. De hoc amplius videris Ciceronem de Finibus in principio, & in Bruto, & in de prouinciis Consularibus. Citantur in Finibus versus Luciliani, quibus vt Græculus notatur. M. Varro libro tertio, de re rust. capite secundo testatur, scripsisse eum Satyras Luciliano stylo, cùm quidem hominem apprime doctum appellet.

M. Albutius, defensus à Cæsare Strabone. Cicero Offic. secundo, Suetonius in Cæsare.

¶ C. Albutius Silus Nouatiensis declamator, de quo vide Senecam procem. libri septimi Controuers. Homo summæ probitatis, qui nec facere iniuriam, nec pati sciret. Dicere solebat, cùm res animum occupauit, verba ambiunt. Seneca. Vide Suetonium Tranquillum in de claris Rhetoribus, & Volaterranum in Anthropologia, etsi per errorem ex vno duos facit. Floruit sub Augusto, vt Chronol. Eusebii ad Olympiad. 193.

Albutius, Medicus, citatur à Plinio 29. cap. 1.

¶ *P. Albutius Sabinus C. F. & C. Albutius Sabinus C. F. fratres, sibi & C. Albutio C. F. Rufo patri.* Hæc inscriptio extat Taurini in Italia, teste Dominico Machaneo.

¶ C. Albutius Galenus VI. vir refer-

tur in memoriis Comenſium, Inſcript. antiq. pag. 76.

¶ C. Albutius Blandiro VI. vir cum Bellatula Caluentii F. vxore, & Viria, Virii F. vxore. Ibidem pag. 81.

Albutia Sex. F. Exorata L. Apitii Burtidii coniux. Ibid. pag. 87.

Albutius, inquit Quintilianus, *non obſcurus profeſſor atque author*, &c. Neſcio an de C. Albutio Silo, declamatore illo, dicat, vel de alio.

¶ ALBVTILLA, multorum amoribus famoſa, damnatur ſub Tiberio. Tacitus libro 5.

A L E D I I.

Aledius, Cæſaris partium, citatur Ciceroni ad Att. libro 12. epiſt. 2. pag. 439. & iterum pag. 459.

Aledius Seuerus, Eques Rom. impulſus Agrippinæ gratia, matrimonii legem eius exemplo ſuo confirmat. Tacitus lib. 12.

Aledius neſcio quis, memoratur Iuuenali Satyra 5.

A L E N I I.

Alenius Paſtor, citatur Senecæ inter declamatores ſui ſeculi.

L. Alenius, tabulas publicas tranſcripſit, chirographum, ſex primorum ſolertiſſimè imitatus. Cicero de natura Deorum 3.

M. Alenius M. F. Fab. Craſſus Caſonius Trib. mil. præfectus fabr. III. *vir.* Inſcript. antiq. pag. 338.

ALEXANDRI, ſeparatim poſiti.

Alexander, Philoſophus Peripateticus, præceptor Neronis Imp. nominate eundē ſolebat LVTVM SANGVINE MACERATVM. Auctor Suidas, qui de eo, & altero Neronis magiſtro, Cheræmone, addit: *Malorum diſcipulorum, vt opinor, peiores fuerunt magiſtri. Virtus enim doceri, & vitium excoli poteſt.*

Alexandro reſcribitur ab AA. & CC. 4. C. de rebus creditis, item tit. 29. & 49. Fors idem cum ſequenti.

Alexander Carthagine dictus Imperator, à Conſtantini exercitu iugulatur. Aurelius Victor.

A L F I I.

Alfios nunc per f. nunc Alphios per ph. ſcriptos inuenio. Arbitror eoſdem eſſe, quamuis ſcriptura variet.

¶ L. Alfius Maximus, cum Alfia Chryſopolide vxore, refertur in monumentis agri Capuani, Inſcript. antiq. pag. 133.

¶ Marcus Alfius Flacconius, accuſauit damnauitque Sex. Clodium. Aſconius pagina 11.

¶ Alfius Marius, ſummus Campanorū magiſtratus, cæſus à Tib. Graccho. Liuius lib. 23.

Alfius, fœnerator, cuius eam ſententiā adfert Columella lib. 1. cap. 7. *Veloptima nomina nō appellando fieri mala.* Meminit eiuſdem Alfii & Horatius in Epodo.

¶ Alfius Flauus Præiextatus, apud Ceſtium controuerſias declamabat; Semper autem commendauit eloquentiam eius aliquid extra eloquentiam. In puero declamante lenocinium erat ingenii ætas. Seneca controuerſiarum libro primo, contr. 1. Meminit eiuſdē lib. 2. contr. 7. lib. 3. contr. 5. declamat. lib. 1. declam. 1.

Alfius, ſcriptor belli Carthaginenſis, citatur Feſto Pompeio non longè poſt vocē Mamers. ¶ De eodem Fragmentum pag. 8. Fors hic eſt, cuius meminit Plinius 9. cap 8.

¶ Alfius Auitus, libros Poeta cōpluſculos, vſus dimetro perpeti, conſcripſit excellentium. Sic Terentianus.

Alfio Grationi reſcripſerūt AA. & CC. 5. C. tit. 61.

Alfio item Ant. A. 9. C. tit. 47.

A L I P I I.

¶ C. Alipius Daduchus Pætus. Sic enim legere malo, quàm quomodo excuſum eſt, Calupius Daduchus &c. Refertur in memoriis Italicis, Inſcript. antiq. pag. 308.

Alipius, nobilis adoleſcens, obleuem errorem relegatus ſub Valentiniano. Ammianus lib. 28.

Alipius, diſcipulus Auguſtini, & ſimul cum ipſo baptizatus. Auguſtinus.

Alipio ſuo ſcribit Sanct. Ambroſius Epiſtolarum 8.

A L L I E N I.

Eiuſdem eſſe gentis arbitror Halienos & Allienos, ac primùm quidem Halienos appellatos, poſtea detracta aſpiratione, & L. geminato, vocari cœptos Allienos.

L. Halienus anno V. C. CCLXXXXIX. L. Tarpeio A. Aterio Coſſ. Ædilitatem plebis geſſit, cùm anno ſuperiori Trib. pleb. fuiſſet. Liuius lib. 3.

M. Halienus Pelignus à Scipione Æmiliano, cæſo hoſte, in acie ſeruatus eſt. Cicero Tuſculanarum 4.

Allienus, vnus ex vilioribus patronis, tā-

tùm

tum in clamando robuſtus & exercitatus, vt liquet ex diuinatione Ciceronis. Aſcon. Pedianus nomẽ id non proprium, ſed appellatiuum eſſe, docere volens, mirum quàm friuolo argumento ad hoc vtatur.

A. Halienus, primùm legatus Q. Ciceronis in Aſia fuit vt teſtis eſt Cicero ad Q. fratrem ſcribens epiſtolarum lib. 1. Prætor tempore belli ciuilis, Cæſaris partes ſecutus eſt, ſub quo Proconſul etiã Siciliam tenuit, vt liquet ex epiſtolarum familiariũ Ciceronis lib. 13. epiſtola 79. & commentario belli ciuilis 5. Sed illic Alienus appellatur, in Epiſtolis verò ad Atticum lib. 10. epiſtola antepenultima Halienus, quomodo & Philippica 11. vbi Cicero familiarem illum ſuum & neceſſarium vocat. Legatus Dolabellæ Cos. adductas ex Aegypto legiones 4. Caſſio tradidit, ipſo Caſſio teſte in epiſt. ad Ciceronem lib. 12. Appiano, mendosè opinor, Albinus vocatur. Agit de eodem Strabo lib. 16. Dion lib. 42.

T. Allienus, ductis ordinibus ſub Cæſare, per ignominiam cum aliquot aliis dimiſſus eſt. Hirtius commentario 5.

Allieno reſcribunt Valetianus & Gall. AA. 10. Cod. tit. 16.

A. Allienus Q. F. Chteſimus, apud Manutium in Orthographia.

ALLII.

L. Allius Victor, refertur inſcriptionum anniquarum pag. 28.

C. Allius P. V. ſibi & Nouellię Fuſcę vxori, C. Allio Maximo, C. Allio Fuſciano, C. Allio Gallioni. Et Nouellius Verus Cornelio Palmãtio, qui vixit in ſeculo ann. IIII. menſ. IIII. Hæc inſcriptio exſtat Mediolani. Vide inſcript. antiq. pag. 31. & ſeq.

ALPHENI.

Sex. Alphenus, neceſſarius Sex. Nævii, propinquus P. Quintii. Cicero pro P. Quintio.

¶ P. Alphenvs varvs vir Conſularis, Ser. Sulpitii diſcipulus, Iurisconſultus, citatur à Gellio in collectaneis & 34. Digeſtorum. Reliquit autem Digeſtorum libros 40. quos Paulus in epitomen redegit. Conſulatum geſſit ſub Auguſto ann. v. c. DCCLIIII. poſt editum Chriſtum anno 3. Horatius Sermonum 1. Sat. 3. ab ingenii commendatione vafrum appellat, & ſutorem fuiſſe, oſtendit. Porphyrio & Acron, interpretes, Cremonenſem faciũt, ſimiliter Fulgoſus. Dion Publii filium vocat.

Alphenus Varus, partium Vitellij, in bello aduerſus Othonem prefectus caſtrorum fuit. Ab ea victoria cum iam Veſpaſiani duces ingruerent, in locum P. Sabini Prætorii præfectus conſtituitur. Corn. Tacitus lib. 18. & 19. qui & illum mox libro 20. exnicto iam Vitellio, ignauiæ infamiæque ſuæ ſupetfuiſſe ſcribit.

Alphenus, Iurisconſultus, fuit in conſilio Alexandri principis. Lampridius in eius vita.

Alpheno reſctibitur ab AA. & CC. 7. C. rit. 19.

¶ Alpinvs, malus Poëta, Memnonis, Auroræ filii, bella deſcripſit, ſed tàm malè, vt ab Horatio Memnona carminibus ſuis iugulare dicatur.

Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona, &c.

Alpinus Montanus & D. Alpinus, fratres, de quibus Tacitus lib. 21.

¶ Q. Alpionia Chamilla, refertur in memoriis anniquis à Fabricio, annotante in Eunuchum Terentii hoc modo: *Chamillæ Alpioniæ Quintæ ornatrici Feſtus M. Septimii Galli diſpens. cõtubernali b. m. f. & ſibi.*

¶ Q. Alsitivs, refertut inſcript. anniq. pag. 40.

¶ Amando teſcribitur à Gotdiano A. 7. C. tit. 53.

Amandus & Aelianus à Maximiano Herculeo in Galliis extincti.

¶ Amantivs, Conſul ſub Conſtantio.

Amantius Haruſpex, ſub Valentiniano damnatus, interiit. Ammianus 28.

¶ Amantius, ſpado ditiſs. ſub Anaſtaſio Imperatore, data pecunia imperium parare voluit Theocritiano cuidam, ſed à Iuſtino falſus eſt. Ille enim accepta pecunia, ſibi emit imperium.

¶ C. Amaranvs Apollinaris citatur à Frontino in de aquæductibus.

¶ C. Amasinivs, Epicuream ſectam ſecutus eſt. Meminit illius Caſſius ad Ciceronem in familiaribus epiſtolis 15. Cicero Tuſculanarũ 4. in procemio, ſi tamen non mendosè, Amaſanium illum vocat. Petrus Victorius in vetuſtis codicibus vbique Amaſinium nominari ſcribit.

¶ C. Amativs, qui in nomen C. Marii inuaſerat, fugitiuus, vnco impacto punitus eſt. Cicero Philippica 1. Valerio in fine

libri noni Herophilus vocatur, & equarius medicus fuisse, qui C. Marium auum sibi vindicauerit, traditur. De hoc puto loqui Ciceronem ad Att. lib. 14. pag. 528. Vide Appianum de bell. ciuil. lib. 3.

¶ L. AMBIVIVS Turpio, fabularũ actor, cuius meminit M. Cicero in Catone maiore. Nescio ad hunc an ad alium scribat Lucilius, in 6. de ling. Lat. citante Varrone.

Quid tibi ego ambages Ambiui scribere conor?

Meminit Symmachus lib. 1. epist. 25. & lib. 10. epist. 2.

M. Ambiuius & Menas Licinius, tum etiam C. Matius, quasi quoddam tributum victui humano conferre dedignati non sunt. Columella lib. 12. cap. 4.

¶ AMBROSIO rescribitur ab AA. & CC. 8. C. tit. 43.

¶ AMESIA, Androgyne dicta, quòd suam ipsa caussam apud Prætorẽ L. Titium egisset. Vide Valerium Max. 8. cap. 3.

¶ AMMIÆ rescribitur à Seuero & Antonino 6. Cod. tit. 52.

¶ AMMIANO ab Alexandro A. C. 4. tit. 30. alii item ab AA. & CC. 4. C. tit. 24. & 6. C. tit. 57.

M. Ammianus, Senatorius vir Constantinopoli opus, quod vocant Tetrapylũ cum duabus porticib. excitauit. Nicephorus 16. cap. 23. Vulgo legitur Mammianus.

AMMIANVS MARCELLINVS, scriptor Historicus, floruit sub Iuliano & Valentiniano, Principibus.

¶ AMINIVS Rebius, peritus legum & pecuniosus, iam senex inciſis venis sub Nerone decessit. Tacitus 13.

¶ AMMONIO, Præfecto Prætor rescripsit Gordianus Aug. 6. Cod. tit. 45.

¶ AMPHIBVLO Alexander Aug. 5. Cod. tit. 34.

AMPII.

T. Ampius & T. Labienus Tribb. pleb. tulerunt, vt Pompeius ludis Circensib. corona aurea, & omni cultu triumphantium vti posset, quod tamen ille non plus quàm semel vsurpare sustinuit. Auctor Paterculus. Cicero Epistolarum 6. hunc T. Ampiũ rubam belli ciuilis appellatũ à Cæsarianis scribit. Impetrauit Ciceronis & aliorũ opera reditum a Cæsare. Extat de hac re Ciceronis ad illum epistola lib. 6. 12. Vxor illi fuit Apuleia, filia Ampia. Pro eodem aliquando Pompeius & Cicero apud tribunal iudicum dixêre. Vide 2. de legibus. Citatur idem apud Suetonium in Cæsare: nam scripsisse illum clarorum virorum facta, Cicero cõmemorat. Sed in Suetonio Amprius nominatur, non Ampius: etsi in recentioribus Ciceronis epistolarum libris vbiq; Appius vocetur. Libertum eius T. Ampium Menandrum commendat Cicero Ser. Sulpitio lib. 13. Quid si patroni nomen fuit T. Appii Ampii? Alioqui præter hunc neminem Ampium dictum legi, eoque nullam fuisse Ampiorum familiam, mihi persuadeo. Nam quòd Manutius in 1. Epistolarum Ciceronis familiam esse asserit, cùm nullis id exemplis declaret, parum apud me momenti habet.

¶ AMPLIATO rescribitur ab Alexandro A. S. C. t. 56.

¶ AMVLIVS, pictor grauis & Seuerus, idemque floridus, sub Nerone. Vide Plinium 35. cap. 10.

¶ ANASTASIA, martyr, cuius litteræ ad Chrysogonum, & huius ad illam leguntur apud Suidam Χρυσογονος.

ANASTASIVS Imperator Constantinopolitanus. ¶ De hoc cùm alii, tùm Suidas Ἀναστάσιος. Memorabilis est vox eius è rescriptio ad Asiaticum præfectum, qui mandatum eius de coercenda petulantia quorundam Ecclesiasticorum sine sanguine se exequi non posse, significarat: μηδὲ βάλλειν σφαγὴν, μήτε αἱ μάχαι ἢ ἀξίνης ἢ ἄλλου αἵματος μοὶ ἐκχέειν.

Anastasius, Pontifex Romanus sub Honorio, laudatur Hieronymo.

¶ ANATOLIVS, Prisci F. laudatur à parta victoria Libanio Sophistæ in Epistolis.

Anatolius alius, collega Valentiniani in tertio illius Consulatu, anno V. C. M. C. LXXXXIII.

¶ ANEPSIA, Victorini vxor, interemta sub Valentiniano 1. Ammian. lib. 28.

ANCHARII.

Q. Ancharius, ipso vidente Mario, confossus est, quòd salutanti fatalem dextram non porrexisset, vt tradit Appian. Apud L. Florum perperam Aquarius legitur.

Q. Ancharius, successor L. Pisonis in Macedonia. Cicero in eundem L. Pisonem. Huic opinor scribere Ciceronem lib. epistolarum 13. Præturam gessit cum Cn. Domitio, Marcellino & Philippo Coss. Cicero pro P. Sestio, cùm tertio anno antè Trib. plebis cum eodem fuisset.

C. Ancharius Rufus, è municipio Fulgi-

nate.

nate. M. Cicero pro Vareno, citante Prisciano lib. 7.

Ancharia (opinor Q. filia) C. Octauii coniunx, qua defuncta, vel repudiata, duxit Acciam, Augusti matrem.

Ancharius Priscus, sub Tibetio refertur Tacito lib. 3.

Q. Ancharius, præses orientis sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

Ancharii, Proculus & Proculianus, Martiæ Martianæ matri sanctissimæ. Inscript. antiq. pag. 98.

ANICII.

¶ Q. Anicius Prænestinus, creatus Aedilis curulis per gratiam Cn. Flauii, cùm paucis antè annis hostis fuisset. Plinius 33, c. 1.

¶ L. Anicivs Gallvs, Prætor ann. v. c. DLXXXVI iurisdictionem peregrinam sortitus est, pauloq; pòst missus in prouinciã Illyricum, Gentium regem & Scodram ciuitatem, vbi regiam habebat, in potestatem redegit, deq; eo sequenti anno triumphauit. Anno verò DXCIIII. Consulatum gessit. Liuius Decadis 5. lib. 5.

Anicia, T. Pomponii Att. consobrina, vxor Seruii Sulpitii, fratris P. Sulpitii, qui Trib. pl. à Syllanis cæsus est. Nepos in vita Attici.

C. Anicius, familiaris Ciceronis, quem ille commendat Q. Cornificio Prætori Africæ, Epistolarum lib. 12.

T. Anicius, vir non admodum bonus & syncerus, vt liquet ex lib. 3. ad Q. fratrem epistola 1.

¶ Anicius Cerealis, vir consularis, vim ipse sibi attulit sub Nerone, minore Patrum miserarione, quòd ab eo proditam C. Cæsari coniurationem meminerant. Tacitus 16.

¶ Anicius Maximus, Proconsul Bithyniæ fuit. Meminit illius Plinius epistolarum 10.

¶ Anicius Faustus, Consul sub Diocletiano, ann. v. c. ML. & præfectus vrbis sub eodem.

¶ Anicius Iulianus, Consul sub Constantino, ann. v. c. MLXXIIII. & præfectus vrbis sub eodem.

¶ Anicius Rufinus, Consul anno sequenti MLXXV.

¶ Anicius Paulinus, Consul ann. v. c. MLXXVII. & præfectus vrbis sub Constantino.

Anicius Paulinus iunior. Consul ann. v. c. MLXXXVI. De hoc vide inscriptionem in monumentis Rom. Inscript. antiq. pag. 260. Exstat & alia de hoc ipso inscriptio apud Barth. Mattianum topographiæ veteris Romæ lib. 3. sed vbi mendosè pro Anicio Paulino, Annio Paulino legitur.

Anicia P. L. Glyceta cum elegantissima inscriptione pag. 349.

¶ Aniciana mala referuntur Plinio lib. 15. cap. 14.

¶ Anicius Olybrius Aniciæ Probæ matri:

Consimiles fratrum trabeis, gestamina honorũ
Tertia, quæ deerant, addidimus titulis.
Dilectæ Probus hæc persoluo munera matri,
Restituens statuis præmia, quæ dederat.

Antiquitates Fabricii pag. 79.

ANNÆI, diuersi ab Anneis.

Annæus Brocchus, Senator. Cicero in Verrem lib. 5.

M. Annæus, legatus M. Ciceronis in Cilicia, quem commendat Q. Thermo, Prætori Asiæ, epistolarum lib. 13.

Iunius Annæus Gallio, frater Senecæ egregius declamator, propria se manu interfecit, mortem eius Nerone in suam præsentiam differente. Tacitus lib. 15. Eusebius. Annæi Gallionis Consulis meminit Plinius 31. cap. 6.

L. Annævs Seneca, Stoicus, fratres Gallionem & Melam, filios, Senecam, Melam & Nouatum habuit. Sub Caio ferè periisset, quòd illo præsente in Senatu causam quandã benè egisset. Iussum mori dimisit, persuasus à mulierecula quadã, qua familiarius vtebatur, quòd phthisi laboraret, nec in longum superesse posset. Dion 58. A Claudio in exilium pulsus, per gratiam Agrippinæ restitutus est, præceptor Neronis, sub quo dato voluntario mortis genere, interiit. Vide Tacitum, vbiq; el benеuolum, vti è diuerso infestissimus Dion agnoscitur. De Senecæ & Pauli Apostoli amœbæis epistolis nescio quàm rectè Hieronymus de vita scriptorum Ecclesiastic. Meminit Columella lib. 2, c. 3. & virum excellentis ingenii atque doctrinæ vocat.

Mela, equestris ordinis, reus ex procuratione à Tibetio Principe accersitus in summa desperatione succo porri hausto confestim sine cruciatu expirauit. Plinius 19, cap. 6.

L. Annævs Lvcanvs, Poëta, Senecæ ex fratre Mela nepos, & ipse sub Nerone, cùm in eum coniurasset, incisis venis perüt. Plura Textor in voce Lucanus.

L. Annæus Seneca, Tragicus, Stoici F.

fuisse creditur: etsi opus illud Tragœdiarum non vnius esse hominis, Erasmo videtur. De vita eius copiosè disseruere Petrus Crinitus lib. 3. Gyraldus dial. 8.

Annæus Serenus, familiaris Senecæ, alius puto fuit ab illo, qui vt homo furax notatur à Martiale in fine 8. Plinius Annæum Serenum, præfectum Neronis, esu fungi suilli extinctum scribit, lib. 22. cap. 23. Vide Senecam epistol. 63. Tacitum lib. 13.

Annæus Placidus Herculi donum dedi. Hæc inscriptio refertur in monumentis Rom. Inscript. antiq. pag. 212. Idem postea T. vocatur pag. 260. Floruit sub Constantino, fuitq; Consularis.

P. Annæus Saturninus, & P. Annæus Secundus, referûtur inscript. ant. pag. 371.

L. Annæus Posidonius, itidē pag. 313.

Annæus Florus, scripsit ad Diuum Hadrianum, citante Charisio.

A N N E I I.

Ad gentem Anneiam pertinere Cornutos existimo, etsi in Cæciliis quoque & Tertullis reperiuntur.

M. Anneius Cornutus, dominatione Cinnana euasit opera seruorum. Prætor fuit in bello sociali. Appianus 1.

C. Cornutus, Prætor Philippo & Marcello coss. ann. v. c. DCLXXXXVIII. Meminit eius Cicero in oratione habita in Senatu post reditum. Trib. pleb. fuit Pisone & Messala coss. quem Cicero ad Att. 1. epistola 11. Pseudocatonem vocat.

C. Anneius Cornutus, Prætor vrbanus sub aduentum Triumuirorum, manus sibi attulit. App. 1.

C. Anneius Cornutus Leptites (Anneium namq; appellat Crinitus) ex Africa emicuit Romæ sub Nerone interfectus demum ab illo vnà cum Musonio Philosopho. Multa eius scripta tàm in Philosophia quàm Rhetorica feruntur. Erat diues & orbus, sed præclari nihil habuit. Interim tamen plurimi eum audiuere, obsequii & assentationis ergò ad eum confluentes, & propter orbitatem spe hæreditatis. Auctor horũ Suidas, à quo tamen alii de Musonio variant, qua de re infra. Agnoscit hunc præceptorem Persius, Poeta Satyra quinta multis illum laudibus vehens. Gellius noct. Att. lib. 9. cap. 10. libros illius de figuris sententiarum citat.

Anneius Cornutus, alius opinor à superiori, & Grammaticus, commentaria scripsit in Virgilium & Persium. Citatur à Charisio. Sed & M. Cornuti cuiusdam citat illud ex Satyra Fulgentius ad Chalcidiũ Grammaticum Titmiles do tibi Flacce.

Anneius Florus ad D. Hadrianum adducitur à Charisio.

A N N I I.

Gens Annia plebeia quidem fuit, sed in qua tamen aliquot familiæ consulares enituerunt.

T. Annius T. F. Luscus, Consulatum gessit cum Q. Fuluio Nobiliore ann. v. c. DC. quem Cicero in Bruto non indisertum fuisse scribit. Liuius 20. fere annis ante T. Annium Luscum legatum cum duobus aliis ad explorandum Persei regis animum missum scribit Decadis 5. lib. 2. Quod tamen ego ad patrem magis pertinere crediderim. ¶ De Censura eius cum eodem Q. Fuluio Nobiliore collega Fragment. Sex. Pompeii pag. 95.

T. Annius T. F. T. N. Luscus, Consul ann. v. c. DCXXVI. vir admodum ad interrogandũ & respondendũ promtus fuit. Accusante.n. Tib. Graccho: *Situ*, inquit, *Tiberi, condemnare me velis, egoq; de tuis collegis aliquem appellaro, an illum, auxiliari mihi volentem, abrogabis?* Eo dicto Gracchus fertur obmutuisse. Plutarchus, in Gracchis. Oratio eius aduersus Tib. Gracchum citatur à Sex. Pompeio lib. 17.

¶ L. Annius, Trib. pl. ann. v. c. D. C. XLIIII. magistratum continuare volens, inuitis collegis, magnas in repub. turbas excitauit. Sallustius in Iugurtha.

C. Annius Lepti præfectus est à Q. Metello Numidico, teste eodem Sallustio. Hic, an alius, incertum mihi, à Sylla contra Sertorium in Hispanias missus, Liuium Salinatorem, sibi resistentem in Pyrenæis, per dolum occidit, Sertorium Hispania expulit.

P. Annius, ad occidendum M. Antonium missus, cum caput illius C. Mario pertulisset, ab illo complexu exceptus est. Eutropius libro 5. Valerius libro 8. cap. 9. lib. 9. cap. 2.

¶ P. Annius Asellus, relicta hærede filia, decessit C. Licinio Sacerdote prætore, id est ann. v. c. DCLXXIX. Fratrem habuit L. Annium, cuius meminit Cicero Verrinarum 3.

¶ D. Annius Velina, vir prudens, & Orator tolerabilis, ætate C. Marij. Cicero in Bruto.

¶ C. An-

¶ C. Annius Bellienus, legatus M. Fonteii Prætoris in Galliis. Cicero pro Fõteio.

M. Annius, vir bonus & grauis, Cicero in Verr.

Q. Annius, socius Catilinæ, memorãtur Sallustio.

¶ T. ANNIVS MILO, è Lanuuiõ municipio familia Papia, vnde & C. Papius antea dictus est, adoptatus à T. Annio, materno auo, nomen illius vsurpauit. Quemadmodum autem Ciceroni deditissimus fuit, cuius & in Tribunatu plebis restitutionem enixissimè iuuit, ita Clodium, Ciceronis inimicissimum infestissimè semper insectatus est, quem & tandem in petitione Consulatus pertinacius aduersantem occidit. Postulatus ob id capitali iudicio, defensusque per Ciceronem summa fide & constantia, damnationem tamen effugere non potuit. Proinde Massiliam in exilium concessit. Bona eius propter æris alieni magnitudinem semuncia venierunt, vt Asconius Pedianus pag. 95. Debuisse autem septingẽties sestertium, id est, decies centena millia, & DCCL. M. veterum testimoniis constat. Certè in ludos scenicos, in munera gladiatoria, cæterasq; largitiones tria illum effudisse patrimonia, Cicero tradit. Massiliæ cum Ciceronis orationem pro se dictam, sed aliquanto diligentius scriptam, legissent; *ô M. Tulli*, inquit, *si sic dixisses, non esitaret Massiliæ pisces barbatos Milo.* Coniugem habuit Faustam, Syllæ Dictatoris F. antea Q. Pompeio & C. Meminio nuptam. Flagrãte bello ciuili inter Pompeiũ & Cæsarem, euocatus à M. Cælio prætore, qui tũ propter nouarum rerum molitionem vrbe pulsus erat, in Italiam tendit. Vbi tentatis tanquam Pompeii iussu municipiis, in oppugnatione Cosæ lapide ictus interiit. Hæc summatim ex Cicerone, Cæsare, Asconio Pediano, C. Plinio & Fabio Quintiliano.

Plinius li. 36. cap. 15. tantã æris alieni magnitudinẽ inter prodigia animi humani ducit.

¶ C. Annius Cimber, vt antiquarius, & affectatè loquens, citatur Augusto apud Suetonium in epistola ad Antonium. Citatur etiam Virgilio apud Quintilianum lib. 8. cap. 3. Hic fratrem occidit: vnde est iocus Ciceronis Philipp. 11. *Germanum Cimber occidit.* etsi ibidem pro C. Annio Caninius legitur.

Annia, Cinnæ, quater Consulis, vxor, quam post illius mortem ductam M. Piso in gratiam Syllæ dimisit. Paterculus.

L. Annius, militauit sub T. Vespasiano in bello Iudaïc. Iosephus lib. 5. cap. 6. Hegesippus lib. 4. cap. 19.

Annia, nescio, quæ, propinquis adhortantibus, vt denuò nuberet: *Nequaquã*, inquit, *hoc faciam: si enim bonum virum nacta fuero, nolo timere ne perdam: sin malum, quid necesse est, post optimum perpeti pessimum?* Hieron. aduersus Iouin. 1.

ANNII, secundum primarum in cognomentis literarum ordinem digesti.

Annia Agathonica, meruit patronæ monumento celebrari. Antiquitates Fabricii pag. 81.

Annius Anulinus, præfectus vrbis sub Diocletiano.

Annii, Celerio, & Celerinas, quærantur infra in Annia Maximina.

T. Annius Cherintus, memoratur Scardeonio in memoriis Patauinis pag. 76.

Annius Cornicula laudator Gallieni Principis, apud Pollionem.

L. Annio LL. Diphilo maiori L. Annio LL. Diphilo minori, L. Annius Diomedes, liberteis. Hæc inscriptio Mantuæ extat prope stabulum curiæ in puteali quodam.

L. Annius Fabianus, consul cum M. Nonio Mutiano fuit sub Seuero anno V. C. DCCCCLIII. vt habent Catalogi Consulum, & vetus inscriptio Romæ in horto D. Baptistæ Iacobi Matthæi, Inscrip. antiq. pag. 249. Opinor huic rescribi a Seuero & Ant. AA. 4. C. tit. 26.

L. Annius Fabianus superiore prior, floruit sub Traiano, de quo hoc repertum est monumentũ Bacciæ in Vngaria: *L. Annio Fabiano III viro capital. Trib. pl. II. Aug: Quæst. Vrban. Trib. pl. Prætori, Curatori viæ Latinæ leg. X. Fretensis Leg. Aug. præfect. prætor, prouinciæ Dac. Col. Vlp. Traiani Sarmat.*

Annia Faustina, occisa à Commodo A. quãuis esset consobrina patris. Spartianus.

Annius Fecialis, vir doctus, citatur Plinio 34. cap. 6.

T. Annius Flauianus, aquarum curator Fl. Vespasiano quintum T. Vesp. Cæs. tertium Coss. Frontinus.

C. Annius C. F. Pomp. Gallus, refertur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pag. 141.

Q. Annius Ianuarius; refertur in antiquitatibus Capuanis. Inscript antiq. pagina 130.

Annius Libo, vir Consularis. M. Antonini Philosophi patruus.

Annia Ilias, refertur in Antiquitatibus Fabricij pag. 81.

Annia Maximina cum filiis, Celerione, Maximino & Celerinate, memoratur in memorijs Puteolanis. Inscript. antiq. pag. 126.

L. Annius Modestus cum honorifica inscriptione refertur in memorijs Italicis. Inscript. antiq. pag. 110. & Sigonio pag. 147.

Annius Plocanius, maris rubri vectigal sub Claudio redemit à fisco. Plinius 6. cap. 22.

Annius Pollio, vixit sub Tiberio, pòst amicorum Neronis præcipuus, in quem tamen coniurauit. Tacitus lib. 5. & 15. Meminit eius Seneca de benef. 4.

Annius Rufus, procurauit ludæam, quo tempore mortuus est Augustus. Successit illi Valerius Gratus. Iosephus 18. cap. 3.

Annia Rufilla fraudis sub Tiberio damnata. Tacitus 3.

Annius Saturninus memoratur Ciceroni ad Attic. inino 5.

Annius Scapula, homo prouincialis, & equestris loci maximæ dignitatis & gratiæ, familiaris Q. Cassii. Proprætoris, in cuius nece tamen cum alus coniurauit. Hirtius Comment. 4.

L. Annius Setinus, Prætor Latinorum in Senatu Romæ alterum Consulem è Latijs creandum censuit. Liuius lib. 8.

Annius Seuerus, socer Gordiani.

P. Annivs Tacitvs, successit In imperio Aureliano, lectus à Senatu iam vir grandæuus. præfuit 6. mensibus, insidijs militum interemptus, vel, vt quidam volùt, febri dissolutus. M. Florianus frater cum corripuisset imperium, altero mox mense perit.

Q. Annius Terentius, refertur Inscript. antiq. pag. 390.

L. Annius Velox, cum matre Getulania Artemisia, citatur in antiquis inscriptionibus pag. 138 & 361.

Annius Verus, Prætorius, proauus fuit M. Antonini Philosophi Imperatoris.

Annius Verus F. bis Consul, & præfectus vrbis, auus fuit eiusdem M. Imperatoris. Ex Rupilia Faustina, Rupilii Boni Consulatis F. liberos reliquit Annium Libonẽ, Consularem, Annium Verum, & Anniam Galeriam Faustinam, quæ T. Aurelio Antonino Pio nupsit.

Annius Verus, pater fuit Annii Veri, qui postea Imperator adoptatus ab Antonino Pio, dictusq; M. Aurelius Ant. Pius, & Anniæ Cornificiæ, ex Domitia Caluilla, C. Caluisii Tulli Consularis F.

Annius Vinicianus, non procedentibus ad votũ insidiis, quas Claudio principi struxerat, sua ipsius manu concidit. Dion 59.

¶ Annianvs quidam memoratur Ciceroni ad Attic. lib. 15. pag. 576. & seq.

Annianus, Poeta, commendatur Gellio lib. 9. cap. 7. & 10.

¶ Anniballianvs, vir magnus sub Diocletiano principe. Vide Aframios.

¶ Anser, Poeta, cuius meminit Ouid. 2. de Tristibus.

Cinnaquoq; his comes est, Cinnaq; procacior Anser.

Huic Antonius condenti res à se gestas Falernum dedit. Vnde Cicero Philipp. 13. *Hiq;, qui nunc Mutinam oppugnãt: D. Brutum obsident: de Falerno anseres depellantur.* &c.

ANTEII

Anteius, Senatorius, occisus à Germanis in vltionem interemti C. Caligulę Cæs. cuius patrem ipse Caligula ante occiderat. Iosephus lib. 19. cap. 1.

P. Anteius, memoratur Tacito lib. 13. & 16.

Anteia, vxor Heluidii. Plinius in epist. *L. Anteio Flauino Be. Cos. Ciui Asturic. Leg. VII G. P. Fel. An. XLV. stip. XXIIII. Anteius Antiochus patrono opt. benemerent. fecit secundum voluntatem suam.* Hæc inscriptio extat in memoriis Hispanicis. Inscript. antiq. pag. 13.

ANTHEMII.

Anthemius, præfectus Theodosii iunioris nepos Philippi eius, qui præfectus sub Constantio Paulum Episcopum Ecclesia expulit, Constantinopolim muro maximo circumdedit, vir valde sapiens. Tripart. 11. cap 1. Idem opinor, Consul fuit ann. V. C. MCLVIII.

Anthemivs, alius à superiore, Consul ann. V. C. MCCVIII. collega Valentiniani tertii in octauo eius Consulatu, quo anno & ille occisus est, & Roma à Vandalis direpta. Vndecimo post anno, Auito, Maioriano & Seuero sublatis, cùm iam opibus & gratia polleret, à Leone Aug. missus ad suscipiendum Occidentis imperium, quinque annis rerum potitus est. Interea & secundum Consulatum solus gessit, filiumq; Martianum Leonis Augusti generum, in eo honore successurẽ habuit. Seruandum

Galliarum

a Vide Stemma ab Onuphrio Panuinio digestum pag. 38.

Galliarum præfectum, tentantem imperium inuadere, in exilium misit, Romanum Patricium eodem nomine capitali supplicio affecit. Tandem Genserichi regis fraude, qui Olybrium aduersus illum instruxit, pactus Placidiam, Valentiniani F. se ipsi coniugem daturum, & Richimeris Patricii, generi sui perfidia per summum scelus interemptus est. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio Occident. & Onuphrium Panuinium.

ANTII.

M. Antius Brisso, Trib. pleb. M. Lepido Consule ann. V. C. DCXVII. adiuuante illo, L. Cassii legi tabellariæ diu restitit, deductus tandem de sententia auctoritate P. Africani, quæ res Africano vituperationi fuit. Cicero in Bruto.

¶ Antius Restio, legem de moderandis sumptibus tulit; quam cùm obstinatio luxuriæ, & vitiorum firma concordia, nullo abrogante irritam fecisset, ipse postea quoad vixit, foris non cænauit, ne testis fieret contemptæ legis, quam publico bono pertulisset. Macrobius lib. 3. Saturnal. cap. 17. Meminit Gellius lib. 2. cap. 24.

Antius Restio, superioris vel F. vel N. proscriptus à Triumuiris, euasit in Siciliam serui beneficio. Vide Valerium 6. ca. 8 Appianum 4 & Macrobium 1. Fors de hoc loquitur Cicero ad Attic. li. 4. epist. 15. Ibi loquetur præter Antium & Fauonium liber nemo.

Antius alius, itidem proscriptus, ab vxore culcitræ iniectus, & mercenariis impositus, ad mare delatus est. Vbi nauem ingressus, in Siciliam abiit. Appianus ibidem.

¶ Antius Pollio, Consul sub Pio cum Opimiano fuit ann. principatus eius 18. cùm ordinarii Consules essent Seuerus & Sabinus, quomodo testatur vetus inscriptio, reperta Romæ in campo Martio pag. 248.

¶ Antius Lupus, occisus est à Commodo. Lampridius.

¶ M. Antius Ennius Sergianus, floruit sub Commodo. Vide inscription. antiqu. pag. 310.

¶ Antia Faconia, coniunx Hermogeniani Olybrii, Consulis, refertur Manutio in Orthogr. in voce, Fenina.

ANTISTII.

Antistii plebeii fuere.

Antistius ex Centurione fit Trib. pleb. ann. V. C. CCCXXXII. qui quanquã plebi gratiosus esset, filius tamen illius in petitione Quæsturæ repulsam passus est, Liuius 4.

L. Antistius, Trib. militum Consulari potestate ann. V. C. CCCLXXVI.

M. Antistius, Trib. pl. rogationem tulit, sciuitq; plebs, vt Senatui de Sutrianis dicendæ sententiæ ius esset. Hoc etsi a Liuio de bello Punico secundo lib. 6. refertur, tamen diu ante id bellum res gesta est.

M. Antistius, missus legatus cum Q. Terentio ad reuocandum ex prouincia C. Flaminium Cos. Liuius in fine lib. 21.

Sex. Antistius, missus Massiliam cum M. Rętio ad explorãdum aduentum Hasdrubalis in Italiam, Liuio & Nerone Coss. anno belli Punici secundi 12. V. C. DXLVII.

P. Antistius, Aedilitius, occisus à Damasippo Prætore in Curia Hostilia velut Syllæ partib. fauẽs. Eius vxor Calphurnia, Bestiæ F. iugulato marito gladio se ipsam trãs fixit. Paterculus volumine posteriore. De hoc arbitror loqui Ciceronem in Bruto, qui rabulam illum fuisse probabilẽ, & cùm multos annos tacuisset, neq; cõtemni solùm, sed irrideri etiã solitus sit, in Tribunatu primũ, cùm cõtra C. Cæsarẽ & illius extraordinariam Cõsulatus petitionẽ, verã causam ageret. probatum esse scribit, & eo magis, quod Sulpitio collega eandem causam agente & plura & acutiora diceret. Atq; his addens Cicero: *Itaq;*, inquit, *post Tribunatum primò multæ adeũ causæ, deinde omnes maximæ quæcunq; erant, deferebantur. Rem videbat acutè, cõponebat diligenter, memoria valebat. Verbis non ille quidem ornatis vtebatur, sed tamẽ non abiectis. Expedita autem erat, & facile currens oratio, & erat eius quidem tanquã habitus non inurbanus. Actio paulum cùm vitio vocis, tum etiam ineptis claudicabat. Hic temporibus floruit iis, quibus inter profectionem reditumq; L. Syllæ fine iure fuit, & sine vlla dignitate Resp. Hoc etiam autem magis probabatur, quòd erat ab oratoribus quædam in foro solitudo. Sulpitius occiderat, Cotta aberat, & Curio. Viuebat è reliquis patronis eius ætatis nemo, præter Carbonem & Pomponium, quorum vtrumq; facilè superabat.* Hactenus Cicero. Plutarchus hunc Antistium prætoretn fuisse tradit, quod nescio vtrum defendi possit. Cætera minus dissonant, collocasse Pompeio filiam, deinde à Marianis ob coniunctionem cum Pompeio, qui Syllanus esset, iugulatum: repudiata autem mox à Pompeio filia, matrem sibi manus attulisse.

T. Antistius, Quæstor Macedoniæ, bello ciuili, obiit in Corcyra. Cicero lib. 13. Epist. ad Plancum Prætorem.

Antistius quidam à Sex. Pompeio, accepta fide, cum multis aliis ad Antonium transiit. Appianus 5.

¶ Antistius Pollio, Iulii Cæsaris vitam & res gestas descripsit.

ANTISTII LABEONES.

C. Antistius Labeo, missus legatus cum complurib. aliis in Macedoniam, Q. Aelio M. Iunio Coss. ann. V. C. DLXXXVII.

Antistia, vxor C. Claudii Pulchri, viri consularis, Censorii, triumphalis, principis Senatus & Auguris.

M. Antistius Labeo, vir Consularis, defunctus ante bellum Mutinense. Cicero Philip. 2.

Antistius Labeo, sapientiæ nomine illustris, partes Cassii & Bruti secutus est, quibus profligatis locum in tabernaculo ad corporis sui modulum effodit, deinde datis ad coniugem filiosque mandatis & literis, serui manu, ad hoc inuitati, occubuit. Appianus in fine 4.

Q. ANTISTIVS LABEO, Iurisconsultus, superioris F. vir Prætorius Consulatum ab Augusto oblatum assumere noluit, ob immodicam libertatem Horatio dictus insanus. Totum annum ita diuisit, vt Romæ sex menses cum studiosis esset, & secederet sex menses, & conscribendis libris operam daret. Itaque quadraginta volumina reliquit. Vide Pompon. ff. de origine iuris, Tacitum in fine 3. Suetonium in Augustis. Gellium 13. capite 12. Citat illum & Augustinus de ciuitate Dei libro secundo: citat Sex. Pompeius passim. Referuntur ex eis voluminibus commentaria ad 12. tabulas. 40. posteriorum libri, post mortem illius editi, 30. ad Prætoris peregrini edictum, 8. πιθανῶν, id est, credibilium seu verisimilium. In eius libros Paulus notas scripsit. Posteriorum Iabolenus epitomen fecit. Dedit operam Trebatio. Sed & disciplinas Hetruscas Tagetis 15. voluminibus explicauit, vt Fulgentius Placiades.

¶ Labeo Marsus, opinor ex Antistiis, fugiens ex clade Philippensi, cùm prolapsus equo ab hoste premeretur, filium seque gladio praecipit, ne victoris Octauii vultum sustineret, quemadmodum indicat inscriptio vetus Salonæ pagina 369.

ANTISTII VETERES.

Q. Antistius Vetus, vxorem repudiauit, quod illam in publico cum quadam libertina vulgari secretò loquentem viderat. Valerius 6. cap. 3.

C. Antistius Vetus, sortitus Hispaniam, Quæstorem habuit C. Iulium Cæsarem. Paterculus volum. posteriore. Filium reliquit Caium, & ex eo nepotem. eodem prænomine, de quo nunc dicemus.

C. Antistius Verus C. F. C. N. legatus Augusti bello Cantabrio, Consul enituit sub eodem ann. V. C. DCCXLVIII & Pontifex. Paterculus illum virum bonum vocat, & duorum Consularium ac sacerdotum patrem. Hunc reor esse, qui Ciceronis academiam tenuit, quo tempore fontes inde calidi eruperunt, celebrati carmine à Tullio Laurea, Ciceronis liberto. Vide Plinium lib. 31. cap. 1.

C. & L. Antistii veteres, C. filii, ambò Consulares & sacerdotes fuere teste Paterculo. Caius Consulatum gessit sub Tiberio cum C. Asinio Pollione ann. V. C. DCCLXXV.

C. & L. Antistii Veteres, fratres & ipsi, quemadmodum opinor, C. filii. Ex his C. Consul fuit sub Claudio anno V. C. DCCCII. L. Antistius, dux Germanici exercitus, collega Neronis Principis in primo illius consulatu ann. V. C. DCCCVII. Proconsul Asiam tenuit. Occisus ab eodem Nerone cum socru & Antistia F. quæ Rubellio Planco nupserat, quem & ipsum Nero interemit. Tacitus.

C. Antistius (opinor veterem fuisse) Consulatum gessit a Cal. Iulii Augusto IIII Cos. ann. V. C. DCCXXIII.

ANTISTII ALII.

¶ M. Antistius Pyrgensis, notatus a Lepido Censore, ademto equo. Cumque amici Lepidi vociferarentur, ac quærerent, quid ille patri suo responderet? cur ademtum sibi equum diceret? cùm optimus colonus, parcissimus, modestissimus, frugalissimus esset: *Me*, inquit Lepidus, *istorum nihil credere*. Cicero 2. de Oratore.

¶ C. Antistius Rheginus, legatus Cæsaris in Galliis fuit. Cæsar comment. eius belli 6. & 7.

¶ Antistius Turpio, eques Pompeianus refertur comment. 6. belli ciuil.

¶ L. Antistius Seuerus, laudauit orationem

tionem Ciceronis Trib. pl. Marcel. & Philippo Coss. Cicero ad. Q. fratrē lib. 2. ep. 1.
¶ Adde insuper quæ habent Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 153.

Antistius Sosianus, Trib. pl. seditiosus, Prætor sub Nerone, ob factitatā in illum probrosa carmina exilio mulctatus est, vir prauus, & multis exitiosus. Tacitus lib. 14.

¶ Antistius Rusticus, vxorem habuit Nigrinam, teste Martiale, quæ mariti, in Cappadocia mortui, reliquias in vrbem retulit. Vide carmen Martialis lib. 9. Fors filius eius Rusticus est, ad quem scribit Plinius epistolarum lib. 9.

¶ Antistius Burrhus, sororem Commodi princ. vxorem habuit. Delatione Cleandri, quasi regnum affectarer occisus est. Lampridius in Commodo, & Capitolinus in Pertinace.

¶ Antistius Capella, magister Grammaticus Commodi Imp. Lampridius.

¶ P. Antistius quidam refertur Inscript. antiq. pag. 360.

Antistia, sub Pio Titium hæredem instituit, & Albinæ libertatem dedit. ff. 36. ad S. C. Trebell.

Antistiæ rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 20.

ANTONII.

Gentis Antoniæ, cuius ortum & appellationem ad Antonem, Herculis filium, autores quidam referunt, duas extitisse familias comperio, quarum altera patricia, plebeia fuit altera. Patricii, cognomento dicti Merendæ, non diu in repub. superfuere, nisi forte, quod plerisq; patriciorum accidisse legimus, progressione temporis ad plebem & ipsi se contulerunt. Plebeii certè paulatim ad summos honores erecti, præcipuam quandam nobilitatē in P. R. sibi comparārunt. De vtrisque breuiter, ac ordine memorabimus.

T. ANTONIVS MERENDA.

Primus patriciorum apud Liuium & Dionysium occurrit T. Antonius Merenda. Cognomen id à Corneliis quoque scimus vsurpatum. Per quam occasionem verò primum irrepserit, à Nonio cæterisque Grammaticis, vocis significationem dedisse contentis, non traditur. Decemuir hic ferendarum legum enituit, non inter priores, quorum ciuile & moderatum erat imperium, sed inter posteriores allectus, qui duce & impulsore Claudio dominationem sibi, & perpetuum Decemuiratum, asserere conati sunt. A quibus cum neque domi neque foris respub. commodè gereretur, fuso ab hostibus Sabinis exercitu, in Algido, vbi præerat ipse Antonius, amissis insuper castris, adhæc in vrbe teterrimo patrato facinore, cum propter libidinem Appii pater vnicam filiam, si defensam eius pudicitiam vellet, sua manu coactus esset interimere: populus his rebus exacerbatus, clam cum exercitibus conspirat.

Deinde palam Decemuiris potestātem abrogat. Appio Claudio &. Sp. Oppio in carcerem coniectis, cæteros, inter quos fuit Antonius, publicatis omnium bonis, exules esse perpetuo iubet.

Ita Antonius propter affectatam cum collegis tyrannidem summo potentiæ & honoris culmine deiectus, repentè fortunas etiam omnes & patriam amisit: insigni documento, quantopere principibus viris, si felices esse cupiant, fugienda sit tyrannis, Deo iuxta & hominibus inuisa.

Q. ANTONIVS MERENDA.

Hic superioris filius, vel certè propinquus, anno vrb. cond. ccc. xxxiii. enm L. Manlio Capitolino & L. Papyrio Mugillano Tribunatum militū Consulari potestate administrauit, vrbe & à seditionibus domesticis, & bellis externis per id tempus quieta. Vide Liuium lib. 4.

Hactenus de Antoniis patriciis. Nec enim plures, duobus apud bonos scriptores inuenire potuimus. Subiicientur nunc plebeii, sed nobiles, quorum familia, quemadmodum meminimus, altius euecta, duplici Magisterio equitum, sex Consulatibus, Censura, tribusque triumphis efflоruit. Nam Triumuiratum, quod tyrannidis, non legitimi magistratus, speciem obtinuit, nescio an accensere debeam.

M. ANTONIVS.

M. Antonius (cognomenta in hac familia rariora sunt) vir senatorius, à P. Cornelio Rufino, Dictatore, Magister equitum dictus est, anno vrbis cond. cccxxi. Vterque mox, quod religio intercessisset, vitio creatos esse, magistratu se abdicarunt. Non dubium, quin & alios honores gesserit: verum de his autores nihil tradidere.

L. ANTONIVS.

L. Antonius, fors M. F. Senatorius

& ipſe per Iunium Bubulcum & M. Valerium ordine motus eſt, circa annum vrb. cond. CCCC. XLV. quòd quam virginem in matrimonium duxerat, repudiaſſet, nullo amicorum in conſilium adhibito. Auctor Valerius Max. lib. 2. cap. 6.

Q. A. M. Antonii.

Subiungit hîc Liuius, ſed longo temporis interuallo, tres Antonios, Quintum, Aulum & Marcum. Ex his Q. Antonius L. Aemilio Regillo, qui Prætor claſſem aduerſus Antiochum regem duxit, legatus iuit, anno vrb. cond. D. LXIIII.

A. Antonius legatus L. Aemilii Pauli in bello Macedonico, miſſus eſt ad regem Perſea, vt cum illo, iam acie profligato, de deditione ageret. Voluebatur tum annus vrb. D. LXXXVI.

M. Antonius, anno ſequenti cum M. Pomponio Trib. Pleb. M. Iuuentio Prætori, qui rogatione promulgata, vt Rhodiis bellum indiceretur, ac ipſe ad id bellũ emitti cuperet, pertinaciſſimè reſtitit, nec potuit Prætor, quod voluit, effectum conſequi. Liuius lib. 45.

L. ANTONIVS.

Eodem ferè tempore verſatus eſt in republ. L. Antonius, pro quo M. Catonis citatur oratio apud Priſcianum Grammaticum lib. 9. pag. 37 r. nimirum vir bonus & innocens, vtpote quem Cato, virtutis magiſter, ſuo ſibi patrocinio tuendũ duxerit.

M. ANTONIVS ORATOR.

Ab his maioribus arbitrari conuenit prognatum, M. Antonium Oratorem, totius genetis perpetuum decus, qui primus in eam familiam & Conſulatũ, & triumphũ, & Cenſuram intulit. Huius mores, res geſtas totamque poſteritatem, quæ domui Cæſarum ſe immiſcuit, eo diligentius perſequat, quòd plerosque recentiorum in conſtituenda hac genealogia non ſatis vbique vigilaſſe competiam.

M. Antonius Orator, quos parentes habuerit, quaue ratione primam ætatem egerit, deſtituti veterum monumentis, ſcire non poſſumus. Conſentaneum tamen eſt, bonis progenitum, bonorum diſertorumque hominum veſtigiis ſtudioſè ſemper inſtitiſſe, qui tanta tum morum integritate, tum linguæ facundia præſtiterit.

DE QVÆSTVRA ORAT. & fiducia ſui.

Reipubl. gubernationem ingreſſo primus honor obtigit Quæſtura Aſiatica. Ad quam dum properat, quemadmodum refert Valerius, iam Brunduſiũ delatus, certior fit litteris amicorum, inceſti ſe poſtulatum, & quidem apud Caſſium Prætorem, cuius tribunal propter nimiam ſeueritatẽ ſcopulus reorum dicebatur. Quamquam autem id iudicium effugere legis beneficio poſſet, quæ reip. cauſa foris agentium nomina recipi vetabat, nihil tamẽ cunctatus, recurrit in vrbem, cauſæque dictionẽ amplectitur. Per quam fiduciã probata cunctis innocẽtia ſua, tum celerẽ abſolutionẽ, tum honeſtiorẽ profectionẽ cõſecutus eſt.

De Aedilitate & Tribunatu ipſius nihil vſquam offendimus. Ex Prætura ſortitum Siciliam, prædonesque maritimos ſtrenuè perſecutum eſſe, tradit is, qui Liuianæ nobis hiſtoriæ epitomen reliquit.

DE CONSVLATV.

Conſulatum geſſit cum A. Poſthumio Albino, anno vrb. cond. DC. LV. Exhibuit tum reipubl. multũ negotii Tribunus pleb. Sex. Titius, homo turbulẽtus & ſeditioſus. Sed vbiq; cõſtanter illi reſtitit Antonius, vt fatetur ipſe apud Ciceronẽ de Orat. lib. 2. Eodem anno cùm nuntiatũ eſſet Senatui, in ſacrario in regia haſtas Martias mouiſſe, eius rei cauſſa S. C. factum eſt, vt M. Antonius Conſul hoſtiis maioribus Ioui & Marti procuraret, quemadmodum annotauit Gellius lib. 4. cap. 6.

DE PROCONSVLATV ORAT.

Proconſul iturus in Ciliciam, complures ex amicis, interque eos Martium Gratidium, Ciceronis propinquum, & eiusdem patruum L. Ciceronem, ſecum duxit. Geſſit autem in prouincia res tantas, vt triumpho, quod vnum L. Craſſo defuit, in vrbem reuectus ſit.

In itu & reditu, ne quid ſibi periret temporis, quoque eloquentiam ſuam magis excoleret, Athenis & Rhodi doctiſſimis facundiſſimisque viris diligentem operam dedit. Plures hîc autores citare poſſemus, verùm cùm vnus Cicero pro multis ſufficiat, longiore nomenclatura libenter abſtinemus.

DE CENSVRA ORAT.

Poſt hæc, quod erat honorum omnium complementum, Cenſor cum L. Valerio Flacco creatus, Roſtra manubiis imperatoriis exornauit. M. Duronium Senatu mouit,

mouit, quod legem, de coercendis conuiuiorum sumptibus latam, Tribunus plebis abrogasset. Eam iniuriã vindicaturus Duromus, Antonium etiamdum Censorem de ambitu postulauit. Nec defuit tempori salibus suis Mania: Tandem Antonio contigisse dicens, suum vt sibi negocium agere liceret. Verùm nihil offensus dicto, quòd administrationem Censuræ nemo vir bonus vitio dare posset, non multò pòst, absoluente populo, summa cum gloria domum discessit. Etiam huius Ciceronẽ & Valerium testes locupletes damus.

DE ACTIONIBVS FORENSIBVS ORAT.

Hactenus honores viri, tractandæque Reipub. rationem, breuiter perstrinximus. Nunc labores eius forenses, & genus dicendi, summatim attingemus. Ac primùm quidem facilem in recipiendis causis fuisse, deinde multis opera & patrocinio suo profuisse, multorumq; salutem ab eo propugnatam, passim à scriptoribus indicatur. Nominatim verò, sicuti apud Ciceronem & Liuium comperimus, Mario Gratidiano in priuato iudicio contra L. Crassum affuit. C. Norbanum, quamquam improbum & seditiosum ciuem, quia tamen illum Quæstorem habuisset, accusante Sulpitio defendit. Pro M. Aquilio, viro consulari, repetundarum postulato, non dubitauit lacrymas profundere. Quin & tunicam eius à pectore discidit, vt honestas cicatrices ostenderet. Quibus conspectis, iam ab Antonio permoti iudices, hominem absoluerunt.

DE ELOQVENTIA ORAT.

Cæterum de eloquentia eius, & dicendi genere, quem meliorem grauioremque testem aduocare possumus, quàm sæpe iam nobis citatum, sæpe etiam in sequentibus citandum, M. T. Ciceronem? Hic in Dialogo, quem M. Brutum, seu de claris Oratoribus appellauit, Antonium & Crassum maximos fuisse Oratores, & in his primùm cum Græcorum gloria Latinè dicendi copiam æquatam memorat. Et mox subiungens: *Omnia*, inquit, *Antonio in mentem veniebant, eaq; suo quæq; loco vbi plurimum proficere & valere possent, vt ab imperatore equites, pedites, leuis armatura, sic ab illo maximè opportunis orationis partibus collocabantur. Erat memoria summa, nulla meditationis suspicio, imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur, sed erat ita paratus, vt iudices, illo dicente, nonnunquam viderentur non satis parati ad cauendum fuisse. Verba ipsa, non illa quidem elegantissimo sermone; itaque diligenter loquendi laude caruit. Neque tamen est admodum inquinatè locutus, sed quæ propriè laus Oratoris est, in verbis & elegendis (neq; id ipsum tam leporis causa, quàm ponderis) & collocandis, & compressione deuinciendis, nihil non ad rationem, & tamquã ad artem, dirigebat, multoque magis hoc idem in sententiarum ornamentis & confirmationibus. Schemata enim quæ vocant Græci, ea maximè ornant Oratorem, quæ non tam in verbis pingendis habent pondus, quàm in illuminandis sententiis,*

DE ACTIONE ORATORIS.

Sed cùm hæc magna in Antonio, tum actio singularis, quæ si partienda est in gestum atque vocem, gestus erat non verba exprimens, sed cum sententiis congruens, manus, humeri, latera, supplosio pedis, status, incessus, omnisque motus cum verbis sententiisq; consentiens, vox permanens, verùm subrauca natura, sed hoc vitium huic vni in bonum conuertebat. Habebat enim flebile quiddam in quæstionibus, aptumq; cùm ad faciendam fidem, tum admisericordiam commouendam, vt verum videretur in hoc illud, quod Demosthenem ferunt, ei, qui quæsiuisset, quid primum esset in dicendo, actionem, quid secundum, idem, & idem tertium, respondisse. Et paulò pòst: *Huic alii parem esse dicebant, alii anteponebant L. Crassum. Illud quidem certè omnes statuebant, neminem esse, qui horum alterutro patrono, cuiusquam ingenium requireret.* Hactenus Cicero, quo testimonio quid potest esse grauius? quid candidius? quid apertius?

LAVDES ET ELOGIA DE ANT. ORAT.

Iam in istis, tantopere doctorum omniũ iudicio probatis, de Oratore dialogis, quas non laudes Antonio M. Cicero tribuit? Quàm amanter de illo Crassus, quàm honorifice Catulus, quàm præclarè Cæsar, Sulpitius & Cotta sentiũt? Laudaturus genus Antonianum dicendi Crassus, à quo ipse multũ differret: *Videtis ne*, inquit, *genus hoc quod sit Antonii, forte, vehemens, commotũ in agendo, præmunitũ, & ex omni parte cansse septũ, acre, acutũ, enucleatum, in vnaquaq; re commorans, honestè cedens, acriter insequens,*

terrens, supplicans, summa orationis varietate, nulla nostrarum aurium satietate? Potuit aut verius aut ornatius de Antonio quicquam dici? Quid Catulus? Nonne vim Oratoris cum subtiliter expressam ab Antonio, tum copiosissimè laudatam videns, ita admiratur, vt exclamatione orationis cursum interpellet, & ad eloquētiæ laudationem summam adhibitam eloquentiam testetur?

DE IOCIS ET DICTIS ANT. ORAT.

Iam & Cæsar, vir facetissimus, quæ virtus sæpe in magnis Oratoribus desideratur, iocorum festiuitatem, & ad referiendum, cùm sic tulit vsus, promtitudinem Antonio rectissimè tribuit. Præstitit enim & ea parte muneris Oratorii. Nos, vt rem aliquot exemplis doceamus, duobus contenti erimus.

Cùm in quadam controuersia Cælius testis pecuniam à se profectam diceret, & haberet filium delicatiorem, abeunte illo: *Sentin'*, inquit Antonius, *senem esse tactum triginta minis?* Festiuè Comico dicto velut in scena, Cælium deceptum, & pecuniā à filio interuersam, notauit. Rursum Sex. Titio, Tribunitio illi, cuius supra meminimus, homini loquaci, & parum pudico, se Cassandram esse dicenti: *At ego*, inquit Antonius, *multos possum tuos Aiaces Oileos nominare.* Voluit ille se vatem & diuinum cognosci, hic mollem, & à multis fœde tractatū, ostendit. Quid potuit vrbanius?

QVANTA IN ANT. ORAT. modestia fuerit, & artis dissimulatio.

Hisce dotibus, tantaque dicendi facultate instructus, minimum ipse sibi tribuebat. Quin & alios, de eloquentia sua impensius gloriātes, sic reprimere solitus erat, vt diceret: *Disertos se vidisse complures, eloquentem neminē.* Disertis satis esse putauit, dicere quæ oporteat. Ornatè autem dicere, proprium esse eloquentissimi, quo nihil sit rarius. Autor huius Fabius, qui & vbiq; illum dotes suas, & artem omnem, dissimulare suetum scribit. Profectò Græcarum litterarum peritiam sic occultabat, vt vulgò mirarentur, illum tantum posse dicendo, qui Græcè nesciret. Quod etiam Cicero in iis dialogis, quos paulò ante citauimus, Catulum Crasso respondentem inducit.

CVR NIHIL SCRIPTORUM reliquerit.

Ius ciuile non tam ignorabat, quàm non magni faciebat. Scriptorum quod famæ non nimis esset appetens, nihil reliquit præter libellum de Rhetorica, quem incoatum non absoluit. Nam è tot millibus orationum, rogatus ipse, cur nullam à se scriptam publicasset, hāc instituti sui causam reddebat, vt, si quid superiori iudicio actum, ei, quem postea defensurus esset, nociturum foret, id non dictum à se affirmare posset. Refertur id Ciceroni pro Cluentio & Valerio 7. cap. 3.

DE INTERIORE VITA ORATORIS.

De domestica eius & interiore vita nihil admodum meminisse possumus, nisi quietum & amantem pacis hominem fuisse. Quem quantopere dilexerint sui, facilem æstimandi copiam facit seruus ille, qui in iudicio, quod agebatur de capite & salute domini sui (nos eius suprà mentionem fecimus) cùm vnam incolumitatis suæ rationem superesse videret, si quod obiciebant accusatores Antonio, confiteretur, maluit verberibus & tormentis dilacerari, quàm falso testimonio domini innocentis causam affligere.

QVIBVS AMICIS VSVS SIT.

Ex amicis maximè coluit, quos Cicero cum eo disputantes componit L. Crassum & Catulum, C. Cæsarem, itemq; Marium Gratidianum, & Ciceronis patruū, L. Ciceronem, quos etiam, vt diximus, in Ciliciam secum duxit. Cumque principes ciuitatis, Q. Metellus, C. Marius, Cn. Domitius, L. Crassus, L. Philippus, M. Liuius vehementer inter se dissiderēt, ipse, quoad pax fuit, cum omnibus in summa gratia & beneuolentia vixit.

DE MORTE ANTO. ORATORIS.

Expositis breuiter, quæ dicenda nobis super Antonii vita in bonis auctoribus occurrerunt, superest, vt etiam dicamus de morte, quæ tanto viro, qui patriæ suæ & eloquentiæ princeps esset, calamitosa herclè & indigna accidit. Verùm quid mali secum non trahunt bella ciuilia?

Pulsus erat patria, toties conseruata, C. Martius, latuerat in paludibus Minturnensium. Efferauerant, vt inquit Florus, homi-

nem

nem carcer, fuga, exiliũ. Regressus armata manu nullis precibus adduci potuit, vt à cæde procerum abstineret. Proinde interfecti sunt Crassi, interfecti Iulii Cæsares. Catulus, quanquam in Consulatu collega, & Cimbricæ victoriæ particeps, mori iussus est. Merula, Flamen dialis, suo sanguine Iouis aram respersit. His exemplis territus Antonius, & fugæ sibi salutem quærens, diuertit in fundum hominis benè noti, à quo & susceptus benigne est, & abditus diligẽter.

Iamque periculum euaserat, ni seruus, ad emendũ vinum emissus, cauponi rem prodidisset. Ab illo certior factus Marius, vix contineri potuit, quin ipse ad peragendam necem procurreret. Tanta erat perdendi summi & nobilissimi viri cupiditas. Dedit tamen hoc amicis, & Tribunum cum aliquot manipulis ad patrandũ facinus misit.

Antonius vbi milites adesse vidit, ea facundia, eà orationis suauitate illos excepit, vt obstupefacti districtos gladios vaginis redderẽt, ac cateruatim digrederentur. Tũ Tribunus, qui solus expers Antonianæ facũ diæ longius abstiterat, memor quid muneris sustineret, barbaricũ in morẽ irruit, confectaque cæde, caput ad Marium detulit, q̃ ille manibus suis exceptũ, vt sedebat in cõuiuio, primùm multis probris & conuiciis proscidit, deinde cùm satiatus esset, inter illustriũ virorũ capita pro rostris affigi iussit.

Periit anno vrb. cond DCLXVII. qui fuit ante natum Christum LXXXIII. L. Crasso, cùm viueret, quadriennio maior, & totidẽ annis defuncto superstes. Filios reliquit duos, M. & C. Antonios, item filiam Antoniam, quam rus euntem cepetunt piratæ, estq; magna pecunia redẽta, vt Plutarchus in Pompeio. Coniugis nomen, vt alia multa, nusquam traditur.

M. ANTONIVS, ORÀtoris filius.

M. Antonius, Oratoris F. natu maior, cui cognomen Cretico fuisse, Plutarchus tradit, non vltra Præturam cõscendit. Nactus autem in eo magistratu curationẽ rei frumentariæ fauore Cottæ Cõsulis & Cethegi, cuius tunc in repub. magna erat autoritas, totius maris imperium obtinuit: in quo honore, malis consiliis obtemperans, Siciliã & prouincias depopulatus est. Cretensibus demum illato bello, tãta victoriæ spe, vt plures, teste L. Floro, catenas in nauibus, quàm arma portãrit, malè succedentibus rebus, cùm pleraſque naues intercepissent hostes, & captiuis ad rudentes ac vela suspẽsis nauigarẽt, quasi de Romanis triũphãtes, ex animi dolore morbo correptus interiit.

Sallustius illum, quomodo scribit Asconius pecuniæ petendæ genitum, & à curis, nisi instantibus, vacuũ fuisse tradit. Factum tamen cum primis scitum, & animi liberalis argumentũ, de illo Plutarchus memorat. Petebat ab eo quidam ex familiariũ numero pecuniã. Ille cùm ex ingenio negare non posset, pecuniam autem nullã haberet, adhæc ab vxore valde arctè haberetur, puero mãdauit, vt argenteo scypho, qui fortè tum aderat, aquam inferret, quasi radendæ barbæ genas ablutione præparaturus. Illata aqua, puerum commento quodã ablegat, scyphumq; amico tradit, vt arbitratu suo pro pecunia vteretur. Longa deindè propter amissum scyphum quæstione inter seruos habita, cùm sentiret vxorem, scyphi iacturam grauiter ferẽtem, acrius in seruos inquirere, factùm, vt erat, confessus est, veniamque postulauit.

VXORES ANTON. CRETICI.

Traditur Antonius duas habuisse vxores, Numitoriam videlicet & Iuliam. Prior patrem habuit Q. Numitorium Pullum, quem L. Opimio Prætori Fregellas dedisse volunt, eoq; Cicero illã in Philippicis proditoris filiam vocat.

Iulia ex Cæsarum prognata domo, clarissima suæ ætatis matrona extitit, & quæ cum primariis de laude pudicitiæ certasse posset. Sic enim Plutarchus: ταῖς ἀρίστης ἅπ ἐ σωφρ νισάσης ἐ ἀμωμως. Patrẽ L. Cæsarẽ, & frãtrem eodem nomine, vtrunq; Consulãrẽ, habuit. Pater per bellum sociale Consulãtũ gerens, anno vrb. cond. DCLXIV. primùm quidem parum prosperè cõtra Marsos pugnauit, paulò post verò aduersus Samnites tanta felicitate decertauit, vt ob eam victoriam P. R. saga posuerit. Frater verò Consulare munus cũ C. Martio Figulo obiuit, anno vrb. cond. DCXC. quo tempore Ciceroni filius natus est, quem admodũ ipse testatur ad Atticum lib. 1.

LIBERI ANTONII CRETICI.

Antonius ex priore coniuge Numitoria nihil liberorum suscepit, quod quidem litteris traditum sit. Ex Iulia tres filios sustulit, Marcum, Caium & Lucium. De his deinceps, vbi C. Antonii fratris res gestas exposuerimus, more hostro, studiosè dicemus.

Interim illud neutiquam prætereundũ existimamus, Iuliam, Antonio defuncto, nupsisse P. Cornelio Lentulo, vito quidem patricia nobilitate & honoribus claro, sed qui leuiore præditus ingenio, postea L. Catilinæ, eiusq; sociis adhæsit, quæ res illi perniciem, vt coniuratis omnibus, accelerauit. Sed de illo plura inter Cornelios Lentulos.

C. ANTON. ORATORIS F.

C. Antonius, alter Oratoris filius, cognomento dictus Hybrida, secutus Syllam in bellum Mithradaticum, egregiam operam nauauit, qua cõmendatione, nactus equitũ turmas, multos in Achaia spoliauit. Confecto bello ciuili Mariano, in quo patrẽ periisse diximus, regressus in vrbem cum Sylla, ludis Circensibus, quos ille victoriæ nomine faciebat, quadrigas agitauit. Quamobrẽ illum Cicero in quadam oratione, in exercitu Syllano prædonẽ, in introitu gladiatorem, in victoria quadrigarium fuisse dixit.

Aliquãto pòst cõtigit illũ accusari à Græcis, quorũ bona diripuerat, apud M. Lucullũ Prætorẽ, q̃ ius inter peregrinos dicebat. Ibi C. Cęsaris, q̃ tũ etiamnũ adolescentulus p̃ Græcis agebat, vim & eloquentiã in dicẽdo nõ ferens, p̃uocauit ad Tribunos pleb. iniquè fecũ agi dictitãs, si sibi cũ Græcis in Græcia disceprandũ sit. Sic Plutarchus in Cæsare. At Q. Cicero de petitione Consulatus, iurasse Antoniũ tradit, se Romæ iudicio æquo cũ homine Græco certare non posse. Idẽ asserit M Cicero in oratione, quã habuit in toga candida. Vttiq; subscribit in commentariis suis Asconius Pedianus.

Interiecto tẽpore non multo, Gellius & Lentulus Censores eum Senatu mouerũt, subscripseruntq; causas: quòd socios diripuisset, q̃ iudiciũ recusasset, q̃ ob ęris alieni magnitudinẽ prædia mancipasset, bonaq; sua in potestate nõ haberet. Meminerunt & huius Q. Cicero & Asconius Pedianus.

Ædilis, q̃ antea nemo, ludos argentea scena fecit, quemadmodum annotauit Plinius. Præturam cum Cicerone petens, illius beneficio, qui iã primus factus esset, ex vltimo loco ad tertium translatus est. Id q̃ Ciceroilli postea, non bonam gratiam referenti, in quadam Oratione exprobrauit.

Exacto biennio, cũ eodẽ Cicerone Cõsulatũ petens, cũ inter cõpetitores & L. Catilina foret, cœpit consiliũ, adiũcto sibi Catilina, Ciceronis Cõsulatu deiiciendi, polli centib. auxiliũ suũ M. Crasso & C. Cæsare. Hãc illorũ audaciã Cicero neutiq̃ ferendã ratus, per occasionẽ, q̃ Senatui volenti grauiorẽ pœnã in ambitum cõstituere, Tribunus plebis Q. Mutius intercessisset, grauiter in vtrunq; inuectus est. Sed neq; Tribuno, quod illorum partes tueretur, pepercit.

Antonius & Catilina Ciceroni cõtumeliosissimè respondẽrũt, q̃ solũ poterãt, inuecti in nouitatẽ eius. Feruntur etiã Orationes aliquot aduersus Ciceronẽ illorũ nomi nib. editæ, sed quas cõstat nõ ab ipsis, verũ à Ciceronis obtrectatorib. scriptas esse. Quãquã aũt dissolutioris vitę foret Antonius, paterni ramẽ nominis cõmendatione & gratia suffultus, Cicerone summo omniũ consensu Consule maiore designato, pauculis ipse centuriis Catilinam superans, Consul vnà declaratus est. Autor Asconius.

Exorta coniuratione Catilinæ, nõ dubiũ erat, studeret simul rebus nouis Antonium. Sed neutiquã hic dormitauit Cicero, cuius prudentia & cõsilio delenitus Antonius, accepta Macedonia p̃uincia, pro repub. se statũ recepit, idq; præstitit. Nã simul ac domi de coniuratis sumtũ supplicium est, & Catilinam, coactis duabus legionibus, hostilia meditari cõstitit, Antonius cũ exercitu aduersus illũ profectus est, perq; M. Petreiũ legatũ (ipse. n. pedibus ęger; adesse prælio nequibat) oẽs Catilinæ copias, ipso simul cæso, funditus deleuit. Tradũtur hæc Ciceroni & Sallustio. Inde digressus in Macedoniã, laurearos fasces in p̃uinciam tulit. Visus est ea re victoriã hostibus portendere, laurũ victricẽ ad eos ferens, q̃ in Capitolio deponere debuerat. Proinde à Dardanis oppressus, amisso exercitu, turpiter profugit. Signa ibidẽ amissa, longo pòst tẽpore illato bello, recepit Augustus Cæsar. Cæterũ prouincia crudeliter & auarè per triennium ab Antonio habita, Senatus indignatione correptus, successorẽ illi misit. Autores horũ Iulius Obsequens de prodigiis, & Dion lib. 51.

Regressum in vrbẽ M. Cęlius arripuit, & quanq̃ à Cicerone defenderetur dãnatus est, & in exilium actus. Traductis verò in ea calamitate 15. amplius annis apud Cephalenios, q̃ insulã toiã sibi veluti peculiare prę diũ subiectã habuit, vbi & oppidũ à se cõdi & habitari cęptũ nõ absoluit, tandẽ post Cęsaris cędẽ à M. Antonio, fratris filio, tũc Cõsule, restitutus est. Nec multò pòst curis & senio cõfectus, in fata concessit, relicta filia Antonia, q̃ M. frater in vxorem ductã paulò pòst, superstite etiã tũ patre, veluti à Dola bella corruptam, abiecit. Vide Strabonem decimo,

decima, & Ciceronem Philippica 2.

Volaterranus, dum patrem esse vult, qui sub Sylla militans, Luculli Prætoris iudiciũ recusauit, filium verò, qui cũ Cicerone Cõsulatũ gessit, eumq; à M. Bruto captũ, & securi percussum tradit; quam hoc loco fidẽ mereatur, eruditi & cãdidi lectoris iudiciũ esto. Nobis rem dissimulare cupientib. periculum esse visum est, ne quomodo plerisque, quorum lucubrationes studiosorũ manib. terũtur, erroris occasionẽ p̃buisset, ita plures paulatim secũ hallucinari cogeret. Proinde studiosos huius admonitos voluimus. Sed iã M. Antonii Cretici filios subiiciamus.

M. ANTONIVS TRIVMVIR.

M. Antonii Triumuiri, qui patrem Antonium Creticum, auum M. Antoniũ Oratorem habuit, vitam fusissimè descripsit Plutarchus. Nos ob id breuiores erimus, tantùm capita rerum sectaturi. Initio id verè præfari possumus; vitum fuisse, de quo dubites, maior ne virtutib. an vitiis censeri debeat. Ita ex æquo virtutes & vitia in eo pugnauere. A misso patre, quo minus Iuliæ matris cura diligentissimè educaretur, P. Lentuli vitrici socordia fecit; quãobrẽ multorũ dedecorum infamiã adolescens subiit.

Militiæ secundioris existimationis fuit, quam in Syria & Ægypto sub Gabinio; sub Cæsare in Galliis obiuit, multis claris facinoribus spectatus, cùm & robore corporis, & animi fortitudine singulari præstaret.

Reipublicæ administrationem ingressus, secundũ Quæsturam, cõmendatione Cæsaris sacerdotiũ Auguratus & insuper Tribunatus plebis obtigit. Mox per bellũ ciuile præfectura Italię semel atque iterum cõmissa, accessit magisteriũ Equitũ. Nouissimè datus etiã Consulatus, cũ Cæsar illũ in quinto Consulatu collegam sibi asciuisset. Nec multò post rebus iterũ turbatis, cũ Lepido & Cæsare Iuniore Triumuiratũ assumsit, eumq; per XI. annos tenuit. Interim & secundũ Consulatũ gessit, triumphauitque Alexandriæ de Artuasde rege. Tertiũ Cõsul designatus, imminẽte bello Actiaco, cũ iterũ hostis iudicatus esset, honore excidit.

In Triumuiratu etsi multa enormia patrauit, nihil tamẽ ab illo flagitiosius cõmissum, quàm quod odio & furore plenus L. Cæsarem auunculum, & Romanæ facundiæ parentẽ, M. Ciceronẽ, proscripsit. Sed illũ sororis pietas & constantia protexit; huius relato capite & manibus, adeò in lætitiã effusus est, vt nõ dubitarit proclamare: Sic finem habeant proscriptiones.

Bella suis auspicijs gessit tria ciuilia, Mutinẽse, Philippẽse, Actiacũ, & totidẽ externa, Syriacũ, Armeniacũ & Parthicum. Ex Philippensi gloriã ingentẽ retulit, gnaris omnib. decũbente per aduersam valetudinẽ Cæsare, solius Antonii virtute & cõsilio partã esse victoriã. In cæteris melior fortuna lẽgatorũ, q̃ ipsius res administrãtis, apparuit.

Ingenium Antonio simplex & candidũ erat valde ad beneuolentiã propensum, sed idẽ excelsum, & magnarũ rerum appetens; & si quis data opera lacessisset, crudele & sanguinarium.

Formę dignitas fuit eximia, quã ornabat latitudo frontis, & barba cũ primis decens, etiã nasus, quod in Persarum rege, Cyro, cõmendabile fuit, paulò eminentior. Hac figura cũ videretur Herculi, qui creditus est gentis autor, non absimilis, etiã cultũ expeditionibus accommodabat, chlamydem gestans, & gladio se longiore accingens.

Artes liberales illũ coluisse, constat. Nam & C. Epidiũ, Grammaticũ, iã ætate proiectior audiuit, & Rhetore vsus est Sex. Clodio, Latinæ & Græcæ eloquẽtiæ p̃fessore, solitus etiã in Consulatu declamare. Dicẽdi genus Asianum colebat. In scribendo; quẽadmodũ Mœcenas, affectatione stylũ obscurabat, abstrusas & recõditas voces vsurpatis. Vnde Cæsar, in Triũuiratũ collega, quomodo memihit Suetonius, vt insanum aliquando arguit, quasi ea scribentẽ, quæ mirentur potius homines, q̃ intelligãt.

Iocis & salib. impẽse gaudebat, nec offendebatur, si q̃d in se dictum audiuisset. Atheniẽses aũt, quorũ singularis est in facetiis acrimonia, mirũ quãta vrbanitate retuderit. Cõuiuantẽ apud se, & largius poculis indulgẽtem, p̃ allegationẽ subinde Dionysiũ vocabãt, quoq; magis gratiã eius demererẽtur Palladẽ, quæ in ipsorũ arce colebatur, se despondere ei dixerũt. Tũ festiuiter admodũ Antonius ducturũ se respondit, sed imperare Athenien sib. dotis nomine mille talẽta: Nõ potuit Attico ingenio Romana calliditas elegãtius illudere. Autor huius est Seneca suasoriarum primo; ac item Dion 48.

Sed & per iocũ liberius se admoneri fetebat. Secũda vectigalia Asiaticis imperarat; Hybreas quidã ciuitatũ caussam agẽs: si potes, inquit, ô Antoni, eodẽ ano bis vectigal exigere, illud etiã abste præstari cõuenit, vt bis æstatẽ, & bis autumnũ habeamus. Delẽ-

ctabatur his auditis Antonius. Tũ Hybreas subiũgens: *CC. M. talentorũ Asia tibi exoluit. Hæc tanta pecunia si ad te non peruenit, repetas ab iis, quibus numerata est. Sin autẽ ad te allatã absumsisti, nulla nobis spes reliqua est.* Cõmonefactus tã cõmodè, quia vera esse, quæ dicebãtur, inficiari nõ potuit, mutauit sententiã, & alterũ imperatũ Asiæ tributũ remisit.

Humanitatis & clemẽtiæ per occasionẽ neutrq̃ expers fuit. Post victoriã Philippensem percrebuerat, captũ esse M. Brutũ. Ad quẽ excipiendum progressus, vbi videt esse Lucilium, qui Brutũ se simulans, Bruto copiam effugiendi fecerat: *Erraſtis*, inquit, *ô milites, non malam tamen prædã consecuti, imò meliorem quàm existimatis, quantoq; potior hoste est amicus.* His dictis, Lucilium cuidã seruandum ex suis tradidit, quẽ postea reb. suis ad extremum vsq; fidissimum expertus est.

Similẽ humanitatẽ erga Brutũ hostẽ, iã defunctũ, præstitit. Inuẽto nanq; ipsius corpore, pauca de C. fratris nece cõquestus, purpurã preciosissimã cadaueri supiecit, & cuidã ex libertis sepeliendi munus cõmisit. At ille, cõdito corpore, & purpurã & bonã pecuniæ partẽ, ad sepulturã datæ sibi retinuit. Qua re cõperta, libertũ Antonius supplicio capitis affecit. Natura liberalissimus, nihil amicis denegabat. Eius exẽpla cũ plurima supersint, vno contẽtus ero. Iusserat cuidã ex amicis dari decies sestertiũ. Ea sunt pecuniæ nostræ 25. millia coronatorũ. Admirãte pcuratore, & vt donationis magnitudinẽ ostẽderet, pecuniã corã numerãte, rogauit Antonius, qd ea sibi pecunia vellet: Illo aũt respondente, eã, & quidẽ tantã esse, q̃ dono dari iussisset: animaduersa hominis maleuolẽtia: *equidẽ arbitrabar*, inqt, *amplioré pecuniam decies sestertiũ continere. Hoc verò pauxillum est: proinde tantundẽ superadde.* Quid hoc animo dicas munificentius?

Sed sæpius in vilissimos homines nõ largus modò, sed prodigus fuit. Coquo, q̃ cœnã visus esset elegantier apparasse, domum cuiusdam Magnesii dedit. Anaxenori citharœdo 4. ciuitatũ tributa, atq; insuper milites cõcessit. Præter hæc priuatis hominibus tetrarchias & regna cõtulit, ne nũc dicam, quãta perditissimis hominib. parasitis & assentatoribus suis, sæpenumero largitus sit. Nam quòd Cleopatræ Cyprum, Phœniciam, aliasque populi Romani prouincias donauit, nonnihil amor, & laudem regalis magnificentiæ captans animus, excusat.

Ipse prodigalitatem hanc suam si qñ notari cognoscebat, sic tueri solitus fuit, vt diceret, Imperii Romani amplitudinẽ nõ per ea, q̃ acciperet ipse, sed q̃ donaret aliis, illustrari. Proinde apud Rabiriũ Poetã desertus iam ab amicis omnib. suamq; fortunã ad alios emigrantẽ videns, alia re nulla, præter mortis sibi arbitrium relicta, perquam honestè & grauiter exclamat: HAEC HABEO, QVAECVNQVE DEDI.

Sed oẽm eius laudem & commendationem extinxerũt ebrietas & insanus in Cleopatram amor. Ebrietati & crapulæ supra q̃ dici potest, obnoxius vixit. In nuptiis Hippiæ tantum vini per noctem hausit, vt postridie in conspectu P. R. vomere coactus sit. Vtrunq; illi coram Patribus obiecit Cicero. Plinius autor est, edidisse illum paulò ante bellum Actiacum de ebrietate sua volumen, quo patrocinari sibi volens, propemodum approbarit, quàm multa pet temulentiam mala rebus humanis intulisset.

Cæterũ ebrietati isti & crapulæ, posteaquam velut oleũ adiectum incendio, Cleopatræ philtrum accessit, ne salus quidẽ ipsa conseruare salutem hominis potuit. Profligatus apud Actiũ, deinde Alexandriæ per Cæsarem obsessus, non segniter sua ipsius manu periit, anno ætatis LVI. Cæsare quartũ & M. Crasso Coss. an. V. C. DCC.XXIIII. ante natum Christũ XXVI. Quæ de vxoribus & liberis eius dicenda restant, vbi duorum fratrum, C. & L. res gestas exposuerimus, ordine quo decet, persequemur.

C. ANTON. TRIVMVIRI FRATER.

C. Antonius, legatus Cæsaris in bello ciuili, contra Pompeianos rẽ gerens, in Illyrico cũ XV. cohortibus in potestatẽ hostium venit, fame expugnatus, quomodo præter Liuium, Cæsarẽ, Eutropium & alios, Lucanus quoq; tradit lib. 4. Prætor, M. fratre Cõsule, missus in Macedoniã, vt Senatus decretum, quo ipsi prouincia concessa, & exercitus attributus esset, pferret, etsi summa celeritate contendebat, præuentus tñ est à M. Bruto, qui Macedoniam adeptus, tradente Hortensio, Antonium cum copiis, quas habebat, deditionem facere coegit.

Ac primùm quidẽ honorificè habitus, manentibus etiam magistratus insignibus, posteaq̃ exercitũ ab illo sollicitari cognitũ est, custodiri pcipitur. Ad extremũ vulgata Triumuirorũ, pscriptione, per quã post D. Bruti cædem, & Cicero cũ fratre fratrisq; filio periisset, in vltionẽ tantorũ virorũ captus supplicio punitur. M. frater, eius facinoris post

ris post victoriam Philippensem memor, cùm Hortensium cæpisset, cui maiorem quàm Bruto culpã tribuebat, eius sanguine C. fratri, & quidem apud ipsius tumulũ, parentauit. Autor Plutarchus in Bruto.

Cicero & hunc C. Antonium grauiter notat in Philippicis, maximè verò in ea oratione, quæ decima numero est, vbi duorum fratrum ætatibus medium interiectũ, vitiis cum vtroque certare scribit. Sed & Philip. 8. vt repulsam honoris passum notat, & Philip. 13. vti bis capto insultat.

L. ANTONIVS, TRIVMuiri frater.

L. Antonius vitiorum omnium, quæ in fratribus hæsere, consors, virtutum verò, quæ nonnullæ in Triumuiro fuere, prorsus expers, & inanis extitit. Robore tamen & audacia depugnandi non caruit. Tribunus pleb. cùm M. frater consulatum, C. prætura gereret, Cæsarem Octauianum, Apollonia regressum, ad populum produxit, habendæque concionis potestatem illi fecit.

Consul triennio pòst, ann. vrb. conditæ DCC.XIII. Calend. Ianuarii de populis quibusdam Alpinis triumphum egit, cùm neque imperũ ibi habuisset vllum, nec quicquam triumpho dignum peregisset. Tantũ id temporis in republ. poterat Fuluia, cui quòd esset Cæsaris socrus, & Antonii coniunx, ac Lucio valde studeret, contradicere nemo quisquam audebat. Huius rei cũ Latini scriptores nusquam, φ sciã, meminerint, Diõ verò solus apud Græcos tradat, ne quis commentũ esse meũ suspicetur, verba ipsa Dionis ex li. 48. subscribere placuit: Τῷ ἐχομένῳ ἔτει, ὀνόματι μὲν ὅ, τε Σερούιλιος ὁ Πούπλιος, καὶ ὁ Αὐλώνιος ὁ Λούκιος, ἔργῳ δὲ οὗτός τε καὶ ἡ Φουλβία ὑπάτευσαν. τῶν τε γὰρ Καίσαρος πιθομένων, καὶ τῷ Αντωνίῳ χωρησάντων, τόν τε Λέπιδον ἐκ τοῦ νωθείας παρῳδεῖν ἦγε, καὶ αὐτὴ τὰ πράγματα διεχείριζεν, ὥς τε μήτε τῇ βουλῇ, μήτε τῷ δήμῳ, ἄλλο τι πρὸς τὸ ἐκείνης δοκοῦν χρηματίζειν. Τοῦ γοῦν Λουκίου αὐτοῦ σπουδάζοντος ἐπινίκιά τινων ἐν ταῖς Ἄλπεσιν οἰκούντων, ὡς καὶ νικήσαντος σφᾶς πέμψαι, τέως μὲν ἡ Φουλβία αὐτὸν ἐλεγεν ὡς οὐδεὶς οἱ συνεχώρησεν. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἀπροσδοκήτως ἐπέτρεψε, πάντες ἐψηφίσαντο. ὥς τε τῷ μὲν λόγῳ τὸν Αντώνιον καθ' ὅπερ κεκρατηκέναι ἔλεγεν (ὅτε γὰρ ἔπραξέ τι νικητηρίων ἄξιον, ὅθ' ὅλως ἐστρατήγει ἐν τοῖς χωρίοις ἐκείνοις ἔσχε) τῇ δὲ ἀληθείᾳ τὴν Φουλβίαν καὶ πυνθάνεσθαι καὶ πομπεύσαι.

Acto triumpho, fretus Consulatu & fratris potentia, cùm etiam à Fuluia, cuius filiã repudiârat Cæsar, socrus insolentiam non ferens, instigaretur, sumta defensione colonorum, quorum agri militibus dinidebantur, bellum excitauit. Ac noctu in vrbem admissus, Lepidum, qui rerum vrbanarum tutelæ præpositus erat, fugauit, copias illius sibi coniunxit. Deinde compellans pro cõcione ciuibus, Triumuiratum se abolituturum promittit, quòd & frater id cupiat, & omnes boni expectent.

Exceptus gratulatione cunctorũ, ac Imperator appellatus, in Cæsarem progreditur. Occurrentibus autem Saluidieno & Agrippa, Cæsaris ducibus, non ausus vtrosque aggredi, Perusiam se conferr. Ibi clausum obsidione, & aliquoties eruptione facta repulsum, Cæsar fame venire ad deditionem coegit. Ita bellum propè sine sanguine confectum, Perusia diruta, Lucius aliquanto pòst ob gratiam fratris dimissus est. Nec præterea quicquam illum gessisse legimus. Sed neque de exitu eius autores quicquam prodidere.

M. Cicero, cùm neminem trium Antoniorum probet, hunc tamen imprimis execratur, quem & Mylasis in Asia Mirmillonem Thracem, familiarem suum, iugulasse, & in Italia Parmensium ingentem cædẽ patrauisse commemorat, eoque Mirmillonem Asiaticum, & latronem Italiæ vocat. Manifestæ crudelitatis hæc argumẽta sunt, illa vanitatis & demẽtiæ, quòd se cognomẽto Pium (πίωνα) dici voluit, qui fratris dignitatem absentis tueretur, vt est apud Dionem, quodq; statuas equestres & inauratas in foro sibi poni sustinuit, hac inscriptione: TRINGINTA QVINQVE TRIBVS PATRONO POPVLI ROMANI, quomodo refert Cicero Philipp. 6. Sed iam ad Triumuiri coniuges, & ex iis susceptam sobolem explicandam, accingamur.

VXORES ET LIBERI M. Antonii Triumuiri.

Ex Cicerone & Plutarcho, quinque M. Antoniũ vxores habuisse, colligimus, Fadiam videlicet, Fuluiam, Antoniam, Octa-

uiam & Cleopatram. Nam Citheris illa mima, cum qua per tempus belli ciuilis, iunctis ante eurtũ leonibus, quomodo scribit Plinius, Italiam percursauit, amica non vxor fuit, quamuis Cicero in Orationibus Philippicis interdum vxorem appellet, quam vxoris loco cultam habitamq; meminerat.

FADIA PRIMA TRIVMuiri coniunx.

Fadia patrem habuit Q. Fadium, libertini generis hominem. Hanc fœcundam fuisse, & aliquot ex Antonio liberorũ matrem, testatur idem Cicero. Nusquam tamen ipse, sed neque scriptores alii nominatim eos citant, quæ res suspicari cogit, nõ diu fuisse superstites.

FVLVIA, SECVNDA coniunx Antonii.

Fuluia, M. Fuluio, qui propter hæsitantiam linguæ Bambalionis cognomen ex contumelia traxit, & Sempronia Tuditani, quem insanum constat fuisse, filia prognata est, mulier vehemens, & quæ nihil muliebre præter corpus gereret, vt inquit Paterculus. Hæc non artes fœmineas colebat, quomodo cæteræ, sed magistratus tegere, & imperantibus imperare discupiebat, gladio accingebatur, militibus signum dabat, sæpe etiam ad eos concionabatur, vti Plutarchus & Dion memoriæ prodiderunt. Verba Plutarchi Græca, quòd satis vulgata existimem, prætermitto. Dionis ex lib. 84. sic habent: καὶ ξίφος ἀπεζώσατο, καὶ σωλήμασι τοῖς στρατιώταις ἐδίδου, ἐδημηγόρει τε ὑπὲρ αὐτοῦ πολλάκις, &c.

Nupsit Fulùia primum P. Clodio Pulcro, Cicer. inimico, cui Claudiam filiam, quam postea Cæsar Triumuir duxit, enixa est. Clodio interempto, C. Curioni se matrimonio coniunxit. Quo per bellum ciuile in Africa cæso, ducta est Antonio, eique duos filios peperit. Decessit autem Sicyone, cùm Cæsarem, cui bellum Perusinũ excitatat, fugiens, ex Sicilìa in Asiam ad Antonium properans nauigaret.

Ex iis, quæ retulimus, quiuis facilè perspexerit, quã probè Franciscus Maturantius, vir alioquin doctissimus, Fadiæ Bambalionem patrem tribuat, eamque fuisse Tusculanam asserat. Deinde quæ Ciceroni Philipp. 3. de Fuluia seorsim & Fadia dicuntur, ipse cuncta miscens, ad vnam Fadiam omnia referat.

Illos verò, qui Fuluiam omnium primo nupsisse L. Catilinæ tradunt, præterquam quòd nullius recepti scriptoris testimonio nituntur, facilè confutauerit Cicero, qui Philipp. 2. fatum Clodü & Curionis vatieinatur Antonio, quoniam domi suæ habeat, Fuluiam significans, quod illorum vtrique fatale fuerit. Et sub finem eiusdem Orationis, de incolumitate Antonii, & illius prosperiore fortuna, dolens, salsissimo ioco, nimis diu Fuluiam P. R. tertiam pensionem debere dicit, nusquam hercle Catilinam omissurus, eamque pensionem quartam facturus, si quidem & ille fuisset Fuluiæ maritus, quem morte perinde fœda, nec minus ex vsu reipùblicæ, quam Clodium & Curionem, sublatum sciebat. Sed iam ad Antonii Fuluiæque liberos progrediamur.

ANTONIVS, TRIVMVIri & Fuluiæ primogenitus filius.

Antonius, natu maior F. (Plutarchus & Dion Antyllum vocant) puer adhuc percussoribus Cæsaris obsessi in Capitolium missus est. Quod factum Cicero in Philipp. commemorans puerum nobilem, & M. Bambalionis nepotem, cum irrisu vocat.

Patrem in Asiam, Syriam & Ægyptum secutus, patris ingenium & mores visus est imitari velle. Id misero fraudi fuit. Nam post Actiacam victoriam, cùm pater illi tum primam virilem togam dedisset, potitus Alexandria Cæsar, simulacro Diui Iulii, ad quod post multas & irritas preces cõfugerat, abreptum interimi iussit, vt est autor Suetonius. Plutarchus à Theodoro pædagogo Cæsari traditum scribit, cumque adolescenti ceruix à militibus abscinderetur, lapidem ei pretiosum, quem gestare consueuisset, ab eodem Theodoro subductum, cuius ille furti mox apud Cæsarem conuictus, & in crucem actus sit.

Fuisse adolescentem nõ inuenusti ingenii, & paternæ in dando liberalitatis, arguit dictũ factumq; eius posteritatis memoria cum primis dignum. Cænabat inter familiares, adhibito Philota medico. Qui cũ variis argutiis mensæ consortes fatigaret, Antonius vicissim sophisma proposuit, ad quod medico subticẽte, quasi se constrictũ fateretur, lætatus risit. Deinde commonstratis in mensa poculis pretiosis & multis: Hæc

tis: Hæc omnia, inquit, ô Philota, tibi dono confero. Recusanti accipere, quòd iudicaret immodicam donationem esse, nec placituram patri: *O inepte*, inquit, *an nescis cum, qui dat filium esse Antonii?* Hæc solitum narrare auum suum Lampriam, qui ex ipso Philota rem audiuisset, idem tradit Plutarchus.

M. IVLIVS ANTONIVS, Triumuiri filius alter.

Alter M. Antonii & Fuluiæ filius, M. IVLIVS Antonius, non modò cum cæteris conseruatus, verùm etiam sacerdotio, & cùm adoleuisset, Prætura & Consulatu decoratus est. Consulatum gessit ann. vrb. cond. DCC. XLIIII. ante natum Christum VII. Præter hæc Octauia, Marcellã, filiam suam natu maiorẽ, ab Agrippa dimissam, illi collocauit. Cumque secundum Cæsarẽ plurimum posset Agrippa gener, ac proximi dignitate essent Cæsaris priuigni, Liuiæ filii, tertium Antonio locum Octauia conciliauit.

His beneficiis non satis gratum se præstitit, adulterata Cæsaris filia, quo facinore sibi totique domui suæ perniciem maturauit, etsi filium ex Marcella, L. Antonium, superstitem reliquit, quod ad studia eius & ingenii argumentũ attinet, puer L. Crassitium Grammaticum audiuit. Adultus verò, aciã litteris satis perpolitus, scripsit Diomedeas libris 12. heroico versu, vt Acron, interpres Horatii. Id opus, quamquam eximium & doctum, aduersa tamen fortuna domus obscurauit. Autores sunt horũ Paterculus, Tacitus & Tranquillus. Meminit Seneca de breuitate vitæ: *Filia*, inquit, *& tot nobiles iuuenes, adulterio velut sacramento adacti, infractam ætatem territabant: postquã iterum timenda cum Antonio mulier*, &c. Extat ad eundem Horatii oda libro 4. Carm. *Pindarum quisquis*, &c.

L. IVLIVS ANTONIVS, Triumuiri nepos.

L. Iulius Antonius, M. Iulii F. Triumuiri nepos, admodum adolescens ab Augusto sepositus est in ciuitatem Massiliensem, vbi specie studiorum nomen exilii tegeretur. Decessit ibidem sub Tiberio, anno vrb. cond. DCC. LXXVII. Supremus tamen habitus honor, ossaque decreto Senatus Octauiorum tumulo illata sunt. Tacitus 4. Ita in hoc adolescente propter scelus & flagitium patris, M. Antonii Oratoris domus & familia tota concidit, euidenti signo, quantopere Deus τὰς μοιχείας & odisse & punire soleat.

ANTONIA, TERTIA Triumuiri coniunx.

Antoniam, patrui sui filiam, repudiata Fuluia, connubio sibi coniunxit, sed quam non multò post, vt suprà meminimus, viuente etiam tum C. Antonio, patruo & socero, velut adulterã abiecit. Nec enim dubitauit in Senatu Calend. Ianuar. sedente patruo, hanc sibi cũ Dolabella diffidii causam esse, dicere, quòd ab eo sorori & vxori suæ stuprum oblatum esse cõperisset, quẽadmodũ prodidit Cicero Philip. 2. qui pudicissimam ibidem fœminam Antoniã appellat, ac scelus illud Antonii grauissimè detestatur. Liberos Antonia nõ legitur habuisse, eam ob causam, credo, quod in matrimonio Antonii non diu hæsit, exacta procul dubio fraude Fuluiæ. Nam illã mox reduxit Antonius; quod etsi nusquã apertè traditur, rem tamen sic actam esse, sequentium annorum simul ac rerum gestarum historia conuincit.

Illud præteriri nõ conuenit, priorẽ Antoniæ maritum fuisse C. Caninium Gallũ, quem, C. Antonio patre damnato, filiam eius duxisse, scribit Valerius Maxim. lib. 4. cap. 2. Nec enim vt alia possit accipi, plures Antonium reliquisse filias, legimus.

OCTAVIA, QVARTA Triumuiri coniunx.

Octauia, Cæsaris Augusti soror, quæ primùm C. Marcello, viro Consulari, nupta, Marcellum filium, duasque Marcellas peperit, non illa maior, quæ matrem Anchariã habuit, fuisse putanda est, quod plerosq; sentire video, Plutarchum secutos, sed minor ex Accia matre genita, vt & Plutarchi vocem vsurpemus, θυγατρὶ Cæsari. Testẽ huius sententiæ nostræ locupletem & assiduum producere possumus M. T. Ciceronem, qui Philip. 3. de materno Cæsaris Augusti genere, quod Aricinum fuit, deq; Accia & Octauia minore loquens: «Sed hoc, inquit, clarissimi viderint viri, L. Philippus, qui habet Aricinam, C. Marcellus, qui Aricinæ filiam.

Quin etiam Dion, grauis autor, libro quadragesimo C. Marcellum in Consulatu Cæsari Dictatori fuisse inimicum scribit, quamquam affinis esset, τῷ καίσαρι καίτοι ἐξ ἐπιγαμίας φερόμενον ἐχθρὸς ἦν. Hic verò qui po-

tuit affinis esse per Octauiam maiorem, quæ Octauii & Ancbariæ filia, Cæsarem nullo propinquitatis gradu contingebat? Minorem itaque Octauiam, cui Iulia, Cæsaris Dictatoris soror, auia fuit, coniugem Marcellus habuit, quo defuncto, cùm commodum etiam Fuluia decessisset, Antonius illam duxit, permotus ab amicis, vreo renaciore vinculo inter ipsum & Cæsarē pacis fœdera constarent. Reliquit autem ex Octauia filias, Antonias duas.

Qui Plutarchum hîc à nobis abiici mirabuntur, sciant, vt leuissimè dicam, non hunc tantùm eius errorem esse. Nos autē, cùm illi plurimum tribuamus, ac illius auctoritatem vbiq; sartam & tectam esse cupiamus, contra veritatē tamen homini fauere honestè qui possumus? Debet enim amicus esse Socrates, & amicus Plato, quēadmodum ille ait, sed omniū maximè debet veritas esse amica. Vt autem de Octauia corollarii non nihil adiiciamus, valde laudat eam Plutarchus à forma, moribus, & ingenio, vocatque σχῆμα σωμασὸν χαριᾶς. Sed & Athenienses, cùm apud ipsos degeret, supra modum amatam magnis honoribus affecerunt. Corinthii quoq; dignam duxere, cui templum supra forum excitatum consecrarent, quemadmodum tradit Pausanias lib. 2.

ANTONIA MAIOR, TRIumuiri & Octauiæ filia.

Antonia maior, vt vult Tacitus, vt Tranquillus minor, sed malim sentire cum Tacito, certè pudicitia perinde ac forma spectabilis. Nec enim abs re Plutarchus σωφροσύνῃ & κάλλει σεμνόν appellat. Druso, Tiberii Neronis & Liuiæ F. Cæsaris Augusti priuigno, in matrimonium cessit, cum quo coniunctissimè viuens, complures ei liberos enixa est, sed ex quibus tres patri vixere superstites, Germanicus, Liuilla & Claudius. Nato Claudio, non multo pòst Drusus Consulatum iniit, in eoque honore decessit, anno ætatis xxx. cond. vrb. DCC. XLV ante verò natum Christum VI.

Destituta marito, cùm adhuc forma & ætate floreret, & à multis ambiretur, continentiam prætulit, anniſque XLIIII. & amplius in viduitate perstitens, liberorū suorū nepotes & pronepotes vidit, verùm nec sibi nec reipub. felices, si Germanicum excipias. Hunc omnibus animi corporisque dotibus, quæ summo principe dignæ sunt, ornatum, iam Consularem & triumphalē, & in Cæsarum familiam assciscitum, Tiberii & Liuiæ nefariis artibus amisit, anno vrb. cond. DCCLXXI. post natum Christū XXI.

Obiter admonendi sunt studiosi, non hunc esse Germanicum, quem tantopere laudat Quintilianus lib. 10. sed Imperatorē Domitianum, qui & ipse Germanicus dici voluit, estque per assentationem à doctis eius ætatis tam magnifico nomine decoratus. Inde est illud Martialis lib. 13. vt alios eius Poetæ locos omittam:

Serus in æthereā Germanicus imperet aulā,
Vtq; diu terris, da pia thura Ioui.

Et Statius primo Syluarum ipsum compellans, ait:

Ante Palladia talem, Germanice, nobis
Effinxere manus, &c.

Mirot berclè, Petrum Crinitum, virum alias oculatissimum, istud non animaduertisse, cùm præsertim Fabius Germanicum suum Augustum vocet, noster hic ad Augustale fastigium non ascenderit, morte præuentus, eoq; Cæsar tantùm vbique nominetur, quomodo & in libris Fastorum, quos illi P. Ouidius dedicauit.

Liuiam, seu Liuillam (nam idem nomē est) Druso Cæsari, Tiberii filio, nupiā, & ex eo liberorum aliquot matrem, compertam adulterii, & quòd autore Sciano maritum veneno sustulisset, permittente Tiberio, conclusit domi, fameque necauit, quemadmodum scribit Dion lib. 57. αὐτὴ δὲ Ἀντωνία ἑκοῦσα λιμῷ τὸν βιοτέρα ἐξώλετο. Accidit autem id non multo pòst, quā Tiberius quintū Consul de Sciano pœnas sumsisset. Porro Consulatus Tiberii quintus incidit in annum vrb. cond. DCCLXXXVIII. nati Christi XXXIII. Id hoc diligentius annotandū duxi, quòd de huius Liuiæ interitu, & de rempore, paucis constare videam.

Claudium valetudinarium, nec mentis benè compotem, portentum dicere solebat, nec absolutum à natura, sed tantùm incoatū, ac si quem socordiæ argueret, stultiorem aiebat filio suo Claudio. Vidit tamē ex hoc nepotem Drusum, & neptem, Antoniam Pætinam. Nam Octauia & Britannicus aliquanto pòst, Antonia iam defuncta, nati sunt.

Ex Germanici liberis, quos ille sex reliquit, duobus à Tiberio sublatis, cùm puellas, Drusillam, Liuillam & Agrippinā maritasset, tertium ex adolescentibus, C. Cæsarem, fortuna ad imperii successionem e-

texit.

uexit. Duo circa principatus initia fauorem populi, maximè verò pietatis erga suos laudem captante, quicquid honorum vnquam Liuia cœpisset, id vno Senatusconsulto in Antoniam auiam congestum est.

Mox tamen ab eodem, posita iam simulatione, cum ad ingenium rediisset, deserta contemtaque est. Ac ne petenti quidē secretū concessum, nisi interueniente Macrone præfecto. Quæ rerum indignitates, & tædia, causam mortis illi præbuere. Nec defuerunt, qui datum venenum crederēt. Defunctæ nullus honor habitus, prospexitque è triclinio Caius ardentem rogum. Verùm non diu lætatus, mox istius pluriumq; aliorum scelerum capite pœnas dedit, cum annis ferè IIII. imperasset, Claudio patruo dimissam imperii gubernationem excipiente.

Antoniæ continentiam impensè laudat Valerius Max. libro 4. cap. 3. vt quæ fœmina laudibus virilem familiæ suæ claritatem supergressa, amorē mariti egregia fide pensarit, cubiculum soctus pro coniugio ducens. Apud Tiberium valde venerabilis fuit, cui etiam insidias Seiani, misso per Pallantem seruum scripto, indicauit, quemadmodum scribit Iosephus libro 18. capite 13.

Tradit Plinius libro nono, capite quinto, Antoniam apud Baulos villam habuisse, in qua Murænæ, quam diligeret, inaures addiderit, propterque eam famam mulos videre Baulos concupiuisse. Idem eam nunquam expuisse memorat, idque inter naturæ insignia refert libro septimo, capite 19.

ANTONIA MINOR, TRIumuiri filia.

Altera Antonia, L. Domitio Ænobarbo Cn. F. qui Consulatum sub Augusto gessit, anno vrb. 738. collocata, Cn. illi Domitium, & Domitiam Lepidam, genuit. Porro Cn. Domitius, & ipse Consulatu functus sub Tiberio, anno vrbis DCC. LXXXIII. ducta Agrippina, Germanici filia, L. Domitium Neronem, qui Claudio in principatu successit, procreauit, vir omni parte probrosus, & qui sit ausus dicere, nihil ex se & Agrippina nisi detestabile, & malo publico, nasci posse, quam illius vocem euentus comprobauit. Euasit enim Neto principum omnium crudelissimus, & qui propinquos omnes, totasque familias, quotquot se sanguine contingerent, funditus euerterit.

Nam cùm C. Cæsar Tiberium fratrem & Ptolemæum consobrinum, de quo mox dicemus, occidisset, ipseque vicissim à militibus cum coniuge & filia cæsus foret, cùm Claudius successor duas Iulias, alteram Germanici fratris, alteram Drusi patruelis, filias, & Domitiam Lepidam, consobrinam, interemisset, ipsum vxor Agrippina veneno sustulisset, Nero per fraudem matris imperio potitus, quicquid cognati & Antoniani sanguinis reliquum erat, hausit. Fratrem enim Britannicum, & sorores, Octauiam, quæ & coniunx fuit, & Petinam, recusantem nuptias suas, & Rubellium Plancum, Drusi & Antoniæ pronepotem, quorum & ipse pronepos erat, demum & matrem Agrippinam per summam immanitatem trucidauit.

Nec dormitauit iustitiæ vindex oculus. Tot nanque patratis sceleribus, desertus ab omnibus, cùm se iudicatum hostem, & ad supplicium quęri didicisset, ferro sibi iugulum aperuit, multoque visentium horrore sceleratam animam efflauit, anno ætatis trigesimosecundo, vrbis conditæ DCCC. XX. post Christum natum, septuagesimo; die quo quondam vxorem Octauiam interemerat, vt autor est Suetonius Tranquillus.

CLEOPATRA, ÆGYPTI Regina, quinta vxor Antonii.

Supereſt Cleopatra, quinta vxor Antonii, ex qua prognatam sobolem, tametsi ad Rom. non magnopere pertinentem, quia tamen ab Antonio descendit, in recensenda posteritate eius omitti non conuenit.

Ptolemæus Auletes, siue pulsus ab Alexandrinis, siue sponte profugiens, certè iubente Pompeio, per Gabinium in regnum restitutus, occisa filia natu maxima Berenice, quæ absente ipso regnum tenuerat, duas filias, Cleopatram & Arsinoen, totidemq; filios, Ptolemæos, superstites reliquit. Volaterranus in Geographia tradit, eum liberos suos P. R. in tutelam commendasse. Eoque Marcum Æmilium Lepidum, Pontific. Maxim. missum à Senatu in Ægyptum, qui regnum pupillis administraret. Quæ qua histo-

riæ fide & veritate ad hæc tempora trahãtur, ante ducentos annos & amplius gesta, relinquò doctioribus iudicandum.

Alexandrini, Ptolemæo mortuo, filium natu maiorem, Ptolemæum Dionysium, & Cleopatram, quemadmodum pater testamento perscripserat, regno præfecerunt. Exorta inter eos dissensione, Ptolemæus aduersus sororem bellorem gerit. Interea Pompeius ex acie Pharsalica delatus Pelusium, à domesticis regis interficitur. Secutus Cæsar, cùm dissidẽtes componere studeret, Ptolemæum, bellum inferẽtem, opprimit, Cleopatræ regnum donat, nec abhorrens ab eius consuetudine, quòd formâ præstaret, totam hyemem in summo luxu cum ea traducit. Illa post aliquot menses filium enixa, Cæsarionem appellauit. Sed & aliquanto pòst in vrbem ad Cæsarem profecta, maximis ab illo honoribus excepta, summaque munificentia in Ægyptum remissa est.

Post cædem Cæsaris, & res in Philippis gestas, ab Antonio in Asiam venire iussa, tantopere eum in amorem sui pellexit, vt se regredientem in Ægyptum secutus sit. Post bellum verò Parthicum suauitate morum & facundia, qua plurimum pollebat, totum illum occupauit. Estq; ab eo in vxorẽ ducta, misso Cæsaris sorori repudio, quæ res vtrique exitio fuit. Orto namque bello ciuili per eam insaniam, amboà Cæsare victi & euersi sunt. Interfecto aũt Antonio, cum se Cleopatra triumpho seruari sensisset, aspidis irritatæ morsu vitam finiuit, anno ætatis XXXIX. cùm regnasset XXII. Cæsar illi & Antonio commune sepulchrum indulsit. Autores Strabo & Plutarchus.

LIBERI ANTONII & Cleopatræ.

Liberi vtriusque superstites fuere, Alexander, Ptolemæus & Cleopatra. Ex his Alexandrum & Cleopatram, simul in lucem editos, Antonius pater Solis & Lunæ cognomentis ornauit. Cæsar etiam ob id eos in triumpho duxit, vt annotauit Eusebius.

CLEOPATRA, ANTONII & Cleopatræ filia.

Cæsarione interemto, Cleopatram Cæsar Iubæ iuniori, quem ipse educauerat, collocauit, eique paternum in Africa regnum reddidit. Præterea Alexandrum & Ptolemæum illis concessit. Autoribus Plutarcho & Dione.

Porro, Iuba, eius Iubæ, qui in caussa belli ciuilis à Cæsare Dictatore superatus, necẽ sibi conscíuit, filius, admodum puer Romæ in triumpho, de patre ducto, & ipse circumlatus est, quæ res illi felicissimè cessit. Educatus enim Romæ, & bonis artibus institutus, ex barbaro & Numidâ clarissimi nominis scriptor euasit, conditis ad C. Cæsarem, Augusti filium, doctissimis voluminibus. Recuperato per Cæsarem paterno regno, primus vtriq; Mauritaniæ imperauit, studiorũ tamen fama posteritati, quàm regno celebratior. Ex Cleopatra Ptolemæum filium, & vt quibusdã placere video, Drusillam quoque filiam reliquit.

PTOLOMÆVS, ANTONII Triumuiri nepos.

Ptolemæus, Iubæ patris in regno successor, sub Tiberio, cognitis eius in bello contra Tacfarinatẽ studiis, venusto more per emissum Senatorẽ, scipione eburno & roga picta donatus, Rexq; & socius & amicus P. R. appellatus est. Autor horum Tacitus lib. 4. Post Tiberii mortem ab eius successore, C. Cæsare Caligula, consobrino suo, nefariè cæsus est, & quidẽ propter opes, vt tradit Dion. Suetonius euocatum è regno, & exceptum honorificè, hac de causa repentè percussum scribit, quòd edente Caio munus, ingressus spectaculum, hominum oculos fulgore purpureæ ab ollæ conuertisset, idq; ipsi Caio animaduersum foret. Cædem eius indignam vlciscente liberto Ædemone, primùm sub Claudio, qui Caio successit, in Mauritania Romanis armis bellatum est, quomodo legimus apud Plinium libri quinti, cap. 1.

DRVSILLA, ANTONII Triumuiri Neptis.

Supereſt ex Antonii & Cleopatræ domo Drusilla neptis. Sic enim memorat eã Tacitus lib. 21. parentes non adiicit. Hanc sub Claudio duxit libertus eius, M. Antonius Felix, frater Pallantis, quem suprà seruum Antoniæ fuisse meminimus. Quoniã autem singulari fortunæ beneficio, cùm nomine, tum affinitate familiæ Antoniorum se Felix inseruit, amplius & pluribus verbis agendum de illo censuimus.

¶ Suidas Κλαυδιος, nominat Κλαυδιον Φηλικα. Eadem nuncupatio apud Iosephũ & Zonaram reperitur. Antonii Felicis nomen habet Tacitus lib. 5. & 12.

M. ANTONIVS FELIX, Drusillæ maritus, & Triumuiri progener.

Claudius Imp. seu generis nobilitate motus,

motus, quòd vetustis Arcadiæ regibus ortos se prædicarent, seu insita facilitate ductus, qua libertis suis obnoxius, nihil non ipsis indulgebat, plurimum his fratrib. detulit. Nam Felicem ad regias nuptias euectum primùm cohortibus & alis, deinde Iudææ imposuit. Pallantem vetò rationib. præpositum, non ornamentis modo Prætoriis honestauit, sed & opes ad ter millies sestertium habere permisit, quemadmodum autores sunt Cornel. Tacitus & Suetonius Tranquillus.

Felix à remo, quod dici solet, ad tribunal euectus, mirum, quàm experit insolescere. Nec enim vlla moderatione prouinciam tenuit, quiduis sibi licere ratus, tanta potentia subnixo. Cumque huius impotentiæ Ventidius Cumanus æmulus foret, arsisset bello prouincia, ni Quadratus, Syriæ rector, subueniisset, qui Felicem, receptum in tribunal, inter iudices ostentauit, damnato flagitiorum, quæ duo deliquerant, Cumano: estq; prouinciæ reddita quies. Sic Tacitus libro duodecimo & vigesimoprimo.

Iosephus non multum à Tacito varians, cùm etiam hanc laudem Felici tribuat, vt à latronibus Iudæam ab illo purgatam memoret, Eleazaro, qui per viginti annos latronum princeps extiterat, cum multis aliis capto, & Neroni in vrbem transmisso: Similiter Ægyptio quodam Mago, pernicioſum cienti tumultum, represso, crudeliter tamen, & multis cædibus, prouinciam administrasse demonstrat. Quin & Ionatham, summum Pontificem, submissis percussoribus cæsum ab illo tradit.

Ob hanc inhumanitatem delatus apud Neronem, successorem accepit. Nec multo pòst à primoribus Iudæorum, Romam secutis, grauiter de multis sceleribus accusatus, pœnas dedisset, nisi Pallantis fratris gratia & precibus adductus Nero hominem absoluisset.

Quo tempore in Iudæam venerit, & quot annis præfuerit, Iosephus cum Tacito & Bæda non conuenit. Sed quoniã hæc res à doctissimo nostræ ætatis viro peculiari libello lucidissimè explicata est, à me rectè prætermittitur. Illud tamen neutiquam silentio transeundum, sub hoc Antonio Felice, Iudææ præside, Paulum Apostolum vinctum Cæsareæ causam dixisse, quemadmodum testatur in Actis Lucas, qui & ipse hominem fuisse, φιλόγυνον, & δεισιδαίμονα suetum, ostendit.

Drusilla, Triumuiri neptis, per mortem, & absque liberis, prærepta, regis Agrippæ filiam, quæ & ipsa Drusilla vocabatur, pulchritudine captus, cùm illam à marito discedere feciſſet, sibi coniunxit, genuitq; ex ea filium Agrippam, qui postea sub T. Vespasiano F. rempub. tenente cum vxore in Vesuuii montis incendio periit. Iosephus antiq. lib. 20. cap. 9.

Alterius huius Drusillæ meminit & Lucas Actorum 24. palamq; Iudæam appellat, Iosepho subscribens. A qua cum diuersam esse priorem autoritate Taciti doceamur, sciant se toto, quod aiunt, cœlo errare, qui nomine decepti, vnam eandem esse Drusillam tueri pergunt. Suetonius etiam tertiam Heroinam ab illo ductam indicat, trium reginarum maritum appellans, quem locum tam frigidè tractatum ab interpretibus, valde miror, cùm præsertim aliàs in rebus nihili plus satis sollicitos ac verbosos esse videamus.

In Ptolemæo & Drusilla Marci Antonii Triumuiri & Cleopatræ reginæ posteritas exaruit, quemadmodum propaginem eius ex Fuluia in L. Iulio Antonio ex Octauia in Nerone deletam, supra demonstratum est. Descripta Marci Antonii Oratoris domo, totaque ea familia, supersunt eius & sequentis ætatis aliquot Antonii, quos hic commodum subiiciendos esse duximus.

ALIQVOT ANTONII SVperiorum temporum, huc vsque dilati.

Q. Antonius, bello ciuili Mariano Prætor Sardiniæ, cùm Cinnæ partium esset, à L. Philippo, L. Syllæ Dictatoris legato, cæsus est. Autor epitomes Liuianæ lib. octuagesimosexto.

Marcus Antonius, vnus ex ducibus & legatis Q. Sertorii, cum cæteris coniuratis ipsum in cõuiuio trucidauit, cuius facinoris nomine non multo pòst mulctatus, vitam amisit. Idem libro 96. & Plutarchus in Sertorio.

Antonius item quidam cum Cicerone in Ciliciam concessit, Euocatorum præfectus, quem ipsum ex Cilicia ad Appium Claudium Pulchrum scribens, virum fortem esse, & inprimis sibi probatum, asserit.

L. Antonius M. filius, Proconsul alicubi in Asia minore initio belli ciuilis Pompeiani L. Lentulo & C. Marcello Consulibus, refertur Iosepho Iudaicarum antiquitatū lib. 14. cap. 19. sitamē illic nihil mendi subest, quando scriptor ille pluribus in locis, quod erūditi sciunt, insanabiliter laborat.

P. & T. Antonii, Quæstores fuere sub Augusto, sed is in Consulatu eius secundo, hic quarto, quemadmodum indicat fragmentum magistratuum, quod extat apud Apianum. Porro Titum, quòd prænomen non nisi à patriciis Antoniis vsurpatum legam, ex Merendis fuisse suspicor, seculis aliquot iacente familia, id quod & Furiis Camillis accidisse, compertum habemus ex Corn. Tacito.

ANTONII PROMISCVE CONgesti, solo primarum litterarum in cognomentis ordine seruato.

ANTONIVS Atticus, Declamator, citatur Senecæ Suasoriarum primo.

P. Antonius Auitus, Procurator Cæsaris in Cilicia, iis temporibus, quibus Plinius iunior floruit. Fit eius mentio Pand. lib. 29. de acquirenda hæreditate legitima. Quamquam in omnibus ferè libris mēdosè Pannonius legitur, etiam in ea editione, quam adornauit vir doctissimus, Gregorius Haloander.

M. Antonius Alexander, libertus M. Antonii Ianuarii, de quo infrà vetustam inscriptionem adducemus.

Antonius Balbus, interemtus à Seuero Pertinace Augusto. Spartianus in eius principis vita.

Antonius Castor, Medicus, celebratur Plinio, qui illius beneficio & scientia contemplari sibi herbas contigisse scribit, fuisseq; summa autoritate in ea arte, visendo ipsius hortulo, in quo plurimas herbas aleret, centesimum ætatis annum excedens, nullum corporis malum expertus, ac ne ætate quidem memoria aut vigore concussis. Locus est lib. 25. cap. 2.

Antonia Clementina, vxor P. Rufii Flauii, M. filii, refertur in memoriis antiquis Cordubensium.

M. Antonius Exochus, natione Alexandrinus, memoratur in vetustis inscriptionibus apud Apianum.

M. Antonius Felix, Libertus Claudii Augusti, & præses Iudææ, dictus suprà.

M. Antonius Felix Insularius, memorātur Apiano in memoriis antiquis.

Antonia Flaccilla Nouium Priscum maritum, à Nerone damnatū, in exilium comitata est. Cornelius Tacitus in fine libri quinti.

Antonius Flamma, damnatus repetundarū, & exilio mulctatus ob sæuitiam, initio principatus Vespasiani. Tacitus lib. 20.

Antonius Gallus, Consul sub Valeriano Imperatore, ad quem eius principis epistolam tecirat Vopiscus in Aureliano. Nō me fugit, in excusis plerisq; libris Antoninum hūc vocari, quomodo & Balbum in Spartiano, sed ego diuersam lectionem sequi malo.

M. Antonius Gnipho, Gallus, celebris in vrbe Grammaticus fuisse dicitur, ingenii magni, memoriæ singularis, nec minus Græcè quàm Latinè doctus, præterea comi facilique natura, nec vnquam de mercedibus pactus, eoque plura ex liberalitate discentium cōsecutus. Docuit primùm in D. Iulii domo, pueri adhuc, deinde in sua priuata. Docuit autem & Rhetoricam, ita, vt quotidie præcepta eloquentiæ traderet, declamaret verò nō nisi in nundinis. Scholam eius claros quoque viros frequentasse, aiunt, & in his M. Ciceronem, etiam cùm Prætura fungeretur. Scripsit multa, quāuis annum ætatis quinquagesimum nō excesserit. Atteius tamen Philologus duo tantū volumina de Latino sermone reliquisse eū, tradit. Nam cætera scripta discipulotū eius esse, non ipsius. Hæc Tranquillus. Macrobius citat eius volumen, in quo disputetur, quid sit fenestra, Saturnalium lib. 3. caplte 12. Idem virum doctū vocat, cuius Scholā Cicero post laborem fori frequētarit. Mēminere Quintilianus lib. 1. Charisius ex cō mentariis in Virgilium, epistolis & orationibus.

Antonius Honoratus, Trib. militum in castris Prætorianis, Galbæ inprimis fidus, cuius oratione accensi milites, Nymphidium adspirantem ad imperium occiderunt. Plutarchus in Galba.

M. Antonius Ianuarius Honoratus Augustalis Mysenas. Vixit annis L. Testamento poni iussit. M. Antonius Alexander, patrono indulg. consummandū Cur. lib. Liberta. Q. E. H. M. SS. H. H. Hæc inscriptio reperitur apud Volaterranum & Apianum. Vterque eam Neapoli extare scribit.

M. Antonius Iulianus, Procurator Iudææ,

dæ, affuit T. Vespasiano F. in expugnatione Hierosolymorũ. Ioseph. li. 7. eius bel. c. 9.

M. Antonius Iulianus, Rheror Hispanus, perquam honesti & amœni ingenii, doctrina quoq; ista vtiliore atque delectabili, veterumque elegantiarum cura & memoria fuit. Adhæc scripta omnia antiquiora tam curiosè spectabat, aut virtutes pensitabat, aut vitia rimabatur, vt iudicium factũ esse adamussim, diceres. Sic Gellius Noct. Att. primo cap. 4. qui & ibidem iudicium illius super quadam argutia Ciceronis subiungit. Et libro 19. capite 9. factum eius refert in conuiuio veterum Poetarum aliquot Epigrammata selectiora canentis, ne Græcis in eiusmodi carminum deliciis inferiores esse videamur.

M Antonius Liberalis, Latinus Rheror, grauissimas eũ Palæmone inimicitias exercuit Eusebius in opere Chronico.

Antonia Maximilla, vt ornatissima fœmina citatur Plinio in epistolis ad Traianũ Imperatorem.

Antonia Montana, vixit sub Marco Imperatore, cui ille rescripsisse legitur Pand. lib. 25. de agnoscendis vel alend. lib.

Antonius Musa, Medicus eximius, Augustũ Cæsarem ancipiti morbo laborantẽ, quãdo calidis nihil effici potuit, ψυχροτερίαις & ψυχρουσίαις, id est frigidis lotionibus & potiunculis aggressus, restituit. Vnde ab Augusto simul & opes & ius annulorũ aureorũ, cũ liberius esset, cõsecutus est, præterea immunitatem, non sibi tantùm, sed etiã omnibus aliis, quotquot eandẽ artem vel tũ profiterentur, vel olim professuri essent. Autor Diõ lib. 53. itẽ Zonaras Tom. 2. Addit Suetonius, P. R. ob restitutũ ab eo principẽ, ære collato, statuam illi iuxta signum Æsculapi posuisse.

Meminit huius Antonii Musæ Q. Horatius lib. 1. epistolarum ad Vallam. Meminit & C. Plinius Secundus pluribus in locis. Nam & lib. 19. cap. 8. prudentia illius augmentum in ęgritudine lactuca conseruatum tradit. Et lib. 25 cap. 7. fratrem illi fuisse scribit, Euphorbiũ, Medicum Iubæ regis, qui inuentam à se herbam illius nomine Euphorbiam vocarit. Item lib. 30. cap. 13. curandis insanabilibus vlceribus, viperas edendas dedisse refert, celerrimo sanationis effectu.

Sed & Eobanus Hessus, æui nostri Naso, verùm castus & pius, quomodo rectè pronunciauit Erasmus, Mutam inter antiquos & illustres Medicos venusto epigrammate celebrat. Quod quia secretiorẽ historiam continet, non sine sale, dignum existimaui, quod hic asciberetur. Ipse de se Musa sic loquitur:

Posterior nulli veterum ratione medendi,
Omnibus Augusti mater honore fui.
Sunt qui me dicant musas odisse Maronis,
Cur igitur falso nomine Musa fui?

Scriptorũ illius nihil supersest præter exiguum de herba Betonica libellũ, M. Agrippæ, Cæsaris Augusti genero, dedicatũ, quẽ tereti & rotũdo, cõmentariolo nobis explicuit vir medicarũ rerũ, & humanioris literaturæ, iuxtà callẽtissimus, Gabriel Humelbergius Rauenspurgensis. Nã quæ præterea multa circunferũtur Antonii Musæ nomine, vt in Aphorismos Hippocratis & Galenũ cõmentationes, vt omniũ Trochiscorũ, Vnguentorũ, Ceratorũ, Emplastrorũ, Cataplasmatũ & Collyriorũ examina, nõ istius, de quo diximus, sed scriptoris sunt longè recentioris & neoterici, quẽ ætas patrũ nostrorũ Ferrariensiũ in Italia Medicũ clarissimum nouit. Id commonefaciendũ arbitratus sum, ne quis incogitãtior, nominis similitudine deceptus, quomodo fit nonnunq;, vnũ ac eundẽ Antoniũ Musã esse crederet.

Antonius Naralis, Eques Rom. Pisonianæ conjurationis aduersus Neronem particeps, simulatq; se proditum ac circumuentum vidit, professus indicium, nominarisq; compluribus, inter quos & Seneca fuit, Neronis præceptor, nimis quam inuisus, impunitate donatus est. Tacitus lib. 15.

L. Antonius Numida, agnoscitur ex inscriptione vetusta, quæ sic habet: *L. Antonio L. F. Gal. Numidæ, Præfecto Fabrum, Tribuno Mil. Leg. primæ Italicæ, L. Rubrius Polybius amico.* Hæc inscriptio extat Sagunti in Hispania, teste Apiano.

M. Antonivs Primvs, natus Tolosæ in Gallia, puer adhuc, Beci, id est rostri gallinacei cognomen tulit. Adultus, & iam Senator, lege Cornelia falsi sub Neronè damnatus, post eius mortem ordinem recuperauit. Præpositus à Galba legioni septimæ, scriptitasse Othoni credebatur, ducem se partium offerens. A quo neglectus, in nullo Othoniani belli vsu fuit. Labantibus Vitellii rebus Vespasianum secutus, grande momentum addidit, strenuus manu, sermone promtus, serendæ in alios inuidię artifex, discordiis & seditionibus potens, raptor, largitor, pace pessimus, bello

non ſpernendus. Conſultantibus de bello gerendo Veſpaſiani ducibus, ac pleriſque cunctandum cenſentibus, ipſe feſtinationẽ vtilem eſſe ſuaſit, & renuit. Congreſſus cũ Vitellianis, nullum conſtantis ducis, aut fortiſſimi militis, officium omiſit. Vexillarium fugientem haſta tranſuerberans, mox raptum vexillum in hoſtem vertit. Quo exemplo ad certamen accenſis militibus, bis vno die victoria potitur, atque etiam caſtra expugnat. Cecidere tum ex Vitellianis triginta millia, cùm ipſe millia quatuor amiſiſſet.

Cremonæ, quæ ſe dediderat, abluendo cruori balneas ingreſſi vox excepta eſt, cùm reporem incuſaret, ſtatim futurum, vt incaleſcerent. Id vernile dictum inuidiam omnium in eum vertit, tanquam ſignum incendendæ Cremonæ dediſſet, quæ iam flagrabat. Mox ad vrbem properans, poſtridie quàm Germani Capitolium expugnaſſent, Sabino, Veſpaſiani fratre, cæſo, affuit ipſe cum copiis ſuis. Quem Vitelliani milites excipientes, tribus in vrbe locis commiſſo prælio, profligati propemodum omnes interierunt. Vitellius ipſe captus, & per totam vrbem contumelioſè tractus, tandem iugulatur, & in Tiberim proiicitur.

A victoria iam nimius & immodicus, incidit in æmulationem cum Mutiano, qui plurimum ſub Veſpaſiano poterat. A quo paulatim potentia exutus, proficiſcitur ad Veſpaſianum, nec pro ſua ſpe accipitur, partim epiſtolarum Mutiani multorumque criminationibus, partim prioris vitæ flagitiis & arrogantia ſua minus gratus. Hæc ex Taciti compluribus libris, Ioſephi de bello Iud. quinto, capite decimotertio. Hegeſippi quarto. Peruenit ad tempora Traiani principis iam ſexagenarius, quemadmodum teſtatur de illo Martialis Epigrammatum libro decimo. ſingulari familiaritate, quod videre eſt, ipſi coniunctus. Epigramma ipſum, quoniam graue & honorificum eſt, placuit ſubiicere.

Iam numerat placido Felix Antonius æuo
Quindecies actas Primus Olympiadas.
Præteritoſq; dies, & tutos reſpicit annos,
Nec metuit Lethes iam propioris aquas.
Nulla recordanti lux eſt ingrata, grauiſque
Nulla fuit, cuius non meminiſſe velit.
Ampliat ætatis ſpatium ſibi vir bonus, hoc eſt
Viuere bis, vita poſſe priore frui.

Celebrat ibidem ipſius icona, quod & ipſum epigramma propter elegantiam adſcripſimus:

Hæc, mihi quæ colitur violis, pictura, roſiſq;,
Quos referat vultus, Cæciliane, rogas?
Talis erat Marcus mediis Antonius armis
Primus, in hoc ilueně ſe videt ore ſenex.
Ars vtinã mores animumq; effingere poſſes,
Pulchrior in terris nulla tabella foret.

Eſt & lib. 9. epigramma ad Atticum, ſingularem erga hunc Anronium amorem & laudem ſpirans. Nos ne omnia congerere voluiſſe videamur, lectorem ad ipſum Martialem remittimus.

Anronius Rufus, vertit Homerũ & Pindarum, teſte Acrone. Citatur à Fabio Quintiliano lib. 1. cap. 10.

Antonius Rufus, alius à ſuperiore, fors filius aut nepos, Conſul ſub Hadriano, anno vrb. DCCCLXXXIII. Euſebius hiſtoriæ Eccleſiaſt. lib. 4. cap. 6. meminit Rufi, præſidis Iudææ, qui inſolentiam eius gentis & motus acerrimè compreſſerit, cùm Dion id bellum à Iulio Seuero geſtum, tradat.

L. Antonius Saturninus, ſuperioris Germaniæ præſes, mouens bellum ciuile contra Domitianum, in Germania per App. Norbanũ oppreſſus eſt, reſtibus Suetonio & Aurelio Victore, item Plutarcho in Æmilio Paulo. Sed & Martialis inuehitur in hominem lib. 4. hoc epigrammate, Domitiani Cæſaris gratiam captans:

Dum nimiũ vano tumefactus nomine gaudes,
Et Saturninum te miſer eſſe pudet:
Impia Parrhaſia monuiſti bella ſub vrſa,
Qualia qui Phariæ coniugis arma tulit.
Exciderat ne adeò fatum tibi nominis huius,
Obruit Actiaci quod grauis ira freti?
An tibi promiſit Rhenus, quod non dedit illi
Nilus? & Arctois plus licuiſſet aquis?
Ille etiam noſtris Antonius occidit armis,
Qui tibi collatus, perfide, Cæſar erat.

Apud Ælium Lampridium in vita Alexandri Seueri perperam & mendoſè L. Anronius appellatur. ¶ Quæri poſſit, idem ne ſit, de quo Suidas Ἀντώνιος.

Antonius Silo, Tribunus in bello Iudaico ſub Veſpaſiano fuit. Ioſephus libro 3. capite 17.

Antonius Verus, refertur in monumentis agri Paduani hac inſcriptione: ANTONIO VERO SIBI ET SVIS.

ANTONII aliquot ſine cognomentis.

Antonius quidam tuetur Aſcalonẽ aduerſus

uersus Iudæos, XVIII. millibus illorum cæsis, ante Vespasiani aduentum. Iosephus belli Iudaici libro 3. capite 1. Hegesippus 2. capite 4.

Antonius, Cæturio in eodem bello, periit cæsus per fraudem, dum specie supplicis insidianti dextram præbet. Iosephus libro tertio, capite 13. Hegesippus tertio capite 15.

Antonius, alius, floruit sub Alexandro Imperatore, cui rescribitur ab eodem principe Cod. de excusationibus Tutorum & Cur.

Antonius, alius, emicuit sub Diocletiano & Max. AA. cui ab iisdem rescribitur C. libro 4.

Antoniæ rescribitur ab iisdem Imperatoribus C. lib. 9.

Antonius, primùm Trib. militum in mediterranea Dacia, teste Marcellino, deinde Præfect. Præt. sub Valentiniano, Valente & Gratiano AAA. Consulatum gessit cum Euagrio, anno vrbis conditæ M. C. XXXV. Rescribitur illi ab iisdem principibus Codice de officio Vicarii.

ANTONII, Christianæ religionis cultores.

Hactenus Romanæ stirpis & ciuitatis, quod nobis propositum erat, Antonios recensuimus: nunc aliquot externos adiungemus, sed Christiana religione, & sanctimonia vitæ, toti mundo celebres. Quanquam nec hos omnes à ciuitate Romana prorsus excluserim, multos tum populos, vrbesq; quàm plurimas, per omnes Imperii fines complectente.

ANTONIVS ABBAS.

Antonius, Ægyptius natione, coluit solitudinem in regione Thebaica, conditoque cœnobio, cum discipulis ibi in magna abstinentia vixit. Historia Tripartita cibum eius, panem cum sale; potum, aquam: refectionis tempus, Solis occasum: cubile, pauimentum fuisse refert.

Euocatus ab Athanasio propter Arianos Alexandriam, cùm Didymum, virum doctissimum, sed cæcum vidisset, consolans eum: *Gaude*, inquit, *ô Didyme, quòd oculis orbatus carnalibus, quibus mures & muscæ vtuntur, oculos recepisti, cuiusmodi habent Angeli, & quibus Deus videtur.* Meminit huius Rufinus Histor. Ecclesiasticæ libro vndecimo, capite septimo. Quærentibus cur rarius ad vrbes concederet, hanc causam afferebat, quòd vti pisces humor, ita Monachum nutriret solitudo: Illos terræ contactu, Monachos oppidorum consuetudine tabefieri.

Rogatus aliquando à Philosopho, quomodo degere in solitudine posset, librorum consolatione priuatus: nec enim litteras tenebat: *Meus*, inquit, *ô Philosophe, liber est natura rerum, & cùm voluero, perlegit mihi verbum Dei.* Dictauit ad diuersa cœnobia epistolas septem Ægyptiaco sermone, quæ deinde in Latinam linguam conuersæ sunt. Floruit sub Constantino & filiis eius, quibus omnibus valde venerabilis fuit. Decessit, vt testatur Polydorus, anno salutis CCCLXI. cùm annos CXX. vixisset.

Diuus Augustinus libro Confessionum octauo, capite sexto mentionem Antonii cum summo honore facit. Et in Prologo de doctrina Christiana, virum sanctum & perfectum vocat, quique sine vlla scientia litterarum scripturas diuinas & memoriter audiendo, & prudenter meditando, tenuerit.

Vitam eius insigni volumine complexus est Athanasius, Alexandrinus Episcopus, quam Euagrius, Antiochenæ Præsul Ecclesiæ in Latinum eloquium transtulit, vt meminit Hieronymus in libro de scriptoribus Ecclesiasticis, qui & ipse eam de nouo se composuisse, testatur. Ex recentioribus Mapheus Vegius, is, qui Æneidi Virgilianæ librũ decimumtertiũ adiecit, non insuaue de Antonio poema reliquit. Similiter Ioann. Franciscus Picus elegantissimum hymnum. Memoriam etiam eius quotannis decimaseptima Ianuarii recurrentem, celebrat in Fastis suis Baptista Mantuanus.

Antonius, Presbyter sub Nerone, quendam ex eius aula virum præpotentem baptizauit, quem is mox auersatus, diris tormentis excarnificari curauit.

Antonius, imperante, Diocletiano, propter Christiani nominis confessionem, Antiochiæ cum Iuliano capite punitus est.

Antonius, alius, in eadem persecutione trucidatus Alexandriæ, alius etiam ibidem in mari submersus.

Antonius quidam Romæ, cùm carnificis munere fungeretur, ac sanctos Martyres laniaret, vidit iuuenem astantem

cum spongia, & vulnera Martyrum detergentem. Quamobrem exclamare cœpit: VERE DEVS CHRISTVS EST, QVEM HI PRAEDICANT. Et occultè digressus, cùm baptismum à Rufino Presbytero consecutus esset, mox rediit, & libera voce se Christianum confessus est. Proinde capitale supplicium subire coactus, & in via Aurelia contumulatus, Martyris honorem tenet, æternumq; tenebit.

Antonius Alexandrinus, cui plurimum se debere scribit Suidas. Idem plura de eodem.

Antonia, vna ex quadraginta octo Martyribus, qui Lugduni in Gallia, gubernante Romanum imperium M. Antonino Philosopho, palmam victricem obtinuerunt, in carcere vitam posuit, eandem martyrii coronam adepta.

Antonia & Tertulla, sacræ virgines in Numidia apud Cyrtensem coloniam, flagrante persecutione Valeriana, martyrium subierunt,

Antonia alia Nicomediæ, sæuiente in Ecclesiam Diocletiano, per Priscillianum præsidem variis afflicta tormentis & cruciatibus, ad extremum flammis extincta est.

Atque hi quidem non sine delectu ἀπὸ τῶν, τῶν ἀγίων, βιογράφων nobis adducti sunt. Supersunt duæ sorores Antoniæ, quibus agmen claudemus, non illæ quidem conferendæ superioribus, sed tamen vt Romanæ ciues non omittendæ. Harum prior Iustiniani principis, altera Belisarii, clarissimi ducis, coniuges fuere. Priore mortua, Iustinianus Theodoram duxit, cuius impulsu, Antonia Belisarii, permittente ipso, Syluerium Pontificem, abdicata dignitate, in Pontiam insulam relegauit, vbi breui post tempore decessit; in martyrum ordinem relatus. Blondus Decadis primæ libro quinto, & Pius in Epitome, ex Procopio.

ANTRONII.

¶ Antronius Maximus, seruum suum verberatum, patibuloque constrictum, ante spectaculi commissionem per Circum egit. Qua re indignatus Iupiter, Latinio, homini ex plebe, per quietem præcepit, vt Consulibus diceret, sibi præsultorem ludis Circensibus proximis non placuisse. Cicero primo, de diuinatione, Liuius secundo, Dionysius septimo, Lactantius secundo, capite secundo, Macrobius 1. capite 11.

¶ Maeuius legendū familiæ huius nomē in prima per v. putat.

P. Antronius, collega Ciceronis in Quæstura, Consul designatus in ann. vrbis conditæ DCLXXXIX. cum P. Cornelio Sylla, honore deiectus est. Periit in coniuratione Catilinæ. Dioni libro trigesimosexto; cognomento Pætus vocatur. Ludouicus Viues, quod miror, opinatur hunc ex Antronia, Magnesiæ ciuitate, quæ locum dedit Græco prouerbio, genus ducere, declamatione 5.

¶ L. Antronius Pætus, suffectus à Cæsare Augusto in secundo Consulatu, triumphauit ex Africa anno vrbis conditæ septingentesimo vigesimoquinto Cæsare V. Consule.

¶ Antronius Instus, pater, & Antronius Tiberianus F. ambo Senatorii, floruere in repub. cùm Tacitus legeretur in principem.

ANVLINI.

Anulinos inuenio in Corneliis & Anniis: dubito tamen an omnes eodem pertineant.

Anulinus, Præfectus prætorio Maximini, vnà cum ipso cæsus. Capitolinus.

Anulinus Saturninus, Dux Scythici limitis sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

Anulinus, Senator, cuius libertinus fuit Diocletianus Imperator, teste Aurelio Victore.

Anulinus fors illius F. Consul sub Diocletiano anno vrbis conditæ millesimo quadragesimo septimo.

Anulinus, Proconsul Africæ, sub Constantino. Meminit illius in epistolis D. Augustinus.

¶ APATVRIVS, citatur Senecæ inter sui seculi declamatores.

Apaturius Alabaudus, pictor, memoratur Vitruuio lib. 7. cap. 5.

APITII.

M. APITIVS, homo gulæ mancipatus, vixit sub Tiberio, suaque in eius principatu bona dilapidauit. Cùm audisset aliquando, grandes caricas nasci in Libya, nauigauit illuc, vbi se lusum deprehendens, Libyã eiusq; habitatores diris imprecationib. deuo-

¶ In antiquis lapidibus est Apicii pere.

deuouit. Primus omnium phœnicopteri linguam optimi saporis esse iudicauit. De hoc Seneca ad Albinam matrem: *Apitius*, inquit, *nostra memoria vixit, qui in ea vrbe, ex qua aliquando Philosophi, velut corruptores iuuentutis, abire iussi sunt, scientiam popinæ professus, disciplina sua seculum infecit, cuius exitum nosse operæpreciũ est. Cùm sestertium millies in culinam congessisset, cùm tot congiaria principum, & ingens Capitolii vectigal in comessationibus decoxisset, ære alieno oppressus, rationes suas tunc primùm coactus inspexit: superfuturum sibi centies sestertium computauit, & velut multa fame victurus, si sestertio centies vixisset, veneno vitam finiuit. Quanta luxuria erat, cui centies sestertium egestas fuit?* Hactenus Seneca. Meminit eiusdem Apitii epistolarum decimoquinto. De eodem Plinius libro decimonono, capite octauo. Martialis libro quinto. Suidas Μάρκος Ἄπιος. Tertullianus scribit, ab Apitio propagatum cognomentum in coquos, vt Apitiani dicerentur quadam Philosophorum imagine. Dion M. Sabium Apitium vocat, alii Gauium malunt, eaque causa est, cur huc illum reposuerim, daturus illi locum alium, vbi de eius gente, & nomine exploratè constiterit.

Apitius alter, celebratus à Græcis, & obsophagi cognomine insignitus, vixit sub Traiano. Cui in Parthis agenti, vt in libris dipnosophistarum refert Athenæus, cùm multorum dierum itinere abesset à mari, ostrea recentia, miro ingenio seruata, summisisse traditur. Hic in Cinturis Galliæ, vel apud Minturnas, vt scribit Athenæus, magnam pecuniæ vim profudit, dum squillis auide vescitur. Sed & Alexandriæ Astacos magna conquirens cura, cùm audisset, in Libya squillos quoque capi prægrandes, ne diei quidem vnius moram sustinens, in Africam confestim transmisit. Quod vbi falsum comperit, execratus prouinciam, ita regredi instituit, ne vnquam omnino terras eas contingeret. Hæc Cælius Rhodiginus lib. 5. cap. 30. Adde quæ Suidas habet ἄσπια.

Cælius Apitius, vtroque posterior, scripsit de re coquinaria siue culinaria libros decem, in quibus superiorum aliorumque gulosorum hominum meminit. Hi libri diu suppressi, patrum demum memoria sub Nicolao Quinto in manus hominum redierunt, teste Hermanno Buschio, cui subscribit in bibliotheca sua Gesnerus.

L. Apitio Brutidio Soterichoo VT. *vir. vrb. Quæstori anni primi Cur. præsidi & Albucille Sex. fil. Exoratæ coniugi centuria centonar. Dolabrar. Scalarior. L. D. D. C.* Hæc inscriptio extat in Gallia Cisalpina ad fanum D. Mariæ Climianæ. Inscription. antiq. pagina 87.

¶ Vua Apitia citatur Macrobio libro 3. capite 20.

M. Apitius M. F. Pub. Pudens Verona, mil. coh. XII. *præf. mil. ann.* XVI. *vix. ann.* XXXIIX. *H. S. E.* Apud Manutium.

APONII.

Aponius quidã proscriptus à Triumuiris, cùm tutas latebras adeptus esset, abominatus victus turpitudinem, discurrentibus militibus sese necandum obtulit. Appianus 4.

¶ Marcus Aponius Saturninus, sub Othone & Vitellio Mœsiam tenuit, ac primùm quidem fidus Vitellio fuit, postea Vespasiani partibus accessit. Inuisus autem exercitui suo, penè interẽtus esset, nisi obscuritas latebrarum vacantium fortè balnearum fornicibus, quibus occulebatur, hominem texisset. Sub Othone, cæsis Sarmatis, triumphali statua donatus est, legatis tribus legionum Consularia decreta sunt ornamenta. Auctor Cornelius Tacitus decimoseptimo, decimooctauo & decimonono.

M. Aponius Faustus patronus, Peticia Prima, M. Aponius, M. Optatus fieri iusser. & lib. libertab. Q. suis. Inscript. antiq. pag. 350.

L. Aponius cum T. Quintio Scapula Trebonium Proconsulem vlteriore Hispania eiecit. Vide Dionem libro quadragesimotertio.

¶ L. APPAEVS *L. F. Pup. Pudenti pp. Trib. cohor.* XII. *vrb. &* X. *prat. flamini Flau. patrono.* Apud Manutium in Orthographia.

¶ APPION, Polyhistor appellatus, litteris homo multis præditus, rerumque Græcarum plurima atque varia scientia fuit. De hoc multa Gellius libro quinto, capite decimoquarto, libro sexto, capite octauo. Suidas Ἄπιων. Meminit Plinius libro trigesimosexto, capite duodecimo.

APPII

Appiorum gentem plerique, inter quos est Conradus Gesnerus, ab Apii corona, quam L. Appius in Achaia meruit, nominatam volunt.

C. Appius, præfectus sociorum, cum septem millibus cæsus à Boiis. Liuius initio lib. 31.

¶ T. Appius Balbus, Proconsul Ciliciã administrauit ante P. Lentulum Spinthrẽ, quemadmodum meminit Cicero libro 1. epistolarum ad Lentulum epistola 3. In bello ciuili secutus est partes Pompeii. Post pugnam Pharsalicam, cùm Ephesi pecuniam ex fano Dianæ tollere conaretur, interpellatus à Cæsare subito eius in Asiam aduentu, profugit, vt est eius belli commentario 3. Sunt qui eundẽ cum T. Ampio statuant. De hoc suprà.

M. Appius, synchronus Ciceronis, cùm in quodam procœmio diceret, se magnopere rogatum ab amico, vt in causa clientis adhiberet curam, eloquentiam & fidem, tum Cicero: *Adeóne ferreus*, inquit, *homo es, vt ex tam multis, quæ rogauit amicus, nihil præstes?*

P. Appius, cæso Cæsare, nullam se habere prouinciam, nullã Antonii sortionem fuisse, iudicauit Cicero Philipp. 3.

Appius quidam, superior ne an alius, incertum, proscriptus à Triumuiris, opes suas seruis diuisit, à quibus, cùm nauem eum iisdem conscendisset, in Siciliam transfituros, in maris tempestate in scapham quasi in tutiorẽ spem depositus, saluus euasit, illi perfracta naue ad vnum omnes cum opibus, propter quas dominum prodiderãt, perierunt. Appianus 4.

Appius Appianus sub Tiberio ob prodigalitatem Senatu motus est. Tacitus libro secundo.

Appius, Proconsul Cretæ, temporibus Senecæ, vt liquet ex declamationum lib. 9.

¶ T. Appius Flauianus, vir Consularis affinis Vitelho Imperatori, præses Pannoniæ, accessit partibus Vespasiani. Tacitus 17. Mota aduersus illum seditione exercitus, cum à conuiciis ad tela & manus ventum esset, ab Antonio Primo, cui vni miles facilè parebat, discrimini ademptus est. Tacitus 19.

¶ L. Appius Maximus Norbanus, sub Domitiano præfuit Bithyniæ, vt affirmat Plinius Epistolarum 10. Vicit L. Antonium in Germania superiore, ac in arcis eius literas inuentas, ne cædium occasionem Domitiano præberet, combussit. Dion.

L. Appius Alphabetus, refertur in memoriis Italicis. Inscript. antiq. pag. 164.

¶ Appius Augustus, memoratur in antiquitatibus Helueticis hac inscriptione: *Iouí O. M. Genio loci. fortunæ reduci Appius Augustus dedit.* Extat Paterniaci, teste Ioanne Stumphio lib. 8.

Appio rescribitur à Gordiano A. 9. C. titul 45.

¶ APPIANO rescribitur ab AA. & CC. 6. C. tit. 54. & 8. C. tit. 14.

APPIANVS Alexandrinus 22. libros Rom. historiæ scripsit, quorũ 9. ad nos peruenerunt. Floruit sub Hadriano, vt indicat ipse in Syriaco. ¶ De hoc plenius Suidas.

APRICII

¶ Apricius, præses Cappadociæ, animaduertit in Dorotheam virginem.

Apricio, vel Apringio, scribit Libanius in epistolis.

APRONII

C. Apronius, Trib. pl. mox à x. viratu abrogato. Liuius 3.

Cn. Apronius & Q. Fabius, Ædiles, quòd Apolloniatium legatos, orta contentione, pulsassent, ipsis per feciales dedi iussit. Val. 6. cap. 6.

Apronius, homo nefarius, Verris minister. Cicero in Verrem.

L. Apronius, accusauit Sex. Clodium, quòd eo auctore corpus P. Clodii in curiã illatum fuerat. Asconius in Miloniana.

Cn. Apronius Cn. F. accusator M. Saufeii, socii Milonis in occidendo Clodio. Ascon. Pedianus.

L. Apronius C. F. C. N. Consul sub Augusto ex Calendis Iuliis, comes Germanici Cæsaris in Germania, triumphalia insignia meruit. Proconsul in Africa cohortẽ, quæ fugam inierat, decimauit. In Germania Proprætor malè à Frisiis acceptus est, multis suorum amissis. Tacitus & Paterculus, qui & plurimum illum commendant.

L. Apronius L. F. Cæsianus, patris auspiciis in Africa rem feliciter gessit. Collega fuit Caii in secundo illius Consulatu. Iosephus vulneratum à militibus, Claudio imperium asserentibus, perniciem vix effugisse scribit, lib. Antiquitatum 19. cap. 4.

Apronia L. F. L. Iunioris soror, à Plautio Syluano marito in præceps data, interiit. Tacitus 4.

Apronius,

Apronius, vir Prætorius, dormitans capitis motu nutabat. Id animaduertens Caligula, præconem admonuit, ne illum sibi nutantem præteriret, nec hoc monere desiit, donec ignoranti 13. gladiatores sestertium nonagies addicetentur.

Apronio rescribitur ab Antonino A. 8. C. titul. 44.

¶ APRONIANI S. C. fit mentio Pand. lib. 36. ad S. C. Trebel. 26.

Apronianus, Martyr Romæ sub Diocletiano & Maximiano AA. punitus capite per Laodicium, præf. vrbis, 2. Februarii.

¶ APRVNCVLVS Gallus, Orator sub Cõstantino. Ammianus lib. 22.

APVLEII.

¶ Apuleii scribendum per geminũ p. quidã ex numis argenteis & lapidibus Capitolinis asseuerant.

AN. V. C. CCCLXIIII. L. Apuleius, Trib. pl. diem dixit Camillo, propter prædam Veientanam; vnde ille in exilium Ardeam concessit. Liuius lib. 5. Plutarchus in Camillo.

CCCC LII. ¶ Q. Apuleius Pansa, collega Valerii Coruini in quinto illius Consulatu fuit. Liuius 10.

DLXXXI. Q. & L. Apuleii, decemuiri agris diuidundis, L. Posthumio M. Popilio Coss. Liuius 42.

DLXXXVI ¶ C. Apuleius Saturninus, vnus ex quinque viris, qui missi sunt ad cognoscendum statuendumque de finibus inter Pisanos & Lunenses, L. Paulo II. C. Licinio Crass. Coss. Liuius 45.

DLXXXVII. L. Apuleius Saturninus, Prætor vrbanã iurisdictionem tenuit, M. Marcello C. Sulpitio Coss. Liuius in fine 45.

DCLIIII. L. APVLEIVS SATVRNINVS, secundũ Trib. pl. & seditiosus. Hunc Cicero popularem factum scribit, quòd in annonæ caritate Quæstor, à sua frumentaria procuratione per Senatum amotus, eiq; rei M. Seaurus præfectus esset, in de Haruspicum responsis & pro P. Sestio. Interemptus est cũ Glaucia Prætore, C. Mario VI. Consule. Liuius 69. Ciceto in Bruto, L. Florus & Plinius in viris illustribus.

¶ L. Apuleius, æqualis Ciceronis, Prætor Macedoniæ, Quæstorem habuit Cn. Planeium, eo tempore cùm Cicero exularet. Hunc opinor esse, quem Cicero in Epistolis ad Attic. libro 12. epistol. 14. prædiatorem vocat.

Fuit & L. Apuleius temporibus Ciceronis inter vulgares patronos habitus, quem Cicero in de diuinatione, non ætate, sed vsu forensi atque exercitatione, tironem vocat. Nescio num idem sit cum illo prædiatore, an alius.

L. Apuleius, Grammaticus, qui à Caluino, Equite Rom. prædiuite, quadringentis annuis conductus, multos edocuit. Tranquillus.

P. Apuleius, Trib. pl. Hirtio & Pansa Coss. Cicero Philip. 14. Fors idem, cui Proquæstori Asiæ Cicero scribit Epistolarum 13. nisi quòd ibi C. prænomen est, non P. In recentioribus epistolarum libris nullum prænomen adest. DCCXL

Ab Apuleio copiæ Bruto traditæ sunt. Appianus lib. 3.

Apuleius quidam proscriptus à Triumuiris, vnà cum vxore & familia fugiens euasit. App. 4.

Apuleius alius & Aruntius quomodo effugerint, ibidem.

Sex. Apuleius, Consul sub Aug. collega eius in quinto Consulatu. Dion Nicæus Sex. F. Capitolini fasti etiam Sex. N. vocãt, eumque ex Hispania triumphasse ann. V. C. DCCXXVI I. docent. DCCXXV.

M. Apuleius, nescio an Sex. fr. Consul & ipse sub Aug. cum P. Silio, nono pòst anno. Et hic apud Dionem Sex. F. vocatur. DCCXXIIII.

Sex. Apuleius, fors Sex. F. gessit Consulatum quo anno Augustus decessit. DCCLXVI.

¶ Apuleia Varilia, sororis Augusti neptis, sub Tiberio adulterii damnata, vrbe exacta est. Tacitus 2.

¶ Apuleia Felida, refertur Inscriptionum ant. pag. 285.

Apuleia, T. Ampii Balbi vxor. Cicero epistolarum 6.

¶ Apuleius Rufinus, collega Seueri Imperatoris in primo Consulatu sub Commodo. Spartianus.

Apuleio rescribitur à Philippo A. C. 5. titul. 6.

L. APVLEIVS Madaurensis, Philisophus Platonicus, cuius præter vulgata opera, citantur à Prisciano Medicinalia lib. 6. Vide plura apud Volaterranum. Citatur & de Repub. Augustinus Magum fuisse scribit, Tomo secundo ad Marcellinum. Multa de eodem habet libro 8. & seq. de C. D. Vixit sub Hadriano & Pio, principibus.

¶ SEX. APVSIVS Sex. F. Vet. Bebius &c. Sigonius Emendat. primi capite trigesimo secundo.

APVSTII.

L. Apuſtius, Conſul fuit cum M. Val. Leuino ann. V. C. DXXVIII. vt eſt apud Caſſiodorum.

¶ L. Apuſtius Fullo, Prætor L. Furio M. Marcello Coſſ. DLVIII. iuriſdictionem vrbanã ſortitus, cùm quinquennio antè Ædilis pl. fuiſſet. Cecidit in bello Macedonico tumultuario prælio ſub C. Liuio. Liuius libro 33. & 37.

T. Apuſtius, legatus Sulpitii Coſ. bello Macedonico, cum parte copiarum ad deprædandos hoſtium fines miſſus, res egregias geſſit. Vide Liuium 31.

¶ AQVILA, præfectus Ægypti ſub Seuero. Hiſtor. Eccleſiaſt. lib. 6. cap. 4.

Aquilæ reſcribitur à Gordiano A. 9. C. titul. 9.

AQVILII.

Quẽ nos Aquilium, Plutarchus in Mario *ἰούιον* vocat. Similiter Appianus in Mithradatico. Sex. Pompeius ita lib. 1. *Aquilius prænomen ab aquilo colore, id eſt nigro, eſt dictum.*

L. & M. Aquilii, Tarquinia, ſorore Collatini, geniti, cum Vitelliis & Tarquiniis coniurarunt, capite ob id damnati. Liuius 2. Dionyſius 5.

¶ C. Aquilius Thuſcus, Conſul ann. V. C. CCLXVII. Hernicos vicit, deq; iis ouauit. Dionyſius 8.

¶ L. Aquilius Coruus, Trib. mil. Conſul. poteſt. ann. V. C. CCCLXV.

¶ C. Aquilius M. F. C. N. Florus, Conſul ann. V. C. CCCCLXXXIIII. Anno ſequenti Proconſul triumphauit de Pœnis. Sic eſt in tabulis Capitolinis.

Aquilii Flori, pater & F. poſt victoriam Actiacam, quòd Antonii partes ſecuti eſſent, ab Auguſto capitali pœna dãnati, ſuis ipſorum manibus interiere. Dion lib. 50.

M. Aquilius, accepit cuſtodiẽdos libros Sibyllinos: quos cùm deſcribẽdos dediſſet, in bouis pellem proiectus necatur, & effoſſo in medio fori tumulo cum eapſa ſepelitur. Hæc Iſaacius Tzetzes in Lycophronis Caſſandram pag. 348.

P. Aquilius, legatus emiſſus ad coemendum frumentum bello Punico ſecundo anno V. C. DXLIIII.

¶ L. Aquilius Pætus, ſuffectus Augur in locum Marcelli, quinquies Conſulis, anno belli Punici ſecundi 11. Liuius.

¶ L. Aquilius Gallus, Prætor ann. V. C. DLXXVIII.

M. Aquilius M. F. M. N. Conſul ann. V. C. DCXXIII. Aſiatici belli reliquias cõfecit, Ariſtonicum in triumpho duxit, mixtis veneno fontibus ad deditionem quarundam vrbium, quæ res victoriam infamem fecit. L. Florus in fine 2.

M. AQVILIVS M. F. M. N. ſuperioris haud dubiè F. collega Marii in quinto illius Conſulatu ann. vrbis conditæ DCLII. bellum ſeruile in Sicilia concitatum confecit, eoque nomine ouauit. Liuius 69. Nam Athenæus lib. 5. ex Sicilia triumphũ eius inculcat. Pro hoc repetundarum reo dixit M. Antonius. Cicero 2. de Oratore, & Fabius 2. cap. 16. Eundem multis criminibus conuictum, quia tamen cum fugitiuis fortiter bellum geſſerat, iudicio liberatum refert Cicero pro L. Flacco.

C. AQVILIVS, legatus Q. Oppii, Procõſulis Aſiæ, captus à Mithradate, ac aſino impoſitus, per ludibrium circumuectus eſt, tandemq; aurum liquefactum ori illius infuſum. Appianus in Mithradatico, Plinius 33. capite 3. De hoc Cicero pro lege Manilia: Voſcum, inquit, Regem inultum eſſe patiemini, qui legatum P. R. Conſularẽ vinculis ac verberibus atque ſupplicio excruciatum necauit? Paterculus M. vocat, & à Mityleneis vinctum, ac traditum Mithradati ſcribit. Conuenit de prænomine Valerius lib. 9. cap. 13.

M. Aquilius, Prætor Siciliæ. Cicero in Verrinis. Hunc eſſe puto, quẽ Cicero duos habentem generos, ſed ambos exules, Adraſtum vocabat, quòd ſolus locum tueretur, alludens ad Græci nominis etymologiam. Sic Eraſmus in Apopthegmatis.

C. Aquilius, Eques Rom. cui domus pulcherrima fuit conſenſu omnium ea ætate (C. Marii & Q. Catuli) in colle Viminali, qua clarior etiam tùm, quàm iuris ciuilis ſcientia extitit. Plinius libro 17. capite 1.

¶ C. Aquilius Gallus, Iuriſconſultus, diſcipulus Q. Mutii, familiaris & collega Ciceronis in prætura, tulit legẽ de dolo malo. Valde eum laudat Cicero in oratione pro A. Cæcina. Sæpe orante Cicerone iudex præſedit. Vide orationem pro L. Flacco, & plura in claris Oratoribus pag. 22c. De eodem Valerius lib. 8. cap. 2.

P. Aquilius Gallus, Tribunus pl. fuit, Craſſo & Pompeio 11. Coſſ. Plutarchus in Catone, Dion lib. 39.

¶ Aquilius Niger, citatur à Plinio & Suetonio in Auguſto.

Cn. A-

Cn. Aquilius, Poeta Comicus, citatur à M. Varrone & Gellio.

P. Lentulus, qui princeps Senatus fuit, accusauit M. Aquilium, subscriptore C. Rutilio Rufo. Cicero in diuin. contra Verrem. Opinor intelligi Aquilium, qui Consul fuit anno vrbis conditæ DCXXV.

¶ C. Aquilius Nilianus, Consul sub Caio principe ann. V. C. DCCLXXXXI. cum L. Nonio Asprenate. Meminit illorum Frontinus in lib. de aquæductibus.

¶ L. Aquilius Narcissus Bel. August. Lib. V. F. Inscript. antiq. pag. 348.

¶ M. Aquilius Regulus, frater Vipsani Messalę, sub Nerone causidicus & testamẽtorum captator, ex paupere & tenui ad maximas opes peruenit. Sed & accusationes factitauit, domum Crassorum & Orphiti subuertit. Vnde sacerdotio & consulari dignitate auctus est. Sub Domitiano non minus nocuit sed tectius. Hũc Metius Modestus omnium bipedum esse nequissimum scripsit. Et Herennius Senecio Catonis illud de Oratore mirificè in hunc è contrario vertens: *Orator*, inquit, *est vir malus, dicendi imperitus*. Vide Plinium in epistolis 1. & 4 Cornel. Tacitum lib. 20.

Aquilius Regulus, ituenis ad Nicostratum Prætorem scribens, habitationem illi cænaculi donauit: Pandect. 39. de donationibus.

¶ L. Aquilius Secundus L. Aquilii Charitonis & Publiciæ Veneriæ F. Memoratur in monumentis Ital. pag. 163.

Aquilius Seuerus, degenere illius Seueri, ad quem Lactantius duos Epistolarum dedit. Scripsit volumen de vita sua. Decessit sub Valentiniano principe. Hieronymus de scriptoribus Ecclesiastic.

Aquilia Seuera, virgo Vestalis, ducta ab Heliogabalo Imperatore, vt ex ipso Pontifice & Sacerdote Vestali diuini liberi nascerentur.

¶ L. Aquilius Epaphroditus, Inscriptionum antiq. pag. 179.

Aquiliæ rescribitur à Seuero & Anton. AA. 5. Cod. tit. 18. qui & eius patrẽ damnatum esse, ostendunt.

¶ Aquilinvs, Consul sub Diocletiano. Hunc esse opinor, cuius iussu, cùm esset præses Noricl, Florianus Martyr in Anasum proiectus est, capite primùm truncatus.

AQVINII.

L. Aquinius, haruspex, ann. vrbis conditæ CCCLXV. Macrobius 1. ex Cassio Hemina & Gellio.

M. Aquinius, Catonis F. cui Cæsar in Africa post mortem patris eius ignouit. Com. 5.

M. Aquinius, homo nouus, & Senator partium Pompeianarum in Africa. Cæsar ibidem.

Aquinius, legatus Metelli Pii, missus ab illo frumentatum cum 6. millibus militũ, per insidias à Sertorio victus est, suis amissis. Plutarcho Græcè vocatur Ἀκύϊος. Variant tamen editiones recentes.

Aquinius, percussoribus Cæsaris in Capitolium fugientibus se miscuit, quasi facinoris particeps & socius. Appianus 2.

¶ Aquinius Iuger, scripsit vitam & res gestas Augusti.

¶ P. Aqvivs Scæua, vir clarus tempore Iulii Cæsaris. Vide inscriptiones antiq. pagina 370.

¶ Q. Aradivs Rufinus, cui Q. Septinius dedicauit 6. libros Dictys Cretensis de bello Troiano, Latina lingua donatos.

¶ Araphiae rescribitur à Dioclet. & Max. AA. Cod. prim. de iur. & facti ignorantia.

¶ *L. Aratvs Phœbus decurialis decuriæ Iuliæ Præconiæ Consularis voto suscepto D. D. Conphebanio filio.* Hæc inscriptio extat Vicareli in aquis calidis prope Romam. Vide inscript. antiq. pag. 177.

¶ Avr. Arcadivs Charisius Vetus Iureconsultus, scripsit libros singulares de testibus, de officio præfecti prætorio, de muneribus ciuilibus. Citantur eius quædam in Pandectis.

Arcadius Rufinus, Consul sub Constantino anno V. C. MLXVIII.

Arcadivs Imperator, Theodosii F. fr. Honorii. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Arcadius, Grammaticus, commemoratur Suidæ.

Arcadio rescribitur à Caro, Carino & Numeriano 9. C. tit. 46.

¶ Archinoae rescripserunt AA. & CC. 5. C. tit. 16.

¶ Ardaburivs, præfectus fuit Theodosii iunioris contra Persas. Eius fortitudo, quodq; 7. Persarum duces insidiis captos interemerit, refertur Hist. Tripart. 11. capite 15. Gessit Consulatum anno vrbis cond. MCLXXX.

Ardaburius, Consularis & patricius, F. Asparis, cum patre sub Leone 1. ob affectatum Imperium occisus. Quidam Asparem superioris Ardaburii F. faciunt.

ARELLII.

Arellius Fuscus, motus equestri ordine, ob insignem calumniam cùm celebritate assectarentur adulescentium scholæ, ex argento anulos habentem. Plinius 33. capite 12. Seneca hunc inter claros sui temporis oratores annumerat, Declamationũ 2. Plinius illum se vidisse scribit.

Arellius Fuscus, Consularis, interemtus sub Commodo. Ita enim legere malo in Lampridio, quàm quomodo vulgò legitur, Allius Fuscus.

Arellius Fuscus, Proconsul Asiæ sub Aureliano, cui successit in ea prouincia Falconius Probus. Vopiscus in Aureliano.

Arellius, pictor Romæ celebris paulo ante D. Augustum, nisi insigni flagitio corrupisset artem, semper alicuius amore fœminæ flagrans, & ob id Deas pingens. sed dilectarum imagine, itaque in pictura eius scorta numerabantur. Plin. 35. cap. 1c.

M. Arellius, mortuo repente Q. Fabio Max. Consule sub Cæsare dictatore pridie Calend. Ianuarias, in eius locum Consulatum pauciss imarum horarum petiit. Plin. 7. capite 53. Cicero in epistolis ad M. Curium C. Canimium hunc fuisse vult: sed perierunt complures esse competitores.

¶ L. Arennivs, præfectus sociorum bello Pun. 2. sub M. Marcello, captus ab Hannibale.

¶ Arescvsa liberta citatur Pand. 15. de seruis exportandis L. 14. & 43.

¶ Argentarivs, Cestii auditor & imitator, vterque Grammaticus erat. De vtroque plura Seneca Controuers. lib. nono. Contr. 3.

¶ *Q. Argivs Q. F. Celer Pater 11. vir lanarias, & quæ in iis sunt sua pec. fecit, vt ex eo vectigali quot annis mulsum & crustum natali Cæsaris Augusti daretur.* Hæc inscriptio extat in memor. antiquis pag. 495.

Argio rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. titul. 26.

¶ Argventivs, Cæsaris partium, gerente bellum Cæsare contra liberos Pompeii, equitatum ex Italia in Hispaniam adduxit. Commen. 6.

¶ Q. Aricinvs Q. F. Bassus, refertur in memoriis veterum pag. 211.

ARISTII.

M. Aristius, Trib. mil. in Galliis sub Cæsare. Commen. 7. Huic, opinor, vt Proconsuli scripsit Cicero.

¶ C. Aristius Fuscus, inter amicos celebratus ab Horatio in Epistolis & Carminũ 1. Legatus fuit Augusti in Hispania, domuitque Astures. L. Florus 4. Eutropius 7. Dion lib. 53. & seq. apud quos tamen mendosè Caritius & Caruius legitur.

Aristio Messori ob multa merita Secundus collega titulum posuit. B. M. F. Sic legitur in memoriis antiquis pagina 289. nisi quòd pro Aristo ipse substitui Aristio.

¶ Aristoteli rescribitur ab AA. & CC. 7. C. tit. 14.

¶ Aristoni à Gordiano A. 7. Cod. titul. 72.

Aristo, Iurisconsultus, scripsit Celso, citante Pomponio, similiter Neratio Prisco Pandect. Quæ res pignori, &c. item Vlpiano de manumissis testamento L. 2.

T. Aristo, Iurisconsultus temporibus Traiani, cuius vsum consiliis Imperatorem testatur Papinianus. Arbitror eundem esse, ad quem sunt epistolæ C. Plinii.

¶ Aristobvlvs, præfectus vrb. sub Diocletiano.

¶ Armatio, præfecto prætorio, rescribũt Leo & Anthemius AA. Sub Zenone Imp. Consulatum obiuit anno vrb. conditæ MCCXXIX. cum Fl. Basilio. Puto eundem esse cum sequenti.

Armatius, Basilisci consobrinus, ab illo contra Zenonem Imperatorem missus, eidem adhæsit, pactus Cæsaris dignitatem filio Basilisco. Zeno Basiliscum filium Cæsarem renunciauit, sed mox ex Cæsare sacerdotem fecit, patrem ob perfidiam interemit. Nicephorus 16. capite 8. Suidas Ἀρμάτιος.

¶ Armenivs Brocchus, Proconsul sub Domitiano. Plinius Epistolarum 10.

¶ Armentario & Paulinæ (opinor) scribit D. Augustinus in epistolis.

¶ *C. Arminivs Felicissimus V. F. Bononiæ cõiugi castissimæ.* Hæc inscriptio extat Paduæ in ecclesia S. Matthæi veterũ memoriarum pag. 335.

¶ Artemoni rescribitur ab Ant. A. 4. Cod. tit. 26.

¶ Artemisiae ab Alexandro A. 5. C. titul. 34.

ARRII.

Q. Arrius, Prætor, Chrysum, fugitiuorũ ducem,

ducem,cum 20. millibus hominum cæcidit. Liuius 96. Cicero in Bruto hunc M. Craſſi quaſi ſecundarium vocat,acanno illo iudiciali damnatũ refert. Meminit eiuſdem in Verrinis.

M. Arrius Secundus, præfectus Syriæ, perſtringitur nobili Catulli carmine.

Arrius, familiaris Ciceronis, cuius epulum lautiſſimum commemorat in Vatinium. Horatius quoque 2. Carminum:

atque epulum, ait, *arbitrio Arrii.*

C. Arrius, vicinus Ciceronis, ad Attic. libro ſecundo, epiſtol. 14. & 15. Item, Arrius Conſulatum ſibi ereptum fremit, epiſtol. 7. ibidem.

Q. Arrii duo filii,
par nobile fratrum,
Nequitia & nugis, pranorum & amore gemellum,
Luſcinias ſolui impenſo prandere coemptas.

Horatius Serm. 2. Sat. 3.

Arria, vxor Cæcinæ Pæti eius, qui Camillo Scriboniano contra Claudium legatus adhæſit, mulier miræ fortitudinis & conſtantiæ. Huius celebratur vox illa: *Pete non dolet.* Vide Plinium epiſtolarum 3. ad Nepotem, Dionem & Zonaram, item Fulgoſum de coniugali charitate. Extat de eadem apud Martialẽ epigrãma. Filia huius, & ipſa Arria dicta, collocata eſt Pæto Thraſeæ. Sed & Heluidio iuniori quæ nupſit, Arria Fannia nominata eſt. Plinius Epiſtolarum 9.

¶ Arrius Antoninus, Imperatoris Antonini Pii maternus auus, homo ſanctus, & qui Neruam miſeratus eſt, quòd imperare cœpiſſet. Conſulatus duos geſſit, primum cum Mario Celſo, alterum cum Neratio Priſco. Autor Venuleius ad legem Corneliam de ſicariis. Scribebat epigrammata arguta, & quidem Græca, à quo Martialis carmina ſua probari teſtatur. Vide Plinii Epiſtolarum 4. Huius filia fuit Arria Fadilla, Antonini Pii mater.

Arrii Antonini, vt præſidis Aſiæ, & eius decreti in Chriſtianos, meminit Tertullianus ad Scapulam.

Arrius Antoninus, aliquando Proconſul Aſiæ, occiſus à Commodo. Lampridius.

¶ Arrius Varus, ſtrenuus bello, Veſpaſiani partium contra Vitellianos dux, qui cùm prætorianis præpoſitus eſſet, Mutianus pulſum loco annonæ præfecit. Tacitus 19. & 20.

¶ Arrius Menander, Iureconſultus, ſcripſit de re militari libros 4. vnde quædam leguntur in Pand. 49. tit. 16.

¶ ARRIVS APER, Præfectus prætorio, & ſocer Numeriani Imperatoris, illo à ſe occiſo, viciſſim à Diocletiano ann. vrbis conditæ MXXXVI. occiſus eſt. Vopiſcus. Fuerunt & Aprigentis Flauiæ Coſ. ann. vrbis conditæ DCCCLXXXII. DCCCCXXVIII. DCCCCLXIX. Et alius ſub Domitiano ſtudiis eloquẽtiæ clarus, teſte Tacito in dialogo de Oratoribus. Item & Aper Grammaticus ſub Antonino Philoſopho, teſte Capitolino.

¶ Arrius Præſens, Conſul ſub Cõmodo ann. V. C. DCCCCXXXII.

C. Arrius C. F. monument. ſibi fieri iuſſit. Sex. Acilius C. F. hæres fecit. Reperitur in inſcriptionibus antiq. pag. 341.

¶ Arria Fadilla, Antonini Pii mater. pagina 248.

¶ L. Arrius Alphius, eius libertus ibidem.

¶ Arria Creſcentina, Cornelii Quintii coniunx. pag. 306.

Arrius A. lib. Tertius Auguſtalis. pagina 351.

Arrius Centurio, memoratur Ioſepho lib. 17. cap. 15.

¶ Arrius Balbinus, refertur in memoriis Italicis pag. 136.

Arrius, Philoſophus Alexandrinus, in cuius gratiam ſecundum Alexandri memoriam, & vrbis pulchritudinem, ignoſcere ſe Alexandrinis Auguſtus dixit.

¶ Arrius Clemens, ad quem Plinius epiſtolas ſcribit.

C. Arrius C. F. Clemens, miles ſub Traiano & Hadriano, refertur magnifica inſcriptione pag. 151.

Marcus Arrius M. F. M. Sextius duo viri, &c. pag. 116.

¶ LL. Arrii Maximiani pater & F. pagina 353.

¶ L. Arrius Capito argentarius, homo Pannonius, 480.

¶ Arrius Seuerus, cuius ſucceſſori Ventidio Quieto reſcripſit Imp. Seuerus Pand. lib. 4. tit. 4. L. 11.

Arrius Seuerianus, Coſ. cum T. Aufidio ſub Hadriano prid. Idus Martias. Pand. de petitione hæreditatis.

¶ Arrius Honoratus, pupillus, Antonino Pio, patruo & tutori ſuo, hæreditatem reſtituit ex fideicommiſſo. Pandect. 36.

ad Senatusconsultũ Trebellianum leg. 37.

¶ Arrii, Primus & Secundus, fratres. Inscriptionum antiq. pag. 61.

ARRIANI.

C. & L. Arriani, Tribb. pl. ann. vrbis conditæ DXLIIII. belli Pun. Secundi 9. Liuius 27.

Arrianus, testamento mandauit incidi suo sepulchro: *Hic situs est, quem proscriptum filius non proscriptus celauit, fugaque comes, & salutis et auctor fuit.* Appianus lib. 4. de bell. ciuil.

ARRIANVS, Philosophus ex Nicomedia, discipulus Epicteti Philosophi, vit inter Romanos cum primis laudatus, ac per omnem vitam in litterarum studio versatus, Tillibori latronis vitam descripsit, teste Luciano in Pseudomante. Cognomento dictus est nouus Xenophon. Vixit sub Hadriano & Antonino, principibus. Historiã Alexandri Magni 8. voluminibus complexus est. Epicteti verò dissertationes, Cyripę diam Xenophontis imitatus, libris 4. In Periplo additur illi prænomen Flauii. Meminit Arnobius in fine libri secundi. *Cùm de animarum*, inquit, *agitur salute, ac de respectu nostri, aliquid & sine ratione faciendum est, vt Epictetum dixisse approbat Arrianus.*

Arrianus, superiore prior, Poeta, cuius carminibus Tiberium principem delectatum scribit Suetonius. Scripsit metaphrasin Georgicorum Virgilii, & Alexandriada lib. 24. teste Suida.

Arrianus, Iurisconsultus, cuius mentio fit apud Vlpianum. Fors hic est, qui scripsit vitas Maximini & Gordianorum.

¶ Arrianus Seuerus, præfectus ærario. De hoc Iabolenus Pandectis 49. titulo 14. leg. 42.

Arrianus, Consul sub Gordiano Imperatore ann. vrbis conditæ DCCCCLXXXXV. Eidem, puto, rescribitur à Philippo A. 9. C. titul. 49.

ARTORII.

Artorius, Medicus Augusti, cuius somnio certam perniciem in pugna Philippenti euasit. Valerius primo de somniis, Dion lib. 47. Velleius volum. posteriore. Post Actiacam victoriam naufragio periit. Eusebius in Chron.

M. Artorius M. F. Pal. Priscillus Vicasius Sabadianus Trib. coh. XV. *volunt. C. R. Tr. leg.* VII. *Claud. Pie. Fid. Præf. alæ* I. *Pann. Præf. Mon. ius Berenicidis Flam. Diui Aug. Patr. Col. Epistrateg. Thebaid. ex voto DD.* Hæc inscriptio extat Romę. Inscript. antiq. pag. 229.

¶ C. Artorius Proculus, citatur Quintiliano initio lib. 9. vt qui tropis figuræ nomen imposuerit, item Sex. Pompeio.

¶ Artorius Maximus, præf. vrb. sub Dioclet iano.

Artorius, sub T. Cæsare contra Hierosolymitanos pugnans, circumuentus flammis, de loco superiore magna voce inclamauit Lucium, dicens; *Hæres mihi eris, si me decidentem exceperis.* At ille miserandus occurrit ruenti, hominemque seruat, se ruina prosternendum præbet. Hegesippus lib. 5. capite 39. Ioseph us belli Iudaici libro septimo, cap. 6.

¶ ARTVRIVS, homo improbus, notatur Iuuenali. Sat. 3.

ARVLENI.

L. Arulenus Anoptes Apollini. Hæc inscriptio legitur Mediolani apud S. Dionysium in porta noua. Inscript. antiq. pagina 55.

Arulenus Rusticus. De hoc infrà inter Rusticos.

L. Arulenus L. L. Demetrius nat. Cilix negot. Sagarius Helinus. Arulena L. L. Rufa coniunx. L. Arulenus L. L. Artemidorus nat. Paphlago mercator Sagarius Liberti D. hic siti sunt. Hæc memoria extat Romæ in domo D. Pauli de Plantis, relata Inscript. antiq. pag. 273.

ARVNTII.

Aruntius, Prætor, proscriptus & cæsus à Triumuiris. Filius in mari periit, inedia cõsumptus. Appianus 4. Huius mater, illius vxor, post vtriusq; acceptum interitum sese interemit.

Aruntii, qui fuerit partium Antonii in pugna Actiaca, meminit Plutarchus in Antonio.

L. Aruntius L. F. teste Dione, Consulatum gessit sub Augusto ann. vrbis conditæ DCCXXXII. Nam per Pompeium pace facta cum Triumuiris, patriæ restitutus est, quomodo & M. Syllanus, pluresque alii. Vide Paterculum.

L. ARVNTIVS L. F. L. N. & ipse Consul sub Augusto, ann. V. C. DCCLVIII. vir fuit diues, promptus artibus egregiis, & pari fama, quem Augustus supremis temporibus

tibus non indignum imperio,& si casus daretur, ausurum dixit, quanquam pro Arruntio quidam Pisonem tradidere. Tiberius illum,ne in Hispaniam, quæ obuenerat,iret, in decimum annum retinuit. Sub finem Tiberii cùm fraude Macronis reus factus esset,venas sibi resoluit. Tacitus 1.& 5. Dion 57. Hunc opinor esse,cuius meminit Seneca Controuersiarum lib. 7. in præfatione, & de benefic. lib. 6. Idem Plinii indice libr. 3.& 5. inter scriptores illustres censetur.

Paulus Aruntius, commemoratur à Iosepho, vt qui fuerit vir clarus,& vnus ex comitibus Caii principis,cùm ille occisus est, si tamen locus mendo caret, libro 19. capite 1.

¶ L. Aruntius Stella Patauinus, Poeta, cuius & Violantillæ nuptias celebrat Statius,& poema illius de columba Martialis.

L. Aruntius Stella, cui Nero Imperator primo imperii die ludorum suorum curam commisit. Tacitus lib. 13. Fuit Prætor, deinde duumuir, postremò à Domitiano factus est Consul. ¶ De eodem Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 91.

¶ *M. Aruntio M. F. Ter. Aquile* III. *Viro AAA. FF. Quæstori Cæsaris Trib. pl. Procos.* XV. *viro sacr. fac. filius.* Hæc inscriptio extat Patauii, tradente Apiano Inscrip. ant. pagina 336.

Aruntius, vir raræ frugalitatis, Punici belli historias complexus est, imitator Sallustii, sed ineptus, teste Seneca Epistolarũ 20. epistola 115.

L. Aruntius, citatur Plinio, vt qui de astris Græcè scripserit lib. 1.& 18.

Aruntius, Medicus, hæredi CCC. sestertia reliquit. Plinius 29. cap. 1.

¶ Aruntius Rubrius, Medicus, citatur in catalogo Medicorum. An idem sit cum superiore, incertum adhuc nobis est.

¶ Aruntio Siloni rescripserũt Diui Frr. Patid. 48. de pœnis L. 27.

Aruntium & Aterium, vt captandorum testamentorum artem professos, notat Seneca de beneficiis lib. 6. cap. 38.

¶ Aruntius Celsus. Grammaticus, Terentii & Virgilii interpres, citatur à Charisio & Rufino.

Aruntius, Rhetor, Augusti Cæsaris temporibus multas scripsisse declamationes fertur.

Aruntia Doliche, vxor Myrrhini Domitiani publici XVIR. à commentarijs F. F. Manutius.

¶ L. Arvsevs, sub Tiberio morte affectus est. Tacitus lib. 5.

¶ Arvsianvs, Messus, elocutionũ libellũ excerpsit ex Virgilio. Meminit illius Iohannes Pierius.

¶ Asclepiadi rescripsit Alex. Imp. 4. Cod. tit. 6.& 26.

¶ Asclepio Anton. A. 5. Cod. tit. 53.

¶ Asclepiodotae Decius 6. Codic. titulo 27.

Asclepiodotæ alii AA. & CC. 3. Cod. titulo 12.

Asclepiodotus, Cos.& Præf. prętor. sub Diocletiano.

Asclepiodotus alius, Cos. sub Honorio ann. V. C. MCLXXVI.

ASCONII.

Q. Asconivs Pedianvs, sub Claudio & Nerone floruit. Patauinus fuit, vt liquet ex 12. Silu Italici, Captus luminibus anno vitæ septuagesimo tertio, duodecim postea superuixit summo cum honore hominũ & gratia. Eusebius. Edidit commentaria in orationes Ciceronis, quorum fragmenta quædam extant, sed deprauatissima. Meminit Suidas Ἀσκώνιος.

¶ Asconius Labeo, tutor Neronis, cui ille simulatq; Princeps factus est, otnamẽta Consularia petiuit. Tacitus 13.

¶ L. Asconius Elpicanus, sodalis Titii, cum coniuge Liuia Rufina, singularis castitatis fœmina,& Q. Pisone Elpicano F. refertur in monumentis Italicis Inscript. antiq. pag. 129.

¶ *C. S. F. Q. Asconius Gabinius Modestus, Prætor, Proconsul. præf. ærarii Saturno dedit.* Extat in agro Patauino citatum à Scardeonio.

C. Asconio C. F. Fabia Sardo IIIIvir. *i. d. præf. fabr. fratri Cusinto M. F. Sardi matri & sibi Asconia C. F. sacerdos Dinæ Domicillæ.* Citatur Scardeonio pag. 70.

¶ Asella, virgo, celebratur Hieronymo ad Marcellum.

¶ Asidvs Sabinus, venustissimus inter Rhetores scurra, cùm sententiã Leonidæ ad 300. retulisset; *Ego*, inquit, *illi ad prandium promisissem, ad cœnam renunciassem.* Seneca Suasoria 2.

¶ Q. Asivs, Senator, quem asinũ emisse 400. nummis, scribit Plinius 8. cap. 43. vbi tñ Budęus 400. millibus legendũ censet.

ASINII.

Asiniam gentem primùm nobilitauit C.

ASINIVS POLLIO. Nihil enim ei denegatũ, quod nobilissimis summo cum ſudore conſequendum foret, vt Paterculus. Fuit autem Philoſophus & Orator Ciceroni proximus, cuius æmulus & obtrectator exiit. Viginti duos annos natus accuſault Catonem. Dixit pro Lamia apud Triumuiros, teſte Seneca, pro Scauro, pro Aſprenate, pro Liburna, vt Fabius, & mediis Auguſti temporibus pro hæredibus Vrbiniæ. Compoſitionem eius vt ſalebroſam & exilientem Seneca notat epiſtola 101. Numquam admiſſa multitudine declamauit. Primus Romanorum omnium aduocatis hominibus ſcripta ſua recitauit (ad quem morem etiam Horatius alludit Sermon. libro 1. Satyr. 4.

¶Vſum inſtituti huius demonſtrat Plinius epiſtol. lib. 5. epiſt. 3. & 13. Ac nota exempla cætera ex eius & ſequentis ætatis ſcriptoribus.

Cùm mea nemo
Scripta legat, vulgò recitare timentia)

primus bibliothecam in vrbe dicauit, in eãque præſtantiſſimorũ vitorũ imagines poſuit, authore eodẽ Seneca proœm. lib. 4. Cõtrouer. item Plin. 35. cap. 2. Declamauit intra quartũ diẽ, quàm filiũ Ateriũ amiſerat. Seneca declamationũ 4. Idẽ lib. 1. de tranquillitate cap. 14. nullam horam vltra decimã Pollionem rennuiſſe, docet. *Ne epiſtolas quidẽ*, inquit, *poſt eã horam legebat, ne quid noua cura naſceretur, ſed totius diei laſſitudinem duabus illis horis ponebat.* Hactenus Seneca. Bello ciuili Catonẽ Sicilia expulit, pugnæ Pharſalicæ interfuit. Cõſulatus duos geſſit, deq; Dalmatis triũphauit. Antonio vſq; ad bellum Actiacũ fidus; ad q̃ vti ſecum proficiſceretur, rogante Cæſare: *Mea*, inquit, *in Antoniũ merita maiora ſunt, illius in me beneficia notiora; itaque diſcrimini veſtro me ſubtrahã, & ero præda victoris.* Traditur obiiſſe in villa Tuſculana anno ætatis 80. Huius opinor, fratrẽ notat Catullus. Eiuſdẽ tale apophthegma retulit Macrobius Saturnal. lib. 2. cap. 4. *Temporibus triumuiralibus*, inquit, *Pollio, cũ Feſcenninos in eũ Auguſtus ſcripſiſſet, ait: At ego taceo: Non eſt enim facile in eũ ſcribere, qui poteſt proſcribere.* Et Plinius libro 6. epiſtol. ad Quadratum, ſe vel Pollionis, vel tanquam Pollionis accepiſſe, & veriſſimum experiri teſtatur: *Commode agendo factum eſt, vt ſæpe agerem: Sæpe agendo, vt minus commodè.* Præterea idem hic eſt Pollio, quem à recenti belli ciuilis hiſtoria deſcribenda Horatius dehortatur libro ſecundo Carm. Od. 1.

Periculoſæ, inquit, *plenum opus aleæ*
Tractas: & incedis per ignes
Suppoſitos cineri doloſo, &c.

Meminit Quintilianus libri ſexti, cap. 4. *De Pollione Aſinio*, inquit, *ſeriis iociſque pariter accommodato, dictum eſt, eſſe eum omnium horarum.* Suidas hiſtoriæ eius Rom. libros 17. nominat, & primum fuiſſe dicit, qui Græcorum res geſtas ſtylo Latino perſecutus ſit. Vt TIMAGINEM Hiſtoricum, inter quem tamen & ipſum antea iræ fuerant, fouerit, & quidem eo tempore cum in Auguſti Cæſ. offenſam ille incidiſſet, tũ reliqua non minorem ipſius fidem, quàm Auguſti moderationem pene incredibilem teſtificantia, eleganter & copiosè expoſuit Seneca libro tertio de ira capite vigeſimotertio.

Aterius, F. Pollionis, patre ſuperſtite deceſſit. Seneca proœmio libri quarti controuerſ.

Marcellus Eſerninus, Pollionis nepos, etiam dum puer tantæ indolis erat, vt Pollio ad illum pertinere ſucceſſionem eloquentiæ ſuæ crederet, cùm filium Gallum relinqueret, magnum oratorem. Seneca ibidem.

C. Aſinius Gallus F. de Salonis, à patre captis, dictus Saloninus, cuius *gemmata* habet Vergilius in Bucol. Eclog. quarta. Vide interpretes. Fuit & hic Orator. Conſulatu functus eſt ſub Auguſto, ann. vrbis cõditæ DCCXLVI. Vxorem habuit Vipſaniam, M. Agrippæ F. primùm Tiberio Imperatori iunctam, ex qua complures liberos, in iiſque tres Conſulares (nam huic ſententiæ diſertè Tacitus ſuffragatur libro ſexto) tulit. Tandem necatur fame à Tiberio, qui partim ob coniugium, partim ob linguæ libertatem capitaliter illi infeſtus erat. Libros reliquit de comparatione patris & Ciceronis, in quibus patrem prætulit, vt eſt apud Plinium lib. ſeptimo, epiſtol. ad Pontium. Aduerſus eoſdem libros poſtea Cæſar Claudius Ciceronis defenſionem edidit, autore Tranquillo.

Aſinius Saloninus, Galli F. M. Agrippa & Pollione Aſinio, auis, fratre Druſo inſignis, Cæſarique Tiberio progener deſtinatus, moritur anno octauo Tiberii, Haterio Agrippa & Sulpitio Galba Coſs. Tacitus in fine 3.

C. Aſinius Pollio, Galli F. Conſul anno 9. Tiberii. De hoc Plinius, Tacitus, Dion & tabulæ Capitol.

M. Aſinius Agrippa, Galli F. Conſul anno vndecimo Tiberii. Deceſſit ſub eodem anno

anno proximo, Lentulo & Caluisio Coss. Tacitus libro 5. Straboni dicitur Asinius Quadratus. Idem historiæ scriptorem vocat, & æqualem suum facit.

Asinius Gallus, Galli F. conspirauit ad res nouas sub Claudio. Suetonius.

Asinius Celer, Galli F. vir Cōsularis, sub Claudio mullum 7. millibus emit. Plinius noni capite decimoseptimo, Tertullianus de pallio, & Samonicus Serenus apud Macrobium 3. Seneca in ludo de morte Claudii ab ipso Claudio interemptum indicat.

M. Asinius Marcellus, Consul anno vltimo Claudii, Asinio Pollione proauo clarus, neque morum spernendus, nisi quòd paupertatem præcipuum malorum credebat. Tacitus 14.

L. Asinius Gallus, haud dubiè M. fr. Cōsul sub Nerone ann. vrb. cond. DCCCXIII.

¶ Asinius Rufus, vir Prætorius, deuinctus amicitia Plinio & Tacito, cuius filium Asinium Bassum commendat Plinius in epistolis Fundanio lib. 4.

¶ Asinius Capito, refertur à Gellio lib. quinto, cap. 20. & 21. Vir fuit doctissimus. Citatur eius epistola ad Clodium Thuscū, & altera ad Pacuuium Labeonem.

¶ Asinius Quadratus, vir Italicensis, res Germanorum diligenter perscripsit. Citatur apud Agathiam Historicum.

¶ A. Asinius Prætextatus, Consulatum gessit cum C. Neratio Attico sub Gordiano principe ann. V. C. nccccLxxxxIIII. vt liquet ex inscriptione, quæ extat apud Volaterranum pag. 350.

Asinius Pollio, Trallianus genere, docuit Romæ tempore Pompeii Magni. Successit scholæ Timagenis, scripsitq; bellum ciuile Cæsaris & Pompeii, item dicta & facta memorabilia Musonii Philosophi, & alia. De hoc Suidas Πωλίων.

ASPASII.

Aspasii, Biblius & Tyrius, & Aspasia illa Periclis, petantur ex Volaterrano.

¶ Aspasius Sophista, Rauennas patria, genitus patre Demetriano, Rhetoricorum non ignaro, floruit sub Alexandro, cū quo terras multas exteras adiuit, ipsius epistolarum Magister. Romæ etiam annonæ præfuit. Scripsit contra Aristonem & maledicos diuersas orationes. Hæc Suidas & Philostratus.

Aspasius, vicarius Symphronii, præfectus vrbis, animaduertit in Agnetem virginem. Ambrosius.

¶ Aspasio Paterno, Proconsuli in Africa, Galerius Maximus successit 18. Calēd. Octobris, Valeriano & Gall. Rom. rei præsidentibus.

Aspasius, Episcopus Elosaticensis, interfuit concilio Aurelienſi quinto.

¶ Asper, scripsit comment. in Virgil. & Salust. Hieronymus contra Rufinum.

Aspro rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. titul. 41.

¶ Aspidia, virgo sacra & Christiana, memoratur Alcimo Auito libro sexto, de virginitate.

Aspidia (sic puto legendum) C. F. Secunda. Inscript. antiq. pag. 341.

¶ Cn. Assinio, vixit temporibus Syllę. De hoc Valerius in fine libro noni, capite decimosexto.

ASTERII.

Asteria, celebratur apud Horatium Carminum 3. Oda 7.

Quidflles Asterie? &c.

Asterius, sub Valeriano, pater Rufinæ & Secundæ, virginum Martyrum, ex Aurelia coniuge. Fors idem, de quo Eusebius Hist. Ecclesiastic. 7. capite 13. qui traditur fuisse Senator & Patricius, nobilitate, facultatibus, propinquitate regia & fama clarus, Martyr effectus, dum Marino martyri funebrem honorem defert.

Asterius, præf. Maximiani, cui Massiliæ Victor cum sociis puniendus datus est.

Asterius, præs. orientis sub Arcadio. Nicephorus 13. cap. 3.

Asterii duo, Consules ordinarii, referuntur Glareano, ille ann. V. C. MCCII. hic MCCXLVII. Cuspinianus vult hunc esse Q. Asterium Turcium Rufum, autorem Carminis apud Sedulium:

Cantemus socii, &c.

Asterius, Rector orientis sub Mauricio, periit Antiochiæ in terræmotu. Nicephorus 18. cap. 12. & 13.

Asterius, sectæ Arrianæ sub Constantino, refertur Hieronymo inscriptoribus Ecclesiast.

Asterius, Episcopus sub Leone Papa primo, alius Episcopus Genuensis sub Honorio Pontifice.

Claudius Astetius, refertur Inscript. antiq. pag. 137.

Asterio rescribitur ab AA. & CC. 6. C. ritul. 58.

Asterio scribit in Epistolis suis Libanius Sophista.

ATRII.

Q. Atrius, præfectus est nauibus, dum Cæsar in Britãniam noctu aduersus hostes proficiscitur. Cæsar bell. Gall. comment. quinto.

P. Atrius, Eques Rom. Pompeianarum partium, à Cæsare in Africa de Vticensi cõuentu capitur: à quo diuersus est P. Atrius, cui parcit, & vitam donat, Vticam petens. Comment. 5. bell. ciuil.

L. Atrius Fregellanus, refertur Liuio libro 43. vt in cuius ædibus hasta, quam militi filio emerat, plus duas horas arserit, igne eius nihil amburente.

Atrius Clemens, cui subinde scribit in epistolis suis Plinius. Apparet fuisse Patauinum ex testimonio Martialis, à quo vxor eius Orestina Sabina pro docta celebrata. Cataneus.

Q. Atrius Clonius, vixit sub Seuero principe leg. August. Præf. præt. prouinciarum Thraciæ, Cappadociæ, Syriæ maioris, Hispaniæ citerioris, vt indicant inscriptiones antiq. pagin. 14. & 320. In Pandect. 26. de suspectis tutoribus & curat. l. septima legitur Atrio Colono rescripsisse Seuerum & Antoninum.

ATTALI.

Attalvs, ex præfecto vrbis factus Imperator à Gotthis, primo die processit vt Imperator, altero die serui schemate ministrauit. Trip. Hist. 11. cap. 9. Id accidit cùm Roma est direpta. Cessit tum Attalus Gothis, quorum cõsilio quinto pòst anno Tyrannidem resumpsit; sed mox ab illis destitutus, captusque ab Honorio, in triumpho ductus est. Qui vita donatus, Lyparæ vixit exul. Prosper.

Attalus alius, & ipse correpto imperio captus ab Honorio, præcisa manu Constãtinopolim relegatus est. Autor Blondus.

Attalus, Stoicus, qui solum vertit, à Seiano circumscriptus, magnæ vir eloquentiæ, ex Philosophis, quos nostra ætas vidit, longè & subtilissimus & facundissimus, &c. Seneca Suasoriar. 2. Citatur idem Attalus epistola 109.

Attalo rescribitur ab AA. & CC. quarti Cod. titul. vigesimosexto & quadragesimo nono, de condictione indebiti & 7. Codic. titul. 16.

Alii rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. titul. 13.

ATTEDII.

Attedius quidam citatur vt Cæsarianus Ciceroni ad Attic. lib. 12. epistola 3. & 5. pagina 346.

¶ Attedius Melior, celebratur Statio Syluarum 1. Deplorat Pfittacum mortuum idem Poeta lib. 2.

ATTEII.

L. Atteius L. F. An. Capito, refertur apud M. Cælium libri octaui, epistola octaua, vnde liquet, Atteios ad tribum Anien-sem pertinere.

C. Atteius Capito, Trib. pl. egrediente Crasso in bellum Parthicũ, diras execrationes protulit, vt tradunt Appianus & Diõ. Bello ciuili Cæsaris partes fouit, Ciceronis familiaris, de quo ad Atticum lib. decimotertio, *Nosti*, inquit, *diligentiam Capitonis in rebus nouis perquirendis, non concedit Camillo*, &c. Commendat eundem Planco famil. 13. vt T. Antistii propinqui sui hæreditatem consequatur.

C. Atteivs Capito, Iurisconsultus, natus auo Centurione Syllano, patre Prætorio, studiis ciuilibus principem locum in vrbe consecutus est. Consularũ illi contulit Augustus, vt Antistium Labeonẽ, iisdem artibus præcellentẽ, dignatione eius magistratus anteiret. Nam Labeonis, qui præturam intra stetit, immodica libertas plerumq; offendebat, Capitonis obsequiũ magis probabatur. Et reuera in adulationes natura studioque propensior fuit. Vnde & in Senatu nonnunquã Tiberio, gnarus morum illius, non dubitauit quasi per libertatem contradicere, & reprehendente verbum quoddam Tiberii Pomponio Grammatico, affirmauit illud & esse Latinum, & si non esset, futurum certè ob Cæsaris autoritatem & gratiam. Ad quod subridens Pomponius: *Iam inde mentitur*, inquit, *Capito: Tu enim, ô Cæsar, ciuitatem hominibus dare potes, verbà & vsum linguæ non potes.* Præfuit & curationi aquarum & ripa-rum Tiberis sub Tiberio, cuius imperantis anno octauo decessit, teste Corn. Tacito. Reliquit commentaria in duodecim tabulas, collectaneorum libros 26. de iure Pontificio septem, de Senatoris officio vnum,

¶ Suetonius de el. Grammat. in Pomponio Marcello. Dion lib. 57.

de

de iure sacrificiorum 10. & commentariũ de iudiciis publicis. Ex quibus monumentis subinde multa citantur apud Gellium, Macrobium, Pompeium, Frontium & Marcellum. Hæc ex Cornelio Tacito & Suetonio Tranquillo, vnde & sua mutuati sunt recentiores, inter quos miror Bernhardinum Rutilium, virum alioqui præcellenti doctrina præditum, tradere, Capitonem hunc Consulem fuisse cum Germanico Cæsare, & pro Fonteio, quæ lectio mendosa sit in Cassiodoro, scribendum Atterium; cùm Tranquillus, quem scriptorẽ ipse diligentissimum esse fatetur, Caligulam pridie Calend. Septemb. patre suo & C. Fonteio Capitone Coss. natum, tradat, & eiusdem Fonteii meminerit Iuuenalis Satyra 13.

stupet hæc, quæ iam post terga reliquit
Sexaginta annos, Fonteio natus.

Patris etiam Horatius in Sermonibus, quẽadmodum in Fonteiis dicemus. Nã quòd Haloandrum & Glareanum non hoc tantùm loco notat erroris, solitus libenter sugillare Germanos, quando hic apud ęquos lectores nihil nobis deperit, non magnopere curandum arbitror.

¶ Atteius Prætextatus, nobilis Grammaticus Latinus, cuius meminit Tranquillus in Atteio Philologo ex auctoritate Asinii Pollionis.

¶ C. Atteivs philologvs, & ipse clarus Grammaticus, libertinus, Athenis natus est, quem Atteius Capito, Iurisconsultus, inter Grãmaticos Rhetorẽ, inter Rhetores Grammaticum fuisse, ait. Iuuit in scribẽdo Salustium, vt autor est Pollio. Philologi appellationem sumsisse videtur, quia sicut Eratosthenes, qui primus hoc nomẽ sibi vẽdicauit, multiplici variaq; doctrina cẽsebatur. Coluit familiarissimè C. Salustiũ, & eo defuncto Asinium Pollionem, quos Historiam componere aggressos, alterum breuiario rerum Romanarum, alterum præceptis de ratione dicendi instruxit. Quo magis mirandum, Pollionem credidisse, antiqua eũ verba & figuras solitũ esse colligere ex Salustio, quum sibi sciret Atteium nihil aliud suadere, quàm vt noto ciuilique & proprio sermone vteretur, vitaretq; maximè obscuritatem Salustii, & audaciam in translationibus. Ex Tranquillo. Citatur à Sex. Pompeio lib. decimotertio & decimoseptimo, item à Charisio lib. 1. his verbis: *Atteius Philologus librũ suum sic edidit inscriptũ: An amauerit Didon Æneas, vt refert Plinius*, &c.

Atteius, dux Antonianus, vt & Calenus, quos ex Celtis aduocauit Fuluia, vt L. Antonio, obsesso à Cæsare Pecusiæ, subsidiũ ferrent. Appianus quinto.

ATTERII.

Inuenio Haterios, aspirata prima, inuenio & Aterios, per leuigationem, & Atterios, t duplicato. Arbitror omnes eiusdem esse nominis, vtut variet apud scriptores orthographia, eamq; sententiam tuebor, donec diuersum edoctus fuero, non grauatè meliora sentientibus accessurus.

¶ Haterius Rufus, Eques Romanus, in theatro occisus est, cùm id pridie per quietem sibi accidere vidisset. Valerius Maximus 1. cap. 7. apud quem legitur Atterius.

Atterius, amicus Papyrii Pæti, de quo Cicero Epistolarum 9. ad Pætum scribens: Tu istbic, inquir, te Atteriano iure delectato, ego me hic Hirtiano.

Atterius quidam proscriptus à Triumuiris est; eius bona seruo accusatori cessere, sed qui propter insolentiam in seruitutẽ reuocatus, domini liberis, quos despexerat, seruire coactus est.

M. Atterivs, declamator summæ in dicendo velocitatis, in quem optimè princeps Augustus: *Atterius*, inquit, *noster sufflaminandus est.* Plura de illo Seneca procem. libri quarti controuers. Sed apud illum mendosè puto dici Marium Atterium. D. Hieronymus ad Pammachiũ de erroribus Ioan. Hierosolymitani scribens, Q. Atteium vocat: *Q* inquit, *Atteius, qui ingenium in numerato habebat, vt sine monitore tacere non posset.* Quare Hieronymũ sequendum censeo, vt Q. vocetur, sed cum Seneca malo appellare Atteriũ. Ac nescio, an hic sit Q. Haterius ille, de quo est apud Cornel. Tacitum; *Q. Haterius*, inquit, *familia natus Senatoria, eloquentiæ quoad vixit celebratæ. Monumenta ingenii eius haud perinde reperiuntur. Scilicet impetu magis quàm cura vigebat. Vtque aliorum meditatio & labor in posterum valescit, sic Haterii canorum illud & profluens cum ipso simul extinctum est.* Tiberium, renuentẽ imperiũ accipere, cũ dixisset: quousq; patieris, Cæsar nõ adesse apud te rempub. ita offendit, vt is statim in eũ inuectus sit. Ad quẽ postea deprecãdi gratia Palatiũ ingressus, propè à militib. interfectus est, q; Tiberius, incertum casu an manib. illius impeditus, peideret. Quotãto viri periculo nę

sic quidē mitigatus Tiberius est, donec Liuiam Augustam oraret, & eius accuratissimis precibus protegeretur. Obiit Lentulo Getulico, Caluisio Sabino Coss. anno Tiberii 12 Eusebius hunc propè ad 90. annum vsque summo cum honore consenuisse tradit.

¶ D. Haterius Q. F. Agrippa, homo fœdissimæ adulationis, & sanguinarius accusator, sub Tiberio, cū esset Trib. pl. quo minus ius virgarum in Histriones statueretur, intercessit. Prætore Vipsanio Gallo mortuo, surrogatus est, C. Cælio L. Pomp. Coss. Tacitus lib. 2. Gessit & Consulatum anno Tiberii Octauo cum Sulpitio Galba, qui post Neronem imperauit. Seneca hunc ipsum Haterium & Aruntium, vt testamētorum captatores, notat.

¶ Q Haterius Antoninus, Consulatū administrauit circa extrema tempora Claudii, anno imperii eius 12. Quo tēpore Nero Octauiam, Claudii F. vxorem duxit. Eidē Haterio, dissipatis per luxum opibus, Nero Imp. pecuniam annuam statuit. Tacitus 12. & 13.

¶ Atterius Labeo, Prætorius, & Procōsulatu prouinciæ Narbonensis functus, nō malus pictor, paruis tabellis gloriabatur, extinctus nuper in longa senecta. Plinius 35. cap. 3.

¶ Hateria Telete ad parentes:

Tu pater & mater lachrymis retinete dolorem,
Nam fato raptam non potis eripere.

Antiquitates Fabricii pag. 80.

ATTIDII.

Attidius Geminus, Prætor Achaiæ, citatur Tacito lib. 4.

L. Attidius Cornelianus, vixit sub Seuero Pertinace. Inscript. antiq. pag. 320.

ATTII.

Virgilius 5. Æneid. ait.

Paruus Atys, genus vnde Attii dixere Latini.

Attius Epictetus, memoratur Antiquitatibus Fabricii pag. 87.

C. Attius T. F. sub. Vitulanus, quæratur apud Manut. in orthogr.

Item Attia Fortunata.

ATTILII.

Attilii partim Patricii, partim plebeii erant.

L. Attilius Longus, vir Patricius, Trib. mil. Consulari potest. cùm primùm is magistratus creari cœptus est, ann. vrbis conditæ cccx. Liuius 4. Dionys. 11.

L. Attilius K. F. K. N. Longus, Tribunus mil. Consul. pot. ann. vrbis conditæ CCCLIII. Tabul. Capitol.

¶ L. Attilius, Trib. mil. Consul. potest. ann. vrbis conditæ CCCLVI. & iterum ann. CCCLIX. Liuius 5. In catalogo Cassiodori vocatur hic L. Racilius Volsō.

C. Attilius, à quo, captā per Gallos vrbē, cædis in Initium factum est. Vide Valeriū Maximum libro 3. cap. 2. In Liuio est M. Papyrius.

L. Attilius & C. Martius Tribb. pl. ann. vrbis conditæ CCCCXLIII. tulerūt ad populum, vt Tribuni mil. senideni in 4. legiones à populo crearentur, cùm antea, perquàm paucis populi suffragio relictis, Dictatorum & Consulum ea beneficia essent. Liuius 9.

L. Attilius, Quæstor, cæsus in pugnā Cannensi. Liuius.

L. Attilius Trib. pl. ann. V. C. DXLIII. id est, belli Punici Secundi anno 9. Liuius 26. Idem Præfectus præsidii apud Locrenses; quibus ad Hannibalem deficientibus, ipse cum suis militibus clàm dimissus est. Liuius initio 24.

M. & C. Attilii ædem Concordiæ, quam L. Manlius Prætor vouerat, creati duumuiri dedicauerunt, ann. V. C. DXXXVIII. id est belli Punici secundi tertio. Liuius 23.

¶ P. Attilius Philiscus filiam, quòd stuprum passa esset, interemit. Vide Valerium Max. 6. cap. 1.

¶ A. Attilius, donatur bello, quod gestū est contra Nabin, corona nauali, vt scriptū est in carmine Saturnio, quod quidem duces ipsi sunt consueti in tabellis publicè ponere. Fragment. Sex. Pompeii Pag. 11.

L. Attilius, illustris adolescens, Samothraces oratione sua impulit; ne religione templi Euandrum homicidam, per quem Eumeni Perses insidias struxerat, tuerentur. Liuius 45.

M. Attilius, de maiestate damnatus. Cicero in Vetrinis 2.

¶ Attilius Hispaniensis, minimè mēdax, & multarum rerum peritus, citatur Varroni libro rei rusticæ 2. cap. 4.

¶ Attilius Crescens, homo facetus; & necessarius Plinii, de quo ille in epistolis ad Priscum: *Nosti*, inquit, *Attilii Crescentis facetiæ*

facetias. Et libro primo ad Minutium Fundanum: *Satius est, vt Attilus noster eruditissimè simul & facetissimè dixit, otiosum esse, quàm nihil agere*. In cœnobio D. Ambrosii Medialensis hæc legitur inscriptio: *Attilus A.F. Crescens V.P. tabulario palati.*

M. Attilius, Comicus Poeta, à Licinio ob duriciem ferreus scriptor nominatus, vt est apud Ciceronem de Finibus 1. Certè ad Attic. ipse lib. 14. epistola à fine 3. vt durissimum scriptorem citat.

ATTILII.

Reguli, Serani, Calatini.

¶ In Seranorum familia gentiliciũ esse tradit Varro, fœminas linea veste non vti. Plinius 19. cap. 1. Eosdem à serendo dictos, docet locus Virgilii 6. Æneid.

... & te Sulco Serane serentem. Item Plinius libro 18. capite 3. Alii tamen malunt legere Saranos, seu Sarranos, quasi Tyrios seu Pœnos: nam Tyrus, vnde Carthaginenses oriundi, olim Sarra appellata fuit.

M. Attilius M.F. Regulus Calenus, Consul ann. vrbis conditæ CCCCXX. collega Valerii Coruini in quarto illius Consulatu.

M. Attilius M.F.M.N. Regulus, Consul ann. vrbis conditæ CCCCLVIIII. Samnitibus congressus, cùm suos cedentes videret, Ioui Statori ædem vouit, vti à fuga acies consisteret. Inde 4. illorũ millia & amplius occidit, 7. millia sub iugum misit. Triumphus tamen petenti negatus est, quòd bonam suorum militum partem amisisset, & quòd captiuos sine pactione sub iugum misisset. Liuius 10.

M. ATTILIVS M.F.L.N. REGVLVS SERANVS, Consul ann. V.C. CCCCLXXXVI. fusis Salentinis triumphauit. Iterum Consul decennio pòst, primus Romanorum ducũ in Africam traiecit: vbi maximis rebus gestis, tandem arte Xanthippi Lacedæmonii captus, & in carcerem cõiectus est. Missus deinde Romam legatus de permutandis captiuis, conditionem in Senatu dissuasit. Carthaginem vbi rediit, resectis palpebris, in machinam ligneam coniectus est, clauis introrsus adactis; eoque modo vigiliis ac doloribus extinctus est. Valerius Maximus 1. cap. 1. & 9. cap. 2. Senecà libro de diuina prouidentia; Appianus in Libyco, Plinius in viris illustribus. Variant de morte Tuditanus apud Gellium 6. cap. 4. & Cicero in L. Pisonem, item Finium 2. & insomnia necatum scribunt. De portentosæ magnitudinis serpente ab eo superato Liuius 18. Gellius 6. cap. 3. De paupertate eius Valerius 4. c. 4. De constantia Horatius Carminum 3. Od. 5. Coniunx illi fuit Martia. Fit eius mentio Pandect. lib. 49. titul. decimoquinto l. 5.

C. Attilius M.F.M.N. Regulus Seranus, Consul ann. V.C. CCCCLXXXXVI. de Pœnis nauale triumphum egit. Autor Orosius & tabulæ Capitolinæ. Iterum Consul ann. DCII.

M. Attilius M.F.M.N. Regulus, Consul ann. vrbis cõditæ DXXVII. & iterum, interiecto decennio, suffectus C. Flaminio, apud Thrasymenum cæso, summa cum collega concordia bellum aduersus Hannibalem gessit, eumque Fabianis artibus ad summam inopiam redegit. Ab insequentibus Cossante pugnam Cannensem, cùm ætatem excusaret, in vrbem remissus est. Ex rogatione Trib. pl. Minutii creatus est Triumuir mensarius. Gessit & Censuram cum P. Furio Philo, quo in ipso honore defuncto, se magistratu abdicauit. Liuius lib. 22. 23. & 24.

C. Attilius M.F.M.N. Regulus Consul ann. vrbis conditæ DXXIX. Frater fuit, vt opinor, M. De hoc vide Polybium lib. 1. pagina 51.

¶ C. Attilius Seranus, alius à superiore, Prętor anno belli Punici secundi primo. Interiecto anno, Consulatum cum Q. Ælio Pæto & Terentio Varrone petiit. Liuius 22. qui illum & Augurem fuisse scribit.

C. Attilius Seranus, Ædilis curulis cum L. Scribonio, primus Megalesia, ludos scenicos, dedit ann. vrbis cond. DLXI. L. Cornelio Merula & Q. Minutio Thermo Coss. Prætor classem & Macedoniã sortitus, magnos regios commeatus excepit, naues alias mersit, alias cepit, Athenienses & aliis eiusdem regionis socios magnam vim frumenti diuisit. Liuius 34. 35. & 36. Triumuir cum L. Val. Flacco & L. Val. Tappo Bononiam Latinam coloniam deduxit ex S. C. tribus hominum millibus deductis, anno vrbis conditæ DLXV. Liuius libro 37. apud quem magna est in prænomiue varietas; nunc enim C. nunc A. nunc M. vocar.

C. Attilius Seranus; Prætor ann. V. C. DLXIX. Liuius 39. Iterum Prætor ann. DLXXXI. Consul factus est cum C. Hostilio Mancino ann. DLXXXIIII. Cassiodorus.

M. Attilius Seranus, Prætor ann. V. C.

DLXXX. Liuius 41. Hoc fortè natus est Sex. Attilius Seranus, Cos. ann. DCXVIII. de quo extat inscriptio apud Apianum, pagina 330.

C. Attilius Seranus Consul ann. V. C. DCXLVIII. quo tempore natus est M. T. Cicero.

Attilius Seranus, cæsus à C. Mario & L. Cinna. Appianus 1.

M. Regulus Liuinum ad Ciceronem misit, cùm esset exul. Cicero ad Att. 3. Idem libro decimotertio, vocat L. Liuineium Regulum.

Sex. Attilius Seranus, Quæstor Ciceronе Consule. Trib. pl. cùm exularet Cicero, restitutionem eius moratus est, corruptus ab inimicis, quem Cicero irridens, Attiliũ Gauianum vocat, indicans alienæ illum familiæ nomina sibi induisse, item cum Numerio & Aelio quisquilias seditionis Clodianæ, in oratione pro P. Sestio. Socerum habuit Cn. Oppiũ, qui pro Cicerone rogãs ad pedes eius se abiecit. Cicero in oratione, quam habuit post reditũ ad Quirites pag. 350. & pro P. Sestio 419.

¶ Cn. Calatinus, Trib. pl. ann. V. C. CCCCLXXXIX. Inscript. antiq. 505.

A. ATTILIVS A. F. C. N. CALATINVS, eiusdẽ nominis & sanguinis, cuius erat M. Attilius Regulus, teste Valerio Max. lib. 4. cap. 4. Bis Consul & Dictator, primus in eo magistratu exercitum extra Italiam duxit, Carthaginensium præsidia AEtna, Drepano, Lilybæo deiecit, Panormum cepit, totamq; Siciliam peruagatus, paucis nauibus magnam hostium classem duce Hamilcare superauit. Circa Camerinẽsium saltum, cum in locum iniquum, à Pœnis circumsessum duxisset exercitum, opera & virtute Calpharnii Flaminæ Trib. militum euasit. In vrbem reuersus, magnificè triumphauit. Liuius 17. & 19. Plinius in viris illustribus. Porro Cicero pro Roscio Amerino, Valerius 4. cap. 4. Plinius 18. cap. 3. tradunt, deprehensum in agro semen aspergentem, cum illi mandatum Senatus allatum esset ad imperium P. R. suscipiendum. Idem iudex adhibitus inter Luctatium Cos. & Valerium Prætorem, super triumpho concertantes, pro Luctatio pronunciauit. Val. Max. 2. cap. 3. Cicero in Catone maiore, illud elogium vnicum à plurimis gentibus illi tributum scribit, populi videlicet primarium virum fuisse, & notum esse eius carmen ait in sepulchro inciſum. Meminit eiusdem Finium secundo.

A. Attilius Calatinus, Soranorum oppidi proditione reus, Q. Maximi soceri opera liberatus est, affirmantis, affinitatem se diremturum fuisse, si sontem illum comperisset. Valerius 8. cap. 1.

¶ C. Attilius A. F. A. N. Bulbus, Consul ann. vrbis conditæ DVIII. & iterum ann. D. XVIII.

¶ Seranus Domesticus, haud dubiè ex Attiliis, amissum filium laudauit scripto. Cicero ad Q. fratrem 3. epistola 8.

Sex. Attilius & L. Furius Tribb. pl. ann. vrbis conditæ CCCCXVII. rogationem ex S. C. tulerunt de C. Mancino, Numantinis dedendo, quòd cum illis sine Senatus auctoritate pacem fecisset. Qua accepta, ille hostibus deditus est. Cicero off. 3.

¶ Attilius Scaurus, coniunctus amicitia Plinio iuniori. Extant ad illum epistolæ Plinii lib. 5.

¶ Attilius Titianus, Consul sub Hadriano ann. vrbis conditæ DCCCLXXIX. Postea sub Pio tyrannidis affectatæ reus, à Senatu punitus est, cùm Pius conscios inquiri vetuisset, filio eius ad omnia semper adiuto. Capitolinus in Pio.

¶ Attilia, Serani F. coniunx prima Catonis Vticensis. Plutarchus.

¶ Attilius Seuerus, Consul cum Æmilio Iucundo, sub Commodo in exiliũ pulsus. Spartianus.

¶ Attilii Macrini aliquot referuntur Inscript. antiq. pag. 33.

Attilii plures pag. 36. 38.

Attilius, vir è plebe, rogans C. Gracchũ, vt patriæ parceret, à sectatore eius quodã trucidatur. Appianus lib. 1. de bell. ciuil. Plinio de viris illustr. Opimii Cos. p̃co dicitur.

Attilio rescribitur ab Helio Pertinace A. 4. Cod. tit. 28.

Attilius proscriptus quæratur apud Appian. 4.

¶ M. Attilius Fraternus. Inscriptionum antiq. pag. 12.

P. Attilius P. F. O. V. F. Septicianus, Grãmaticus Latinus, refertur cum multa laude in memoriis Comensium, Inscript. antiq. pagina 78.

¶ ATTILICINVS I. C. citatur Pand. lib. 2. titul. 9. l. 4. titul. 14. l. 27. & alibi.

ATTINII plebeii.

M. Attinius, præfidii Romani apud Thurinos præfectus, ob mite & iustum imperiũ dimis-

dimissus est, cùm proditione Thurinorum, & Pœnorum insidiis, præsidium cæsum esset. Liuius 25.

¶ C. Attinius Labeo, Trib. pl. an. V. C. DLVII. Prætor ann. DLIX. iurisdictionē peregrinam obtinuit. Sequenti anno Tribunus militum fuit sub T. Sempronio Longo Consule. Liuius 33. & 34.

M. Attinius Labeo, præfectus socium in exercitu T. Sempronii Longi Cos. à Boiis hostibus, irrumpētibus in castra, cæsus est. Liuius 34.

Cn. Attinius Labeo C. fr. Trib. militum in exercitu Q. Minutii Rufi, Consulis, aduersa pugna cecidit. Liuius 33.

C. Attinius Labeo, cui cognomen fuit Macetioni, Trib. pl. Q. Metellū Macedonicum, Censorem, à quo in Senatu legendo præteritus erat, de saxo deūci iussit, quod ne fieret cæteri Tribuni pl. auxilio maximè fuerunt. Liuius 59. Plinius 7. cap. 44. Idem bona Metelli eadem ex causa consecrauit, foculo posito in Rostris, adhibitoque tibicine. Cicero pro domo sua ad Pontifices.

¶ Attinius Secūdus, quòd pro Caii Cæsaris salute se dimicaturum spopondisset, exacto per illū voto, mori coactus est. Diō 58. Suetonius paulo copiosius rem explicat.

¶ M. Attinius A. F. Paternus, à Diuo Traiano in expeditione Parthica donis donatus. Refertur cum Attinia Faustina in memoriis Romanorum, Inscript. antiq. pagina 245.

AVDASII.

L. Audasius, falsarum tabularum reus, ac neque ætate neque corpore integer, in Augustum coniurauit. Suetonius in Augusto.

M. Audasius, refertur in memoriis antiquis apud Apianum pag. 332. & 169.

AVDENTII.

Audentius, Præs. præt. cū Macrino sub Antonino Caracalla. Herodianus. Quartū Consul hic fuit ann. V. C. DCCCCLXX. sed apud Glareanum & Haloandrum Aduentius vocatur, quomodo & noni Codic. titulo 51.

Audentia, mater iunioris Fuscinæ, cùm antè tres liberos enixa esset. Vide Fuscinas.

Audentius, Episcopus Hispanus. De hoc Gennadius.

¶ AVDIANO rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 54.

AVFIDII.

M. Aufidius, tutelæ Capitolii redemptor, ann. vrbis conditæ DLXXV. Q. Fuluio Flacco L. Manlio Acidino Coss. Plinius 35. capite tertio.

Cn. Aufidius, Trib. pl. cum M. Iuuentio Talua, ann. vrbis conditæ DLXXXIII. Liuius 43. Forsan hic est, cuius meminit Plinius 8. capite 17. Nam cùm veteri S. C. non liceret Africanas pantheras in Italiam aduehi, ipse contra hoc tulit ad populum, permisitque Circensium gratia importare.

Cn. Aufidius, Prætorius, cæcus in Senatu sententiam dixit. Historiam Græcā scripsit. Cicero in Tusculanis. Fors idem est, quem Plinius 7. capite 53. offenso pede in comitio, cùm Senatum ingrederetur, interiisse scribit.

¶ Cn. Aufidius Horestes, Cos. ann. vrbis conditæ DCLXXXII. cum P. Cornelio Lentulo, quem Cicero sua memoria adoptatum tradit à Cn. Aufidio in summa Senectute. Ad Pontific. pro domo sua.

T. Aufidius, cuius frater fuit M. Vergilius, qui Trib. pl. Syllæ diem dixit. Vixit ad summam senectutē, vir bonus & innocens. Cicero in Bruto. Fors idem, qui publicanus in Asia, pòst in eadem Proconsul fuit, vt est apud Valerium 6. capite decimo. T. Aufidii, vt Prætoris aliquando Asiæ, meminit & Cicero pro L. Flacco.

Aufidius quidam ex ducib. Sertorii, qui vnus ex numero coniuratorum pœnam euasit. Latens enim, seu neglectus, in quadā apud barbaros villa consenuit. Plutarchus in Sertorio.

¶ M. Aufidius Lurco, saginare pauones primus instituit circa nouissimum bellum Piraticum, exq; eo quæstu reditus sestertia sexagena M. habuit, Plinius 10. capite 20. Tertullianus de pallio. Hunc esse puto M. Lurconem, quem Cicero pro L. Flacco familiarem sibi fuisse, indicat, cuius sororis filius fuerit C. Sextilius. De eodem, opinor, agit ad Attic. 1. cùm inquit epistola 13. Lurco Tribunus pl. homo claudus, &c. Suetonius in Caligula videtur hunc Liuiæ Augustæ maternum auum facere.

Sex. Aufidius, Eques Rom. commendatur à Cicerone Cornificio, epistolarum duodecimo.

Aufidiæ meminit Quintilianus, vt cor-

tra quam dixerit Set. Sulpitius, & Messala defenderit, lib. 10. cap. 1.

¶ P. Aufidius Pontianus Amiterninus, de quo Varro de re rust. lib. secundi, capite nono.

¶ Avfidivs Bassvs, historias scripsit, à cuius fine non vitæ, sed historiæ C. Plinius libros historicos 31. auspicatus absoluit. Plinius epistolarum tertio ad Macrum. Hûc, puto, citat Plinius maior libri 6. cap. 9. Eũdem, quãquam senem & valetudinarium, laudat à magnitudine animi Seneca epistola 30. ad Lucilium. Præclarus etiam de eo Quintiliani locus libro decimo, cap. 1.

¶ Aufidius Quietus, memoratur Plinio epistolarum 7.

¶ Aufidius Modestus, Quintum, in motbo sibi dicentem, manus esse frigidas: *Atqui calidas*, inquit, *è prouincia extulisti*, notãs illum in Proconsularu multa furatum. Plutarchus Symposiac. secundo.

¶ Aufidio Secundo rescripsit D. Traianus Pandect. de interdictis releg. & deport.

T. Aufidius, Cos. cum Arrio Seueriano sub Hadriano, teste Vlpiano Pand. de petitione hæreditatis.

T. Aufidius T. F. memoratur Inscript. ant. pag. 506.

¶ M. Aufidius Victorinus, Præfectus vt bis & bis Cos. sub M. Antonino, qui per illum Chattos vicit, de quo talis extat inscriptio: *M. Aufidio Frontoni, pronepoti M. Cornelii Frontonis, Oratoris, Cos. Magistri L. Antonini Imp. nepoti Aufidii Victorini, Præfecti vrbis 11. Cos. Fronto Cos filio dulcissimo.* Egnatius in annotationibus, & Inscrip. ant. pagina 346. Rescribit huic D. Marcus in Pandect. 40. de manumissis vindicta. Citatur constitutio D. Marci ad hûc ipsum Pandect. de minoribus 25. annis L. 12. & de legitimis tutoribus. Cùm præesset Germaniæ, conatus est domi, remotis arbitris, persuadere legato suo, ne se pecunia corrumpi sineret: cumque ille non pareret, vt tribunal conscendit, iurauit, se nunquam accepisse munera, neque quàm diu viueret, acceptorũ. Mox legato præcepit, vt se eodem iuramento obstringeret, qui cùm peierare nollet, iussit, vt le magistratu abdicaret. Dion.

¶ M. Aufidius Fronto Cos. sub Seueto anno eius imperii sexto.

¶ C. Aufidius Victorinus, Cos. anno sequenti.

¶ Aufidii, Tucca & Mamusa, luteconsulti apud Pomponium Pandect. de origine iuris. Mamusæ citantur fragmenta in Pandect. Fertur scripta octo æqualium & condiscipulorum suorum collecta in 140. libros distribuisse.

Aufidius Q. F. memoratur Inscript. ant. pagina 182.

¶ Aufidius Curianus, à matre Pomponia Galla exhæredatus est, hærede institutoC. Plinio Secundo. Qui diu ab Aufidio rogatus, vt hæreditatem maternam ei relaxaret, contentus fuit causas ex eo audire, propter quas malè de se merentem filium exhæredare mater non posset, & cùm ab eo veram nullam causam in medium adduci vidisset, ipso excluso hæreditatem retinuit.

¶ C. Aufidius Thrasea 11. vir, refertur Inscript. ant. pag. 110.

Aufidio scribit Iulius Paulus Pand. 35. libro 80.

¶ Avfidani iussu interemta est sub Traiano Cæcilia virgo, & Clemẽs, Episcopus Rom.

¶ Avfidienvs Rufus, præfectus castrorum. Tacitus lib. 1.

AVGVRII.

A. Augurius, citatur Institutionum 3. titul. 30. & Pandect. 45. de verborum oblig. fors vt solent Scii & Titii.

Augurius & Elogius, Diaconi, cũ Fructuoso Episcopo martyrio coronati, Prudẽtio celebtantur.

Augurii & filii eius meminerunt Dioclet. & Max. AA. libro decimo Cod. titulo secundo.

Augurius, vir doctissimus, citatur Augustino in de 10. Categoriis.

¶ T. Avgvstvs, commendatur apud Ciceronem Epistolarum 13. Citatur & ad Att. 11. epistola: Quo ad te die &c.

¶ Avgvstino rescribitur ab Alexand: A. 6. Cod. tit. 3.

Augustinæ ab AA. & CC. 8. Cod. titulo 54.

Augustini Episcopi dies fuit natalis Idus Nouembris, frater Nauigius, filius Adeodatus, qui 16. annos natus obiit mortem. De vita beata & Confessionũ 9. vide Gennadium & alios.

¶ Avius, commemoratut Ciceroni ad Attic. 13. epistola 4. Auius videtur in officio futurus, &c. Vbi tamen nescio num potius

tius Auianus legi conueniat, quomodo familiarium 7. epistol. 24. Est etiam eodem lib. ad Attic. epist. 22. Te de prædio Auiæ exerceri, molestè fero. Dubium mihi, propria ne an appellatiua vox sit.

AVIANI.

C. Auianus Flaccus, Ciceronis amicus, qui filios eius M. & C. vt suos necessarios Allieno, Proconsuli Siciliæ, commendat, & T. Titio Epistolarum famil. 13.

¶ C. Auianus Philoxenus, commendatur ibidem Acilio, vbi nomen illum sortitũ scribit à C. Auiano Flacco, quòd homine nullo plus vsus foret.

¶ C. Auianus Euander, commendatur ibidem C. Memmio. Meminit eius Plinius lib. 36. cap. 5.

M. Auianus M. F. Cõiunctus II. Vir iterexit, & tectum S. P. Sic legitur in lege ædificantium coloniæ Neapolitanæ apud Georgium Fabricium.

Auianæ rescribitur ab AA. & CC. 8. C. titul. 28.

¶ Avienvs, Trib. mil. leg. x. propter seditionem commotam, & rapinas actas, per ignominiam à Cæsare in Africa dimissus. Vide Commentarium belli ciuilis 5.

Auienus Rufus quæratur in Rufis.

AVIDII.

Auidius, synchronus Ciceronis, pro quo ille & Pomponius dixerunt. Ex 2. legum apparet Arpinatem fuisse.

¶ Auidius Quietus, Thraseæ familiaris, Plinium iuniorem vnicè dilexit. Plinius epistolarum 6. ad Quadratum.

¶ M. Avidivs Cassivs, imperium aduersus M. Antoninum arripuit. Pater illi fuit Auidius. Vitam eius descripsit Vulcatius.

¶ Auidius Nigrinus, Proconsulatũ gessit sub Domitiano, vt liquet ex epistolis Plinii & Traiani.

Auidia C. F. Luculla, refertur Inscript. antiq. pag. 369.

Auidio scribit in epistolis suis Libanius Sophista.

¶ Avidienvs Canis, homo sordidus & auarus, notatur apud Horatium Sermonũ 2. Satyra 2.

AVILII.

Auilius Flaccus, præfectus Ægypti sub C. Caligula, multis calamitatibus Iudæos pressit, consentiente Alexandrię populo, & crebris aduersus eos clamoribus personante. Synagogas quoque eorum imaginibus, statuis, aris & victimis polluit. Eusebius in opere Chronico. Extat in eundem inuectiua Philonis.

Auilii aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 363. Item 49. 123. 147. 199.

Q. Auilius, M. Equitum, cæsus à Samnitibus. Liuius 9. pag. 209.

AVITI.

Auitus, citatur Senecæ inter sui seculi Declamatores.

Avitvs, Imperator, cæso Valentiniano III. & vrbe per Vandalos direpta, reipub. præficitur, nec multo pòst à Richimere, militum magistro, Placentiæ captus, iubente Martiano Augusto, imperium deposuit.

¶ Vide Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Auito rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titul. 38.

Alcimus Auitus, Poeta Christianus, cuius extant libri 6.

¶ M. Avlanvs, Trib. mil. C. Antonii, collegæ Ciceronis, homo perditus, Capuæ per Sestium exterminatus. Cicero pro Sestio.

¶ M. Avlivs, præf. sociorũ bello Pun. 2. cæsus cum M. Marcello.

C. Aulius Sex. F. Ianuarius, refertur Inscriptionum ant. pag. 305.

¶ Avliano rescribitur ab Ant. 3. Cod. titul. 19.

¶ Avlizano à Philippo A. 5. Cod. titul. 63.

AVRELII.

Aureliam gẽtem ex Sabinis oriundam, ac à Sole dictam, putant, quòd publicè ei à P. R. datus locus sit, in quo sacra Soli fierẽt. Auctor Sex. Pompeius lib. 1. Hi prius Auselii, quomodo Fusii & Valesii, postea commutatione vnius litteræ, Aurelii, Furii & Valerii dicti sunt. Aureliis varia fuere cognomina, præsertim sub Principibus. Florente verò libertate, non aliter temerè quã Cottas, Orestas & Scauros, appellatos comperimus. Cottas autem, vt ab illis auspicemur, ab iracundia & toruitate dictos volũt. Certè Græci κότον, iram vocant. Hinc Catelliani Cottæ præceptor, vir doctissimus, sic lusit:

Iraſci faciles Cottas, vultuque ſeueros,
Fama refert, domui nomen & inde datum.

Cottæ.

C. Aurelius L. F. C. N. Cotta, cum P. Seruilio Gemino bis Consul fuit, teste Cicerone lib. 4. quæstion. Acad. ac item Cassiodoro, ann. vrbis conditæ DI. & DV. Priore Consulatu de Pœnis & Siculis triumpha uit, vt est in tabulis Capitolinis. Rerum ipsius gestarum meminere Valerius Maximus, Frontinus 4. & Orosius.

M. Aurelius Cotta, legatus missus est ad Philippum, regem Macedonum. Idem Xvir sacrorum fuit. Obiit ann. vrbis conditæ DLII. Liuius 29. & 30. & in fine 31.

C. Aurelius C. F. C. N. primùm legatus Marcelli in bello Punico secundo, deinde Prætor, iurisdictionem vrbanam obtinuit. Interiecto anno Consul factus, Italiam prouinciam habuit. Incidit Consulatus iste in annum vrbis conditæ DLIIII. Liuius 28. 30. & 31.

M. Aurelius Cotta, alius à Decemuiro, legatus L. Scipionis in Asia fuit. Liuius 37.

L. Aurelius Cotta, Trib. militum egit in exercitu L. Æmilii Pauli, bellum aduersus Ligures gerentis. Liuius 40.

L. Aurelius Cotta, alius à superiore, Cõsul an. vrbis conditæ DCX. collegam habuit Ser. Galbam, Oratorem. Quibus in Senatu contendentibus, vter aduersus Viriatum in Hispaniam mitteretur, Scipio Æmilianus neutrum mittendum censuit; *quoniam*, inquit, *alter nihil habet, alteri nihil est satis.* Proinde bellum id Q. Fabio Max. commissum est. Autor Valerius libro 6. cap. 4. Hũc Cottam postea accusatum ab Africano defendit Q. Metellus Macedonicus. Cicero in Bruto, qui & veteratorem illum habitum scribit. Meminit eius & pro Muræna, & in Verrem. item Pedianus & Frontinus Val. lib. 8. cap. 1. Octauo iudicio absolutum tradit.

L. Aurelius Cotta, Consulatum gessit ann. V. C. DCXXXV. cùm Trib. pl. C. Marius collegam Cottæ, L. Metellum Consulem, in carcerem coniecit, vt scribit Plutarchus. In Cottæ huius Consularis locum C. Cæsarem Flaminem Dialem factum esse, tradit Velleius.

L. Aurelius Cotta, Prætorius in mediocrium oratorum numero non ita multum laude processit, sed de industria cùm verbis, tum etiam ipso sono quasi subrusticus subsequebatur, atque imitabatur antiquitatem. Cicero in Bruto & in 3. de Oratore, vbi illum Catuli sodalem vocat. An hic Cotta fuerit, quem Valerius 6. cap. 5. Trib. pl. creditoribus noluisse satisfacere scribit, itẽ de quo Lucilius Satyrarum libro 11. citante Nonio Marcello, ignoro. Certè temporum ratio non refragatur.

M. Aurelius Cotta, quo die togam virilem sumsit, C. Carbonem, à quo M. Cotta pater damnatus fuerat, accusauit, & iudicio afflixit. Val. 5. cap. 4. Dion 36. Reliquit hic Marcus filios tres, C. M. & L. vt Pedianus in Orat. Ciceronis pro C. Cornelio pag. 59. de quibus ordine dicemus.

C. AVRELIVS M. F. COTTA, Orator ille & compar Sulpitii, per actiones illius Tribunatu & vrbe pulsus, in exilium comite Rutilia matre concessit. Postea cum Sylla victore in vrbem rediit. Consul ann. vrbis conditæ DCLXXIX. legem tulit, vt Tribunis pl. liceret post cum honorẽ & alios magistratus capere, quod erat eis lege Syllæ ademptum. Ex Consulatu Galliam sortitus est. Vnde cùm illi decretus esset triũphus, mortuus est ante diem triumphi, cicatrice vulneris, quod ante complures annos acceperat in prælio, resciſſa. Nepos fuit P. Rutilii Rufi, Iureconsulti & Stoici, pro quo antequam in exilium ille discederet, quòd esset sororis eius filius, admodum adolescẽs dixit. Plura de illo, præcipuè verò de genere dicendi eius, Cicero in Bruto, & in dialogis de Oratore. Idem cum Velleio de Diis disputantem introducit de Natura Deorũ. Præterea aduersus hũc, viuente adhuc Sylla, adolescentem se egisse, testatur in oratione pro A. Cæcina. Oratio huius C. Cottæ, quam Consul ad Quirites habuit, extat in historiis Salustii. Vide & Pedianum in orationem contra Pisonem & pro C. Cornelio. Citatur etiam eius oratio pro Cn. Veturio apud Charisium.

M. Aurelius Cotta M. F. C. fr. Cõsul an. V. C. DCLXXX. Missus in Bithyniam, vt eã & Propontidem aduersus Mithradatẽ tueretur, irruptione à Mithradate in Bithyniã facta, Chalcedonen refugit. Quem Rex persecutus terra fudit, ac mari pulcerrima classe exuit. Cicero pro Muræna, Pedianus in Verrinas, Plutarchus in Lucullo, Appianus in Mithradatico. Hic M. Cotta Syllam Cæsari reconciliauit, vnde Cæsaris matrem, AVRELIAM, horum fratrum sororẽ fuisse, coniicimus.

L. Aurelius Cotta M. F. C. & M. fr. Prætor, Consule Pompeio, legem tulit, qua iudicia Senatui, Equitibus & Tribunis communicata

municata sunt, teste Pediano. P. Pætum, Consulem designatum, cùm ambitus reũ peregisset, in locum eius Consul factus est, quem honorem gessit ann. vrbis conditæ DCLXXXIX. Vide Dionem lib. 36. Sequenti mox anno cum P. Setuilio Isaurico Censuram obiit, Cicerone tum Cõsulatum petente, à quo, quòd vini auidissimus esset, festiuo ioco perstrictus est. Vixit adhuc, cùm bellum Mutinense gereretur, Cæsari consanguineo superstes. Cicero Philipp. 2. Meminit idem epist. famil. 12. epist. 2. Quantopere Ciceronis reuocationi ab exilio studuerit, docet oratio pro P. Sestio. Facundiã eius arguit, quòd C. Cæsar in accusatione Cn. Dolabellæ, quem reũ egit, extorqueri sibi causam optimam Cottę patrocinio exclamauit, vt Valerius lib. 8. cap. 9.

M. Aurelius Cotta, præpositus Sardiniæ initio belli ciuilis, audito Valerii, Cæsaris legati, aduentu, à Caralitanis eiectus est. Cæsar eius belli comment. 1.

L. Aurelius Cotta, XVvir sacrorum, cùm in libris fatalibus scriptum inueniretur, Parthos non nisi à rege superari posse, creditus est, sententiam dicturus de Cæsare rege appellando. Suetonius.

L. Aurelius Cotta Messalinus, Oratoris Messalæ F. genti Aureliæ per adoptionem insertus est, matre natus Aurelia, vt liquet ex Plinii cap. 20. & ex Epistolis Ouidii de Ponto hisce versibus:

Quos Volesus patrii cognoscat nominis auctor,
Quos Numa maternus non neget esse suos.
Adiectique probent genitiui agnomina Cottæ,
Si tu non esses, interstura domus.

Et rursum.

Te tamen in turba non ausim Cotta silere,
Præsidium fori, Pieridum lumen.
Maternos Cottas cui Messalasque paternos
Maxima nobilitas ingeminata dedit.

Consulatum, opinor, imperante Augusto gessit, an. V. C. DCCLVII. sub Tiberio sæuissimæ cuiusq; sententiæ autor, teste Tacit. li. 5.

M. Aurelius Cotta, haud dubiè L. superioris filius, Consulatu potitus est sub Tiberio an. vrbis conditæ DCCLXXII. collega M. Valerio patruele.

Aurelius Cotta, superioris F. an nepos fuerit, incertum. Nero Imperator, illi, dissipatis per luxũ opibus, ob generis nobilitatem annuam pecuniã statuit. Tacit. lib. 13.

Orestæ.

Aureliorum, qui primus Orestis cognomen tulit, agrestis, opinor, ingenii, & montanæ ferinæque naturæ fuit, quomodo Orestes ille, Clytemnestræ & Agamemnonis filius, qui & ipse ob eam causam sic appellatus est.

L. Aurelius Orestes, Consulatum gessit cum Sex. Iulio Cæsare ann. vrbis conditæ DLXXXVII. Meminit illorũ Plinius 33. cap. 3. Patrẽ habuit & auum L. prænomine, vt testantur tabulæ Capitolinæ.

L. Aurelius L. F. L. N. Consul ann. V. C. DCXXVIII. Sardiniam prouinciã obtinuit, eamque triennio domuit, teste Liuio libro 60. Quæstor illius fuit C. Gracchus, vt ipse asserit apud Gelliũ. Militauit sub eo & M. Æmilius Scaurus, vt habet autor virorum illustrium.

C. Aurelius Orestes, memoratur Ciceroni in Bruto vt Orator, quomodo & L. fr. Consularis, modò dictus.

L. Aurelius L. F. L. N. Orestes, Consul & collega C. Marii in tertio ipsius Consulatu, in eo honore mortuus est, ann. vrbis conditæ DCLI. Plutarchus in Mario.

Cn. Aurelius Orestes, Prætor vrbanus ann. V. C. DCLXXVII. cuius iudicium rescissum à Consule Æmilio Mamerco, scribit Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

Aurelia Orestilla, vxor Catilinæ, cuius coniugii causa is filium vnicum interemit. Salustius & Valerius 9. cap. 1.

Scauri.

Scauros à tumore & prauitate talorum appellatos, diximus suprà in Æmiliis. Nam & ipsis id cognomen adhæsit.

C. Aurelius Scaurus, Prætor ann. V. C. DLXVII. Sardiniam prouinciam obtinuit. Liuius 39.

C. Aurelius Scaurus, alius, ludum gladiatorium habuisse dicitur: vnde P. Rutilius, Consul, doctoribus accersitis, armorum tractandorum rationem faciliorem milites suos docuit. Valerius 2. cap. 1.

M. Aurelius Scaurus Quæstor fuit L. Valerii Flacci. Cicero in Verrinis.

Avrelii, sine cognomentis.

L. Aurelius, Quæstor vrbanus cum Q. Fabio Labeone, ann. V. C. DLVIII. à sacerdotibus pecuniam, per bellum non collatam, extorsit. Liuius 33.

Q. Aurelius, cùm se proscriptum legeret, *Væ mihi*, inquit, *Albana me villa persequitur.* Plutarchus in Sylla.

L. & C. Aurelii L. F. commendantur

à Cicerone Anchario Proconsuli, Epistolarum 13.

AVRELIA, Cæsaris Dictatoris mater, ex Cottis fuit.

Aurelia, diues & orba, memoratur Plinio in fine Epistolarum, & à Iuuenale.

M. Aurelius Augusto in apparandis tormentis vnà cum P. Mindio, & Cn. Cornelio, & Vitruuio suam operam præstitit. Vitruuius in præfatione primi.

Aurelio rescribit Alexander A. 4. C. tit. 32. & 56.

Aureliæ, Gordianus 5. Cod. tit. 65.

Aureliæ & Alexandræ Val. & Gal. AA. 4. Cod. tit. 6.

Aurelio alii AA. & CC. quarti Codicis titul. 37.

Aurelio, Duci Mesopotamiæ, Constantinus 4. Cod. tit. 42.

Aurelius & Prima, coniuges, referuntur veterum Inscript. pag. 351.

AVRELII, variè cognominati secundum ordinem litterarum.

Aurelius Ælix, athleta celebris, de quo Dion in Heliogabalo.

Aurelius Agrippinus & Aurelia Victoria, compar eius, de patrimonio suo domum æternã vius sibi posuer. Extat Polæ, quo modo testãtur veteres memoriæ pag. 358.

M. Aurelius Alexander Aug. Libertio ab epistolis. Extat Romæ. Coniunx illi fuit Fabia Eugenia, quæ monumentum illi fecit. Inscript. ant. pag. 243.

T. AVRELIVS ANTONINVS, qui postea imperauit, adoptatus ab Imp. Ælio Hadriano. Auũ habuit T. Aurelium Fuluum, bis Consulem & præfectum vrbis, patrem T. Aurelium Fuluum, & ipsum Consularem, matrem Arriam Fadillam, prognatam ex Arrio Antonino, Cõsulari viro. Ipse M. Annium Verũ, cuius amitam Anniam Faustinam coniugem habebat, collocata illi filia, adoptauit, vnde ille M. Aurelius Antoninus dictus est, pater L. Antonini Commodi. Titus 23. annos, Marcus 18. Commodus ferè 13. imperauit.

M. AVRELIVS ANTONINVS A. Diui Seueri F. dictus & Bassianus ex aui materni nomine, & Caracalla à vestis genere. Imperauit post patris obitum annis propè 6. Periit fraude Macrini, præfecti sui, ãno ætatis 43. homo crudelis & libidinosus, vtpote fratris Getæ & Papiniani Iurisconsulti interemtor, & qui nouercam suam duxerit vxorem.

Aurelius Apollinatis, iambotum scriptor, Cari Imperatoris res gestas in litteras retulit. Vopiscus in Numeriano.

Aurelio Attiliano rescripsit D. Hadrianus Pand. 48. de pœnis 27.

Aurelio Balbo, viro integerrimo, moribusque ornato, qui se quietioris perfectioris q; vitæ desiderio ex negotiis ciuilibus, in quibus fuerat cum laude versatus, Iouis opt. max. beneficio subduxit, hic in spe resurrectionis quiescenti locus publicè datus est. Extat Romæ. Inscript. antiq. pag. 278.

Aurelio Basso rescripsit Pius Pand. de legit. tutoribus, teste Vlpiano.

M. AVRELIVS CARVS, imperauit post Probum cum Carino & Numeriano, filiis, per biennium. Hic ab Apro socero interemtus est, ille à Diocletiano victus interiit. Pater fulmine perüt. De Carino F. plura Suidas καρῖνος.

M. Aurelius Cassiodorus, Cos. sub Theodorico rege ann. vrbis conditæ MCCLXVI.

¶ De sepulcro Constantinopolitano Onuphrius p. 72.

M. AVRELIVS CLAVDIVS, imperauit annis ferè 2. Huic inscriptio legitur posita in villa Tusculana ad ædem S. Dominici: *Imp. Cæs. M. Aur. Claudio P. F. inuicto Augusto. Benacenses.* Inscript. ant. pag 166. Fratres habuit Quintillum & Crispum. Quintillus paucis diebus imperio potitus, cæsus est. Ex Crispi F. Claudia natus est Constantius A.

Aurelio Chresimo rescribunt AA. & CC. 2. Cod.

Aurelius Cornutus, citatur & perstringitur simul à Macrobio pag. 261.

Aurelius Celsinus, Præf. vrbis sub Constantiis fratribus.

M. Aurelius Aug. N. N. lib. Epaphroditus Exactor operũ dominicorum, & Laberia Felicitas, fecerunt sibi & suis. Inscript. antiq. pag. 244.

M. Aurelio Eureto, coniugi carissimo, qui vixit annis LXIII. *mens.* VIII. *Septimia Felicitas vxor & M. Aurelius Euretus & Septimia Euresia & Aurelius Pudẽtianus filio carissimo negotianti pullario patri b. m. f.* Extat Romæ. Inscript. antiq. pag. 302.

Aureliæ Pum. Vitaliæ matri piissimæ, quæ vixit ann. 20. Iulianæ coniugi sanctissimæ, quæ vixit ann. xx. & Domnæ sorori, quæ vixit ann. 11. Aurelius Eusebius contra votum fidel. Pausani. Extat Mediolani. Inscript. antiq. pag. 49.

M. Aurelius Eutycheus, cum Vicelia Rufina coniuge. Ibidem pag. 99.

Aure-

Aurelius Fauſtus, declamationes edidit temporibus Auguſti.

Aurelius Felix, refertur Scæuolæ Pand. 34. tit. 3. L. 28.

Aurelius Feſtinus, Aureliĭ Imp. lib. Firmi tyrannidem ſcripſit.

Aureliæ Fortunatæ, vixit ann. XX. T. Aurelius Leuinius, vxori optimæ. Inſcript. antiq. pag. 298.

Aurelius Fuſcus, Conſul ordinarius ſub Valeriano. Quibuſdam Arellius vocatur.

Aurelius Gordianus, Conſul fuit, cũ cæſus eſt Aurelianus, Imperator. Vopiſcus.

Aurelio Herodi reſcribitur ab Alex. A. 6. Cod. tit. 2.

Aurelius Ianuarius & Aurelius Valentianus, cum Iuſto patre referuntur veterum inſcriptionum pag. 43.

Aurelius Ianuarius Conſul ſub Conſtantino ann. V. C. MLXXX. Proconſul Hiſpaniæ citerioris, aliarumq; compluriũ prouinciarũ præſes, vt indicat inſcriptio veterũ memoriarũ pag. 13. Reſcribitur illi à Conſtantino 6. Cod. tit. 1. & vt præf. vrb. 9. C. tit. 42.

M. Aurelius Iuſtinianus, refertur inſcriptionum veterum pag. 179.

Aurelius Leuinus, relatus eſt in Aurelia Fortunata.

Aurelius Liberalis, dicetur mox in Aurelia Materniana.

Aureliæ Lucidiæ Cratæ dulciſſim. adoleſcen. integerrimæ venuſtiſſimæq. M. Aurelius Luc. Pius infeliciſſimus pater inſperatos tumulos dedit. miſ. vlt. que dona. Inſcript. antiq. pagina 160.

AVRELIVS MACROBIVS, vir Conſularis, & ſcriptor vulgò notus, floruit ſub Theodoſio & filiis eius.

M. Aurelio Marcellino, coniugi dulciſſimo, Sauſeia Criſpina coniunx. Inſcript. antiq. pagina 362.

Aurelius Mahes. Ibidem pag. 41.

M. Aurelius Marius Seleucus veteranus, pag. 368.

L. Aurelius Martianus Aug. lib. Exceptor. pag. 153. & 155.

Aureliæ Materniane coniugi incomp. quæ vixit ann. mecum XXII. *ſine vlla querela Aurelius Liberalis maritus.* pag. 231.

Aurelia Meſſalina, mater fuit Clodĭi Albini, eius, quem Seuerus primùm Cæſarẽ fecit, deinde bello petitum oppreſſit.

M. Aurelius Menophilus quæratur apud Sigonium Emend. pag. 146.

M. Aurelius Nicolaus Aureliæ Hygiæ coniugi dulciſſ. B. M. fecit. Inſcript. antiq. pag. 111.

Aurelius Opilius, Muſarum libros reliquit, homo libertinæ eõditionis, & qui primò Philoſophiam, deinde Rhetoricam, nouiſſimè Grammaticam docuit. Secutus Rutilium damnatum in Aſiam, Smyrnæ conſenuit. Vide Tranquillum & Gellium. Citatur paſſim à Sex. Pompeio.

M. Aurelius Pacorus & M. Cocceius Stratocles, aditus Veneris, hortorũ Saluſtianorum baſem cum pauimento marmorato D. D. refertur Martiano antiquæ Romæ lib. 6.

M. Aurelius Palma, citatur Caio I. C. Pand 46. de fideiuſs. & mandat. l. 71.

¶ P. AVRELIVS PECVNIOLA, præfectus à Cotta, ſanguine ſibi coniuncto, Liparitanæ obſidioni, quòd ipſius culpa ager inceſſus, & caſtra penè capta eſſent, ab eodẽ virgis cæſus, & militiæ munere inter pedites fungi coactus eſt. Val. 2. c. 2. Front. lib. 4. c. 1.

Aurelius Philippus, ſcripſit vitã Alexandri Seueri, libertus patris ipſius. Lampridius. Notatur à Capitolino.

M. Aurelius CL. Pompeianus mil. leg. VIII. Antoninianæ. Floruit ſub Antonino Caracalla. Refertur vet. memor. pag. 481.

Aurelius Primitiuus & Aurelia Seuera Aureliæ Zoſimæ, alumnæ ſuæ. Ibidem pagin. 297.

Aureliæ Primitinæ, coniugi cariſſimæ, vinos fecit Zoſimianus Aug. libert. nomenclator à cenſibus, &c. pag. 188.

AVREL. PROBVS Imp. De hoc dicemus infrà in Probis.

Aurelius Proculus, Proconſul Achaiæ, Paulo Pand. 36. ad S. C. Trebell. in fine.

Sex. Aurelius Propertius, memoratur Ciceroni in oratione pro domo ſua. An idẽ ille ſit Sex. Aurelius, qui in Senatu per quietem à Ioue ſe monitum dixit, vt Pompeio & Craſſo Coſs. reuelaret, priuſquam abirent Conſulatu, poſitis ſimultatibus, mutuã beneuolentiam redintegrarent, incertum.

SEX. AVRELIVS PROPERTIVS, Poeta, ex Meuania, ciuitate Vmbriæ, vt eius carmẽ indicat, patrem cum patrimonio in bello Peruſino amiſit, quippe vnum ex 30. deditĭtiis, qui L. Antoniũ ſecuti erant. Petita Roma, in amicitiã Mœcenatis & Cornelii Galli venit, quorũ opibus ſuſtentatus, Poeticis ſtudiis ſe totum dedit. Scripſit libros elegiarum 4. in quibus imitatur Callimachum, Philetã & Mimnermã, Græcos autores, in quo genere, iudice Quintilian. ſecundã in-

rer Latinos palmã obtinet, durior Tibullo, & ex Græcanicis nimis multa mutuatus. Cyntbiã amicã impensè celebrat, ficto nomine, cũ Hostia sit appellata, vt testatur Apuleius in Apologia. Meminit Ouidius Propertii, vt scriptoris amorũ, & sodalis sui, quique Gallo successerit, vr ille Tibullo, 2. & 4. Tristium.

Aurelio Pulchro rescribitur à Philippo Imp. 5. Cod. tit. 72.

Aurelius Quietus refertur Pand. 17. tit. Mãdati, vtpote cõtra quẽ respõderit Celsus.

M. Aurelius Romanus & Antistia Chresima, vxor eius, fecerunt sibi, &c. Ea inscriptio extat Romæ in æde Diuæ Anastasiæ, referturque veterum memoriarum p. 308.

Aurelius Romulus, vt conductor vectigalis, cuius bona fiscus occuparit, velut obligata sibi, memoratur Pand. 46. de fideiussoribus & mandat.

L. Aurelius Respectus, pater, & eodem nomine F. iuuenis eruditus, causidicus, defunctus ann. ætatis 18. patre superstite, referuntur inscriptione vetusta apud Ioannem Stumpfium in opere Chronico.

Aurelius Saturninus, veteranus, cũ Aurelia Secundina coniuge & Aureliis, Secundino & Crescentino F. refertur antiquarũ inscript. pagina 376.

Aurelius Secũdinus cũ Aurelia Valẽtina coniuge, & Aurelio Secundiano F. ibidem.

Aurelius Senecio, miles, pag. 253.

M. Avrelivs Severvs Alexander, laudatissimus princeps, imperauit annis 13. Occisus est à militib. in Gallia fraude & opera successoris Maximini. De hoc cõplures.

Q. Aurelius Festianus nar. Pan. vet. cũ Aurelia Glauce coniuge. Inscript. antiq. pagina 363.

Aurelia Soteria, pag. 359. Eidem rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 22.

Aureliæ L. F. Statiliæ Claudianæ, quæ vixit anno 1. m. 1. d. 1. filiæ, Herodes & Iuliana parentes. Inscript. antiq. pag. 362.

Aurelia Sura Q. F. cum Aurelio Tricone marito & Aurelio Vrso F. pag. 396.

Q. Avrelivs Symmachvs, vir Romanus, & suæ ętatis honoratissimus. Fuit enim Consularis, & Pontifex & præfectus vrbis, & Orator clarissimus. Consulatũ gessit cũ Aetio an. V. C. MCLXXXXIX. Missus aliquãdo à Senatu ad Augustos principes, p sacris Deorũ, & Vestaliũ stipẽdiis, nihil obtinuit. ea oratio extat inter opera Ambrosii & Prudentii, quicam acerrimè confutarunt. Extant & eius Epistolæ, in quibus Angelus Politianus breuitatem rotundam cõmendari scribit. Fratres tres habuit, quibus omnibus superstes fuit, filiam item & filium, quem Prætoriũ vidit. Plures fuerunt Symmachi Romæ, sed de quibus dubitem, num gentis Aureliæ censendi sint; proinde eos alio loco referam.

Aurelia Taria Thyatirenæ, castissima matronæ, Pacuuius Fronto. Extat Patauii græcè. Vide Inscript. antiq. pag. 341.

M. Aurelius Valentinianus, præses Hispaniæ citerioris, sub Carino. Ibidem pagina 8.

Aurelia Valeriana F. Heluiæ Chresiæ. pagina 107.

Aurelius Verus Traiani vitam & res gestas scripsit.

M. Aurelius Venustus, veteranus. Inscrip. antiq. pag 212.

Aurelius Victor, cognomento Primus, vir Senatorius sub Mactino.

Aurelius Victor, alius, floruit sub Gallieno Principe, vt patet ex Inscriptione vetusta pag. 195.

Sex. Avrelivs Victor, collega Valentiniani II. in primo Consulatu ann. V. C. MCXXII. Hic, opinor, est scriptor ille Historicus, quem Marcellinus à Iuliano Pannoniæ secundæ præfectum scribit, honoratumque æneastatua, postea verò etiam vrbi præfectum, sobrietatis nomine cunctis laudatissimum, lib. 21.

L. Aurelius L. L. Victor, refertur Inscrip. antiq. pag. 367.

Aurelii, Victorinus & Victorianus p. 38.

C. Avrelivs Valerivs Diocletianvs, Imperator ab exercitu factus post cędẽ Numeriani, cùm Arriũ Aprũ, eius interfectorem, sua manu peremisset, Carinũ sustulit, M. Aurelium Val. Maximianũ imperii consortẽ legit, Galerium Maximianum & Constantium Chlorũ Cęsares fecit. Quorũ singulari concordia, & strenua opera, domitis vbiq; terrarũ Rom. nominis hostib. auctoq; & confirmato imperio, Diocletianus & Maximianus speciosissimũ triumphũ duxerunt. Actis autẽ in imperio annis 20. depositis insignibus & Augustali potentia, ad vitã priuatã ambo redierunt: sed ille in proposito firmus pstitit, hic pœnitudine ductꝰ, imperiũ resumere voluit, q illi fraudi fuit. Diocletianus vir prudẽs, & magni cõsilii erat. Maximianus ingeniũ asperius & truculentius obtinebat, dignus vterq; maiori laude, si

de, si à Christianorũ sanguine tẽperassent, quem omnibus retrò Principib. crudelius effuderunt. Diocletianus traductis in vita priuata annis 8. per metũ veneno se extinxit ano ętatis 78. Maximianus dũ filio primũ, deinde Cõstantino genero insidiatur, pditus à filia, Massiliæ necatur ætate sexagenarius. ¶ De Diocletiano & Maximiano prę clarè Carolus Sigonius lib. 1. de imperio occidentali, Onuphrius Panuinius de Principibus Rom. Memorabile est, quod de Diocletiano tradidit Suidas, nẽpe Ægypto potitum scripta veterum de fusione (Græcis χυμεία est) argenti atq; auri conquisita combussisse, ne ex illa arte ditati Ægyptii, & pecuniæ freti copiis, in posterũ rebellarẽt. Agit idem de χυμεία eadem διεξοδικὴ χρυσόμανον.

M. AVRELIVS VAL. MAXENTIVS, Maximiani ex Eutropia Syra F. etsi quidã supposítum volunt, simulatque Galerium Maximianum Cæsares dixisse Maximinum, sororis filium, & Seuerum fama vulgauit, ipse à Prætorianis, non abnuente Senatu, creatus est Imperator. Venientem contra se Seuerum Cæsarem cum ingenti exercitu, corruptis militibus ipsius, fugientem interemit. Qua victoria elatus, libidini, auaritiæ & crudelitati se mancipauit, magicas artes exercuit, quibus victoriam pollicentibus, contra Constantinum copias eduxit, sed magna suorum strage victus, & in Tiberi submersus est. ¶ Vide eandem Sigonii historiam lib. 2. & Onuphrium Panuinium ibid.

AVRELIANI.

Aurelianus, sub Imperatore Nerua supplicio affecit Victorinum Martyrem, cuius memoria occurrit 5. Septembris.

¶ Aurelianus Seuerus, Pescennii Nigri consocer, memoratur Spartiano. An autẽ idem sit, ad quẽ rescribitur ab Impp. Seuero & Antonino 8. Cod. tit. 45. nondum satis iudicatum habeo.

Aureliano Quarto rescribitur ab AA. & CC. C. li. 2. tit. 5. Fortassis & eidẽ 8. C. tit. 42.

VAL. AVRELIANVS, quocunq; loco & genere natus, vir fortissimus fuit, & in armis a pueritia exercitus, corpore procero & decoro, tum seueritatis immensæ. Valerianus illum ad Consulatũ, Claudius decumbẽs, sua sentẽtia ad imperiũ prouexit. In quo felicitatẽ Alexandri & Cæsaris referens, tricnio Romanũ orbẽ ab inuasoribus recuperauit. Triumphum egit gloriosissimum, Zenobia, regina Orientis, ante currum ducta. Inde vrbem quantum nemo superiorũ ampliauit, Soli templum magnificentissimum condidit, quòd mater ipsius Solis sacerdos fuisset. In summa, necessarius illis temporibus princeps fuit, nec inutilis reipub. tamẽ clementia caruit, quæ res illi perniciẽ maturauit; notarii namq; sui dolo periit, anno imperii 6. Ex filia superstite natus illi nepos est, Aurelianus, quem Proconsulem Ciliciæ fuisse, scribit Vopiscus.

Aureliano, Præfecto prætorio, rescribũt Honorius & Theodosius AA. C. de Iudæis & Cœlicolis.

L. AVRIFEX, describitur Ciceroni 2. de Oratore vir valde breuis, & ob id, cũ inter Iudices sederet, aliquando iocis L. Philippi Oratoris obnoxius.

AVRVNCVLEII.

C. Aurunculeius, Prætor belli Pun. 2. anno 10. qui fuit ann. V. C. DXXXXV. Q. Fabio Max. v. Q. Fuluio Flacco IIII. Cos. Sardiniam insulã duabus legionibus tenuit, quo anno exacto, prorogatũ illi imperium est. Liuius 27.

L. Aurunculeius, Prætor ann. vrbis conditæ DLXIII. vrbanam iurisdictionem sortitus est. Liuius initio 37.

¶ L. Aurunculeius Cotta, legatus Cæsaris in Gallia, circumuentus insidiis ab Ambiorigis exercitu, interimitur cũ tota legione. Cæsar commentario eius belli 5. An autem præter hunc alius Cotta legatus Cæsaris in Gallia fuerit, qui de Romanorum repub. Græcè scripserit, citante illũ Athenæo in fine dipnosophistarum 6. nondum apud alios scriptores obseruauimus.

Aurunculeius Pætus, floruit sub Augusto, memorante ipsum Dione lib. 54. p. 360. apud quem tamẽ Articuleius legitur, quomodo & Pand. iur. ciuil. tit. 5. mẽtio fit Arti culciani S. C. vtrobiq;, vt opinor, mendosè.

Aurunculeius Pætus, collega fuit Traiani principis Consulatu illius 4. quem gessit imperii sui ann. 3. V. C. DCCCLIII. Haloandro Articuleius vocatur & hic, quomodo ille Dioni. Ad hunc refero S. C. cuius paulò antè meminimus.

Aurunculeius Cornelianus, occisus est à Seuero principe. Spartianus.

M. Aurũculeio Iuliano, Equiti Romano, Herennius Victorinus Vic. leg. XXII. (mitti mus cætera, quæ legi possunt) posuit. Hæc epigraphe refertur monumentis agri Moguntini pag. 483.

AVSONII.

D. Avsonivs Gallvs Burdigalenſis, patre natus Auſonio Medico, Poeta, & Gratiani Imperatoris præceptor fuit, à quo cũ ipſi ſimul & patri Quæſtor fuiſſet, ad præfecturam duplicem & Conſulatũ euectus eſt, cui in eo magiſtratu eleganti oratione gratias egit, quę oratio inter cætera eius opuſcula etiamnum extat. Ex liberis Heſperiũ filiũ vidit Conſulem, filiam Thaleſio Cõſulari viro iunxit, vnde natum ſibi nepotẽ cognominẽ & genethliaco celebrauit, & protreptico ad ſtudia litterarum hortatus eſt. Habuit & fratres duos, quorum ad ſummum maior culmen peruenit honorum, vt ipſe ſcribit, præfectus Gallis & Libyæ & Latio. Epigrammata eius doctis vnicè probantur. Moſellam verò ipſius ita prædicat Symmachus orator, vt libris Maronis adiũgendum puret.

Auſonius alius, frater Iuliani fuit, eius, ad quem extant D. Hieronymi epiſtolæ.

Auſonius, Sophiſta, ſcripſit epiſtolas & alia quædam ad Nonnum, vt habet Suidas.

¶ Avsterio reſcribitur à Gordiano 4. Cod. tit. 34.

Auſterio alii ab AA. & CC. 7. Codic. titulo 16.

¶ Axivs, memoratur à Cicerone ad Attic. lib. 3. epiſt. 15. Vide Notas Fuluii Vrſini in opera Ciceronis pag. 113. & ſeq. Plura de eodem Varro lib. 3. de re ruſt. capite 7. & 16.

BABILII.

Babilius mortuus. Cæſar ex vncia, Lepta ex triente. Cicero ad Atticum lib. 13.

Babilius quidam Cæſarianus, memoratur Comment. 6. de bello ciuili.

¶ Babilvs, Aſtrologus, à quo cùm Nero de conſpecta ſtella crinita, quæ ſummis poteſtatibus exitium portendere vulgò exiſtimatur, didiciſſet, ſolere reges talia oſtenta cæde aliqua illuſtri expiare, atque à ſemet in capita procerum depellere, nobiliſſimo cuique exitium deſtinauit. Suetonius.

¶ L. Bacilus, nominatur Dioni lib. 43.

BADII.

Badius Campanus, ſingulari certamine victus à T. Quintio Criſpino, relicto equo, pedes aufugit. Liuius 26.

Badius Macrinus, inſcriptionem poſuit Conſtantino Magno Tarracone in Hiſpania. Inſcript. ant. pag. 2.

¶ A. Baecvlonivs, Signifer. Liui. 46.

¶ Baieniam gentem fuiſſe, indicat inſcriptio apud amnem Brentium, qui Dantubium influit in vico eiuſdem nominis: *H. DD. Apollini Granno Baienius Victor, & Baienius Victor, & Baienius Victorinus, filius eius, ex iuſſu. ſignum cum baſe*.

¶ Balbilivm Ciceroad Att. 15. ſubſidium ſenectutis ſuæ vocat.

C. Balbillus citatur à Seneca libro quarto nat. quæſt. capite 11. à Plinio procem. libro 19.

¶ Balbvs, proſcriptus à Triumuiris, quomodo cùm F. perierit, Appianus 4.

¶ Balbinvs, proſcriptus à Triumuiris, poſtea factus eſt Cõſul. App. 4. Fors hic eſt, cuius meminit Cicero ad Attic. 13. p. 496.

Balbinvs Imperator, bis antè Conſul, & præfectus vrbis, & plurimarum prouinciarum rector, genus ſuum referebat ad Corn. Balbum Theophanẽ, qui per Pompeium ciuitatem meruerat, cùm eſſet patriæ ſuæ nobiliſs. idemq; hiſtoriæ ſcriptor. Capitolinus.

Balbinus quidam notatur apud Horatium lib. 1. Serm. Sat. 3.

Illuc præuertamur, amatorem quòd amica
Turpia decipiunt cæcum vitia, aut etiam ipſa hæc
Delectant: veluti Balbinum polypus Agna.

¶ L. Ban-

¶ L. BANTIVS Nolanus, donis mollitus à Marcello, in Rom. societate permansit. Liuius 23.

¶ L. BALVENTIVS, Centurio sub Cæsare in Galliis, vir fortissimus, cæsus ab Eburonibus in clade Tituriana. Comment. 5.

¶ BARBARVS, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi.

¶ BARBATIVS, M. Antonii Quæstor. App. 5.

Barbatius Philippus, cùm seruus fugitiuus esset, Romæ præturam petiit, & Prætor designatus est. Pandect. de off. Prætoris ex Vlpiano.

BARBII.

M. Barbius Soter Barbiæ Asclepiodoræ, filiæ pientissimæ. Hæc inscriptio extat Polæ in Dalmatia. Vide Inscript. antiq. pag. 359.

T. Barbius Titianus Decurio Æmonæ. &c. pag. 371. vbi apparet, eum M. Titii filium fuisse, & M. Titium ante adoptionem dictum.

P. Barbius P. F. Maximianus miles coh. prætor, &c. pag. 251.

Barbius Proculus Tesseranus, speculator Tacito lib. 17.

Barbius Philippicus, homo comis & blandis moribus, euehitur ad summos magistratus Antonii Triumuiri opera. Hunc in foro ius dicentem herus, à quo olim aufugerat, agnouit. Ergo tacitè aggressus, & veste à tergo prehensa: Salue, inquit, veteri & seruili nomine adiecto. At ille percellitur, veteri domino facilè agnito, rogans vt taceat. Domum ducit: maximaque pecunia numerata, se tandem redimit, & pudore Antonii, ob maculam hanc ære emtum mancipium animi dolorem silentio dissimulauit. Hæc Suidas.

¶ BARBVLA, de quo & Murco præclara est Appiani narratio libro quarto de bellis ciuil.

¶ BARBVLEIVS, Histrio parum sanus, ex Sallustio citante Prisciano Grammatico libro 6.

¶ BARRVLVS, floruit tempore Ciceronis. Valerius 7. cap. 9.

¶ BARVS, de quo Horatius 1. Serm. Satyr. 4.

Nonne vides, Albi vt malè viuat filius? vti, Barus inops? magnum documentum, ne patriam rem
Perdere quis velit.

¶ BASILIVS, Cõsul ann. V. C. MCCXVI. Basilio rescribitur ab Alexand. A. 5. C. titulo 62.

Basilio alii ab AA. & CC. 8. Codicis titulo 29.

Flauius Basilius, Consul sub Augustulo ann. vrbis conditæ MCCXXIX. Hic, opinor, Præfectus prætor. & Vicarius Odoacris fuit.

Basilius iunior V. C. Consul anno MCCXXXIII. solus.

Basilius V. C. Consul solus anno vrbis conditæ MCCLXXXXIIII.

¶ BASILIDAE rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14.

¶ BASILISSAE ab iisdem quarti Codic. titulo 29.

¶ BASILICAE 4. Cod. tit. 44.

¶ BASILLA, virgo & Martyr, cuius sponsus Pompeius, 14. Cal. Iunii.

¶ BASILISCVS, 20. menses imperio potitus sub Zenone cum Marco F. quem Cæsarem salutauerat.

Basiliscus, Armatii, qui superioris Basiliſci consobrinus erat, F. Cęsar renunciatus à Zenone Augusto, mox fit sacerdos, demum Cyzicenorum Episcopus.

¶ *M. BASSAEO M. F. Pal. Axio Patri Col. Cur. R. P. IIvir. Munif. Proc. Aug. via Ost. & Camp.* Georgius Fabricius in sua Roma pag. 56.

¶ C. BASSVS, scripsit libros de origine vocabulorum. Gellius 2. cap. 4.

Bassus, dictus Secundus à felicitate. Plutarchus in Coriolano.

Bassus, Poeta, de quo præclarè Tacitus in dial. de oratore.

Bassus, Augusti lib. prox. ab epistolis Græcis. Inscriptionum antiq. pag. 246.

Bassus, declamator, citatur Senecæ declamationum lib. 10. vt consectator amaritudinis & simulationis actionis oratoriæ. Variè autem idem nominatur, nunc Fuluius Bassus, nunc Inlius Bassus, nunc Sepullius.

Bassus, ἀνάγνως & æmulus Apollonii. De hoc Suidas.

Basso, præfect. vrbis, rescribit Constantinus Magnus Cod. de legibus & constitutionibus Principum.

Basso alii, Præfect. præt. rescribitur à Theodosio & Valent. AA. Codic. prim. de Apostatis.

Basso alii ab AA. & CC. quarti Codic. titulo 31.

Basso alii rescribit Pius quinti Codici titul. 25.

Basso & Bassiano scribit Libanius in Epistolis suis.

¶ M. Bassinivs Vitalis, refertur in memoriis Augustanis. Inscript. antiq. p. 448.

¶ Batillvs Mæcenas, refertur Senecæ.

BATONII

Batonius, memoratur Ciceroni epistola penultima lib. 6. ad Att.

Q. Batonius Telesphorus patronus & illius lib. Q. Batonius Onesimus, referuntur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pagina 255.

BAVII

M. Bauius, Poeta, quem notat Virgilius in Bucolicis, moritur in Cappadocia ante bellum Actiaeum. Eusebius in Chronicis.

Bauiæ M. filiæ. Inscript. ant. pag. 331.

Bauia Q. L. prima cum Polycleto. pagina 334.

¶ Bavto, transrhenanus genere, fidus Valentiniano II. memoratur Ambrosio, qui & interitum ipsius narrat epistola quadam. Consulatum gessit ann. vrbis conditæ MCXXXVII. collega in eo honore Arcadii. Augustinus contra litteras Petiliani 3. cap. 25. cùm Mediolanum, inquit, venerim, eique Cõsuli Calend. Ianuar. laudem in tanto conuentu conspectuque hominum pro mea tunc Rhetorica professione recitauerim. &c.

¶ Beatianvs. dux Theodosii iunioris. Histor. tripart. 11. cap. 15.

BEBII Plebeii.

¶ Quidã habẽt Bębii per æ, itẽ Tamphilus non Pamphilus.

Q. Bebius Pamphilus, cum Valerio Flacco missus Saguntum & Carthaginem, ad ducem ipsum Hannibalem, si bello nõ absisteretur, in pœnam rupti fœderis deposcendum. Liuius 21.

Cn. Bebius Pamphilus (inuenio & C. & M. dici) ann. vrbis conditæ NLIII. Ædilis pl. proximo Prætor, acceptaa C. Aurelio, prioris anni Consule, prouincia Gallia, temerè Insubrium fines ingressus, propè cum toto exercitu est circumuentus. Supra 6. millia & 600. milites amisit. Liuius 32.

Cn. Bebius Pamphilus Q. F. vt scribit Plinius libro 13. capite 13. Ædilis cum M. Lepido, serius tamen quàm ille quinq; annis Consul factus, nempe ann. vrbis conditæ DLXXII. cum collega L. Æmilio Paulo in Ligutibus rem prosperè gessit, vnde supplicatio in diem vnum decreta. Liuius in fine 39. & 40.

M. Bebius Pamphilus Cn. fr. proximo anno Consul, triumphauit cum collega P. Corn. Lentulo de Liguribus Apuanis, quos ad 12. M. improuisò oppressos & deditos in agrum Samnitum traduxerunt. Liuius 40. qui omnium primos nullo gesto bello triumphasse scribit.

Cn. Bebius Pamphilus, Prætor vrbanus, anno vrbis conditæ NLXXXVI. in eo magistratu subitò exinctus, cùm à puero quæsisset horas. Plinius 7. cap. 53. Nam de hoc loqui existimo.

¶ Bebius Herennius, Trib. pl. belli Pun. secundi anno 2. vrbis conditæ NXXXVII. criminando Senatum & nobilitatem effecit, vt C. Terentius, homo nouus, cuius cognatus erat, Consul crearetur. Liuius 22.

L. Bebius, vnus ex 10. legatis Scip. Africani ann. vrbis conditæ DLI.

Q. Bebius, Trib. pl. an. NLIIII. gratificaturus plebi, patres criminari cæpit, quòd bella ex bellis serrerent, rogationem de bello Macedonico abrogatam cupiens; vnde in Senatu probris lacerat us est. Liuius trigesimo primo.

Cn. Bebius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ DL. C. Claudio, M. Liuio, Censoribus, ob discorditer actam Censuram diem ad populum dixit. Liuius 29. Valerius libri 7. capite 2.

¶ L. Bebius Diues, periit in Prætura, cũ obtineret Hispaniam vlteriorem, ann. vrb. conditæ NLXV. In quam dum proficiscitur, à Liguribus circumuentus, magna parte comitum cæsa, cum paucis Massiliam perfugiens, intra triduum expirauit. Liuius 37.

¶ Q. Bebius Sulea, vnus ex quinque legatis, qui in Macedoniam & Alexandriam missi, ann. vrbis conditæ NLXXXI. Liuius 42.

L. Bebius, legatus missus à L. Æmilio Paulo Cos. desig. in Macedoniam ad exercitus visendos, classemque & comperta referenda, quot aut terrestribus, aut nauali bus copiis opus esset. Liuius 44.

A. Bebius, accusatus ab Ætolis apud Æmilium Paulum, quòd ad ministerium cædis DL. principum suæ gentis milites Roman. præbuisset, damnatus est. Liuius 45.

C. Bebius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ NCXLIII. corrumpi se pecunia à Iugurtha passus, auctore Salustio. Hic, puto, est, quẽ Appianus scribit bello sociali relictum Prætorem

torem à L. Cæsare, cùm morbo decederet.

M. Bebius, à C. Mario & Cinna cæsus. Appianus 1. Florus vnco tractum scribit, etsi alium quoque Bebium à Syllanis laceratum tradit.

M. Bebius, vir fortis, interfectus iussu L. Pisonis, eius, in quem extat Ciceronis oratio. Cicero inibi.

A. Bebius, Eques Rom. bello Hispaniensi à Pompeio ad Cæsarem profugit. Comment. 6.

Bebius & Egnatius, vicini Attici. Ad Attic. lib. 13. epist. 44.

Bebius, vir Consularis, cæsus ab Illyriis post mortem Cæsaris Dictatoris. Appianus in Illyrico.

¶ Bebius Crispus, Vitellii Cæsaris compotationibus, per quas plerique suffocabãtur, propter morbum aliquãdiu exemptus, facetè dicebat, nisi ægrotassem, periissem. Suidas Βρίσπος.

¶ Bebius Marcellinus, superstitibus 4. filiis, trucidatus est in foro sub Antonino Caracalla, fraude Pollenii Sebennii. Dion.

¶ Bebius Massa, vir nefarius, memoratur Corn. Tacito libro 20. & in vita Agricolæ, & Plinio Epistolarum 3. quem Iuuenalis delatorem, Martialis furem appellat.

¶ Bebius Macer, vir Consularis, Procõsul rexit Hispanos. Eodem imperio missus in Dalmatiam, integrè & iustè prouinciã habuit. Fuit & præfect. vrbis sub Hadriano primis illius tempotibus. Ad hunc extant epistolæ Plinii.

Bebius Macer, Præfectus prætorio sub Valeriano, auctore Fl. Vopisco.

Bebii Macri de re Grammatica libri citantur Seruio, Charisio & Fulgentio Placiadi.

Bebius Macrinus, Rhetor, quem audiuit Alex. Seuerus, teste Lampridio.

¶ Bebius Metianus, floruit sub Antoninis, auctore Capitolino in Albino, cui illũ affinem fuisse, scribit.

¶ L. Bebius Aurelianus, cum Bebiis F. F. Nouiano & Secundino, & Bebia Profutura F. refertur Inscriptionum antiquarum pag. 172.

¶ L. Bebius Buttus. Ibid. pag. 406.

A. Bebius C. F. Scap. Clemens Miles leg. XXII. An. LX. Stip. XXIII. H.S.E. Hæc inscriptio extat Moguntiæ.

Bebius Marcellus Bebio Marullo filiam collocauit centenis promissis, cùm etiam filium haberet. Ex Tryphonino Pand. 24. titulo 4.

¶ Bellio rescribitur à Seuero & Anton. 8. Cod. tit. 14. de pignoribus.

BELLICII.

C. Bellicius Torquatus, Consul sub Hadriano ann. V. C. DCCCLXXVI.

C. Bellicius Natalis, Consul cum P. Scipione Asiatico. Vide Inscript. ant. pagina 201.

M. Bellicius Saturninus, Trib. coh. 1. Fl. Brit. Ibidem pag. 398.

Bellicii aliquot referuntur item pagina 448.

Bellicio cuidam scribitur ab Ambrosio in fine secundi Epistolarum.

Bellicius quidam, Prætor populi Romani, à Piratis captiuus abductus est. Plutarchus in Pompeio.

¶ C. Bellonivs, refertur Inscrip. antiq. pag. 464.

¶ C. Beotivs, Eques Rheginus, Pompeianus, à Cæsare in Africa captus. Com. 5. In meo codice C. Biotius legitur.

¶ Bessio rescribunt AA. & CC. 4. Cod. de rebus creditis. Opinor nomen esse corruptum.

¶ Betitivs, vir Consularis, refertur honorificè in memoriis Rom. Inscript. antiq. pag. 287.

BETVTII.

T. Betutius Burrhus Asculanus, omniũ extra vrbem eloquentissimus, cuius sunt orationes aliquot Asculi habitæ. Illa Romæ contrà Cæpionem nobilis sanè, cui orationi Cæpionis ore respondit Ælius, qui scripsitauit orationes multas, orator ipse nunquam fuit. Cicero in Bruto.

L. Betutius L. F. vot. tenax L. Betutio L. P. Rufo patri, Cintuliæ L. F. Maximæ matri, C. Betutio L. F. Saluio patruo, L. Betutio L. F. auo. Inscriptiones ant. pag. 58.

L. Betutio C. F. Sextiæ T. F. Primæ Betutiæ L. F. Tertullæ. Ibidem pag. 322.

Betutiæ Proculæ L. Betutius Proculus & Cassia Victrix, parentes, filiæ piissimæ. Vix. an. XVI. d. XXX. pag. 138.

Betutii aliquot pag. 70.

¶ P. Bilivs, Triumuir nocturnus, quòd vigilias negligentius circumisset, accusatus à P. Aquilio, Trib. pleb. populi iudicio concidit. Valerius Max. 8. cap. 1.

Bilia, vxor Duillii. De hac præclarè Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum.

BILIENI

L. Bilienus, Prætor sub Matio in Africa bello Iugurthino. Salustius. Meminit huius haud dubiè, sed prænomine Caii, Cicero in Bruto, his verbis: C. Bilienus, homo per se magnus, propè simili ratione summus euaserat: qui Consul factus esset, nisi in Marianos Consulatus, & in eas petitionis angustias incidisset. Idem, opinor, Carbonem Actienum in adulterio deprehendit, & castrauit. Valerius 6. cap. 1.

L. Bilienus, auunculus Catilinæ, teste Cicerone, Lucretium Asellam, petentem Cónsulatum, Syllæ iussu occidit, eo nomine accusatus postea, & damnatus. Asconius Ped. Apud Volaterranum mendosè Ballienus vocatur.

L. Bilieni domus in funere Cæsaris incensa conflagrauit. Cicero Philip. 2.

Bilienus, verna Demetrii, Domitium quendam nobilem, Cæsaris hospitem, à cõtraria factione nummis acceptis, comprehendit, & strangulauit. Cælius Ciceroni epistolarum 8.

BLANDII.

C. Blandius, Proconsul, refertur Inscriptionum antiq. pag. 188. & 360.

Sex. Blandius Profuturus, ibidem pagina 54.

Blandius, Rhetor, Eques Romanus, Romæ docuit, antequam apud libertinos ea disciplina continebatur atq; inter cæteros Fabianum Philosophum. Seneca initio 2. Controuersiarum.

L. Blandius Orinus. Inscript. antiq. pag. 73. & alius 90.

¶ Blasivs, vir princeps Salapiæ, fidus Romanis bello Punico secundo, patriam cum præsidio Punico Romanis reddidit. Liuius, Valerius in fine 3.

BLOSII.

Blosiorum familia Capuæ fuit. Liuius 27.

C. Blosius Cumanus, amicus C. Gracchi, cùm post illius interitum ad Læliũ pro se deprecatũ veniisset, ac familiaritatis excusatione vteretur (decreuerat enim Senatus, vt in eos, qui C. Graccho consensissent, more maiorum animaduerteretur) Quid, inquit Lælius, si te Gracchus templo Iouis O. M. faces subdere iussisset? nunquam, inquit, istud Gracchus imperasset. Tum rursus Lælius in instituta interrogatione perseuerans; respondè, inquit, quidnam facturus fuisses, siquidem istud Gracchus imperasset? facturum se fuisse respondit. Quo dicto cum ipse capitis condemnasset, euasit tamen, & in Asiam ad Aristonicum fugit, quo profligato & capto, mortem sibi ipse conscisiuit. Plutarchus in vita Gracchorum, & Valerius Maximus libro 4. capite 7. de amicitia.

C. Blosius Q. F. refertur in lege ædificantium apud Georgium Fabricium.

BOETHII.

Boethius, nobilissimus Senator & præf. occisus à Valentiniano III. vnà cum Aetio, cuius necessarius erat. Abbas Vrspergensis & Iornandes in annalibus.

Fl. Boethius V. C. Consulatum gessit solus sub Theodorico rege ann. vrbis conditæ MCCXL.

Boethius & Euthericus Consules fuere ann. vrbis conditæ MCCLXIIII. arguente id inscriptione vetusta, quæ extat Derthonæ in cœnobio D. Martini, quem admodũ tradit Alciatus, vir iuris ciuilis consultissimus.

Boethivs, doctus ille, cuius extant cõmentaria in Aristotelem, & alii complures libri, Consulatum assecutus cum socero Symmacho sub Theodorico rege, cuius iussu vterque eodem anno cæsus est. Appellari consueuit Anicius Manlius Seuerinus Boethius. Vxori nomẽ fuit Rusticianę, de qua videro in Rusticis.

¶ Boetho rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 41.

¶ Boliae *Sabinæ Clodia obstinata mater.* Inscript. antiq. pag. 6.

¶ M. Bollanvs, amicus Ciceronis, cõmendatur ab illo libro Epistolarum 13. Vatinio imp. epistola à calce 3.

¶ Bono rescribit Gord. A. 6. Codicis titul. 40.

¶ *L. Bonivs L. F. L. N. Fal. Celer. II. vir Q. Augur. præf. fabr. Trib. mil. leg. III. Cyr. procur. ludi famil. glad. Cæsaris &c. cum coniuge Sextia L. F. Nerulia.* Hæc inscriptio refertur in monumentis Neapolitanis Inscript. antiq. pag. 120.

¶ Bonifacivs, vir nobilissimus, cùm esset mutus, ab Apollinari recepit vsum linguæ. Martyrolog. 22. Iulii.

¶ Bononio Maximo rescripserunt Diui Impp. Seuerus & Antoninus Pand. 35. ad legem Falcidiam L. 88.

¶ Bonosvs, bibebat quantum hominũ nemo.

nemo. De quo Aurelianus dicere solebat, natum eum non vt viuat, sed vt bibat. Sumpto imperio, cùm à Probo Imp. profligatus esset, laqueo vitam finiuit. De quo statim iocus emersit, amphoram pendere nõ hominẽ. Filios reliquit duos & vxorem generis Gotthici, quibus omnibus Probus pepercit. Fl. Vopiscus.

Bonoso alii, Magistro Equitum, rescribitur à Constantino 6. Cod. tit. 61.

¶ *C. Bricenio T. F. Clementi & Caliæ Votiniæ vxori locum dedit.* Hæc inscriptio extat Paduæ in muro ciuitatis. Vide inscriptiones antiq. pag. 335.

¶ Brinnivs, Ciceronem cum aliquot aliis hæredem reliquit. Cicero ad Atticum 13. *De Brinniana auctione, &c. dices Othoni cohæredi meo, vel Labeoni nostro.* Et in eodem libro: *Brinnii libertus, cohæres noster.* Meminit ibidem fundi Brinniani.

BRVTII

Brutius Sura, legatus Sentii, Prætoris Macedoniæ, vir & fortitudine & sapientia singulati, Archelao, Mithradatis præfecto, torrentis instar per Bœotiam ruenti, occurrens, tribus apud Chæroneã prẽliis decertans eum repulit. Plutarchus in Sylla, cui Βρούτιος σουρᾶς vocatur.

Brutius Præsens, floruit sub Traiano, ad quem extat epistola Plinii lib. 7.

Brutius Præsens, collega Antonini Pii in secundo eius Consulatu, ann. vrbis conditæ DCCCLXXXXI. cuius filiam M. Imperator filio suo Commodo matrimonio iunxit. Meminit Censorinus capite vigesimo primo.

Præsentes tres Consulares inuenio, vérum Brutii ne an Apri fuerint, dubito. primus ann. vrbis conditæ DCCCCLXIX. alter DCCCCXCVIII. tertius DCCCCV.

Brutiæ rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 46.

¶ Brvtianvs Lustricus, accusatus apud Traianum à Montano Attieino, illo relegato, absolutus est. Plinius epistolarum 6. ad Tironem. Laudat hunc Brutianum impensè Martialis lib. 4.

¶ Brvtidivs Niger, Historicus, citatur apud Senecam subinde. Meminit Tacitus libro tertio. Puto de eodem loqui Iuuenalem.

------pallidulus mî
Brutidius meus ad Martis fuit obuius aram.

¶ Bvbvlcvs, Episcopus Vindonensis, circa annum Domini CCCCXXX.

¶ M. Bvccvleivs, familiaris noster, homo neque meo iudicio stultus, & suo valdè sapiens, & à iuris studio non abhorrens. Sic L. Crassus apud Ciceronem primo de Oratore.

¶ Bvcarpiae rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

¶ Bvccatrahio rescripsit Gordianus A. 9. Cod. tit. 1.

¶ Bvcilliani meminit Cicero ad Attic. 15. De Bucilliano Sestium nõ puto molestè ferre. Et lib. 16. Nauigia præterea luculenta Sestii, Bucilliani, &c.

¶ Bvcolianvs, numeratur inter percussores Cæsaris ab Appiano libro 2.

¶ Bvllativs, notus ex amicitia & Epistolis Q. Horatii.

¶ Bvrbvrvs, nobilis potor, qui certauit aliquando cum Bonoso.

¶ P. Bvrrienvs, Prætorius, citatur Ciceroni pro P. Quintio.

¶ Bvsa, fœmina liberalis in populum Romanum. Vide Liuium vigesimo secundo: Valerium Maximum, libro quarto, capite 8.

¶ Bvssenivs Pompeianus. Cicero ad Attic. 8.

CAECILII Metelli.

CÆcilios, quorum Romæ familia nobilissima fuit, ortos volunt à Cæculo, Vulcani filio, Prænestinæ vrbis fundatore, cui nomẽ id à paruitate oculorũ inditũ fuit, vel, vt quibusdã placet, à Cæcade Troiano Æneæ comite, vt aliis à cæcutientibus oculis. Meminit eius Cæculi Virgilius Æneidos 7. Cæterum Metellorum cognomẽtum à Metellis est ductum, qua voce in re militari quasi mercenarii dicti sunt. Vnde est illud Accii:

Calones famulúq́, metellúq́, caculeúq́.

Vide Sex. Pompeium lib. 3. & 11. Plebeios fuisse, docet Liuius libro 59. Eosdem fato factos Consules, iocatus est Næuius Poeta, vt est apud Gellium & Ciceronem Verrinarum 2.

Q Cæcilius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ CCCXV 1. Liuius 4.

L. Cæcilius Metellus, Prætor à Gallis Senonibus cum legionibus cæsus. Liuius 12. Orosius 3. cap. 22. & Eutropius 2. pag. 17.

¶ L. Cæcilius Metellus, nescio quis, memoratur Fragmento Sex. Pompeii pag. 75.

L. Cæcilius Metellus, Consul ann. vrbis conditæ CCCCLXIX. Cassiodorus habet Cælius, sed perperam. Sigonius hunc postero anno Prętorem à Senonibus occisum tradit, sic nimirum opinatus.

L. CAECILIVS METELLVS, Dict. M. Equit. bis Consul, rebus aduersus Pœnos feliciter gestis, spectosissimũ egit triumphũ, 13. ducibus hostium & 120. elephantis in eo ductis. Fuit & P. M. & XV. vir sacrorum. Cùm templum Vestæ arderet, sacra ex incendio rapiens, oculos amisit. Populus verò Rom. quod nunquam vlli alii, tribuit, vt quoties in Senatum iret, curru veheretur. Vide Liuium 19. Valerium lib. 1. capite 4. libro 8. capite 14. Florum 2. cap. 2. Plinium 7. cap. 43. Ouid. Fast. 6. ¶ Elogium eius legitur in Antiquitatibus Fabricii Pag. 49.

ANNO V. C. DII. DVI.

Q. Cæcilius Metellus L. F. & ipse Dictator, M. Equit. Consul & Pontifex fuit bello Pun. secundo. Vide Liuium, Plinium 7. capite 43. Cicero in Bruto hunc etiam illis tẽporibus Oratorem habitum scribit. DXLVIII.

L. Cæcilius Metellus, fors Q. fr. autor deferendę Italiæ, infamis ob id, & Senatu motus. Quæstor tamen & Trib. pl. fuit Valerius Maximus libro secundo, cap. quarto lib. 5. cap. 6.

M. Cæcilius Metellus, Trib. pl. & Quinto Cos. Prætor vrbanus fuit Liuius 27. 28. & 29. Fors & hic Q. ac L. fratres habuit.

Q. CAECILIVS METELLVS Q. F. L. N. cognomento MACEDONICVS, Prætor Pseudophilippum vicit, cepit & ante currũ duxit. Consulatu perfunctus, Celtiberos domuit, de quo bello Florus libro 2. capite 17. Valerius libro quinto, capite primo. Gessit & Censuram. Liberos 6. reliquit, nepotes 11. nurus generosque, & à quibus pater appellari pollet, 27. Ex 4. filiis vnum Prætorẽ, tres Consulares, duos triumphales, vnum Censorium vidit. Filiarum altera P. Seruilii Isaurici mater fuit, altera P. Scipionem, qui in exilio perit, genuit. Cicero pro domo sua, Liuius 49. 52. & 53. Plinius 7. cap. 13. & 44. item de viris illustribus. Paterculus tertio illum filio Consule obiisse, scribit. Vide de hoc memorabile exemplum moderationis libro quarto, capite primo, odii & simultatis lib. 9. cap. 3. felicitatis lib. 7. cap. 1. callidi silentii capite 4. post Consulatus tepulsam amplissimæ fortunæ honorum capite 5. apud Valeriũ Max. Dixit pro L. Cotta, accusante Africano. Nam in primis eloquentem habitum, & alias eius esse orationes, contraque Tib. Gracchum expositam in annalibus C. Fannii, scribit Cicero in Bruto. ¶ Censuræ eius, cum Q. Pompeio gestæ, meminit Fragment. Sex. Pompeii pag. 95. DCXII.

L. Metellus Caluus, Consul fuit anno proximo, id est, DCXII. frater Q. Macedonici, vt Valerius lib. 8. cap. 5.

Q. Balea-

Q. Balearicus, Q. Macedonici F. Consularis, triumphalis & Censorius fuit. Hic
DCXXXI. filium reliquit, Q. Neporem dictum, & filiam Cæciliam, fœminam spectatissimam, de qua Cicero in orat. pro Roscio Amerino, & libro 1. de diuinar. Iulius Obseq. pag. 515. Eadem nupsit App. Claudio Pulchro, mater scilicet Appii & Clodii.

L. Diadematus, pòst Dalmaticus, vt Plinius, nempe ex triũpho de Dalmatis, Consul ann. V. C. DCXXXVII. Præterea & Censor. Fuit Balearici frater. Meminit Plutarchus in Coriolano, & Diademati cognomẽ tum inde traxisse scribit, quòd vlceris causa frontẽ obligatã habẽs aliquãdiu obãbularit.

M. Cæcilius Metellus, Macedonici F. Q. Balearici & L. Diademati fr. Cõsul fuit an. vrbis cond. DCXXXIX. quo anno pater mortuus est. Plinius hunc Crenicum vocat.

C. Cæcilius Metellus Caprarius, & ipse Macedonici F. Q. L. & M. fr. Consul fuit ann. vrbis cond. DCXXXXI. In hunc est dictum illud Æmiliani in obsidione Numãtiæ: si mater eius quintùm pepetisset, asinũ fuisse paritura. Cicero 2. de Oratore. Certè ob ingenii tarditatem Caprarium appellatum, opinor. Vide Plutarchum de fortuna Romanorum.

C. Cæcilio C. F. Metello Imp. Italici, qui Argis negotiantur. Hæc inscriptio, quæ extat Inscrip. antiq. pag. 494. haud dubie indicat, C. Metello Caprario hunc fuisse filium: nec enim alium C. Metellum inuenio.

L. Metellus, Cõsul an. V. C. DCXXXV. alius à Diademato, fors L. Calui filius. Hunc Asconius etiam Pontificem Maxim. fuisse, tradit.

Q. Metellus Numidicus, & ipse L. Calui F. Certè L. F. vocat illum Cicero pro L. Corn. Balbo, & in Epistolis ad Lentulum. Consul ann. vrbis conditæ DCXLV. res præclaras aduersus Iugurtham, Numidiæ regẽ, gessit, vnde & cognomen vnà cum triumpho consecutus est. Hic repetundarum reus cùm tabulas rationum proferret, nemo iudicum eas inspicere sustinuit. Cicero pro Corn. Balbo. Valerius lib. secundo, cap. quinto. Pulsus vrbe Saturnini & Marii factione, rogatione Calidiana reuocatus est. Cicero pro Plancio. De Constantia eius in exilio vide Plinium in viris illustribus, Valerium libro quarto, capite primo. Functus est & Censura, quo tempore Equitiũ, qui se Tib. Gracchi F. mẽtiebatur, in censum non recepit. Soror eius Cæcilia L. Luculli mater extitit, non satis pudica, cùm maritus furti damnatus esset, vt Plutarchus in Lucullo. Eandem esse volunt, de qua Valerius libro primo, capite quinto, auctor de viris illustribus capite sexagesimo secundo, vt viris duobus nuptam fuisse, intelligamus.

Q. Metellus, Numidici F. cognominatus Pius, quia patrem lachrymis & precibus assiduis ab exilio reuocauit, vt Plinius de viris illustribus, Valerius libro quinto, capite 2. Velleius volum. poster. Appianus bell. ciuil lib. 1. L. Syllæ in secundo Consulatu collega fuit, triumphalis & P. Max. Huius filia, Cæcilia, primũ M. Scauri, dein L. Syllæ coniunx fuit, mulier impudica, quod cũ Athenis cantaretur, Sylla ignorabat, secretaque domus suæ primùm hostium cõuicio didicit: quia nouissimi mala nostra discimus, vt Hieronymus lib. primo, contra Iouinianum. Ab eodem opinor adoptatum Scipionem, qui postea Cn. Pompeii Magni socer factus est. De luxu eius vide Valerium lib. 9. capite 1. Macrobium lib. tertio, cap. decimotertio. Ciratur eiusdem Metelli Pontificis index quarti ibidem.

Q. Cæcilius Metellus Creticus, L. & M. Cæcilii Metelli, fratres fuere. Q. Consulatu potitus est ann. V. C. DCLXXXV. quo L. Prætor Siciliam, M. in vrbe Præturam vrbanam tenuit. Sequenti anno L. Consulatum adeptus est, sed, quomodo scribit Dion, initio eius anni extinctus. Et hic quidem auctor de eo Lucii prænomen habet: Cùm Cicero quinto Verrinarum nunc Q. nunc L. appellet. Porro Q. Creticus hic est, cum quo bello Piratico dissedit Pompeius. Plutarchus in Pompeio. Idem Pyrganionem Archipiratam, qui pulsa classe Rom. Syracusanum portum obtinuerat, nauali pedestriq; prælio victum Sicilia decedere coegit. Eutropius 6. Iocatur in hũc Cicero Verrinarum 2. Verrem solitum dicere, nõ faro illũ, vt cæteros ex ea familia, sed opera sua Consulem factum.

Cæciliæ, Q. Cretici F. Metellæ Crassi. Inscript. antiq. pag. 295. Suspicor autem M. Crassi, qui in Parthis periit, nuptam fuisse, vt duas eum vxores habuisse, statuamus.

Q. METELLVS NEPOS, Balearici F. vir Consularis & triumphalis, teste Cicerone in L. Pisonem. Consul fuit cum T. Didio Viuio ann. V. C. DCLVI. Accusatus à Curione patre, moriens filium iureiu-

rando adegit, vt Curionem viciſſim accuſatet, quod ille promiſit & præſtitit. Vide Aſcon. Ped. ¶ Agnomen, Nepos, explicatur ad hunc modũ Fragmento Sex. Pomp. pagina 14. Nepos, luxurioſus à Thuſcis dicitur: nam nepotes ſunt luxurioſæ vitæ homines appellati; quòd non magis his res ſua familiaris curæ eſt, quàm iis, quibus pater auuſque viuunt, &c. Addit Valerius lib. 9. capite 15. niſi Nepotis à moribus cognomen accepiſſet, Pamphili, à Pamphilo biſtrione, cui ſimilimus eſſet, habiturum fuiſſe.

Q. Nepos, Q. Nepotis F. & ipſe Conſularis: geſſit enim Conſulatum cum P. Lentulo Spinthere; cumque cum Cicerone ſimultates & inimicitias haberet, in Tribunatu ſuſceptas, poſitis iis, Ciceronis reſtitutionem enixiſſimè iuuit. Meminit eius rei Cicero in oratione dicta in Senatu poſt reditum, de prouinciis Conſularibus, pro P. Seſtio, in L. Piſonem & ad Att. 3. Fratrem habuit L. quod ex Ciceronis Epiſtolis lib. 5. videre eſt, & in Epiſtolis ad Attic. Sed & vterque P. Clodii Pulchri frater à Cicerone vocatur in oratione dicta poſt reditum in Senatu. Idem ad Att. 4. *Conciones*, inquit, *turbulentæ Metelli, temerariæ Appii, furioſiſſimæ Publii.* Et ibidem: *Contentio trium fratrũ turpis, fracta vis, contemptus furor.* Hæc de L. Nepote, Appio & P. Clodiis dici, quis neget? Idem Q. & L. Nepotes, Q. & L. Celerum fratres patrueles fuere.

Q. Metellus Celer, L. Diadematı F. à celeritate in exhibendis ludis gladiatoriis, defuncto patre, nomen ſortitus eſt, teſte Plutarcho in Romulo & Coriolano. Cicero nõ hunc Oratorem, ſed tamen non infantem fuiſſe ſcribit in Bruto, vbi Curionis & Q. Varii & C. Carbonis ſynchronum facit.

Q. CELER, ſuperioris F. Prætor Ciceronе Coſ ſtrenuam aduerſus Catilinam operam nauauit. Nam Piceno præfectus, multos ex eius ſociis interceptos in vincula cõiecit, & properanti in Tranſalpinam Galliam Catilinæ cum exercitu occurrit, iterq; illius inhibuit, vt memoriæ prodidit Saluſtius. Vnde rerum à ſe geſtarum Cicero ſocium vocat. Ex Prætura Galliam obtinuit, adiuuante Cicerone, biennioq; pòſt Conſulatum adeptus, in eo honore ita ſe geſſit, vt Cicero ad Atticũ ſcribens, virum bonũ & Conſulem egregiũ vocet, collegam eius Afranium non itidẽ collaudans. Quantæ fortitudinis & animi fuerit, indicat Cicero pro M. Cælio, qui dixiſſe illum, audiente Senatu, refert, ſua ſe manu Conſulẽ furere incipientem interfecturum. Vxorem habuit Claudiam Quadrantariam, à Catullo Lesbiam appellatam, vt Apuleius, P. Clodii ſororem, fœminam impudicam, nec ſatis ſibi morigeram, cuius fraude veneno ſublatus interiit adhuc vigente ætate, cùm amantiſſimus patriæ, tum Catuli & Ciceronis valde ſtudioſus. Meminit eius Cicero multis in locis honorificè. In oratione contra Vatinium etiam Augurem fuiſſe, & Cæſare Bibuloque Conſulibus deceſſiſſe indicat. De eodem Dion lib. trigeſimoſeptimo, &, vt ſuſpicor, Valerius lib. ſeptimi cap. 8. Soror illi fuit Mutia, Pompeii coniunx, Scæuolæ F. frater L. patruelis verò Q. Nepos. De Q. Celere & Nepote Cicero in Bruto: Duo, inquit, Metelli, Celer & Nepos, nihil in cauſis verſati, nec ſine ingenio, nec indocti, hoc erant populare dicendi genus aſſecuti.

Cæcilius quidam Metellus, à Sylla proſcriptus, cũ in ædes ſuas ab vxore Baſtia nõ admitteretur, ſe transfodit, foreſque ſanguine ſuo reſperſit. Liuius libro octuageſimonono.

Cæcilius, item Metellus, Trib. pl. exeuntem vrbe Craſſum diris proſecutus eſt.

Alius ſimiliter ex Metellis Cæſari ad ærarium reſtitit.

L. Metellus Scipio, citatur à Plinio natur. hiſt. 1.

Metelli, qui proauum habuerit Scipionẽ Africanum, turpem *ἀνεπιτήδειον* notat Cicero ad Attic. lib. 6. epiſtol. 1.

Metellus pater proſcriptus, quomodo à filio Prætore agnitus & liberatus ſit, vide Appianum 4.

L. Metellus, Trib. pl. & Clodia ſocrus nominantur à Cicerone ad Att. 9. epiſtol. quarta.

P. Metellus Caluinus. Inſcript. antiq. pagina 482.

CÆCILII alii, promiſcuè congeſti.

A. Cæcilius, Ædilis plebis fuit ann. vrbis conditæ DLXV. M. Fuluio, Cn. Manlio Conſulibus. Liuius 38.

¶ L. Cæcilius Dentrix, Prætor an. V. C. DLXXII. Siciliam prouinciam tenuit. Liuius in fine Decad. 4. lib. 9. & ſeq.

M. Cæcilius Denter, inter 5. legatos ad Macedo-

Macedoniæ & Ægypti reges missus fuit. Vide Liuium 42.

¶ T. Cæcilium Teucrum, & eius fratrem, valde miratus est Ennius, eorumque fortitudinis causa sextum annalem adiecit. Plinius 7. cap. 28.

Q. Cæcilius Q. F. Eques Rom. auunculus T. Pomponii Attici. De eius testamento & funere lege Valerium 7. cap. 8.

Cæcilius quidam libertinus iudaizans, cùm Verrem accusare pararet, audiuit à Cicerone: Quid Iudæo commune cum Verre? Plutarchus in Cicerone.

Cæcilius & Bucolianus, fratres, inter percussores Cæsaris referuntur ab Appiano lib. 2.

¶ Q. Cæcilius Epirota, libertus Attici, Grammaticus. Vide Tranquillum.

¶ Q. Cæcilius Niger, domo Siculus, Quæstor Verris in Sicilia. Cicero in Verrem.

Cæcilius Niger, alius, refertur Cõment. 6. belli ciuilis.

¶ Statius Cæcilius, natione Gallus (quidam Mediolanensem volunt) Comicus Poeta nobilissimus, familiaris Q. Ennii, quem tamen Cicero ad Attic. malum autorem Latinitatis vocat. Volcatius illi inter Comicos palmam tribuit. Citatur apud Nonium in Hephæstione, Pausimacho, Ἀνακρούσει, Medea, Nauclero, Hypobolimæo, Annalibus, Exule, Hymnide, Siracusis, Plotio, Obolio, de mandatis, Fallacia, Asoto, Thrasyleonte, Fœneratore, Andria, Obolostate, Vmbris, Subditiuo, &c. à Sex. Pomp. in Aethimne, Pugile, Æthrione, Dauo, Anagnotizomene, Triumpho, Andronico, Gano, Androgyno. Decessit anno post Ennium, sepultus in Ianiculo. Eusebius. Statii Cæcilii est, teste Apuleio, innocentiam eloquentiam esse. ¶ Reliqua eius fragmenta incredibili diligentia è bonis auctoribus collegit Robertus Stephanus.

¶ Q. Cæcilius Bassus, Eques Rom. Pompeianarum partium, bellum in Syria excitauit, Sex. Cæsare interfecto. Liuius libro 116. Cicero Philippica 11. & ad Attic. lib. 14. Dion 47. Appianus 4. Apamea duabus legionibus capta, duorum exercituum obsidionem perpessus, tandē se quibus voluit, conditionibus tradidit. Strabo lib. 16. Vide amplius Ciceronem lib. 14. ad Att. & annotationes in eum locum Victorii, citantis Dionem pag 511.

¶ C. Cęcilius Claudius Isidorus, quantũ testamento sub Augusto reliquerit, refert Plinius 23. cap. 10.

¶ Cæcilius Cornutus, Prætorius, accusatus sub Tiberio, sua ipsius manu cecidit. Tacitus 4.

Cæcilius, Medicus, citatur à C. Plinio libro 1. in indice 29.

¶ Cæcilius Simplex, Consul cum Q. Atico sub Vitellio. Tacitus 17. & 19.

¶ Cæcilius Rufinus, Senatu motus à Domitiano Censore, quòd saltasset. Dion.

Q. Cæcilius, Consul desig. aduersus quẽ causam Cerelliæ tueri se velle, scribit Plinius ad Gallum Epistolarum 4.

¶ Sex. Cæcilius Africanus, Iureconsultus temporib. Traiani. Meminit illius Gellius 20. cap. 1. Respondit illi Iulianus Pand. de agnoscendis liberis l. 3.

¶ Cæcilius Classicus, homo fœdus & malus, eodem tempore accusatus à Beticis, quorum Proconsul fuerat, accusationem morte præuenit. Lege Plinium Epistolarum 3. ad Minutianum.

Cæcilio Proculo rescripsisse D. Pium, testatur Vlpianus.

Cæcilii Rhetoris meminit Athenæus.

Cæcilii plures extant in monumentis Insubrium.

¶ L. Cæcilius Rufus, Prætor P. Lentulo Spinthere Q. Metello Nepote Cos. oppressus à P. Clodio, vt est auctor Tiro, libertus Ciceronis de vita eius 4. citante Pediano. Meminit eius Rufi Cicero pro Milone, qui domum eius à Clodio oppugnatam scribit.

Q. Cæcilio Cisiaco Septicio Pica Cæciliano procur. Augustor. & pro leg. prouinciæ Rhetiæ & Vindelic. & vallis Pœnin. Auguri, Flamini D. Aug. & Romæ C. Ligurius L. F. Val. Asper. 5. con. 1. cr. ingennor. Hæc inscriptio extat Veronæ apud D. Florianum, vt est auctor B. Rhenanus in de rebus German. pagina 141. & Stumpfius libro decimo, pag. 311.

¶ Cæcilius Pinna, legatus bello sociali Cn. Pompeii Proconsulis. Liuius 76.

Q. Cæcilius Papia Q. L. refertur in inscriptionibus Romanis pag. 205. & 209.

L. Cæcilius L. L. Syrus pag. 299.

Q. Cæcilius Gemellus, cum Rufino & Memore, Cæciliis filiis, & Lætilia Rufina coniuge, pag. 164.

L. Cæcilius, cùm Cæsar aliis, qui secum pila lusitabãt, cẽtena sestertia, illi vni quinquagena dari iussisset: *quid ego*, inquit, *vna*

manu ludo non duabus, vt tantundem accipiam? Macrobius.

C. Cæcilia, Tarquinii Prisci vxor, mulier morum integritate laudatissima. Volaterranus.

¶ Cæcilius Capella in illo exitu Byzantino, Christiani gaudere, exclamauit. Tertullianus ad Scapulam præsidem.

¶ Cæcilius Callantianus, ortus Callanti, ciuitate Siciliæ, Iudaicæ religionis sectator, docuit Romæ sub Augusto Cæs. vsque ad Hadrianum. Scripsit librum contra Phrygas, dictionarium ex ordine litterarum, comparationem Ciceronis & Demosth. & alia. Suidas.

¶ Cæcilius Argiuus, scripsit de piscibus, verificator. Autor Suidas.

¶ Cæcilio Iuliano rescripsit Pius Pand. de quæstionibus.

¶ Cæcilius Bato, legitur in Inscript. apud Noniomagum in hist. Batauica.

¶ Cæcilio Maximo rescripsit D. Pius Pand. 49. de iure fisci.

¶ Q. Cæcilii Candidi ad Paceium rogationum epistola refertur à Scæuola Pandect. 16. tit. depositi vel contrà.

Cæcilio rescribitur ab Alex. A. 6. Cod. titul 3.

¶ Cæcilius Maturus, referetur Inscriptionum antiq. pag. 12.

¶ Cæcilius Agricola, ob amicitiã Plautiani cæsus à Seuero. Dion.

Cæcilia virgo & Martyr Punica sub Marco & Commodo Impp.

CÆCILIANI.

Cæciliano rescribitur ab Honorio & Theodosio 3. Cod. titul. 20. & 9. Codicis titul. 43.

Cæcilianus, vnus ex 18. Martyribus Cæsarauguſt. Prudentio.

Cæcilianæ rescribitur ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 16.

Cæciliano, præsidi in Africa, scribit D. Augustinus.

Cæcilianus, à Constantino Augusto contra Donatistas absolutus. Augustinus.

CÆCINÆ.

Cæcinarum familiam à Cæcina, flumine Volaterrano, nomen habere, verisimile esse scribit Volaterranus. Alii à cæcitate deriuant.

A. Cæcina Volaterranus, pro quo extat Ciceronis oratio, Cæsare rempublicam tenente exulare coactus, quòd in illum belli tempore amarius scripsisset. Extant ad hũc Ciceronis, & ipsius ad Ciceronem epistolæ lib. 6. item lib. 13. vbi commendatur Seruilio Isaurico. Scripsit & librum de procurandis fulguribus, quem Seneca se fatetur imitari, de quo Naturalium quæstionum libr. secundo. *Hoc apud Cæcinam*, inquit, *inuenio, facundum virum, si habuisset in eloquentia nomen, & nisi illum Ciceronis vmbra pressisset.* De filio Plinius libro 10. cap. de hirundinibus.

Cæcina quidam Volaterranus, ab adolescente Cæsare ad Ciceronem missus. Cicero ad Attic. 16. epistola 5.

A. Cæcina, vir Consularis sub Augusto, legatus Tiberii Cæsaris. Paterculus. Forsan idem est cum Cæcina F.

¶ A. Cæcina Seuerus sub Tiberio, legatus eredo Germanici. Tacitus 2. & 3. Idem ibidem 40. se stipẽdia per complures prouincias fecisse dicit, ac sex liberos ex vxore sustulisse fatetur.

A. Cæcina, dux Vitellianus, vir Consularis, interemptus postea à Tito Cæsare, vt putat Sabellicus, scribens in Tranquillum.

¶ Cæcina Largus, è proceribus crebro in iuuenta Plinii locos ostẽtauit. Plinius 17. cap. 1. Hic est, puto, C. Largus Cæcina (ita enim appellatur à Dione) qui Consul & collega Claudii in secundo eius Consulatu fuit, quem & Pæium dictum volunt. Meminit Asconius Pedian. in pro M. Scauro: *Scauri domum possidet nunc Longus Cæcina, qui Cos. fuit cum Claudio.* Vbi pro Longus legendum, Largus.

P. Largus Cæcina, superioris frater. De hoc Tacitus lib. 11.

Cæcina Thuscus, memoratur Tacito lib. 13. Præfectus Ægypto, relegatur à Nerone. Suetonius & Dion.

¶ Cæcina Albinus, apud Macrobium cum cæteris conuiuis disputans inducitur.

Cæcina L. F. Inscriptionum antiq. pagina 172.

¶ Cæcina Pætus, secutus Scribonii Camilli partes, & à Claudio mori iussus, gladio incubuit, exemplo Arriæ coniugis inuitatus.

¶ Caecivs Philaristus & Cæcia Eulimene. Inscript. antiq. pag. 262.

CÆDICII.

M. Cædicius, homo de plebe, noctu voce incerta admonitus, vt diceret magistratibus, aduentare Gallos, Liuius 5. Plutarchus in Camillo.

Cædi-

Cædicius, Centurio capta vrbe. Liuius quinto.

L. Cædicius, Trib. pl. ann. vrbis cond. CCLXXIX.

C. Cædicius, legatus L. Papyrii Cursoris Cos. contra Samnites ann. V. C. CCCCLX.

Q. Cædicius Noctua, Consul an. vrbis conditæ CCCCLXIIII.

¶ Q. Cædicius Lõgus, Consul an. V. C. CCCCLXXXIIII. Fors hic est, qui Trib. militum bello Pun. 1. exercitum P. R. in iniquum locum deductũ sua fortitudine seruauit. Vide Gellium 3. cap. 7. citantem Catonem ex Originibus.

L. Cædicius, Præfectus castrorum, a Germanis obsessus, ferro sibi reditum ad suos fecit. Paterculus.

Celebrat & Iuuenalis Cædicium quendam tanquam iudicem apud inferos, haud dubiè virum iustum ac sanctum cùm viueret. Versus Iuuenalis sunt Satyra 13.

Pœna autem vehemens, & multo seuior illis,
Quas & Cædicius grauis inuenit, aut Rhadamantus.

Cædiciæ tabernæ in via Appia domini sui nomine sunt vocatæ. Sex. Pompeius.

Q. & C. Cædicii, fratres, P. filii, referuntur in memoriis Italicis pag. 341.

CÆLII.

Cælius Vibennius Thuscus, nobilis dux, traditur Romulo venisse auxilio cum bona manu contra Tatium regem, vnde illis cõcessus ad inhabirandum mons, Cælius dictus, & vicinus illi Cæliolus. Varro in de lingua Latina.

¶ Cælius Plotius, à Senatu in carcerem duci iussus est, quòd T. Veturium, eius Veturii filium, qui Samnitibus ob turpem pacem deditus est, stuprum pati recusantem, seruilibus verberibus affecisset. Valerius 6. capite 1.

Cælius Plotius, miles manipularius, interfecit C. Lusium, natum sorore C. Marii, à quo ad stuprum sulicitatus fuerat. Ibidem.

M. Cælius, Trib. pl. tempore Catonis Censorii, contra quem est Catonis oratio: cui non loquendi tantùm, verùm etiam tacendi vilitatem opprobrans Cato; frusto, inquit, panis conduci potest, vel vti taceat, vel vti loquatur. Gellius 1. capite decimoquinto. ¶ Habet tamen editio Colon. Gymnici M. Cæcilius.

L. Cælius, legatus Rom. præfectus Illyrici conatus Vscaniam à Macedonibus recipere, cum multis vulneribus à præsidio regis Persei repulsus est. Liuius 43.

¶ L. Caelivs Antipater, scriptor, vt illis temporibus, luculentus, iuris valde peritus, multorum etiam, vt L. Crassi, magister, scripsit bellum Punicum ad L. Ælium. Cicero in de Oratore. Eius est hic versus:

Has res ad te scriptas Luci, misimus, Æli.

Ad Herennium 4.

C. Cælius, Trib. pl. ann. V. C. DCXLVII. L. Cassio & C. Mario Cos. C. Popilium, alterũ legatum L. Cassii, quòd obsides turpissimo fœdere Tigurinis dedisset, accusauit, atque in exilium ire compulit. Orosius 5. capite 15. Idem, opinor, in eodem magistratu perduellionis rabellam dedit, doluitque eo nomine, quoad vixit. Cicero de legibus 3.

P. Cælius, Placentiæ præpositus ab Octauio Consule, ne in potestatem Cinnæ viuus perueniret, occidi se à L. Petronio amico impetrauit. Valerius quarti capite septimo.

Cælius, dux Marianarum partium. Plutarchus in Pompeio.

¶ C. Cælius Caldus, Consul ann. V. C. DCLX. Meminit eius Cicero in de claris oratoribus pag. 221. & Dialogo 1. de Oratore pag. 21. Eiúq; idem, ad quem extat epistola Ciceronis in fine lib. 2.

C. Cælius Caldus, captiuus apud Germanos ex clade Variana, illisis capiti catenis, quibus vinctus erat, protinus expirauit. Vide Paterculum.

P. Cælius, Prætor, collega Verris. Cicero in Verrinis.

¶ M. Caelivs Rvfvs, discipulus Ciceronis, natus eodem die, quo C. Licinius Caluus, itidem Orator, sed dispari euentu, C. Mario Cn. Carbone III. Cos. Plinius 7. cap. 49. Patrem habuit equestris ordinis, M. Cælium, fuitque ex municipio Puteolano. Cicero pro Cælio. Gessit Tribunatum plebis, Ædilitatem curulem & Præturam. Periit in bello ciuili. Vide Cæsarem Comment. 3. Cicero melius illum obiicientem crimina, quàm defendẽtem, bonam dextram, malam sinistrã habere dixit, quomodo est auctor Fabius 6. cap. 4. qui & mentem illi meliorem, vitam longiorem optauit. Reum veneficii Cicero defendit oratione, quæ etiamnum extat. Idem de vitæ & orationis eius genere in

Bruto. Similiter & Tacitus in Dialogo de oratoribus. Eius sunt epistolæ familiarium 8. Citatur & eius oratio de vestitu & vehiculis à Prisciano libro 13. Macrobius 3. capite 7. optimum saltatorem fuisse scribit. Meminit eiusdem Cælii Valerius 4. cap. 2. Accusauit Attratini patrem, sed ipse vicissim ab Attratino de vi reus factus, prior causam dicere coactus est. Ab eodem pulchellus Iason dictus est, teste Fabio.

¶ M. Cælius Vicinianus, in petitione Ædilitatis repulsam passus. Cælius famil. 8. epistol. 4. Cæsaris partes secutus, victo Pharnace, cum duabus legionibus in Ponto relictus est. Cæsar commentario 4. quanquã ibi Vincianus vocatur. Opinor Vinicianũ dictum, atque ita vtrobique legendum.

C. Cælius L. F. Ciceronis Quæstor in Cilicia, quem ille decedẽs prouinciæ præfecit, vt testatur ad Att. epistolarum 6.

L. Cælius, memoratus Ciceroni pro A. Cæcina.

Sex. Cælius, eidem ad Att. & ad Q. fratrem 2. epist.

¶ Cælius Aruntius citatur C. Plinio.

¶ Q. Cælius Latinienſis, Tribunitius, pro lege Manilia.

¶ Cælius Cursor, Eques Rom. Tacito libro 3.

¶ Cælius Sabinus I. C. auditor Cassii, teste Pomponio, multum potuit temporibus Vespasiani. Vide Tacitum 17. Gellium 7. capite 4. Citatur in de edicto Ædilium curulium Macrobio 4. cap. 2. Vide item Rutilium.

¶ C. Cælius Piso (in quibusdã libris est Hispo) & Rubrius Gallus Cos. sub Traiano, tradente Iuriscõsulto Pand. 40. C. Cælii Consulis meminit Plinius Epist. 4. Fors hic est C. Cælius, qui discipulus Fabii Quintiliani omnes sui temporis Oratores supergressus est.

¶ P. Cælius Balbinus, Consul cum L. Ælio Cæs. sub Hadriano.

D. Cælivs Balbinvs, Imperator cũ Pupieno Maximo, antea bis Consul. Vide suprà in voce Balbinus.

¶ Cælius Felix, occisus à Commodo. Spartianus.

Cælia Claudia, virgo Vestalis Maxima, de qua extat inscript. apud Volaterr. pagin. 350. Decessit, opinor, sub Imper. Diocletiano.

¶ Cælius Tatianus, Eques Rom. tutor Hadriani, & ad imperium adiutor, Præfectus prætorio ab ipso factus est. Deinde ob immodicam potentiam amotus, ornamẽtis Consulatibus & Senatoria dignitate cohonestatus est, ad extremum tamen grauiter ab eodem afflictus. Spartianus. Caraneus inscitè hunc Tatianum & Attiliũ Titianum commiscet, vni tribuens, quæ sunt duorum, in 1. epistolar. Plinii scribens.

¶ Cælius Aurelianus, professione Medicus, reliquit libros quinque de tardarum passionum curationibus. Citat & alios medicaminum & celerium passionum lib. 2. cap. quarto, & seq. Creditur Plinio & Galeno maior fuisse. Patria ei Africa tribuitur. Quàm id egerit, vt Græcæ litteraturæ cognitionem suis commendaret, vel inde patet, quòd omnia Græcis accepta refert.

Cælius Primitiuus, refertur in monumentis Rom. pag. 220.

¶ C. Cælius Anicetus, miles coh. 11. pr. & cum matre Cælia Prima, refertur ibidem pag. 174.

¶ L. Caelivs Lactantivs Firmianvs, scriptor Ecclesiasticus sub Constãtino Magno, Crispi, filii eius, præceptor. Vide Hieronymum de scriptoribus Ecclesiasticis.

¶ Cælius Symmachus, Papa.

¶ Cælius Probatus, præf. vrb. sub Constantino ann. V. C. MCIIII.

¶ Cælius Clemens, in Proconsulatu successor dicitur à Plinio.

C. Celius, inquit Cicero pro L. Flacco, *decisionis arbiter, quo splendore vir? qua fide? qua religione?*

¶ Cælio Probino rescribitur à Constantino & Constante A A. 5. C. tit. 1.

¶ M. Cælius Cælestinus. Inscript. antiq. pag 112.

¶ *M. Celio Dionysio lectori patri optimo C. Celius Secundus.* Manutius in Orthographia.

T. Cælius, Terracinæ splendido loco natus, cùm in cubiculo quiesceret, peremptus est. Eius cædis, quoniam nulli essent alii, ad quos suspicio tanti facinoris transferri posset, Cælii duo filii causam dixere, vno hoc nomine absoluti, quòd aperto ostio in altero lectulo inuenti essent dormientes, somno illis innocentiæ certissimũ indicium præbente. Valerius 8. cap. 1. Cicero pro Sex. Roscio.

Cælius & Birrhus, latrones. Horatius libro 1. Serm. Satyra 4.

Cælius, primipilaris in Germania, post

Varianam

Varianam cladē obsessis Romanis produce fuit. Refertur eius stratagema apud Frōtinum cap. 4.

¶ CAELIANVS, Rhetor, Afer sub Macrino. Lampridius.

¶ CAESARto PP. rescribunt Arcadius, Honor. & Theodos. AAA. Cod. libto 7. titul. 41.

CÆSENNII.

P. Cæsennius nominatur Ciceroni in ōratione pro Cæcina, vt vir corpore magis quàm autotitate grauis, & M. Fulcinii iunioris hæres.

Cæsennia, è municipio Tarquiniensi, summo loco nata, probatissima fœmina, primùm M. Fulcinio, qui ex eodem municipiō fuit, & Romæ argentariam non ignobilem fecit, nupsit, deinde mortuo illo, atque item filio, A. Cæcinam, pro quo extat Ciceronis oratio, maritum cepit. Cicero ibidem.

¶ Cæsennius Lento, Cæsaris partium in Hispania, Cn. Pompeium iuniorem in fuga deprehensum, ac victum sustulit. Post eædem Cæsaris adhæsit Antonio. Meminit eius aliquoties Cicero in Philippicis 12. & 13. vbi & septemuiralem fuisse indicat.

Cæsennius, qui Ceputica scripsit, citatur subinde à Plinio in natut alt Histot. lib. decimonono.

¶ CAESENNIVS PAETVS. Consul ordinarius sub Nerone, deinde tuendæ contra Parthos Armeniæ præfectus, dum inconsulè rem gerit, ac omina contemnit (Nam Euphratem ponte transmittenti & equus, Consularia insignia gestans, retrò per subitam consternationem euasit, & hostia, dū muniuntur hybernacula, diffugit, & pila militum arsere) victus est à Vologose, Parthorum rege: à quo mox etiam obsessus, per interpositam pactionem Armenia turpissimè excessit, cùm suppeteret res frumētaria, & Corbulo, laturus suppetias, nō plus tridui itinere abesset. Regressum in vtbem, cùm grauiora metueret, Nero satis habuit facetiis insectari, ignoscere se dicēs statim, ne tam promptus in pauorem longiori solicitudine ægresceret. Tacitus 14. & 15. Iosephus sub Vespasiano Sytiæ præpositum tradit.

¶ Cæsennius Syluanus, propinquus Suetouii Ttanquilli. Plinius epistolarum 3.

¶ Cæsennius Apollinaris, Iurisconsultus, memoratur Paulo.

CÆSETII.

L. Cæsetius, pro quo dixit Cato. Meminit eius orationis Sex. Pompeius libro decimoseptimo.

Cæsetius, Eques Rom. cùm iuberetut à Cæsare, iam rerum potiente, abdicare fil ū, quòd is Trib. pl. eum Marullo collega inuidiam ei, tanquam regnum affectanti, fecisset: Celetius, inquit, tu mihi Cæsar omnes filios méos eripies (tres autem habebat) quā ex his ego vnum hota pellam mea. Suetonius & Plutarchus in Cæsate, Appianus libro secundo, bell. ciuil. Dion lib. 44. Valerius lib. 5. cap. 7.

¶ Cæsetius Flauus F. Trib. pl. vt diximus, cum Matullo, impositam Cæsaris statuæ coronam deiecit: quamobrem vterque potestate priuatus est. Suetonius in Cæsare.

C. Cæsetii, vt Equitis Romani, & Cæsariani, meminit Cicero pro Q. Ligario.

¶ Cæsetius Rufus, à M. Antonio proscriptus ac cæsus est, cuius caput cùm ad illum conuiuantem allatum esset, ille, cùm diu diligenterque id considerasset: *Hunc ego*, inquit, *notum non habui.* Valerius 9. capite quinto.

¶ CÆSIDENVS, memoratut Ciceroni in Bruto.

CÆSII.

M. Cæsius, scriba Iubellij, & à morte ēius exercitus imperator delectus. De hoc Valertus lib. 2. cap. 2.

M. Cæsius, Prætor cum C. Sacerdote, ann. V. C. DCLXXVIII. memoratur Ciceroni in Verrem lib. 3. & lib. 13. epistol. ad Memmium.

M. Cæsius, necessarius Ciceronis, quem futurum Ædilem cum Cicerone filio & Q. fratris filio apud Arpinates, commendat Bruto epistolarum 13.

P. Cæsius, sua & paterna Ciceroni amicitia coniunctus, cui, tenente rempublicā Cæsate, Messinium, Equitem Romanum, commendat epistolarum 13. epistola 52.

L. Cæsius, commendatut à Q. Cicerone M. fratri, vt liquet ex epistola 2. libri 1.

¶ Cæsius Cordus, Proconsul Cretæ, postulatus repetundis ab Anchario Prisco sub Tiberio, damnatur. Tacitus 3.

¶ Cæsius Bassus, inter Lyricos ponitur à Fabio Quintiliano, qui se eum vidisse scribit. Cōflagrauit cum villa sua ardente Vesuuo. Ad hunc ttaditur Satyram scripsisse Persius hoc initio:

Admouit iam bruma facete, Basse, Sabino, &c.

C. Cæsius C. F. Ingenuus, cùm Vlpia Adiuta coniuge, & Cæsia Ingenua filia, refertur in memor. Germanicis, Inscript. antiq pag. 383.

T. Cæsius Primus, cum Taurino F. qui Patri Prænestæ in templo Fortunæ, oblato dono, effigiem & inscriptionem posuit. Ibidem pag. 192. & apud Manutium in Orthographia in voce littera.

L. Cæsius Lucifer, cum L. Cæsio Prisco, patre suo, pag. 295.

L. Cæsius Ampliatus, pag. 113.

Cæsia Victrix, L. Betucii Proculi coniunx, pag. 138.

Cæsia Gemella, cum Successo F. pagina 304.

Cæsio rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. titul. 46.

¶ L. Caesianvs Largus. Inscript. antiq. pag. 77.

¶ L. Caesidenvs, accusator de plebe, quem Cicero in Bruto se audisse, scribit, iã senem, cùm ab L. Sabellio mulctam lege Aquilia de iustitia petiuisset, sed quo neminem suspiciosius aut criminosius dicere solitum, iudicaret.

¶ C. Caesidivs Euzelus, Inscript. ant. pag. 73. & seq.

C Æ S O N I I.

M. Cæsonius, Prætor, feliciter pugnauit cum Scordiscis in Thracia. Florus ex Liuio lib. 56. Vetus tamen liber habet M. Cosconius.

M. Cæsonius, Ciceronis, vt opinor, collega in Ædilitate. Huius puto eum meminisse, vt secum petituri Consulatum libro 1. epistol. 1. ad Att. & rursus lib. duodecimo, epistola 14. his verbis: Cæsonius ad me litteras misit, &c.

¶ T. Cæsonius Priscus, Eques Rom. à Tiberio nouo officio præpositus est, vt esset à voluptatibus. Suetonius in vita Tiberii.

Caesonia, Caii Principis vxor, nata patre Orphito, matre Vestilia, quam ille neq; facie insigni, neque ætate integra, matremque iam ex alio viro trium filiorum, sed luxuriæ ac lasciuiæ perditæ, & ardentius, & constantius amauit, vt sæpe chlamyde peltaque & galea ornatam, & iuxtà adequitãtem, militibus ostenderet, amicis verò etiam nudam. Creditur potionatus quidem ab ea medicamento amatorio, sed quod in furorem verterit, idque etiam ipse suspicatus, subinde iactabat, se vel fidiculis exquisiturum de Cæsonia sua, cur eam tantopere diligeret. Periit Cæsonia mox à cæde Caii, gladio per Centurionem confossa, filiaq;, quam Caio pepererat, parieti illisa, Suetonio teste. Plinius eam libro 7. cap. quinto, inter octimestris partus exempla recitat.

¶ Cæsonius Maximus, amicus Senecę, pulsus in exilium à Nerone, non desertus est ab amico suo Ouidio. Tacitus libro decimoquinto. Vtrunque Cæsonium videlicet, & Ouidium, celebrat Martialis libro septimo.

¶ Cæsonius Vectilianus, Syriacis legionibus sub Marco præfuit. Successit illi Auidius Cassius. Gallicanus in Auidio.

Cæsoniæ Rufi natalis celebratur Martiali lib. 9.

C A I I.

Caius quidam, P. Clodii canis, multa dixit & fecit cum quadam Ciceronis contumelia. Vide libri sexti ad Attic. epistol. tertiam.

T. Caius, Iurisconsultus, sub Alexandro floruit, teste Volaterrano. Eius memorantur institutiones tribus libris absolutæ, ad edictum prouinciale libri 32. ad leges libri 15. ad edictum vrbicum libri 12. aureorum siue rerum quotidianarum lib. 7. ad Sabinum lib. 6. de manumissionibus lib. 3. ad edictũ Ædilium curulium libri 2. de verborũ obligationibus lib. 3. fideicommissorum 2. de casibus 1. Regularum 1. Dotalium 1. ad hypothecariam formulam 1. Rutilius Caii vocem prænomen esse vult, ac miratur, huius Iurisconsulti nomẽ intercidisse, prænomine saluo. ¶ Epitome institutionum Caii, ab Aniano, Alarici regis Consiliario, confecta, legitur hodie inter veterum Iureconsultorum monumenta, euulgata à Cuiacio.

¶ Caius Antipater, Marianus, cæsus in conuiuio, fraude P. Albinouani, Appianus primo. Mendosè tamen apud illum legitur Antipester.

Caius quidam interemptus à Cæsare Octauiano, capta Perusia. Appianus 5.

Caio cuidam rescribitur à Diocletiano 1. Cod. de iuris & facti ignorantia & 4. Codic. titul. 25.

Caius discipulus, cuius meminit Paulus Rom. 14. & ad quem Ioannes tertiam epistolam

pistolam scripsit. Episcopus factus est Ephesiorum.

Caius, Hierosolymorum Episcopus, memoratur Eusebio historiæ Ecclesiasticæ libro 5. cap. 11.

Caius quidam, scriptor Ecclesiasticus antiquus, citatur pluribus in locis hist. eccles. Eusebii. Disputauit cum Zepherino, Episcopo Rom. aduersus quendam Proculum Cataphrygem. Euseb. 2. cap. 25. De eodem Hieronymus de vita scriptorum Ecclesiastic.

Caius, Arrianus, citatur Tripart. 5. capite vigesimo.

Caius, Confessor, celebratur Prudentio.

Caius & Alexander, Martyres, coluntur 10. Martii, teste Beda.

¶ Zosimo est Gaines, Nicephoro Gainas, in princ. pro per G.

¶ CAIANVS, Gothus, popularium suorum fretus auxilio, bellum ciuile mouit sub Arcadio, in quo victo & capto resectum caput, piloque suffixum Constantinopolim deportatum est.

Caiano rescribitur ab AA. & CC. 8. C. titulo 28.

Caiano scribit in epistolis suis Libanius Sophista.

CALAVII.

Offilius Calauius, Ouii F. vir genere & factis clarus, quid senserit de silentio Rom. posteaquam à Samnitibus sub iugum missi sunt, Liuius 9.

Calauii, Ouius & Nonius, Campani, rei coniurationis in P. R. pœnam voluntaria morte præuenerunt. Liuius ibidem.

Calauii Campani, quorum parentes à Q. Fuluio securi percussi, prodiri per seruũ, quòd incendium Romæ excirassent, capite puniti sunt. Liuius 26.

¶ CALESTRIVS Tiro, Proconsul Beticę præfuit. Laudatur Plinio epistolarum 7.

CALIDII.

Q. Calidius, Trib. pl. legem tulit, qua restitutus est Q. Metellus Numidicus, cuius F. Q. Metellus Pius, Consul, prætoriis comitiis petenti Q. Calidio eam gratiam retulit, vt pro ipso P. R. supplicarit, illumque & suum & totius familiæ patronum esse dixerit. Cicero pro Plancio, Valerius libri 5. capite secundo. Ex prætura sortitus Hispaniam, simulatque tempore imperii absoluto domum ex prouincia rediit, accusante illum Q. Gallio, damnatus est. Dictum illius in corruptos iudices, minoris videlicet H.S. xxx. Prætorium hominem honestè damnari non posse, refertur à M. Cicerone in Verrem, & ab Asconio Pediano.

M. CALIDIVS Q.F. Orator, Prætor designatus Cicerone ab exilio redeunte, quemadmodum indicat Cicero in oratione ad Quirites. Dixit pro domo Ciceronis, teste Fabio libro decimo, capite primo. Accusauit & Q. patris accusatorem, Q. Gallium, veneficii crimine obiecto, quem Cicero contra illum defendit. Eloquentiam eius valde commendat Cicero in Bruto, oratorem non vnum è multis, sed potius inter multos propè singularem fuisse prædicans. Tribuit ei reconditas exquisitasque sententias, mollem & pellucentem orationem, & quæ semper in ipsius potestate fuerit. Verba suis locis posita tanquam in vermiculato emblemate, vt ait Lucilius, verborum item & sententiarum illa lumina, quæ Græci schemata vocant. Adhæc ordinem rerũ plenum artis, actionem liberalem, torumq; dicendi placidum & sanum genus. Cumq; tria sint, quæ orator efficere debet, vt doceat, vt delectet, vt moueat, duo priora summè illum tenuisse, tertia laude caruisse scribit, eoque etiam in accusatione Q. Gallii succubuisse docet, quòd tanto crimine intentato nimis solutè & oscitanter egisset, cũ Cicero contrà: *Tu istud*, inquit, *M. Calidi, nisi fingeres, sic ageres? Tu ista eloquentia aliorũ hominum pericula defendere acerrimè solitus, tuum negligeres? vbi dolor? vbi ardor animi? nulla perturbatio animi, nulla corporis, frons non percussa, nõ femur, pedis, quod minimũ est, nulla supplosio. Itaque tantum abfuit, vt inflammares nostros animos. Somnum isto loco vix tenebamus.* Hac summi Oratoris vel sanctitate vel vitio pro argumento diluendi criminis vsus Cicero, causam obtinuit. Obiit Calidius Placentiæ, quomodo refert Eusebius, cùm Cæsarianas partes secutus; Togatam Galliam regeret. Meminit huius Calidii Cæsar belli ciuilis commentario 1. non procul ab initio.

¶ Vide Valerium lib. 8. c. 10. Ascon. Ped. pro Cornel. Quintianum lib. 11. cap. 3.

Cn. Calidius, Eques Rom. memoratur Ciceroni in Verrinis 6.

¶ CALLIDIVS Bononiẽsis, adulterii reus, professus amorem pueri, eumque se consectatum, absolutus est. Valerius 8. capite primo.

¶ De nomine ita Cicero libro 2. de Inuentione: De hominis enim certè & proprio vocabulo agitur, vt si dica

Q. & Sex. Callidii, fratres.

CALLIMORPHO rescribitur ab AA. & CC. 7. tit. 14.

mus, iccirco aliquem Callidiū vocari, quòd temerario & repentino consilio sit, aut fiea de re hominibus Græcos imperitis verba dedisse, quòd Clodius aut Cæcilius aut Mutius vocarentur, &c.

¶ Callimorphoniæ ab Antonino A. 4. Cod. tit. 65.

¶ Callistratvs IC. aduocatur subinde in Pand. iuris ciuilis. Scripsit de cognitionibus libros sex, edicti monitorii totidem, de iure fisci libros 4. Institutionum 3. Quæstionum 3.

¶ Callistvs, libertus Caligulæ, teste Iosepho libro 19. capite 1. euasit postea sub Claudio potentissimus. Meminit eius Tacitus libro 11. An autem hic sit Callistus Hyginianus, de quo extat inscriptio apud P. Apianum pag. 206. ignoro.

¶ A. Calpenvs, Senator quondam & Causidicus, depugnauit in ludis Cæsaris Dictatoris. Suetonius.

¶ Callvtico rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 1.

CALPHVRNII.

¶ καλπαρνιοι. Vide Matuciam.

Calphurnii à Numa sunt; siquidem Calphurnius, auctore Festo. Numæ F. fuit. Sed & Horatius in arte scribens ad Pisones;

Vos ô Pompilius sanguis,

inquit. Et quidem in elegia ad Pisonem, nuper reperta (nam Ouidium authorem esse, non credo)

----- quid memorare necesse est?
Vt domus à Calpo nomen Calpurnia ducat?
Claraq; Pisonis tulerit cognomina prima.
Humida calloſa cū pinſeret hordea dextra.

De eadem re Plutarchus in Numa.

¶ M. Calphurnius Flamma, Trib. mil. bello Pun. 1. in Sicilia A. Attilium Consulem, cum exercitu in locum iniquum progressum, & à Pœnis circumsessum, cū 300. militibus facta in hostes eruptione, eosque in se conuertens, liberauit. Liuius 11. Plinius 22. capite 6. Auctor de viris illustr.

¶ C. Calphurnius Piso, Prætor belli Pun. secund. ann. octauo V. C. DXLIII. ¶ Quæri possit, an hic sit Piso, de quo Fragment. Sex. Pompeii pag. 136. & Pauli epitome lib. decimo septimo. Nisi quod prænomen variat, vt & de Cos. expositio nō nihil hallucinatur.

C. Calphurnius Piso, Consul ann. vrbis conditæ DLXXIIII. moritur in magistratu, fraude, vt creditum est, cōiugis. Triumphauit biennio post Prætura, quadriennio ante Consulatum. Suffectus est illi in Consulatu priuignus Fuluius.

L. Piso Cæsonianus Consul ann. V. C. DCVI.

L. Calphurnius Piso Cæsonianus, superioris F. Consul ann. vrbis conditæ DCXLII. cæsus à Tigurinis cùm L. Cassio, cuius legatus erat. Cæsar belli Gallici comment. 1. Orosius 5. capite 15. Auus hic fuit eius L. Pisonis, qui Cæsaris socer extitit.

L. Piso L. F. vt colligo ex Dione, Cæsonianus, socer C. Iulii Cæsaris, data illi F. Calphurnia, Consul fuit ann. vrbis conditæ DCLXXXXVI. In hunc est oratio Ciceronis. Fuit ex ea familia, quæ appellata est Frugi, teste Asconio Pediano. Gessit & Censuram cum App. Claudio. sub bellum ciuile Cæsaris & Pompeii.

L. Calphurnius Piso, huius filius, Consul ann. vrbis conditæ DCCXXXIX. sub Augusto. Dein legatus illius triennio Thraces domuit. Fuit & Pontifex, & per 20. annos præfectus vrbis. Obiit sub Tiberio, principatus eius anno 18. Plura de hoc Dion, Paterculus & Cornel. Tacitus. Meminit eius & Valer. Maximus lib. 7. cap. 7. Ad hunc & filios Artem suam scripsit Horatius. De hoc Pisone Seneca plura in epistolis, vt epistola 84.

L. Calphurnius Piso, superioris, puto, F. Consul fuit sub Tiberio, ann. vrbis conditę DCCLXXIX.

L. Calphurnius Piso, Consul sub Nerone ann. vrbis conditæ DCCCIX. ipsius Neronis collega in secundo Consulatu. Hic dicere solebat, neminem se videre in Senatu, quem Consul ipse sententiam rogauisset. Huius filius fuit L. Piso, quem Africæ Procōsulem Val. Festus legatus occidit. Tacitus 20. Plinius Epistolarum tertio ad Caninium.

Cn. Calphurnius Cn. F. Piso, deditus fuit Catilinæ, cæsus in Hispaniis, quem Cicero pugiunculum Hispaniensem vocat. Vide Ascon. Pedianum & Sallustium de coniurat. Catilinæ, item Dionem lib. trigesimo sexto.

Cn. Piso, alius à superiore, legatus Pompeii in bello pirarico fuit. Meminit Appianus in Mithradatic.

Calphurnius Galerianus, C. Pisonis F. consobrinus generque L. Pisonis, qui Proconsul in Africa interemptus est, quòd rumore vulgi celebraretur, multis inanem illi principatus famam circumdantibus, iussu Muriani, fuso per venas sanguine, extinctus est. Tacitus 20.

Q. Calphurnius Piso, Cos. an. vrb. conditæ DCXIX.

L. Calphurnius Piso, primus ob frugalitatem

litatem cognomentum FRVGI adeptus, vt Cicero pro Fonteio, Trib. pl. legem tulit de pecuniis repetundis, Manlio & Censorino Coss. Consul fuit an. vrbis cond. DCXXI. De hoc memorabilia extant exempla apud Valerium Maximum 2. cap. 2. & libro quarto, capite 3. Plinium 33. cap. 2. Frontinum lib. 4. cap. 1. Plura Cicero in Bruto. Sisenna apud Nonium ex S. C. duas nouas tribus scripsisse tradit. 1298.

L. Calphurnius Piso F. Prætor exsul est in Hispaniis, frugalitatis paternæ mirificus imitator. Huius est illud de anulo exemplū. Vide Ciceronem in Verrem actione 6.

L. Calphurnius Piso Frugi N. Prætor. Cicero ibidem.

C. PISO L. F. FRVGI, gener Ciceronis. Cicero ad Attic. libro primo. Quæstor Bithyniæ, cùm Cicero in exilium pelleretur. Idem in oratione ad Senatū de reditu suo: *Alter*, inquit, *fuit propugnator meorum fortunarum, & defensor assiduus, summa virtute & pietate C. Piso, gener. Qui minas inimicorū meorum, qui inimicitias affinis mei, propinqui Consulis, qui Pontum & Bithyniam Quæstor pro mea salute neglexit*, &c. Adde his, quæ habet in Vatinium, vbi impensè laudatur. Illo mortuo, Cicero filiā eollocauit Furio Crassipedi, vt est in epistolis ad Lentulum & 2. ad Q. fratrem.

¶ L. Calphurnius Piso Bestia, Consul ann. vrbis conditæ DCXLIII. corruptus pecunia, turpem cum Iugurtha pacem fecit. Plura Cicero in Bruto. Huius filia, iugulato marito Antistio, à Damasippo Pr. seipsam transfixit. Paterculus. Pro hoc opinor dixisse Scaurum, vt est apud Ciceronem de Oratore 2.

L. Calphurnius L. F. Bestia, socius & coniuratus Catilinæ. Salustius.

Pro Bestia dixit Cicero de ambitu apud Cn. Domitium Prætorem. Ad Q. fratrem libro secundo. De hoc puto Ciceronem loqui Philippica 11. Bestia, qui Prætor fieri non potuit, Consulatum in Bruti locum se petere profitetur.

Calphurnio Bestiæ, quòd aconito dormientes vxores necasset, obiecit accusator M. Cæcilius: Vnde illa atrox peroratio, in digito eas mortuas. Plinius 27. capite secundo.

C. Calphurnius Piso, Consul ann. vrbis conditæ DCLXXXVII. Hic puto est, quē Cicero in Bruto statatium & sermonis plenū oratorem vocat. Legem tulit de ambitu, in qua præter alias pecuniaria quoque pœna adiecta erat. Asconius Ped. De huius constantia vide Valer. Max. 3. cap. 8. Prætura lib. 7. cap. 7.

Cn. Calphurnius Piso, Cos. ann. V. C. DCXV. quo tempore pulsi sunt vrbe Chaldæi & Mathematici. In Valerio lib. primi cap. 4. prænomen est L.

M. Pupius Calphurnius Piso (Dion malè τύραννον vocat) fortè Cn. N. Consul ann. V. C. DCLXXXXII. Orator fuit. De hoc Cicero in Bruto & Asconius Ped. in orationem aduersus Pisonem, Valerius libro octauo, capite primo. Adoptatus est à M. Pupio. Cicero pro domo sua. Glareanus appellat hūc M. Pupium Pisonem Calphurnianum, vt intelligas ex gente Calphurnia natū, & per adoptionem Pupiis insertum esse.

Cn. Calphurnius Piso Pompeianas resurgentes in Africa partes aduersus Cæsarē acerrimè iuuit. Mox Brutum & Cassium secutus, reditu concesso, honorum petitione abstinuit, donec vltrò ambiretur delatū ab Augusto Consulatum accipere. Tacitus libro 2. Meminit huius Pisonis & commētarius de bello ciuil. 5. Vide an idem sit, de quo Valerius lib. 6. cap. 2.

Cn. Calphurnius Piso, huius F. ingenio violento, & paternæ ferocitatis hæres, à Tiberio Syriæ præfectus, Germanicum Cæsarē creditus est veneno sustulisse. Damnationem spontanea morte præuenit. Huius ex Plancina FF. fuere Cn. & M. Pisones. Vide Corn. Tacitum lib. 2. & 3. Dion tertium addidit L. Pisonem. de quo paulo pòst.

L. Calphurnius Piso, vir nobilis & ferox, qui cessurū se vrbe obfactiones accusatorum in Senatu clamitauerat, & spreta potētia Augustæ, trahere in ius Virgulaniā, domoque principis excire ansus erat, a ecusatus à Tiberio maiestatis, opportuna morte, ne perageretur, euasit. Vide Tacitum 2. & 4.

L. Calphurnius Piso, alius, Prætor Hispaniæ, dolo cuiusdam agrestis, nationis Thermestinæ, cæsus. Tacitus lib. 4.

L. Piso, Cn. Pisonis & Plancinæ F. cùm præfectus esset Africæ, metuens Caius, ne quid nouaret, totam gentem bifariam diuisit, alteri rem militarem & Numidas attribuens. Dion. 59.

C. Calphurnius Piso, multas insignes familias paterna nobilitate complexus, coniurat in Neronem, sed detecta coniuratio-

ne mortem sibi cõsciuit, abruptis brachiorum venis. Tacitus lib. 15. Vxor illi fuit Arria Galla, & ex ea priuignus, Domitius. Ibidem.

C. Calphvrnivs Piso Frugi Licinianus, M. Crassi & Seriboniæ F. adoptatur à C. Calphurnio Pisone. Nam id è Plutarchi Galba colligimus, patrẽ eius à Nerone cæsum affirmantis. Vir fuit habitu vultuque moris antiqui, & iteratò à Galba adoptatus, sexto pòst de fraude Othonis interficitur, ætatis anno 31.

Piso Frugi Thessalicus, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno, cæsus à Valente, cui à Senatu magni honores decreti sunt. Vide Pollionem.

Pisoni rescripserunt D. Marcus & Commodus Pand. de s. c. Syllaniano L. 2. item AA. & CC. 4. Cod. tit. 28. & 5. Cod. tit. 17. de repudiis.

¶ M. Calphvrnivs Bibvlvs, (Dioni L. F.) collega C. Iulii Cæsaris in Ædilitate, & in primo Consulatu, ann. vrbis conditæ DCLXXXXV. In bello ciuili tem maritimam curauit tanta diligẽtia & pertinacia, vt morbo inde contracto decesserit. Cæsar Commentario 3. Cùm moraretur in Syria, duos filios amisit, à Gabinianis militibus cæsos, quos tamen in suam potestatem redactos punire non sustinuit. Valerius 4. capite primo. Seneca de consolatione ad Martiam. Plura de illo Cicero in epistolis, Suetonius in Cæsare. Reliquit & ex Portia, Catonis filia, filium Bibulum, qui de M. Bruto vitrico, eiusq; rebus gestis, librum scripsit. Plutarchus in Bruto.

L. Calphurnius Bibulus, hulus puto F. partium Bruti & Cassii, impetrata venia, adhæsit Antonio, à quo Syriæ præfectus, in ea decessit. Appianus in fine 1. 4. & 5.

C. Bibulus, vir improbus, cuius meminit Gellius 2. cap. 7.

C. Bibulus, Ædilis, imperante Tiberio. Tacitus lib. 3.

Bibulo rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titul. 6.

¶ Calphurnius Crassus, Crassorum nepos, coniurauerat in Neruam, quem ille, vt erat mansuetissimus, in ludis sibi adludere voluit, delato etiam gladio, quem num satis acurus foret, pertentaret, significans, illius consilium se non fallere. Dion in Nerua. Eutropius tradit, illum cum vxore Tarentum remotum esse, patribus Principis lenitatem increpantibus.

Sex. Calphurnius Sex. F. Veturia Quinctianus, &c. Sigonius emendat. 1. pagina 74.

¶ L. Calphurnius (opinor esse ex Fabatis) cecidit in prælio apud Murinam, contra Antonium pugnans. Cicero lib. 10. epistola 33.

L. Calphurnius Fabatus, Eques Rom. sub Nerone. Vide Tacitum. Accusatus iã quam Lepidæ ineesti conscius, appellato Principe, instantem damnationem frustratus est. Mox circa summa scelera distento Nerone quasi minor euasit. Demum annis grauis Comũ se recepit, vbi honores illius in lapide nuper reperto perleguntur. Vide inscriptiones ant. pag. 69.

L. Calphur. Fabatus, prosocer C. Plinii iunioris: nam illius filii filiam, Calphurniã, vxorem habuit. Plinius. Dubito an idem cum superiore sit.

Fabatus, Cæsaris seruus apud Iosephum 17. cap. 4.

Calphurnia quædã ob formam à principe Claudio laudata, ab Agrippina in exilium acta est, sed à Nerone reuocata. Tacitus.

Calphurnius Zena. Inscript. antiq. pag. 200. Vegetius item pag. 334.

Calphurnio Critoni rescripsit Antonitus Imp. Pandect. 40. Qui & à quibus manumissi. &c. l. 15.

¶ P. Calphurnius Lanarius, synchronus Ciceronis, cuius meminit Off. 3. & Valerius 8. cap. 2.

Calphurnius Lanarius, tempore D. Hieronymi, ad quem eius extat epistola, Cur Christianus Poetarum & Oratorum testimoniis vtatur.

Calphurniæ cuiusdam improbitas, iudicibus permolesta, edicto causam dedit, quo cauetur, ne fœminæ postulare liceat. Pand. lib. 3. titul. 1. l. 1. Cælius Rhodiginus 7. capite 54.

¶ Calphurnius Saluianus Italicẽsis, miles Cæsaris bello ciuili. Fit eius mentio eomm. 4. Coniurauit in neeem Q. Cassii Prætoris, eũ quo de salute 10. sestertiis pactus est. Ibidem.

Calphurnius Saluianus, exul sub Tiberio. Tacitus lib. 4.

¶ Calphurnius Asprenas, Galatiæ ac Pamphiliæ præfuit sub Galba. Tacitus 17. & 18.

¶ Calphurnius Sura, Ephemerides vitæ Gallieni senioris scripsit.

¶ Calphur-

¶ Calphurnius Agricola, missus est ab Antonino Philosopho contra Britannos.

¶ Calphurnio Flacco scripsit Hadrianus de ventre in possessionem mittendo Pand. 37. secundũ Paulum, quem constat peruenisse ad Antonini & Seueri tempora. Catanæus. Cerie Culphurnio rescripsit & Pius Pand. 40. de manumissionibus.

¶ Calphur. Macer, vir doctiss. tempore Plinii iunioris, ipso teste.

¶ Calphurnius Celerianus, refertur Marcello. Rescripsit illi Hadrianus Pand. 48. de quæstionibus.

¶ Calphur. Longinus, aduocatus fisci sub Diuis fratribus. Pand. 28. de iis qui in testamento, &c.

¶ Calphurnius Bassus, citatur C. Plinio in naturali Historia.

CALPHVRNIA, vxor Titi, vnius è 30. Tyrannis, de genere Censorinorum, id est Pisonũ, sancta & venerabilis fœmina, quã maiores nostri, inquit Pollio Trebellius, vniuiriam sacerdotẽ inter sacratissimas fœminas adorarunt, cuius statuam in templo Veneris adhuc videmus argolicam, sed auratam. Hæc ille.

¶ T. Calph Siculus, scripsit Bucolica. Floruit sub Caro Imp. & filiis eius. Trebellius in Bonoso recitat Calphurnii epistolã de Carini Cæsaris morte, ad prefectum vrbis datam.

¶ Calph. Rufino, Proconsuli Achaiæ, rescripsit Hadrianus Pandect. de offic. Proconsul. L. 10.

¶ Calphurnia Anthis, de qua Antiquitates Fabricii pag. 82.

Calphurnius Decens, cum Secura coniuge, refertur Inscript. antiq. pag 306.

A. Calphurnius, de quo Hirtius de bell. Alexandr. Valerius lib. 9. cap. 4.

Calphurnius, citatur in phronesi apud Fulgentium ad Chalcidium.

¶ CALVA, homo sordidus. Cicero ad Att. 14. epist. 3.

CALVII.

Caluius Fidentinus, cum Sextilia Prisci la coniuge, memoratur in antiquitatibus Dalmatiæ lepida inscriptione pag. 359.

M. Caluio M. F. Pap. Prisco patri allecto in ordinem Senatorum à Tib. Claudio Cæs. Augst. Germanico, Censore, inter Tribunos, T. Caluius M. F. Extat iuxta oppidum, cui nomen Corax, vulgo Cori apud vrbem Romam. Inscript. ant. pag. 183.

Caluia Crispinilla, magistra libidinum Neronis. Tacitus lib. 18.

¶ CALVVS Athenodorus, citatur Cicero ad Attic. 16.

CALVISII.

C. Caluisius Sabinus, legatus Cæsaris in bello ciuili, missus in Ætoliam, Pompeianis Calydone & Naupacto deiectis, totam eam regionem in Cæsaris fidem recipit, vt habet eius belli cõmentarius 3. Quo magis miror ab Appiano tradi, legionẽ illius penè totã à Scipione, Pompeii socero, concisam. Cicero ad Plancũ scribẽs, hominẽ magni iudicii vocat, at Philippica 3. vt cupidũ redeundi cum imperio in Africam, notat. Præfuisse autem Africæ sub Cæsare, constat. Gessit postea Consulatum sub Triumuiris ann. V. C. DCCXV.

C. CALVISIVS SABINVS, fors superioris nepos, vir primarius in Senatu, accusatus maiestatis sub Tiberio, per Celsum, vrbanæ cohortis Tribunum, tum inter iudices, discrimini eximitur. Legatus sub Caio Cæsare Pannoniam administrauit: ex qua reuersus, ipse & vxor Cornelia rei facti, nõ expectato iudicii die, seipsos interemerũt: Corneliæ crimini datum est, quòd custodias accederet, & milites se exercentes spectaret, vt scribit Dion. Tacitus mala cupidi ne visendi situm castrorum per noctem militari habitu ingressam, cùm vigilias, & cætera militiæ munia eadem lasciuia tentasset, in ipsis principiis stuprum ausam, & huius criminis notatum T. Iunium, qui postea cum Galba Imperatore cæsus est. Vide Tacitum lib. 5. & 17. Dionem 58.

Caluisius Sabinus, homo diues, memoria nulla, sed qui tamen eruditus videri vellet excogitans propterea compendiariam, vt seruos probè in Poetis versatos, & Grammaticos analectas emeret. De hoc Seneca epistola 27. & Cælius Rhodiginus lectionum antiquarum lib. 7. cap. 52.

C. Caluisius, summa familiaritate coniunctus Plinio, quem in epistolis cõtubernalem suum vocat, cuius etiam ex sorore nepotem valde amare se scribit.

¶ Caluisius Tullus, bis Cos. quo nata Domitia Caluilla, mater Antonini Philos. Imp. Vide Capitolinum in eius vita.

¶ C. Caluisius Ianuarius, Pontifex, cum F. Caluisia & vxore Lucilla Rufina, refertur in inscriptionibus vrbis Mediolanensis, vbi adhuc extat monumentum eius. Inscript. ant. pag. 39.

¶ Sex. Caluisius Saturninus, cum Caluisia Saturnina coniuge & liberis, refertur in memoriis Italicis pag. 165.

M. Caluisius Claudius Victori. Ibidem pag. 335.

¶ Caluisius Taurus, Philosophus temporibus A. Gellii. Vide noctes eius Atticas lib. 18. cap. 10. & 19. cap. 7.

¶ P. CAMERIVS Crescens, Archigallus mattis Deûm magnæ, &c. Inscription. antiq. pagina 263. & Manutius in Orthographia.

In Camerium extat epigramma Catulli.

¶ L. CAMILLIVS Faustus, memoratur Inscript. antiq. pag. 529.

¶ L. CAMINIVS Camers, cecidit sub Cn. Pompeio, Magni F. in Hispania pro libertate pugnans. Refertur in antiquitatib. Fabricii pag. 53.

¶ CAMPANVS I. C. citatur Pomponio de fidei commissariis libertatibus.

¶ T. CAMPILIVS T. F cum Albana Merula coniuge, & Campilia Festa sorore, & Campilio Rufo Nepote, & Campilio Albano F. infante, quos simul vna dies rapuit, refertur Inscript. antiq. pag. 265.

¶ Q. CAMVRIVS. Idem pag. 58.

L. Camurius LL. Pandarus VL. *vir Aug. sibi & Zenoni liberto.* pag. 60.

¶ CANCIANO rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 51.

¶ L. CANCIVS Secundus V. F. refertur Inscriptionum antiq pag. 407. cum Cancia coniuge & Canciis liberis.

¶ L. CANCINIVS Hermippus. Ibidem pag. 303.

¶ CANDIDO rescrib. ab AA. & CC. 4. Cod. iit. 20.

¶ CANDIDIA Vrbana. Inscript. antiq. pagina 468.

¶ De re Cani Cicero ad Att. 15. epist. 21.

¶ C. CANNIVS, Eques Rom. non infacetus, & satis litteratus, atque etiam loculeples, deceptus in emēdis hortis à Pythio, argentario Syracusano. Vide Ciceronem off. 3. item 2. de Oratore.

¶ Iulius CANIVS, vir magnus & egregius, occisus à C. Caligula. Celebratur à Seneca in de tranquillitate animi.

Canius Rufus Gaditanus, popularis & amicus Martialis, semper ridere solitus.

CANIDII.

Canidius, comes Catonis in Cypro.

P. Canidius (Dioni lib. 49. cognomento Crassus dicitur) dux Antonii, relictus legatus in Armenia, deuicta ea gente, ac Iberorum deinceps & Albanorum regib. subactis, ad Caucasum vsq; processit, teste Appiano. Profligato Antonio per bellum Actiacum, ab Augusto Capite punitus est, timidius, vt inquit Paterculus, quam pro sua professione decedens. Cælius epistola 9. in fine: Canidius, inquit, in defensiõe sua fuit disertissimus, in accusatione satis frigidus. Plancus li. 10. epist. 21. ostendit, eũ in exercitu Lepidi præfuisse, fauentem Antonio.

Canidia, venefica, exagitatur apud Horat. in Epodis.

CANINII.

C. Caninius Rebilus, Prætor ann. vrbis cond. DLXXXIII. P. Licinio Crasso, C. Cassio Longino Coss. Siciliam prouinciam adeptus est. Liuius 42.

M. Caninius Rebilus, legatus cum M. Fuluio Flacco missus in Macedoniam anno sequenti, id est DLXXXIIII. Liuius 43. Poterat esse idem cum superiori, nisi prænomen obstaret.

L. Caninius Rebilus, legatus Cæsaris bel lo Gallico & Ciuili, eiusdem opera ad Cõsulatum perductus est, sed quem anni fine vno tantùm die gereret. Vnde sunt in illum loca Ciceronis epistolarum 7. ad Curium, & apud Macrobium, ac item Tacitum 19. Idem Trib pl. Lentulo & Marcellino Coss. rogationem tulit, vt Pompeius regem Alexandrinum, à suis pulsum, gemino lictore restitueret. Vide Plutarchum in Pompeio.

Rebilus, proscriptus à Triumuiris, quomodo effugerit, Appianus. 4.

C. Caninius Rebilus, Consul fuit sub Augusto, ann. DCCXLI. Vide Sigonium.

C. Rebilus C. F. (haud dubie Caninius) Consul sub Cæsare, teste Iosepho in antiquitatibus. Seneca de beneficiis 2. capit. 21. scribit, Rebilum Consularem magnam pecuniam misisse Iulio Græcino ad impensam ludotum, quam ille non accipiens, vt ab homine parum laudato, dixerit: *Rogo ignoscas, & à Persico non accepi.* Idem, puto, Caninius à Caio Cæsare, Germanici F. maiestatis postulatus, tanquam conscius coniurationis, quæ contra illum fuerat parata, animose admodum respondens: Si ego, inquit, Cæsar, sciissem, tu hescisses.

¶ C. Caninius Gallus, quem familiarem suum

ſuum agnoſcit Cicero ad Cælium epiſtol. lib. 2. epiſt. 8. defenſus aliquando à Cicerone eſt, vt reſtatur ipſe initio lib. 7. ad M. Marium. Hic C. Antonü, à ſe damnati, filiam vxorem duxit, & M. Colonium, à quo damnatus eſt, rerum ſuarum procuratorem inſtituit. Valerius quarti, capite ſecundo.

L. Caninius Gallus (Dioni L. F.) Conſul ſub Triumuiris, ann. V. C. DCCXVII.

C. Caninius Gallus, Conſul in 13. Conſulatu Auguſti. Meminit Velleius volum. poſter.

Caninius Gallus, XV. vir ſub Tiberio, quem Imp. quòd Sibyllæ librum ante ſententiam collegü ſui recepiſſet, arguit. Cornel. Tacitus 5.

C. Caninius, Quæſtor Bibuli in Syria, cùm Cicero Ciliciam adminiſtraret. Extat ad illum Ciceronis epiſtola lib. 2.

¶ Caninius Satrius, frater P. Vari, defenſus à Cicerone. Vide initium 1. ad Atticum.

¶ Caninius Rufus, municeps C. Plinii Cæcilii, qui bellum Dacicum Traiani deſcribere Carmine exorſus traditur.

Caninius, non ingratus in Ciceronem, ad Attic. 16. pag. 615.

Caninius Saluſtius, ad quem ſcribit Cicero libro ſecundo epiſtol. famil. Vide annotationes noſtras. ¶ Notæ Fuluü Vrſini in opera Ciceronis vocant C. Saluſtium, pag. 84.

¶ CANNONIA Statuta, refertur Inſcript. antiq. pag. 111.

¶ L. CANTILIVS, ſcriba Pontificum, quos poſtea minores Pontifices appellarũr, quòd cum Floronia Veſtali ſtuprum feciſſet, à Pontif. Max. eouſque virgis in comitio cæſus eſt, vt inter verbera expiraret. Liuius 22.

CANVLEII.

Canuleia, inter primas Veſtales, quæ 4. erant, lecta eſt à Numa. Plutarchus in eius vita.

C. Canuleius, Trib. pl. ann. V. C. cccx. coniugia patrum & plebis communia eſſe, & ex plebe quoque Conſules latis in hoc legibus, creari voluit. Creati tum ex ea contentione primùm Tribuni mil. Conſul. poteſtate. Liuius initio 4. Dionyſius Halic. 11.

C. Canuleius, Tribunus pl. accuſauit P. Furium. Appianus lib. 1.

M. Canuleius, Trib. pl. ann. vrbis cond. CCCXXXV. cùm Quæſtores primũ 4. creati. Vide Liuium 4.

L. Canuleius Diues, Prætor ann. vrbis cond. DLXXXIII. Hiſpaniam ſortitus eſt. Liuius 42. Idem, opinor, triennio antè cũ 4. aliis miſſus ad componendos Ætolos. Liuius 41.

L. Canuleius, miniſter Verris, Cic. in Verrinis.

L. Canuleius, legatus Cæſaris bello ciuili. Commen. 3.

M. Canuleius, pro quo dixere Cotta & Hortenſius. Cicero in Bruto.

M. Canuleius Galata refertur in mon. Rom. pag. 263.

M. Canuleius Zoſimus, refertur in antiquit. Fabricii pag. 54.

CANVTII.

P. Canutius, inquit Cic. in Bruto, æqualis meus, homo extra noſtrum ordinẽ meo iudicio diſertiſſimus. Meminit eiuſdem vt ingenioſi, & in dicendo exercitati, pro A. Cluentio.

Tiberinus Canutius, Trib. pl. continua rabie lacerabat Antonium, iam hoſtem iudicatum, Ciceronẽ imitatus, quæ libertas vtrique morte conſtitit. Vide Ciceronem Philipp. 3. & Paterculum. Alicubi inuenio hunc dici C. Canurium Tiberinum. Obiicientibus Antonio & Cæſare, quòd in repub. adminiſtranda potiſſimum Conſularis Iſaurici ſectam ſequeretur, reſpondit malle ſe Iſaurici eſſe diſcipulum, quàm Epidii calumniatoris. Docuerat autem hic Antonium & Cæſarem, calumnia aliquãdo notatus. Auctor eſt Suetonius de claris Rhetoribus. Neſcio huius an alterius ſit quod citat Priſcianus lib. 8. pag. 285. *Turpe eſt propter venuſtatem veſtimentorum admirari, & propter turpiſſimè vitam actam contemni.*

Canutius quidã cæſus traditur per Appianum, capta Peruſia.

¶ C. CAPATIVS, miles, refertur Inſcript. vetuſt. pag. 400.

Capatio reſcripſit Alexander A. 1. Cod.

¶ CAPITO, declamator apud Senecam.

Capitoni reſcribitur ab Alexandro 4. Cod. tit. 31.

¶ CAPITOLINAE ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 16. & lib. 8. tit. 43.

¶ CAPRIVS, cauſidicus & accuſator apud Horatium Serm. 1. Sat. 4.

¶ C. CARANTIVS C. F. Volt. Verecũdus Vienẽ veteranus Coh. VII. pr. deductus à Di

uo Vespasiano Reate, & Carantius Phœbus & Carantia, referuntur in memor. Italicis pag. 143.

¶ Caravsivs, in Gallia appellatus Imp. Britanniam 7. annis tenuit sub Diocletiano, tandem à socio per insidias occisus.

¶ Carbilt vs Pollio, Eques Rom. testudinum putamina secare in laminas, lectosque & repositoria his vestire instituit. Plin. 9. capite 11. Idem primus tricliniis argentum traditur addidisse, non vt operiret, aut Deliaca specie faceret, sed Punica. Idē & lectos aureos fecit. Plinius 33. capite vndecimo. Vixit ante bellum Ciuile Marii & Syllæ.

¶ Carfvlivs vt I. C. citatur Pand. 28. de hæred. instit. 69.

¶ D. Carvlenvs, Cæsari militauit in Galliis, vir animi magnitudine & scientia rei militaris præstans, vt scribit Hirtius belli ciuilis comment. quarto. Cæsus est in pugna Mutinensi pro republ. Cicero epistolarum 10. Huic Antonius adeò fuit infestus, vt mortem minatus sit, si in Senatum venisset.

¶ Cartno rescribitur ab Imp. Philippo 4. Cod. tit. 32.

¶ Carmenivs, interpres Virgilii citatur apud Seruiū 5. & 6. Æneidos, & a Macrobio vir curiosissimus appellatur Saturn. 5. Idem scripsit libros de Italia, quorum secūdus aduocatur à Macrobio.

¶ Carpasivs, vicarius Maximiani, cū simul cum aliis 19. occupauit domum Cyriaci Martyris. Vide Martyrologium 8. Iulii.

¶ Carpenta Gaditana, memoratur in antiquis inscript. pag. 311.

¶ L. Carpinatius, Verris minister. Cicero.

CARPINEII.

Tib. Carpineius Gutta, refertur Appiano inter Marianos, belligerantes aduersus Syllam libro primo. Legitur tamen apud illum Κερπινᾶιος. Interpres scripsit Capinæus.

Tib. Carpineius Gutta, alius ab illo, fors F. perstringitur à Cicerone vt iudex numarius, in oratione pro A. Cluentio, quomodo & Bulbus: *Guttam*, inquit, *asperſit huic Bulbo.* Et ad Q. fratrem libro tertio, epistola 3. Guttæ faucre Pompeium scribit, spreto Milone.

C. Carpineius, Eques Rom. apud Cæsarem belli Gallici Comment. 5.

¶ Carpitanvs, Medicus, citatur Plinio 29. cap. 1. sed per heterosin numeri, si tamen locus non est mendosus.

¶ Carpo rescribūt Seuerus & Anton. 8. Cod. tit. 26. dubium, eidem an alii Seuerus Alex. 4. C. tit. 20.

Carpophoro AA. & CC. 3. C. tit. 12.

¶ C. Carrinas, Prætor Carbonis, à L. Sylla interemptus est. Appianus 1.

C. Carrinas F. Prætor Iberiæ sub C. Cæsare Dictatore, à Sex. Pompeio victus est. Eandem postea C. Cæsari Octauiano tradidit. Post Actiacam verò victoriam, deuictis Morinis & Sueuis, qui sæpius Rhenum tralecerant, triumphauit. Appianus 4. & 5. Dion 51. Vide an de eodem accipiendum Q. Metelli testamentum apud Valerium lib. 7. cap. 8.

T. Carrinatis vt Cæsariani meminit Cicero ad Attic. 13.

¶ M. Ancus Carsevlanvs, Eques Rom. tempore Pompeii. Meminit illius Valerius 7. cap. 7.

¶ Carsidiae Helpidi Cornelius Onesimus coniugi sanctissimæ benè merenti fecit. Extat Inscript. antiq. pag. 295.

¶ L. Carteivs, partium Bruti & Cassii fuit. Cicero epist. lib. 12.

¶ C. Cartorivs P. F. Vide Inscript. antiq. pag. 333.

¶ T. Cartius Valens. Ibid. pag. 330.

¶ Carvtio Thusco cuidam sub Romulo nupta fuit Acca Laurentia. Macrob.

CARVILII.

Sp. Caruilius, Quæstor, Camillo crimini obiecit, quòd ærata ostia haberet. Plinius 34. cap. 3.

Sp. Carvilivs Q. F. Maximvs, equestri loco natus, & homo nouus, teste Velleio lib. 2. populi Romani fauore & suffragiis ad summos honores peruenit. Nam & Ædilitatem curulem adeptus est, & cum L. Papyrio Cursore duos Consulatus gessit, totidemque triumphos duxit. Priorem de Samnitib. & Hetruscis, alterum de Tarentinis retulit. Iouem, qui est in Capitolio, è Samnitium pectoralibus, ocreis & galeis fecit, cuius amplitudo tanta erat, vt à Latiari Ioue conspiceretur. Ex reliquiis verò limæ suam statuam fecit, quæ est ante pedes simulachri eius. Auctores horum sunt Liuius 10. & 14. Cassiodorus & tabulæ Capitolinæ: de statuis verò Plinius 34. capite septimo.

Sp. Car-

Sp. Caruilius Sp.F.C.N. Maximus, & ipſe duobus Conſulatibus potitus eſt. In priore Sardiniam obtinuit, deque ea triumphauit, teſtibus tabulis Capitolinis. Alterum 26. pòſt anno geſſit cum Q. Fabio Max. Sed & Auguratus ſacerdotio enituit. Primus ſterilitatis cauſa repudiauit vxorem, & quanquã iureiurando cenſorib. ſatisfecit, ſe videlicet liberorum gratia matrimonium colere, infamia tamen non caruit, populoque obid, quoad vixit, inuiſus fuit. Deceſſit ann. vrbis conditæ DXLII. Liuius 26. Dionyſius 2. Valerius Maximus 2. cap. 1. A. Gellius 4. cap. 3. qui illi & Rugæ cognomentum addit.

¶ Sp. & L. Caruilii, Tribuni pl. an. V. C. DXLI. M. Poſthumium Pyrgẽſem publicanum, qui multis annis rempub. depeculatus, cùm illi ducentum millium æris mulctã dixiſſent, ac ille cum cæteris publicanis concilium populi per vim turbare aggreſſus eſſet, rei capitalis die dicta, hominẽ exilio mulctatunt. Liuius 25.

Sp. Caruilius quidam, grauiter ex vulnere, ob rempub. accepto, claudicans, cùm ob eam cauſam in publicum prodire verecũdaretur: *quin prodis*, inquit, *mater, mi Spuri, & quotieſcunque gradum facis, toties tibi tuarum virtutum in mentem veniat.* Cicero de Oratore 2.

Caruilius, ſub Tiberio reus, cũ ſibi mortem conſciuiſſet, priuſquam eſſet damnatus, exclamans Cæſar: *Caruilius*, inquit, *me euaſit.*

Sp. Caruilius, libertus eius, qui primus omnium induxit exemplum diuortii, primus traditur Romæ ludum litterarium aperuiſſe. Plutarchus.

¶ Caruilius Martialis, ſcripſit de hortis.

¶ L. Caruilius Suauis, refertur in memor. antiquis pag. 259.

M. Caruilius Iucundus, cum eiuſdem nominis F. & Egnatia Thalluſſa coniuge, memoratur ibidem pag. 305.

CASCELLII.

¶ Sic ſcribit Manutius.

A. Caſcellius, vel, vt plerique ſcribunt, Caſellius, vt alii Ceſellius, nobilis fuit I. C. Quæratur infrà in Ceſelliis.

Q. Caſcellius Labeo, citatur in decreto quodam coloniæ, vt apparet, Florentinæ, apud Georgium Fabricium.

¶ CASPERIVS Ælianus, præfectus prætorio Domitiani. Eundem magiſtratum ſub Nerua gerens, tumultum inter milites Prætorianos excitauit. Deinde per ſpeciem vlciſcendæ ſeditionis, quanquã multum renitente Nerua, quos voluit, occidit. Vnde Traianus, à Nerua adoptatus, euocatum ad ſe cum Prætorianis, tanquam operam illorum requireret, ob motam ſeditionem velut importunos homines à ſe dimiſit. Dion.

Caſperius Æmilianus & Caſperius Agrippinus occiſi à Seuero.

¶ CASPONIA *P. F. Max. ſacerdos Cereri publicæ pop. Rom. Sicula.* Inſcript. antiq. pagina 311.

CASSII Longini.

Caſſii Plebeii erant, nobiles tamen, teſte Aſcon. Pediano. Idem tradit Corn. Tacitus, qui genus plebeium quidem, ſed antiquum honoratumque fuiſſe ſcribit.

¶ SP. CASSIVS VISCELLINVS (Cicero Becellinum vocat) tribus Conſulatibus & duobus triumphis enituit. Primum geſſit ann. V. C. CCLI. & cum collega Virginio triumphauit de Auruncis. Secundùm Cõſule plebs de ſacro mõte rediit, an. CCXLVI. Septimo poſt anno III. Conſul, etſi nulla re memorabili geſta, iterum tamen triumphauit. His honoribus elatus, regnum affectauit, & legem de agro Hernicorum Latinis & ciuibus diuidendo, ad conciliandam ſibi plebem, primus Romæ promulgauit. Quamobrem damnatus necatuſque eſt. Liuius 2. Dionyſius 5. 6. 8. Valer. 6. c. 3. Plinius à patre interemptum ſcribit lib. 34. capite 4. Aſtipulatur ei Valerius lib. 5. c. 8. Nec tamen ea ſententia à Liuio & Dionyſio præteritur.

C. Caſſius C.F.C.N. Longinus, Conſul ann. vrbis conditæ DLXXXII. Sortitus Galliam, nihil notabile geſſit. Cenſor poſtea an. DLXXXIX. cùm ipſe & collega M. Meſſala theatrum lapideũ facere inſtituiſſent, autore P. Naſica tanquam inutile & nociturum publicis moribus ex s.c. deſtructum eſt. Liuius 42. & 48. Valerius 2. capite primo. Auguſtinus de Ciuitate Dei 1. Appianus item primo, & Paterculus volumine priore.

Q. Caſsius L.F.Q.N. Longinus, Prætor an. vrbis conditæ DLXXXVI. iuriſdictionem vrbanã tenuit. Tertio pòſt anno Conſul, in eo magiſtratu mortuus eſt. Liuius 45. & 46.

L. Caſsius Q. F. L. N. Longinus, Trib. pl. Lepido & Mancino Coſs. legẽ tabella-

riam tulit, cuius meminit Cicero in Bruto & 3. de legibus. Fuit idem Orator tristis, & iudex Seuerus, adeò vt tribunal eius Scopulus reorũ, & iudices Cassiani, puerbio dicti sint incorrupti & sancti. Consulatum gessit ann. vrbis conditæ DCXXVI. Sed & Censuram obiuit cum Cæpione altero post consulatum anno. Tradunt hæc præter Ciceronem Paterculus, Valerius libro tertio, capite 7. lib. 8. cap. 1. & Frontinus, qui illum cognomento Rauiliam appellatum scribit. Complura etiam de illo memorat Pedianus in orationem Ciceronis pro Milone.

¶ Idem idem in causis ꝙ rere solebat: CVI BONO fuisset. Cicero pro Sex. Roscio. Meminit ibidẽ Cassianorũ iudicum.

C. Cassius C.F.C.N. Longinus, Consulatum administrauit cum C. Sextio, ann. vrbis conditæ DCXXIX. Quas res in eo magistratu gesserit, non traditur.

L. Cassius L.F. Longinus, Prætor anno vrbis conditæ DCXLII. vt est apud Salustiũ, sexto anno pòst Consulatum adeptus est. Accepta autem Gallia prouincia, cùm Tigurinos persequeretur, ab eisdem insidiis circumuentus, cum bona parte exercitus & legato, L. Scipione, viro Consulari, cæsus est. Cæsar belli Gallici commentario primo, & Orosius 5. cap. 15.

C. Cassius L.F. Longinus Trib. pl. Mario & Flauio Coss. legem tulit, vt quem populus damnasset, in Senatu non esset. Consul ann. NCLVII. cum Cn. Domitio Ænobarbo, nihil memorabile, quòd traditũ sit, gessit. De Tribunatu eius vide Pedianum.

L. Cassius, haud dubiè Longinus, per tempus belli socialis Trib. pl. fuit. Quo autore concitati creditores Sempronium Asellionem, Prætorem vrbanum, debitorũ causam defendentem, in foro interemerunt. Liuius lib. 74. Valerius 9. cap. 7. Appianus 1.

C. Cassius Longinus, Consul ann. vrbis conditæ DCLXXX. cùm quidem Trib. pl. nõ fuisset, Galliam citeriorẽ prouinciam obtinuit. Prorogato autem sibi imperio, cùm Proconsul Spartacum, ad Alpes festinantẽ, prohibere conaretur, amisso exercitu, vix incolumis euasit fugiens, castra eius apud Mutinam deleta sunt. Plutarchus in Crasso, Florus.

L. Cassius Longinus, Ciceronis in Consulatu competitor, iners ac stolidus, socius aliquando Catilinæ, cruentissimarum sententiarum autor, teste Pediano, ac fortassis idẽ, qui Cæsaris in bello ciuili legatus fuit, vt habet commentarius 3. quemq; Cicero pro Cn. Plancio familiarem suũ vocat.

Q. Cassius Longinus, primùm Quæstor sub Pompeio in Hispania, deinde Trib. pl. cùm exat descseret bellum ciuile, ad Cæsarẽ cum Antonio & Curione se cõtulit. A quo Propræior Hispaniæ factus, cùm prouinciam auarè & crudeliter haberet, non modo coniurationem aduersus se, verum etiã nouum ciuile bellũ excitauit. Quamobrẽ accepto successore Trebonio Proconsule, iniquissimo tempore nauibus profectus, in ostio Iberi fluminis cum omnibus rebus, & ingenti pecunia, naui demersa periit. Hirtius belli ciuilis 4. Dion. 41. Valerius lib. 9. capite 4.

Q. Cassius alius, an Longinus nescio, superioris in Hispania legatus fuit. Cæsar comment. 3.

L. Cassius L.F.† N. Longinus, Cõsul sufficitur in tabulis Capitolinis M. Lepido, gerenti Consulatum cum T. Statilio Tauro, ann. vrbis conditæ DCCLXIII. circa extrema tempora Augusti. Sufficitur autem ex Calendis Iuliis. Idem proditũ est à Dione.

L. Cassius Longinus I. C. natus ex filia Tuberonis, quæ fuit neptis Ser. Sulpitii, & ob id solitus gloriari, se proauum habere Sulpitiũ, in professione iuris successit Massurio Sabino. Consulatum gessit sub Tiberio ann. vrbis conditæ DCCLXXXII, vnà cum M. Vinicio Quartino. Quod si Pomponius, apud quem hæc produntur tit. de orig. iuris, non fallit in prænomine, idem cẽsendus est L. Cassius Longinus, cui Tiberius Drusillam, Germanico genitam, coniunxit, quem Asiæ Proconsulem C. Cæsar, cùm sororem illi antea abduxisset, ambiguo deceptus oraculo, perimendum delegauit. Autor Sueronius ac vnà Tacitus.

C. Cassius Longinus, & ipse I. C. ducta Iunia Lepida, Augusti Cæsaris abnepte, honores quidem gessit, sed vltra Præturam tamen non conscendit. Sub Claudio Syrię præfuit, cæteros peritia legum præeminẽs, nec in re militari, quãtum sine bello dabatur, ignauus. Reuersus ex puincia, quòd & opibus vetustis, & grauitate morũ præcelleret, magnam auctoritatẽ obtinuit. Quãobrem infestus illi Nero, missa ad Senatum oratione, remouendum à rep. censuit, obiecitque, quòd inter imagines maiorum etiam C. Cassii effigiem coleret, ita inscriptã: DVCI PARTIVM. Proinde S. C. in Sardiniã insulam deportatur. Vnde reuocatus à Vespasiano, quietus in vrbe diem suum clausit. Autor horum Corn. Tacitus. Suetonius

in

in Nerone luminibus captũ scribit. Plinius Epistolarum 7. testatur, Cassianæ scholæ principem & parentem fuisse, domumque illius pristinam dignitatem ac gloriam recuperasse, deuolutam ad Numidium Quadratum, qui tantus Orator esset, quantus ipse I. C. fuit. Pomponius, quem suprà citauimus, hos Cassios duos, quorum vterq; I. C. fuit, in vnum conflat, pudendo lapsu, vel potius aliena deprauatiõe notabilis, per quem seducti pariter deuiauerũt, Pomponius Lætus, Beroaldus, Volaterranus, Cataneus, Zasius, & ne plures enumerem, Rutilius quoque, qui eùm in alios iniquissimã censuram exercebat, plus cæteris etiam hallucinari deprehenditur.

Cassius Longinus, Philosophus sub Aureliano Imperatore, præceptor Porphyrii, scripsit quædam in Homerum & alia nonnulla. Ab Eunapio Sardiano vocatur βιβλιοθήκη ἰαμβικῶν καὶ πραγματικῶν μυρίων. De eodem Suidas λογῖνος.

C. Cassius (Longinum vocat Dion lib. 40.) percussor ille Cæsaris, quibus parentibus prognatus sit, non traditur. Certè inhumanioris indolis adhuc puer satis clara documenta dedit, Fausto Sylla ob imprudentius dictum in ludo litterario pugnis cõtuso. Profectus cum M. Crasso, cuius Quæstor erat, in Syriam, & inde in Parthos, cæso illius exercitu, cum paucis equitib. euasit, Syriamque aduersus Parthos defendit, Osace duce cum magna copiarum parte interempto. Bello mox ciuili Pompeium secutus, Syriacis nauibus præfuit. Posteaquam verò Pompeium profligatum esse cognouit, Cæsari se tradidit; à quo liberaliter conseruatus, ac post etiam ad Prætura euectus, quod primum locum non tenuisset, præfato M. Bruto, ne eam prouinciam, quam cupiuisset, habere posset, per inuidiã seducto & impulso Bruto, in necem illius conspirauit, cum quo & M. Antonium trucidari voluit, nisi Brutus obstitisset. Fuit quidem manu strenuus & pugnax, sed ingenio vanus & vita impurus, qui quo die Cæsarem occidit, filio togam virilẽ induit. Postridie Liberalium cùm apud M. Antonium cænaret, rogante illo, num etiam ibi gladiolum aliquem in sinu recõditum haberet, satis arroganter: *& quidem permagnũ*, inquit, *si & tu tyrannidem affectas.* Metu verò cum reliquis percussoribus vrbe cedens, Syriam auctoritate Senatus occupauit, tribus exercitibus, qui in eadem prouincia erant, in suam potestatem redactis. Oppresso Dolabella, Rhodios inuasit, crudeliterq; diripuit: quibus orantibus, ne cunctis Deorum simulachris ab eo spoliarentur: Solem iis à se relinqui nimis quàm insolenter respondit. Demum coniunctis cum Bruto castris, apud Philippos in Macedonia ab Antonio & Cæsare, cùm cornui sinistro præesset, victus ac fusus, q. & Bruti copias extinctas, totumque exercitum deletum existimaret, Pindari serui manu necem sibi consciuit, reuera tũ Solem relinquere coactus, in cuius effigiem Rhodiis insultans, superbè & intempestiuè cauillatus fuerat. Sũt qui tradant, in acie vehemẽtissimè pugnãti speciem Iulii Cæsaris, purpureo paludamẽto ornati, minaci vultu, ac concitato equo, impetum in eum facientis occurrisse, quo conspectu territus, hosti tergũ dederit, hac voce prius emissa: *Quid amplius agas, si occidisse parum est?* Verùm vtcunque hoc se habeat, illud confessum est, diuinitus factũ, vt clementissimi viri, & benefici principis violator, sanguine suo commissum parricidium expiaret. Vxorem habuit Iuniã, Bruti sororem, quæ vtique per annos 64. superstes vixit, vt amplius dicemus in Iuniis. Hæc ex Cæsare, Liuio, Valerio, Tacito, Plutarcho, Appiano, Floro, Dione & aliis.

L. Cassius C. fr. Tribunatum pl. gessit, M. Antonio Consule, teste Cicerone Philipp. 3. & epistolarum 12. Victis Bruto & Cassio fratre, ab Antonio veniam obtinuit. L. Cassius filius in acie Philippensi, cùm posset effugere, volens periit. Appianus quarto.

Q. Cassius C. & L. fr. vel certè propinquus, earundem partium, scribit Ciceroni Epistolarum 12. quæ quidem epistola est numero 13.

C. Cassius, Senator, laudatur Ciceroni pro lege Manilia, alius à C. Cassio, Consulari.

Cassii alii, secundum cognomenta & munia congesti.

Cassius Apronianus, Consulatum gessit sub Hadriano Imp. anno principatus eius sexto, vrbis conditæ DCCCLXXV. Hunc esse arbitror, quem Dion Historicus patrem suũ appellat, & cùm Hadrianus ad imperium peruenit, Ciliciæ præfuisse scribit. Etsi temporum ratio potius auum, quàm patrem

fuisse demonstrat. Meminit eiusdem libro 49.

Cassius Asclepiodotus, magnitudine opum præcipuus inter Bithynos, cùm Soranum, quem florentem coluerat, labentem sub Nerone non desereret, omnibus fortunis exutus, & in exilium actus est, pòst tamen à Galba reuocatus. Tacitus sub finem 16. Dion in Nerone.

Cassius Barba, Cæsarianus fuit. Cicero de hoc ad Att. lib. 13. epist. 50. Mihi, inquit, Barba Cassius subuenit.

Cassia Cassiana, refertur veterũ inscript. pag. 139.

Cassius Chærea, Trib. mil. C. Cæsarem Caligulam cùm cæteris coniuratis peremit.

Cassio Dextro rescripsisse D. Pium refert Vlpianus Pand. 40. de fideicõmissariis libertatibus, & libro 36. ad Senatusconsultum Trebellianum.

Cassivs Dion, Historicus, patria Nicæus, cognomento Cocceius, sub Alexandro Imp. scripsit historiam Rom. libris 80. qui in Decades distributi fuere, res gestas Traiani, Persica, Getica, Inneraria, & vitã Arriani Philosophi. Hæc Suidas. Gessit & Consulatum, Alexandri Consulis collega, ann. vrb. conditæ DCCCCLXXXI. De patre, Cassio Aproniano, ante diximus.

Cassius Dion, alius, Consul fuit cum Iunio Tibetiano sub Diocletiano Augusto, ann. vrbis conditæ M.XLIII. & præfectus vrb. sub eodem principe.

Cassius Dionysius Vticensis libros 28. Magonis Carthaginiensis de agricultura vertit lingua Græca libris 20. & Sextilio Prętori misit. Varro primo de re rustica capite 1. Meminit Columella lib. 1. capite primo. Ambo etiam scriptum reliquere, epitomẽ horum confecisse Diophanem Bithynum. Et peculiariter Columella, memorabilia illa Magonis volumina ex S. C. in Latinum sermonem conuersa.

Cassia M. F. Festa, cũ matre Clodia Restituta & Q. Minutio coniuge, refertur Inscriptionum antiq. pag. 165.

Cassio Festo rescripserunt Seuerus & Antoninus Impp. Pand. 48. ad legem Iuliam peculatus.

M. Cassius Firmus, refertur vet. inscrip. pag. 303.

Cassio Hadriano rescripsit D. Pius Pan. 36. ad S.C. Trebell. 31.

M. Cassius Herma, Inscrip. antiq. p. 324.

L. Cassius Hemina, scriptor annalium, vixit circa annum vrb. cond. DC. teste Censorino in de die natali cap. 14. Citatur à Plinio 13. cap. 13. Item à Gellio & Macrobio, & subinde à Prisciano.

L. Cassius L.L. Ianuarius, cum M. Cassio Firmo refertur antiquarum Inscript. pag. 303. & 329.

Cassius Iatrosophista, scripsit problemata medica 83. Græcè.

Cassius, Medicus, citatur à Plinio libro 29. cap. 1. Celsus se vidisse eum scribit, suique seculi medicum ingeniosissimum vocat in præfatione.

Cassius, miles insigni robore sub Nerone. Tacitus 15.

Cassius, Mimus, infami corpore sub Tiberio. Tacitus lib. 1.

C. Cassius C.F. Vet. Modestinus, memoratur Carolo Sigonio ex antiquis monument. Emendat. lib. 2. pag. 74.

Q. Cassius C.F. Niger refertur veterum memoriatum pag. 328.

Cassius Papyrius, Consul sub Marco Imper. memoratur Capitolino in Albino.

Cassivs Parmensis, vnus ex percussoribus Cæsaris, & qui eius parricidii pœnas dedit vltimus, sicuti Trebonius omnium primus, teste Paterculo. Victis Bruto & Cassio, coniunxit se Pompeio. Inde ad Antonium se contulit, cuius legatus in Syria multa strenuè gessit, quę describũtur à Plutarcho & Appiano. Nouissimè post superatum Antonium, missus est ab Augusto Q. Varius, qui studentem illum reperiens interemit, & scrinium cum libris abstulit. Vide Valerium lib. primo, cap. septimo. Velleium lib. 2. Meminit illius Horatius in epistola ad Tibullum. Citatur eius epistola ad Antonium C. Plinio lib. 31. c. 2. ¶ Fragmẽtum huius Cassii de Orpheo, repertum in Brutiis, primus omniũ edidit Achilles Statius, subiectum videlicet commentationi eius in Grammaticos Suetonii. Idem doctissimo cõmentario vestiuit Nathan Chytræus, & de ipso Cassio plenius explicauit.

Cassius Patauinus, exilio punitus est ab Augusto, quòd pleno conuiuio proclamasset, neque votum sibi, neque animum deesse confodiendi eius. Suetonius.

Cassius Potentinus VIIVIR sub Seuero Imperatore, refertur inscriptionum antiquarum pag. 446.

Cassius Sabacco, memoratur Plutarcho in Mario, vt ipsius familiaris.

M. Cas-

M. Cassius Scæua, miles Cæsaris fortissimus, de quo Cæsar de bell. ciuil. 3. Valerius 3. cap. 2. Appianus 2. de bell. ciuil. Lucanus 6. Florus 4. & Suetonius in Cæsare. Idem etiam nomen, quod diximus, habet. Nam vt alii varient, excutere non libet.

T. Cassius Seuerus, homo sordidæ originis, & vitæ maleficæ, sed celebris orator, ob procacitatem linguæ, & petulantia scripta, iudicio Senatus Cretam amotus est: vbi eadem agitando cùm recentia veteraq; odia renouasset, exutus bonis, interdicto igni atque aqua, in saxo Seriphio consenuit. Tacitus lib. 1. & 4. Eusebius exilii anno 25. in summa inopia, vix panno contectis verè dis, mortuum scribit. In hunc est dictũ Augusti: Vtinam & Cassius forum meum accusasset, cùm plerunque rei ab illo facti absoluerentur. Multa de illo Seneca & Quintilianus, qui & aliquot illius arguta dicta cõmemorat. Meminit illius & Plinius lib. 7. capite 12. Plinius iunior epistolarum libro 4. ad Seuerum scribens, cum Corn. Nepote eum coniungit, id quod Tertullianus quoque & Lactantius, mirum quo consilio faciant. Arbitror eundem esse, ad quem scribit Ouidius 1. de Ponto. Scripta eius, etsi Senatusconsultis abolita; Caligulam imperii initio requiri, & in manibus esse, lectitariq; permisisse, cùm diceret, maximè sua interesse, vt facta quæque posteris traderentur, auctor est Suetonius.

Cassius Seuerus alius, floruit sub Vespasiano. Fit illius mentio apud Plinium lib. 35. cap. 12.

Cassius Syllanus, auunculus Vibii Aviti, præceptor Germanici Cæsaris. Plinius 34. cap. 7.

Cassia L. F. Tertia, memoratur in antiquis inscription. pag. 323.

C. Cassius Thysus vivir, ibidem pagina trigesima prima.

C. Cassius Verecundus, cum vxore Cassia Damalide, liberta sua, & Cassio Cotyno, Cassia Moschide, parentibus suis, liberis C. Cassii Longini, refertur antiquarum inscript. pag. 228.

P. Cassius Verus, cum Spedia Panychia coniuge, ibidem pag. 433.

Cassia Vera, cum F. Tib. Cassio Constantino, & Tib. Cl. Constantino marito, ibidem pag. 414.

Cassium Vetulinum C. Cæsar, cùm patrem Capitonem interimeret, adesse coegit, deinde rogantem, vt sibi condere illum liceret, etiam ipsum trucidari iussit. Dion 58. pag. 453.

Cassii sine cognomentis.

C. Cassius I. C. sub Hadriano, ad quẽ suâ ætate mulierem cũ 5. liberis, quos vno partu enixa erat, perductam fuisse, aiunt. Reliquit iuris ciuilis aliquot à se compositos libros. Auditum eum sibi refert Aristo Pandect. 4. de receptis arbitris 45. Ibidem Cassii magister traditur fuisse Sabinus 23.

Cassio, Proconsuli, scribit D. Pius Pand. 42. tit. 1. l. 31.

Cassio & Hermionæ rescribitur ab Alexandro Imp. 6. Cod. tit. 57.

Cassio alii ab AA. & CC. 8. Codicis titulo 43.

Cassius, Præsul Narniensis, Totilam regem, cùm illi obuiam prodisset, placauit, nè ciuitati noceret. Meminit eius Gregorius Dialogorum 3.

CASSIANI.

Cassiano rescribit Gordianus 6. Codic. titul. 24.

Cassianæ AA. & CC. septimi Codicis titulo 18.

Cassianus Martyr, à discipulis suis confectus, celebratur Prudentio.

Cassianus alius, itidem Martyr apud Tingitanos, de quo idem Prudentius: *Ingeret Tingis sua Cassianum*, &c.

Cassianus, dux Mesopotamiæ sub Iuliano & Iouiniano principibus. Ammianus lib. 25.

Cassianus, presbyter Massilienſis. De hoc Gennadius.

¶ Sex. Cassinivs Schola, sedit iudex; cùm Cicero diceret pro L. Val. Flacco.

C. Cassinius Schola, familiaris P. Clodii: Cicero pro Milone, & Asconius Pedianus.

¶ Castori rescribitur à Phil. Imperatore 4. Cod. tit. 32.

¶ Castricvs, amicus fuit Martialis, Poetæ, ad quem scribit Epigrammatũ libro 6. & seq.

CASTRICII.

M. Castricius, Placentiæ magistratum gerens, Cn. Carboni Consuli, minitanti se multos habere gladios, & ego años, inquit: Valerius 6. cap. 2.

M. Castricius, vt vir summo splendore, ingenio & gratia præditus, laudatur Ciceroni Verrinarum 5.

Castricius, Augusto coniurationē Murænæ indicauit. Suetonius.

Castricius quidam, vt scriptor citatur Plinio lib. 1. in indice 19.

T. Castricius, Rhetoricæ disciplinæ doctor in vrbe temporibus D. Hadriani, præceptor A. Gellii, vir summa autoritate. Gellius libro vndecimo, cap. 13. item libro 13. cap. 20.

¶ D. Castricius Verus Antonius Auitus cum Iulia Q. F. Vera matre, refertur inscript. antiquarum pag. 373.

Castricia Connexa, cum Q. Cāplio marito, & Q. Camplio F. memoratur ibidem pagina 36.

Castricius, synchronus Hieronymi, ad quem sanctissimi viri extat epistola.

¶ L. Castronivs Pætus Lucensis, cōmendatur à Cicerone M. Bruto Epistolarum familiarium 13.

CATIENI.

T. Catienus, homo lenis & sordidus, sed tamen equestri censu. Cicero ad Q. fratrem. 1.

P. Catienus Philotimus, patronum adeò dilexit, vt hæres omnibus bonis institutus, in rogum eius se iaceret. Plinius 7. capite 36.

Catienæ vi mœchæ meminit Iuuenalis Satyra 3.

Catienus, nobilis cantor, vnde Horatianum illud esse Porphyrio scribit:

.... Catienis mille ducentis,
Mater te appello, clamantibus....

CATII & CATTII reperiuntur, incertum vna an diuersa familia.

Q. Catius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ DXLIIII. Vide Liuium lib. vigesimo septimo pag. 154.

C. Catius C. F. Men. Balbus: & Cn. Cartius Onesimus &c. apud Manutium in Orthographia.

¶ Carius Celsus, Prætor tempore Ciceronis, L. Cotta & L. Torquato Cos. cuius meminit Cic. in oratione pro Cornelio.

Catius, alius ab hoc, & tēpore prior, scripsit 4 libros de rerum natura, & summo bono. De hoc Quintilianus: *In Epicureis leuis quidem, sed non inuucundus tamen auctor est Catius.* Meminerunt huius & Cicero Epistolarum 15. ad Cassium & Horatius in Sermonibus Satyra 4.

¶ Catius Fronto, memoratur Plinio in Epistol. vt vir facundus.

¶ M. Catius Hortensius Paulinus, Prætor vrbis & XV. vir sacris faciundis, refertur in mon. Rom. pag. 216.

¶ Catius Crispus, declamator, citatur Senecę Suasoria secunda.

C. Catius Secundus, refertur cum Sentia Saturnina vxore, Inscript. antiquar. pagina 75.

CATILLII.

Catillius quidam Improbus & facinorosus, captus est à Vatinio, pro quo deprecanti Ciceroni duriter rescribit Vatinius epistolarum 5.

¶ Catillivs Severvs, à Traiano Cōsul, & iterū ab Hadriano creatus, dein Syriæ, mox vrbi præfectus sub eodem, cùm Antonini Pii adoptionem factam doluisset, re prodita, quòd sibi imperium pararet, accepto successore, dignitate priuatus est, prius tamen grauiter ab Imperatore obiurgatus. Fuit autem maternus proauus Antonini Philosophi qui postea imperauit. Extant ad hunc epistolæ Plinii. Rescriptum est illi à Traiano Pand. de militari testamento, Institution. lib. 2. tit. 11.

Catillius Seuerus, vir omnium doctissimus sub Alexandro, cui cognatus, & à consiliis fuit. Memoratur Lampridio in Alexandro.

¶ L. Catilius Thespius, refertur in memor. Italicis pag. 137.

CATINII.

C. Catinius, Prætor ann. vrbis conditæ DLXVI. Hispaniam vlteriorē est sortitus. In qua biennio pòst, victis & cæsis Lusitanis, captaque Asta oppido, ex vulnere moritur. Liuius 18. & 39.

¶ Catinius Vestinus, Trib. mil. sub M. Antonio fuit. L. Plancus ad Ciceronem epistolar. lib. 10. epist. 23.

M. & L. Catinii de plebe Romana, primores cōiurationis cuiusdam nefariæ, sub specie sacrorum. Vide Liuium 39.

Catinius homo scelleratæ audaciæ. Plinius 7. cap. 44.

¶ Catonio rescribitur ab Adriano 6. Cod. tit. 23.

Catoniæ ab AA. & CC. ibidem tit. 54.

Iustus Catonius, primi ordinis Centurio, pòst Præfectus prætorio, fraude Messalinę interfectus. Tacitus libro primo. Dion libro 60.

¶ Ca-

¶ CATVLAE & Statiæ, fors fororibus, reſcripſerunt AA. & CC. quinti Codicis titul. 12.

¶ CATVLINVS Philomatheus, præfectus vrbis ſub Conſtantio ann. vrbis conditæ M.LXXXXIII.

¶ CATVLLVS, Pentapolitanæ Libyæ ſub Veſpaſiano rector, ob rapacitatem ſimul & crudelitatem diris ſuppliciis à Deo excruciatus. Ioſephus belli Iudaici lib. 7. cap. 31. & eodem vltimo.

Catullo reſcribitur ab Alexandro noni Cod. tit. 47.

¶ CATVLLO Iuliano reſcripſerunt Diui fratres Pand. 17.

CATVLINO, Proconſuli Africæ, reſcrib. Conſtantinus 6. Cod. tit. 55.

¶ Q. CAECILIVS, Eques Rom. nullarũ partium, à Catilina, cuius ſororem in matrimonio habebat, occiſus eſt. Cicero de petitione Conſulatus.

¶ C. CAVDINVS, memoratur Ciceroni vt vir grauis, & incorruptus iudex, pro A. Cluentio. Caudini reperiuntur in Corn. Lentulis.

¶ C. CAVLIVS Mergus, vt vir grauis, & ſanctus iudex, citatur Ciceroni pro A. Cluentio.

CEIONII.

¶ C. Ceionius, in Clade Variana autor deditionis fuit, maluitque ſupplicio, quàm precio mori. Paterculus.

¶ Ceionius Varus, præfectus vrbis ſub Caro & Diocletiano.

¶ C. Ceionius Rufus, Conſul & præfectus vrbis ſub Conſtantino, refertur in monumentis Rom. pagina 220. & 248. & 387.

¶ L. CEIONIVS COMMODVS, bis Conſul ſub Hadriano, & ab illo adoptatus, dictusque L. Ælius Verus, patrem habuit L. Ceionium Commodum Verum ex Hetruria. Non diu ſuperuixit adoptioni, quòd eſſet valetudinarius. Extat Romæ talis de eo inſcriptio: L. Ælio D. Hadriani Auguſti F. Coſ. II.

L. VERVS COMMODVS ANTONINVS, illius F. fuit, conſors imperii cum M. Antonino Philoſopho, cum quo etiam, iubente Hadriano, à Pio adoptatus eſt. Imperauit cum Marco ann. 11.

¶ Ceionius Albinus, occiſus à Seuero: Spartianus.

Ceionius Albinus, præfectus vrbi ſub Valeriano. Extat fragmentum litteratum Aureliani ad ipſum in Vopiſco.

¶ Ceionius Baſſus, cui ſcribit Aurelianus Imp. apud eundem Vopiſcum.

¶ Ceionius Iulianus, familiaris Vopiſci Hiſtorici. Idem in Firmo.

¶ Ceionii Poſthumii & Ceionii Albini, ſub Conſtantino nobiliſſimi habiti, eùm ea familia per Gallienum & Gordianos plurimum creuiſſet, per Conſtantinum etiam aucta. Capitolinus in Clodio Albino.

Ceionius Poſthumius, pater Claudii Albini Cæſaris, ex matre Aurelia Meſſalina.

¶ Iuſto CELERI reſcripſit D. Pius Pand. 26. de tutor. & curat.

Celeri Diui Fratres quinti Codicis titulo 25.

Celeri alii reſcribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 37.

¶ CELERINVS Diaconus & Confeſſor in Africa, cuius auia Celerina Laurentius patruus, Ignatius auunculus Martyres fuerunt, de quorum omnium glorioſis laudibus vide epiſtolam Cypriani. Coluntur 3. Febr.

¶ CELSTDIAE Longinæ reſcripſerunt Diui Fr. Pandect. 37. de ventre in poſſeſſ. mitt.

CELSI, ſeparatim poſiti.

Celſo cuidam nobili dedicauit Lucianus ἀνδρώνιτα ſuum, traditq; ſcripſiſſe illum de Magorum artibus Commentatios.

Celſus quidam rebellis fuit Pio, vt habet Gellicanus in Pio.

Celſus, vnus è 30. Tyrannis ſub Gallieno. Pollio.

Celſo ſcribit Vopiſcus in vita Probi Imperatoris, quem in Firmo Rufum Celſum vocat.

Celſus, Epicureus, ſcripſit contra Chriſtianos, cui Origenes 8. libris reſpondit. Euſebius Hiſtor. Eccleſ. libro ſexto, capite vigeſimoquinto.

Celſus de ſectis Philoſophorum 6. libros ſcripſit, Auguſtinus ad Quodvult. Deum de hæreſibus.

¶ CELSINVS, Conſiliarius Diocletiani. Vopiſcus in Aureliano.

¶ C. CENSIVS, Chium vinum in domũ ſuam illatum dixit tum primùm, eùm ſibi cardiacò medicus dediſſet. Plinius lib. 14. cap. 14. qui ſe Prætorem illum vidiſſe confirmat. Ibidem. Ab aliis tamen legitur C. Sentius.

CEN-

CENSORINI, seperatim positi.

C. Censorinus, Orator ætate Cottæ & Sulpitii. Cicero in Bruto.

Censorinus, Eques Cinnanus, Octauio Consuli caput amputauit. Appianus 1.

Censorinus is, qui scripsit opusculũ de die natali ad Q. Cerellium, floruit sub Seuero & Antonino, Principibus, quemadmodum videre est libri citati cap. 17. ¶ Editio eius noua, eaque castigatissima, auctorem habet Ludouicum Carrionem, vbi & de ipso Censorino plura leguntur.

CENSORINVS, raptus à militibus, factusque Imperator sub Claudio, septimo die ab eisdem cæsus est. Pollio.

Censorinus, vt artis Grammaticæ doctissimus, citatur à Prisciano lib. 1.

CENTENII.

M. Centenius Penula, ex Centurione dux factus, cũ 8. millibus cæsus est ab Hannibale. Liuius 25.

P. Centenius Vrsio Martiæ Veneriæ coniugi & Centenio Vrsino F. P. I. Hæc Inscriptio reperitur Salonæ, teste Apiano Inscript. ant. pag. 369.

CENTRONII.

C. Centronius, Proprætor, cum 4. millibus equitum ab Hannibale circumuentus, ac cæsus est. Liuius 22.

Q. Centronius, Ædilis cũ C. Clodio sub Augusto, quemadmodum indicat vetustũ fragmentum magistratuum, quod adducit Apianus inscript. antiq. pag. 315.

Centronius, alius opinor, fors nepos, homo sumtuosus, ædificando opes accidit, filius eodem studio totas dissipauit. Vtrumque notat Iuuenalis Satyra 14.

CEPARII.

Q. Ceparius, socius Catilinæ, cum Lentulo & cæteris cõiuratis strangulatus. Sallustius.

Ceparius Q. F. refertur Iosepho lib. 14. cap. 16. vt Cæsaris Dictatoris partium.

M. Ceparius, familiaris Papyrii Pæti. Meminit eius Cicero ad Papyrium scribens familiarium lib. 9. epistola 23.

¶ M. & L. CEPASII, fratres, homines ignoti & repentini, multa opera Quæstores celeriter facti sunt, oppidano quodam & incõdito genere dicendi. Cicero in Bruto. Horum maior natu cùm Fabricium defendens, grauissima hæc verba ex intimo artificio depromsisset: Respicite, iudices, hominum fortunas, respicite dubios varios q; casus, respicite C. Fabricii senectutem, cùm hoc respicite ornandæ orationis causa sæpius dixisset, respexit ipse. At C. Fabricius à subselliis demisso capite discesserat. Hìc iudices ridere, stomachari, atque acerbè ferre: patronus causam sibi eripi, & se cætera de illo loco, respicite iudices, non posse dicere. Nec quicquam propius est factum, quàm vt illum persequeretur, & collo obtorto ad subsellia reduceret, vt reliqua posset perorare. Cicero pro A. Cluentio.

¶ CERANNIVS, citatur Ciceroni ad Attic. 14.

¶ CEREIVS Metianus tempore Taciti Imp. patruus Claudii Capeliani. Vopiscus.

CERELLII.

CERELLIA, necessaria Ciceronis, & qua cum illi iam ætate prouectiori tantum consuetudinis intercessit, vt non defuerint, qui amorem illi & epistolas lasciuius scriptas, exprobrarent, quorum in numero fuit Q. Fusius Calenus, perpetuus Ciceronis hostis, quemadmodum videre est in oratione eius apud Dionem lib. 46. qua M. Antonii contra Ciceronem defendit. Meminit huius Cerelliæ crebrò in epistolis ad Att. 13. & 14. Extredecimo est: *Mirificè Cerellia, studio videlicet Philosophiæ flagrans, describit à tuis. Istos ipsos de finibus habet*, &c. Meminit & Quintilianus lib. 6. capite quarto, his verbis: *Etiam illud, quod Cicero Cerelliæ scripsit, reddens rationem, cur illa C. Cæsaris tempora tàm patienter tulerit: Hæc aut animo Catonis ferenda sunt, aut Ciceronis stomacho:* Commendat eandem Cicero P. Seruilio familiarium 13.

Cerellii, Macrinus, Faustinianus & Iulianus, cæsi sunt à Seuero, teste Spartiano.

C. Cerellius Fusidius, refertur Manutio in Orthographia.

Q. Cerellius, Eques Rom. eloquentia & vitæ innocentia iuxtà clarus, pertigit ad tempora Gordiani senioris, cùm natus esset sub Marco Philosopho, quemadmodũ patet ex libello C. Censorini de die natali, qui ipsi inscriptus est.

Cerellius Vitalis de quo Pandect. lib. 8. titul 5. l. 8.

¶ CERRINII Campani, Minius & Herennius, referuntur Liuio 39. nati matre Minia Paculla, participes coniurationis nefariæ sub specie sacrorum Bacchi.

¶ CERVA-

¶ CERVARIA *Sp. F. Fortunata magistra Matri Matutæ D.D. Paul. Pontia M.F. & consupplicatrices.* Hæc inscript. extat Coręin Italia in turri sacra, teste Ap. inscrip. ant. p. 184.

¶ P. CERVIVS, legatus Verris. Cicero in Verrinis. Fors ille, à quo Pōnus in adulterio deprehēsus, castrat⁹ est, teste Val. Max. 6. c. 1.

¶ CERVICIO *Severo Cerviciæ Severinæ Cervicius Severinus patri & Velinià Athenodoræ coniugi B.M.* Parmæ in æde cathedrali, teste Apiano pag. 160.

CESELLII

Cesellius, prædiator, citatur Ciceroni in oratione pro Cornelio Balbo, vt Q. Mutii Scævolæ, Augutis, synchronus. Verba Ciceronis sunt: *Etenim Q. Scævola ille Augur, cùm de iure prædiatorio consuleretur, homo iurisperitissimus, consultores suos nonnunquam ad Furium & Cesellium, prædiatores, reiiciebat.* &c. Meminit Valerius lib. 8. cap. 13.

A. Cesellius, vel certè Cascellius erit. Citatur Cascelius Pand. 28. de vulgari & pupillari substitutione 37. & Pand. 32. de legatis & fid. 98.

A. CESELLIVS, vir Quæstorius & I. C. audiuit Q. Mutiū, & Volcatiū quoq; teste Plinio. Pōponius Volusiū vocat, vt opinor mē dosè. Maximæ eruditionis virū extitisse, indicat Horatius in arte sua, futurū in pcio iuris professorem asserens, etiamsi ad exactā illam Cesselli doctrinàm non perueniat:

nèc scit quantum Cesellius Aulus,
Attamen in precio est, &c.

Præstitisse etiam vrbanitate, docent Fabius & Macrobius. Cōsulenti enim mercatori, ac dicēti, nauem cum socio diuidere volo: perdes, inquit, ex ambiguo iocatus, q; diuisę nauis vsus amittatur. Lapidatus à populo Vatinius, cùm gladiatorium munus ederet, obtinuerat, vt Ædiles ediceret, ne quis in arenā nisi pomū mitteret. Fortè iis diebus cōsultus à quodam Cesellius arnux pinea pomū esset: *Si*, inquit, *in Vatiniū missurus es, pomū est.* Oppressa per Triumuiros republica, tanta illum libertate vixisse, tradit Valerius, vt nullius gratia, vel autoritate compelli potuerit, vti de aliqua earū rerū, quas Triūuiri dedissent, formulam componeret, hoc animi iudicio, victoriæ eorū beneficia extra omnem ordinē legū ponens. De Cæsaris vetò temporib. cū multa liberius loqueretur, admiciq;, ne id faceret, monerent, duas res, quæ hominibus amarissimæ videantur, magnam sibi licentiā præbere respondit, senectutē & orbitatē. Eadem grauitate, ne dicā cōtumacia, Consulatū à Diuo Augusto oblatū repudiauit. Decessurus, Q. Mutii, præceptoris sui, nepotem P. Mutium hæredem reliquit; quemadmodum autor est Pomponius in L. 2. Pand. de orig. iur.

¶ Valerius lib. 6. cap. 2.

¶ Cesellius Vindex, scripsit commentarios lectionū antiquarū, celebratissimos olim. Citatur aliquoties apud Gelliū in noct. Attic. De huius erroribus cōposuisse quædam traditur Terentius Scaurus temporib. Hadriani. Ianus Parrhasius, vir tantopere doctus, annotans in artem Poeticam Horatii, luriscōsultum & Vindicem commiscet. quod equidem miror.

¶ Cesellius Bassus, origine Pœnus, illusoper somnium Nerone, dum militibus illius nullos auri specus, quos ipsi promiserat, exhibere potest, pudorem & metū voluntariā morte effugit. Tacitus initio 6.

¶ CESELLIANVS, Senator sub Tiberio, quòd plurima in Cottam Messalinum prōsisset, à Senatu punitus est. Tacitus libro 5.

¶ C. CESSENIVS, prouinciam, quæ Antonii Cos. sortitione obuenerat, repudiauit. Cicero Philipp. 3.

¶ C. CESSENIVS Philo, accusauit Sex. Clodium, Pompeio III. Cos. damnauitque. Asconius Pedianus.

CESTII

Cestios ac Sestios video sæpius indiscriminatim scribi, ac in vtrisq; eadem cognomina reperio, vt dubitem nonnunquam iidem ne sint, vnaq; orthographia scribendi, an diuersi, & diuersis initialibus litteris notandi. Ego tantisper illos dirimam, donec indubitatis rationibus ac argumentis eosdem compefero. Nā solis hic coniecturis niti, periculosum arbitror. Cestiana mala recensentur Plinio lib. 15. cap. 14.

Cestius, exorto bello ciuili, Pompeianas partes sibi sequēdas statuit. Quare ad Pompeium in castra Pharsaliæ se contulit; homo ætate decrepitus, & cui alterum crus in Macedonia mutilatum fuerat. Quem cùm cæteri aduenientem riderent; Pompeius ad primum illius conspectum assurrexit. Plutarchus in Pompeio.

Cestius à prælio in Macedonia gesto dictus Macedonicus, bello Perusino, cùm oppido potitus esset Cæsar, incensa domo se suaque omnia iniecit igni, quē venti insurgentes, cùm in vrbem diffudissent, tota ciuitas conflagrauit, Vulcani duntaxat templo incolumi. Appia. lib. 5. Fors est superioris F.

Cestius, quòd Ciceroni infestus negasset, illum litteras scisse, à Cicerone F. obtinẽ re Asiam, in conuiuio flagris concisus est. Vnde mox illud vulgatum: Cicero patri de corio Cestii satisfecit. Vide Senecam declamationum 3. & Cælium 8. c. 7. in præfatione, & lib. 7. similiter in præfatione.

¶ C. Cestius Gallus, Consul fuit sub Tiberio vnà cum M. Seruilio Noniano, testib. Cornel. Tacito, Plinio & Dione ann. V. C. DCCLXXXVII. Plinius præterea lib. 34. c. 8. signum Corinthium habuisse, idq; circumferre secum etiam in prælio solitũ, scribit.

Cestius Gallus, Syriæ legatus sub Nerone, quem tumultuantes Iudæos comprimere cæptantem, varia prælia, eaq; sæpius aduersa, excepere. Tacitus 21.

¶ Cestivs Florvs, procurator Iudææ, sub quo bellum Iudaicum concitatum est. Tacitus ibidem.

¶ *C. Cestius L. F. Pob. Epulo pr. Trib. pl. VII. vir epulonum.* Hæc inscriptio extat Romæ in pyramide iuxta portã S. Pauli. Apianus inscript. antiq. pag. 252.

C. Cestius C. F. Stel. Sabinus, floruit sub Antonino Aug. Vide inscript. ant. pag. 150.

C. Cestius, lictor, commemoratur Ciceronis in Verrinis.

Cestius, Smyrnæus Rhetor, Romæ sub Augusto Latinè docuit. Eusebius. Fors hic est, qui subinde citatur à Seneca, quem hominem Græcum, & inopia Latinorum verborum laborantem, sensibus abundantem, describit controuersia 17. lib. 4.

Cestius Pius, idem an alius à superiore, incertum, citatur subinde inter declamatores sui seculi à Seneca.

Cestius, proscriptus à Triumuiris, quæratur apud Appianum 4.

¶ L. Cesvlenvs, homo accusator de plebe, quem audiuisse se iam senem, cùm a L. Sabelio mulctam lege Aquilia de iustitia petiuisset, scribit Cicero in Bruto.

¶ C. Cetei vs, accusator Milonis. Ascon. Pedianus.

¶ Cetronti Passeris epitaphium, referente Fabricio in Antiquitatibus pag. 89.

Vixi, quod volui, semper benè, pauper honestè,
Fraudaui nullum, quod tuuat ossa mea.

¶ Charisivs Atticus, Orator, cuius Cicero meminit in Bruto.

Charisius, Grammaticus, citatur à Prisciano. Apud Rufinũ in de Comicis metris Fl. Charisius Sosipater nominatur. ¶ Libros eius quinq; primũ inuenit Ianus Parrhasius. Eosdem emendatiores edidit Georgius Fabricius, vir de antiquitate & re litteraria optimè meritus, è cuius procemio cætera tam ad Charisium, quàm ad opus eius pertinentia, repeti possunt.

Charisio rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 54.

¶ Chilvs, refertur Ciceroni ad Att. 1. epistola 7. & item 9.

¶ C. Cicsretvs, scriba Scipionis Africani, Præturam petens, vt vidit omnibus se cẽturiis Scipionis filio, quem competitorẽ habebat, anteferri, extemplo descẽdit, abiectaque candida roga, Scipionis suffragatorem agere cœpit, honorem istum Africani memoriæ deferens. Et Præturam quidem adeptus est Scipio, Cicereio tamen omnes magis gratulati sunt. Idẽ biennio pòst Prætor factus an. V. C. DLXXXI. Sardiniam sortitus est. In quam dum transmittit, Corsicam in itinere subegit, cæsis in pugna 7. millibus Corsorum, captis amplius M. DCC. Vouit in ea pugna ædem Iunoni Monetæ. Corsis petentibus pacem dedit, cùm cetæ ducenta millia põdo exegisset. Ex Sardinia in vrbem regresso Senatus in ædẽ Bellonæ datus est: vbi expositis, quas in Corsica res gessisset, postulatoq; frustra triũpho, in mõte Albano, q; iam in morẽ venerat, citra publicam autoritatẽ triumphauit. Liuius Decadis 5. lib. 2. Valerius Max. lib. 3. cap. 5. lib. 4. cap. 5. & Plutarchus in Scipione.

CINCII

¶ De Cinciæ familiæ sepulchro Fragm. Sex. Pompeii pag. 72.

L. Cincius Alimẽtius, Prætor belli Pun. secundi anno 9. Siciliam tenuit, in eaque triennio rem gessit. Liuius 26. & 27. Eius arbitror esse libros de re militari, quos citat Gellius lib. 16. cap. 4. ¶ Nominat & alios Fragment. Sex. Pompeii, nempe de Consulum potestate p. 49. de verbis priscis p. 73. 85. 187. Fastorum pag. 87. de officio Iureconsulti p. 130. & 154. Mystagogm̃ p. 190.

M. Cincius Alimentius (haud dubiè fr.) Trib. pl. eiusdẽ belli anno 15. & an. 11. pòst prefectus Pisis. Hic opinor, legẽ de donis & munerib. tulit, q; vectigalis iã & stipendia ria plebs esse Senatui cæpisset. Meminit eius M. Cato, Consul, apud Liuiũ in defensione legis Oppiæ lib. 34. Cũ eo ipso die, quo legẽ tulerat, C. Cẽto ꝓdiisset, & satis cõtumeliosè, quid fers Cinciole? quæsiuisset, grauiter ille: vt emas, inquit, Cai, si vti velis. Cice

ro 2. de Oratore. Exolescentem nouo S.C. firmauit Augustus Cæs. vt Dion lib. 54. De eadem Tacitus lib. 14. Plinius epistol. lib. 5. epistola vlt. Plautus venustè muneralem appellat.

¶ Cincius alius, vti reor, à superiore, in suasione legis Fanniæ, quæ lata est ann. V. C. DLXXXXIII. obiecit seculo suo, quòd porcum Troianum mensis inferrent, quem illi sic vocabant, quasi aliis inclusis animalibus grauidum, vt ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Macrobius.

L. Cincius, circumuentus, quòd primus de potestate Tribunicia loqui ausus esset. Apud Sallust. in oratione Macri Trib. pl.

L. Cincius temporibus Ciceronis, cui H.S. DCXX. pro signis Megaricis se curasse scribit, ad Att. 1.

P. Cincius, vetus amicus & hospes Ciceronis (sic enim illum vocat in oratione pro P. Cornelio Sylla) plurimis prædiis suis ad dissoluendum æs alienum venditis, abiit in Hispaniam L. Iulio, C. Figulo Coss.

¶ Cincius Seuerus, occisus à Seuero principe. Spartianus. Apparet in vita Cõmodi, per Lampridium scripta, Pontificem fuisse. Etsi mẽdosè ibidem Cingius vocatur. Tertullianus ad Scapulam scribens, ait illum (si tamen est idem) in Christianos humanum fuisse, & clementem, qui Thistri remediũ ipse dederit, quomodo responderent Christiani, vt dimitti possent.

¶ Cingonivs Varro, Consul designatus, interemtus sub Galba vt Nymphidii socius. Tacitus 17. Agit de eodem lib. 14.

¶ M. Cintvllvs, refertur Inscriptionum ant. pag. 333.

¶ Cipivs, cognomento Pararhencõ, occasionem prouerbio dedit: Non omnibus dormio, quòd dormire se simularet, quo impunitius vxori eius mœcharetur. Fragmen. Sex. Pompeii pag. 21. Paulo in epirome Capius dicitur. Variat etiam de prouerbio isto Plutarchi fabula in Erotico.

CISPII.

L. Cispius, nominatur Cæsari in Commentariis, & Ciceroni Epist. 10. epist. 17. vbi cognomento Læuus dicitur.

Mons Cispius in vrbe à Cispio quodam denominatus est, autore Festo.

M. Cispius, Trib. pl. Pisone & Gabinio Coss. à Clodianis vi foro depulsus, quòd Ciceronis reuocationi faueret. Cicero pro Sestio. Idem pro Cn. Plancio corruptè Crispium nominare videtur.

Cispia P. F. Secunda. Inscript. antiq. pagina 341.

¶ Civicam Cerealem occidit Domitianus in ipso Asiæ Proconsulatu. Sueton.

¶ Clamillii aliquot referuntur in inscript. ant. pag. 391. & 386.

¶ Clamella pag. 252.

¶ Clarae rescribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 12.

Claro ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 44.

¶ Classicvs, præfectus alæ Treuirorũ, enituit nobilitate & opibus: quippe cui genus regium, & pace belloq; clara origo. De hoc multa Tacitus lib. 20. & seq.

CLAVDII.

¶ Propudianus porcus dictus, qui in sacrificio gentis Claudiæ velut piamentũ & exolutio omnis contractæ religionis est. Fragment. Sex. Pompeii pag. 48.

Claudiorum Romæ duæ familiæ fuere, quarum altera Patricia, plebeia fuit altera. Patricia gens Claudia Regillis, oppido Sabinorum, orta est, & cum T. Tatio in vrbẽ recens conditam cõmigrauit, vel certè cũ Appio Claudio, gẽtis principe, post exactos Reges anno ferè 6. Mox in Patricios cooptata, agrum insuper trans Anienem clientibus, locumq; sibi ad sepulturam sub Capitolio publicè accepit. Claruit deinceps 28. Consulatibus, Dictaturis 5. Censuris 7. Triũphis 6. Ouationibus 2. L. prænomine ob duorum infamiã in posterum abstinuit, Neronis & Pulcri cognominibus inter alia præcipuè delectata. Hæc ex Suetonio.

Accivs Clavsvs Sabinvs, cui postea App. Claudio nomen fuit, vel vt alii M. bello Sabino, quòd autor ille pacis à turbatoribus infestaretur, nec illorum factioni pateret, ab Regillo, magna clientium comitatus manu, Romã transfugit. His ciuitas data, agerq; trans Anienẽ, vetus Claudia tribus, additis postea nouis tribulibus, qui ex eo venirent agro, appellata. Appius inter patres lectus, haud ita multo pòst in Principum dignationem peruenit. Vir vehemẽtis ingenii, & plebi admodum infestus. Cõsul factus est cum P. Seruilio an. vrbis conditæ CCLIX. Liuius 2. Dionysius 6. Factum eius memorabile narrat Plinius libro 35. capite 3.

App. Claudius Sabinus, App. F. & ipse, vti pater, plebem supra modum odio prosequens, Consul creatur absens (nã in campũ descendere noluit) ann. V. C. CCLXXXIII.

Quo tempore grauissima exarsit in vrbe seditio, volentibus Tribunis plebeios magistratus tributis comitiis fieri, quod tandem inuitis Patribus, & ipso Appio Consule, obtinuere. Idē exercitum suū, quòd pugnare nolens fugisset, cæsis securi Cēturionibus, sorte decimauit. Cùm dies illi dicta esset à Trib. pl. ob legē agrariam, cui acerrimè resistebat, priusquam ea veniret, moritur, populus tamen illius exequias frequens celebrauit. Liuius 2. Dionysius 9. qui illum sibi mortem consciisse, tradit.

C. Claudius Sabinus, App. fr. App. F. Cō sul lectus est, ac fuit an. V. C. CCLXXXXIIII. Collegam habuit P. Val. Publicolā, qui cū in recuperatione Capitolii, quod ab Appio Herdonio Sabino occupatū erat, cecidisset, L. Quinrium Cincinnatū, Cęsonis patrem, Decembri mense surrogauit. Liuius 3.

App. Clavdivs Sabinvs Regillensis, App. F. App. primi N. ann. V. C. CCCIII. creatus X. vir ferendis legibus, summa inter collegas auctoritate erat, etsi minimus natu. Moderationis & industriæ laudē cùm tulissent omnes, ipse comitia habens, pessimo exemplo se in sequentem annū X. virū creat, collegis, quos visum esset, assumtis. Quos simul atq; in suam sententiā adduxit, ad dominationē conuersus, tertium quoq; annum per libidinem sine vllis comitiis in eodem magistratu cōtinuauit. Virginiam, L. Virginii, honestum ordinem aduersus hostes in bello ducentis, F. stuprare cupiēs, M. Claudium clientem subornauit, qui eā in seruitutem assereret. Pater re cognita, cùm in vrbem reuersus filiam iam addictā videret, impetrato colloquio, seductam paululum à turba, abrepto à lanio cultro, interimit. Inde ad exercitum festinanter regressus, milites ad vindicādum facinus accendit, qui creatis 10. Tribunis, & Auentino occupato, X. viros abdicare se magistratu coegerunt, eosque omnes aut morte aut exilio mulctauerūt. Claudius in carcerem coniectus, sibi manus attulit. Liuius 3. Dionysius Halicarnass. 11. &c.

App. Claudius Crassus, X. viri F. Trib. militum Consulari potestate, ann. vrbis conditæ CCCXXXI. Linius 4.

App. Claudius Crassus, X. viri nepos, cuius adhuc iuuenis consilium, ex sententia proaui sui repetitū, in dissoluenda Tribunitia potestate laudatū est à Patribus. Liui. 4. Vir ingenio promtus fuit, & plebis certaminibus multū exercitus. Habetur eius oratio cōtra Tribunos pleb. grauis & seuera apud Liuiū initio 5. q̄ orationē ipse Trib. mil. Cō sulari potestate habuit an. V. C. CCCLII. Extat itē & alia eius oratio cōtra Tribunos pl. volentes X. viros sacrorū ex parte de plebe creari. apud Liuiū in fine 6. Dictator dictus contra Hernicos, à quib. L. Genutius Consul, circumuentus insidiis, cæsus erat, profectus magna eos clade affecit. Quanquam non incruenta victoria, quarta ferè militū parte amissa. Liuius 7.

App. Claudius Crassus, App. F. App. N. Decēuiri pron. creatus Consul cum L. Furio Camillo an. V. C. CCCCVI. cū ānus multis variisq; motibus insignis esset, in ipso honore, atq; adeò in apparatu belli, moritur Liuius lib. 7.

C. Claudius Crassus Regillensis, superioris F. Dictator dictus an. V. C. CCCCXVIII. cū Augures vitio creatum monuissent, mox magistratu illo se abdicat. Liuius.

App. Clavdivs Crassvs, C. F. App. N. Caecvs ille, iuris & eloquētiæ cōsultus. Cō sor factus cū C. Plautio, magistratū illū contra legē Æmiliā vltra præscriptū tēpus gessit, Appiā viā muniuit, aquam in vrbē induxit, Potitiis auctor fuit, vt Herculis sacrorū ministeriū in seruos transferrent; vnde ea gens funditus interiit, ipse aliquanto pòst luminibus captus. Ne Fabio imperiū prorogaretur, contradixit. Creatus est Consul cū L. Volumnio Flāma in annū CCCCXLVII. Ne sacerdotia cū plebeiis cōmunicarentur, valde restitit. Iterū Consul eū eodē Volumnio creatus in annū CCCCLVII. adiuuante collega Hetruscos cecidit, cū inter dimicandum ędem Bellonæ vouisset. Sequenti anno Prętor factus absens, iunctis cū Volumnio copiis, Samnites vicit. Hæc Liuius 9. & 10. Cū de pace cum Pyrrho ineunda ageretur, senex & cæcus lectica in Senatū latus, turpes pacis conditiones oratione sua discussit. Liuius 13. Cicero de senectute, Plinius de viris illustribus, Ouid. 6. Fastorū, Plutarchus in Pyrrho Pand. lib. 3. tit. 1. l. 1. &c. Citatur in sententiis à Sex. Pompeio. Filios 4. & filias 5. reliquit, vt Valerius lib. 8. cap. 14.

App. Claudius Caudex (sic enim dictus est à nauium caudicibus, quòd primus Romana classe transfretauerit) Appii Cæci frater fuit, teste Cicerone in Bruto, & in Catone, item Gellio 17. c. 21. Consulatum gessit ann. V. C. CCCCLXXXIX. quo tempore sumtum est bellum contra Pœnos primum. De huius rebus gestis vide viros illustres Plinii.

Clau-

Claudia, Vestalis, Caudicis F. aut certè soror, cùm patrem triumphantem è curru violēta Tribuni pl. manu detrahi animaduertisset, ipsa accurrens amplissimam potestarem cedere coegit. Cicero in Orat. pro Cælio, Valerius Maximus libro quinto, capite quarto. Suetonius in Tiberio. Sigonius tamen Claudiam hanc tempore posteriorem facit, & App. Claudio, qui Cos. fuit an. vrbis conditæ DII. natam censet. Is enim cum ad triumphum pecunia ex ærario negaretur, infami impudentia atq; ambitione vsus, priuatis sumtibus triumphauit, vt Orosius.

C. Claudius Regillensis, Dictator ann. V.C. CCCCXVIII.

Appii Cæci liberi.

Appius Claudius Crassus, Appii Cæci F. teste Paterculo, Consul fuit ann. vrbis conditæ CCCC.LXXXV.

P. Claudius Pulcher, Consul ann. vrbis conditæ DIIII. Hic contra auspicia cum Carthaginensibus dimicans, victus est. Vide Polybium libro 1. Ciceronem libro 2. de natura Deorum, de diuinat. 1. & 2. Liuium 19. Suetonium in Tiberio, Valerium libro primo, capite quarto, libro octauo, capite primo.

Tiberius Claudius Nero, quem Cæci fuisse filium, tradit Suetonius in Tiberio.

C. Claudius Cento, quartus App. Cæci F. restibus Cicerone, & Gellio libro decimo septimo, capite 21. Consul fuit ann. V.C. DXIII.

Claudia, cùm turba premeretur, optauit, vti frater viuēs denuò duceret classem, ob eam rem mulctata. Vide Liuium 19. Gellium decimo, capite sexto. Valerium Maximum 8. capite primo. Suetonium in Tiberio.

Claudia Quintia, castitate nobilis ann. vrbis conditæ DL. Vide Plinium 7. capite trigesimo quinto de viris illustribus, Tacitum libro quarto, Suetonium in Tiberio, Valerium Maximum libro primo, capite 8. ¶ Iustus Lipsius in Taciti lib. quartū commentans, nominat Quintam, non Quintiam.

Posteritas P. Claudii Pulchri.

App. Claud. Pulcher, P. F. Trib. mil. in pugna Cannensi, proximo anno Prætor, Consul eius belli anno 7. id est, vrbis conditæ DXLII. mox à Capua capta mortuus. Liuius 25. & seq.

App. & P. Claudii, fratres, vt Liuius, & App. F. F. P. N. N. quorum Appius Consul fuit ann. V.C. DLXIX. P. ann. DLXX.

C. Claudius App. F. P. N. Pulcher, Prætor ann. vrbis conditæ DLXXIII. Consul ann. DLXXVI. triumphauit de Histris & Liguribus. Censor ann. DLXXXV. cum Tib. Sempronio Graccho. Fuit & Augur. Obiit ann. DLXXXVII. De Censura eius Valerius Maxim. libro 6. capite quinto. Gellius libro sexto. Plinius de viris illustr. pagina 458. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 95. quod idem de Auguratu eius pag. 150.

C. Claudius, tabulis Capitol. C. F. App. N. Cos. ann. V. C. DCXXIIII.

App. Claudius App. F. App. N. P. Pron. Pulcher, Consul ann. vrbis conditæ DCXI. Salassos, gentem Alpinam, domuit. Liuius libro 53. Competitor Scipionis Æmiliani in Censura, cùm iactantius diceret, Romanos omnes à se nominatim salutari: *Vera*, inquit, *Scipio, narras, at mihi curæ fuit, non quidē nouisse multos, sed ne à quoquam ignorarer.* Vxorem habuit Antistham. Filiā Claudiam Tib. Graccho adolescenti, Auguri, augur & ipse, in cœna augurali despondit. Idem etiam Cēsorius, & princeps Senatus fuit. Plutarchus in Gracchis.

App. Claudius Pulcher, Appii Censorii F. Hoc natus Appius.

Appius Claudius Pulcher, forsan, idem cuius meminit Cicero libro secundo de oratore.

Liuius Drusus Claudianus. De hoc infrà in Liuiis.

C. Claudius C. F. C. N. Pulcher, Consul ann. vrbis conditæ DCLXII. Hunc esse puto, quem Cicero Off. 2. & in Verrem 6. Appii F. vocat, & splendida Ædilitate perfunctum scribit. De Prætura illius idem Cicero in Verrem 4. In Bruto C. Clodium vocat. Meminit quoque in oratione pro domo sua, item in orat. pro Plancio, vbi virum potentissimum nominat. Plinius libro octauo tradit, illum Antonio & Posthumio Cos. Ædilem fuisse, & primum omnium pugnam Elephantorum in Circo edidisse; idque ex auctoritate Fenestellæ, libro octauo, capite septimo. Forsan de eodem dicta Claudiana tonitrua. Vide Sex. Pompeium libro tertio & Chillades Erasmi.

App. Claud. Pulcher, Ædilitatis viuo Patre, C. Claudio, repulsam tulit. Cicero pro Plancio. Consul factus ann. vrbis conditæ DCLXXV. missus est in Macedoniam, ibiq; diem clausit extremum. Liuius lib. 91. Eutropius 6. & Orosius 5. cap. 23. Successit illi Scribonius Curio. Cicero in oratione pro domo sua, patrem hunc Clodii ciuem egregiũ vocat: quippe qui, cùm de eo Tribunus pl. promulgasset, adesse propter iniquitatem Cinnani temporis noluerit: ideoq; abrogatum illi imperium, & exulare iussum: Dein à L. Philippo Censore quanquam auunculum in recitando Senatu prætereritũ, propterea quòd nihil hic dicere posset, quare rata non essent, quæ in repub. acta essent, &c. Nominat eundem lib. 1. ad Attic. epist. 11. Vxorẽ habuit Cæciliam, Metelli Balearici F. filios App. C. & P.

C. Claudius Pulcher, frater, opinor, Appii, C. F. Prætor victus est à Spartaco, amissis quoque castris. Appianus & Eutropius lib. 6. Huius, puto, meminit Cicero in Bruto. & vtriusq; lib. secundo officiorum. Vt scenam varietate colorum adumbrarit, vacuis, antè pictura tabulis extentam, docet Valerius lib. 2. capite primo.

Appius Claudius Pulcher, Consul ann. vrbis conditæ DCC. cum L. Domitio. Censor fuit cum L. Pisone. Proconsul in Cilicia Lentulo successit, ipsi Cicero. Periit in bello ciuili. De hoc Cicero in Bruto. Adeundem sunt epistolæ lib. 3. epistol. famil. Consule amplius in easdem annotationes nostras. Adolescens cum P. fratre audiuit Atteium philologum, vt Suetonius de cl. Grammatic. Librum eius auguralem nominat Cicero epistola 4. Idem aliquoties citatur à Sex. Pompeio, & potissimũ lib. 17.

Claudia, vxor Cn. Pompeii, Magni F. Claudia.

C. Claudius filios duos habuit, Appios Claudios, à quibus accusatus est Milo, Patrui percussor. Ascon. Pedianus in Orat. pro Milone. Alterum ex his suspicari possumus App. Claudium C. F. nobilissimum adolescentem, qui propter patris restitutionem se cum Antonio coniunxit, quemque Cicero D. Bruto commendat Epistolarum lib. 11. epist. 22. Sed & Cælius lib. 8. epistol. 8. minoris Appii meminit. Idem fortè Cõsulatum gessit ann. vrbis conditæ DCCXV. Nam tabulæ Capitol. nominant C. F. App. N. An filium eius App. Claudium credi oportear, quem inter Iuliæ adulteros nominat Paterculus volum. post. iudicium esto penes lectorem.

P. CLODIVS PVLCHER, homo seditiosus, & è Ciceronis inimicitiis & scriptis notus. Vxor ei fuit Fuluia, sorores tres, de quibus Plutarchus in Lucullo & Cicerone, Dion in fine libri trigesimiquinti, omnes impudicæ, & ab illo constupratæ. Vt maiores Clodii inde ad atauum vsque Consules fuerint, Cicero in Orat. pro Cælio pag. 44. Moderationis eius habet exemplum memorabile Cicero ad Atticum 1. Valerius libro quarto, capite secundo. Seneca epistol. 98.

P. Clodius Pulcher, perditus & infamis amore meretricio, fœdè interiit, abdomine auidè deuorato. Valerius 3. cap. 5.

Claudia, desponsa C. Cæsari Octauiano.

Claudia Pulchra, sobrina Agrippinæ, vxoris Germanici, damnatur adulterii sub Tiberio. Tacitus libro quarto. Natus ea Quintilius Varus, nominatur Tiberii propinquus, ibidem.

Poste-

Posteritas Tib. Claudii Neronis.

C. Claudius Ti. F. Ti. N. Nero, Prętor an. vrbis conditæ DXLII. Fuluio & App. Claudio Coss. exercitum ab eisdem, iam Procōsulibus, acceptum in Hispanias transportauit. Consul ann. DXLVII. cum M. Liuio, Asdrubalem memorabili pugna vicit. Vnde collega triumphante, ipse ouauit. Censor cum eodem Liuio fuit, in quo honore turpi ambo certamine dissedere. Liui 27. & 30. Silius lib. 15. Plinius de viris illustrib. &c. De moderatione eius Valerius Max. lib. 4. cap. 1.

Tib. Claudius Nero, Prætor ann. vrbis conditæ DL. Sardiniam adeptus est. Consul fuit cum M. Seruilio ann. DLII. In tabulis Capitol. nominatur P. F. Ti. N.

App. Claudius Nero, forsan Tib. frater, Prætor ann. vrbis conditæ DLIX. Militauit sub T. Quintio in Macedonia, testibus Polybio & Liuio.

Tib. Claudius Nero C. F. Prætor ann. vrbis conditæ DLXIII. Obuenit ei Sicilia prouincia. Iterum Prætor ann. DLXXVI. nisi alium huic fuisse putandum est. Liuius nihil indicat.

Tib. Claudius, App. F. P. N. Nero, Prætor ann. vrbis conditæ DLXXXVII. Obtigit illi Sicilia Liuius 45.

C. Claudius Nero, Proconsul (puto) Asiæ mox à bello Syllano. De hoc Cicero 3. Verrinarum.

Tib. Claud Nero, cuius meminit Sallustius in Catilina, item Cicero orat. in Vatinium, & ad Attic. lib. 5. epistol. 21. Fors est Imperatoris auus.

Tib. Claud. Nero, Prætorius fuit, & Pōtifex, Quæstor Cæsaris in bello Alexandrino. Historiam eius habet Suetonius in Tiberio. Eundem esse puto, quem Cicero tātopere laudat Epistolarum 13. De filiis & posteris copiosius disseremus in familia Cęsarum.

TIB. CLAVD. NERO, Tib. F. priuignus Augusti ex Liuia, in Imperio & potentia successor.

Drusus Cæsar, Tib. F. fraude vxoris periit.

Drusus Nero, Tib. fr. filios habuit Germanicum & Claudium. Germanico filius fuit Caligula Imperator, quo cæso successit Claudius, cuius filium Britannicum Nero, per adoptionem frater, sustulit. Et primus quidem Claudiæ genti per adoptionem insertus Nero fuit.

Posteritas C. Claudii Centonis.

C. Claudius Cento C. F. App. N. (sic puto: contrarium enim habent tabulæ Capitol.) Interrex à quo alio Interrege prodito, Consules facti sunt L. Æmilius Paulus & C. Terentius Varro. Dictator comitiorum causa dictus, Consules creauit App. Claud. Pulchrum & Q. Fuluium Flaccum ann. vrbis conditæ quingentesimo quadragesimo secundo. Nati eo C. Ap. & L.

C. Claudius Cento, legatus Sulpitii Cōsulis, missus ab eodem ex Macedonia, vbi contra Philippum regem bellum gerebat, cum 20. longis nauibus, & militum copiis, ad liberandas obsidione Athenas ann. V. C. DLIII. Liuius. 31.

App. Claudius Cento, Ædilis curulis an. vrbis conditæ DLXXV. Prætor ann. DLXXIX. triumphauit de Celtiberis.

L. Claudius Cento, Prætor eodem anno, quo Appius.

T. Claudius Cento, quòd ædes vendidisset, quarum partē, nimis in altum extructam, ab Auguribus demoliri iussus erat, priuato iudicio à M. Catone, Vticensis patre, emtori Calphurnio Lanario ad præstādū damnū condemnatus est. Cicero off. 3. Valerius 8. cap. 2. Vbi tamen malè Centimalus vocatur, quod cognomētum Fuluiorum est, teste quoque Sigismundo Gelenio.

CLAVDII Marcelli.

CL. Marcelli plebeii fuere, teste Ascon. Pediano & Liuio. De his ita Cicero in Verrem 5. Marcelli antiquissimi Siciliæ patroni.

M. Claudius Marcellus, Consul fuit cū C. Valerio ann. vrbis conditæ CCCCXXIII. quo tempore matronarum veneficia in vrbe prodita sunt. Idem tertio anno pòst comitiorum gratia Dictator dictus est. Liuius lib. 8.

M. Claudius Marcellus, Consul ann. vrbis conditæ CCCCLXVI. cum Nautio Rutilio, teste Cassiodoro.

M. CLAVDIVS MARCELLVS, superioris haud dubiè nepos, omnium suæ gentis clarissimus extitit. Nam & Præturam & 5. Cōsulatus gessit. Occiso Insubrium Gallorum

duce, spolia opima retulit. Hannibalem primus vinci docuit, Siciliam domuit, captis Syracusis, cum hoste, teste Plinio 7. capite 25. vnde quadragies dimicauit, cæsus tandem per insidias, cùm Augur esset, & sexagenario maior, anno belli Pun. secundi vndecimo. Dictus vulgò P. R. gladius ob pugnandi ardorem, cùm Fabium, qui cunctator erat, clypeum appellarent. Hæc ex Liuio, Plutarcho & Plinio. Plutarchus scribit, huic fratrem fuisse Otacilium, quem etiam in prælio seruarit, sed istud falsò, primum hunc Marcellum cognominatum.

M. Claudius Marcellus F. Consul ann. vrbis conditæ DLV. De Insubribus Gallis in magistratu triumphauit. Censuram gessit cum T. Quintio Flaminio, an. DLXV. Obiit ann. DLXXVII. etiam Pontificatus sacerdotio clarus, Liuius 33. 37. & 41.

M. Claudius Marcellus, Consul ann. V. C. DLXXI. & X. vir sacrorum. Decessit an. D. LXXXV. Liuius 39.

M. Claudius Marcellus, Pontificis F. patri in sacerdotio successit, ter Consulatū adeptus (ann. videlicet vrb. cond. DLXXXVIII. DXCIX & DCII.) Periit in mari. Liuius, Cicero. Hic cum statuas sibi & patri, itemque auo poneret, in monumentis aui sui, ad honoris & virtutis decorem, subscripsit: Hi Marcelli nouies Cos. auus quinquies, pater semel. Itaq; neque mentitus est, & apud imperitos patris sui splendorem auxit.

M. Claudius Marcellus, Prætor ann. vrbis conditæ DLXXXV. Hispaniam sortitus est. Liuius 43.

M. Claudius Marcellus, Esernini pater, non ille quidem in patronis, sed in promtis ramen, & non inexercitatis ad dicendum fuit, vt & filius eius, P. Lentulus. Cicero in Bruto, qui eum Q. Metelli Numidici & M. Æmilii Scauri synchronum facit. Fors hic est, quem militasse sub C. Mario aduersus Teutones & Ambrones scribit Plutarchus.

C. Claudius Marcellus, pronepos Marcelli, quinquies Consulis, teste Cicerone, Proconsul Siciliæ fuit, successor Lepidi, cognomento dictus Eserninus. Cicero in Verrinis actione 5. & 6. qui illum vnum ex iudicibus fuisse memorat tùm, cùm Verrē accusaret. Ibidē vocat & huius propinquū Cn. Lentulum Marcellinum.

M. Claud. Marcellus, Ædilis L. Philippo Consule, id est, an. V. C. DCLXIII. Cic. 1. de Oratore. Hic, opinor, est, quem Liuius alterō anno belli socialis cum Esernia colonia in potestatem Samnitum venisse scribit, libro 73. Vide an ad eundem pertineat locus Ciceronis pro Fonteio, item Valerii lib. 8. cap. 5.

M. Claudius M. F. M. N. Marcellus, Consul ann. vrbis conditæ DCCIII. Cæsari aduersus, primus de prouinciis eius ad Senatum retulit. Victo Pompeio, Mitylenas se contulit, vbi aliquot annos in exilio vixit. Tandem deprecante Senatu, à Cæsare reuocatus, cùm venisset Athenas, à P. Magio Chilone in portu interemtus est. Cicero familiarium 4. & ad Att. 13. pag. 487. Liuius 115. De eius eloquentia Cicero in Bruto. Exilii eius & paupertatis cum laude meminit Seneca in consolatione ad Albinam matrem.

C. Claudius Marcellus, fr. patruelis M. Marcelli (Dioni M. & M. F. vocatur) patrem habuit M. Marcellum, matrem Iuniam, vt liquet ex Ciceronis, vtrique, patri & filio, scribentis, epistolis, 7. 8. & 9. libri 15. & item epistola 10. De hoc ad Att. lib. 10. epistola 17. Seruii consilio nihil expeditur &c. Vnum C. Marcello cognoui timidiorem, quem Consulem fuisse pœnitet. Fuit autem Consul proximo post M. Marcellum anno.

C. Claudius M. F. Marcellus, alius à superiore, nimirum M. Marcelli frater, gessit Consulatum anno sequenti, cùm exortum est bellum ciuile. Quidam cum priore eundem esse volūt, quod mihi neutiquam probatur. Imò diuersos fuisse, patet ex Dione. Puto etiam de hoc Marcello Ciceronem loqui epistol. famil. lib. 4. epistol. 9. Cæsari inimicissimus fuit, etsi ἐξ ὑπερμέτρου εὐνοίας, vt idem Dion libro 40. Cicero libro 9. ad Attic. epistol. 1: Marcelli quidem, inquit, nisi gladium Cæsaris timuissent, manerent, de M. & C. loquens. Habuit autem vxorem Octauiam minorem, Augusti Cæs. sororem, de quo matrimonio Suetonius in Cæsare cap. 27. Vide familiam Antoniam & Iuliam.

Marcelli, pater & F. in Pelignis rempublicam turbarunt: vindicatum in eos à Cicerone & Bibulo. Orosius 6. capite sexto. Eutropius 6.

C. Marcellus, Capua exterminatus per Sestium. Cicero pro Sestio.

M. Marcellus, dux Cæsaris partium in Hispania contra Q. Cassium, Commentario 4. Idem opinor est, cuius meminit Cæsar initio 1. Dion lib. 42. Eserninū cognomento

mento vocat, & Quæstorem fuisse scribit. Idem libro quinquagesimoquarto Marci filium facit, & consulem cum L. Aruntio fuisse dicit, ann. V.C. DCCXXXII.

M. CLAVD. MARCELLVS, C. Marcelli & Octauiæ, sororis Augusti, filius & in Iulia F. Augusti gener, destinatus successioni, in Ædilitate, edito magnificentissimo munere, decessit, ano ætatis 23. teste Seruio. Laudat hunc impensè Virgil. lib. 6. Sorores habuit duas, quarũ altera primùm M. Agrippę, deinde M. Iulio Antonio, altera M. Valerio Messalæ collocata est.

Claudius Marcellus, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi.

¶ Claudius Marcellinus, respondit Plinio pro Martiano.

Claudius Marcellus, præfectus vrbis sub Diocletiano.

CLAVDII alii, secundum cognomentorum initiales litteras congesti.

Claudio Adriano rescripsit D. Pius Pandect. 37. de Carboniano edicto.

Claudius Ælianus, Prænestinus, cognomento Meliglossus, docuit Romæ post Hadriani tempora. Suidas αἰλιανός.

T. Claudius Alypus, cum patre Claudio Felice, & Claudia Helpide matre, refertur in monumentis antiq. pag. 245.

T. Claudius Amerinus, lictor curiatus. Ibidem pagina 253.

T. Claudius Apollonius, cum Claudia Afra patrona, & Claudia Fusca coniuge, pag. 349.

Claudius Apollinaris, præfectus classi sub Vitellio. Tacitus.

Claudio Apollinari rescripserunt Antoninus & Verus Pand. 22. de probationibus.

Claudius Apollinaris, Episcopus Hierapoleos. Euseb. hist. Eccl. 5. cap. 18.

Claudius Arabianus, occisus à Seuero Principe. Spartianus.

T. Claudius Asellus, Eques Rom. sub Q. Fabio Consule militans, extra ordinem cũ Iubellio Taurea Campano prouocatus pugnauit. Trib. militum ann. V.C. DXLVII. sub Claudio Nerone Cos. contra Hannibalem in pugna strenuã operam exhibuit. Anno proximo Prætor Sardiniam insulam ex sorte obtinuit. Congressum illius cum Iubellio Campano eleganter descripsit Silius lib. 13.

Tib. Claudius Asellus, quòd à Scipione Æmiliano in Censura equo spoliatus esset, Trib. pleb. diem illi dixit. Gellius 7. cap. 11. In eundẽ Scipio, cùm gloriaretur, omnes se prouincias stipendia meritem peragrasse: agas, inquit, asellum. Cicero de Oratore 2. Et obiicienti lustrum illud infelix: Noli, inquit, mirari. Is enim, qui te ex ærariis exemit, lustrũ condidit, & taurũ immolauit. Tanta suspicio est, vt religiõe ciuitatẽ obstrinxisse videatur Mumius, q. Asellum ignominia leuarit. Ibidẽ. Pertinent eodẽ è Lucilio versus apud Gelliũ lib. 4. c. 17. Vxor Licinia illũ veneno sustulit, vnde postea propinquorũ iudicio strangulata est. Valerius 6. cap. 3.

¶ Claudianus Asellus cæsus à Seuero. Spartianus.

Claudius Asterius, cum Nunnitia coniuge, refertur in memor. antiquis pag. 137.

Claudius Augustalis apud Columellam initio lib. 11. ingenuæ naturæ & eruditionis adolescens.

Claudio Calixto rescripsit Imp. Antoninus cum patre Pandect. 50 de legationibus.

P. Claudius Caninius, Cos. an. vrbis cõditæ CCCCLXVIII. In tabulis Capitol. nominatur C. Claudius Canina, & Consulatus ei duplex attribuitur. Nos alterum Cl. Cinnę, qui sequitur, vendicamus.

C. Claudius Cinna, Consul ann. V.C. CCCCLXXX. triumphauit de Samnitibus & Lucanis, vt liquet ex tabulis Capitolinis.

Claudius Capelianus, Senator sub Aureliano, nepos ex fratre Cereii Metiani. Vopiscus.

L. Claudius Cicero, Trib. pl. ann. V.C. CCC. à quo dies dicta est T. Romulio, cùm magistratu abiisset.

CLAVDIVS CLAVDIANVS, Poeta Alexãdrinus. De hoc Suidas, & plenissimè P. Crinitus. Inscriptio statuæ, quæ Arcadii & Honorũ Impp. iussu in foro Traiani ei collocata fuit, legitur Inscript. ant. pag. 228.

T. Claudius Clemens, vixit sub T. Vespasiano F. Inscript. antiq. pag. 245.

T. Claudius Clytus, hymnologus, ædes habuit in Cœlio monte. Marlianus quarti, capite 23.

Claudius Didymus, Grammaticus. Suidas Δίδυμος.

Tib. Claud. Donatus, scripsit ad Tiberiũ Claudium Maximum interpretationes in Virgilium.

T. Claudius Eumelus, cum Martia coniuge refertur, Inscript. antiq. pag. 312.

T. Claudius Euelpiſtus, cum Claudiâ Victoria coniuge,& T.Cl. Petronio F. pagina 305.

Claudius Fauentinus,Centurio,à Galba per ignominiam dimiſſus,ſub Vitellio claſſem Miſenenſem ad defectionem traxit,fictis Veſpaſiani litteris precium proditionis oſtentans. Tacitus 19. Memoratur & Fauẽtinus quidam cum Tuccha coniuge veterum inſcript. pag. 312.

Claudius Felix,eundem fundum tribus obligauit,primũ Eutychiano, deinde Turboni,tertio loco alii creditori. Paulus Pandect. qui potiores in pignore habeantur.

Q. Claudius Flamen, Prætor ann. vrbis conditæ DXLVI. Tarentum prouinciã habuit. Plura Liuius lib. 27.

Claudius Frontinus, vixit ſub Antonino Pio.

¶ Clandio cuidam reſcripſit Pius Pandect. ad legem Corneliam de falſis.

Claudio Frontino reſcripſit Iulianus Pand. 4. de eo quod metus cauſa factum eſt.

Claudiæ crimen inceſti remiſſum à Diuis fratribus propter ætatem, ſed vt diſtrahi coniunctionem illicitam iuſſerint. Pand. lib. 48. tit. 5. l. 38.

Claud. Flauiano reſcribit D. Pius Pand. 5. tit. 1.

CLAVDIVS GALENVS, Medicorũ princeps,cuius opera extant. Ex iiſdem facilè vita eius cognoſci poteſt. Explicarũt de eadem cùm alii,tùm Cõradus Geſnerus. Legitur etiam de Galeno doctiſſima Philippi Melan. oratio declamat. Tom. 2. Suidas in hanc ſententiam de eo agit: *Galenus*,inquit, *celeberrimus Medicus, Pergamenus, qui ſub Marco, Commodo & Pertinace, Imperatoribus, Romæ fuit: filius Niconis Geometræ & Architecti. Multa ſcripſit, non tantùm Medica & Philoſophica, ſed etiam Grammatica & Oratoria. Quæ quia nota ſunt omnibus, recenſere nunc ſupernacaneum eſſe duxi.* Hactenus Suidas.

Claudius Gorgus, vir clariſſimus, vxorẽ accuſans, cùm detectus eſſet, vxorẽ in adulterio deprehenſam retinuiſſe, & ſine accuſatore lenocinii damnatus eſt à D. Seuero Pand. 48. tit. 5. l. 2.

T. Claudius Hermes. Inſcript. antiq. pagina 265.

Claudia Helice. Ibid. pag. 279.

Claudia Homonœa pag. 233. item Antiq. Fabricii pag. 69.

L. Claudius Hieronymianus, in Cappadocia, cùm indignè ferens vxorem ſuã ad ſectam noſtram tranſiſſe, Chriſtianos crudeliter tractaſſet, ſolo prætorio ſuo vaſtatus peſte, cùm viuus vermibus ebulliſſet; nemo ſciat, aiebat, ne gaudeant Chriſtiani. Tertullianus ad Scapulam.

Tib. Claudius Honoratianus. Inſcrip. ant. pag. 321.

C. Claudius Hortator, M. Equitum ann. V. C. CCCCXVIII.

Claudius Iulianus, Miſenenſis claſſis aliquando rector, à Vitellio ad Veſpaſianum defecit. Tacitus 19.

Claudius Iulianus, præfectus vrbi ſub Alexandro Imperatore, cui & ille reſcripſit Pand. 31. de legat. & fideicommiſſis l. 89.

Claudius Iulianus, Conſul cum Celſo Æliano ſub Maximo & Balbino Imppp. Capitolinus.

Claudii Iuſti meminit D. Pius in reſcripto ad Sextiliam Baſſam. Pand. 34. de alim. & cibar. legat. l. 13.

Claudius Iuſtus leg. III. Geminæ P. F. Seuerianæ Alexandrinæ. Inſcript. antiq. pag. 14. Videtur vixiſſe ſub Seuero & Antonino.

Claudius Labeo, præf. alæ Batauorum. Corn. Tacitus lib. 20.

App. Claudius Lateranus Xvir ſacr. faciend. Conſul deſign. leg. Aug. pr. pr. leg. III. Italicæ V. S. L. M. Hęc inſcriptio legitur in memor. Auguſtanis. Fors hic eſt Lateranus, qui ſub Seuero Conſul fuit cum Rufino, ann. vrbis conditæ DCCCCXLIX.

T. Claudius Lenius, Diui Claudii Aug. lib. à ſtudiis. Apud Volaterr. & vetuſtarum inſcript. pag. 102.

Claudius Lyſias, Trib. mil. ſub Felice, præſide Iudææ. Actorum 21. & 23.

Claudius Lucanus, Conſularis, occiſus à Commodo Lampridius.

Claudius Maximus, Stoicus inter præceptores D. Antonini.

Claudius Maximus, Proconſul Africæ, apud quem cauſam Magiæ dixit Apuleius Philoſophus.

T. Claudius Memnon, cum Iulia Reſtituta, refertur memor. veter. pag. 246.

T. Claudius Oneſimus, cum Iulia Potita coniuge, pag. 291.

Claudius Oneſimus, Viator collegii magni, cum CL. Z. Myrna coniuge. p. 210.

Claudius Pacatus, etſi Centurio fuiſſet, redditus tamen eſt à Domitiano domino ſuo, quòd eum ſeruum eſſe cõſtaret Dion.

T. Clau-

T. Claudius Pallas, Claudii Cæs. Aug. lib. potentissimus, occisus tãdem a Nerone, de quo multa Corn. Tacitus. Huius frater fuit Claudius Felix, aliquãdo præses Iudeę, vt est apud eundem. Fors huius Pallantis F. fuit Claudia Pallas, cuius meminerunt vetustæ inscriptiones p. 249. De monumento Pallantis Plinius epistol. lib. 8. ad Montanum, Roma Fabricii pag. 196.

¶ Obseruandum hic, autorẽ supra Felicem Antonii accensuisse.

P. Claudius Pallas Honorat. Repẽtinus, refertur cum multis honoribus Inscript. ant. pag. 401.

Claudius Paternus, vixit sub Seuero, cooptatus in locum Attidii Corneliani, cùm in illius locũ Arrius Colonus cooptaretur. Inscript. antiq. pag. 320.

T. Claudius Phœbus, refertur ibidem pag. 302.

C. Claudius C. F. Platina. Cicero Verrin. 4. pag. 130.

Claudius Pollio, laudatur vt vir bonus & doctus à Plinio Epistol. 7. ad Cornutum. Scripsit vitam Musonii Bassi, grauissimi ciuis. Ibidem.

Claudius Pollienus, Prusæ domũ Claudio Cæsari legauit, iussitq; in peristylio tẽplum ei fieri. Plinius ad Traianum.

Claudius Pompeianus, gener Marci Imperatoris in filia Lucilla, sorore Commodi, sub quo occisus est, quasi à latronibus. Sic Lampridius. At Spartianus superstitem vixisse Commodo, & postea è Tarraconensi ad participandum imperium à Iuliano vocatũ, quòd & gener Imperatoris fuisset, & diu militibus præfuisset, recusasse, senem se & luminibus debilẽ respondendo. Fuit genere Antiochensis, nec satis nobili, Equitis tamen Romani filius, à socero bis Cõsul factus. Herodianus ei elegantẽ orationem tribuit ad Commodum iam Imperatorem.

Claudius Pompeianus F. Marci Imperatoris ex filia nepos, occisus est à Caracalla. Spartianus.

T. Claudius Proclus, cum Flauia Primitiua coniuge, refertur in memor. antiquis pag. 149.

Claudio Proculo, Prætori, rescripsit D. Hadrianus Pand. 37. de ventre in possessionem mittendo.

Claudius Ptolemæus, Alexandrinus Philosophus, floruit sub Antonino Philos. Imper. De hoc Suidas.

Claudius Restitutus, vir facundus sub Traiano, nominatur Plinio in Epistolis & Martiali.

Claudius Rufus, occisus à Seuero. Spartianus.

Claudia Rufina, nobilissima mulier, Latinè & Græcè docta, scripsit librũ Epigrãmatum, elegiam in mariti obitum, & alia quædam. Claruit anno Domini 80.

M. Claudius Rutilius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ DLXXXV.

Q. CLAVDIVS QVADRIGARIVS, scriptor annalium.

Claudio Quartino rescripsit D. Hadrianus Pand. 48. de quæstionibus.

Claudia Sabbaris, memoratur in epitaphio apud Marlianum topographiæ 4.

Claudia Sacrata, mulier Vbia, amica Cerealis. Tacitus lib. 21.

Claudius Sagitta, præfectus alæ petrinæ sub finem Vitellii. Tacitus 20.

Claudius Sanctus, dirus ore, ingenio debilior. Ibidem.

Claudius Saturninus, Prætor sub Diuis fratribus Pand. 17. tit. mandati vel contrà. Eidem rescripsit D. Plus Pand. 20. tit. 3. l. 1. item lib. 50. de legationibus.

Claudium Saturninum scripsisse librũ de coronis, auctor est Tertullianus.

T. Claudius Secundus, cuius tumulo adscriptum: *Hic secum habet omnia:* Inscript. ant. pag. 242.

Claudius Senecio, decorus adolescens, Neroni gratus, patre Cæsaris liberto genitus. Tacitus 13.

Claudius Seleucus, Papinianũ per epistolã consuluit, cui ille respondit Pand. 34. de iis quibus vt indignis, &c.

T. Claudio T. F. Camil. Sotericho, vixit annis 2. Fabricius in sua Roma.

Soterico, an Claudio, nescio (Nam & in Apitiis Soterici inueniuntur) rescripserunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 27.

Claud. Structulus, vixit sub Pio, cuius rescripto ex testamento Clodii Felicis legata percepit Pand. 36. Vt legatorum seu fideicommiss. &c.

Claud. Sulpitianus, occisus à Seuero. Spartianus.

App. Claudius Tarronius Dexter. Inscript. ant. pag. 123.

T. Claudius Tauriscus Topiarius. Inscript. ant. pag. 302.

Claudius Telemachus, fundum ab Ouinio emit, &c. Quære in Æmilio Largiano.

Claudius Timarchus Cretẽsis, sub Nerone, reus actus, q̃ dictitasset, in sua potesta-

te ſitum, vt Proconſulibus, qui Cretam obtinuiſſent, grates agerentur.

Claudius Tryphonius I.C. citatur à Sequola Pand. 26. de adminiſt. & periculo tutor. Reliquit diſputationum libros 12. Reſcribitur illi ab Antonino Caracalla C. 1. de Iudæis & cœlicolis.

Claudius Victor, nepos Ciuilis è ſorore. De hoc Tacitus.

Claudius Vnimanus, fugatus à Viriato. Oroſius lib. 5. cap. 4. Plinius de viris illuſtr. Florus lib. 2. cap. 17.

CLAVDII ſine cognomentis.

C. Claudius, Flamen Dialis, quòd exta perperam dediſſet, Flaminio abiit. Obiit belli Pun. ſecundi anno nono. Liuius vigeſimoſexto.

P. Claudius, Ædil. curul. ann. vrbis conditæ DLXVI. Liuius lib. 38.

M. Claudius, Prætor M. Æmilio C. Hoſtilio Mancino Coſs. ann. vrbis conditæ DCXVII. De hoc Iulius Obſeq. pag. 501.

App. Claud. Trib. mil. Mario portam aperuit. Appianus 1.

App. Claudius, vir generoſus, à Pontio Teleſino ante portam Collinam in bello ciuili proſtratus. Plutarchus in Sylla.

P. Claudius, Augur, Conſule Cicerone. Idem 1. de diuinatione.

L. Claudius, Rex ſacrorum, cùm Cicero diceret apud Pontifices. Idem de haruſpicum reſponſis.

Ser. Claudius, frater Papyrii Pæti ad quẽ ſunt epiſtolæ Ciceronis lib. 9. vir litteratiſſimus, & in notandis cenſendiſque Poetarum ſcripris magni iudicii. Obiit Metello & Afranio Coſs. Eius libros Pætus Ciceroni donauit. Vide ad Pætum epiſtolam 2. & ad Att. in fine 1. Meminit eius Claudii, niſi fallor, Gellius 3. cap. 3.

Sex. Claudius, libidinoſus ac prodigus ſenex. Vide Suetonium in Tiberio.

¶ P. Claudius, præfectus ſociûm an. V. C. DXLVII. ſub Claudio Nerone bello Pun. ſecundo. Liuius lib. 27.

Claudio reſcribitur à Gordiano A. 4. Cod. tit. 32.

Claudiæ ab AA. & CC. quinti Cod. titul. 16.

Claudio, Præfecto prætorio à Gord. A. 5. C. titul. 11.

¶ CLAVDIANAE reſcribitur à Gordiano A. 7. Cod. tit. 72.

Claudiano à Valeriano & Gall. 4. Cod. titulo 23. à Claudio in fine 40. Pand. titulo penult. l. 4.

Claudianus, Viennenſis eccleſiæ presbyter. De hoc Gennadius.

CLEMENTES, ſeparatim poſiti.

Clemens, præfectus mil. ſub C. Caligula. Ioſephus Antiquit. 19. cap. 1.

Clemens, vetuſta ptoſapia Senatorum, atque etiam ex ſtirpe Cæſarum, omni ſciẽtia refertus, omniumq; libetalium artium peritus, ad hanc iuſtorum viam tranſiit. Itaque etiam in ea excellenter effloruit, vt principi quoq; Apoſtolorum ſucceſſor extiterit. Hæc Eucharius, Epiſcopus Lugdunenſis, in epiſtola ad Valerianum.

Clementi reſcribitur ab Alexandro A. 8. Cod. tirul. 45. item à Philipp. A. 5. Cod. titul. 37.

Clemens, Poeta, familiaris Apulei Philoſophi.

¶ CLEMENTINO reſcribitur ab Alexandro A. 8. Cod. tit. 45.

Clementinus facundus dicitur Auſonio ad Theonem.

CLODII.

Clodiorum familiam ſcribit Feſtus Pompeius à Clodio, Æneæ ſocio, nominatam.

M. Clodius, quòd fœdam cũ Corſis pacem feciſſet, hoſtibus deditus eſt. Quo non recepto, factum illius reſciſſum, ipſe in carcerem truſus, ibidem periit, ſcalarum etiã Gemoniarum nota fœdatus. Valerius Maximus 6. cap. 3.

Ser. Clodius, Eques Rom. magnitudine doloris in podagra coactus, veneno crura perunxit, caruitq; poſtea ſenſu omni æquè quàm dolore in ea parte corporis. Plinius ex auctoritate Varronis lib. 25. cap. tertio. Meminit Suetonius de claris Grammaticis.

¶ Sex. Clodius Phormio, argentarius, memoratur Ciceroni pro A. Cæcina.

Sex. Clodius, homo impurus, & P. Clodius, comites illius P. Clodii Pulchri Ciceronis inimici. Cic. pro Milone. Idem pro M. Cælio Sextum hominẽ ſeditioſum, incẽſorem ſacrarum ædium, ſine re, ſine fide, ſine ſpe, ſine ſede, ſine fortunis, ore, lingua, manu, vita omni inquinatum vocat: In oratione verò pro domo ſua, heluonẽ ſpurciſſimum, præguſtatorem libidinum Clodii, hominem egentiſſimum & facinoroſiſſimum,

fissimum, socium eius sanguinis, qui sua lingua etiam sororē illius ab illo alienauerit &c. Item nouitium Ligurem, qui M. Papyrii, fratris sui, testamento & iudicio improbatus sit. Ornat & illum Cicero in de prouinciis Consularibus sub finē. Damnatus, & vrbe pulsus mox à cæde P. Clodii, restitutus est ab Antonio Consule. Vide Ciceronem ad Att. lib. 14. Similiter Ascon. Pedianum.

Sex. Clodius, Rhetor è Sicilia, familiaris ac præceptor M. Antonii Triumuiri, qui illi mercēdis loco duo M. iugerum campi Leontini, & quidem immunia assignauit. Cicero Philippica 2. & Suetonius in de claris Rhetoribus.

Sex. Clodius, citatur ab Arnobio lib. 5. aduersus gentes. forsan idem, qui temporū indicem reliquit, vt Plutarchus in Numa. Locus ipse ex auctore illo à Plutarcho adductus, memorabilis est, neque à nostro instituto alienus. Ideo lectorem eò remittimus.

A. Clodius, Cæsaris partium, commendatus illi à Scipione, Pompeii socero. Cæsar belli ciuilis Commentario 3.

Clodia A. F. 15. antea filios enixa, 115. vitæ annum expleuit. Valerius 8. cap. 14. Plinius 7. cap. 48.

L. Clodius, Trib. pl. designatus sub bellum Philippense; Ciceroni & Bruto addictus, quanquam beneficio Antonii auctus esset. Superfuit pugnæ Philippensi. Appianus 5.

Clodia, mater D. Bruti, viri Consularis, memoratur Ciceroni ad Atticum 12. epistola 21.

Clodia, diuersa ab illa, refertur ad Att. lib. 12. epistol. 37. 40. 43. 46. & lib. seq. epistol. 26. 29.

Clodii alii, secundum cognomenta digesti.

Clodius Adelphus, præfectus vrbis sub Constantio.

Clodius Æsopus, Æsopi histrionis F. de quo Valerius 9. capite 1. Plinius 9. cap. 35. & rursum lib. 10. cap. 51. Cicero ad Atticū 11. epist. 15. Horatius lib. 2. Sat. 3. Patris Æsopi meminit Cicero ad Quintum fr. lib. 1. epistol. 2. item libro septimo, famil. epistol. 1. Agit de eodem Tatianus Orat. ad Græcos: *Æsopo fabulatori*, inquit, *perpetuam memoriam non fabulæ solum eius, sed Aristodemi quoque ars celebritatem conciliauit*, &c. Vtrunque inculcat Tertullianus de pallio.

Clodius Albinus, Cæsar à Seuero factus, ab eodem acie profligatus, & cùm tota domo cæsus est, homo miræ voracitatis. Vide Capitolinum in eius vita. Prætor sub Commodo, Consul sub Seuero fuit, gente Afer & ipse, Adrumetinus videlicet. Fratrem illius summis honoribus euexit Senatus.

Clodius Bithynicus, capta Perusia à C. Cæsare cæsus. App. 5.

Sex. Clodius Sex. F. Brocchus, refertur inscript. vet. pag. 67.

Clodius Clodianus, memoratur Paulo Pandect. 29. de acquirend. vel omitt. hæred. l. 96.

Clodius Fabatus. De hoc Antiquitates Fabricii pag. 75.

Clodius Felix, decessit sub Pio Pand. 36. titul. 3.

Clodius Hermogenes, citatur Ciceroni ad Att. 13. pag. 499.

Clodius Herodianus, aliquot Imperatorum Romanorum vitas descripsit.

Clodia Læta, Vestalis, sub Caracalla viua defossa, tribus item aliis cæsis. Dion.

Clodius Licinius, rerum Rom. scriptor, citatur Liuio, item Ciceroni legum primo.

Clodio Mariano frumentario leg. VII. gem. Lucanius Laurentius faciundum cura. Hæc inscriptio reperitur in memoriis Germanicis.

P. Clodius L. F. Pub. Niger, refertur Inscript. ant. pag. 67.

Clodius Patauinus, refertur Ciceroni ad Attic. 12.

Clodius Philetærus, memoratur Ciceronis epistola ad Terentiam 4.

Clodia Plautilla, cum Q. Verconio marito & Lucifera lib. refertur in memoriis Mutinensium Petro Apiano pag. 160.

Clodius Pollio, vir Prætorius, in quem emisit poema Nero, quod inscribitur, Luscio. Meminit illius Suetonius in Domitiano.

M. Clodius Pupienus Maximus, natus patre Maximo, fabro ferrario, quidā volunt vehiculario. Vide Capitolinum. Imperauit cum Balbino, cùm est hostis declaratus Maximinus, antea Prætor, Consul & Præfectus vrbi.

Clodius Quirinalis, Arelatensis Rhetor, docuit Romæ Claudii & Neronis tēporib⁹.

Clodius Rabia, ciuium inuidia pulsus, terram Arragonum petit. Vita decedens, tumulo isto cinerem locari iussit. Pientissima matrona Clodia Relicta ex testamento fratris funera lamentabili fletu curauit. Benè valeas quisquis es. Hæc inscriptio extat Tarraconæ in Hispania Inscript. antiq pag. 6.

Clodia Restituta, Q. Minutii Macri coniunx, mater Cassiæ, M. F, Festæ, quæratur suprà in Cassiis.

C. Clodius Sabinus, declamator tempore Senecæ festiuissimus, qui, quicquid illi in eloquentia deesset, vrbanitate pensaret. Meminimus, inquit Seneca, cùm illum Syriacus Vallius, homo disertus, accusaret, & videret Latinum Calumniam testem circa coronam iudicii obuersari, & toties occurrere eunú Syriaco, & quærere, quid haberet spei? Deinde post iudicium, cùm Syriacus illi gratias ageret, quòd tantam curam sui egisset: At me Hercules, inquit, timebam, ne vno Rhetore plùs haberemus. Testis productus, cùm interrogatus esset, an accepisset à patre sestertia? dixit, quòd accepisset, an haberet, negauit. Deinde interrogatus, an Calumniam haberet? Ipse, inquit, negligentiam meam nosti, an habeam, nescio, accepisse me scio. In Domitium, nobilissimum virum, cùm in Consulatu Thermas, prospicientes viam sacram, ædificasset, cœpisseque deinde Rhetores circumire, & declamare: Ego, inquit, sciebam hoc te facturum, & matri tuæ, quærenti de tua desidia dixeram. * . . . . . .

* Hic quædã in Seneca desunt.

. . Duas eius vrbanas res præterire non possum. Secutus erat in prouinciam Cretam Occium Flaminam Procos. Cœperunt Græci in theatro postulare, vt Sabinus maximum magistratum gereret. Mos est autem barbam & capillos magistratui Cretensium submittere. Surrexit Sabinus, & silentio manu facto: Hunc, inquit, magistratum ego Romæ bis gessi. Bis enim reus causam dixerat. Græci non intelligentes, quorsum alluderet, petebant, vt illum honorem tertiò gereret. Postea offendit illos tota comitum cohors, oppressi sunt in templo ab omni multitudine, quæ postulabat, vt Romam Sabinus cum Turdo proficisceretur. Erat inter infames maximè & inuisos homines Turdus. Cùm Turdus promitteret, iturum se, vt inde posset exire, Sabinus facto silentio; Ego, inquit, ad Cæsarem non sum iturus cum Mattea. Postea hoc Sabino, cùm causam diceret, obiectum est. Multa illum disertè dixisse memini, cùm introductus esset ex carcere in Senatum, postulaturus vt diariam acciperet, tunc dixit, de fame questus, nihil oneroſum à vobis peto, sed vt me aut mori veliris, aut viuere. Et illud: Nolite, inquit, superbè audire hominem calamitosum: sæpè qui misereri potuit, misericordiam rogat. Et cùm dixisset Senianus, locupletes in carcere esse: Homo, inquit, adhuc indemnatus, vt possim viuere, patricidas panem rogo. Cùm mouisset homines & flebili otatione, & diserta, rediit tamen ad sales, rogauit, vt in latomias transferretur, & ne nunc, inquit, quenquam vestrum decipiat nomen latomiæ, illa minimè lauta res est. Hoc retuli, vt & ipsum hominem ex aliqua parte nosſetis, & illud sciretis, quam difficile sit, naturam suam effugere. Quomodo posset ab illo obtineri, ne in declamationibus iocaretur, qui iocatur in miseriis & periculis suis, in quibus iocari eum non debuisse, quis nescit? potuisse, quis credat? Cùm vno die & Græcè & Latinè declamasset, multa in eum vrbanè dicta sunt. Quintus Arterius quibusdam querentibus, pusillas mercedes eum accipere, cùm duas res doceret, respondit: nunquam magnas mercedes accepisse eos, qui Hermeneumata docerent. Mœcenatis dictum est: Cassius Seuerus ab auditione eius cùm rediret, interrogatus, quomodo dixisset? subiecit, malè vicit. Hæc Seneca Controuer. quarta, libro nono, Controuersiarum, & declamatione tertia, & seq. libro quarto declamationum.

Clodia Secunda, cuius epitaphios versus habet Fabricius in Antiquitatibus, pagina 88.

P. Clodius P. F. Fab. Sura. Inscript. antiq. pagina 62.

Clodius Thuscus, qui Mamercum Scaurum accusauit maiestatis, & Historicus fatuus, & homo quàm improbi animi, tam infelicis ingenii nominatur Senecæ Suasoria 2.

Clodius Thuscus, memoratur à Gellio, citante litteras ad illum Asinii Capitonis, libro 5. cap. 20.

Clodius Tutrinius pater studiosè declamare solebat, cuius filius adolescens summæ eloquentiæ futurus esset, nisi mallet exer-

let exercere quantum habet, quàm consequi, quantum sequi posset. Sed Turrinius Clodius multum de viribus remisit, dũ Apollodorum sequitur, & summam legem dicendi eum putat. Tantum tamen illi virium superfuit, quantum valeret, etiamsi ars abesset. Sententias dicebat excitatas, insidiosè aliquid petentes. Nihil probabat nisi tutum, non quod imbecillus esset, sed quia circumspectus. Causas nemo diligentius exposuit, nemo respondit paratius. Et pecuniam itaque & dignitatem, quam primùm in prouincia Hispania habuit, eloquentiæ debuit. Natus quidem erat patre splendidissimo, auo Diui Iulii hospite. Sed ciuili bello attenuatæ domus nobilis vires excitauit, & ira ad summam perduxit dignitatem, vt si quid illi defuit, scias loco defuisse. Inde filius quoque eius habet in dicendo paternam diligentiam, sed vites ingenii sui ex industria tetundit. Hoc & in ipso vitæ genere sequitur, ad summa euasurus iuuenis, nisi modicis contentus esset. Ideo dignus est, cuius tam modestis cupiditatibus fortuna præstet fidem. Hæc Seneca proœm. libro decimo Controuers.

C L OE L I I.

Cloelii Patricii fuerunt, ab Hostilio rege in vrbem ex Alba diruta translati. Nomen à Cloelio mansisse, Æneæ comite, auctor est Dionysius, item Sex. Pompeius, libro tertio.

Cloelia virgo, inter obsides tradita Porsenæ, frustratis custodibus, per Tiberim ad suos tranauit. Liuius 2. Auctor de viris illustribus, Dionysius Halicarnass. lib. quinto. Plutarchus in Publicola, Valerius lib. 5. cap. secundo, &c. De eadem ad hunc modum Seneca in consolatione ad Martiam pag. 424. *Equestri insidens statuæ in sacra via celeberrimo loco Cloelia, exprobrat iuuenibus nostris, paluinum ascendẽtibus, in ea tllos vrbe ficingredi, in qua etiam fœminas equo donauimus*, &c.

¶ T. Cloelius Siculus, Consul cũ T. Largio fuit, anno post exactos reges 12. V.C. CCLVI. Liuius 2.

T. Cloelius Siculus, Trib. mil. Consul. potestate, ann. V.C. CCCXI. vnà cum duob. collegis rei Romanæ præest, concordia domi, pace foris vigente. Liuius 4.

Q. Cloelius Siculus, Censor cum Sp. Seruilio Priscoan. V.C. CCCLXXIII. Liuius 6.

P. Cloelius Siculus, fit Decemuir sacrorum ann. V.C. DLXXIIII.

¶ P. Cloelius Crassus, Trib. mil. Consul. potestate, ann. V.C. CCCLXXVII.

Cloelius, inimicus Ciceronis, citatur in epist. ad Att. lib. 10. epistola 6.

Cloelio rescribitur à Gordiano A. to. Cod. tit. 11.

¶ *Cloelia Claudiana* v.v. *Maximæ à Diis electæ, merito quam sibi talem antistitem numen Vestæ reseruare voluit: Cloelia Nermana soror cum Pierio coniuge, ac liberis suis, orantes, vt per tot secula facere Dii permittant.* Manutius in Orthographia, in voce Sæculum.

¶ Cluatius, synchronus Ciceronis, memoratur ad Att. 12.

C L VENTII.

Cluentios Virgilius descendisse vult à Cloantho Troiano lib. 5.

------ *Scyllæq; Cloanthus*
Cæruleagenus vnde tibi, Romane Cluenti.

L. Cluentius, in bello sociali contra Romanos pugnans à Sylla cęsus est. Appianus primo.

¶ Cluentius Pelignus Italicensis, cùm comprehensus esset a cohortibus suis, ne Pompeio traderetur, seruus ipsum occidit, & ne domino superstes esset, se paritet interemit. Macrobius Saturn. 1. capite vndecimo.

¶ A. Cluẽtius Habitus, pro quo Ciceronis extat oratio, pattem habuit A. Cluentiũ Habitum, matrem Sassiam, quæ post Habiti mortem nupsit A. Aurio Melino genero, filia Cluentia abillo propter pellicatum matris digressa. Deinde illo per Oppianicum cæso, isti ipsi nupsit Oppianico, mariti percussori. Qui cùm vitricus priuignum A. Cluentium veneno aggressus esset, accusatus corrupto iudicio euasit. ¶ Adde quæ de cognomento habent Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 195. adde quod tradidit Quintilianus libro secundo, capite 18. nempe Ciceronem gloriatum fuisse, se tenebras offudisse Iudicibus in causa Cluentii.

¶ C. Clvilivs, Albanorum imperator tempore Tulli Hostilii regis.

Cluilius Gracchus (Dionysius Cælium vocat) Æquorum imperator, victus à suis, ac traditus T. Quintio Dictatori, in triumpho ductus est. Liuius 3.

¶ Clvsinivs Figulus, Vrbiniæ, quã sibi matrem esse volebat, bona petens,

ab Asinio Pollione, testamentum Vrbiniæ defendente, repulsus est. Vide Quintilianum lib. 7. cap. 3.

¶ C. Clvsianvs, Centurio, in Africa ignominiosè à Cæsare dimissus est. Comment. 5.

CLVVII.

Cluuii, dubium num de oppido Samnitium, Cluuia, nomen habeant. Romanum ibi præsidium à Samnitibus verberibus laceratum & occisum est. Ipsa Cluuia mox à Romanis recepta, & omnes puberes interfecti. Liuius 9.

¶ C. Cluuius Saxula, Prætor iterum an. vrbis conditæ DLXXXI. iurisdictionem inter ciues & peregrinos obtinuit. Liuius initio 42.

L. Cluuius, Eques Rom. cuius filia fulmine tacta, obscœnum in modum nudè iacuit, lingua paululum exerta, equo etiã, cui insidebat, exanimato, quæ res equestri ordini, & virginibus infamiam, quæ mox secuta est, portendit. Vestales enim nobilissimæ cum aliquot Equitibus Romanis incesti pœnas subierunt. Iulio Obsequenti Pompeius Heluius, Orosio L. Ælius, Eutropio in fine 4. L. Cluuius dicitur. Quænam sit harum synceriſſima lectio, multum addubito.

M. Cluuius, citatur à Cicerone vt familiaris ad Att. 6. epist. 2. lib. 13. se cum quibusdam aliis relictum ab illo cohæredem significat, similiter libro decimosexto, epistola 3.

C. Cluuius Puteolanus, commẽdatur à Cicerone Q. Thermo, Proprætori Asiæ lib. 13. epistol. 57. vt debitæ illi pecuniæ dissoluantur. Extat Puteolis, de hoc, an de alio quoquam, incertum, eiusmodi inscriptio: *C. Cluuius M. F. IIII. vir* IVRIDIC. II. *vir Nolæ IIII. vir Quinquennal. de suo faciund. curauit, idemque restituit. Iouꝭ O. M. Sacr.* Inscript. antiq. pag. 127.

C. Cluuius, sub Cæsare Galliæ Cisalpinæ præfuit. Extat ad illum epistola Ciceronis lib. 13. 8. Hic, teste Dione lib. 52. Cõsul designatus, quomodo & C. Furnius, Consulatibus ascriptus est, cùm honore functus nõ esset, ab aliis impeditus.

¶ M. Cluuius Rufus, diues & eloquentia clarus, præfuit Hispaniæ sub Nerone & Galba. Tacitus 20. Hũc opinamur esse, qui temporibus Plinii historiam scripsit, de quo idẽ Plin. in Epist. lib. 9. ad Rusonẽ.

¶ Cluuia Facula, Campana mulier, quæ stu corporis ditata, captiuis Romanis egentibus bello Punico secundo alimenta suppeditauit. Liuius 26. Valerius libro quinto, capite 2.

Cluuius M. F. refertur inscript. antiq. pagina 127.

¶ *L.* Clvvienvs *L. F. Anicilo balneum & aquàs dedit.* Hæc inscriptio reperitur Bergomi in æde D. Vincentii. Ibidem pagina 93.

Cluuienus, malus Poeta, notatur Iuuenali Satyra 1.

COCCEII.

Cocceiorum familia ex Narnia oppido propagata traditur. Primus in hanc Consulatum intulit M. Cocceius Nerua, is, qui Cæsarem & Antonium dissentientes in gratiam reduxit, quemadmodum refert Appianus, qui L. prænomen illi, sed vt opinor, mendosè tribuit. Idem Appianus fratrem illi fuisse scribit, quem Cæsar conseruârit. Gessit autem Consulatum cum L. Gellio Publicola, ann. vrbis conditæ DCCXVIII. Meminit huius Cocceii, & dexteritatis eius in componendis amicorũ dissidiis, Horatius Sermonum 1. Satyra quinta. In quẽ locum Porphyrio commentans, Imp. Neruæ auum facit.

M. Cocceius Nerua, Consul fuit cum C. Vibio Rufino sub Tiberio. Vide Manutium in Orthographia in voce, Sæculũ.

M. Cocceivs Nerva, vir diuini humanique iuris sciens, Labeoni in ea professione successit, teste Põponio. Tiberio principi, cui fuit coniunctissimus, in petenda Campania comes adhæsit, vbi 7. pòst anno, cùm præsentem reipub. statũ non probaret, consilium moriendi cœpit, integro statu honestum finem expetens. Proinde deprecantis Tiberii sermonem auersatus, cibi abstinentia decessit. Tacitus lib. 4. & 5. Rutilius vult huius filium fuisse, qui & ipse Iurisconsultus, pater extiterit Neruæ Cæsaris. Addit, eundem Cocceium in curatione aquarum Satrio Rufo successisse, Corn. Cethego & Varrone Visellio Cos. fors ex Frontino.

Cocceius Nerua, Prætor designatus an. V. C. DCCCXVII. punitis, qui cũ Pisone conspiraueranr, triumphalibus ornamentis à Nerone donatus est. Tacitus in fine 15.

M. Cocceivs Nerva, duobus Consulatibus gestis, & quidem in vtroq; principis col- ¶ Vide Sternma apud Onuphriũ Panuinũ pa. 38.

pis collega, cæso Domitiano in imperio succeſſit. Præfuit annum & menſes 4. deceſſitque in Conſulatu quarto ſeptuagenario maior, cùm ſibi Traianum adoptaſſet. Vitam eius & res geſtas deſcripſere Dion, Nicæus & Sex. Aurelius Victor. Item Egnatius Venetus. Fors idem eſt cum ſuperiore.

¶ *Diis manibus M. Cocceii Sp. F. Auguſtalis. Vixit ann.* XVIII. *men.* IX. *d.* XIII. *Cocceii Aug. lib. Plutin. mater fil. piiss.* Inſcript. ant. pag. 284.

L. Cocceius L. Cocceii Poſthumi L. Auctus Architectus. Hæc inſcriptio extat Puteolis apud S. Proculum. Vide inſcript. antiq. pagina 126.

Cocceia Auita Domitiæ F. Chryſe. Vix. annis XXIX. *Men.* III. *d.* XXIV. *Hermes Cocceia Beſſa Act. coniugi benè mer.* Reperitur Romæ in viridario Cardin. Rhotomagen.

¶ Cocceio Campano reſcripſerunt Seuerus & Antoninus AA. Inſtitutionum 2. quibus modis teſtamenta infirmentur, & Pandect. 36. ad. S. C. Trebellianum, Inſtitution. lib. 2. tit. 17.

¶ Cocceia Chryſis, vxor C. Iulii Flauiani Cornicularii, refertur in memor. Mogunrinenſium pag. 468.

L. Cocceio L. F. Cogitato parentes. Vix. ann. XX. *menſ.* XI. *mil. cohort.* XI. *vrb.* Extat Neapoli. Inſcript. ant. pag. 122.

L. Cocceius Cupitus, memoratur in antiquitatibus repertis Norinbergæ. Ibidem pag. 409.

Cocceius Caſſianus, clariſſimus vir, cũ Rufina Ingenua, quam ille pleno honore dilexit, ſub Marco Imperatore, refertur Pandect. 34. de his quæ vt indignis auferuntur.

¶ Cocceius Firmus, Centurio memoratur Papiniano Pandect. 49. de captiuis & poſtliminio reuerſis.

Cocceia Nice, cuius carmen epitaphium exponitur à Fabricio Antiq. pagina 74.

Cocceius Proculus, apud Tacitum Spiculator.

M. Cocceius Stratocles, ædituus Veneris, cum M. Aurelio Pacoro. Vide ſupra in Aureliis.

Cocceia Valeriæ P. Tenacius Gemellinus Aug. coll. Epul. Id extare Budæ in Vngaria, tradit Apianus inſcript. ant. pag. 491.

Cocceius Verus, occiſus à Seuero. Spartianus.

¶ Cocceianvs Dion, cognomento Chryſoſtomus, floruit Pruſæ in Bithynia ſub Traiano. Plinius Epiſtol. lib. 10. Citatur ab Iſaacio Tzetze in Caſſandram Lycophr. pagina 51. & alibi. ¶ Orationes eius 80. de Græcis Latinas fecit Thomas Naogeorgus, qui copioſiſſimè de eo diſſeruit in operis illius procœmio.

¶ L. Coctivs M. F. S. T. I. quartus veteranus. Hæc inſcriptio legitur Taurini in Italia, teſte Dominico Machaneo.

Coctia filia & Coctius, nepos Saluii Coctiani, quærantur infrà in Saluiis.

¶ Coeranvs, homo Ægyptius 7. annis exul. Dein reſtitutus, & Senator & Conſul factus eſt ſub Seuero. Dion.

¶ C. Coestdtvs Euzelus, refertur in memor. antiquis pag. 73.

¶ M. Colontvs, C. Caninium Gallum damnauit, eiuſdem poſtea, quod mirere, procurator. Vide Valerium Maximum lib. 4. cap. 2.

COMINII.

L. Cominius, Trib. mil. in exercitu L. Papyrii Dictatoris, ann. V. C. CCCCXXIX. pugnante, ipſo abſente, Fabio legato contra Samnites, cùm equis frena detraxiſſet, perrupit hoſtium agmen, ſuiſque viam cõſequendæ victoriæ fecit. Vide Liuium libro octauo.

Cominius, Trib. pl. M. Lectorio Trib. mil. diem dixit, quòd Cornicularium ſuum de ſtupro compellaſſet. Valetius 6. capite primo.

Sex. Cominius, fœde tractatus à Verre. Cicero in Verrinis.

P. & L. Cominii, Equites Rom. Stalenum accuſarunt. Cicero pro A. Cluentio.

Q. Cominius, Cæſaris partium bello Africano, cùm nauigando à cæteris aberraſſet, à C. Vergilio captus, & ad Scipionem tranſmiſſus eſt. Hirtius vel Oppius Commentario 5.

¶ L. Cominius Pedarius, datus adiutor Coruino Meſſalæ in curatione aquarũ ſub Auguſto. Sex. Iul. Frontinus de aquæductibus.

C. Cominius, Eques Rom. accuſatus quòd probroſum carmen in Tiberium feciſſet, precibus fratris, qui Senator erat, cõceſſus eſt. Tacitus 3.

Quartus Cominius C. F. ſibi & Tertiæ Petroniæ M. F. vxori, & L. Cominio C. F. & C.

Cominio C. F. Fratribus, & Tertiæ Cominiæ sorori, & Ampliato & Felici lib. Hæc inscriptio extat Mediolani ad S. Nazarium, tradente Apiano inscript. ant. pag. 29.

Cominia Ianuaria, refertur ibidem pag 258.

Cominia Faustina, Peregrinii Heliodori mater, In memoriis Moguntinis. pagina 466.

CONSIDII quæ gens plebeia fuit.

Q. Consídius & T. Genutius, Tribb. pl. an. V. C. CCLXXVI I I. autores legis agrariæ, T. Menenio diem dixere, propter amissum Cremeræ præsidium, cùm haud procul inde Consul statiua habuisset; cumque capitis anquisissent, patrum precibus & gratia victi, mulcta contenti fuere, duobus millibus æris damnato reo. Liuius lib. 2.

Consídius, publicanus, & L. Crassi amicus, de quo Valerius lib. 9. cap. 1.

Q. Consídius, grauis iudex tempore Ciceronis, cuius ille meminit in oratione pro Cluentio. Idē opinor iam natu grandis, Cæsare Consulatum violentius gerente, liberè dixit, Ideo non conuenire Senatores, quòd illius arma timerent. Huic cùm Cæsar dixisset: Quin igitur tu eodē metu domi te contines? *me*, inquit Consídius, *senectus intrepidum facit; cùm enim vitæ paululum superfit, non est cur magnopere sim sollicitus.* Plutarchus in Cæsare.

Q. Consídius, fœnerator tempore Catilinarii tumultus, neque de sorte quenquam eorum debitorum, neq; de vsura appellari passus, publicum mœrorem priuata tranquillitate simul & liberalitate mitigauit. Val. Maximus lib. 4. cap. 8.

C. Consídius, Proconsul Africæ, Q. Ligarium legatum, decedens inde, prouinciæ præfecit, idq; nō multo ante bellum ciuile. Cicero pro Q. Ligario. Vide an idem sit, de quo Asconius in Miloniana.

Consídius Nouianus, successor nominatus C. Cæsari in citeriori Gallia. Cicero in epistolis ad Tironem.

P. Consídius, rei militaris peritissimus, militauit sub Cæsare in Galliis, cùm antea sub L. Sylla, & inde sub M. Crasso militasset. Cæsar belli Gallici comment. 5.

D. Consídius, proprætor Pompeianus. Cicero ad Att. 8.

¶ C. Cōsídius Longus, bello ciuili Adrumetum in Africa præsidio vnius legionis tenuit, deinde sub Scipione Tisdram. Post victoriam Cæsaris, cùm fugeret, à barbaris interfectus est. Cæsar comment. 5.

¶ Q. Consídius, Gallus, hæres Q. Turii, cum plerisque aliis commendatur à Cicerone Cornificio epistolarum 12.

L. Consídius, homo abiectus & cōtemtus in vrbe, pòst Duumuir Capuæ, notatur à Cicerone in de lege Agraria contra Rullum.

Consídia, M. Seruilii, Consularis viri F. à Democrate medico curata. Plinius libr. 24. cap. 7.

Consídio rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 20.

¶ CONSTANTII & CONSTANTINI, Imperatores, petantur è Victore, Suida, &c. item è Caroli Sigonii historia de imperio occidentali & Onuphrio Panuinio.

¶ COPIVS C. L. Leonas. Inscript. antiq. pag. 52.

¶ COPILLAE rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 57.

COPONII.

T. Coponius Tiburs, damnato C. Massone, ciuis Romanus factus est. Eius nepotes T. & C. summæ virtutis & dignitatis homines vocat Cicero in Oratione pro L. Corn. Balbo.

Q. Coponius, damnatus ambitus, quia vini amphoram dedisset dono ei, cuius erat suffragii latio. Plinius 35. cap. 12.

M. Coponius, refertur à Cicerone li. 1. & 2. de Orat. inē in Orat. pro Cæcina, pro quo dixerit Q. Scæuola contra L. Crassum in causa M. Curii.

C. Coponius, præfectus præsidii, quod Crassus bello Parthico Carris imposuerat. Plutarchus in Crasso, Appian⁹ in Parthico. Fors idē, qui bello ciuili Pompeiū secutus, nauibus Rhodiis præfuit. Cæsar comment. 3. Cic. ad Att. 9, scribit, illum initio eius belli Pompeianum Prærorem fuisse. Vt ab Antonio proscriptum vxor seruarit, docet Appianus de bell. ciuil. lib. 4.

L. Coponii L. F. vt Cæsaris partium meminit Iosephus 14 cap. 16.

Coponius, vir Prætorius grauissimus, P. Silii socer, cùm recens transfuga Plancus absenti Antonio multa miranda in Senatu obiiceret; *multa*, inquit, *mehercules fecit Antonius, pridie quàm tu illum relinqueres.* Velleius Paterculus volumine posteriore.

Coponius alius, Eques Rom. procurator Iudææ sub Augusto, missus cum Quirinio, præside

præfide Syriæ. Iosephus initio 18. antiquitatum, & belli Iudaici lib. 2. cap. 7.

¶ A. Coravlvs, miles refertur Inscrip. antiq. pag. 483.

¶ L. Cordivs, honestus homo, dixit testimonium in Verrem. Cicero in Verrinis.

M. Cordius, reperitur in numis argenteis, teste Carolo Sigonio.

CORELLII.

Corellius, Eques Rom. A teste genitus, quem suomet ipsam furculo castaneam inseruisse in Neapolitano agro, scripsit Plinius, sic vt ab ipso nomen inter laudatas acceperit. Hãc postea hæres libertus iterum inseruit. Inter eas hæc est differentia, illa copiosior, hæc Corelliana melior, libro 17. capite 17.

Corellius Rufus, I. C. celeberrimus, sum mæ auctoritatis apud Neruam. Moritur sub Traiano voluntaria morte. Autor Plinius Epistolarum 1. ad Calestrium Tironẽ, qui plurimum sanctitatem vitæ eius & innocentiam commendat. Vxor illi fuit Hispulla. Ibidem.

¶ Corfidivm, materteræ suæ maritũ, Varro autor est, funere locato reuixisse, & locatorem funeris ab eo elatum. Adiecit & miracula, quæ tota indicasse conueniat. E duobus fratribus, equestris ordinis, Corfidio maiori accidisse, vt videretur expirasse, apertoque testamento, recitatum hæredem minorem funeri instituisse. Interim eum, qui videbatur extinctus, plaudendo conciuisse ministeria, & narrasse, à fratre se venisse, commendatam sibi filiam ab eo. Demonstratum præterea, quo in loco defodisset aurum nullo conscio, & rogasse, vt iis funebribus, quæ cõparasset, efferretur. Hæc illo narrante, domestici fratris propere annunciauêre, exanimatum illum, & autum, vbi dixerat, repertum esse. Hæc Plinius 7. cap. 52.

CORNELII.

Nullã inter Romanas gentes latius sparsam inuenio atque Corneliam, cuius plures quàm 12. populosæ familiæ numerantur, omnes Patriciæ dignitatis, honorib. & imperiis illustres. Primi autem & antiquissimi occurrunt Maluginenses. His proximi sunt Cossi, Aruinæ, Scipiones. Deinde certatim ingruunt Rufi, Syllæ, Sisennæ, Lentuli, Dolabellæ, Cethegi, Cinnæ, Mamerci, Mãmulæ, Merendæ, Merulæ. Ne quid nũc de Balbis, Fuscis, Frõtonibus, Seueris, Anulinis & id genus cõpluribus aliis dicã, qui vt ad superiores illas nihil pertineant, oĩs tamẽ nominis esse Cornelii fatendum est. Ab his vicus, quem inhabitarunt, Cornelius, & vna ex 35. tribubus in honorem gentis Cornelia nuncupata est. Singulare genti Corneliæ, non cremare defunctos, sed telluri mandare. Primus omniũ Sylla cremari voluit, cuius instituti causam suo loco dicem⁹.

Maluginenses.

Maluginenses ab origine prioris patriæ dictos arbitramur, quomodo & Papyrii Mugillani, & Furii Medullini, & Sulpitii Camerini, ab oppidis prius habitatis appellationem traxere.

Ser. Cornelius Maluginensis, iuuenis adhuc, opibus & dignitate præcellẽs, Consulatum gessit an. V. C. CCLXIX. cùm sumtũ est supplicium de Sp. Cassio, regnum affectante. Missus in Veientes, multam prædã abegit. Vixit postea in magna nominis authoritate, cùm esset & Flamen Quirinalis. Decessit an. vrbis conditæ CCCI. Liuius lib. 2. Dionysius antiquitatum 8.

L. & M. Cornelii Maluginenses, fratres, fors Seruio patre prognati, & ipsi ad amplissimos honores conscenderunt. Lucius Cõsul. an. V. C. CCLXXXXV. feliciter rẽ gessit aduersus Volscos, deq; iis triumphauit, vt est autor Dionysius lib. 10. M. Decemuir ferendarum legum enituit. Verùm quòd cum App. Claudio cæteris q; collegis ad occupandam tyrannidẽ consensisset, in exilium pulsus est, ann. CCCV. Liuius lib. 3.

M. Corn. Maluginensis, alius à superiore, fors filius, Consul cum L. Papyrio Crasso, an. vrbis conditæ CCCXIX. Liuius lib. 4.

P. Ser. & M. Cornelii Maluginenses, referuntur Liuio lib. 4. 5. & 6. nullis rebus gestis magnopere clari, nisi quòd aliquoties Tribunatum Consulari potestate administrârũt, P. quidem tertiùm an. vrb. cond. CCCLXV. quo anno Roma à Gallis capta est. Sequimur enim Carolũ Sigoniũ, cùm vulgares Liuii codices Seruilium vocent. Ser. eriã magisterio Equitum functus est sub Dictatore T. Quintio Pœno, an. CCCXCIII.

M. Corn. Maluginensis Scipio, haud dubiè per adoptionẽ huic familiæ insertus, Prætor ann. V. C. DLXXVIII. Hispaniã vlteriorẽ obtinuit. Vñ regressus post biennũ

à Fuluio & Posthumio Censoribus Senatu motus est. Liuius 41. Meminit huius Maluginensis Scipionis vt viri faceti Cicero de Oratore secundo. Nã cùm ex centuria sua renunciaret Acidinum Consulem, præcoque dixisset: dic de L. Manlio, respondit, virum bonum egregiumque ciuem esse, se arbitrari.

Ser. Corn. Maluginensis, Flamen Dialis sub Tiberio, memoratur Corn. Tacit. libro tertio. Sigonio ex Fastis Capitol. Cn. F. Cn. N. Lentulus Maluginensis vocatur. De filio Maluginensi, patris in eo sacerdotio successore, idem Tacitus lib. 4.

COSSI.

Cossos vocari scribit Festus Pompeius, qui rugosi sunt, & aspera facie, à similitudine vermium, qui in ligno nutriuntur. Vnde apparet eum, qui primus id cognomẽ tulit, insigniter fuisse rugosum.

A. Corn. Cossvs M. F. M. N. Larte Tolumnio, Veientium rege, in acie cæso, Ioui Feretrio secunda opima spolia retulit. Liuius dubitat, Consulne, an consulari potestate Trib. militum, & quo potissimũ tempore, id fecerit. Consulatum gessit an. V. C. CCCXXVII. Biennio pòst M. Equit. sub Dictatore Mamerco, feliciter pugnauit in Veientes. Liuius 4. Plinius de viris illustrib. Propertius lib. 4. Valerius libro tertio, capite 2. &c.

A. P. & Cn. Cornelii Cossi, fratres opinor, & A. filii, referuntur Liuio libro quarto, omnes vel Consulatu gesto, vel aliquot Tribunatibus mil. Cõsulari potestate peractis insignes. Publius etiam Dictator Volscos domuit, ann. V. C. CCCCXLVII.

A. Corn. Cossus, fortassis A. F. A. N. ann. vrbis conditæ CCCLXX. Dictator Volscos cecîdit, triumphauitque. M. Manlium Capitolinum, concitantem populum, in carcerem coniecit. Liuius 6.

A. Corn. Cossus A. F. A. N. A. pron. (sic enim coniicimus) aliquoties Trib. militum Consulari potestate, bis Magister Equit. nouissimè Consul cum M. Valerio Coruino de Samnitibus triumphauit. Liuius 7.

Longo pòst tempore pro Cossis frattrib. apud Centumuiros aduersus M. Antoniũ dixit Curio pater, vt est apud Ciceronem de oratore 2.

Cornelia, ex Cossorum familia, capta Vestalis in locum Læliæ defunctæ sub Neronc. Tacitus lib. 15. Vide infra in Lentulis.

Aruinæ.

Videntur Aruinæ ex Cossis esse, ita annorum temporumque ratione proximè succedunt. Adiuuat hanc opinionem prænominum consideratio, quæ vbiq; eadem apparet.

A. Cornelius P. F. A. N. Aruina, Dictator Samnites subegit, triumphauitq; ann. vrbis conditæ CCCCXXXII. Idem fecialis fuit, cum Samnitibus T. Veturius & Sp. Posthumius dederentur.

P. Corn. A. F. P. N. Aruina, bis Consul, cum Q. Martio Tremulo cecîdit Samnites. Gessit & cum C. Martio Rutilio Censuram. Liuius 9. & 10.

Inueniuntur Aruinæ & in Scipionibus, quibus Rutilius illos etiam attribuit.

Scipiones.

Scipionum familiam accuratius mihi describendam delegi, ea maximè ratione ductus, quòd nusquam neque præstantiores Duces belli tempore, neque domi meliores ciues prognatos videam. Adeò rei militaris scientia, & morum integritate sanctimoniaque Scipiones excelluere. Quanti verò putandum est, quòd ex oraculo monitis patribus, matrem Deũm non nisi ab optimo viro excipi velle, sola Scipionum reperta familia est, quæ hunc dare posset? Nam quòd totius orbis imperiũ obtinuere Romani, gentiumque domini facti sunt, Scipionibus deberi, quis ambigat?

Scipionis cognomentum, in gente Cornelia qui primus tulit, adolescens patrem, luminibus carentem, pro baculo regebat, quem scipionem Grammatici vocant. Macrobius 1.

P. Cornelius Scipio, Magister Equitum, Dictatore M. Camillo, cùm Veios cepit, ann. vrbis conditæ CCCLIX. Deinde Tribunus mil. Consulari potestate. CCCLXI. CCCLXVI. CCCLXX.

P. Corn. Scipio (vt puto, F.) Ædilis curulis fuit ann. vrbis conditæ CCCLXXXIX. M. Equit. dictus à L. Furio Camillo Dictatore ann CCCCV.

L. Corn. Scipio, interrex comitia habuit ann. vrbis conditæ CCCCII. Post biennium creatus ipse Consul, & iterũ an. CCCCXXII.

L. Cornelius Cn. F. Scipio, Prætor constitutus à Q. Fabio Max. Rutilio V. Cõsule, ann. vrbis conditæ CCCCLVIII. legatus Papyrii Cursoris contra Samnites, ann. CCCCLX. Consul ann. CCCCLV.

Cn. Cor-

Cn. Cornelius L. F. Cn. N. Scipio Asina, Consul ann. V. C. CCCCLXXXXIII. à Carthaginensibus per fraudem caprus. Liuius 17. Iterum Consul ann. CCCCXCIX. factus est. Vide Valerium lib. 6. capite 7. & 11. Porro Asinæ cognomentum vnde Corneliæ genti sit inditum, explicuit Macrobius Saturnalium 1.

P. Cornelius Cn. F. L. N. Scipio Asina, Consul ann. vrbis conditæ DXXXIII. M. equitum anno quarto pòst.

L. Corn. L. F. Cn. N. Scipio, Consul an. vrbis conditæ CCCCLXXXXIIII. in Sardinia contra Sardos, Corsos & Hannonem, Pœnorum ducem, feliciter pugnauit, corpus hostis occisi magnificè extulit, eiusque exequias celebrauit. Liuius 17. Valerius Maximus lib. 5. capite 1. Narrat aliquot eius stratagemata Frontinus libro tertio, capite 9. & 10.

Cn. Corn. L. F. L. N. Scipio, Caluus Cõsul ann. vrbis conditæ DXXXII. Hoc notatus est P. Cornelius Nasica, qui VIR. OPT. à Senatu iudicatus est.

P. & Cn. Cornelii Scipiones, fratres, L. FF. L. NN. quorum Publius, Africani pater, Consul fuit anno primo belli Punici secundi V. C. DXXXVI. Ambo rebus magnis in Hispania gestis, ibidem interiere, dicti ob id duo fulmina belli Virgilio. De Cn. amplius, & filia Cornelia, à Senatu elocata, Valerius lib. 4. cap. 4. Seneca ad Albinam cap. 12. Zonaras Tom. 2.

P. CORNELIVS P. F. L. N. SCIPIO AFRICANVS, matre enecta natus est, vt tradit Plinius libro 7. Vitam illius scripsere C. Oppius & Iullus Hyginus, vt est apud Gellium 7. capite 1. item Plutarchus, quæ historię interiere. Scripsit etiam nostra memoria Donatus Acciaiolus. De eodem copiosissimè agit Liuius, & alii Romanæ historiæ auctores passim. Adde insuper quæ Suidas habet πόντιος. Coniugem habuit Tertiam Æmiliam, L. Pauli, apud Cannas cæsi, F. Ex qua tres liberos sustulit, P. Cornelium Scipionem F. & duas Cornelias filias, quarum maior collocata est P. Cornelio Scipioni Nasicæ, eius, qui vir optimus iudicatus est, filio, minor verò Tib. Sẽpronio Graccho, quam & ipsam concreto genitali natam, & duodecies, alternatim semper nunc masculum nunc fœmellam peperisse, scribit Plinius. Africanus ipse bis Consul fuit, & Censor, princepsque Senatus tribus continuis lustris. Decessit anno ætatis 54. Scitum est Catonis maioris de hoc Scipione apud Suidam in vocib. ἄνανδρον & πάτριον apophthegma. Is enim à quodam interrogatus, quid de Carthagine & Scipione sentiret, fertur Homeri de Tiresia versum sublintulisse: ὃς φρένας ἔμπεδος ἦεν, οἷσι νεμεσσηθεῖσα θεὰ περικαλλὲς ἄνωγεν. *Hic sapit; at reliqui simulacra vt vana vagantur.*

P. Cornelius P. F. P. N. Scipio, Africani F. captus ab Antiocho rege, gratis patri remissus est. Augur factus est ann. vrbis cõditæ DLXXIIII. Sed & præturam gessit, ad quam obtinendam plurimum illi C. Cicereius, patris scriba, suffragatus est. Corpore fuit minus firmo. Laudat hunc ab eloquentiæ & litterarum studio Tullius in Bruto. At Valerius Maxim. vt summi viri degenerem filium insectatur libro tertio, capite quinto.

Cornelia, Africani filia, Graechorũ mater, duodecim partus totidẽ funeribus recognouit. Et de cæteris facile est, quos nec editos nec amissos ciuitas sensit. Tib. Gracchum & C. quos etiam qui bonos viros negauerit, magnos fatebitur, & occisos vidit & insepultos. Consolantibus tamen miseramque dicentibus: *Nunquam*, inquit, *non felicem me dicam, quæ Gracchos peperi.* Hæc Seneca de consolatione ad Martiam. Adde quę habet de consolatione ad Albinam. Est etiam de hac Cornelia præclarus Plutarchi locus in C. Graccho, Valerii lib. 4. cap. quarto.

P. CORNELIVS SCIPIO AFRICANVS Æmilianus, dictus Numantinus, vt Plinius de viris illustr. L. Æmilii Pauli, qui de Perse rege triumphauit F. per adoprionem verò Scipionis Africani nepos, bis Cõsul & Cẽsor, Carthaginem & Numantiam sustulit, deq; vtraque triumphum egit. Vxor illi fuit Gracchorum soror, Sempronia. Strangulatus est domi suæ, incertum coniugisne fraude, an inimicorum opera, anno ætatis 55. vel vt alii 56. Vide Plinium de viris illustribus. De hoc opinor loqui Senecam de beneficiis 3. Abstinentiam eius prædicat Suidas πόντιος. Idem Σκιπίων: *Scipio*, inquit, *oracula potius locutus est, quàm verba fecit. Euersa enim Carthagine, cùm Romani confiderent, se pacatè & tranquillè victuros in posterum, in medium progressus: Nunc quidem*, inquit, *existimandum est, hæc bellorum initia esse* &c. In recentioribus auctoribus scripsit vitam illius Antonius Bendinellus Lucensis. Fannius propter dissimulationis dexteritatem Scipionem hunc Græco verbo

ἀίρουσα appellabat. Cicero 2. de Oratore. Referuntur ibidem eius aliquot scitè dicta. De legatione eius ad res sociorum inspiciendas Iustinus lib. 38. Decedens libras 32. argenti hæredi reliquit. Et cùm de Pœnis triumpharet, quater millies cccc. LXX M. pondo trãstulit, quod argenti tota Carthago habuit, illa terratum æmula, &c. Plinius lib. 33. c. 11. Meminit idem lib. 22. cap. 6. his verbis; *Æmilianum Scipionem Varro auctor est, donatum obsidionali corona in Africa, Manlio Cos. tribus cohortibus seruatis, totidemque ad seruandas eas eductis: quod & statua eius in foro suo D. Augustus ascripsit.* Hactenus Plinius. Reliquit orationes aliquot, quæ citantur à Sex. Pompeio.

L. Corn. P. F. L. N. Scipio Asiaticvs, Africani prioris fr. Consul ann. vrbis conditę DLXIII. Antiochum regem vicit, Asiaque submouit, vnde illi cognomentũ Asiatici inditum est. Ea victoria luxũ gemmarum vrbi intulit, vt est auctor Plinius 33. capite 11. Ibidem à Scipione in triumpho argenti cælati pondo millia quadringenta quinquaginta translata, ait. Et cap. præcedente, ludos ab eo factos è pecunia, quam P. R. contulisset: nam tantam pecuniæ abundantiam fuisse, vt is stipem spargere cœperit Sp. Posthumio, Q. Martio Cos. Huic statuam, chlamyde & crepidis indutam, ob Antiochum victum, ad perpetuam rerum gestarum memoriam in Capitolio erexerunt. Martianus.

L. Cornelius Scipio, vt opinor, Asiatici F. Prætor ann. vrbis conditæ DLXXIX. à Fulvio & Æmilio Censoribus, Senatu motus est. De huius filio Cicero in Tusculanis: Africani fratris nepos vita omniũ perditorum ita similis, vt esset facilè deterrimus.

L. Corn. Scipio Asiaticus, Consul ann. vrbis conditæ DCLXXI. cuius exercitũ belli ciuilis tempore cùm ad se Sylla transtulisset, illum incolumẽ dimisit. Liuius 85. Appianus etiam filium illi eodem prænomine fuisse, tradit.

L. Corn. Scipio Suarius: sic enim illum appellatum puto: cum Sigismundus Gelenius in Plinio pro Suario legat Serapio, vt videatur idem esse cum Serapione Nasica, quod tamen esse non potest, quia Nasica in exilio decessit, ille in vrbe. Fors erit primi Asiatici nepos. Cognomentum Suarii à similitudine traxit, quòd negotiatorem quẽdam suarium facie referret. Plebi in Tribunatu admodum gratus fuit, dignusque visus Africanorum familia Cui cùm in bonis non esset funeris impensa, populus asses cõtulit, ac funus elocauit, quaq; parte ferebatur, flores è prospectu omni sparsit. Plinius 21. cap. 3.

P. Cornelivs Cn. F. L. N. Scipio Nasica, Africani fr. patruelis, VIR OPTIMVS à Senatu iudicatus, cùm tantùm esset Quæstorius, Matrẽ Deûm hospitio accepit, an. vrbis conditæ XL. Pontifex in locum Galbæ factus est, an. DLV. Consul verò DLXIII. de Boiis triumphauit. Liuius 36. Multi per hoc decepti, quòd Pontifex creatus legitur, Pontificem Max. fuisse, tradunt. Sed & Cẽsorem fuisse, & Gracchum interemisse, asserunt, magno errore, quæ trium Scipionũ sunt, vni tribuentes. Hallucinati sunt in hoc & Valerius Maximus ac vnà D. Augustinus.

P. Scipio Nasica, bis Consul fuit, primũ ann. vrbis conditæ DXCII. cum C. Martio Figulo; quo honore, cùm vitio se creatum intelligeret, se abdicauit. Iterum an. DXCIX. cum M. Marcello, Delminium, vrbem Dalmatarum, expugnauit, imperatoris nomen à militibus, triumphum verò à Senatu oblatum, recusauit. Censor porticus in Capitolio fecit. Eloquentia primus, iuris scientia consultissimus, ingenio sapientissimus fuit, vndè vulgò Corcvlvm dictus. Cicero in Bruto, & lib. 1. Tuscul. Plinius in viris illustribus.

P. Corn. Scipio, huius F. eius, qui vir optimus iudicatus est, N. Consul fuit ann. vrbis conditæ DCXVI. cum D. Iunio Bruto. Pont. Max. absens creatus est, iuris studiosus. Idẽ Tib. Gracchum, cuius consobrinus fuit, priuatus occidit. Vide Paterculũ libro posteriore, Ciceronem in Catone maiore, Liuiũ 58. Valerium Maximum lib. 3. cap. septimo, lib. 5. capite 3. Plutarchum, Appianum. Dictus est & Serapion, ob Serapionis victimarii similitudinem. Liuius lib. 55. Valerius 9. cap. 15. L. Accius Poeta hunc cùm omnib. in rebus vehementem, tum acrem aiebat in dicendo fuisse. Cicero in Bruto.

P. Corn. Scipio Nasica, Serapionis F. homo facetus & vrbanus, Consul fuit cum L. Calphurnio Bestia ann. vrbis conditæ DCXLIII. cùm sumptum est bellum in Iugurtham. Obiit in eo honore. Vxorem habuit Cæciliam, Q. Metelli Macedonici F. Vide Ciceronem in Bruto & Officiorum 1. Cùm Ædilitatem peteret, ioci nomine repulsam

pulsam passus est. Valerius 7. capite quinto. quanquam eo loco multorum Scipionũ historias commiscet.

P. Corn. Scipio Nasica P. F. Serapionis N. vxorem duxit Liciniam, L. Licinii Crassi Oratoris F. ex qua duobus filiis susceptis, alterum socero in adoptionem dedit, qui dictus ob id est L. Licinius Crassus Scipio. Vide Ciceronem in Bruto. Pulsus est idem Scipio in exilium bellò ciuili inter Marium & Syllam exorto. Cicero in principio 3. de Oratore.

P. Corn. Scipio Nasica. P. Scipionis ex Licinia F. quem M. Brutus apud Ciceronẽ in de claris Oratoribus collegam suum vocat, cuiusq; genus Cicero inibi ex ipsius sapientię stirpe prognatũ dicit: auis duobus, Scipione illo Consulari, qui salib. & facetiis præstabat, & L. Crasso Oratore: trib. proauis, Q. Metello Macedonico, cuius 4. filii, P. Scipione, qui ex dominatu Tib. Gracchi priuatus in libertatem rempublicã vindicauit, Q. Scæuola Augure, qui peritissimus iuris, idemq; percomis est habitus: duob. abauis, P. Scipione, qui bis Cõsul fuit, quiq; est Corculũ dictus, & altero omniũ sapientissimo, C. Lælio, clarus. Nescio nũ hic sit, qui ex Scribonia, quæ postea Cæsari Augusto nupta est, Corneliam & P. Corn. Scipionẽ liberos reliquit, de quib. est apud Propertiũ in fine quarti, vbi Corneliæ epicœdiõ extat. Iuncta ea L. Æmilio Paulo, Cõsulari & Cẽsorio viro, Lepidum, Paulum & Æmiliam illi liberos peperit. Decessit marito superstite, laudata etiam ab Augusto Imperatore.

P. Scipio, Scipionis & Scriboniæ Augusti F. frater Corneliæ, cuius modò meminimus, Cõsul fuit sub Augusto, eo ipso anno, quo soror in fata concessit, id est ann. V. C. DCCXXXVIII. Numeratur & Scipio in adulteris Iuliæ. Opinor eundem esse.

Q. METELLVS PIVS SCIPIO, Nasicæ F. testamento in genus hæreditatemque Metelli Pii adoptatus, indeque cognomentum Metelli ferens, vt Dion, fit Pompeii Magni socer, data illi Cornelia F. quæ prius P. Crasso, M. filio nupserat. Consul fuit ann. V. C. DCCII. à genero in quinq; posteriores mensis collega assumtus. Vxorem habuit Lepidam, vt est apud Plutarchum in Carone Vticensi. Victus a Cæsare in Africa, ac in mari, cùm fugeret, deprehensus, sibi manus attulit. Contrario enim in Africam vento relatus, cùm ieneri nauem suam ab hostibus videret, ferro se transuerberauit, & quę-

tibus vbi Imperator esset, *Imperator*, inquit, *benè se habet*. Vox hæc parem illum maioribus fecit, & fatalẽ Scipionibus in Africa gloriam non est interrumpi passa. Multũ fuit Carthaginem vincere, sed amplius mortẽ; nec aliter debebat Imperator, & quidẽ Catonis, mori. Seneca Epistolarum 3. epistola 24. Vide epitomen Liuii lib. 114. Appianũ bell. ciuil. lib. 2. Valerium Max. lib. 3. cap. 2. Florum 4 cap. 2. Plinius scribit, illum Capitoni Babylonica triclinaria obiecisse, lib. 8. cap. 48. si tamen locus non est mendosus.

¶ At sanctius Sex. Pompeius lib. 2. C. nific. habebatur is, qui ex ve neratus, et moreretur.

P. Cornelius Scipio Salutio, vir abiectissimus in castris Cæsaris, quem ille, quòd Pompeiani dicerent, fatale esse Scipionib. in Africa vincere, per ludibrium exercitui præfecit. Suetonius & Plutarchus in Cæsare. Porro Plinius lib. 7. cap. 12. id cognomẽ ti primùm in ea familia à Salutione Mimo Cn. Scipioni inditum scribit.

P. Scipio, adolescens, Verri in iudicio aderat. Cicero in Verrim. 6.

Cornelia, è Scipionum gente, L. Volusio Saturnino, nuper in præfectura vrbis extincto, Volusium Saturninum, qui Consul fuit post sexagesimum secundum annum genuit. Plinius libro septimo, capite decimoquarto.

C. Cornelius Scipio, pulsus vrbe, Massiliæ habitauit, cuius filiam Corneliam P. Sestius, is, pro quo Cicero dixit, vxorem habuit. Vide Ciceronem pro Sestio & familiarium Epist. 5. epistola 6.

P. Corn. Scipio, euocatus Pompeianarum partium in Africa sub Scipione, in oppido Sarsura, cui præerat, interemptus. Cęsar comment. 5.

L. Scipio, cùm aurum factum haberet in vinea, ita ictus est, vt ista esset integra, aurum colliquisset. Varronis est diuinarum 3. Citatur Nonio in voce Liquidum.

P. Scipio, cuius vxor Poppæa iussu Messalinæ interempta est, rogatus sententiam: *cùm idem*, inquit, *de admissis Poppææ sentiam, quod omnes, putate me idem dicere quod omnes.* Eleganti vsus temperamento inter coniugalem amorem & Senatoriam necessitatẽ. Tacitus hunc Consulem fuisse tradit anno 2. Neronis, id est, V. C. DCCCVII. ac legendum apud illum Scipio puto, non Cæpio.

L. Corn. Scipio, sub Diocletiano viuẽs, refertur Inscript. ant. pag. 277.

P. Corn. Scipio Asiaticus, Consul cum C. Bellicio Natale. Ibidem pag. 201.

Hiſpali.

Cn. Cornelius Scipio Hiſpalus, fors Cn. Cornelii Scipionis Calui nepos. Cōſul fuit ann. vibis conditæ DLXXVIII. cum Q. Petilio, in quo magiſtratu deceſſit. Fuit & Pontifex.

C. Corn. Hiſpalus (nam & hunc Scipionem fuiſſe, puto) Prætor peregrinus M. Popilio L. Calphurnio Coſs. an. vrb. conditæ DCXV. edicto Chaldæos vrbe & Italia expulit. Valerius 1. capite 4. Militauit ſub Scipione in expugnatione Carthaginis. Appian⁹.

Cn. Corn. Scipio, Hiſpali F. damnatus repetundarum, quòd oblata per ſortem Hiſpania prouincia, quò minus illucēret, dicere hanc cauſam non dubitauit, quòd rectè facere neſciret. Valerius Maximus libro 6. capite 3.

Rufi & Syllæ.

P. Cornelius Rufus, Dictator ann. V. C. cccccxxt. Liuius 8. etſi apud illum Rufinus, non Rufus legitur.

ANN. V. C. CCCCLXIII. & CCCC-LXXVI. P. Corn. P. F. Rufus, ſeu Rufinus, bis Conſul & Dictator, dormiens oculorum vſum amiſit, cùm id ſibi accidere ſomniaret. Plinius 7. capite 50. Ab hoc quinque mediis ortus eſt Sylla Dictator, vt Velleius. De eodem plura Liuius lib. 14. Plutarchus in Sylla, Gellius lib. 4. & 17. Valerius libro ſecundo.

P. Corn. Rufus, Decemuir, quòd illo ſuadente bello Punico ſecundo ludi Apollinares ex libris Sibyllinis primùm ſunt inſtituti, Sibylla cognominatus eſt, & inde corrupto nomine primus Sylla vocari cœpit. Macrobius Saturnalium 1. Charisius lib. 1. ita: *Sibyllam Epicadus ait appellatum, qui ex Sibyllinis libris primò ſacrum fecit, deinde Syllam: qui quòd flauo & compto capillo fuerit, cōſimiles Syllæ ſunt appellati. Inde effœminati hodieque in ludo Sylli dicuntur* &c. Gellius Flaminem Dialem factum ſcribit, cui cognōmen id primùm ſit inditum. Idem Prætor belli Punici ſecundi anno 7. iuriſdictionem vrbanam ſimul & peregrinam, quæ duorum antea ſors fuerat, obtinuit. Liuius initio 25. qui in eodem libro ludos Apollinares hoc Prætore primùm factos ſcribit. ¶ Aliter tamen de principio nominis Sullæ, ſeu Syllæ, Robertus Titius locorum controuerſorum lib. 1. capite 4. Qui idem Sex. Pompeii locum lib. 16. ad hunc modum legit: Raullæ, à rauis oculis, quemadmodum à colore fuſco Sullæ.

Ser. Corn. Sylla, vnus ex 10. legatis, qui miſſi ſunt in Macedoniam, victo Perſe. Liuius 45.

L. Corn. L. F. P. N. Sylla, Dictator & bis Conſul. Vxores habuit, primam Æliam, inde Cæliam, tertiā Cæciliam Metellam, vnde ſuſtulit Fauſtum & Fauſtam, poſtremò Valeriam, Meſſalæ F. Oratoris Hortenſii ſororem, ex qua illi iam defuncto nata filia Poſthuma. Vide Plutarchum in eius vita. Poſt multa crudelia facta tandē phthiriaſi deceſſit. Qua de re ità cecinit Q. Serenus: Sed quis non paueat Pherecydis fata tragœdi? Qui nimio ſudore fluens animalia terra Eduxit, turpi miſerum qui morte tuleruni. Sylla quoque infelix tali languore pereſus Corruit, & fœdo ſe vidit ab agmine vinci. Cur cremari, non inhumari voluerit; idque contrà morem maiorum, Plinius refert lib. 7. cap. 54. Qui & hoc habet lib. 22. cap. 6. Syllam ſcripſum reliquiſſe, ſe coronā graminea donatum ab exercitu apud Nolam, legatum bellō Marſico, idque etiam in villa ſua Tuſculana, quæ poſtea Ciceronis fuit, pinxiſſe. De filio ante ipſum mortuo Seneca in conſolatione ad Martiam pag 423. Idem epiſt. 11. tunc violentiſſimum fuiſſe tradit, cùm faciem eius ſanguis inuaſiſſet: *Quia*, inquit, *quidam nunquam magis quàm cùm erubuerint, timendi ſunt, quaſi omnem verecundiam effuderint.*

P. Corn. Sylla Fauſtus, Dictatoris F. periit in bello ciuili. Huius ſoror Fauſta primùm Q. Pompeio Rufo, inde C. Memmio, tertio T. Annio Miloni nupſit. In quā eſt dictum fratris apud Macrobium lib. 2. Satur. cap. 2. *Miror ſororem meam habere maculam, cùm fullonem habeat.* Ità enim eius adulteri vocabantur. Cooptatus eſt in collegium Augurum, Martio & Marcellino Coſs. Dion. lib. 39. Vxor ei fuit Pompeia, Pompeii M. filia, qua natā Cornelia nupſit Æmilio, editique eo matrimonio Manius Lepidus & Æmilia Lepida, nurus Auguſti.

P. & Ser. Syllæ, fratres, ſocii Catilinæ. Saluſtius.

P. Corn. Ser. F. P. N. Sylla, propinquus Syllæ Dictatoris, & ſub illo Quæſtor, vrauiſ eſt Cicero in officiis. Dion illum Syllæ ἀνεψιὸν, id eſt ex fratre neporē fuiſſe, tradit lib. 36. Bello ciuili Cæſaris partes ſecutus, inter primos duces in pugna Pharſalica fuit. Deſignatus Conſul biennio ante Cicero-

nem

ronem Cōsulē, accusatione L. Torquati honore deiectus est. Iterum accusatus ab eodē coniurationis in rempub. a Cicerone defensus est, quæ oratio etiamnū extat. Cicero participē fuisse Syllanæ dominationis non negat, sed multis vitā ac reditū impetrasse scribit. Fratrē illius facit L. Cæcilium, vel, quomodo Beroaldus legit, L. Corneliū, qui legē, qua damnatus frater erat, corrigere voluerit. Meminit huius & Cicero Epistolarum 9. & 15. item in officiis, Cæsar in commentariis & Appianus. Ex Epistola 17. & 19. lib. 15. filium reliquisse liquet.

L. Cornelius Sylla, Consul sub Augusto an. V. C. DCCXLIX. Scauri Mamerci frater, haud dubie F. P. Syllæ superioris. Vxor illi fuit Sextilia. Ad hunc arbitror pertinere inscriptionē illam: *L. Corn. P. F. Sullæ Proconsul. VIIvir. Epul. clientes pos.* Hæc legitur Romæ in marmore apud ædem Diuæ genitricis.

L. Corn. Sylla F. Consul sub Tiberio, an. vrbis conditæ DCCLXXXV.

Corn. Sylla, sub eodem Tiberio, Senatu motus ob prodigalitatem. Tacitus 2.

Faustus Sylla, Consul sub Claudio, ann. V. C. DCCCIIII. Fors hic est Corn. Sylla, quē Nero missum Massiliam in exilium paulo post interemit, vt habet Tacitus lib. 14.

L. Corn. Syllanus, Consul sub Claudio ann. vrbis conditæ DCCLXXXVIII.

Syllæ Titus Imp. Hierosolymis euersis, Massadam oppidum, quo multi Iudæorū confugerant, expugnandum dedit: quo a Sylla circumuallato, Iudæi se mutuis vulnerib. cōfecere, perieruntq; 960. cū mulierib. ac paruulis. Hegesippus lib. 5. cap. 52. & 53.

Sisennæ.

P. Cornelius Sisenna, Prætor ann. V. C. DLXXI. iurisdictionem vrbanam tenuit. Liuius 39.

L. CORNELIVS SISENNA, reliquit historiarum libros 22. De hoc vide Ciceronem in Bruto, & de Legibus 1. De eodem arbitror loqui Ouidium 2. Tristium:

Vertit Aristiden Sisenna, nec obfuit illi,
Historiæ turpes inseruisse iocos.

Eiusdem opinor meminisse Ciceronē Verrinarum 6. Ex primo de legibus verba eius hęc sunt: *Sisenna omnes adhuc nostros scriptores, nisi qui forte nondum ediderunt, de quibus existimare non possumus, facile superauit*, &c. Scripsit bellū ciuile Syllanumq; iam senior. ¶ Plura de hoc Sisenna Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 292. vbi quidē hoc nominatim traditur, eum Prēturam gessisse M. Lepido Q. Catulo Cos. ann. V. C. DCLXXVI.

Cn. Cornelius L. F. Sisenna, de quo Dion lib. 36.

Sisenna, Grammaticus, scripsit cōmentaria in Plautum. Citatur a Rufino in de metris Comicis.

Dion lib. 54. pag. 367. meminit Cornelii Sisentii. Puto vocatum Sisennam.

Lentuli.

Lentulos a Lente, vt a fabis Fabios, & a cicere Cicerones, dictos, vti quisq; videlicet aliquod genus optime sereret, docet Plin. 18. c. 3. Vt P. Oppii dicto notati sint, cum assidue minores parentibus liberi nascerentur, traditur a Quintiliano lib. 6. c. 4.

L. Corn. Lentulus, Consul ann. V. C. CCCCXXVII. contra Samnites rem gessit. Huius, opinor, meminit Plinius 33. c. 2. Legatus Cōsularis in exercitu, qui furcis Caudinis inclusus fuit, deditionem suasit. Extat eius oratio apud Liuium, in qua idem patrē suum in Capitolio, cū obsideretur a Gallis, fuisse commemorat, & quidē vnum diuersæ ab aliis sententiæ, ne ciuitatem a Gallis auro redimerent. Vide Liuiū 8. & initio 9.

Ser. Cornelius Cn. F. Cn. N. Cos. an. V. C. CCCCL.

L. Cornelius T. F. Ser. N. Lentulus, Consul ann. V. C. CCCCLXXVIII.

L. & P. Cornelii Lentuli Caudini, L. F. L. nepotes, haud dubie fratres, & illius Lentuli, ad fureas Caudinas simul inclusi, nepotes. Inde enim cognomētum id inditum arbitror. Ambo fuere Cōsulares. Ille enim an. V. C. DXVI. hic sequenti honorem istum obiuit.

¶ L. Corn. Lentulus, Pontifex Max. iussu populi ver sacrum vouet, anno belli Punici secundi altero. Moritur eius belli anno 6. Liuius 22. & initio 25.

P. Corn. Lentulus Caudinus, militauit in Hispaniis sub Scipione Africano, anno belli Pun. secundi 9. Liuius 26. Hunc existimo Prætorem fuisse ann. V. C. DLI. Liuius Caudini cognomentum non addit in fine 39.

L. Cornelius Lentulus Caudinus, Ædilis curulis eiusdem belli anno 11. M. Marcello quintū & T. Quintio Crispino Cos. Liuius 27.

P. Cornelius Lentulus, fit Prætor anno 5. belli Punici secundi, sortiturq; Siciliam.

Liuius 24. Hunc esse puto, quem Liuius 22. belli Pun. secundi an. secundo Attilii Prætoris legatum fuisse scribit, vocatq; P. Surã.

L. Corn. Lentulus, fit Xvir sacrorum eius belli anno 6. Biennio post Prætor Sardiniam tenuit. Inde Scipioni in Hispania cũ L. Manlio Acidino succedens, proconsulari imperio quinq; annis eam tenuit. Scipione Cos. Ædilitatẽ absens gessit. Cum ouans in vrbẽ rediisset, proximis comitiis cũ P. Villio Consul factus est, ann. V. C. DLV. Obiit ann. DLXXXI. Liuius 25. 26. 28. 30. 31. In tabulis Capitolinis vocatur L. F. L. N.

Cn. Cornelius Lentulus L. frater, Ædilis curulis cum L. Lentulo, ann. vrbis cond. DXLIX. & quarto post anno Consul. Decessit, cum esset & Augur, P. Claudio L. Porcio Coss. Liuius 30. Pater fuit, vt coniicimus, L. Cornelii Cn. F. L. N. Lentuli, qui Consul fuit ann. NLXXXXVIII.

¶ Ser. Cornelius Lentulus, Ædilis curulis ann. vrbis conditæ DXLVII.

¶ Cn. Cornelius Lentulus, Proconsul Hispaniæ citerioris, cum ex S. C. vrbem esset ingressus, tulit præ se auri M. & quingenta pondo, &c. Liuius in fine 31. & libro 33.

¶ Ser. & P. Cornelii Lentuli, eodẽ ann. V. C. NLXXXV. hic Ædilis cur. fuit, ille Prætor Siciliam prouinciam habuit. Liuius 43.

L. Cornelius Cn. F. L. N. Lentulus, Cõsul ann. V. C. DXCIIX. Dehinc repetundarum damnatus, Censor tamen cũ C. Censorino factus est. Valerius Max. lib. 6. capite 11. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 94.

L. Cornelius (fors L. F. Cn. N.) Lentulus, Consul ann. V. C. NCVIII. cum L. Mũmio Achaico. In Cassiodoro prænomen est Cn.

Cn. Cornelius Lentulus Clodianus, Consul an. V. C. DCLVII. De hoc Sallustius historiarum 4. incertũ ait fuisse, stolidior an vanior fuerit. Vide Gellium 18. cap. 4. Nescio num idem hic sit, in quo Cicero commendat actionem in Bruto.

¶ P. Lentulus, eodem tempore, forma, dignitate, corporis motu, ac vocis suauitate in dicendo conspicuus. Cicero ibidem. Cæsus est a Marianis. Appianus 1.

Cn. Cornelius Cn. F. Lentulus Clodianus, Consul ann. V. C. NCLXXXII. cum L. Gellio, & biennio post cum eodẽ Censor, Pompeio primum Cos.

P. Cornelius P. F. Lentulus Spinther, Ædilis fuit Cicerone Cos. de quo Plinius lib. 9. cap. 39. & libr. 19. cap. 1. Ipse Consul factus, restitutionem Ciceronis enixissime iuuit. Vnde ille & Deum & salutis suæ auctorem vocat. Plura idem libro 1. epistolarum. De P. Lentulo F. vide lib. 12. de vtroque vero verbosius egimus in easdem epistolas annotationibus nostris.

Cn. Cornelius P. F. N. Lentulus Marcellinus, Consul an. V. C. DCXCIIX. De hoc Cicero in Bruto & Valerius 6. cap. 2. Huius auia matrem Deũm manibus suis accepit. Cicero in de Haruspicum responsis. Laudatur ibidẽ fortitudo proaui illius. Cum aliquando in Senatu Pompeiũ, a quo ad honestiorẽ locũ productus erat, grauius proscinderet, tanquã Cæsaris partes fouentem, cõmotior Pompeius: *Non erubescis*, inquit, *ô Marcelline, de me minus honeste loqui per quẽ ex muto vocalis, & ex famelico vomens factus es?* Hunc Lentulum opinor esse, quem defunctum Cicero luget ad Att. 4. epistola 6. Quod si ita est, proximo anno a Consulatu, Pompeio & Crasso secundum Coss. mortuus sit, necesse est.

Cn. Lentulus Marcellinus F. Cæsaris in bello ciuili Quæstor fuit. Commentario 3. De eodem Cicero Philippic. 3.

L. Lentulus (P. F. Dioni) Cruscellus, Consul ann. V. C. DCCV. iussu Ptolemæi necatus in carcere. Cicero in Bruto, Cæsar commen. 3. belli ciuil. De hoc, opinor, Cicero ad Att. 11. L. inquit, Lentulus Hortensii domum sibi & Cæsaris hortos & Baias desponderat.

P. Cornelius Lentulus, Princeps Senatus, qui cõtra C. Gracchũ armatus stetit, quiq; accusauit M. Aquilium, vt est apud Ciceronẽ in diuinatione contra Verrẽ, & contra Rullũ, in ẽ Philip. 8. Idẽ pulsus pattia ob inuidiam, secessit in Siciliam, ibiq; mortuus est. Valerius Max. 5. c. 3. Vide quæ de eodem Cicero habet Otat. 3. & 4. in Catilinã. Nã vtrobiq; auũ L. Lentuli Suræ facit.

P. Lentulus, Suræ pater, habuit in matrimonio Fuluiam, M. Fuluii Flacci filiam. Cicero orat. 4. in Catilinam.

P. Cornelius Lentulus Sura, Cõsul. an. V. C. DCLXXXIII. Hic, puto est Sura ille, qui Prætor iterũ ob coniurationẽ Catilinariã strangulatus est. Suræ cognomentum hinc adeptus est. Cum Syllæ Quæstor multa publicarum rerum consumpsisset, postulatus rationem, rem nihili fecit, ac in Senatum veniens, Rationem mihi, inquit, reddere non est, sed præbere suram. alludens ad morẽ puerorum, quo, qui in ludo sphæræ

sphæræ peccauerunt, sic puniri solent. Aliquando causæ cuiusdam reus, cùm aliquos ex iudicib. corrupisset, superans duabus sententiis; *Frustra*, inquit, *impensum est aurum pro altera sententia, cùm vna tantùm absolutus discessissem.* Idem cùm contra patriam cum Catilina conspirasset, fato tribus Corneliis Rom. imperii monarchiam deberi dixit: Ex his fuisse Cinnam & Syllam, se tertium fore, qui rerum potiatur. Plutarchus in Cicerone, Sallustius de coniurat. Catilinæ, Cicero in Catilinam, &c.

Lentulus Sura, XV. viratum petens, repulsam passus est. Cælius ad Ciceronem Epistolarum 8. epistola 4. Eiusdem, opinor, meminit Cicero lib. 5. ad Vatinium.

L. Lentulus, Flamen Martialis tempore Ciceronis, Gabinii competitor, Cicero in Vatinium. Vxor illi fuit Publicia, socrus Sempronia. Macrobius 3. cap. 7.

P. Lentulus, Lentuli Nigri Flaminis F. Ciceronis contẽporane⁹. Aseon. Pedian⁹.

Lentulus Cruscellus, proscriptus à Triumuiris, in Siciliam fugit comitante illum vxore Sulpicia, quamquam Iulia mater retineret. Valerius 6. cap. 7. Appianus 4.

Cn. L. F. & P. P. F. P. N. Cornelii Lentuli, simul Consules sub Augusto, ann. V. C. DCCXXXVI. Dioni Cneus L. F. & Publius P. F. cognomine Marcellinus vocatur.

Cn. Cornelius, Cn. F. Dioni, Lentulus, Augur, Consul ann. V. C. DCCXL. Hic, auctore Seneca, quater millies sestertiũm suum vidit, ingenii tam sterilis, quam animi, tantaque inopia sermonis, vt cùm esset auaritissimus, numos tamen citius emitteret, quàm verba, De beneficiis 2. cap. 27. Tacitus scribit, huic super Consulatum & triumphalia de Getis, gloriæ fuisse, benè toleratam paupertatem, dein magnas opes innocenter partas, & modestè habitas. Vide plura apud Senecam loco citato. De morte eius Suetonius in Tiberio.

L. Cornelius L. F. Lentulus, Consul ann. V. C. DCCL.

Cn. Cornelius Lentulus (Paterculus Cossum vocat) sub Augusto in Africa triũphalia ornamenta meruit, testimonio etiã victoriæ in cognomen filii collato, vt inquit idem Paterculus. Cõsulatum gessit an. V. C. DCCLIII. Hunc Tiberius Imp. mortuo L. Pisone præfectum vrbis fecit, virũ, vt inquit Seneca epistola 84. grauẽ & moderatum, sed mersum vino & madentem adeò, vt ex Senatu aliquando, in quem è conuiuio venerat, oppressus inexcitabili somno tolleretur.

Cn. Lentulus Getulicus F. Consul fuit sub Tiberio ann. V. C. DCCLXXVIII. Sub Caio Cæsare ad res nouas conspirauit, vt meminit Suetonius in Claudio. Dion li. 59. illum 10. annis Germaniam rexisse, & à Caio cæsum esse, tradit. Vide plura de hoc Getulico apud Corn. Tacitum lib. 5. Idem epigrammata & historias scripsisse traditur, auctoribus Suetonio in Caligula, Plinio, Martiale, Sidonio & Probo. Ac leguntur hodie quædam Græca 3. & 6. Anthol. corrupto tamen titulo Γετυλίν pro Γετυλικῦ.

Cossus Cornelius Lentulus Cos. ann. V. C. DCCLXXVII.

Cornelius Lentulus Cossus, Cossi F. Consul & collega Neronis in quarto illius Consulatu. Frontinus de aquæductibus. Huius, opinor, filia fuit Cornelia illa, quæ in locũ Læliæ defunctæ Vestalis capta est. Meminit eius Tacitus lib. 15.

Lentulum mimographum citat Tertullianus in Apologetico, & in de Pallio. Gyraldus putat eundẽ, quem notat Iuuenalis Satyra 8. quemq; Laureolũ egisse scribit.

P. Lentulus M. F. Scipio Consul cum T. Quintio Crispino Valeriano. Inscript. antiq. pag. 212.

P. Cornelio Lentulo Scipioni Cos. præfecto ærarii legato T. Cæsaris Aug. leg. IX. Hispan. Pontifici, fecialì dd. Apud Manutium in Orthographia in voce, Fecialis.

L. Lentulus, in Africa sub Augusto decedens, relicta filia, primus codicillorum vsum introduxit. 2. Instit. 25. de codicillis.

Cn. Corn. Lentulus Vaccia, citatur Ciceroni ad Q. fr. 2. epistola 3.

Lentulo Varo rescripsit Titus Antoninus Pand. 50. ad municipalem & de incolis.

Cn. Lentulus Maluginensis, Flamen Dialis, Cos. fuit suffectus sub Augusto ann. V. C. DCCLXII.

Dolabellæ.

Dolabellas opinor Lentulorũ esse gentis. Inuenio namque apud Aseon. Pedianũ & Macrobium, P. Lentulum vocari generum Ciceronis, exiguæ staturæ hominem, quẽ longo accinctum gladio videns, iocosè, Quis illum alligasset gladio, quæsiuit. At hunc Dolabellam dictum, apud quẽ Tullia ex partu decessit, constat ex epistolis Ciceronis, & Plutarcho in vita Ciceronis. Cæterum Dolabelliana pita, ex hac familia inuento nomine, refetũtur C. Plin. li. 15. c. 15.

P. Cornelius Dolabella Maximus, Consul fuit ann. V. C. CCCCLXX. Gallorum reliquias in Hetruria ad lacũ Vadimonis deleuit, deq; iis triumphauit. Paria his memorat Eutropius lib. 2. cap. 1. nisi quòd apud illum Cn. appellatur. similiter D. Augustinus lib. 3. cap. 17.

Cn. Cornelius Dolabella, Rex sacrorũ lectus per tempus belli Punici secundi ann. V. C. DXLVI. decessit ann. DLXXIII. Liuius 27. & 40.

L. Corn. Dolabella, Duumuir naualis, cùm in locũ Cn. Cornelii Dolabellæ Rex sacrorum inaugurandus esset, magistratũ ponere noluit. Deinde ex cœlo obseruatio interuenit, cstque illi prælatus L. Cloelius Siculus. Liuius 40.

Cn. Cornelius Dolabella, fors superioris Cn. F. Cn. N. Consulatum gessit ann. V. C. DXCV.

Cn. Cornelius Dolabella, L. Saturnini DCLIIII. Trib. pl. frater, vnà cum illo periit: per forũ namq; holitoriũ fugiens, cum L. Geganio interemptus est. Eutropius 5. Orosius 5.

Cn. Cornelius Dolabella, Cn. puto F. Cn. N. Consul an. V. C. DCLXXIII. triumphauit ex Macedonia. Cicero in L. Pisonem. Hunc arbitramur esse, quẽ C. Cæsar adolescẽs repetundarũ postulauit, nec damnauit, vt est apud Sueton. Meminit Valerius lib. 8. c. 9.

Cn. Cornelius Dolabella, alius eodem tempore, Procõsul Ciliciæ, accusatus à M. Scauro, & damnatus est. Autor Ascon. Pedianus. Hũc légatus & Proquæstor C. Verres testimonio suo afflixit. Cicero in Verrẽ 3. Hos Cneos puto fratres patrueles fuisse.

Cn. Dolabella, Proconsul Asiæ. De hoc Valerius lib. 8. c. 1. Gellius lib. 12. c. 7. Ammianus lib. 29. Variant tamẽ de p̃nomine Valerius & Gellius, quorũ ille P. hic Cn. vocat, licet idẽ testimonium Valerii aduocet.

P. CORNELIVS P. F. DOLABELLA, Cæsaris partium in bello ciuili, interfuit pugnę Pharsalicæ & Africanæ, in Hispaniensi etiã vulnus accepit. Cicero Philip. 2. In occisi locum, cùm ageret annum ætatis 25. vt habet Appianus, suffectus Consul, Asiam prouinciã inuasit, Trebonio, Cæsaris percussore, qui Procõsul eã tenebat, Smyrnæ crudeliter interempto. Periit non multo post Laodiceæ in Syria manu serui, cùm oppido C. Cassius per proditionẽ potitus esset. Factum eius in tollenda columna Cicero valde laudabat, Pansa vehementer improbabat. Cicero ad Atticum lib. 14. Eundẽ esse P. Corn. Dolabellam, & qui Ciceronis gener fuit, & qui Tribunus turbulentus, post Consul cum Antonio, in Syria periit, testãtur loci subiecti. Cicero ad Att. 11. epist. 12. *Quod me audis fractiore esse animo, quid putas, cùm videas accessisse ad superiores ægritudines præclaras generi actiones?* Item epist. 14. *Etsi omnium conspectum horreo, præsertim hoc genero* &c. Item 15. *Ad quæ gener accedit, & cætera quæ fleturę reprimor, ne scribam.* Item 23. *O dis generum vt nostrum potissimum, vt vel tabulas nouas?* Indicant idem epistolæ vtriusque libri 9. familiarium. Astipulatur etiã Dion lib. 42. qui eundem facit, qui Tribunus pl. tumultus & seditionis auctor fuerit, quique cùm Prætor nondum fuisset, Consul factus sit Cæsaris beneficio, omnia per gratiam ignoscentis.

P. Cornelius P. F. P. N. Dolabella, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCLXII. Hic an alius, incertum, cùm petiisset ab Augusto, donari sibi torquem aureum, à Gallis ablatum, Malo, inquit ille, donare te ciuica. Macrobius 2. Arbitror hunc esse, quẽ vetus inscriptio apud Marlianum lib. 4. P. F. vocat, & cum C. Iunio Syllano Flam. Mart. conlũgit. De codẽ fortè Tacit. lib. 3. & seq.

Cornelius Dolabella, ab Othone Imp. in coloniam Aquinatem sepositus, ob vetustum nomen, & Galbæ propinquitatem, interimitur sub Vitellio, cùm in vrbem regressus esset. Tacitus 17.

P. Corn. Dolabella Prætore, Cicero dixit pro A. Cæcina. Quo tempore autem ille Prætor fuerit, Corrado non constat.

Cethegi.

Cethegos diuersus amictus à cæteris distinguebat, quos Horatius cinctutos appellat, quòd habitus seu toga ad cinctum reducta fuerit. Exerto sanè brachio constat procedere solitos. Vnde & illud Lucani:

-- Exertiq; manus vesana Cethegi.

Et alibi:

-- Nudiq; Cethegi.

Item Silii 8.

Ipse humero exertus gentili more parentum
Difficili gaudebat equo, &c.

Hæc Volaterranus.

M. Corn. Cethegus, flaminio abire iussus, propter exta parum ritè aris Deorum admota. Valerius 1. c. 1. Plutarch. in Marcel.

M. CORNELIVS M. F. M. N. CETHEGVS, vir multis honoribus clarus: nam adhuc adolescens Pontifex factus est. Ædilis curulis fuit cum P. Scipione Africano.

Inde

Inde proximo anno Prætor, pauloque pòst Censor, cùm nondum Consul fuisset. Consul bello Pun. secundo anno V.C. DL. cum P. Sempronio Tuditano, quem & in Censura collegam habuerat, Hetruriam in fide continuit: procos. Galliam provinciam adeptus est. Hæc Liuius. Habitus est & Orator, quem Ennius Suadæ medullam appellauit, vt est apud Ciceronem. Versus Ennii sunt:

... dictus ollis popularibus olim,
Qui tum viuebant homines, at q. ætatem agitabat,
Flos delibutus populi, Suadæq. medulla.

C. Cornelius L. F. M. N. Cethegus, similiter per omnes honorũ gradus conscẽdens, & Aedilis, & Prætor, & Consul, & Censor fuit. Habitus etiam in numero oratorum. Cicero in Bruto. Proconsul antequam Aedilis, 15. hostium millia in prœlio cecidit. Liuius in fine 31. & sequentibus libris. Triumphauit de Insubribus & Cenomanis.

P. Cornelius L. F. P. N. Cethegus, Aedilitius, Prætorius & Consularis: nam eum honorem cum M. Bebio gessit, teste Liuio & Plinio 13. cap. 13. qui eum L. filium facit. Cassiodorus in catalogo Consulum P. Corn. Lentulum vocat.

M. Cornelius C. F. C. N. Cethegus, Consul ann. V. C. DXCIIII. Pontinas paludes siccauit. Liuius 46. Plinius scribit ex auctoritate Mutiani, hanc paludem 24. vrbium loca occupasse.

P. Cornelius Cethegus, multæ auctoritatis, & princeps in ciuitate tempore Luculli, teste Plutarcho in vita Luculli. Fors idem, qui cum C. Mario pulsus vrbe, postea Syllæ supplex factus, in gratiam receptus est. Appianus 1. De hoc arbitror & Ciceronem loqui in Bruto, vbi illum C. Cæsaris L. filii æqualem vocat, & in Senatu Consularium auctoritatem assecutum fuisse scribit.

C. CORNELIVS CETHEGVS, socius Catilinæ, strangulatus. Cicero & Sallustius. Cicero in oratione pro P. Sylla innuit, Q. Metellum Pium ab illo vulneratum, cùm occidere voluisset.

P. Cethegus Ælio Staleno, viro improbo, dignum illo consilium, id est, infidele & exitiabile dedit. synchronus Ciceronis. Cicero pro A. Cluentio.

Sex. Corn. Cethegus, Consul sub Tiberio, ann. V.C. DCCLXXVI. Dioni Sex. F. Etsi apud illum corruptè, vt puto, Serg. legitur.

Cethegus, Senator, adulterii reus, truncatus est capite sub Valentiniano. Ammianus 28.

Cethegus, vir Consularis, legatus patri in Asia tempore Hadriani. Lucianus in Demonacte.

L. Cornellus Cethegus, contra quem extabat oratio Ser. Sulpitii Galbæ oratoris. Liuius 49.

Corn. Cethegus, populo mustum rutatum dedit in Consulatu, collega Quintii Flaminini, comitiis peractis. Plinius lib. 19. cap. 8.

Cinnæ.

Corneliæ genti vnde Cinnæ cognomen sit inditum, quisue primùm inde sic appellatus sit, nondum comperi. Nisi quis à Cinna, ciuitate Thessaliæ, Cornelios Cinnas dictos velit, quemadmodum à Messana, ciuitate Siciliæ, Valerii vocati sunt Messanæ primùm, deinde Messalæ.

L. Corn. L. F. Cinna, Consul ann. V.C. DCXXVII. cum L. Cassio Longino.

L. CORNELIVS L. F. L. N. CINNA, quater Consul, multa crudelitate in ciues vsus, tandem & ipse crudeliter à suis militibus cæsus est. Vide Liuium 79. 80. & 83. item Volaterranum & alios. Huius F. Corneliam Cæsar, qui pòst rerum potitus est, vxorem habuit, nec, vt eam dimitteret, vllis rationibus, ne mortis quidem metu, à Sylla Dictatore cogi potuit.

L. Cornelius Cinna F. adhæsit Lepido: post cuius mortem cùm fugisset ad Q. Sertorium, opera C. Cæsaris per rogationem Plotiam patriæ restitutus est. Suetonius in Cæsare. Videtur eo natus Cn. Cornelius Cinna Magnus.

Cornelius Cinna, Prætor, Cæsari cognatione deuinctus, primus à cæde illius Tyrannum fuisse, proclamauit.

Cn. Cornelius L. F. Cinna Magnus, vt Dion, Pompeii nepos ex filia, primùm hostis Augusti, veniam obtinuit, relatus etiam ab eo in numerum iudicum, deinde insidiator eandem lenitatem expertus est, fidus & amicus inposterum, cùm Liuiæ consilium, clementiam suadentis, libenter princeps Augustus amplecteretur. Idem Consulatum gessit ann. V. C. DCCLVII. Vide Senecam de clementia lib. 1. capite 9. Dionem lib. 55.

Cinna quidam traditur à Plutarcho 500. equites ex Italia duxisse, quos, priusquam

ad Dolabellam in Asiam peruenirent, M. Brutus interceperit.

Cinna I C. citatur Vlpiano Pand. 23. de ritu nupt.

Mamerci, Mammulæ, Merendæ, Merulæ.

P. Cornelius Mamercus, Prætor ann. V. C. DLXXI III. Siciliam rexit. Liuius 40.

¶ C. Cornelius Mammula, Prætor belli Pun. secundi anno 2. ex Senatus sententia, populiq; iussu, Ver sacrum vouit, quod annis pòst 21. factũ est, L. Val. Flacco M. Porcio Catone Cos. creatis. Liuius decad. 4. lib. 3. Qui primus in hac familia cognomẽ hoc tulit, ita dictus est, quòd esset papillosus.

A. Corn. Mammula, Prætor ann. vrbis cõditæ DLXIII. P. Corn. Scipione M. Glabrione Cos. Brutios prouinciam habuit. Liuius initio 36.

M. Corn. Mammula, x vir diuidundis agris ann. vrbis conditę DLXXXI. Liuius 42.

¶ P. Corn. Merenda, Consulatum petiit ann.*

Ser. Corn. Merenda, Consul ann. vrbis conditæ CCCCLXXIX.

Cn. Corn. Merenda, Prætor ann. V. C. DLX. Sardiniam tenuit. Liuius 34.

¶ Ser. Cornelius Merula, à L. Lentulo Consule donatus ex præda corona aurea, Samnitum oppido capto. Plinius 33. cap. 2.

Cn. Corn. Merula, vnus ex to. legatis, qui à S. P. Q. R. ad res Asiæ disceptandas cõponẽdasq; victo Antiocho, missi sunt, ann. vrbis conditæ DLXV. Liuius 36.

L. Corn. L. F. Merula, Prætor vrbanus ann. V. C. DLVI. quinto pòst Consul Boios vicit, 14. M. cæsis, captis viuis 1092. equitibus 221. ducibus tribus, signis militaribus 212. carpentis 63.

L. Corn. Merula, Ædilis Cur. cum L. Posthumio Albino, cùm acta fabula Terentiana Adelphi, C. Fannio M. Valerio Cos. ann. vrbis conditæ DXCIII.

L. Corn. Merula, Flamen Dialis, suffectus Consul, pulso Cinna ann. vrbis conditæ DCLXVIII. Reuerso Cinna, periit incisis à se venis. Hunc eius, qui Boios vicit, nepotem fuisse scribit Volaterranus, quod temporum ratio non tolerat. Pronepotem non negauerim.

Cornelius Merula, Consulari natus familia, inducitur apud Varronem rei rusticę lib. 3. cap. 2.

Cornelii promiscuè congesti iuxta ordinem litterarum in cognomentis.

Cornelius Abascantus Lib. Corn. Pauli pp. leg. 11. Inscript. ant. pag. 491.

Cornelivs Alexander, Grammaticus, quem propter antiquitatis notitiam Polyhistorem multi, quidã Historiam vocabant. Hæc Suetonius de Iulio Hygino explicans. Plura de eo Suidas Ἀλέξανδρος. Citatur etiam Plinio lib. 3. c. 17. lib. 36. c. 12.

Corn. Alpinus, Poeta malus, notatur Horatio. Scripsit Memnonia.

P. Cornelius Anulinus, Consul secundũ cum Ausidio Frontone sub Seuero, refertur Inscript. antiq. pag. 253. & 296. Filius illius haud dubiè fuerit, qui Consul extitit sub Caracalla ann. V. C. DCCCLXVIII.

Anulinus, Proconsul Africæ sub Constantino & Licinio. Augustinus epistola 68.

Anulinus, Consul sub Diocletiano, ann. V. C. MXLVII. quem & ipsum arbitror fuisse Proconsulem Africæ sub Constantino. Extant Constitutiones Constantini & Licinii Imperatoris ad hunc apud Nicephorum Hist. Ecclesiasticæ lib. 7. cap. 42. Etsi ibi legitur Anylinus. Meminit eiusdem in litteris ad Cæcilianum, item ad Miltiadem, Episcopum Romanũ, Constantinus vt Proconsulis Africæ & patricii præfectorum Vicarii.

Anulinus, Proconsul Africæ sub Gallieno, martyrio affecit Martinam, Donatillam & Secundam, virgines, 3. Calend. Augusti.

Cornelius Aliquandus. Inscript. ant. pagina 456.

P. Cornelia Annia, ne in orbitate viueret, maritum defunctum simul in sepulchrum comitata est. Extat elegans de ea inscriptio ibidem pag. 267.

L. Cornelivs Balbvs L. F. Maior, Gaditanus, donatus ciuitate Romana per Pompeium, aliquanto pòst eo nomine in iudicium tractus, & de iure virgarum in cõsilium missus, ab ipso Pompeio, Crasso & Cicerone defendi meruit. Hunc Theophanes Mitylenæus, rerum gestarum Pompeii scriptor, sibi adoptauit. Pompeius illi locum ad ædificandos hortos dedit, cæteris sæpè amicis omnibus prælato: id quod queritur Cicero in Epistolis ad Atticum. Cæsaris in Gallia præfectus fabrûm, exorto bello

to bello ciuili, ipsius gratia in vrbem regressus est, seque quieti dedit, ne contra Pompeium agere videretur, amicorum interim negotia procurans, quemadmodum ipse Cicero ad Atticum scribens testatur lib. 9. Plinius libro 7. cap. 43. etiam Consulem fuisse, & primum externorum, atque in Oceano genitorum, eo honore vsum, quem maiores Latio quoque negauerint, asserit. Potitus est autem Consulatu ann. V.C. DCCXIII.

L. Cornelius Balbus, Minor, & ipse Gaditanus, ac ciuitate Romana donatus. Volaterranus hūc fratre superioris genitū vult. Cæsari in bello ciuili adhæsit. Missus ad Lentulū Consulem cum litteris & mandatis, ac promissione prouinciæ, si Romam reuertisset, ipsum conuenire non potuit, cùm iam per mare traiecisset: apud Dyrrhachium verò, per summam temeritatem, vt scribit Paterculus, ingressus Pompeii castra, cum Lentulo Consule collocutus est, dubitante quanti se venderet. Quibus rebus incrementis illis viam fecit, quibus Hispanus in triumphum & Pontificatum assurgeret, fieretque ex priuato Consularis. Certè Plinius libro 5. cap. 5. victis Garamantibus triumphasse illum, & vnum omnium externūm iure Quiritium & curru donatum refert. Asinius Pollio in epistolis suis ad Ciceronem (exstant hæ familiarium 10.) Quæstorem sibi in Hispania fuisse scribit, multa eius flagitia & scelera enumerans. Meminere Solinus & Strabo lib. 3.

Corn. Balbus, sub Marco Imp. cui idem Imperator scripsit.

Corn. Balbus ἐξηγητικῶν 18. citatur à Macrobio Saturn. 3. cap. 6.

L. Cornelius Balbus, Consul factus ab Augusto & Antonio in fine anni in paucos dies, iis opibus, ea magnanimitate, vt populo Rom. moriens viritim 25. drachmas reliquerit.

Cn. Corn. Blæsus, Consul fuit ann. V.C. CCCCXCVI. In tabulis Capitolinis Cn. Cornelius Blasio est L. F. Cn. N.

Cn. Cornelius Blasio, Prætor anno vrbis conditæ DLX. Siciliam tenuit. Missus est idem legatus ad Catnos & Histros. Fuit & vvir de tribus cognoscendis. Liuius 34. 43. & 45.

Cornelius Bacchus, citatur Plinio 37. capite 2.

Aur. Cornelius Celsus Parmensis, mediocri vir ingenio, præter alia & de Rhetorica, & de re militari, deq; te rustica, etiam medicinæ præcepta reliquit. Fabius lib. 12. in fine, & 3. cap. 1. An autem hic sit, vel alius, cuius extant 8. libri de medicina, doctis omnibus probatissimi, adhuc ambigo. Meminit Vegetius lib. 1. Columella lib. 1. cap. 1. lib. 3. cap. 17.

Cornelius Ceruntus miles Prætorianen. cum duobus Corneliis libertis, Nicephoro & Præpete, refertur Inscript. ant. pag. 443.

L. Cornelius Chrysogonus, libertus Syllæ Dictatoris. De hoc Cicero in orat. pro Sex. Roscio Amerino.

C. Cornelius Cotta, cum C. Cornelio Restituto, refertur ibidem pag. 244.

Corn. Domitianus in Velabro domum habitauisse traditur Marliano pag. 138.

Cornelius Epicadus, Grammaticus, Syllæ Dictatoris libertus. Suetonius. Meminit Macrobius lib. 1. Saturnal.

Cornelius Felix, refertur Paulo ff. 49. de iure fisci. l. 48.

Cornelii Felicis epistolæ respondit Celsus lib. 7. Digestorum. Vide ff. libro 17. tit. 2. l. 58.

Cornelius Fidus, gener Nasonis. de quo vide Senecam in De tranquillitate animi.

L. Cornelius Firmianus, refertur Inscript. ant. pag. 206.

Cornelius Firmus, cum Volsaria Paula coniuge, & Corneliis, Lucullo & Proculo, & Cornelia Tertulla, liberis, refertur ibidem pag. 379.

Q. Cornelius Flaccus, cum Cornelia & liberta Psyche, ibidem pag. 207. & 292.

Cornelius Fronto, orator eximius, ac, teste Dione in Hadriano, primas partes in agendis causis obtinens, Consul fuit sub Nerua. Martialis vt bello & pace clarum celebrat. Citatur subinde ab A. Gellio. Meminerunt huius & Iuuenalis & C. Plinius in epistolis. Docuit M. Antoninum. Dicitur & Martiali lib. 14. Stoicus:

Stoicus hinc gelidam Frontopetebat aquam.

si tamen est idem Fronto. De familiæ conditore Quadrato, patre Apella, & filio eiusdem nominis, præclare Aristides Tomo 1. in Apellam. Extat hodie liber eius de differentiis vocabulorum.

Cornelius Fuscus, claris ortus natalibus, in bello ciuili Vitelliano pro Vespasiano stetit, cùm ante Galbæ partes fouisset. Præfectus prætorio Domitiani, & dux contra

Dacos missus, ab iis cæsus est. Auctores sunt Tacitus lib. 18. & seq. Suetonius in Domitiano, Dion, Victor, Iuuenalis Sat. 4.

Corn. Fuscus Salinator, cui Seruianus filiam suam collocauit, commendatur à Plinio Epistolarum 6. ad Maximum & ad ipsum Seruianum.

Corn. Gallus, Prætorius, in Venere obüt. Valerius 9. cap. 12. Plinius 7. cap. 53.

Cn. Cornelivs Gallvs, Poeta, ac primus Ægypti præfectus sub Augusto, damnatus à Senatu, ipse sibi manum attulit. Accusauit autem illum Valerius Largus collega, quòd vbique de Cæsare malè opinaretur. Auctor Dion. Amauit Cytherida, quæ relicto illo, secuta est Antonium. Virgilio, qui illum eo nomine consolatur, Lycoris appellatur. Vide eclogam 10. & in eandem interpretes.

Cornelius Gaudentius, refertur Inscriptionum ant. pag. 59.

C. Cornelius Habendus. pag. 61.

Cornelius Hispanus, citatur Senecæ inter declamatores sui temporis.

Corn. Labeo, citatur Macrobio in lib. cui titulus de Oraculo Apollinis Clarii.

Cornelivs Laco, Præfectus prætorii sub Galba, occisus à cæde eius iussu Othonis. De hoc Tacitus lib. 17.

Cornelio Latiniano rescripsit Hadrianus ff. lib. 48. ad L. Iul. de adulteriis.

P. Corn. Licinivs Valerianvs Augustus, captus à Persis, in misera seruitute consenuit, cùm imperasset annos plus minus 7. ¶ Familiæ stemma repetatur ex Onuphrii principibus Rom. pag. 59. & sequenti.

Corn. Licinivs Gallienvs, à patre consors imperii factus, præfuit annos 8.

Cornelius Macer, synchronus Trebellii Pollionis, ex familia Macrianorum, ipso teste.

Cornelius Mamurra Formianus, eques Rom. præfectus fabrorum Cæsaris in Gallia. de hoc Plinius lib. 36. cap. 6. Est autem ille ipse, quem grauiter perstringit Catullus, Formianum decoctorem appellans.

P. & M. Cornelii Mauri, cum Cornelio Telesphoro liberto, referuntur Inscriptionum ant. pag. 313.

T. Corn. Marcellinus, cum T. Paternia Florina coniuge, ibidem pag. 410.

Cornelius Marcellinus. De hoc Tacitus lib. 16. & seq.

Corn. Minutianus, laudatur Plinio Epistolarum 7. ad Falconem.

Cornelivs Nepos, Historicus, Ciceronis amicus, scripsit Chronica, vitam Ciceronis & Attici, de viris illustribus libros 16. exemplorum librum, vt Charisius, præterea de Saginatione auium. Vertit Daretem Phrygium. Lusit & Epigrammata. Scripsit item librum, teste Tranquillo, quo distinguit literatum ab erudito. Moritur sub Augusto. Meminit Plinius lib. 3. cap. 18. & lib. 9. cap. 39.

C. Cornelius Nerfus. Inscript. ant. pagina 260.

Corn. Onesimus, cum Catsidia Helpide coniuge, refertur ibidem pag. 295.

Ser. Corn. Orphitus, Consul sub Claudio ann. V. C. dccciii. Reperio plures Orphitos, qui an & ipsi Cornelii fuerint, nondum compertum habeo.

Corn. Palmatius. Inscript. ant. pag. 32.

Cornelius Paulus p.p. leg. 11. ad. Ibidem pag. 491. cum Cornelio Abascanto liberto suo.

Cornelia Paula, Pomponii Bassi vxor, ducta ab Heliogabalo Imperatore, marito cæso, postea tamen repudiata, quòd maculam haberet in corpore. Dion.

Corn. Pinus, pictor sub Vespasiano. Plinius 35. in fine cap. 10.

L. Corn. Primion. Inscript. ant. pag. 65.

L. Corn. Prosodicus. Ibidem pag. 59.

Corn. Priscus, Consularis sub Traiano. Plinius Epistolarum lib. 5.

C. Corn. Priscus & Cornelia Zosima mater. Inscript. ant. pag. 312.

Cornelius Priscianus, Aduocatus Leonis. Sic legitur ff. 28. tit. 4. l. 3. Vixit sub Diuis fratribus.

Cornelio Proculo rescripserunt Diui fratres ff. de quæstionibus & 26. de Tutor. & Curat. datis ab his &c.

Corn. Quintius, refertur Inscript. ant. pag. 306.

M. Corn. Rufus. Ibid. pag. 318.

Cornelio Rufo rescripserunt Diui fratres de iure fisci ff. 49.

Cornelii, Rogatus & Victor. Inscript. ant. pag. 296.

Corn. Sabinus Trib. vnus ex percussoribus Caii, periit mox sua ipsius manu, quãuis iam absolutus à Claudio, vt scribit Iosephus 19. Antiquitatum cap. 4.

Cn. Cornelio Cn. F. Sab. Musæo mancipi viæ Appiæ. Georg. Fabr. in sua Roma.

M. Corn.

M. Corn. T. F. Saturninus, refertur cum M. Corn. Iuliano, Inscript. ant. pag. 297.

Cornelius Scapula, Consul ann. V. C. CCCCXXVI. Liuius lib. 8.

Cornelius Seuerus, Poeta Epicus, Fabio libro 10. & Crinito. Huic scribit Ouid. lib. 4. de Ponto.

Cornelius Secularis, Consul II. sub Valeriano principe ann. V. C. MXII.

Corn. Senecio, Eques Rom. homo dives, & in ipso procurrētis pecuniæ impetu extinctus, refertur Senecæ initio 17. Epistolarum.

Corn. Tacitus, Eques Rom. Belgicæ Galliæ rationes procurans, cuius filium se vidisse scribit Plinius lib. 7. cap. 16. quem opinor esse Historicum.

CORN. TACITVS, scriptor Historiæ luculentissimus. Amicus fuit Plinii iunioris, qui historias eius immortales auguratur futuras, vsque inseri cupit Epistolarum 7. P. Annius Tacitus Imp. tanti eum fecit, vt illius effigiem omnibus in bibliothecis poni edicto mandauerit, atque eius historiam singulis annis per ciuitatum decuriones describi voluerit, ne videlicet aliquo vnquam tempore deperire posset. Scripsit & de Germanorum moribus libellum, vitam Iulii Agricolæ, soceri sui, & dialogum de claris Oratoribus, Ciceronem imitatus, præterea librum facetiarum. ¶ Plenissimè Taciti vitam persequitur, subiectis de eodem veterum scriptorum testimoniis, Iustus Lipsius, cuius itidem studio auctoris huius opera, quæ hodie extant, emendatissima leguntur. Idem comment. in lib. 2. Taciti tradidit, priores eius quinque libros inuentos Corbeiæ, quod ad Visurgim monasterium est: cumq; Quæstor quidam Pontificius ad Leonem x. detulisset, αἰτίαν ei dependisum 500. aureorum.

Corn. Theophilus. Inscript. ant. pagina 187.

Cornelia Thymele. Ibidem pag. 306.

Cornelius Thuscus, maiestatis reum fecit Mamercum Scaurum sub Tiberio, homo quàm improbi animi, tam infelicis ingenii. Tacitus lib. 6. Seneca Suasoria 2.

Corn. Valerianus, citatur C. Plinio, quomodo & Celso lib. 3. capite 12. in rebus medicis, & lib. 10. cap. 2.

Corn. Victorinus, Præfectus prætorii cum Fabio Repentino sub Pio.

Cornelius Vipsanus, memoratur Senecæ inter celebres sui seculi declamatores.

CORNELII sine cognomentis.

C. Cornelius, Augur Patauinus, eo ipso tempore, quo in campo Pharsalico depugnatum, proclamauit rem geri, & vincere Cæsarem. Gellius lib. 15. cap. 18. Iulius Obseq. pag. 520.

Cornelia, maxima virginum Vestaliū, conuicta stupri, iuxta legem sub Domitiano viua defossa est. Eusebius.

Cornelio rescribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 2.

Corneliæ à Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de pactis.

Cn. Cornelius, Flamen Dialis inauguratus est ann. vrbis conditæ DLXXX. Liuius in fine 41.

L. Cornelius, miles veteranus, cur damnatus, Valerius 6. cap. 1.

Q. Q. Cornelii duo referuntur Inscript. ant. pag. 239.

Ser. Cornelius Cos. ann. vrbis conditæ CCCCLI. Liuius initio lib. 10.

Ser. Cornelius, alius, Cos. ann. vrbis conditæ CCCCLXXIX. Cassiodorus.

C. Corn. Trib. pl. ann. vrbis conditæ DCLXXXVII. Vide de legib. eius Dionem lib. 36. Asconium Pedianum in orat. Ciceronis pro hoc Cornelio habitam. De eodem Valerius Max. lib. 8. cap. 5.

Cornelia Liuii Drusi Trib. pl. mater, mortem filii, intra penates interempti, forti animo tulit. Seneca in consolatione ad Albinam.

Cornelius, Romanæ vrbis Episcopus, de quo Hieronymus in scriptoribus Ecclesiastic. & alii.

CORNIFICII, qui plebeii erant, teste Pediano.

Q. Cornificius, Senator fuit Cicerone Consule. Sallustius in Catilina. Cicero ad Atticum 1. Q. Cornificium consularem virum vocat. Arbitror eundem esse, qui cū Cicerone consulatum petiit, vt est apud Pedianum.

L. Cornificii meminit Cicero pro Q. Ligario.

Q. CORNIFICIVS, Quæstor Cæsaris bello ciuili, missus est Proprætore in Illyricum. Cæsar commentario 4. Interfecto Cæsare, cùm partes Senatus sequeretur, à Sextio in veteri Libya profligatus & cæsus est. App. 4. Dion lib. 48. Ad hunc sunt

Ciceronis epistolæ familiarium 12. Sunt qui velint hunc Poetam esse. Certè Oratorem fuisse, liquet ex epistolis Ciceronis. Scripsit de Rhetorica non pauca, quo modo prodidit Quintilianus lib. 3. cap. 1. Milites suos, quòd eos ignauiores videret ad subeunda pericula, non destitit liberius increpare, GALEATOS LEPORES vocans, quando audito pugnæ classico, vim hostiũ non ferentes facilè diffugerent. A quibus tandem destitutus, & ab hostibus circumuentus, interiit. Vide Chronolog. Eusebii ad Olymp. 184.

L. Cornificius L. F. partium Cæsaris Octauiani, M. Brutum, Cæsaris Dictatoris percussorem, pro tribunali iudicum accusauit. Plutarchus in Bruto. Bello Siculo strenuam operam nauauit, Cæsaris in eo legatus. Vnde illius adhuc Triumuiri beneficio ad Consulatum perductus est ann. vrbis conditæ DCCXIX. Citatur Cornificius in Glauco & in Etymis, vnà cum hoc versiculo:

Deducta mihi voce garrienti

apud Macrobium 6. Similiter apud Priscianum 6. de cœnis Deorum, & passim apud Sex. Pompeiũ. Sed nescio hic an superior intelligendus sit, præterea idemne fuerit Cornificius adolescens, quem Orestillæ filiam sibi despondisse scribit Cælius ad Ciceronem epistola 7.

Cornificia Q. F. vetula, & multarum nuptiarum, refertur Ciceroni ad Atticum lib. 13.

Cornificia, L. Cornificii soror fuit, cuius carmen magno in precio habitum, testantur Eusebius & Cælius Rhodiginus. Vide an eadem sit, de qua in hunc modum Guido Bituricensis titulo de Memoria: *Cornificia*, inquit, *mulier Rom. quæ regnante Octauiano Cæs. claruit, dicere solita est, solam doctrinam liberam esse, in quam fortuna tela sua figere non possit.*

Cornificia, amasia Pertinacis Imp. Capitolinus in eius vita.

Cornificius Gordianus, vir Consularis, proximè Tacitum sedit, cùm is Imperator legeretur. Vopiscus.

¶ CORVIVS, Rhetor, cùm scholam tentaret Romæ, illi qui Iudæos subegerat, declamauit controuersiam &c. Seneca Suasoria 2.

¶ CORVINVS Clemens Alexandri Macedonis res gestas carmine complexus est, Apuleii familiaris.

COSCONII.

M. Coscónius, Trib. mil. cæsus in pugna belli Pun. secundi ann. XVI. Liuius 30.

M. Coscónius, Prætor ann. vrbis conditæ DCXIX. Fuluio & Pisone Cos. in Thracia cum Scordiscis prosperè pugnauit. Epitome Liuiana 56.

C. Coscónius, Prætor bello sociali maximas res gessit. Vide Liuium 75.

Cn. Coscónius, Proconsul in Illyricum missus, bonam partem Dalmatiæ subegit, Salonas post biennium tandem cepit. Eutropius 6. Similiter Orosius 5. capite vigesimotertio.

C. Coscónius Calidianus, homo nullo acumine, sed qui verborum copiam, si quã habebat, præberet populo cum multa concursatione magnoque clamore. Cicero in Bruto.

C. Coscónius, Prætor Cicerone Consule, & Proconsul Hispaniæ. Meminit eius Cicero pro Sylla & in Vatinium.

C. Coscónius, iudex ædilitius. Ibidem.

C. Coscónius, homo nocens, & Seruilia lege reus, ob carmen obscænum, & flagitia accusatoris Valerii Valentini, dimissus est. Valerius Max. 8. cap. 1.

Coscónius quidam ridetur Martiali, quòd nihil nisi castum & pudicum caneret, pueris ideo & virginibus tantùm legendus.

Coscónius citatur in Actionibus à Varrone lib. 5. de lingua Lat.

Coscónio rescribitur à Seuero & Anton. 5. Cod. tit. 62.

COSSINII.

L. Cossínius Tiburs, pater, damnato Cælio, ciuis Rom. ob ingenium & facundiam factus est. Cicero pro L. Corn. Balbo.

L. Cossínius F. Eques Rom. familiaris Ciceronis, laudatur ab illo Epistolarum 13. vbi & Sulpitii amicus & tribulis vocatur, laudatur quoque ad Atticum 1. epistola penultima, & in fine primi.

Cossínius, legatus P. Voreni, cæsus à Spartaco. Liuius libro 95. Plutarchus in Crasso.

L. Cossínius Anchialus, L. Cossínii libertus. Cicero Epistolarum 13. epistola 24. *De Cossínio doleo, dilexi hominem:* Cicero ad T. Atticum 13. epist. 45. Item, *Cossínius hic, cui dedi litteras, valde mihi bonus homo, & non leuis, & amans tui visus est*, lib. 1. epist. 18. Idem fortè, qui inducitur apud Varronem

Varronem de re rustica 2. de capellis differens.

Cossinius, Eques Rom. Neronis principis amicitia notus, a medico per insciciam interemtus. Plinius 29. cap. 4.

COSSVTII.

M. Cossutii fit mentio in Verrinis.

COSSVTIA, equestris ordinis, diues admodum, C. Iulio Cæsari prætextato desponsa. Suetonius.

Cossutius, ciuis Rom. ædem Iouis Olympii, cuius fundamēta Pisistratus locauerat, 200. annis post, præbente in id opus impensam Antiocho rege, nobiliter architectatus est. M. Victruuius in proœmio 7.

L. Cossutius, ciuis Tisdritanus, cum ceu noua nupta ad virum ducebatur, ea ipsa die in marem conuersus est. Autor Plinius, qui se vidisse illum in Africa scribit.

¶ Cossutius Capito, de quo Tacitus, lib. 13. & seq. Citatur etiam apud Iuuenalem, vt volunt, Satyra 8:

Et Capito & Tutorruerint, damnante Senatu, &c.

Cn. Cossutius Claudus, Cn. Cossutius Agathangelus, referuntur Inscriptionum vetust. pag. 291.

COTII.

Q. Cotius, cognomento dictus Achilles ob fortitudinem, refertur a Valerio Max. lib. 3. cap. 2.

P. & M. Cotii, memorantur Ciceroni in Verrinis.

COTINII.

L. Cotinius L. F. Martialis Dec. Iuuana 11. i. d. sibi & Pettia Latinæ Vxori V. F. Citatur Auentino lib. 2. in Maximiano.

CRASSITII.

T. Crassitius quidam memoratur in lege ædificantium vetustissima, quæ extat apud Georgium Fabricium.

L. Crassitius, clarus Grammaticus. Vide Tranquillum.

Crassitia Vrsa, cum Crassitio Constantino F. & Ælio Æliano, refertur in monumentis Germanicis Inscript. ant. pag. 427.

¶ L. CRASTINIVS Pætus, mittitur à Cælio cum commentario rerum vrbanarum ad Ciceronem in Ciliciam, Epistolarum 8.

¶. CRASTINVS, euocatus Cæsaris, de quo est apud ipsum Cæsarem, Lucanum & Plutarchum.

¶ CRATINO rescribitur ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 62.

¶ CRATOR, libertus Veri Imp. scripsit de magistratibus Romanorum, a condita vrbe vsque ad patroni sui obitum, cum nomina, tū tempora perspicue & exacte persecutus. Theophilus Antiochen. lib. 3. sub finem.

CREMVTII.

A. CREMVTIVS CORDVS sub Tiberio, nouo, ac tunc primum audito, crimine postulatus, quod editis annalibus, laudatos M. Brutum & C. Cassium vltimos Romanos dixisset, cum videret accusatores suos Seiani clientes esse, quod perniciabile reo fuit, & Cæsarem truci vultu defensionem accipere, certus relinquendæ vitæ liberam & se dignam orationem habuit, adductis multorum magnorumque virorum exemplis, quibus ea in scribendo libertas nihil nocuisset. Deinde egressus e Senatu, vitam abstinentia finiuit. Libros per Ædiles cremandos censuere Patres, qui tamen occultati & editi manserunt. Hæc ex Tacito. Seneca scribit, decreta Seiano statua in theatro Pompeii, Cordum exclamasse: Vere theatrum perite, ideoque a cliente Seiani, Satrio Secundo, arreptum. Filiam reliquit Martiam, a qua Liuia culta est. Quam Seneca consolans, Cremutii quoque patrem in alieni percussoris arbitriū venisse significat. Vt scripta eius requiri, & denuo lectitari permiserit Caligula, docet Suetonius.

Cremutius Rufo, adolescens, commendatur a natalibus & indole apud Plinium Epistolarum 6. ad Triarium.

¶ M. CREPEREIVS, inter graues iudices commemoratur Ciceroni in Verrinis.

¶ Roci cognomen de hac familia reperiri in antiquis denariis, docent Fuluii Vrsini Notæ in opera Ciceronis.

¶ CREPERIVS Pollio, notatur Iuuenali Sat. 9. qui triplicem vsuram præstare paratus iniuit, & fatuos non inuenit.

¶ CRESCENTIO rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Crescenti ab iisdem 4. Cod. tit. 26.

CRISPI separatim positi.

M. Crispus, Trib. mil. sub Cæsare in Africa, mittitur cum cohorte & sagittariis Thabenam. Hirtius commentario 5.

CRISPVS Cæsar, post tres Consulatus a patre Cōstantino ad suggestionem Faustæ nouercæ interemptus. Vide Suidam κρίσπος.

Crispus, Rhetor antiquus, quem tamen Seneca sibi auditum scribit declamantem, Controuersia 19. lib. 4.

Crispo rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. titul. 19.

Crispum aliquando inimicum, sed tamē salutis suæ defensorem, Cicero pro iudicio defendit, vt liquet ex oratione pro Plancio.

CRISPINI.

Crispinorum peculiaris fuit familia in gente Quintia, quos suo loco recensebimus. Hic congeremus eos, quorum vel obscurior ortus fuit, vel etiamdum genus maioresque latent.

¶ C. Crispinus Hilarus, ex ingenua plebe Fesulana, duodecimo Consulatu Augusti cū liberis 9. (in quo numero filiæ duę fuerūt) nepotib. 27. pronepotibus 29. nepibus 9. prælata pompa in Capitolio immolauit. Plin. 7. c. 13.

¶ Crispinus Cæpio, Quæstor Granii Marcelli Prætoris Bithyniæ, ipsum maiestatis postulauit sub Tiberio. Tacitus 1.

Crispinus, Præfectus prætorio sub Claudio, successorē accepit Afranium Burrhū, deiectus per Agrippinam. Sub Nerone crimine coniurationis exactus in Sardiniam, accepto iussæ mortis nuncio, semet interfecit. Huius vxor fuit Poppæa, quam postea Nero peremit. Tacitus 12. & 16. Tranquillus in Neroue.

Crispinus, Præfectus prætorio Domitiani principis, celebratur a Statio in syluis, qui patre illum Vectio Balano, quē comitem habuit in Armenia Corbulo, prognatū scribit. At a Iuuenale Satyra prima proscinditur, vt pars Niliacæ plebis & verna Canopi. Et rursum Satyra 4. vt adulter & incestus notatur: (*candus*

Ecce iterum Crispinus adest mihi sæpe vo- Ad partes, mōstrum nulla virtute redemtū A vitiis, &c.

Crispinus, præfectus Phœniciæ, cui rescribitur 1. & 4. Cod.

Crispinus, vir Consularis, tutatus est Aquileiam contra Maximinum Imperatorem. Arbitror illum esse, qui Consulatum gessit sub Alexandro an. V. C. DCCCCLXXVI.

Crispinus, cum Crispino F. refertur in antiquitatibus Germanicis inscript. antiq. pag. 392.

Crispina, cū patre Theopompo & Polliano, refertur. ff. 33. de dote relegata l. 14.

Crispino rescribitur a Seuero & Antonino 5. C. tit. 62. & seorsim ab Antonino ibid.

Crispinæ nobis carissimæ. Sic rescribitur illi ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 2. Crispino ab iisdem 4. Cod. Si certum petatur.

Crispina, vxor Commodi Imperatoris.

¶ De huius denario cum inscriptione: DIIS GENITALIBVS, Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 196.

¶ CRITONIVS, memoratur Ciceroni ad Atticum lib. 13. pag. 495. Ædilis fuit Antonio & Dolabella Coss. cumque in spectaculis ipsius, quæ parabat, Cæsar Octauian⁹ aureum solium & coronam auream, iuxta decretū Senatus, apponere patri decreuisset, neutiquam se permissurū ait, vt ad suas impensas Cæsar coleretur. Appianus libro 3.

¶ CRONTVS Eusebius, Vicarius Italiæ, & Consul cū Probino, ann. V. C. MCCXLII. Extat de illo inscriptio apud Petrum Apianum pag. 225.

Cronii complures referuntur apud eūdem pag. 20.

¶ CVNANIVS Serenus, cū Cunanio Vrsatio F. memoratur ibidem pag. 435.

¶ C. CVPENNIVS, fors legatus L. Planci, Consulis designati, in Galliis. Extat ad illum Ciceronis epistola in fine 16. ad Atticum.

Cupennius, notatur Horatio in Sermonibus:

--- mirator cunni Cupennius albi.

Plura de eodem Porphyrio interpres.

¶ CVPITVS Cupitianus, cum Cup. Iuliana, refertur in Inscript. apud Apianum pagina 376.

Cupitus, seruus, refertur Pand. titul. 5. l. 41.

Reperiuntur Cupiti & in Cocceiis.

CVRIATII.

Curiatiam gentem ab Albanis profectam, satis indicant Curiatii trigemini, cū totidem Horatiis Romanis, usque trigeminis fratribus, commissi & victi, de quibus vide Liuium 1. Dionysium antiquit. 3. qui vtriusque auum maternum fuisse tradit Sequinium Albanum.

¶ P. Curiatius Philo, Consul cū M. Genutio Augurino, quorum annus Tribunitiis contentionib. turbulentus fuit, creatique tum primum Tribuni mil. Consulari potestate, habente comitia C. Curtio, ann. vrbis conditæ CCCX. Liuius initio 4.

P. Curiatius, Trib. pl. an. V. C. CCCLIIII. cum duobus collegis, M. Metilio & M. Minutio, correptos prioris anni Trib. militares,

litares, Sergium Virginiumque, ob rem bello male gestã, apud populum reos facit, & peragit, damnatos denis millibus grauis æris. Liuius lib. 5.

C. Curiatius, Trib.pl. homo infimus & abiectissimus, D. Brutum & P. Scipionem Coss. (ann. V.C. DCXVI) quod ante factum non erat, in vincula coniecit. Sic Cicero de legibus 3. At Liuius non ductos, sed duci iussos tradit, quod videlicet e delectu, qui habebatur, vt denos sibi milites, quos vellent, eximere liceret, Tribuni non impetrarent, lib. 55. Idem Curiatius Scipioni Consuli Serapionis nomen irridens impositit. Ibidem. Adde quæ de hoc Curiatio & Scipione habet Valerius libro 3. cap. 7.

Curiatius, citatur a Sex. Pompeio.

Curiatius Maternus, Poeta. Vide Taciti dial. de Orator. & in eundem notas I. Lipsii.

CVRII.

Ex Curiis longe omnium clarissimus & princeps emicuit C. CVRIVS, cognomine dictus DENTATVS, quod cum dentibus in lucem prodiisset, vt Plinius lib. 7. Quidam hunc Manium prænomine, nonnulli M. vocant. Tribus Consulatibus gestis, primum de Samnitibus, iterum de Sabinis triumphauit, tertio de Lucanis ouans vrbem introiit, Pyrrho rege Italia pulso. idem Trib. pl. interrege Appio Cæco comitia contra leges habente, cum de plebe Consulem non acciperet, patres auctores fieri coegit. Cicero in Bruto, Plinius lib. 16 cap. 38. & 18. cap. 3. & 19. cap. 5. item de viris illustribus. De seueritate eius vide Valerium 6. cap. 3. de continentia lib. 4. cap. 3. Ciceronem in Catone, Plutarchum in Apophth. Athenæum lib. 10. In castris duos tantum calones ministros habuit, vt est apud Apuleium Apologiæ oratione prima. Ibidem filiam eius ob paupertatem ab ærario publice dotatam scribit.

M. Curius Trib.pl. ann. V.C. DLV. cum M. Fuluio collega T. Quintium Flamininum, Consulatum ex Quæstura petentem, nequicquam prohibere & repellere conatus est. Liuius lib. 22.

M. Curius, M. Coponii hæres extitit, cuius causa cum apud centumuiros ageretur, Q. Scæuola testamenti ius ex scripto defendente, ac negante, nisi posthumus & natus, & antequam in suam tutelam veniisset, mortuus esset, hæredem eum esse non posse, qui esset secundùm posthumum & natum & mortuũ hęres institutus: L. Crassus contra defendit, hac mente eum fuisse, qui testamentum condidisset, vt si filius non esset, qui in tutelam venitet, M. Curius esset hæres, & obtinuit. Cicero de Oratore 1.

M. CVRTVS, Ciceroni & Attico singulari iunctus amicitia fuit, cuius pater Ciceronem Quæstorem habuit, ipse vero Trib.pl. Ciceronis exulantis restitutionem enixissime iuuit. Huic Patris negotiãti Cicero Tironem ægrotantem cõmendauit: cõmendauit & ipsum Seruio Sulpitio & M. Acilio, Græciæ Proconsulib. potiente iam rerum Cæsare. Eidem etiam sæpe familiariter scripsit, vt indicant aliquot epistolæ Insertæ lib. 7. Ad Tironem autem scribens, suauissimum hominem, & summi officii summæque humanitatis vocat, ad Att. vero lib. 7. epistola 2. vrbanitatem illi tribuit, quæ sit in eo ἀστεῖσμον. Illud insuper his addendum, Curium hunc & C. Cælium, qui Ciceronis in Cilicia Quæstor fuit, consobrinos fuisse.

M. Curius, alius a superiori, Quæstor fuit cum P. Sextio, Syllano & Muræna Coss. Cic. pro L. Flacco.

Q. Curius, socius Catilinæ, notissimus aleator, Sallustio & Pediano. Huius primũ insolentia & futilitate apud Fuluiam, quam amabat, deinde ipsius confessione apud Ciceronem Consulem, Catilinæ coniuratio patefacta est. Pedianus postea damnatum scribit. Plura de illo Sallustius. Notatus est a Caluo hoc hendecasyllabo: *Et talis Curius pereruditus.* Auctor idem Pedianus.

C. Curius, Eques publicanus, pater C. Rabirii Posthumii. Cicero pro Rabirio.

¶ M. Curius Dignus. Inscript. ant. pagina 146.

¶ Manii Curii, vt perditi hominis & aleatoris, meminit Fabius lib. 6. cap. 4.

¶ Curius Fortunatianus, scriptor historicus, citatur Capitolino in Max. & Balbino.

¶ Cn. Curius Sabinus, miles l. 17. refertur Inscript. ant. pag. 482.

¶ CN. CVRFIDIVS, perneccssarius Ligariorum. Cicero ad Atticum 13.

CVRTII, quorum plerique patricii, cæteri plebeii fuêre.

Metius Curtius, dux Sabinorum in exercitu Tatii contra Rom. vnde lacum Curtium appellatũ volunt. Liuius 1. Dionys. 2. Piso in Annalibus, Plutarchus in Romulo.

C. Curtius, Consul ann. V.C. cccviii. Liuius initio 4. mendose P. Curiatium vocat. Cum comitiis præesset, primos Tribunos militares tres creauit. Ab hoc locum palustrem, qui erat in foro, antequã cloacæ essent factæ, postquam fulguratus, ex S. C. per Curtium Consulem septus foret, inde Curtium lacum appellatum, autor est Varro lib. 4. de lingua Latina, idque ex sententia Cornelii & Luceii.

M. CVRTIVS, iuuenis bello egregius, cum ingens specus, in foro exortus, nulla ratione expleri posset, canerentque vates, dicandum illi loco, quo pop. Rom. plurimum posset, arma ac virtutem id esse interpretatus, equum armatus insiliens, se in hiatum immisit. Hanc de Curtii lacus appellatione fabulam memorant Liuius libro 7. Valerius Max. lib. 5. cap. 6. Scriptor virorum illustrium, Augustinus de C. D. lib. 5. cap. 18. vt Statium poetam, in Syluis poeticis lusibus gaudentem, nunc dissimulemus.

Q. & Cn. Curtii Posthumi, memorantur Ciceroni in Verrinis, vbi Quintum Verris sodalem vocat.

¶ C. Curtius Posthumus, familiaris Ciceronis, cum Syllanis temporibus fortunas omnes amisisset, reditum in patriam per Ciceronem cõsecutus est. Postea Cæsar rerum potitus, in Senatum illum adlegit; cumque reliquam vnam possessionem in agro haberet, deque ea in discrimẽ veniret, scripsit Cicero Q. Valerio, Cæsaris legato, & diuisioni agrorum præfecto, petens Curtio suam possessionem relinqui, vt ordinem inde Senatorium, a Cæsare concessum, tueri possit, lib. 13. epistola 5. Meminit eiusdem Curtii ad Atticum lib. 9. epistola 2. *Vix dum epistolam tuam legeram, cum ad me, currens ad illum, Posthumus Curtius venit, nihil nisi classes loquens & exercitus. Eripiebat Hispanias, tenebat Asiam, Siciliam, Africam, Sardiniam, confestim in Graciam persequebatur* &c. Et lib. 12. epist. 48. *O tempora*, inquit, *fore, cum dubitet Curtius Consulatum petere* &c.

M. Curtius, per Ciceronem Tribunatum petiuit a Cæsare, quemadmodum est ad Q. fratrem Epistolarum 2. Idem interemto Cæsare, segnius agentes in republica seuere accusabat. Cicero ad Atticum 14. epistola 7.

¶ C. Curtius Mithres, libert. C. Curtii Posthumi, commendatur a Cicerone P. Seruilio lib. 13. epist. 70.

¶ Curtius Nicias, & ipse familiaris fuit Ciceroni, professione Grammaticus. Adhæsit & Pompeio Magno & C. Memmio: sed cũ codicillos Memmii ad Pompeii vxorẽ de stupro pertulisset, proditus ab ea, Pompeium offendit, domoque ei interdictum est. Hæc Tranquillus in de claris Grammaticis. Cicero Niciæ meminit Epistolarum 9. ad Dolabellam scribens, & ad Att. 12. epistola 13. Item 14. epistola 7. & rursum lib. 15. epistola 9.

¶ Curtius Peduceanus, Prætor vrbanus Cicerone Ciliciam obtinente. Cicero familiarium 13.

Q. Curtius, bonus & eruditus adolescens, L. Domitium, petentem Consulatum, de ambitu postulauit. Cicero ad Q. fratrem 3.

P. Curtius, frater Q. Thalassi, occisus in Hispania a Cn. Pompeio F. Ipse Thalassus autem Isaurico & Antonio Cos. in Ardeæ territorio cum 4. cohortibus viuus combustus est, quod tributa grauius exegisset.

Curtius, Eques Rom. deliciis diffluens, cum apud Augustum cœnaret, turdum macrum e patina tollens, eumque manu tenens, interrogauit Cæsarem, num mittere liceret? Cumq; is respondisset, quidni liceat? ille protinus auem per fenestram misit. Princeps ambiguitate verbi delusus, factum æquo animo tulit. Macrobius 2.

Curtius Atticus, Eques Rom. sub Tiberio, post artibus Seiani subuersus. Tacitus lib. 4. & 6. Ad eundem sunt Elegiæ, 4. & 7. apud Ouid. 2. de Ponto.

¶ Q. Curtius Rufus temporibus Tiberii floruit, in quem est eiusdem principis dictum, natalium eius dedecus velantis: *Curtius videtur mihi ex se natus.* Ex sectatore Quæstoris in Africa, consulare imperium, prouinciam Africam, & triumphi insignia obtinuit. Tacitus 11. De eodem lege Plinium epistolarum 7. ad Suram.

Q. CVRTIVS RVFVS, scriptor rerum gestarum Alexandri, sub Vespasiano emicuit, vt opinatur Catanæus.

¶ Curtius Lupus. De hoc Tacitus lib. 4.

¶ Cur-

¶ Curtius Montanus, claruit sub Claudio, Nerone & Vespasiano, homo eloquentia pollens. Accusatus sub Nerone, patri concessus est, prædicto, ne in republ. haberetur. Tacitus 16. & 20. Sententias repetēdo corrumpebat, vnde illum Scaurus inter Oratores Ouidium vocabat. Seneca Declamationum 9. Ventrem illius notat Iuuenalis.

¶ Curtius Mancia, generum suum Dominum Lucanum repudiauit. Vide Plinium Epistolarum 8. ad Rufinum.

¶ P. Curtius Onesimus, cum coniuge Cæcilia Festina, refertur Inscript. veterum pag. 265.

Curtia L. Prapis, cui pars dimidia huius monumenti concessa est a C. Helio Mæcenate, sibi & P. Curtio Sp. F. Col. Max. & T. Iul. Augusti. L. Glyconi &c. Hoc epigramma extat apud Bartholomæum Marlianum antiquæ Romæ lib. 5. cap. 13.

L. Curtius LL. Priscus Curtia LL. Neuma Curtia DL. *Riamis Albanus.* Reperitur veterum memoriarum pag. 105.

Curtio, præfect. præt. rescribitur ab Arcadio, Hon. & Theod. AAA. 1. Cod. de officio ciuilium iud.

CVRTILII.

Curtilium, Cæsaris partium, Cicero verberonem vocat, & ab eo Sestilii fundū possideri indigne fert, ad Atticum lib. 14. epist. 6.

Curtilius Mancias, legatus in Germania exercitum duxit, Q. Volusio & P. Scipione Coss. Vide Tacitum lib. 13.

Curtilius Hermeros & Curtilia Thetis coniuges referuntur veterum memoriarū pag. 298.

¶ T. Cvrtisivs, auctor motus seruilis sub Tiberio. Tacitus lib. 4.

CVSPII.

P. Cuspius, refertur Ciceroni Epistolarum familiarium 13. & 16. & ad Atticum 12. Cuspiana explicabis & Preciana.

Cuspius Fadus, Procurator Iudææ sub Claudio, teste Iosepho, & Eusebio historiæ Ecclesiasticæ 2. cap. 11. cui successit Tib. Alexander, atque illi Cumanus.

CVSPIDII.

L. Cuspidius, municeps Ciceronis, epistolarum 13. Vbi tamen mendose a plerisque Custidius legitur.

¶ Cuspidius Celerinus, Senator temporibus Maximinorum. Capitolinus.

L. Cuspidii testamentum extat, factum Romæ Cn. Pompilio L. Martio Coss. subscriptis testibus Q. Martio, C. Septimio, P. Curione, L. An. Capitone, M. Tetentio, Iulio Pansa, C. Sestio. Hæredes reliquit T. & Cn. Cuspidios, fratris Agathonis filios, Faustam & Felicianam filias. Vxorem habuit Semproniam, ante se defunctam, sui amantissimam. In his haud dubie multa deprauata sunt. Vide antiquitates Fabricii pag. 5. & seq.

CVTII.

D. Cutio Balbino, M. Cornelio Potito, L. Accio, Iuniano Romulo IIII. *viris Viar. curandarum piissimo F. Balbinus pater, Prisca mater.* Extat Inscript. antiq. pag. 24.

Cutio Romulo Quarto Ka. Fi. Reperitur ibidem pag. 390.

Cutio rescribitur a Gordiano Imp. 5. Cod. tit. 64. etsi a nonnullis Curtio legitur.

Aemiliæ Calliopæ Cutia Prisca patrona L. b. m. Extat Inscriptionum ant. pag. 313.

¶ Cynegivs, præfectus prætor. & Cos. fuit sub Valentiniano, Theod. & Arcad. Cod. de Iudæis & cœlicolis.

¶ Cyprogenia, refertur Pan. 34.

¶ Cyrillæ rescribitur a Seuero & & Ant. 4. Cod. tit. 28.

Cyrillo ab AA. & CC. 4. Cod. tit 49.

¶ Cyrvs, Consulatum gessit solus sub Theodosio iuniore & Valentiniano III. ann. V. C. MCXCIIII. Idem præfectus vrbi apud Constantinop. ob acclamationē populi, *Constantinus condidit, Cyrus restaurauit*, honore deiectus est, publicatis bonis. Quare ad Ecclesiam confugit, relictoque paganismo, post Smyrnæorū Episcopus factus est. Sic Nicephorus Historiæ Ecclesiasticæ lib. 14. cap. 46. & lib. 18. cap. 33. Vide Suidam & Cuspinianum in ipsius Consulatu.

Cyrioni rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 6.

D.

DAcianus, præses Hispaniæ, martyrio affecit Vincentium & Eulaliam virginem. Daciano sub Iuliano scribit Libanius.

¶ DALMATIO rescribitur a Constantino 5. Cod. tit. 16.

¶ DAMIANVS, præfuit Bithyniæ, in Consules relatus a Seuero Imp. Suidas.

¶ DANVBIO rescribitur ab AA. & CC. 6. C. tit. 58.

¶ Dato ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 2.

¶ DATVS, Atellanarum histrio sub Nerone.

¶ DECENTIO rescribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 58.

Decentius, frater Magnentii, dictus ab illo Cæsar, rebus perditis, suspendio se necauit.

DECII.

Decii plebeii fuere, teste etiam Iuuenale Satyra 8.

Plebeia Deciorum animæ, plebeia fuerunt
Nomina, pro totis legionib. hi tamẽ, & pro
Omnibus auxiliis, atq; omni plebe Latina,
Sufficiunt Diis infernis, terræq; parenti.

P. DECIVS MVS, pater, v. vir fuit mensarius ann. V.C. CCCCIII. cum magnum in populo æs alienũ esset. Trib. mil. ann. CCCCXII. exercitum Corn. Cossi Consulis, in iniquum locum progressum, audacia pariter & industria sua seruauit, donatus ob id a Consule corona aurea, & 100. bobus, & ab exercitu obsidionali graminea, alteraque item a suo præsidio. Liuius 7. Plinius 16. cap. 4. & rursus libro 22. cap. 5. Consulatum primus in suam familiam intulit, ann. CCCCXV. in quo magistratu bello Latino, collega T. Manlio Torquato, se pro salute exercitus, & populi Rom. victoria, Diis manib. deuouit. Liuius 8. Val. 5. cap. 6. Plinius de viris illustr.

P. Decius Mus F. Consul cum M. Valerio Max. ann. V.C. CCCCXLIII. De hoc extat inscriptio pagina 254. & 307. Aduersa valetudine diu laborauit. Inde legatus bello Samnitico sub Dictatore Papyrio Cursore, multum ad victoriam contulit. Quare proximis comitiis II. Consul factus, Hetruscos domuit. Anno quinto post M. equitum dictus est a P. Cornelio Scipione, qui comitiorum Dictator creatus erat. Et interiecto anno lectus Censor cum Q. Fabio Rullliano, Valerio Coruino V. & Apuleio Pansa Cos. ann. CCCCLIII. Tribunos pl. rogationem promulgãtes de augendo Pontificum & Augurum numero, & adlegendis plebeiis, enixissime iuuit, euicitq; , creatus ipse tum primus cum aliquot aliis ex plebe Pontifex. Tertiũ Consul cum Q. Fabio Rulliano, & mox Proconsul, multa strenue aduersus Appulos, Samnites & Hetruscos gessit. Quartum Consul cum eodem Fabio aduersus Samnites & Gallos pugnans, laborantibus suis, exemplo patris se deuouit, victoriamque Romanis peperit. Liuius 9. & 10. Valerius 5. cap. 6. Plinius de viris illustrib.

P. Decius Pyrrhicus, Consul ann. V.C. CCCCLXXIIII. Nescio num hic sit, quẽ Plinius de viris illustr. Decium Muræna vocat, ac Volsinienses a seruorum improbitate & violentia liberasse commemorat. Cicero vult hunc superioris F. esse, & Consulem cum Pyrrho bellum gerentem in prœlio cecidisse, cum se e continenti genere tertiam Reipub. victimam præbuisset, Finium 2.

¶ M. Decius, vir spectatus in plebe Romana, cum ea in sacrum montem secessit, missus cum aliis duobus legatus ad Senatum. Dionysius 6.

M. Decius, Trib. pl. ann. V.C. CCCCXLIII. primo P. Decii Consulatu, rogationem tulit ad populũ, vt Duumuiri nauales classis ornandæ reficiendæq; causa ab eodem populo iuberentur. Liuius 9.

C. Decius, legatus missus in Cretam cũ A. Posthumio Albino & A. Licinio Nerua, ad comparanda auxilia. Liuius 42. DLXXXIII

Q. Decius, Trib. pl. accusauit L. Opimium

mium Consulem, quod indemnatos ciues occidisset: sed ille a populo absolutus est. Liuius 61. Videtur res ipsa loqui, & respõdere, eundem esse cum sequente P. Decio, & erratum in prænomine.

P. Decius, M. Fuluii Flacci (eius, qui ann. V. C. D CXXIX. Consul, primus Italos ad petendam ciuitatem incitauit) æmulus, non infans ille quidem, sed vt vita, sic etiam in oratione turbulentus. M. Cicero in Bruto. Hunc esse opinor, vel certe huius patrem, quem Prætorẽ Scaurus transeunti sibi sedentem iussit assurgere, eiq; vestem discidit, sellam concidit, ne quis ad eum in ius adiret, edixit. Plinius Cæcilius de viris illustrib. Ad eundem puto pertinere illud Lucilianum: Quid Decius Nucula, an confixum vis facere, inquit, in persona Africani. Ac suspicor Nuculæ vocem cognomentũ esse. Certe Nuculæ sui synchroni meminit Cicero in Philippicis. Sed & Prænestinos cognominatos Nuculas, vel quod inclusi a Pœnis Casilini famem nucibus sustentassent, vel quod in eorum regione plurima nux minuta nascatur, legimus apud Sex. Pompeium lib. 12.

C. Decius, Quæstorius, Pompeianarũ partium in Africa. Cæsar comment. 5.

P. Decius, ex M. Antonii Consulis primoribus, captus est a C. Cæsare ad Mutinam. Appianus 3. Cicero in Philippicis illius, vt Tribunitii, meminit.

¶ Decius Calphurnianus, præfectus vigilum, occisus a Claudio Cæsare. Tacitus in fine 11.

¶ Decius Eculeo, citatur vti scriptor Plinio natural. hist. lib. 35. cap. 10.

¶ Decius Seuerus, vixit imperante Seueto.

Decii duo I C. fuêre.

Decius, Lucilli, Consularis viri F. Poeta Satyricus fuit, Theodosii & filiorũ ætate. Laudatur a Claudio Rutilio in Itinerario.

Decio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 22.

De DECIO Cæsare extat inscriptio apud Petrum Apianum pag. 24. ¶ Stemma petatur ex Onuphrio Panuinio pag. 57.

¶ Decius Blascus, cum Sempronia Leontide sorore. Ibidem pag. 332.

Decius V. C. Consul solus anno principatus Iustiniani tertio: cum edituset ab eo sacrarum constitutionum Codex, qui, fuit annus vrbis conditæ MCCLXXXII. Christi DXXXII.

DECIANI.

C. Decianus, quod in concione queri usus esset de morte Saturnini, cõdemnatus est. Cicero pro C. Rabirio & L. Flacco, Valerius lib. 8. cap. 1.

Decianus, synchronus Ciceronis, notatur vt homo turpis vitæ in oratione pro L. Flacco, quem suo testimonio affligere conatus est. Adiicit in eadem oratione, patrem Deciani in Tribunatu diem dixisse L. Flacci patri, Aedili curuli, qui postea Prætor & Consul factus sit, ipsum Decianum ciuitate exactum esse. Nimirum is erit superior ille, ob Saturninum eiectus.

Decianus, apud Martialem Stoicus.

Decianus, præses Hisp. sub Maximiano. Fors hic est, qui martyrio affecit Vincentium, item Eulaliam virginem & alios plures. Apud Prudentium perperam appellatur Dacianus.

Deciano scribit Libanius Sophista in Epistolis suis.

¶ L. DECIDIVS Saxa, ex vltima Celtiberia prognatus, castrorũ metator apud Cæsarem fuit, inde factus Trib. pl. Cicero Philipp. 11. & 13. Meminit illius Cæsar commentario belli ciuilis 1. Adhæsit postea M. Antonio, ab eo simul & a Cæsare missus, adiuncto Norbano, cum 8. legionibus in Macedoniam aduersus Cassium & Brutum. Deinde Antonii legatus in Syria, profligato a Parthis exercitu, ne in hostium potestatem veniret, sua sibi manu necem conscíuit, teste Floro: apud quem tamen mendose pro Saxa, Casca legitur, quomodo in historiæ Liuianæ argumentis pro Decidius, Didius, & apud Appianum Cedinius, apud Dionem Decilius, & Sexas, lib. 47.

DECIMII.

Decimiana, & ab his tracta pseudodecimiana pira, refert Plinius 15. cap. 15.

C. Decimius Flauus, Trib. mil. bello Punico secundo sub M. Marcello Proconsule strenuam operã in pugna aduersus Annibalem edidit, milites ab elephantis in fugam actos continuit, beluas ipsas pilis petens cum magna hostium strage auertit. Liuius 27.

C. Decimius Flauus, Prætor ann. V. C. DLXX. sortitus vrbanam iurisdictionem, in eo honore mortem obiit. Liuius 39.

¶ M. Decimius, legatus cum Tib. Claudio Nerone emissus in Asiam, & insulas, ad renouandam amicitiam cum Cretensibus

& Rhodiis, & ad speculandum, num sollicitati animi sociorum a rege Perseo essent, ann. V.C. DLXXII. C. Popilio P. Ælio Coss. Liuius 42.

L. Decimius, legatus missus ad Gentium, regem Illyriorum, vti illum ad belli societatem aduersus Perseum pelliceret, sine vllo effectu, captarum etiam pecuniarum ab regibus Illyriorum suspicione infamis, rediit. Liuius 42.

C. Decimius, Prætor peregrinus an. V. C. DLXXXV. Q. Marcio Philippo Q. Seruilio Cæpione Coss. Legatus emissus cum C. Popilio & C. Hostilio Alexandriam, cum & Rhodum accessissent, ob moderationem magno cum assensu a Rhodiis auditus est. Liuius 44. & 45.

Decimio, Præf. præt. rescripsit Alexander A. 1. Cod. de modo mulctarum &c.

Decimia Primitiua in mon. Rom. Inscript. ant. pag. 258.

¶ DECIMÆ rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

¶ P. DELPHIVS Peregrinus. Insc. vetust. pag. 329.

DELII.

Delius, vnus ex ducibus Antonii, missus ad accersendam Cleopatram, mulieri persuadet, monetq; Homerico versu, vt ad iudicium proficiscatur quam maxime ornata. Plutarchus in Antonio. Idem historias eum scripsisse tradit, conuenitq; Dion lib. 50. Messala Coruinus hunc desertorē bellorum ciuilium vocat, quia a Dolabella ad Cassium transiit, a Cassio ad Antonium: nouissime ab Antoniō ad Cæsarem. Scripsit epistolas lasciuas ad Cleopatram. Seneca Suasoria 1.

Q. Delius, amicus Horatii Poetæ, ad quē scribit Carminum lib. 2. Oden 3.

Q. Delius, Q. L. VR. vir Fuscus Augusti. V. F. refertur Inscript. ant. pag. 361.

Delianæ rescribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 49.

DEMETRII.

Demetrius Mega Siculus. Cic. Epist. 13.

DEMETRIVS, Pompeii libertus, quantæ potentiæ fuerit, docent Victorius in 4. Ciceronis ad Atticum pag. 69. Plutarchus in Pompeio & Catone, Iulianus Cæsar in Misopogone. Feliciorem tu Demetrium Pompeianum vocas, inquit Seneca, quem non puduit locupletiorem esse Pompeio. Numerus illi quotidie seruorū, velut imperatori exercitus, referebatur, cui iam dudū diuitiæ esse debuerant duo vicarii & cella laxior, lib. 1. de tranquillitate vitæ cap. 8.

Demetrius, Cæsaris partium. Cicero Epistolarum 8. & 16. Eundem esse cum Demetrio Pompeii, patet e Philip. 13.

Demetrius, libertus Attici.

Demetrius, seruus Cassii, qui mortem eius Antonio indicauit. Plutar. in Bruto.

Demetrius & Startocles, auctores Comœdiarum spectati Quintiliano.

Demetrio rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 24.

Alia Seuero & Anton. ibidem tit. 30. & ab Ant. seorsim 7. Cod. tit. 52.

Demetria virgo, beati Faustini F. Romæ ante Iulianum Imperatorem in confessione spiritum emisit: sepulta iuxta matrem Dasceſam & sororem Iunianam. Colitur memoria eius 11. Cal. Iunias.

¶ DEMETRIANO rescribitur ab Alexandro A. 9. Cod. tit. 9.

DEMOSTHENES, Patricius sub Vespasiano. Vide martyrologium nostrum 18. Iulii vel circiter.

Demostheni rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 2.

¶ DESIDERIO, vicario Asiæ, a Valentiniano, Theod. Arc. 9. Cod. tit. 43.

¶ DEXIMACHO ab iisdem 2. Cod.

¶ DEXIPPO ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 55.

DIDII.

Lex Didia, haud dubie a Didio aliquo Trib. pl. lata est 18. anno post legem Fanniam, auctore Macrobio, id est, ann. V.C. DCII. Hæc non ciues tantum Romanos, sed totam Italiam, nec vocatores modo si maiorē sumtū feciſſent, verū etiā vocatos ipsos conuiuas Fannia lege teneri voluit.

M. Didius, primus omnium vagantes Thraces repressit. Sex. Rufus, item Florus lib. 3. cap. 4. qui illum tempore C. Catonis & M. Liuii Drusi, Consularium virorū id est, circa annum V. C. DCXL. floruisse indicat. Ni prænomen obstaret, arbitrarer eundem esse cum T. Didio, Consulari illo.

Didius, Prætor Iberiæ, cum duob. millibus interemtus a Sertorio. Plutarchus in eius vita.

T. Didius, Consul ann. V.C. DCLVI. teste Cicerone in L. Pisonem, triumphauit ex Macedonia. Cæsus est in bello sociali, vt Appianus, & quidem eodem die, quo Rutilius Consul, 4. videlicet Idus Iunias, sed anno

sed anno sequenti, vt Ouid. in 6. Fastorũ:

Proximus annus erat, Pallantide victus eadẽ,
Didius hostiles ingemiscauit opes.

De hoc, opinor, Frontinus 1. cap. 8. item li. 2. ca. 10. Prætori in Hispania Trib. mil. fuit Q. Sertorius, vt est apud Plutarchum.

C. Didius, bello ciuili dux Cæsarianus, & classis apud Gaditanos præfectus, Cn. Pompeium iuuenẽ e prælio Mundensi fugientem assecutus occidit, caputq; Hispalim ad Cæsarem misit. Idem non multo post a Lusitanis circumuentus & cæsus est. Commentario belli ciuilis sexto. Meminit eius Dion.

¶ Didius Gallus, prouinciam ambitiosissime petierat, deinde impetrata ea, tanquam coactus querebatur. Huic vrbane Afer: *Age*, inquit, *aliquid, & reipub. causa elabora.* Quintilianus 6. cap. 4. Successit eidẽ Didio in aquis publicis curandis idem Domitius Afer sub Claudio, vt est apud Frontinum in libello de aquæ ductibus.

A. Didius, missus a Claudio Imperatore in Britanniam successor P. Hostorio ibidem defuncto, vir ætate grauis, & multis honoribus clarus. Tacitus 12.

¶ Didius Scæua, vir militaris, intercimitur in Capitolio, irruentib. Vitellianis. Tacitus 19.

¶ DIDIVS IVLIANVS Imperator, tenuit temp. mensib. 2. diebus 5. Patrem habuit Petronium Didium Seuerum, auum & proauum Didios Seueros, matrẽ Clarã Aemiliam, fratres, Didium Proculum & Nummiũ Albinũ, auunculũ, Saluium Iulianum proauũ maternũ, Saluium Iulianũ I.C. illum, qui bis Consul & præfectus vrbi fuit. Vxor illi Mallia Scantilla, filia Didia Clara fuit, gener Corn. Repentinus. Auctor Aelius Spartianus.

¶ Stẽma pete ex Ocuphrio Panuinio pa. 47.

¶ C. Didius Geta, vir Prætorius, post Sueton. Paulinum Mauros aliquoties vicit, & subegit. Præstitit etiam operam strenuam sub A. Plautio tempore Claudii. Dion 59. quo loco male in Latinis codicibus legitur Sidius pro Didius.

Q. Didius, Syriæ Prætor sub Antonio tempore belli Actiaci, a quo persuasi Arabes classem Antonii in Arabico sinu exædificatam incenderunt. Dion lib. 51.

¶ Didio Secundo rescribit Traianus Paul. 8. tit. 22.

C. Didio Concordiano V. A. V I. M. VIII. D. XX. C. Didius Celer & Iunia Marcellina parẽtes. Inscript. ant. pag. 368.

Didia Hilara & Didia Hermione, sorores. Ibidem pag. 363.

Didius, Anniæ Procillæ pater. Sic lego pag. 203.

Didiæ rescribitur a Seuero & Ant. 5. Cod. tit. 23.

Didia, citatur Ciceroni ad Atticum 13.

DIGITII.

Sex. Digitius, socius naualis sub P. Scipione Africano in Hispania, donatus ab eodem corona murali, expugnata Carthagine noua, quod primus murum ascendisset, vna cum Q. Trebellio Centurione. Liuius 26.

Sex. Digitius, Prætor citerioris Hispaniæ ann. V. C. DIX. Africano II. T. Sempronio Longo Coss. ctebris & infelicibus prælijs factis, vix dimidium militum, quos acceperat, successori tradidit. Liuius 34. & initio 35.

¶ DIGNVS quidam fuit, alteri ex Crassi filiis nõ dissimilis. Vnde iocus Ciceronis: Dignus Crassi, notãs vxorẽ Crassi adulterii.

¶ DILLIVS Vocula, legatus cæsus. Tacitus 20.

¶ Diodoro rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

¶ DIOGENI & Ingenuæ ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 20.

¶ DIOMEDES, Grammaticus, cuius extant libri tres.

¶ Dionysio Diogeni rescripsit D. Seuerus. Pan. 47. de iniuriis & famosis libellis.

Dionysiæ rescribitur a Dioclet. & Max. AA. Cod. 1. de iuris & facti ignorantia.

¶ DIOTIMÆ & Ingenuæ ab Antonino A. 4. C. tit. 54.

Diotimo & Symmacho ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 63.

¶ Doctilij meminit Leo A. lib. 10. tit. 31.

DOMITII.

¶ Domitios singulos fere singulis genitos, Paterculus vocat. poster.

Gentis Domitiæ duæ claruerunt familiæ, Aenobarborum, qui fuere Patricii, & Caluinorum, qui plebeii. Ænobarbi functi sunt Consulatibus 7. triumpho Censuraq; duplici, & inter Patricios electi, persecutrãt omnes in eodem cognomine. Ac ne prænomina quidem vlla præterquam Cn. & L. vsurparunt, idque notabili varietate modo continuantes vnum quodque per trinas personas, modo alternantes per singulas. Nam primi tres Lucii, sequentes tres ex ordine Cnei, reliqui non nisi vicissim tum Lucii, tum Cnei dicti sunt.

L. Domitivs, auctor originis itemq; cognominis Aenobarborum, cum aliquando rure domum reuerteretur, occurrerũt illi iuuenes duo augustioris formæ, iubentes, nunciaret S. P. Q. R. victoriam, de qua incertum adhuc erat. Quibus cum minime crederet, leuiter illi arridentes, barbam eius manibus demulserunt, eamq; ex fusca flauam reddiderunt, assertionis suæ fidem, simul & viro cognomen Aenobarbi facientes. Quod insigne mansit & in posteris, ac magna ex parte rubra barba fuerunt.

Cn. Domitius L. F. L. N. Aenobarbus, Consul ann. V. C. DLXII. Legatum etiam fuisse L. Scipionis Asiatici, docet Plutarchus in apophthegmat. Prætor vrbis Scipione Africano II. Consule, id est an. DLX. ædem Fauni dedicauit, quam ipse Aedilis cum C. Scribonio biennio ante ex multatario argento faciendam locârat. Liu. 34.

Cn. Domitius Cn. F. L. N. Aenobarbus, Cos. ann. V. C. DLXXXXI. cum P. Lentulo.

Cn. Domiti⁹ Cn. F. Cn. N. Aenobarbus, Pontifex fit oppido adolescens, ann. V. C. DLXXXII. Consul an. DCXXXII. Allobrogas & Aruernos vicit, deque iis triumphauit, cum antea per prouinciam elephante inuectus esset, turba militum quasi inter solennia triumphi prosequente. Liuius 61. Fuit & Censor. De eodem Valerius lib. 9. cap. 6.

Cn. Domitius Aenobarbus, superioris F. Trib. pl. C. Mario III. Consule, legem tulit, vti sacerdotes a populo crearẽtur. infensus Pontificibus, quod in patris locum alium quam se cooptassent. Suetonius & Paterculus. Accusauit M. Scaurum, principem ciuitatis. Valerius 6. cap. 5. Cicero pro Deiotaro. Consulatum gessit an. V. C. DCLVIII. In hunc dixit L. Crassus: non esse miraodum, quod æneam barbam haberet, cui os ferreum & cor plumbeum esset. Idem exprobranti Domitio collegæ in Ceosura, quod ob murænam in viuario mortuam lachrymasset: *At tu*, inquit, *cum vxores tres extuleris, nullam emisisti lachrymam.* Hallucinatur autem hîc Suetonius, ex hisce duobus Domitiis, patre & filio, vnum faciens, vnique tribuens, quod duorum est, fœdo in historia lapsu. Vide de eo plura apud Valerium libro 9. cap. 1. Occisus est in bello Mariano. Paterculus. Idem hic puto fuit, qui M. Syllano propter vnius hominis, paterni amici & hospitis, iniurias diem dixit. Cicero in diuinatione in C. Verrem.

Cn. Domitius Aenobarbus adolescens, proscriptus, & a Pompeio Magno in Africa interemtus. Liuius 89. Valerius Max. 6. cap. 2. Cinnæ gener hic fuit, vt est auctor Orosius in fine quinti.

L. Domitius Aenobarbus, Cn. puto fr. Consul aon V. C. DCLX. cæsus a L. Damasippo. Nescio an hic sit, qui Prætor Siciliæ seueritatis ingentis exemplum in pastorem edidit. Vide Valerium Max. lib. 6. cap. 3. Gellius 15. cap. 13. vulr fratres fuisse, citans literas a Q. Metello Numidico ad Co. & L. Domitios in exilio daras. Locus amplius expendendus.

L. Domitivs Ænobarbvs, Cn. Pontificis Maximi & Censorii F. Consul anno V. C. DCC. cum Appio Pulchro, cæsus est in acie Pharsalica. Vide Sueronium in Nerone. Cicero Philip. 2. & ad Atticũ ab Antonio occisum refert. Plinius 7. cap. 53. de eo ad hunc modum: *L. Domitius, clarissimæ gentis, apud Massiliam victus, Corfinii captus ab eodem Cæsare, veneno poto propter tædium vitæ, postquam biberat, omni opere vt viueret, annixus est.* &c. Aedilis curulis M. Pisone M. Messala Cos. ad 14. Calend. Octobris vrsos (forsan leones: neque enim Africa vrsos gignit) Numidicos centum, & toridem venatores Aethiopas in Circo dedit. Idem 8. cap. 36.

Cn. Domitius, L. F. damnatus ioter conscios Cæsarianæ necis lege Pedia, cum insons inuentus esset, restitutus est, summosque honores postea gessit, Consul an. V. C. DCCXXII. Plura Sueron. Consolatur eundem Cicero in epistolis in fine 6.

L. Domitius Aeoobarbus Cn. F. Aedilis L. Plancum, Censorem, via sibi decedere coegit. Consul ann. V. C. DCCXXXVIII. sub Aug. Plura Sueton. item Tacitus lib. 4.

Cn. Domitius Aenobarbus L. F. ex Antonia minore, omni parte vitæ derestabilis, Consulatus tamen honore auctus a Tiberio ann. V. C. DCCLXXXIIII. Huic sorores duæ fueruor, Domitia & Lepida, nupta Messalæ Barbato, marer Messalinæ Augustæ. De illa Tacitus lib. 12. de hac libro 11. & 13. Vide familiam Iuliam Cæsarum.

Clavdivs Domitivs Nero, Cæsar Augustus, Cn. Domitii & Agrippinæ F. præfuir paulo minus 14. annis, occisor fratris, matris & præceptoris &c.

Caluini.

Caluini.

Cn. Domitius Caluinus, Consul ann. V. C. CCCCXXII.

Cn. Domitius Caluinus Cn.F. Aedilis Curulis cum Sp. Caruilio Q. F. Maximo, M. Fuluio, T. Manlio Coss. Liuius 10. Hic est fortassis, qui cum C. Petilio in eiusdem honoris petitione quadriennio ante præteritus est, prælato Cn. Flauio, Appii Cæci scriba, ob publicatos fastos. Vide Plinium 33.cap.1. Crediderim etiam eundem, quem Florus lib. 13. Censorem primum ex plebe lustrum condidisse scribit, nisi quod apud illum prænomen est P.

C. Sextius Domitius Caluinus, Consul ann. V. C. DCXXX. Proconsul victa Saluiorum gente, coloniam Aquas Sextias condidit, ob aquarum copiam, calidis ibi & frigidis fontibus scaturientibus, & a nomine suo ita appellatas. Liuius 61.

CN. DOMITIVS CALVINVS, Consul ann. V. C. DCCI. bello ciuili Cæsarianarum partium dux, cum Pharnace, rege Ponti, infeliciter congressus est, exercitu fere amisso. Iterum Consul 13. anno post cum Asinio Pollione, cum ex consulatu Hispaniam obtineret, grauissimi comparandique antiquis exempli auctor fuit. Primipili namque Centurionem, nomine Iubillium, ob turpem ex acie fugam fuste percussit. Paterculus. Hunc esse opinor, quem aliquoties citat Plinius lib. 1.

DOMITII promiscue congesti.

L. Domitius, legatus Q. Metelli Pii, cæsus est cum exercitu ab Herculeio, legato Q. Sertorii in Hispania. Florus, Eutropius & Orosius. Plutarchus in Sertorio Proconsulem fuisse scribit.

CN. DOMITIVS CORBVLO, dux rei militaris peritissimus sub Nerone, cuius insidiis circumuentus periit. Vide Tacitum & Volaterranum. Eruditionis eius, & studii in litteris argumentum est, quod sæpe citatur a C. Plinio. Huius est illud: Hostem dolabra, id est, sensim vincendũ esse. Sub Caio præfectus reficiendis viis, etiam Consulatum assecutus est. Sub Claudio reus factus & absolutus est. Dion 58.

Domitia Longina, Aelio Lamiæ nupta, a Domitiano in matrimonium abducta est; ex qua cum in secundo Consulatu filium tulisset, alteroque anno consalutasset Augustam, eandem Paridis histrionis amore deperditam repudiauit.

¶ Domitius Dexter, præfectus vrbi sub Seuero. Spartianus.

M. Domitius M. F. Salius Posthumæ vxori optimæ sanctissimæq; posf. Inscript. ant. pagina 347.

¶ P. Domitius Seuerus, cum matre Domitia Pieride. Ibid. pag. 284.

Cn. Domitius Euphrosynus, cum Flauia Maxima coniuge, pag. 304.

M. Domitius M. F. Priscus Q. A. IIII. vir A. P. Augur DD. Gratuitus podium cum lorica & aditus viuos fecit. Hæc Inscriptio extat Mediolani. Ibid. pag. 37.

Domitia Domitiana, refertur pag. 89.

Domitius Domitianus T. F. Rom. auunculus L. Placidi, cum fratre Aluidio, pag. 89.

¶ DOMITIVS AFER Nemausensis, sub Tiberio cœpit inclarescere, functus Prætura; & Claudia Pulchra Furnioque reis peractis, Tiberius illum suo iure diserum esse dixit. Sub Caio reus præter spem absolutus est, quod illi accusanti nihil respondisset, dicens se Caium Oratorem magis quam Cæsarem expauescere. Vnde non modo iudicio liberatus, sed & Consul renunciatus est. Auctor Dion. Scripsit de Testibus libros 2. Fabius 4. cap. 7. Sunt & vrbane dictorum ab eodem edicti libri. Fabius 6. cap. 4. Mortuus est in cœna ex cibi redundantia sub Nerone, teste Eusebio. Fabius libro 5. confitetur, senem Domitium sibi adolescentulo cultum, sed priore auctoritate multum imminuta.

De Cn. Domitio Sex. F. Afro vide Orthographiam Manutii in voce, Patricius.

Domitii, Tullus & Lucanus, fratres, ab Afro Domitio adoptati, in nomen & in bona eius successerunt. De his videto latius scribentem Plinium Epistolarum 8. ad Rufinum.

¶ Domitius Matsus, Poeta, citatur Plinio lib. 1. & 33. a Suetonio in libello de cl. Gramat. Scripsit de vrbanitate diligentissime, item Epigrammata & opus Amazonidas. Vide Fabium 6. cap. 4.

¶ Domitius Apollinaris, Consul designatus cæso Domitiano. Plinius Epist. 9.

Domitio rescripserunt diui fratres. Pandect. 49. de appell. & rel.

¶ Domitius Insanus, celebris in vrbe Grammaticus temporibus A. Gellii. Gell. 18. cap. 7.

¶ Domitivs Vlpianvs, Iurisconsultus sub Alexandro, cuius tutor fuit, & scriniorum magister, patria Tyrius, vt ipse de colonis agens prodidit. Modestinus illum vertiicem legum nobilissimũ vocat. Scripsit permulta, quæ a Politiano & Aymaro recensentur. Flauianum & Chrestũ interfecit, vt eis succederet, ipseq; nõ multo post a Prætorianis occisus est. ¶ Circumfertur hodie fragmentum regularum eius inter ea veteris iuris monumenta, quæ in opus vnum collegit Iac. Cuiacius.

¶ Domitius Labeo I C. scripsit librum epitomarum, & complures libros epistolarum.

Domitius Labeo Celso suo S. & Iuuentius Celsus Labeoni suo S. Vtriusque epistola legitur Pan. tit. 1. l. 27. Idem fors cum superiori I C.

¶ Domitia Paulina, mater Hadriani Imperatoris. Spartianus.

¶ Domitius Syluanus, floruit sub Pio, cui is libellum Domitii Syluani, patrui sui, dedit, cum illi filius, ingenuus iuuenis, raptus atque conclusus, mox verberibus ac tormentis vsque ad summum periculum afflictus esset. Vlpianus Pan. 48. ad legem Iuliam de vi publ. l. 6.

¶ L. Domitius Gallicanus Papinianus, vir Consularis, & sæpius legatus Augusti. De quo vide Inscript. ant. pag. 16.

In Plinio est, Cn. Domitium quendam iudicem pronunciasse, mulierem videri plus vini bibisse, quam valetudinis causa, viro insciente; ac dote mulctasse, libro 14. cap. 13.

Domitio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 44.

¶ P. Domitius Didymus, curator colon. Auenticensis, refertur Inscript. ant. pagina 529.

Domitia Fortunata. Ibidem pag. 372.

Domitia, Rutilii Seuerivxor. Vide Rutilios.

Domitiæ rescribitur a Gordiano A. 5. Cod. tit. 23.

Domitio ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 43. & 9. Cod. tit. 46.

Domitio Celso, Vicario, a Constantino 1. Cod. de off. diuersorum iudicum.

Domitio, præfecto prætorio, a Gordiano A. 1. Cod. de officio, qui vicem alicuius iud. vel præf. obtinet.

¶ Domitius Apulus, fororis filio venenum infudit. Cicero Philipp. 11.

¶ Domitius Sabinus, Trib. mil. sub Vespasiano in bello Iudaico. Iosephus eius belli lib. 3. cap. 13.

Domitia C. F. Secunda M. & C. Tenaciorum mater.

Domitius Piso, citatur Plinio in præfatione naturalis historiæ.

C. Domitius Valens. Inscript. ant. pagina 370.

C. Domitius Rufinus pag. 396.

C. Domitius Atticus. pag. 391.

¶ Domitianvs, P. P. sub Constantio, cæsus iussu Galli Cæs.

Domitiano rescribitur a Valeriano & Gall. 4. Cod. tit. 49.

Domitianus, sub Aureliano iudex in Iconio, ciuitate Isauriæ.

¶ Domno rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 2.

¶ Domnino ab Ant. A. 5. Cod. tit. 31.

DONATI.

Donatus Numida contra Cæcilianum, Episcopum Carthaginensem, ordinauit Maiorinum, cui successit Donatus, vir eloquens. Ab vtroque dicti Donatistæ. Augustinus de hæresibus.

Donatus, a casis nigris primus in vrbe Carthaginensi altare contra altare erexit. Donatus Carthaginensis eam hæresin maxime roborauit. Augustinus lib. 2. contra Crescentium cap. 1.

Donatæ rescribitur ab Aureliano A. 5. Cod. tit. 3.

Donato scribit Fulgentius Episcopus.

Donatus Cæs. Aug. lib. Inscript. ant. pag. 361, & 455.

Donato rescribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 32.

Donato, Proconsuli Africæ, scribit D. Augusti. vt Donatistas coerceat, nõ occidat.

¶ Dracillianvs, Præfectus sub Constantino Magno. Niceph. lib. 8. cap. 28.

¶ Dracontio rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14. Idẽ sub Diocletiano iudex Ianuariũ, Episcopum Beneuentanũ, cũ Sosio Diacono capite trũcauit 19. Nouemb.

¶ Drepantvs Pacatus, ad quem Proconsulem scripsit D. Ausonius carmen de ludo 7. sapientũ. Rescribitur ei, vt Proconsuli, a Valent. Theod. & Arcad. 9. Cod. ti. 3.

¶ Drvsianvs, Medicus, sæpe citatur, ac etiam notatur Ioanni Manardo Ferrariensi in paruam artem Galeni.

¶ Drvsillanvs, Rotundus, seruus Claudii Augusti, dispensator Hispaniæ citerioris

citerioris, lancem quingenariam habuit, cui faciũdæ officina prius exædificata fuerat, & comites eius octingentas 58. librarum. Plinius 33. cap. 11.

¶ DVCENNIVS Verus, Consul, memoratur a Celso, vt cui pater in consilio fuerit. ff. 31. de legatis & fideicõmissis, l. 29.

Ducennius Geminus, præfectus vrbi sub Galba. Tacitus.

DVELLII.

Duellios inuenio patricios partim, partim plebeios fuisse.

Cæso Duellius, x. vir per biennium cum Appio, mulctatur exilio cũ ceteris. Liuius 3.

M. Duellius, Trib. pl. factus, quo tempore tributis comitiis 5. primum Tribuni creati sunt. Appio Claudio legem Agrariam acerrime impugnanti diem ad populum dixit. Liuius in fine 2.

M. Duellius, alius a superiori, Tribunatum plebis ante creatos x. viros insignem gessit. Quod autem in Decemuiralibus certaminibus plebi non defuisset, creatus est iterum Trib. pl. simulatque abrogatum x. viris imperium est. Idem moderationis autor fuit, ne libertate sua plebs abuteretur, eoque ipso anno post punitos vel morte vel exilio x. viros, nec diem dici cuiquã, nec in vincula duci quemquam se passurum dixit. Liuius 3. Dionysius 11. Cum collegæ continuare magistratum vellent, restitit, ac 5. tantum Tribunis creatis, a quibus cæteri cooptarentur, magistratu abiit, pariter patribus plebique gratus. Liuius ibidem.

M. Duellius, Tribunus pl. anno V. C. CCCXCVIII. legem pertulit cum collega L. Menenio de vnciario fœnore, patribus non perinde lætam: plebs eam aliquanto cupidius sciuit accepitque. Liuius 7.

C. Duellius, vnus ex v. viris mensariis anno V. C. CCCCIII. cum ære alieno ciuitas laboraret. Liuius cõmeritos omnes cura sua & æquitate ait, vt per omnium annalium monumenta celebres nominibus essent. Fuere autem hi: C. Duellius, P. Decius Mus, pater, M. Papyrius, Q. Publius & T. Aemilius. Liuius 7.

Cæso Duellius, Consul vna cum collega L. Papyrio Crasso Ausones & Sidicinos prælio fudit, ann. V. C. CCCCXIX. Liuius 8. Cassiodorus illi cognomen Heluę tribuit.

C. DVELLIVS, Consul anno V. C. CCCCXCIII. aduersus classem Pœnorum prospere pugnauit, primusque omnium Romanorum ducum naualis victoriæ triumphum duxit, estq; ei perpetuus eo nomine honos habitus, vt reuertenti a cœna tibicines canerent, & funale præferretur. Liuius lib. 17. Cicero in Catone maiore, Valerius Max. 3. cap. 6. Plinius de viris illustribus, Silius in fine 6. Florus 2. cap. 2. Struxit templum Iano apud forum holitorium. Cornel. Tacitus libro 2. Vxor illi fuit Bilia, quemadmodum habet Plutarchus. Cicero in Oratore ad Brutum per contractionem nominis pro Duellio Dellium nominatum tradit, cum superiores semper Duellii nominati forent.

¶ DVLCIO rescribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 35.

¶ DVLCITIVS, Tribunus & Notarius Imp. executor in Africa imperalium iussionum contra Donatistas. Augustinus retractationum 2.

¶ L. DVRIVS, Medicus, subito mortuus, dum mulsi potionem haurit. Plinius 7. cap. 53.

DVRONII.

Duronia, mater P. Ebutii, vxor T. Sempronii Rutilii, qui filium Bacchanalib. initiatum volens, causam præbuit, vt ex omni Italia ea sacra tollerentur. Liuius 39.

L. Duronius, Prætor ann. V. C. DLXXIII. Apuliam prouinciam sorte accepit, adiecti Histri, & quæstio de Bacchanalibus, cuius residua quædam incendia superiori anno apparuerant. Sequenti anno ex Illyrico cum decem nauibus Brundusiũ reuersus, naues ibidem in portu reliquit. Ad vrbem cum venisset, inter exponendas res, quas gessisset, in regem Illyriorũ Gentium omnis latrocinii maritimi causam conieeit. Vide Liuium 40.

M. Duronius, Trib. pl. legem de coercendis conuiuiorum sumtibus abrogauit. Hac de causa a M. Antonio & L. Flacco, Censoribus, Senatu motus est. Valerius Max. 2. cap. 4. Eam iniuriam vlcisci volens, M. Antonium etiamnum Censorem de ambitu postulauit. Cicero de Orat. 2.

C. Duronius, T. Annio Miloni amicissimus. Cicero ad Atticum 5.

C. Duronius Martialis V. F. sibi & Proculeiæ Proclæ coniugi ann. 30. & C. Duronio Vrsino. F. ann. 30. Hæc inscriptio extat in Græcio Stiriæ, teste Appiano Inscript. ant. pag. 389.

E.

EBVTII.

EButius Helua T. F. teſte Dionyſio lib. 6. Conſul ann. V. C. CCLV. eodem anno M. Equitum dictus ab A. Poſthumio Dictatore, triumphauit cum eodem de Latinis, ad lacum Regillum profligatis. Liuius 2.

L. Ebutius Helua, Conſul ann. V. C. CCXCI. deceſſit peſte, quæ tunc grauiſſima extitit.

M. Ebutius Helua, Triumuir coloniæ Ardeam deducendæ, metuens vexationes Tribunorum, iam die ipſis dicta, quod agrum Ardeatibus reddidiſſent, quem populus ſunm iudicaſſet, cum collegis inibi colonus adſcriptus remanſit, anno V. C. CCCXIII. Liuius 4.

M. Ebutius Helua, Prætor ann. V. C. DLXXXVI. Siciliam prouinciam ſortitus eſt, cum decem ante annis Trib. militum fuiſſet. Liuius 41. & 44.

¶ Poſthumius Ebutius Cornicen, Conſul ann. V. C. CCCXIII. conſilium reddendi Ardeatibus agri cum Fabio Vibulano collega enixe iuuit. Septimo poſt anno M. Equitum fuit Dictatori Q. Seruilio, cum captæ ſunt Fidenæ. Liuius lib. 4.

¶ T. Ebutius Carus, Triumuir coloniis deducendis Mutinam & Patmam, anno V. C. DLXXI. Sexto anno poſt Prætor Sardiniam tenuit, quam barbaris occupãtibus, Senatum eius rei certiorẽ per filium fecit. Liuius 39. & 41. Idem x. vir agris diuidendis fuit ann. DLXXXI. Etſi ibi mendoſe, vt opinor, Parrus vocatur.

Ebutia, L. Menenii Agrippæ coniunx. Valerius 7. cap. 8.

Sex. Ebutius, accuſauit A. Cæcinam, defendente Cicerone, vir nefarius & impudens.

M. Ebutius, Faleidii affinis tempore Ciceronis. Vide orationem pro L. Flacco.

¶ Ebutius Liberalis, ad quem ſcripſit Seneca 7. libros de beneficiis.

P. Ebutius P. lib. Memmio Aug. ſibi & Ebutiæ M. lib. liberæ & delicatæ ſuæ T. F. Io. Inferno. Hæc inſcriptio extat Taurini in Italia, teſte Dominico Machaneo.

¶ Ebutius Decadarchus, vir fortiſſimus, & multis præliis ſpectatus, periit in oppugnatione Gamalenſium ſub Imperatore Veſpaſiano. Ioſephus lib. 4. cap. 1.

¶ EBVTIANVS, Præf. præt. occiſus a Commodo. Lampridius.

EGNATII.

Egnatius Mecennius, vxorem, quod vinum bibiſſet, fuſte occidit. Plinius 14. cap. 13. Apud Valerium lib. 6. cap. 3. non Mecennius ſed Metellus vocatur.

Cn. Egnatius, filium alterum exhæredauit, alteri alieniſſimos homines cohæredes iunxit. Ipſe a Lentulo & Gellio Cenſoribus, Senatu motus eſt, retento in eo honore filio, quem exhæredârat. Cicero pro A. Cluentio.

¶ L. Egnatius Rufus, Eques Romanus, cuius negotia Cicero commendat Q. Gallio, Proconſuli Ciliciæ, Epiſtolarum 13.

Egnatius Rufus, collecto in Aedilitate populi fauore, extinguendis priuata familia ineendiis, Præturam Aedilitari coniunxit, ac mox Conſulatus petitor, ob nefaria in Auguſtum conſilia cum conſciis punitus eſt. Paterculus volum. poſteriori pag. 798. & ſeq. Dion lib. 53. Suetonius capite 19.

¶ Q. Egnatius Maximus, ſynchronus Ciceronis, cuius meminit ille in Epiſtolis ad Atticum 13. & 14.

L. Egnatius cum 300. equitibus, quibus ipſe præerat in bello Parthico, arrepta fuga, Craſſum Imperatorem ſuum deſeruit. Plutarchus in Craſſo.

Egnatii, pater & F. proſcripti a Triumuiris, mutuis vulnetibus interiere. Appianus 4.

P. Egnatius, eliens Sorani, ſub Nerone ipſum

ipsum patronum afflixit, pecunia inductus, homo sub pallio Stoico animum perfidiosum ac subdolum vna cum auaritia & libidine occultans. Vide Tacitum 16. & Iuuenalem Satyra 3.

¶ M. Egnatius Caluinus, præf. Alpium. Plinius 10. cap. 48.

¶ Egnatius Festus, Aedilis sub Antonino Pio, cui ludos edenti plebs vrbana ad statuam in ponēdam pecuniam obtulit. Verum is honore contentus, impensam remisit, & impetrata venia ab ordine Perusinorum, opt. maximoque principi de sua pecunia posuit. Hæc ex inscriptione vetusta, quam exstare Perusii testes sunt Marius Catanæus & P. Apianus pag. 176.

¶ Egnatius Capito, Consularis, occisus a Commodo Imp. Lampridius.

Egnatius, Poeta, citatur a Macrobio Satur. 6. vt ex quo Virgilius multa mutuatus sit.

¶ Egnatia Maximilla, sub Nerone maritum suum in exilium secuta. Corn. Tacitus in fine 15.

¶ Egnatia Thallusa, refertur inscript. ant. pag. 305.

C. Egnatius Secundus haræ Minervæ libes. Hæc inscriptio extat Iaderæ in statua Minervæ lapidea.

¶ Statius Egnatius, Samnitum dux, inter confligendum a captiuis Rom. captus & ad L. Volumnium Consulem equo insidens raptus est, ann. V. C. cccclxxxvii.

Gellius Egnatius, Samnitum dux, cecidit in acie, contra Fabium Rullianum Cos. pugnans, ann. V. C. cccclviii.

Marius Egnatius, bello sociali fortissimus hostium dux, cæsus est a Cosconio & Luceio. Liuius lib. 75.

Egnatia L. F. primigenia, vxor Nouellii Aequalis, inuenitur in memoriis Mediolan. pag. 36.

Vlpius Egnatius Fauentinus V. C. Augur &c. quæratur apud Manutium in Orthographia in voce, Hecare.

¶ L. Egnatvleivs, Quæstor & dux 4. legionis, signa ad C. Cæsarem Octauianum transtulit. Cicero Philip. 3. & 4.

Egnatuleius Honoratus, occisus a Seuero Imperatore. Spartianus.

ENNII.

¶ De Rudiis, Ennii patria, plenius Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 221.

Q. Ennivs, Poeta, natus Tarenti, teste Eusebio (Strabo lib. 6. Silius & Mela, eum Rudiis, quæ Salentinorum vrbs est, genitum tradunt) per M. Catonem Quæstorem translatus est in vrbem, Sardinia deuicta. Habitauit in monte Auentino, paruo semper & vnius ancillæ ministerio contentus. Tanta ei siue patrimonia siue paupertas fuit. Scipioni Africano cum primis familiaris fuit, eumque in bellis semper comitatus est, sic ab eo vicissim honoratus, vt statuam Ennii imponi sepulchro suo iusserit. Vnde Ouid. libro 3. de Arte:

¶ Cicero pro Archia, Plinius 7. cap. 30. Liuius li. 38. Solinus cap. 6. Valerius lib. 8. cap. 15.

Ennius emeruit, Calabris in montibus ortus,
Contiguus poni Scipio magne tibi.

Eandem cum Nasica necessitudinem eius demonstrat locus Ciceronis libro 2. de Oratore. Sed & M. Fulvium Nobiliorem, cuius filium erudiit, in Aetoliam secutus est. Dicitur que Catonem iam senem literas Græcas docuisse. Primus autem amæno detulit ex Helicone perenni fronde coronam, secundum Lucretium, & cum hędera coniunxit lautum victoriam, vt Claudianus. Scripsit enim annales P. R. & bellum Punicum secundum, præterea Tragœdias, quæ simul omnia perierunt, tantum fragmenta quædam & sententiæ crebriores extant apud Ciceronem, Lactantium, Gellium & Macrobium: qui etiam quæ Vergiliana ex illo sint sumpta, prodit. Ouidius vt ingenio maximum, ita rudem arte fuisse scriptum reliquit. Ipse tria se habere corda dicere solebat, quod sciret Latine, Græce & Osce. Se quoque quintam esse ex Euphorbo Troiano animam, quæ ex illo in Homerum, deinde in Pauonem, mox in Pythonem, postremo in se demigrârit. Decessit articulari morbo septuagenario maior Olympiade 153. vt est apud Eusebium, cuius tumulo incisum hoc epitaphium, ab ipso conditum, memorat Tusculan. lib. 1. Cicero:

Aspicite ô ciues senis Ennii imaginis formam,
Hic vestrûm finxit maxima facta patrum.
Nemo me lachrymis decoret, neq; funera fletu
Faxit. cur? volito, viuus per ora virûm.

Citantur eius apud Nonium, Medea, Menalippa, Hecuba, Hectoris lytra, Ambracia, Telamō, Achilles, Thyestes, Alcmęon, Cresphontes, Cupiūcula &c. apud Festū Pomp. Erechtheus, Alexander, Ipbigenia, Andromeda, Telephus, Andromacha, Aiax, Asota: & apud Macrobium Sabinarum quartus. ¶ Fragmentū Sex. Pompeii ex Ennii Erechtheo hæc habet: Lapideo sunt corde multi, quos non miseret

neminis. Et Augustinus de C. D. libro 2. cap. 21. hunc ex illo versum adducit:

Moribus antiquis res stat Romana virisq.

¶ Præstitit hanc operã Robertus Stephanus frãgmentis illis ab Henrico Stephano euulgatis.

In quem locum Viues commentans, in animo sibi fuisse dicit, fragmenta Ennii e variis scriptoribus colligere, & in vnum veluti corpus dispersa redigere. Plura de Ennio Suidas.

Ennius, Grammaticus, alius a superiore, scripsit de augurandi disciplina, item de literis, syllabis & metris, vt tradit Suetonius Tranquillus ex L. Cottæ sententia.

¶ M. Ennius Flaccus, Ciceroni fidissimus, Epistolarum 14.

¶ M. Ennius Mundus, refertur Ciceroni ad Atticum 15. pag. 589. Citatur & Mundus Plinio lib. 1.

Ennius quidam egens calumniator apud Ciceronem pro A. Cluentio.

C. Enniæ P. Rubrius Celer vxori carissimæ, pietissimæ, cum qua vixi annis 43. Men. 8. sine querela S. M. P. opto valeas qui legis. Hæc inscriptio extat apud Io. Tortellium.

Ennia, Macronis Præfecti præt. sub Tiberio coniunx. Tacitus in fine 5.

Ennia P. l. Veneria, refertur in memoriis Venetorum. Inscript. ant. pag. 324.

T. Ennius T. L. Amantius cum T. Annio F. memoratur in antiquis inscriptionibus, ibidem pag. 479.

¶ EMERITO rescribit Gordianus A. 4. Cod. tit. 3.

Emeritus, Donatistarum Episcopus, apud D. Augustinum.

¶ EPAGATHO rescribitur ab AA. & CC. 4. C. tit. 65.

EPAPHRADITO ab Antonino A. 5. C. tit. 31.

¶ EPICTETO ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 38.

¶ EPICVRIO a Vero & Antonino de suspect. rutor. & curator.

EPIGONO ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 18.

M. EPIVS, Pompeianus, refertur belli ciuilis commentar. 5.

EPIDII.

Epidius Marullus, Trib. pl. cum Cesetio Flauo, quod statuæ Cæsaris coronam lauream, quæ candida fascia præligata esset, impositam iniquius ferentes, & coronæ fasciam detrahi, & hominem in vincula duci iussissent, potestate vterque priuatus est. Suetonius & Plutarch. in Cæs. Appianus lib. 2. bell. ciuil. Dion lib. 44. Valerius lib. 5. cap. 7.

C. Epidius, scripsit de ostentis. Citatur Plinio lib. 17. cap. 25. plerique hunc esse Grammaticum illum volunt, de quo est apud Sueton. Tranquillum.

EPRII.

Eprius Marcellus, eiurata per D. Syllanum, Claudii generum, prętura, in reliqui diem eo honore euectus est, homo acris eloquentiæ, & multis delationibus suis exitiabilis. Vide Corn. Tacitum lib. 12. 13. 16. 18. 20.

L. Eprius Chilo viator Trib. pl. refertur in monumentis Italicis. Inscript. ant. pag. 191.

EQVITII.

L. Equitius, Gracchi se filium esse simulauit, Tribunatumque aduersus leges cum L. Saturnino petebat. Quem a C. Mario, tum v. Consule, in publicam custodiam ductum, populus clausis carceris conuulsis, raptum humeris suis, per summam animorum alacritatem repottauit. Idem populus Q. Metellum Censorem, quod ab eo tãquam Gracchi filio censum recipere nollet, lapidibus prosternere conatus est. Sempronium etiam, Gracchorum sororem, in forum productam, Equitio, cui Semproniæ gentis falsum ius quærebatur, osculum tanquam Tib. fratris filio, dare summis clamoribus imperauit: quem etsi illa constanter a se repelleret, populus tamen in furore persistens Trib. pl. creauit. Vide Valerium lib. 3. cap. 8. lib. 9. cap. 7. ac 16. Plinium de viris illustr. Appianus lib. 1. de bell. ciuil. lib. primo initi magistratus die cæsum tradit.

L. Equitius, Consul ann. V. C. MCXXVII. collega Gratiani Imperatoris in tertio illius Consulatu. Sub Iuliano & Iouiniano præfuit Illyrico. D. Hieronymus auaritiæ & prouinciarum compilationis illum notat.

¶ ERCISCO rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 24.

¶ EREMONIÆ ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

ERVCII.

C. Erucius, accusator Sex. Roscii Amerini, quem Cicero vt incerto patre natum miris salibus perstringit, Roscium aduersus illum defendens: quæ oratio inter ceteras extat.

¶ Erucius Clarus, præfectus vrbis & bis Consul sub Hadriano & Pio, Principibus, vir morum literarumque veterũ studiosissimus, familiaris Sulpitio Apollinari, quem

ri, quem Gellius adolescens sectari solebat. Huius arbitramur filium fuisse, quem occidit Seuerus Imperator, & ad quem scripsisse D. Antoninum refert Iulianus Pan. 1.

P. Erucius, citatur C. Plinio lib. 19. vt indicat primus, citatos quoque libros scriptoris indicans. Malo autem legere P. Erucius, quam quomodo codices excusi habent, Peritius.

¶ Eserninvs, de quo Lucilius Satyrarum lib. 4. citante Nonio Marcello:

Eserninus fuit flaccidore, vna equidem
Samnis spurcus homo, vita illa dignus, locoque
Cum Pacidiano componitur, optimus multo
Post homines natos gladiator qui fuit vnus.

¶ Evagrivs, præfectus præt. Constantini A. cui rescribit ille 1. Cod. de Iudæis & Cælicolis, & 11. Cod. tit. 31.

¶ Evangelo rescribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 56.

¶ T. Evaristvs, citatur Pan. 36. ad SC. Trebell. l. 16.

¶ Evdoxio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 24.

¶ Evelpisto ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 34. Reperitur id cognomē in Claudiis.

¶ Evgenio ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 35.

Eugenio, præf. præt. a Gratiano, Valent. & Theod. AAA. 1. Cod. de mandatis principum.

Eugenius, tyrannus, victus a Theodosio Imperatore. ¶ Vide Carolum Sigonium lib. 9. de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Eugenius, vir sanctus, Episcopus Carthaginensium persecutione Vandalica. Vide Victoris cōmentarios & Apoph. nostra.

¶ Evmenivs, Rhetor, & sacræ memoriæ magister in aula Constantii Cæs. ab eodē scholæ Cliuiensium præficitur. Oratio eius pro scholis instaurandis coram præside Galliæ habita, legitur hodie inter veteres Panegyricos.

¶ Eumenidi rescribitur a Gordiano Aug. 4. Cod. tit. 3.

¶ Evocato rescribitur ab Anton. A. 4. Cod. tit. 32.

¶ Evodiæ ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 44.

Euodio ab iisdem 8. Cod. tit. 14.

¶ Evphemivs, præses Aquileiæ fuit sub Dioclet. & Max. AA. Liber ἀγίων 11. Iunii.

Evphemio rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 12.

¶ Evprepio a Philippo A. 9. Cod. tit. 34.

Evrymedonti ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Evsebio ab iisdem 4. Cod. tit. 49.

¶ Evtropio, præf. præt. rescribitur a Gratiano, Valent. Theod. AAA. 5. Cod. de sponsalibus & arris sponsaliciis. Item si rector prouinc. &c.

Evtropivs, vir Consularis, ad Valentem A. scribit. Præfectus equitum stipendia fecit sub Constantio & Iuliano.

¶ Evtychiæ rescribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

¶ Evtychiano rescripsit D. Marcus Pan. 1. de adopt. & emancipat.

Eutychianus Καμάζων, præfectus præt. & Consul non semel sed iterum ac tertio factus sub Heliogabalo.

Eutychiano liberto rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 57.

Eutychiano ibidem ab AA. & CC. tit. 30. & Eutychianæ tit. de rebus creditis.

Alii Eutychiano, præfect. præt. ab Arcadio & Honor. AA. 5. Cod. de nuptiis.

¶ Evtychides, memoratur 4. ad Att. 14.

¶ Expedito rescribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 23.

¶ Exvperantio militi scribit Hieronymus per Quintilianum fratrem.

¶ Exvperivs, vnus ex ducibus legionis Thebeæ.

Exuperius, Episcopus.

F.

FABERII.

Faberius, citatur Ciceroni ad Atticum 13. 14. & 15.

Faberius, scriba Cæsaris Dictatoris. Meminit eius Appianus 3. & Macrobius.

FABII.

Fabii gentis suæ auctorem dixere Herculem, quem ferunt cum Euandri filia, seu vt quidam, cum virgine indigena concumbentem genuisse Fabium, a quo deinde Fabiorum familia descenderit. Hoc constat, gentem Fabiam hæreditaria sacra Herculis habuisse. Vnde est, quod Q. Fabius Maximus, cum Tarentum ab hostibus recepisset, Herculis signum inde translatum in Capitolio dedicauit. Sunt qui Fabios ab agrorum fossione Fodios primũ appellatos, deinde mutatis duabus litteris Fabios dictos, memoriæ prodidere. Silius Italicus lib. 6. prioti sententiæ suffragatur, Ouidium & Iuuenalem secutus. In hac gente notabile est, tres continuos principes Senatus extitisse. Plinius 7. capite 41. Idem pagi Fabiani meminit in agro Sulmonensi lib. 17. cap. 26. in fine.

Fabius, Romuli dux, occidit Remum, vt vult Eusebius.

Q. Cæso, M. Fabii Vibulani, fratres, Cæsone patre nati, septem continuis annis vicissim sibi succedentes, Consulare munus obtinuere. M. in 2. consulatu egregia victoria vicit Hetruscos. Triumphum tamen oblatum, ob mortem Q. fratris & Cn. Manlii collegæ, qui ambo in ea pugna ceciderant recusauit. Liuius 2. Valerius Max. 5. capite 5.

CCCVI. Fabii, duce Cæsone Fabio Vibulano, Consule tum III. in Veientes profecti, quos sibi hostes pro republ. priuato nomine desumserant, cum sæpe feliciter pugnassent, tandem insidiis circumuenti, ad vnum omnes cæsi sunt, vno prope pubere domi relicto, a quo deinceps genus propagatum est. Sic Liuius 2. Auctor de viris illustrib. & Ouidius Fastor 2. At Dionysius 9. recte fabulam & nugamentum esse docet, hunc tantum, & quidem in cunis puerum, Fabiæ stirpis relictum credi, cum ex tam numerosa prosapia perplures impubis ætatis superesse necessum fuerit.

Vide Sex. Pompeiũ li. 6. Plutarchũ in Fabio Max.

Q. Fabius M. F. (eius, inquam, qui Cæsone patre natus, fratres Q. & Cæsonem habuit) Vibulanus, extinctæ ad Cremeram genti superstes, tres consulatus gessit, & præfecturam vrbis absentibus Consulibus. In tertio Consulatu Aequos vicit, deque iis triumphauit, vir egregius domi militiæque. Postea tamẽ quam est factus Decemuir, ita in eo honore mutatus est, vt Appii quam sui mallet esse similis. Exilio itaque patriam mutare coactus est, bonaque in publicum redacta. Liuius 3. Dionysius 9. Meminit Sex. Pompeius lib. 12. quem locum asscribere placuit: *Numerius pranomen*, inquit, *numquam ante in patricia familia fuisse dicitur, quam is Fabius, qui vnus post sex & trecentos, ab Hetruscis interfectos, superfuit, inductus magnitudine diuitiarum, vxorem duxit Otacilii Maleuentani, vt tum dicebantur, filiam, ea conditione, vt qui primus natus esset, prænomine aui materni Numerius appellaretur.*

M. Fabius Vibulanus, Consul cum Ebutio Cornicine, ann. V. C. CCCXII. Hunc arbitror decemuiri fratrem fuisse, potius quam filium, dictumq; primum omnium Ambustum, licet id Liuius non tradat. Nã quod vnus Q. ex tota gente superfuisse tantum legitur, sic accipio, illum pubertati proximum tantum in oculis fuisse populo, cum ceteri infantes, aut minus adulti, velut non nati essent, ignorarentur.

M. Q. Cn. Fabii Vibulani, x. viri filii, quorum M. Trib. mil. Consulari potestate fuit ann. V. C. CCCXXII. & iterũ CCCXL. Q. consul ann. CCCXXXII. Trib. militum Consulari potestate CCCXLI. & iterum

CCCXLVIII.

CCCXLVIII. Cn. Consul an. CCCXXXIIII. qui victis Aequis, de iisdem ouans vrbem ingressus est.

Q. C. Cæso, Fabii Vibulani Ambusti, M. Ambusti filii. Ex his Q. Consul fuit an. V.C. CCCXLIII. C. Quæstor triennio post, demũ omnes Trib. mil. Consul. potestate, quo anno Roma capta est, nempe CCCLXV. Cui calamitati magnam causam præbuere, contra ius gentium in hostem pugnando, cum legati essent. Quintum mors iudicio subtraxit. Liuius 5. & 6.

M. Fabius Ambustus, fors Q. F. bis Trib. mil. ter Consul, Dictator & M. Equitum fuit. Ex primo consulatu, cæsis Hernicis, ouans vrbem ingressus est. In secundo superauit Faliscos & Tarquinienses. In tertio triumphauit cum collega T. Quintio de Tarquinienſibus, quorum tum ex nobilissimis Romæ CCCLVIII. in medio foro virgis cæsi, ac securi percussi sunt, idq; pro scelere, quod CCVII. Rom. milites captos immolârant, pœnæ redditum. Ex duabus filiabus alteram Licinio Stoloni, alteram A. Sulpitio patricio coniugem dedit. Quæ Stoloni nupta fuit, irrisa a sorore, maritum impulit, vti legem de cõmunicando plebi Consulatu ferret, tulitq; adiuuante socero, & primꝰ ex plebe Cõs. factꝰ est. Liu. 6. & 7.

C. Fabius Ambustus, Consul an. V. C. CCCXCVII. infeliciter cum Tarquinienſibus pugnauit, suntq; CCCVII. milites Romani capti a Tarquinienſib. & immolati.

Q. Fabius Ambustus M. Equitum ann. V.C. CCCCII. deinde Dictator ipse comitiorum causa dictus, ann. CCCCXXXIII.

Q. Fabius Maximus, M. Fabii Ambusti, ter Consulis & Dictatoris F. Magister Eq. a Dictatore Papyrio pene securi percussus est. Postea Dictator & quinquies Consul creatus, tres triũphos duxit. Censor forensem tutbam omnẽ in tribus coniecit 4. easq; vrbanas appellauit. Inde primus omniũ Fabiæ gẽtis Maximi cognomen adeptus est. Censor iterũ fieri noluit. Equitum transuectionẽ, quæ fieret idibus Quintilibus, instituit. Vide Liuium, Plinium in viris illust. Valerium Max. lib. 2. cap. 2. lib. 3. cap. 2. lib. 4. cap. 1. lib. 5. ca. 7. Orosium &c. Plerique hunc Rullianum, Plutarchus Rullum vocat. Liuius fratres ei fuisse scribit M. Cæsonem, & ex matre C. Claudium.

Q. Fabius Maximus, Gurges dictus, ob deuoratum patrimoniũ, cuius infamiam rebus postea præclare & cum virtute gestis sustulit. Consul anno V. C. CCCCLXI. aduersus Samnites male pugnauit. Verum cum illi pater legatus iret, cæsis eisdem, triumphauit. Iterum Consul, & quemadmodum pater & auus, princeps Senatus extitit, quod Plinius in rara felicitate commemorat lib. 7. cap. 41. De legatione eius ad Ptolemæum & abstinentia, Valerius lib. 4. cap. 3. de bello cum seruis Volsiniensibus Florus libro 1. cap. 21. Zonaras Tom. 2.

Q. Fabius Maximus, ab obtrectationibus dictus Cunctator, a verruca in labris, Verrucosus: a clementia morũ Ouicula, vt Plinius de viris illust. pag. 435. & 450. triumphauit de Liguribus, Hannibalem mora fregit, Consulatus quinq; gessit, sed & Dictator aliquoties & princeps Senatus fuit. Vide Ciceronem in Catone, Liuium, Plinium, Valerium & Plutarchũ, qui tradit illum a Q. Fabio Maximo Rullo quartum fuisse, illumque proauum habuisse. Augur fuit 63. annis. Plinius 7. capite 48. Donatus est a S. P. Q. R. corona graminea, Hannibale ex Italia pulso. Plinius 22. cap. 5. Elogium eius reperitur in Antiquitatibus Fabricii pag. 50. Meminit Q. Serenus sic canens: Interdũ existit turpi verruca papilla. Hinc quondam Fabio verum cognomen adhæsit, Qui solus patriæ cunctando restituit rem.

Q. Fabius Maximus, Cunctatoris F. Aedilis, Prætor & Consul ann V.C. DXLI. Augur in locum patris suffectus est. Pater legatus filio, cum ad illum in castra veniret, nec a lictoribus verecundia maiestatis eius summoueretur, ille proximum lictorem animaduertere iussit, qui vbi, vt descenderet equo, inclamauit, desiliens pater: *Experiri*, inquit, *volui, fili, satin' scires Consulem te esse.* Liuius 24.

M. Fabius Max. & ipse Cunctatoris F. & Consularis, viuente adhuc patre mortuus: cuius mortem ille magno animo tulit. Cicero in Catone maiore.

Q. Fabius Maximus, Augur, mortuus admodum adolescens, priusquam vllum magistratũ caperet, ann. V. C. DLVIII. L. Furio M. Marcello Coss. Filium opinor Q. vel M. fuisse, Cunctatoris nepotem.

Q. Fabius Max. Aemilianus, L. Pauli F. Scipionis Africani frater natu maior, Consul fuit ann. V.C. DCIX. adoptatus, vt arbitror, a quopiam ex Cunctatoris nepotibus.

Q. Fab. Max. Allobrogicus, Q. Maximi Æmiliani F. Pauli N. Consul an. V.C. DCXXXIII. apud flumen Isaram prælio commisso aduersus Allobrogum gentem, Aruernorumque regem, Bituitum, ad 6. Idus Augustas, cæsis millia perduellium cecidit, qua quidem in pugna quartana febri liberatum illum auctor est Plinius libro 7. cap. 50. Idem lib. 33. cap. 11. primum omnium mille pondo argenti habuisse scribit. Appellat autem illum Scipionis Aemiliani fratrem, sed male, cum esset fratris filius. De eodem Valerius lib. 6. cap. 9.

¶ Florus 16. Orosius 5. cap. 14.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, frater Q. & Cn. sed adoptatus in gentem Fabiã, Consul fuit an. V.C. DCXII. Florus epitomæ Liuianæ lib. 54. scribit illum, rebus in Hispania prospere gestis labẽ impositum, pace cum Viriato æquis conditionibus facta. Fuit & Censor ac item Pontifex. Macrobius librum illius 12. de feriis citat. Valerius auctor est, pœnas illum a filio dubiæ castitatis exegisse, & punito pependisse voluntario secessu patriæ conspectum vitando, lib. 6. cap. 1. Orosius lib. 5. cap. 4. quingentis principibus Hispanis, deditionis iure inuitatis, manus præcidisse tradit. Idem docent Appianus Iberico, Valerius lib. 2. cap. 2. Frontinus lib. 4. cap. 1.

Q. Fabius Maximus, Allobrogici F. adolescens perditus ac infamis fuit, cui Q. Pompeius, Prætor vrbanus, paternis bonis interdixit. Valerius 3. cap. 5. Cicero Tusculanarum primo.

Q. Maximus, dictus Eburnus propter candorem, & pullus Iouis, quod eius natis fulmine icta erat: nam veteres puerum, quem quis amabat, pullum eius nominabant. Auctor Sex. Pompeius lib. 14. item Arnobius libro 4. aduersus gentes. Consul fuit anno V. C. DCXXXVIII. Arbitror Maximi Seruiliani fuisse filium. Quintilianus Declamat. 3. scribit, illum cognita causa domi filium impudicum necasse. At hoc ipsum de patre Seruiliano memorat Valerius lib. 6. cap. 1.

Q. Fabius Maximus, quod filium rus relegatum occidisset, accusante Cn. Pompeio, damnatus est. Orosius 5. cap. 16. Meminit Q. Maximi exulis Cicero in oratione pro L. Cornelio Balbo.

Q. Maximus, accusauit C. Antonium. Cicero in Vatinium. Nescio num idem sit, qui Consul fuit sub Dictatore Cæsare, & qui obiit in eodem honore. Cicero epistolarum 7. ad Curium. Vide nostras annotationes. Extat in hũc iocus apud Quintilianum 6. cap. 4. vt liquet ex Dione. Nam Chrysippus, cũ in triumpho Cæsaris eburnea oppida translata essent, & post paucos dies Fabii lignea, thecas isse ait oppidorum Cæsaris. Suffectum illi tradit Plinius M. Orellium, cum alii Caninium malint, 7. cap. 53.

Fabius Maximus sub Augusto principe, qui inculans illius congiariorum, quæ amicis dabantur, exiguitatem; hęminaria esse dixit. Quintilianus libro sexto, capite 4.

Paulus Fabius Maximus, Consul sub Augusto anno V. C. DCCXLIII. In Cassiodoro P. prænomen est, malim esse Q. Hic est, ad quem sunt elegiæ Ouidii in libris de Ponto & Tristium, cui vxor fuit Martia, valde ab Ouidio laudata. Arbitror hunc eundem cum superiore. Vide Cuspinianum pagina 343. ¶ De Maximi huius interitu plenissime Plutarchus ἐκ διαστολῆς, nisi quod perperam Fuluium vocat. De eadem tragœdia Plinius: *Iuxta hæc*, inquit, *abdicatio Posthumi Agrippæ post adoptionem, desiderium post relegationem; inde suspicio in Fabium, arcanorumque proditiones* &c.

Q. Fabius Maximus Q. F. Consul sub Augusto anno V. C. DCCXLIIII. cum Iulio Antonio. Meminit Seneca in Claudio cap. 2.

M. Fabio C. Iulius Hyginus, Augusti lib. Astronomicon suum nuncupauit.

Fabius Persicus, Consularis. De hoc Seneca in de beneficiis 4. cap. 30. *Quid nuper*, inquit, *Fabium Persicum, cuius osculum etiam impediret viri vita boni, sacerdotem non in vno collegio fecit, nisi Verrucosi & Allobrogici & illi 300. qui hostium incursioni pro republica vnam domum obiecerant* &c. Opinor Consulem fuisse sub Tiberio ann. V.C. DCCLXXXVI. Glareanus Priscum vocat. Notatur a Iuuenale Satyra 3. & 11.

Q. Maximus, Consul sub Traiano, ipsius in quinto Consulatu collega.

¶ C. Fabius Dorsuo, ex Capitolio descendens, obsidentibus Gallis, in Quirinali sacrum peregit. Liuius 5. Val. 1. cap. 1. CCCLXV.

M. Fabius Dorsuo, Consul anno V. C. CCCCX.

Q. Fabius Dorsennus, Poeta Comicus, cuius meminit Horatius Epistolarum lib. 2. epist. 1. & Plinius 14. cap. 13. Huius opinor,

opinor, in tumulo adscriptum carmen fuit id, quod refertur apud Senecam Epistolarum 14. epist. 1. *Hospes resiste, & philosophiam Dorsenni lege.*

¶ C. Fabivs, ciuis nobilissimus, ædem Salutis, quam C. Iunius Brutus Bubulcus dedicauit, intus depinxit, nomen enq; suum, Phidiæ secutus exemplum, adscripsit. Valerius Max. 8. cap. 15. Ab hoc reor Fabios Pictores descendere. Porro Salutis ędem locauit C. Iunius Brutus Bubulcus Censor anno V. C. CCCCXLVIII. cum eam Consul bello Samnitum vouisset. Liuius libro 9. Pinxit vero eam Fabius anno CCCCL. teste Plinio lib. 35. cap. 4. Meminit huius Fabii vt pictoris simul & Historici D. Hieronymus ad Heliodorum in Epit. Nepotiani, sed vt a pictura clarioris.

Q. Fabius Maximus Pictor, huius haud dubie F. nisi quod, nescio quomodo, adeptus sit nomen Maximi. Consul fuit ann. V.C. CCCCLXXXIIII. Forte de eodem Valerius lib. 4. cap. 3.

N. Fabius Pictor, haud dubie Q. frater, Consul ann. V. C. CCCCLXXXVII. Tabulæ Capitol.

Q. Fabius Pictor, alterius illorũ F. accepta clade apud Cannas, Delphos ad oraculũ missus est (ann. V.C. DXXXVIII.) sciscitatum, quibus precibus supplicationibusque Deos placare possent, & quænam futura finis tantis malis foret. Liuius 22. & 23. Hic est Historicus, siue annalium scriptor, Romanorum omnium historiæ conditorum antiquissimus, quem Cincius, Cato, Calphurnius, Dionysius, Liuius, cæterique plures in multis secuti sunt, eoque etiam subinde illum in operibus suis citant. Eutropius scribit, illum interfuisse bello Gallico, quod gestum est Coss. C. Attilio Regulo & L. Aemilio Paulo, ann. V. C. nXXIX. Suidas hæc de eo habet: *Fabius Pictor, historicus Rom. negat vlli magistratuum Romanorum licere, quicquam publicum in vsus suos conuertere.*

Q. Fabius Pictor, Prætor anno V. C. DLXV. cum priore anno Flamen Quirinalis inauguratus esset, prouinciam sortitus Sardiniam, quo minus in eam proficisceretur, a P. Licinio Pont. Max. retentus est. Dein ira prouinciæ ereptæ, magistratu se abdicare conantem patres auctoritate sua deterruerunt, & vt ius inter peregrinos diceret, decreuerunt. Liuius 27. Obiit an. V. C. DLXXXVII. Q. Aelio Pæto M. Iunio Coss. Liuius in fine 35.

Ser. Fabius Pictor, & iuris & literarum & antiquitatis bene peritus. Cicero in Bruto. Opinor superioris Q. filium fuisse. Apparet ex Cicerone, vixisse circa ann. V. C. nc. Ac nescio, num prænomen etiam vitiatum sit. Nullum enim alium in tota Fabiorum gente Seruii nomen vsurpasse, lego. Rutilius in viris IC. tres hosce proximos Fabios Pictores in vnum miscet, paulo modestior Volaterrano, qui 4. conflat.

¶ Buteo genus accipitris est, quem Græci a numero testium Triorchin vocant, cui principatũ in auguriis Phœmonoe dedit. Ab hoc familia Romæ cognominata, cum prospero auspicio in ducis naui sedisset, vt scribit Plinius.

¶ A Fabiis genus repetisse Nicephorvm Botoniatem Imp. legimus apud Curopalatẽ pag. 147. C. quod si ita est, Butronis nomen in Botoniatæ depravatũ, suspicari possumus.

M. Fabius Buteo, bis Consul, an. V. C. DVI. & CVIII. & Censor. Dictator sine magistro Eq. creatus ad legendum Senatum anno belli Pun. secundi tertio, 177. viros cum ingenti approbatione omnium in Senatũ legit. Vide Liuium lib. 23. Fabiũ Buteonem F. suum, furti insimulatũ, interfecit. Orosius 4. cap. 13. Eutrop. 3. lib.

M. Fabius Buteo, Prætor anno V. C. DLIII. Sardiniam prouinciam sortitus est, ad quam illi legio vna & X. naues longæ decretæ. Liuius in fine 30.

Q. Fabius Buteo, vt opinor, M. fr. Prætor ann. V. C. DLVIII. Hispaniam vlteriorem prouinciam accepit. Liuius 33.

Q. Fabius Buteo, moritur in Prætura ann. V. C. nLXXXI. Massiliæ, cum in Hispaniam citeriorem, quæ illi prouincia obuenerat, iret. Liuius initio 42.

Buteo, aridus quidem declamator, sed prudens diuisor controuersiarum a Seneca vocatur lib. 3. controuersia 14.

¶ L. Fabius, vnus ex 10. legatis Scip. Africani.

L. Fabius, quo Quæstore damnatus est de vi Milo. Pedianus.

L. Fabius, Centurio sub Cæs. in Galliis fortissimus, cæsus ab Heduis. comment. 1.

Sex. Fabius, memoratur Ciceroni 7. ad Trebatium.

Fabia, Vestalis, a Catilina vitiata. Hæc soror fuit Terentiæ. Cicero, Pedianus. Eadem a Plutarcho Fabia Terentia vocatur, & a Clodio accusata, a Catone defensa traditur in vita Catonis.

Fabius, Senator, Prætor in lactis haustu vno pilo strangulatus. Plinius 7. capite 7.

qui de historia illa hoc memorabile ὠφέλημα subiicit: *Is demum profecto vitam æqua lance pensitabit, qui semper fragilitatis humanæ memor fuerit.*

Fabius quidam notatur loquacitatis Horatio Sat. 1. alius adulterii Sat. 2.

Fabia, L. Aelii Veri, qui cum Marco imperauit, soror.

M. Fabius, superatur a Mithradate, apud Dionem. Opinor legatum fuisse Luculli.

¶ Q. Fabius Labeo, Quæstor vrbanus cum L. Aurelio, ano. V. C. DLVIII. Prætor ann. DLXV. ingentem capiuorum numerum Romani & Italici generis ex Creta collegit, eaque ex causa nauali triumphum consecutus est. Val. Aoöas apud Liuiū in fine 57. Consul ann. DLXXI. cum M. Marcello, tertio post anno fit Pontifex. Liuius 39. & 40. Arbiter inter Nolanos & Neapolitanos super finibus constituendis datus, insidioso consilio vtrosq; parte agri fraudauit. Sed & Prætor, cum dimidiam partē nauium ab Aotiocho rege ex fœdere deberet accipere, medias omnes secuit, vt eum tota classe priuaret. Cicero Off. 1. Valerius Max. 7. cap. 3. Liuius 38. De filio illius loquitur Cicero in Bruto.

Q. Fabius Labeo, superioris haud dubie F. confertur a Ciceronein Bruto cum Ser. Fabio Pictore, ac iisdem fere quibus ille laudibus ornatus fuisse prædicatur. Floruit vterque circa annum V. C. DC. & infra.

¶ Fabius declamator, citatur Senecæ declamationum lib. 1 c.

Fabii alii, congesti secundum cognomenta.

C. Fabius Adrianus, Prætor Africæ bello ciuili Mariano, Q. Metellum Pium, quod bellum moliretur, Africa expulit. Liuius 84. Idem propter crudelitatem & auaritiam a milinbus suis io prætorio exustus est. Liuius 86. Valerius Max. 9. cap. 10. Cicero io Vetrinis libro 3. Orosius 5. cap. 19. Eutropio Arriaous vocatur, qui & historiam paulo secus narrat.

Fabius Adrianus, legatus Luculli, vir strenuus, teste Plutarcho in Lucullo. vbi tantum Adriani oomen: ego Fabium esse suspicor.

Fabia Aconia quæ fuerit, quære supra in Aconio Catulino, quem & ipsum apparet Fabiæ gentis fuisse.

Fabia Agatha, tantum memoratur in Italicis memoriis vna cum L. Fabio. Inscript. ant. pag. 285.

Fabiola, priore marito dimisso, nupsit alteri: eo defuncto, cum publice pœnitentiam egisset, in viduitate permansit. De morte eius Hieronymus ad Oceanum.

Fabius Antoninus ex Iunia Valeriana filium Aotoninum & Honoratam filiam sustulit. De his Paulus I C. Pand. lib. 36. tit. 1. l. 74.

Q. Fabius Catulinus, Consul cum M. Flauio Apro sub Hadriano, aooo V. C. DCCCLXXXII. Fit eius mentio Inscript. ant. pag. 298.

Fabius Cerilianus, Cari, Carini, & Numeriani tempora persecutus est. Vopiscus in Caro.

Fabius Chilo, Consul designatus, cum est cæsus Commodus Imperator, teste Lampridio, Præf. vrbis sub Seuero fuit, ad quem Pand. 8. de pœnis citatur Seueri & Antonini epistola. Citatur eadem de interdict. & releg. & deport. Et Pand. 1. iidē Imperatores vt amici sui meminerunt de off. præf. vigilum. Extat & Seueri ad eum epistola de potestate & iurisdictione præf. vrb. Gessit Consulatum sub eodem anoo eius II. V. C. DCCCCLVI.

C. Fabius Fabianus, maritus Iuniæ D. F. Rusticæ, quorum F. fuit C. Fabius Iunianus, refertur Inscriptionum antiquarum pagina 9.

Q. Fabius Gallus, hæredem propter filiam instituit P. Sextilium Rufum. Decessit Cicerone adhuc adolescente. Cicero Finium 2.

M. & Q. Fabii Galli, fratres, memorantur Ciceroni Epistolarum 9. ad Pœtum. Commendatur ex his M. a Cicerone Cælio Aedili lib. 2. & Papyrio Pœto libro 9. Laudat eundem Cicero lib. 15. ad Cassium scribens. Extaot ad vtrumque Ciceronis epistolæ lib. 7. in quarum vltima meodose pro Q. prænomeo M. legitur. Q. autem a Cæsare proscriptus fuit.

L. Fabius Hispaniensis, proscriptus a Sylla, adhæsit Sertorio. De hoc Plutarchus in Sylla, Seruius e Salustio in libro 1. Aeneid.

Q. Fabius Hoooratus, floruit sub Coostantioo Magno, vt liquet ex Inscrip. ant. pag. 261.

Fabia

Fabiæ Hygiæ, vix. ann. XX. Hæc inscriptio legitur Romæ in templo Cæciliæ. Ibidem pag. 317.

Fabius Iustus, ad quem extant epistolæ Plinii, & Taciti dialogus de Oratore.

M. Fabius Licinius, consul ann. v. c. DVII.

Q. Fabius Lucullus, citatur in epico carmine apud Fulgentium Placiadem.

Fabius Luscus, homo, inquit Cicero, peramans nostri, ad Atticum 4.

Fabius Marcellinus, vixit sub Caracalla, vt colligere est ex inscriptione, quæ extat Tarracone, Inscript. ant. pag. 18.

Fabia Orestilla, Antonini proneptis, mater Gordiani, eius, qui cum patre dictus Augustus, in Africa cæsus est. Capitolinus.

A. Fabius Pominus, cum vxore & liberis refertur in Inscriptionibus ant. pagina 316.

Fabius Paulinus, occisus a Seuero Imperat. Spartianus.

Fabia Q. F. Priscilla, cum Basso marito Aug. L. & ab Epistol. refertur Inscript. ant. pag. 246.

Fabia Pyrallis, cum Artemisio liberto. Ibidem pag 242.

M. FABIVS QVINTILIANVS, ducta Tutilii, qui Rhetoricæ scriptor fuit, F. susceptam ex ea gnatam Nonio Celeri collocauit, viro honestissimo, conferente Plinio 5c. M nummûm. Plinius Epist. 6.

Fabius Repentinus, præfectus prætorio cum Corn. Victoriano sub Pio.

Fabius Rufinus, vir egregius.

Fabius Rusticus, scriptor historicus, citatur Corn. Tacito lib. 13. 15. & in vita Iulii Agricolæ, vbi Liuius vetetum, ipse Fabius recentiorum, eloquentissimi vocantur.

Fabius Sabinus, patrem habuit Sabinũ, insignem virum & consularem, etiam præf. vrb. sub Maximino, qui per tumultum fuste percussus est, & in publico relictus. Ad hunc Paulus, Vlpianus & Pomponius scripsere libros. Audiuit Papinianum, fuitq; de consilio Alexandri. Reliquit tres Responsionum libros ad Vitellium, 20. digestorum, & ad edictum Prætoris vrbani 5. Iuris ciuilis 3. Epistolarum 8. & ex Proculo singularem. Dictus est Cato sui temporis. Vide Rutilium, Riuallium & Zasium.

Q. Fabius Sanga, patronus Allobrogum, Ciceroni Consuli coniurationem Catilinæ prodidit. Appianus 2. Meminit quoq; Q. Sangæ in oratione contra Pisonem.

Fabius Seuerus, vir doctus, & causarum patronus sub Antonino Pio, testante id inscriptione, quæ extat Tergesti ante ianuam S. Laurentii, Inscriptionum ant. pagina 355.

Fabius Sosianus, familiaris Vopisci Historici. Vopiscus in Firmo.

C. Fabius Tertius, cum Veturia Fausta coniuge, refertur in Inscriptionibus ant. pag. 372.

Fabius Titianus, Præf. vrbi sub Constantino, & iterum sub Constanrio.

C. Fabius Valens, dux Vitellianarum partium aduersus Othonem, captus a Val. Paulino, qui Vespasiano studebat, Vrbini in custodia interficitur: caput Vitellianis cohortibus, ne quam vltra spem fouerent, ostentatum. Ipse Anagniæ equestri familia natus, Virginium & fouit & infamauit, Fonteium Capitonem occidit, Galbæ proditor, Vitellio fidus, & aliorum perfidia illustratus. Tacitus 19. & superioribus.

C. Fabius Valens, Consul cum Vetere, cum respublica Domitiani tyrannide liberata sub Nerua respirare inciperet. Vsus est hoc familiariter Pius, vt inquit Catanæus, & extat ad eum Plinii epistola libro quarto.

Q. Fabius Virgilianus, legatus Appii Pulchri in Cilicia. Cicero Epist. 3.

Fabius vir Consularis, memoratur a Suida in M. Apicio.

Fabius Vestalis, citatur vt scriptor a Plinio 7. cap. vltimo. Scripsit de pictura, teste eodem.

Vestali scribit & Ouidius in 4. de Ponto, sed nescio, eidem, an alii.

FABIANI.

Fabianus Maximus, nobilissimus vir, primus foro Romano hunc vomicũ morbum, quo nunc laboratur, intulit. De quo Cassius Seuerus, antequam ab illo reus ageretur, dixerat: Quasi disertus es, quasi formosus es, quasi dives es. Vnum tamen es non quasi Lapsana. Seneca Controuersiarum lib. 2. controuers. 5.

Fabiano rescribit Gordianus Imperator 9. Cod. tit. 51.

Fabiano alii AA. & CC. 8. Cod. tit. 40. Huius, opinor, meminit Martyrologium nostrum in Tiburtio 11. Augusti.

Fabiano, præfect. præt. Theodosius &

Valentinianus AA. 1. Cod. Ne sanctum baptisma iteretur, & de Iudæis.

Fabianus, Episcopus Rom. Ecclesiæ, & Martyr, quem prælatum sibi dolens Nouatus, pernicioſum schisma excitauit.

FABRICII.

C. FABRICIVS C. F. C. N. LVSCINVS, ter Consul, & Censor cum Q. Æmilio Pappo. De hoc videto Liuium, Ciceronem, Valerium 2. cap. 4. lib. 4. cap. 3. & seq. lib. 6. cap. 5. Gellium 1. cap. 14. Suidam Ἀπενόητος, & iterum Φαβρίκιος. Hic bellicosos Imperatores plus quam paterã & salinum ex argento habere vetuit. Plinius 33. cap. 12. Filiam huius ex ærario dotatam scribit Apuleius apologiæ suæ oratione 1. quoniam paternæ hæreditati præter opimam gloriam nihil erat, quod acceptum referret, vt Valerius lib. 4. ca. 4.

C. Fabricius Luscinus, Prætor ann. V. C. DLIX. vrbanam iurisdictionem obiuit. Liuius 33.

Q. Fabricius, Trib. pl. ſtuduit reuocando Ciceroni, pulsus ob id templo 7. Cal. Febr. Cicero ad Quirites & pro P. Sestio.

¶ Fabricius Veiento, pulsus est a Nerone Italia, quod probrosa in patres & sacerdotes composuisset, quodque principis munera vendidisset, libri eius exusti. Sub Domitiano adulator & delatorũ patronus fuit. Huius vxor Hippia Sergium gladiatorem mœchum in Aegyptum vsque secuta est. Autores horum Tacitus 15. & Iuuenalis Sat. 4. & 6. Plura de hoc Veientone Plinius Epistolarum 4. ad Sempronium Rufum.

L. Fabricius C. F. Curator viarum, a quo pons Fabricius dictus, qui ante Tarpeius vocabatur. De hoc est inscriptio in arcu pontis: *L. Fabricius L. F. cur. viar. faciendum curauit, idemq; Q. Lepidus M. F. M. Lollius M. F. Coss. S C. probauerunt.*

¶ Fabricius Thuscus, citatur subinde a C. Plinio in naturali historia.

Fabricio rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 9.

¶ FABRICIANVS, matrem adulteram, & patris Valentini parricidam, occidit, absolutus a Senatu. Plutarchus in Parall. & Fulgosus lib. 8. cap. 1.

FADII.

T. Fadius, Cicerone Consule Quæstor fuit. Trib. pl. reuocationem illius iuuit. Hunc exulẽ Cicero consolatur Epist. 5. Vbi tamen perperam T. Fabius legitur.

Fadius, miles Pompeianus, Gadibus viuus exustus a L. Corn. Balbo. Cicero Epistolarum 10.

L. Fadius, Aedilis Arpini, refertur Ciceroni ad Atticum lib. 15. epist. 8.

C. Fadius similiter ad Att. lib. 16. ep. 6.

Q. Fadius, homo libertinus, cuius filiam duxisse M. Antonium, ex eaque liberos sustulisse, scribit M. Cicero Phil. 2. & 3.

FALCIDII.

C. Falcidii meminit Cicero pro l. Manilia, vt sua ætate florentis.

Falcidii quoque meminit alterius, vt hominis potoris & comessatoris, pro L. Flacco, cuius affinis M. Ebutius, gener C. Manilius fuerint.

P. Falcidius, Trib. pl. legem tulit inter bella ciuilia Augusti & Antonii, ann. V. C. DCCXIIII. teste Dione, qua libera legãdi facultas vsq; ad dodrantem tribuebatur, ita vt quarta pars bonorum apud hæredes maneret. Nam cum antea legatis hæreditas exhauiretur, nec vllum inde emolumentum esset, multi hæreditatem adire renuebant. 6. Cod. & Inst. 2. de lege Falcidia. ¶ Vide Suidam Φαλκίδιος, & Notas Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag 194.

FALCONII.

Falconius Probus, Proconsul Asiæ, datus successor Arellio Fusco, cæso Aureliano. Vopiscus.

Falconia Proba, Adelphi, Consularis viri vxor, concinnauit centonem ex versibus Virgilianis de Christo. Vixit sub Honorio & Theodosio iuniore, vt a quibusdã traditur.

FANNII.

C. Fannius, Trib. pl. ann. V. C. DLXVII. cum ex rogatione Petiliana iudicium factum est aduersus L. Scipionem Asiaticũ de pecunia in publicum non relata. Pronuntiauit enim ex sua & collegarum aliorum, præter Gracchum, sententia, Prætori non intercedere Tribunos, quo minus in Scipionem, quem duci in carcerem ille iubebat, sua potestate vteretur. Liuius in fine lib. 8. Decadis 4.

C. FANNIVS STRABO, Consulatum post vrbem conditam anno DXCIII. cum M. Val. Messala gessit, factumque S C. est illis temporibus de moderandis sumtibus, quo iubentur, vt scribit Gellius libro 2. capite 24. principes ciuitatis, qui ludis Megalensibus antiquo titu mutitarent,

rent, id est, mutua inter sese conuiuia agitarent, iurare apud Consules verbis cõceptis, non amplius in singulas cœnas sumtus esse facturos, quam centenos vicenosque æris, præter olus & far & vinum, neqi vino alienigeno, sed patrio vsuros, neque argenti in conuiuio plus quam libras centum illaturos. Meminit huius sanctionis & Plinius lib. 10. cap. 50. his verbis. *Gallinas saginare Deliaci ceperunt, vnde pestis exorta optimas aues & suopte corpore vnctas deuorandi. Hoc primum antiquis cœnarum interdictis exceptum inuenio iam lege C. Fannii Cos.* XI. *annis ante tertium bellum Punic. ne quid volucrum poneretur, præter vnam gallinam, quæ non esset altilis. quod deinde caput translatum, per omnes leges ambulauit* &c. Eisdem Cos. M. Pomponio consulente Senatum de Rhetoribus & Philosophis, decretum est, vt curaret Prætor, si ei e republ. videretur, in Italia ne essent. Gellius noct. Attic. lib. 15. cap. 11. & Sueton. in de claris Rhetorib.

M. Fannius C. frater fuit, ex quibus patrueles nati duo, quorum vterque Caii prænomen habuit.

C. Fannius C. F. Tribunatum gessit ex arbitrio & auctoritate P. Africani non obscurum, vt testatur Cicero in Bruto, homo neutiquam elinguis, qui & causas defensitauit, & orationem reliquit de sociis & nomine Latino contra Gracchum & bonam & nobilem. Consulatum gessit cum Cn. Domitio Ænobarbo ann. V. C. DCXXXII. quem honorem C. Gracchi tamen suffragio & fauore cõsecutus erat, prælatus Opimio, quemadmodum scribit Plutarchus. Ab hoc C. Fannio latam arbitror legem Fanniam, quam plane diuersam a superiori S C. & ipso posteriorem manifeste ostẽdit A. Gellius, qui ludis Rom. item ludis plebeiis, & Saturnalibus, & aliis quibusdam diebus, in singulos dies centenos æris insumi, aliisque diebus decem, in singulis mensibus tricenos, cæteris autem diebus omnib. denos impendi, hac lege concessum tradit. Vnde Lucilius in eam iocatus Fannii centusses misellos vocat. Macrobius, & complures illum secuti, S C. illud & legem Fanniam commiscent. Sed nos diligentiæ & auctoritati Gellianæ astipulari malumus. Iosephus M. F. vocat. hunc enim esse arbitramur, qui Romæ cum Iudæorum legatis amicitiam & societatem renouauit, Antiquitatum 13. capite 16.

C. Fannivs M. F. C. Lælii Sapientis gener in minore filia Lælia, moribus & dicendi genere durior, socerum, quod cooptatus in collegium Augurum non esset, non admodum diligebat, præsertim cum ille Q. Scæuolam, sibi minorem natu, generum prætulisset, cui tamen Lælius se excusans, non genero minori, sed maiori filiæ illud se detulisse, dixit. Scripsit hic Fannius Historiam seu Annales (vtrumque enim nomen habet Cicero in Bruto) non ineleganter, auditor etiam Panætii Stoici, soceri institutum in hoc secutus. Cicero ibidem. Idem ad Atticum lib. 12. epistola 5. nominat Bruti epitomen Fannianorum.

M. Fannius C. F. Prætor anno V. C. DCLXXIII. quo anno Cicero Sex. Roscium, parricidii reum defendit.

L. Fannius, Sertorianus, suasit Mithradati societatem Sertorii, eoque negotio confecto, eidem belli contra Romanos terra marique redintegrandi auctor fit. Appianus in Mithradatic.

C. Fannius, frater germanus Q. Titinnii, memoratur Ciceroni in Verrinis.

C. Fannius C. F. occubuit in bello Pompeiano. Cicero ad Att. 11. *De Fannio*, inquit, *consoler te? pernicioſa loquebatur* &c. Huius filius inter honoratissimos Sexti Pompeii, relicto illo, transiuit ad Antoniũ.

¶ C. Fannius Chærea, vir improbus & accusator L. Roscii Comœdi, quem Cicero defendens, idcirco Fannium capite & superciliis semper esse rasis dicit, ne vllũ viri boni pilum habere videatur. Adiicit, Roscium, cum Ballionem illum improbissimum & periuriſſimũ lenonem agat, Chæream agere, quod persona illa lutulenta, impura, inuisa, in illius moribus, natura, vitaque expressa foret.

¶ Fannius Cæpio, ob coniurationem in Augustum a Tiberio accusatus, & condemnatus est. Macrobius Saturnal. lib. 1. refert, mox a damnatione a seruo in cista ad Tiberim delatum, peruectumque Hostiam, in agrum Laurentem ad villam patris nocturno itinere perductum: Cumis deinde naufragio vna expulsum, dominũ Neapoli dissimulanter occuluisse, ipsum exceptum a Centurione, nec precio nec minis, vt dominum proderet, adduci potuisse.

Fannius, garrulus & ineptus Poeta, notatur ab Horatio Sermonũ 1. Satyra 4.

C. Fannius, homo elegans, & disertus, complexus est exitus occisorum & relegatorum sub Nerone, cuius operis tres libros tantum absoluit, morte præuentus. Plura de illo Plinius in Epistolis libro 5. ad Maximum.

Fannia THRASEÆ PÆTI & Arriæ F. coniunx Heluidii, bis maritum in exilium secuta, tertio ipsa propter maritum relegata, laudatur prolixe a Plinio Epistolarum 7. ad Priscum, & 3. ad Nepotem. Opinor & Tbraseam Fanniæ gentis fuisse, cum præsertim filiam Fanniam appellarit. De hoc præclare Tacitus, Dion, Arrianus, item Plutarchus in libello πολιτικῶν παραγγελμάτων.

Fannia Minturnensis, iudicata a Mario impudica, hostem illum pronunciatũ a S. P. Q. R. & in suam custodiam deductum, ope, quantacunque poruit, adiuuit. Vide Valerium Max. lib. 1. cap. 5. lib. 8. cap. 2. & Plutarchum in Mario.

¶ Q. Fannius Restitutus, refertur vt hæres P. Barbii. Inscriptionum antiquarum pagina 251.

Fannius, cum hostem fugeret, seipsum interemit: in quem sic lusit Martialis libro secundo:

Hostem cum fugeret, se Fannius ipse peremit.
Hic rogo non furor est, ne moriare, mori?

¶ Fannius Saturninus, violator filiæ Pontii Aufidiani, refertur Valerio Max. lib. 6. cap. 1. etsi apud illum Faunius Saturninus legitur, sed mendose, vt arbitror.

C. Fannio C. L. Felici patrono C. Fannius C. L. Acutus. C. Fanniæ C. L. Extat Patauii citante Scardeonio.

¶ M. FAVCIVS M. F. Eques Rom. memoratur Ciceroni epistolarum 13.

¶ FAVENTINVS, cum Tuccia coniuge in memoriis Italicis a Petro Apiano pag. 312.

Fauentinus quidam notatur a Martiale lib. 2. & 6.

Fauentinus alius quæratur in Claudiis.

¶ FAVIAM legem de plagiariis, de qua ff. 48. tit. 15. & Cod. 9. tulit haud dubie Fauius quidam Trib. pl. sed quo tempore, incertum ignotumque nobis est.

FAVONII.

¶ Faonii scribendum ex auctoritate veteris lapidis deducto

C. Fauonius Iucundus P. F. in bello contra Viriatum occubuit, relictis ex Quinria Fabia 2. filiis Iocundo & Prudente. Testamentum eius in Lusitania factũ, lectu iucundissimum, extat apud Ioannem Bartholomæum Marlianum antiquæ Romæ topographiæ lib. 5.

nomine a Φάων Not: Fulvii Vrsin in opera Ci ceronis pag 94

M. FAVONIVS, vir Prætorius, Catonis æmulus, sed parum consideratus, & impense dicax, Pompeio candida fascia crus alligatum habenti; Non, inquit, refert, quanam in parte corporis sit diadema. exigui panni cauillatione regias illi vires exprobrans, vt est apud Valerium libro 6. capite 2. Cum idem aliquando dixisset, se simul ac pede terram pulsasset, daturam eam sibi quot milites vellet; non dubitauit postea imparato illudere. Cæsaris enim aduentu consternatis omnibus, ac nullo reipublicæ assistente exercitu; *Nunc*, inquit, *Pompei, nunc tellurem pede concute, vt copias tibi, quibus cares, submministret.* Eidem tamen in bello adhæsit, & post pugnam Pharsalicam fugienti in Aegyptum, se comitem præbuit. Interemto Cæsare, percussoribus se miscuit, tanquam patrati facinoris particeps. Quare proscriptus, post victoriam Philippensem cum multis simul captiuis capite punitus est. Quod ad genus eius dicendi attinet, Cicero ad Atticum scribens, molis potius illum, quam Moloni operam dedisse iocatur. Accusauit tamen Nasicam.

L. Fauonius Siccianus T. leg. VIII. Aug. fortunæ. Hæc inscriptio reperta est in Sylua Othonis, & extat apud P. Apianum.

¶ Fauoniana pira memorantur Plinio 15. cap. 15.

¶ FAVORINVS, inter Sophistas numeratur, de quo vide Gellium, Philostr. Suidam & Volaterranum.

FAVSTI.

Faustus, Manichæorum Episcopus, magnus laqueus Diaboli. Augustinus Confess. 5.

Faustino rescribitur a Seueto & Antonino 3. Cod. tit. 19. Hic procul dubio ille est, qui Consul fuit sub Seuero anno V. C. DCCCCLXII.

Faustinæ ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 29.

FELICES separatim positi.

Felix, testamentum non quod voluit per suum & Sicuræ serui errorem obsignauit. Cicero ad Q. Fratrem in fine tertii epistolarum.

Felix,

Felix, Præfectus prætorio ante Mitheum sub Gordiano.

Felix, Magni Consulis F. Præf. ptæt. & patriciæ dignitatis vir, ad quē iā religiosum Faustus Episcopus epistolam scripsit ad timorem Dei hortatoriam. Gennadius in Fausto.

¶ Felix Capella, patre natus Felicee Martis curia, vnde illi cognomen Martiano. scripsit Mercurii & Philologiæ nuptias. Gessit Proconsularem dignitatē, vt ipse de se in vltimo suorum voluminum epigrammate testatur.

Felix, vnus ex 18. Martyribus Cæsaraugustanis, celebratur Prudentio.

Felix, libertus Claudii, quæratur in Antoniis, & apud Tacitum.

Felix alius, quæratur in Clodiis.

Felix, cum vxore Blanda refertur inter sanctos mense Maio.

Felix, Nolensis Martyr, commendatur a Diuo Augustino.

Felix Aptungensis, ordinator Cæciliani, Carthaginensium Episcopi. Augustinus.

Felix, Manichæus, conuersus. Augustinus.

Felix & C. Hilarius, Augusti liberti. Inscription. anr. pag. 11.

¶ Feliciano rescribitur ab AA. & CC. Cod. 3. tit. 14.

Felicianæ Domnæ ab AA. & CC. 5. Cod. titul. 28.

¶ Felicissimo ab Alexandro A. 7. Cod. tit. 11. & Philippo A. ibidem tit. 14. Reperitur ad cognomen in Arminiis.

¶ Felicitati 57. filii Martyres. 6. Nonas Iulii.

¶ L. Fenestella, Historicus, moritur sub Tiberio, nouissimo eius principatu (Plinius 33. cap. 11.) septuagenarius, sepeliturque Cumis. Eusebius.

FENII.

Fenius Rufus, Præfectus annonæ, Nerone imperante, eum eam functionem legitime & sine quęstu tractasset, ob vulgi fauorem ab eodem cohortibus Prætoriis vna cum Ofonio Tigillino impositus est, cuius honoris anno 4. quod coniurationi Pisonianæ accessisset, interemptus est, vir vita famaque laudatus. Corn. Tacitus lib. 13. & 15.

Fenius Telesphorus, cum Antulla filia, cui pater ipse superstes fuit, celebratur a Martiale in fine primi.

Fenio Sabino rescripsit D. Hadrianus. ff. 48. de quæstionibus. Dubito tamen, an legendum sit, vt infra, Seruio Sabino.

FESCENNII.

C. Fescennius, Triumuir capitalis, C. Cornelium, fortissimæ militiæ stipendia emeritum, virtutisque nomine quater honore primi pili ab imperatoribus donatū, quod cum ingenuo adolescentulo stupri commercium habuisset, publicis vinculis onerauit; a quo appellati Tribuni, cum de stupro nihil negaret, sed sponsionem se facere paratum diceret, quod adolescens ille palam atque aperte corpore quæstum facitasset, intercessionem suam interponere noluerunt. Itaq; Cornelius in carcere mori coactus est. Valerius Maximus libri 6. capite 1.

Fescennia, vt vinosa, notatur eleganti epigrammate a Martiale lib. 1.

¶ Fescidius, vt bene vocalis, citatur Iuuenali Satyra 13.

FESTI separatim positi.

Festo rescribitur a Gordiano A. 8. Cod. tit. 14. & tit. 27.

Festus celebratur apud Martialem libro 1.

Festus, Senator Romæ sub Anastasio.

Festa Corolina, refertur Inscript. ant. pag. 304.

Festus, Procōsul Asiæ sub Valente, poetico & fabuloso Echeto similis. De hoc Suidas Φῆστος.

¶ Fetvs quidam Rhetor staturæ pusillæ, in quem Euctemon, homo venustissimi ingenii, Græce dixit: *Antequam te viderem, nescio Rhetor, an Soratos esses.* Seneca controuersiar. lib. 7. controuers. 4.

¶ M. Fetidivs, Eques Rom. apud Ciceronem epist. 8. Forserit Vetidius.

¶ Fidelia Verula. Inscript. anr. pagina 469.

¶ Fl. Fidetivs, *ex Comitibus hic est depositus, vixit ann. xx.* Hæc inscriptio reperta est Salonæ teste P. Apiano pag. 369.

¶ C. Fidivs, accusauit M. Saufeium in tertio Pompeii Consulatu. Ascon. Pedianus.

L. Fidius o. l. Auctus, cum Fidia o. l. Patrona, refertur in memoriis Italicis vrbis Capuæ. Inscript. ant. pag. 130.

¶ C. Fidigvlanivs Falcula, vir Senatorius, cum acceptæ ad rem iudicandam

pecuniæ accusatus esset, absolutus est. Cicero pro A. Cæcina.

¶ C. Fidvlii meminit Cicero in Vatinium.

¶ M. Fidvstivs, Senator, bis proscriptus, semel a Sylla, iterum a M. Antonio. Plinius 7. cap. 43.

¶ Fvrcellvs Pauo Reatinus, inducitur apud Terentium Varronem de re rustica tertio.

¶ Firmicvs, citatur a Plinio lib. 1. in indice 19.

FIRMII.

Firmius Cato, Senator sub Tiberio Libonem Drusum in lectum perculit, postea ob improbitatē Senatu motus. Tacit. 2. & 4.

Firmius sub Antonino (credo Caracalla) Mutiano tres tregædos legauit. Pand. 40. de fideicommissarijs libertat.

Firmius, a Proculo quæsiit. Pand. 19. titul. 1. L. 38. Celsus.

Firmio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titul. 35.

¶ Firmidivs, vt vir improbus notatur Ciceroni in de Harusp. resp. & vt Clodii assecla, in oratione pro P. Sestio.

M. Firmidius Spectatus, Inscript. ant. pag. 173.

¶ Firmianvs, scripsit ad Probum de metris Comœdiarum. Citatur a Rufino in argumento eiusdem, & tituli libello.

¶ Firmilianvs, Episcopus Cæsareæ Cappadocum Eusebio.

¶ Firminæ rescribitur a Dioclet. & Max. AA. Cod. 1. de precibus Imperatori offerendis.

¶ Firmvs, præfectus Ægypti.

Firmus, dux limitis Africani, idemque Proconsul.

Firmus, inuasor imperii contra Aurelianum. Hi tres eodem tempore vixere, teste Fl. Vopisco.

Firmus, apud Mauritaniam imperium occupans sub Valentiniano, mox extinguitur. Aur. Victor.

Firmus, Episcopus Tagastensis, apud Augustinum.

¶ Flacconillæ rescribitur a Carino & Numeriano 8. Cod. tit. 54.

FLAVII.

Flauii a flauo colore videntur appellati, fors ideo, quod primus eius gentis flauo capillitio fuerit, quod apud Italos, ob cœli solique naturam, rarissimum est.

M. Flauius, data visceratione populo in funere matris, mox Trib. pl. creatus est, ann. V. C. cccccxxv.

Cn. Flavivs Cn. F. scriba, patre libertino, Ædilis cur. vulgauit ius ciuile & fastos dies, antea etiã Trib. & Triumuir nocturnus, item Triumuir colon. deducendæ. De hoc vide Ciceronem pro L. Muræna & ad Att. lib. 6. epist. 1. Liuiũ in fine 9. Valeriũ 2. e. 1. Plinium 33. c. 1. Gelliũ 6. c. 9. & Pomponium de origine iuris. Item Chiliades Erasmi in prouerb. Cornicũ oculos cõfigere. cccc 1.

Flauius, Trib. militũ bello Pun. secundo sub Marcello, in pugna quadam victoriæ initium fecit, percusso & in fugam acto Elephanto. Plutarchus in Marcello.

¶ C. Flauius Pusio, Eques Rom. M. Druso Trib. pl. restitit. Cicero p. A. Cluentio. Fors idem, quem M. Scaurus, princeps Senatus, accusatum testimonio affixit, vt est apud Valerium 8. cap. 5. & quem seruus occidit, vt est apud eundem cap. 4.

¶ C. Flauius Fimbria, Consul an. V. C. dcl. collega C. Marii in secundo illius Cõsulatu. Meminit huius, vt luculenti patroni, & boni auctoris in Senatu, Cicero in Bruto.

C. Flavtvs Fimbria, F. opinor, legatus L. Val. Flacci Cõsulis, quo per fraudē occiso, correptis imperii insignibus, Mithradatem Pergamo expulit, Ilium euertit. Desertus ab exercitu, sua manu concidit. Liuius lib. 80. 82. & seq. Plinius de viris illustribus, Appianus, Strabo, Augustinus de C. D. lib. 3. cap. 7. &c. Huius, puto, meminit Cicero in Bruto. Homo fuit extremæ audaciæ, de cuius furiosa voce Cicero pro Roscio Amerino, Valerius 9. c. 11. Cũ Ilio a Fimbria incenso, etiã Mineruæ ædes deflagrasset, inter ruinas simulachrum antiquissimum inuiolatum stetit, spemq; restitutionis oppido portendit. Iulius Obsequens pagin. 516.

L. Flauius Fimbria, huius frater, Prætor Carbonis, fraude P. Albinouani in conuiuio cæsus. Appianus 1.

L. Flauius Fimbria, homo nouus, per inimicitias & labores ad honores cõtendit. Cicero in fine Verrinarum. Huius, opinor, est sapiens illud dictum de viro bono apud Valerium 7. cap. 2. quanquam ibi non L. sed Licinius Fimbria vocatur.

L. Flauius, Prætor Pisone & Gabinio Coss. Pedianus. Cæsari & Pompeio graius, Cicero ad Q. Fr. lib. 1. Ab hoc Tigranē filiũ per fraudē eripuit Clodius, & dimisit. Vide

Asconium

Asconium. Fuit & Trib.pl. Auctor Dion.

Q. Flauius Augur. de quo Valerius lib. 8. cap. 1.

¶ C. Flauius Alphius, Prætor & Quæsitor in iudicio Cn. Plancii, defendente illũ Cicerone, itẽ vbi est accusatus Gabinius. Cicero pro Plancio & ad Q. fratrẽ 3. Meminit Flauii Alphii, an eiusdẽ, nescio, Plin. 9. cap. 8. item Seneca lib. 1. declamat. 1.

C. & L. Flauii, Equites Rom. Ciceronis familiares, quos ille 13. epistolarũ Acilio, Proconsuli Ciliciæ, commendat. ¶ Vide Notas Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 150.

Flauiana & Caluisiana actio, item Flauianum & Caluisianum iudicium, citatur Pand. 37. de iure patronatus l. 16. & 38. si quid in fraudem patroni, &c. l. 1. & 2. & 3.

M. Flauius scriba, qui Cæsarem Dictatorem in omni constitutione adiuuit. Macrob. 1. cap. 17.

Flauii Rhetoris fit mentio apud Fabium 7. capite 5.

¶ Flauius Albinus, Flauius Dorsennius citantur Plinio lib. 1.

Quid Flauio legionem & Siciliam dari scribis? & id iam fieri? quæ tu scelera? Sic ad Atticum initio 9. cum Cæsar obsideret Pompeium Brundusii.

Flauius quidam, cæsus ab Octauiano Cæsare, capra Perusia. Appianus 5.

L. Flauius, Consul suffectus ann. V. C. DCCXX.

Stemma Flauiorum Principum, nullis maiorum imaginibus clarum.

¶ Plenius de hoc stemate Onuphrius Panuinus.

T. Flauius Petronius, municeps Reatinus, Pompeianarum partium Centurio, auus fuit Vespasiani principis. Vide Suetonium. Filium habuit T.

T. Flauius Sabinus, pater Vespasiani, publicanum egit in Asia, exercuit & fœnus apud Heluetios. Vxor illi fuit Vespasia Polla, Nursiæ orta, quæ patrem habuit Vespasium Pollionem, ter Trib. mil. præfectumque castrorũ, & fratrem Senatorem, Prætoriæ dignitatis.

P. Flauius Sabinus, fr. Vespasiani natu maior, præfectus vrbis annis 12. cum 7. annis Mæsiam rexisse, domi militiæque clarus, interemptus a Vitellianis, cum esset Consul designatus. Funus illi ductum Censorium est. Vide Tacitum.

T. Flauius Vespasianus, pater, imperauit ann. 10. Res eius gestas & honores moresque pete ex Suetonio & Tacito.

T. Flauius Vespasianus F. imperauit annis 2. m. 2. amor & deliciæ vrbis & orbis.

Flauius Domitianus T. fr. imperauit annis 15. cæsus a libertis & domesticis.

Flauia Domicilla, Flauii Libeialis, apud Ferentinum geniti, filia, coniunx Vespasiani patris, Titi & Domitiani mater fuit.

P. Flauius Clemens, patruelis Domitiani, contemtissimæ inertiæ, repente ex tenuissima suspicione ab ipso ptopemodum in Consulatu cæsus. Fuit autẽ collega Domitiani in 17. eius Consulatu. Vxor illi fuit Flauia Domicilla, quæ ab Domitiano in Pandatariam relegata est. Dion.

Flauius Sabinus, alter ex patruelib. Domitiani, cæsus ab illo, quod comitiorum Consularium die destinatum eum præco non Consulem ad populum, sed Imperatorem pronunciasset.

Flauia Domicilla, Clementis ex sorore neptis, in Pontiam relegata est, quod se Christianam testata esset. Eusebius. Meminit Hieronymus in epitaphio Paulæ.

Flauii alii, permiste positi.

Flauii sunt appellati Constantii & Valentiniani, Principes, & qui secuti sunt vsq; ad Tiberium 11. vt liquet ex vetustis inscriptionibus. Pomp. Lætus. ¶ Legatur de iisdem Caroli Sigonii historia de imperio Occidentali, & Onuphrius Panuinius de Principibus Rom.

Flauii item dicti prænominibus Longobardorum reges, initium faciente Autharo rege, anno Domini DXVII. Regino.

¶ Flauia Q. F. Salutaris, coniunx L. Publicii Italici, &c. Inscriptio festiua apud Volaterr. & in memor. Ital. pag. 139.

¶ M. Flauius Aper, Senator multæ auctoritatis sub Traiano, memoratur Plinio epistolarum 5. ad Valerianum.

M. Flauius Aper, Consul sub Hadriano ann. V. C. DCCCLXXXII. Meminit eius inscriptio vetus pag. 298. Rescripsit illi Hadrianus Pand. 38. de bonis libertorum.

M. Flauius Aper, Consul sub M. Philosopho cum T. Vitrasio, teste inscriptione pag. 126.

M. Flaulus Aper, Conſul ſub Seuero, an. V.C. DCCCCLXIX.

Apro reſcribitur a Gordiano A. 5. Cod. titul. 4. de nuptiis, & ab Alex. A. 8. Cod. titul. 53.

Apro & Piæ ab A A. & CC. 6. Cod. titul. 39.

¶ L. Flauius Chryſogonus, cum L. Flauio Syluio lib. refertur Inſcription. antiq. pag. 15.

¶ Flauius Maternianus Præfectus vrbanorum militum, abſente Caracalla. Dion.

¶ Flauia Tertulla ſuum auunculũ maritum habuit, ex eoque plures liberos tulit, quod matrimonium ob temporis diuturnitatem, & ſtatum liberorum, reſcripto Marci & Lucii Impp. confirmatum eſt. ff. 23. de ritu nupt.

¶ Flauius Martianus, accuſatus ſub Traiano & damnatus. Plinius 2. ad Atrianum, & Calliſtratus Pand. 4.

Flauius Martianus ſub Diocletiano. Ex inſcript. quæ eſt apud Volaterranum. pag. 350.

¶ Flauia Titiana Auguſta, Pertinacis Imperatoris vxor, Flauii Sulpitiani F. quem Pertinax ſuo loco Præfectum vrbi fecit. Capitolinus.

¶ Flauia Manilia VV. maxima, de qua extat inſcripnio apud Volaterranum pagina 350. Deceſſit ſub Gordiano Imperatore. Sororis eius filii fuerunt Flauii, Syluanus & Irenæus.

¶ Flauius Arabianus, præfectus annonæ ſub Aureliano. Vopiſcus.

Flavivs Philostratvs, de cuius vita, atque adeo familia, Suidas. Nomen Flauius, a Suida omiſſum, retulit Iſaacius Tzezes in Caſſandram Lycophr. pag. 138.

¶ Flauius Vopiſcus, ſcriptor Hiſtoricus ſub Diocletiano.

¶ T. Flauius Iulianus Quadratus V.C. præfectus vrbis XV. vir. ſ. faciund. Refertur in monumentis Rom. pag. 216.

¶ T. Flauius Vitalis, refertur inſcriptionum ant. pag. 295.

T. Flauius Victor, cum Flauia Vrbica F. Ibidem pagin. 290. Papinianus reſponſionum 4. reſpondiſſe ſe ſcribit ſuper contractu, quem inierat Flauius Victor cum Hellico Aſiano. Vide Pandect. 17. titul. pro ſocio.

¶ T. Flauius Genethlius numul. de baſilica Iulia. Inſcript. ant. pag. 237.

T. Flauius Receptus T. F. Ibidem pagina 389.

L. Flauius Campeſtrinus 404.

Flauia Veneria Beſſa, in monument. Germ. 427.

Flauio Proculo reſcripſit D. Hadrianus Pand. 49. de iure fiſci.

Q. Flauius Aceſtes. T. Flauius Trophimas. Inſcript. ant. pag. 285.

Flauia Trophime. 311.

T. Flauius Coſmus. 286.

Flauius Oneſiphorus. 311.

¶ T. Flauius Clemens, ſcriptor eccleſiaſticus. Opera eius enumerat Euſebius Hiſtor. Eccleſ. 6. cap. 10.

Flauius Statilius, citatur Pand. 49. de iure fiſci l. 50.

Flauius Candidus, citatur Paulo Pandect. 45. de verb. oblig. cum Chryſogono ſeruo.

Q. Flauius, familiaris M. Bruti, percuſſ. Cæſ. Fit eius mentio in vita Attici. De eodem Plutarchus in Bruto, Appianus bel. ciuil. lib. 5.

¶ Flauius Genialis, Præfectus prætor. fuit ſub Didio Iuliano, vt tradit Spartianus.

¶ Flauius Flaccus, Senator ſub Tiberio Graccho, conſilium diuitum & factioſorum de ipſo occidendo, eo ipſe die, quo periit, indicauit. Plutarchus in Gracchis.

¶ Flauius Caper, vt Grammaticus citatur Rufino in de metris comicis, item a Chariſio & Priſciano. Extat liber eius de Orthographia.

¶ Flauius Ianuarius, conſulit Papinianum per epiſtolam, cui reſcribit ille Pand. 46. de ſolutionibus & liberat. l. 94.

Flauia Dionyſia, refertur Pand. 29. ad S. C. Syllanianum.

Flauiæ reſcribitur ab A A. & CC. 6. Cod. tit. 36.

Flauia, mater Anaſtaſiæ martyris. Suidas χρυσογ.

¶ Flauio Arriano reſcripſit D. Hadrianus Pand. 49. de iure fiſci. Præfuit ſub eodem Cappadociæ, teſte Dione.

¶ Flauius Antronianus, præfectus vrbis ſub Claudio 11.

¶ Flauius Antiochianus, ſub Aureliano præf. vrb.

¶ Flauius Athenagoras ſub Seuero, cuius ille filiæ, quod bona ſubiugata fiſco eſſent, decies cẽtena dotis nomine numerari iuſſit. Papinianus Pand. 22. de Vſuris. l. 6.

Flauius

Flauius Reſpectus, Prætor, conſuluit Celſum Pandect. de minoribus 25. annis L. 3.

T. Flauius T. F. Clu. Iſidorus Eq. Rom. &c. refertur Fabricio in Antiquit. CC. 8.

Flauius Philippus V. CL. Præfectus vrbi. Ibidem pag. 187.

Flauius Sylua, ſucceſſit Lucilio Baſſo in adminiſtratione Iudææ. Ioſephus belli Iudaici libro ſeptimo, capite 28. Dubito tamen, num rectius poſſit legi Plautius Syluanus.

Flauia Domicilla, Nonis Maii. Eius alumnus fuit Auſpicius.

Flauio Celſo reſcripſerunt Diui fratres. Pand. 50. de pollicitationibus.

Flauius Ælianus leg. Aug. Pr. Pr. ſub Alexandro principe, vt habet vetus inſcriptio, quæ extat Budæ. Inſcript. ant. pagina 491. Ac fors idem eſt, quem Conſulem legimus fuiſſe cum Maximo ann. V. C. DCCCCLXXV.

¶ Flavius Belisarius, Ducum Iuſtiniani Imp. clariſſimus. De hoc Procopius, Zoſimus, alii. Nomen integrum legitur Nouell. Conſtitut. 47. Origine Germanum fuiſſe, docet proœmium Ioann. Leunclaii in Zoſimum. Venit etiam notandum, in Decretis Gratiani part. 2. C. 23. Q. 4. variata nonnihil ſcriptura dici Guiliſarium.

Flavius Stilico, vir clariſs. bis Coſ. ordinarius, magiſter vtriuſque militiæ, Comes domeſticorum & ſtabuli ſacri, &c. Vide Antiquitates Fabricii pag. 41. Plura de hoc Stilicone Claudianus & cæteri eius temporis ſcriptores.

FLAVIANI.

Flauianus, Proconſul Africæ, cuius meminit Solinus. Legatus illi fuit Octauius Auitus, de quo Plin. Epiſtolarum 9. ad Caninium. Item Plinius auunculus libro 9. capite 8.

Flauianus, Vicarius, ſeu Præfectus ſub Valentiniano 1. Marcellinus 28. De huius filio forte loquitur Symmachus apud Macrob. cum illum mirando patre præſtantiorem eſſe ait.

Flauianus, vrbi Romæ præfectus, futurorum vaticiniis deditus, Maximo imperiũ prædixit. Nicephorus Hiſtor. Eccleſ. 12. capite 39.

Flauiano reſcribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 6.

Flauiana, ob ſtupra & adulteria ſub Valentiniano 1. damnata. Marcellinus 28.

Flauianus Auennius dec. alæ Indianæ, cum Sequentia Fauſtina coniuge, refertur Inſcript. ant. pag. 466.

L. Flauianus M. libertus Adraſtus. Ibid. pag. 245.

¶ Flavites, Gothicæ gẽtis vir, quod Arcadio Imperatori fidus ſtrenue ſe contra Caianum in bello geſſiſſet, Conſul renunciatus eſt, eo perfunctus honore ann. vrbis cond. MCLIIII. Nicephorus lib. 13. c. 16.

Flauitæ in conſequendo Epiſcopatu Conſtantinopolitano fraus & interitus refertur Nicephoro lib. 16. cap. 18.

¶ M. Flavoleivs primipilus, vir fortis. Liuius 2. Dionyſ. 9.

FLORI.

Flori reperiuntur in Aquiliis, Ceſtiis, Iuliis & Valeriis.

Florus, auditor Latronis, citatur Senecæ inter declamatores, Suaſoriarum lib. 5. Fors eſt Iulius Florus.

Florus, Poeta, Iaſonis & comitum profectionem in Colchos, & velleris aurei ac Medeæ raptum, heroico carmine deſcripſit.

Paulus Florus ſub Iuſtiniano.

De Floro quodam inſcript. eſt apud P. Apianum pag. 118. ſed mendoſa.

Floro, Præfecto præt. reſcribitur a Gratiano, Valent. & Theod. AAA. 4. Cod. titul. 14.

Flora, meretrix, hæredem P. Rom. reliquit, vnde illi Floralia inſtituta.

Flora, meretrix alia formoſiſſima, quæ a Pompeio, quem mirifice amabat, in gratiam Geminii familiaris deſerta, præ mœrore contabuit. Plutarchus in Pompeio.

Floro reſcribitur a Philippo A. 5. Cod. titul. 37.

Floræ ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 17. & 8. Cod. tit. 54.

FLORENTII.

Florentius, Conſul cum Tauro ſub Cõſtantio, & præf. præt. coactus cum coniuge deliteſcere, quam diu imperauit Iulianus. Marcellinus 22.

Florentius alter, Nigriani F. officiorum magiſter, truſus in inſulam Dalmatiæ eodem tempore. Ibidem.

Florentius I. C. ſcripſit Inſtitutionum libros 12. Aduocatur in Pand. iuris ciuilis.

FLORIANI.

Florianus Imperator, Taciti Imp. fr. cum audiſſet ab exercitu Probum Auguſtum appellari, venas ſibi incidit.

Florianus, Vicarius Aſiæ ſub Valentiniano, Valente & Gratiano A A A. (Cod. 1. ne ſanctum baptiſma iteretur) & præf. auguſtalis, cui reſcribitur 10. Cod. tit. 10.

Florianus, martyr, iuſſu Aquilini, præſidis Norici, truncatus capite, & in Anaſum amnem apud Laureacum proiectus.

Floriano reſcribit Antoninus A. 4. Cod. tit. 39.

FLORIDVS, celebratur in Antiquitatibus Fabricii pagina 85. eiuſmodi epitaphio:

Quod vixi, flos eſt: ſeruat lapis hoc mihi nomen:
Nolo Deos manes. flos ſatis eſt titulo.

¶ FLORONIA, Veſtalis, ſtupri comperta & damnata, ſibi mortem conſciuit. Liuius 22.

FONTEII.

Fonteiorum genus Tuſculo, ex clariſſimo municipio, profectum eſſe, idque rerum geſtarum monumentis inciſum ac notatum cerni, memorat Cicero in Oratione pro M. Fonteio. Ibidem continuas Prætoras huic familiæ tribuit: fuit enim diu Prætoria, ad principatum vſque Cæſaris Auguſti, eius fauore & beneficio Conſularis effecta. ¶ De prænominibus Fonteiæ gentis paulo aliter Notæ Fuluii Vrſini in opera Ciceronis pag. 188.

T Fonteius, legatus P. Scipionis, Africani patris, in Hiſpania, cum ille ab hoſtibus Pœnis & Numidis circumuentus occideretur, caſtris præpoſitus, ſtrenue ea tutatus eſt, Liuius lib. 25.

M. Fonteius, legatus Q. Seruilii, cæſus eſt Aſculi cum multis aliis ciuibus Romanis initio belli ſocialis. Cicero pro M. Fonteio, Paterculus, L. Florus, Aſcon. Pedianus.

M. Fonteius F. Prætor Galliam Narbonenſem obtinuit, ex qua regreſſus, factus eſt reus pro tribunali iudicum, accuſante illum M. Pletorio, ſubſcriptore M. Fabio. Crimini datum eſt, quod ære alieno Galliã oppreſſiſſet, quod ex viarum munitione quæſtũ feciſſet, quod vini inſtituiſſet porrorium, & id genus alia quædam. Defendit illum Cicero: quæ oratio inter cæteras extat, ſed valde mutila.

Fonteia, virgo Veſtalis, M. Fonteii ſoror, memoratur in eadem oratione.

C. Fonteius, legatus M. Fonteii in Gallia, haud dubie propinquus illius.

P. Fonteius, homo plebeius, adoptauit P. Clodium patriciæ gentis & quidem ipſo natu minor, cum liberis etiã non careret. Meminit adoptionis eius Cicero in oratione pro domo ſua.

A. Fonteius, Trib. mil. quod ſeditioſus maluſque ciuis foret, a Cæſare in Africa per ignominiam dimiſſus eſt, vt eſt comment. 5.

M. Fonteius, amator hiſtoriarum, Vopiſco Hiſtorico familiaris. Meminit eius in Firmo Tyranno, ad Baſſum ſcribens.

C. Fonteius, Conſul ſuffectus ab Auguſto ann. V. C. DCCXX.

¶ Fonteius Agrippa, accuſator Libonis Scriboniani ſub Tiberio, qui & filiam ſuã capiendam in locum demortuæ Veſtalis obtulit. Tacitus 2.

Fonteius Agrippa, Conſul, Aſiam annuo imperio tenuit. Inde Moeſiæ præpoſitus eſt circa initia principatus Veſpaſiani. Tacitus 19. Ioſephus tradit, illum cæſum a Sarmatis belli Iudaici libr. ſeptimo, capite 23. Fuit idem & aquarum publicarum curator per biennium ſub Nerone, teſte Frontino.

¶ P. Fonteius Balbus, Prætor ann. vrbis conditę DLXXXVI. Hiſpaniam prouinciam ſortitus eſt. Liuius 44.

¶ T. Fonteius Capito, Prætor ann. vrbis conditę DLXXVI. teſte Liuio in fine 40. Quam prouinciam tenuerit, ſcire non poſſumus, quoniam liber ſequens 41. acephalos eſt.

P. Fonteius Capito, Prætor ann. vrbis conditæ DLXXXV. Sardiniam prouinciam ſorte adeptus eſt. Liuius lib. 43.

C. Fonteius Capito, Conſul cum Germanico Cæſare ſub Auguſto, an. vrbis conditæ DCLXIII I. proconſul Aſiam curauit. Accuſatus per Vibium Serenum, ſed fictis criminibus, a Tiberio abſolutus eſt. Tacitus 4. De hoc haud dubie intelligendum eſt illud Iuuenalis Sat. 13.

——ſtupet hæc, quæ iam poſt terga reliquit
Sexaginta annos, Fonteio Conſule natus.

Fonteius Capito, ſuperioris, vt puto, pater, familiaris Antonii. Inquit enim Horatius Serm. lib. 1. Sat. 5.

— Capi-

— Capitoque simul Fonteius ad vnguem
Factus homo, Antoni non vt magis alter amicus.

Huic illud negotiũ datum est ab ipso Antonio, vt ven ẽti ex Italia sibi, ac in Parthos ituro, Cleopatram in Syriam adduceret. Plutarchus in Antonio.

L. Fonteius Capito, Consul ann. V.C. DCCCXI. imperante Nerone. Præses Germaniæ, cæsus est sub Galba, vir auaritia ac libidine maculosus. Tacitus 17.

Fonteius Capito, fors L. fr. Consul an. vrbis conditæ DCCCXIX. itidem sub Nerone. Inuenio, qui hunc velint fuisse Germaniæ præsidem, & cæsum potiente rerum Galba.

¶ C. Fonteius Crassus, in Hispania cum 3. millibus hominum prędatum profectus, locoque iniquo circumuentus ab Hasdrubale, ad primos tantum ordines relato cõsilio, incipiente nocte, quo tempore minime expectabatur, per stationes hostium prorupit. Frontinus Stratagematum 1. & 4. vtrobique cap. 5.

¶ Fonteius Magnus, homo Græcus, respondit Plinio pro Bithynis aduersus Rusinum Varenum. Plinius Epistolarum 5.

Fonteius Carthaginensis, scripsit Paganus de mundanda mente ad videndum Deum, sed postea baptizatus, Christianus mortuus est. Augustinus retractationum 1. cap. 26.

M. Fonteius, domum Rabirianorum Neapoli emit H.S. CCC.XCIII. Cicero ad Atticum 1.

¶ Fontianvs, Poeta, prouincias Romanorum carmine descripsit.

¶ Fortvnatvs & Epaphroditus fratres LL. Vespasiani, referuntur apud P. Apianum inscript. ant. pag. 282.

Fortunato rescripsit M. Imperator Pandect. 22. de vsuris.

Fortunato alii rescribitur a Probo A. 5. Cod. tit. 4.

Fortunatus, Manichæus, confutatur a D. Augustino.

¶ M. Fostivs Flaccinator, Tribunatum militum Consulari potestate gessit ann. V. C. CCCXX. Apud Liuium lib. 4. mendose Folius legitur, quomodo & apud Diodorum Phalinios.

¶ Fronditivs, miles, fronde capiti imposita transnatans Vulturnum, præclara aduersus Hannibalem facinora edidit. Plinius 17. 1.

¶ C. Frontinivs Nigrinus, refertur in memoriis vetustis pag. 272. & 274.

¶ Frontones in compluribus familiis reperiuntur, incertũ tamen cui ex Frontonum numero rescribat Alexander A. 9. Cod. tit. 49. & cui item AA. & CC. 4. Cod. Si certum petatur, & 6. Cod. tit. 54.

Fronto, orator, sub Seuero Imp. Suidas ὁρίζων.

Fronto dictus est vnus ex 18. Martyrib. Cæsaraugustanis.

¶ Frontonivs, citatur Pandect. 48. de acquirenda vel omitt. hæred. 98.

¶ Frvctvosvs, Episcopus & Martyr Tarraconensis, refertur Prudentio in libro περὶ στεφάνων.

¶ T. Frvgivs, 15. legionis in obsidione Hierosolymorum sub Tito præfectus. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 9.

¶ Frvmentii duo, Martyres, referuntur Victori Vticensi lib. 3.

¶ Fvlcivs Causidicus, & vehemens accusator, vna cum Captio citatur Horatio Sermonum 1. Sat. 4.

FVLCINII.

C. Fulcinius, legatus ad Veientes missus cum aliis tribus, iussu Tolumnii regis cæsus est. Liuius 4. Cicero Philipp. 9.

M. Fulcinius, Tarquiniensis, & domi suæ cum primis honestus fuit, & Romæ nõ ignobilem argentariam fecit. Habuit in matrimonio Cesenniam, ex eodem municipio summo loco natam, ex qua filiam suscepit, qua & hęrede decessit. Cicero pro A. Cecina.

M. Fulcinius M. superioris F. vxore ducta, mox patris fata secutus est. Hæredem P. Cesennium reliquit. Cicero ibidem.

L. Fulcinius C.F. accusauit M. Saufeium. Ascon. Pedianus.

¶ Fulcinius Trio, nobilis accusationibus, & Consul sub Tiberio, an. vrbis conditæ DCCLXXXIII. Vide Tacitum libro quinto. Accusatus sub eodem principe, mortem ipse sibi conscisiuit. Dion 57. non procul a fine. Cæterum de notione & significato vocis Trio agit Varro libro 6. de lingua Lat. & item Gellius libro secundo capite 21.

¶ Fulcinius Priscus IC. citatur Neratio de donationibus mortis causa factis, & Paulo de vi & vi armata, item Vlpiano

de Impensis in rebus dotalibus factis, & de legatis & fideicommissis 5.

¶ Fvlgentivs Placiades, patre Fulgētio, matre Martiana, ex nobili Carthaginensium Senatorum genere natus.

¶ Fvlgino rescribitur ab Alexandro Imp. 4. Cod. tit. 57.

¶ T. Fvllonivs Bononiensis 150. annos census est in Claudii Cæsaris censura. Plinius lib. 7. cap. 48.

FVLVII.

Fuluiam gentem etsi plebeiam, honoribus tamen & rebus gestis claram ac nobilem extitisse, satis indicat Liuius. Eandem ab Hercule, iam labotibus perfuncto, sacra accepisse, Cicero docet in orat. pro domo sua. Quo tempore autem in vrbem venerit, aut quo potissimum auctore nitatur, incertum est. Primum ex Fuluiis, qui Consulatum Romæ gesserit, Liuius nominat L. Fuluium (Cassiodorus adiicit Curui cognomen) eiusque Consulatus refertur in annum V. C. cccc xxxii. Quem si statuemus esse, de quo Plinius libro septimo, capite 43. prodidit, Tusculanorum rebellantiū Consulem, cum transisset ad Romanos, confestim eodem honore a P. R. ornatum; eodemque anno, quo fuerit hostis, Romæ triumphasse ex iis, quorum Consul fuerat, haud dubie Tusculo venisse gentem Fuluiam, quomodo & Porciam, sentiendum est. Cumque ex hoc Pætos & Centumalos produxerimus, a M. fr. qui secundum nonnullos ann. vrbis conditæ cccc xl ix. in T. Minutii demortui Consulis locum suffectus est, teste Liuio libro 9. Flaccos & Nobiliores descendere consentaneum fuerit. Sed hic nihil asserimus, coniecturis tantum, iisque valde tenuibus, nitentes. Illud satis constat, post Fuluium Pætum, Centumalos, Flaccos & Nobiliores imprimis enituisse, de quibus ordine iam agemus. Vnum hoc præmittentes, de Tusculana Fuluiorū origine sententiam etiam Ciceronis testimonio confirmari Philip. 3. *Si Arcinam*, inquit, *vxorem non probas, cur probas Tusculanam?* Erat autem vxor Antonii Fuluia.

M Fuluius Pætus, Consul ann. V. C. cccc l iiii. quo tēpore Nequinum, oppidum Vmbriæ, dubium ab illo ne an a collega, T. Manlio Torquato, captum in ditionem P. R. venit. Liuius lib. 10.

Cn. Fuluius Centumalus, legatus M. Valerii Coruini Dictatoris, triennio post, id est, ann. V. C. cccc l v. fit Consul, triumphatq; de Samnitibus. Deinde tertio post anno Proprætor contra Hetruscos rem ex sententia gerit, multis cæsis. Liuius libro decimo.

Cn. Fuluius, Quæstor, interceptus ab Hannibale.

Cn. Fuluius Centumalus, haud dubie Cn. Fuluii, Quæstorii, F. id quod ratio tēporum arguit, Consul ann. V. C. dxxv. Illyrios domuit, eorumque reginā, Teucā, teste L. Floro lib. 2. cap. 5. & Polybio libr. 2. Prætor ann. dxli. Suessulam cum duab. legionibus tenuit. Consul iterum ann. dxl iii. (Sic enim multi sentiūt, etsi apud Liuium numerus omissus est) Apuliam prouinciam habuit; in qua prorogato imperio, sequenti anno apud Herdoneam cum Hannibale congressus, cum 12. Tribunis militum occubuit, exercitu ex magna parte ad internecionem cæso. Liuius 26. & 27.

M. Fuluius Centumalus, Prætor an. V. C. dlxi i. iurisdictionem vrbanam obtinuit, Cn. Domitio L. Quintio Cos. Liuius 35. Eidem negotium datum est, vt Quinqueremes nouas 50. faceret, cum P. R. se aduersus Antiochum præpararet. Ibidem.

Flacci.

Q. Fuluius Flaccus, Consul ann. vrbis conditæ cccc lxxx ix. cum Appio Claudio Pulchro, quando sumptum aduersus Carthaginenses, seu Pœnos, bellum primum. Gellius illi M. prænomen tribuit 17. capit. 21. Huic liberi fuere Q. Cn. & C. Fuluii, fratres.

Q. Fvlvivs Flaccvs, duobus Consulatibus gestis & Censura, belli Pun. secundi anno 3. fit Pontifex in locum Q. Ælii Pæti, qui in pugna Cannensi ceciderat. Sequenti anno creatus Prætor, vrbanam sortem in iurisdictione habuit. Scripsit etiam iussu Patrum quinq; M. peditum, & 400. equites, quæ legio cum T. Manlio Torquato, Consulari & Censorio viro, in Sardiniam missa est. Prætetea cum bellum ita poscceret, cum 25. nauibus missus est ad suburbana littora tutanda, quibus paulo post aliis 25. nauib. adiectis, iussus est nō

tueri

rueri modo Italiæ oram, sed & explorare de Macedonico bello. Fabio IIII. Marcello III. Cos. Q. Fuluio, nondum Prætori refecto, extra ordinem vrbana prouincia vt esset, vtque Cos. ad bellum profectis vrbi præesset, decretum est. Interiecto anno, a C. Claudio Centone Dict. Magister Equitum dictus, & ab eodem cũ App. Claudio crearus Consul tertium, simul Hannonis castra cepit, vbi supra sex millia hostium cæsa, supra 7000. capta sunt, simul Capuam cum collega obsidione clausit. Prorogato illi imperio, cum Hannibal ad vrbem tenderet, ipse quoque ad patriæ defensionem profectus est: cui ne minueretur imperium, si in vrbem venisset, decreuit Senatus, vt illi pat cum Cõsulibus imperium esset. Hannibale submoto, ad Capuam rediit, qua per deditionem recepta, Senatum Campanorum securi percussit. Comitiorum causa dictator dictus, comitia habuit, quibus ipse quartum Fabius Maximus quintum Cos. facti. Habuit & comitia Censoribus creandis, quibus creati M. Cornelius Cethegus, P. Sempronius Tuditanus, nondum Consulares. Inde Lucanos, Hirpinos & Volscenres clementer in fidem recepit. Expleto honore, prorogatur illi imperium, ac iussus est Brutiis præesse Proconsul. Hæc Liuius, apud quem præterea de morte & fine eius nihil. De triumpho ei denegato, Valerius Maximus libr. 2. capite 3. de crudelitate in Campanos a Iubellio exprobrata, lib. 3. cap. 2.

Cn. Fuluius Flaccus, Prætor ann. vrbis conditæ DXLII. Q. fratre III. Consule, prouinciã Apuliam sortitus est; in qua fœde cæsus, fugatusque ab Hannibale, totum fere exercitum amisit. Quamobrem accusatus, Tarquinios exulatum abiit, nihil illi fratris gratia & triumphis opitulantibus. Liuius 25. & 26. Fors hic est, quem scribit Valerius, spreto triumpho, qui offerebatur, post publica quæstione afflictum, & exilio multatum, libr. 2. capite 3. Vide an ad eundem locus pertineat lib. 8. cap. 4.

C. Fuluius Flaccus, Q. fratris apud Capuam legatus.

M. Fuluius Flaccus, fors frater patruelis, creatur X. vir diuidundis agris mox post bellum Pun. secundum per Scipionẽ confectum, ann. V. C. DLIII. Liuius 31. M. Fuluii Flacci vxorem fuisse Sulpitiam, Paterculi filiam, quæ e centum matronis delecta, Veneris simulachrum dedicaret, scribit Solinus cap. 7.

Q. Fuluius Flaccus, Prætor ann. V. C. DLXVII. Sardiniam tenuit. Consulatum ægre tandem post tres repulsas assecutus est, suffectus C. Pisoni vitrico, mortuo ann. DLXXIIII. Mater illi fuit Quarta Hostilia, quæ quod filio parasse viam ad eum honorem videretur, marito per venenum haud dubie sublato, damnata est. Liuius 38. & 40. Hunc Q. Fuluium Flaccum crediderim superioris M. Fuluii Flacci filium esse.

Q. Fuluius Flaccus, Q. Fuluii Flacci, quater Consulis F. teste Paterculo, designatus Ædilis curulis ann. vrbis conditæ DLXIX. mortuo repente C. Decimio Flauo, qui Præturam vrbanam sortitus erat, Præturam in locum eius pertinacissime petiit, populi studiis adiutus, quam tamen aduersante Senatu & magistratibus, assequi non potuit. Gessit eam triennio post. cumque citerior Hispania ei contigisset, Vrbicuam cepit & diripuit, Celtiberos insigni pugna vicit, cæsis illorũ ad 23. M. 4. millibus captis, Contrebiam ad deditionem coegit, iuxtaqi eam rursus ad 12. millia Celtiberorum cecidit, vnde supplicationes decretæ. Decessurus e prouincia, cum in saltu ab hostibus oppressus esset, facto victoriæ initio per equites, equestri Fortunæ templum, Ioui ludos vouit, 17. illorum millia trucidauit. Regressus in Italiam, cum absens Pontifex factus esset, creatur Consul cum L. Manlio Acidino fratre, sed in aliam genrem per adoptionẽ dato, quod præterea nullis aliis, qui fratres extiterint, tributum est, vt scribit Paterculus, moxque de Celtiberis triumphauit. Interiecto anno, eodem die, quod fuit notabile, de Liguribus triumphum egit. Censuram adeptus cum A. Posthumio Albino, cum ædem equestris Fortunæ, quam bello Celtiberico vouerat, impensius ornare vellet, tegulas marmoreas, quibus ædes Iunonis Laciniæ tecta erat, ad dimidiam partem aufert. Quam rem Senatus improbauit, & tegulas referri curauit. Ipse ob id per Iunonis iram mente alienior, anno proximo, cum & duorum filiorum, alterius mors, alterius grauis valetudo nũciata esset, laqueo vitam finiuit. Liuius 39. 40. 41. & 42. Valerius libr. 2. cap. secundo. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 49. Præter L. Manliũ, fratres habuit M. & Cn. Ful-

uios. M. Legatus illi in Hiſpania fuit Cn. ab ipſo Cenſore Senatu motus eſt. Auctores Paterculus lib. 1. Liuius lib. 41. Valerius libr. 2. capite 2. Frontinus libr. 4. capite 1. Etſi in Liuio mendoſe pro Cn. L. legitur.

M. Fuluius Flaccus, fors eius Q. Fuluii Flacci, quem diximus C. Piſoni vitrico in Conſulatu ſucceſſiſſe, frater, Triumuir fuit cum Q. Fabio Labeone & Q. Fuluio Nobiliore deducendis coloniis Pollentia in Picenum, & Piſauro in Gallicum agrum, ann. vrbis conditæ D L X X. Liuius 39.

Ser. Fuluius Flaccus, Cos. ann. V. C. DCXIX. Vardeos in Illyrico ſubegit. Liuius lib. 56. Meminit huius vt diſerti & litterati viri Cicero in Bruto. Extabat de hoc ipſo Ciceronis ætate Curionis de inceſtu nobilis oratio. Cicero ibidem.

C. Fuluius Flaccus, Conſul ann. V. C. DCXX. cui commiſſum eſt bellum fugitiuorum. Liuius & Eutropius.

M. Fvlvivs M F. Q. N. Flaccus, Conſul ann. V. C. DCXXIX. primus omnium tranſalpinos Ligures domuit, miſſus in auxilium Maſſilienſibus aduerſus Falanios Gallos, qui fines illorum populabãtur, vnde etiam triumphauit. Florus ſeu Liuius 60. & Plutarchus. Cicero in Bruto mediocrem illum Oratorem vocat, & ſcripta quædam reliquiſſe ſcribit. Primus & hic Italos ad petendam ciuitatem extimulauit, tantæ homo ſuperbiæ, quemadmodũ ſcribit Valerius 9. capite 5. vt monenti, atque etiam deprecanti Senatui, ne pernicioſas reipublicæ leges introduceret, reſponſum non dederit. Cęſus eſt in partibus C. Gracchi vna cum impubere filio. Saluſtius in Iugurtha, Liuius 61. Cicero Philippica 8. cum duobus filiis aduleſcentulis periiſſe ſcribit. Nam & alterum, quanquam inſontem (Appianus libr. 1. Quintum vocat) in carcerem coniectum, Conſul Opimius, victoria potitus, occidit, vt Plutarchus. Fuluia filia nupſit P. Lentulo, mater Lentuli Suræ, vt Cicero orat. 4. in Catilinam. Ibidem de eius filiique cæde hiſtoriam repetit. Adde quæ habet in orat. pro domo ſua ad Pontifices, vbi fratris Q. Catuli ſocerum vocat. Reliquit igitur & alteram filiam, Fuluiam; niſi forte prior illa vtrumque maritum habuit. Certe idem Cicero etiam L. Cæſarem, qui Cos. fuit ann. vrbis conditæ DCXC. Fuluium hunc auum habuiſſe, tradit.

Nobiliores.

Venio nunc ad Nobiliores: quorum primus Ser. Fuluius Nobilior, Conſul legitur fuiſſe cum M. Æmilio Paulo ann. vrb. cond. CCCCXCIIX. Puto natum M. Fuluio, qui Tribunus militum fuit anno CCCCLVI.

M. Fvlvivs Nobilior, illius haud dubie nepos, Prætor ann. vrbis conditæ DLXI. in vlteriori Hiſpania magnas res geſſit per biennium, vnde vrbem ouans ingreſſus eſt. Conſul ann. DLXV. contra Ætolos miſſus, Ambraciam, munitiſſimum illorum oppidum, totamque gentem ad faciendam deditionem compulit, Cephaleniam inſulam in poteſtatem populi R. redegit, deque his triumphauit. Cenſor factus cum M. Æmilio, Pontifice Maximo, priuatas inimicitias, petente Senatu, depoſuit, vt Macrobius 1. cap. 8. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pagina 94. Huic M. Cato obiecit, quod milites per ambitionem coronis de cauſis leuiſſimis donaſſet, vt eſt apud Gellium 5. capite ſexto. Sed & idem Cato valde in eo vituperabat, quod Poetas ſecum in prouincias duxiſſet, Ennium notans, quem ille in Ætoliam duxerat, vt meminit Cicero Tuſcul. 1. item Plinius de viris illuſtribus, vbi quidem Ennium Fuluii amicum vocat, & victoriam de Ætolis per ſe magnificam inſigni eius laude celebratam ait. Placuit etiam de hoc Fuluio ex Eumenii Rhetoris oratione pro ſcholis inſtaurandis locum ſane memorabilem adiicere, qui ita habet: *ÆEdem Herculis Muſarum in circo Flaminio Fuluius ille Nobilior ex pecunia Cenſoria fecit, non id modo ſecutus, quod ipſe litteris & ſumma Poetæ amicitia duceretur, ſed quod in Græcia cum eſſet imperator, acceperat Herculem Muſagetem eſſe, id eſt comitem ducemque Muſarum idemque primus nouem ſigna, hoc eſt omnium Camanarum, ex Ambracienſi oppido translata, ſub tutela fortiſſimi numinis conſecrauit, vt res eſt, quia mutuis operibus & præmiis iuuari ornarique deberent: Muſarum quies defenſione Herculis & virtus Herculis voce Muſarum.* Hæc ille. Meminit ædis Herculis Muſarum Macrobius quoque libt. 1. Saturnal. capite duodecimo, meminit Faſtorum Fuluii, in eadem æde collocatorum. Item Ouid. 6. Faſtorum, & nos infra plura afferemus in hiſtoria L. Martii Philippi. Præterea de

Faſtis

Fastis Fuluii notandus Cælii locus apud Charisium lib. 1. pag. 138.

M. Fulnius Nobilior, M. filius haud dubie natu maior, Consul ann. vrbis conditæ DXCV.

Q. Fuluius Nobilior, & ipse M. F. adhuc prætextatus Triumuir factus est Epulonum ann. vrbis conditæ DLXXIIII. Idem Consulatum gessit, ann. DCI. & Censuram ann. DCXVII. cum T. Annio Lusco. Ennium Poetam ciuitate donauit, vt meminit Cicero in Bruto: etsi paulo ante defunctũ illum Q. Martio Cn. Seruilio Coss. tradit. ¶ De Censura eius Fragment. Sex Pompeii pag. 95.

M. Fuluius Nobilior, socius Catilinæ Sallustio.

M. Fuluius, Tribunus mil. ann. V. C. DXLV.

¶ L. Fuluius Argentarius, cum bello Pun. secundo coronam rosaceam gestare visus esset, vsque ad eius belli finem in carcere detinetur. Plinius lib. 21. cap. 3.

¶ Q. Fuluius Gillo, Ædilis cur. ann. V. C. DLII. cum L. Licinio Lucullo. Prætor biennio post Siciliam prouinciam habuit, cum & in 10. Scipionis Africani legatis vnus fuisset. Liuius 30. & 31.

A. Fuluius, Senatorii ordinis, filium ad Catilinam proficiscentem, & ex itinere retractum, necari iussit. Salustius & Valerius 5. cap. 8.

Fuluius quidam alius filium perditum, & de parricidio suspectum, cum iussu Patrum conscriptorum comprehensus esset, tamen hæredem omnium bonorum instituit. Valerius 5. cap. 9.

M. Fuluius, homo nouus, cui P. R. tantum tribuit vt pene assentatione sua, quibus vellet, principatus conciliaret. Velleius volum. posteriore sub finem.

¶ M. Fuluius Bambalio, homo nullo numero, quo nihil potuit esse contemtius, qui propter hæsitantiam linguæ, & stupore cordis, cognomen ex contumelia traxit. Cicero Philip. 3. Huius filia fuit Fuluia, Clodio, Cutioni & Antonio nupta.

Fuluia, mulier nobilis, sed parum pudica, quæ per Q. Curium assectatorem cõiuratione Catilinæ cognita, totam rem Ciceroni Consuli, atque aliis pluribus aperuit. Vide Sallustium. Meminit eius etiam Papinianus Pandect. 48. ad L. Iuliam maiestatis. De eadem forte Valerius libro 9. capite 1.

FVLVIA, Clodii primum, deinde Curionis, postremo M. Antonii vxor, filia fuit Semproniæ neptis Tuditani, qui, vt est apud Ciceronem Philip. 3. cum palla & cothurnis numos populo spargere de Rostris solebat. Patrem habuit Bambalionem quendam, de quo ante. Meminit Bambalionis huius & Dion in oratione Ciceronis in fine. Ipsa nihil muliebre præter corpus habẽs, magistratus regere & imperate docta fuit, quæ post victoriam Philippensem gladio cincta, cunctaque miscens, L. Antonium, mariti fratrem, contra Cæsarem armauit, bellumque Perusinum excitauit. Quo tandem feliciter per Cæsarem profligato, cũ Antonius se dedidisset, Fuluia ex Italia in Græciam enauigauit; vbi morbo correpta, ex dolore & fortunæ aduersantis impatientia, decessit. Autores Appianus & Plutarchus. De eadem Iosephus libr. 18. Ant. capite quinto. Buccam alteram ei inflatiorem fuisse, idque notantem Sex. Clodium Rhetorem eam styli acumẽ tentare dixisse, legimus apud Suetonium de cl. Rhetor.

Fuluius quidam proscriptus a Triumuiris, ab vxore, quam seruam & manumissam duxerat, proditus est. Appianus 4.

¶ Fuluius Gallus, duxit ordines in exercitu Antonii, qui & contra Partbos pugnans occiditur. Plutarchus in Antonio.

L. Fuluius Nacca, fr. FVLVIÆ, quam diximus P. Clodii, Curionis & Antonii coniugem fuisse, Pontifex factus est adiuuante P. Clodio, sororis marito, tum Trib. pl. suoq; illum fratri præferente. Cicero pro domo sua. Ibidem Murænæ priuignus, & in Oratione pro Muræna L. Nacta, & adolescens summo loco, vocatur. Cæterum de cognomento, Nacca, hæc legimus apud Sex. Pompeium libr. 12. *Naccæ*, inquit, *appellantur vulgo fullones, vt ait Curiatius, quod nauci sint, id est nullius precii.* Item: *Quidam aiunt, quod omnia fere opera ex lana naccæ dicantur a Græcis.*

¶ Fuluius Setinus, Senator, gratificaturus Cæsari Dictatori, depugnare in arena voluit, sed per Cæsarem prohibitus est. Dion lib. 43.

Fuluia, nobilis matrona, quomodo per Indæos decepta, bonisque suis exuta sit, & Iudæi Roma exacti, cum Tiberio Imp. Saturninus, Fuluiæ tutor & amicus, rem indicasset, narrat Iosephus 18. capite 5.

¶ Fuluius Posthumius, secutus partes Cæsaris. Commentario 3.

¶ Fuluius Hirpinus, aprorum cæterorumque Sylvestrium viuaria primus togati generis inuenit, qui in Tarquiniensi feras pascere instituit, nec illi diu imitatores defuere L. Lucullus & Q. Hortensius. Plinius 8. cap. 52. De eodem Varro lib. 3. de re rust. cap. 12.

¶ P. Fuluius Veratius, lectissimus homo dicitur Ciceroni pro L. Flacco. Accusauit Milonem, teste Pediano.

¶ Fuluius Sparsus, citatur subinde apud Senecam inter illustres declamatores, quē inter scholasticos insanum, inter insanos scholasticum fuisse ait. Vide declam. lib. 1. declam. 7. Dicebat valenter, sed dure: ad imitationem Latronis se addixerat, non tamen vnquam ei similis erat, nisi cum eadē diceret. Vtebatur suis verbis, Latronis sententiis. Seneca initio libri 10. Controuersiarum.

Fuluius Sabinus, Prætor vrbanus sub Aureliano. Vopiscus in Aureliani vita.

¶ Fuluius Aurelius, legatus legionis in Mæsia sub Othone, donatur Consular. ornamentis. Tacitus lib. 17.

¶ Fuluius Boius, dux Rhetici limitis sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

¶ Fuluius Pius, auus maternus Seueri Imp. per Fuluiam Piam filiam.

¶ Fuluius Anulinus Cos. ann. V. C. DXCVIII.

Fuluius Κομάζων, Cōsul sub Heliogabalo ann. vrbis conditæ DCCCCLXXII. & præf. vrb.

¶ Fuluius Asprianus, scriptor vitæ Carini Imperatoris, citatur a Vopisco.

¶ Fuluius Æmilianus, Consul cum Numio Albino sub Seuero. Pand. de donat. inter vir. & vx. ex Vlpiano.

¶ Fuluio Caro, Proconsuli Cretæ, rescribit D. Hadrianus Pand. 48. tit. 16.

¶ Q. Fuluius Thallus, refertur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pag. 246.

Fuluius Restitutus patronus.

Fuluius Homullus libertus. Ib. pag. 8.

FVNDANII.

C. Fundanius, Ædilis pl. cum Tib. Sempronio, mulctam dixit Claudiæ, Appii Cæci filiæ, quod a ludis, quos spectauerat, exiens, cum turba populi iactata esset, fratrem optasset reuiuiscere, quo classem denuo in Siciliam ducens multitudinem istam, a qua sic conuexata foret, perditum iret. Gellius lib. 10. cap. 6.

¶ C. Fundanius Fundulus, Consul ann. V. C. DX.

M. Fundanius, Ædilis pl. cum L. Villio Tappulo, per quos aliquot matronæ apud populum probri accusatæ, quædam ex iis damnatæ, & in exilium actæ. Liuius 25. non procul ab initio.

M. Fundanius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ DLIX. L. Valerio M. Catone Cos. cū collega L. Valerio tulit ad plebem de Oppia lege abroganda. Estque tum ea lex annis 20. post abrogata, quam lata, frustra renitente Catone, & Iuniis M. & P. Trib. pl. intercedentibus. Liuius initio 34. apud quē super ea re orationes aduersariq; grauissimę Catonis & L. Valerii Trib. pl. referuntur. DXLII.

C. Fundanius, socer M. Varronis, quem & Varro ipse præceptorem habuit. Sic Catanæus. Fors hic est C. Fundanius, de quo Cicero lib 1. epistol. ad Q. fr. epist. 2. Ad Fundaniam vxorem suam Varro scripsit lib. 1. de re rustica, ipse iam octogenarius, vt fatetur in procœmio. Sed & de Fundanio agit ibidem.

Fundanius, amicus Horatii Poetæ, ad quem scribit Sermonum 2. Satyra 8.

C. Fundanius, Eques Romanus, a Pompeio F. in Hispania transfugit ad Cæsarem. Comment. 6.

Fundanius, Rhetor, memoratur Augustino Tomo 7.

¶ T. Fvndilivs Geminius VI. vir Aug. refertur honorifica inscriptione apud P. Apianum pag. 144. in monumentis Reatinis.

¶ Fvrcellivs Pauo, refertur Varroni de re rustica.

FVRII.

Furiam gentem antiquissimam esse cōstat, de qua dignum admiratione est, quod scribit Hieronymus ad Furiam, nobilem sui temporis matronam, a Camillo vsque nullam vel raram secundas nuptias nouisse. Enituerunt in ea maxime Camilli, Phili, Medullini & Pacilii, ne cæteros commemorem. Sed quia vetustiores fuere Phili & Medullini, ab illis exordiendum esse duxi.

Phili.

Sex. Furius Philus, Consulatum gessit, cum Cn. Martius Coriolanus patriæ bellū inferret. Id accidit ann. V. C. CCLXVI.

Agrippa

Agrippa Furius Philus, Trib. mil. fuit Consulari potest. an. V.C. CCCLXIIII.

P. Furius Philus, Cos. fuit ann. vrb. cond. DXXXI. cũ C. Quintio Flaminio. Septimo anno post, flagrante bello Punico secũdo, Prætura nactus, inter ciues Rom. & peregrinos ius dixit. Post quem magistratum cum vnus annus abiisset, Censurã obtinuit, collegam sortitus M. Attilium Regulum. In quo honore ne lustrũ cõderet, morte prohibitus est, Fabio IIII. Marcello III. Cos. Habuit & sacerdotium Auguratus. Liuius lib. 22. 23. & 24.

P. Furius Philus, superioris F. consilium L. Metelli de deferenda Italia propter cladẽ Cannensem P. Scipioni prodidit, propter quod factum Metellus postea a P. Furio Philo patre, Censore, Senatu motus est. Idem Liuius auctor.

P. Furius Philus, Prætura adeptus an. V.C. DLXXIX. Hispaniam citeriorem prouinciã habuit. Qua male administrata, cũ triennio post per prouinciales Romæ grauissimis criminibus accusatus, ampliatusq; esset, vbi de integro causam dicendã vidit, damnationem metuens, Præneste in exilium concessit. Liuius lib. 41. & 43.

L. Furius Philus, Prætor P. Licinio C. Cassio Cos. Sardiniam prouinciam tenuit ann. V. C. DLXXXIII. Apparet hunc P. Furii, Prætorii viri, fratrem fuisse.

P. Furius Philus, Consulatum gessit an. V.C. DCXVIII. De hoc est graue innocẽtiæ ac fiduciæ suæ exemplum apud Valer. Maximum lib. 3. c. 7. hostes suos pro legatis in Hispaniam, quam prouinciã sortitus erat, secũ ducente. Cicero in Bruto L. prænomẽ illi tribuit: *L. Furius Philus*, inquit, *perbene loqui putabatur, litteratius q; quã cæteri.*

Medullini.

¶ Sex. Furius Medullinus. Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

Sp. Furius Medullinus, cum aliter cõuenire non posset, e plebe Cõsul assumtus, datusq; collega Cæsoni Fabio, iam iterum honorem istum ineunti, ann. vrbis conditę CCLXXIII. aduersus Æquos mouit, omniaque late populatus, non ausis hostibus manum conserere, diuitem prædis exercitum domum reduxit. Dionysius lib. 9. Liuius. 2.

CCLXXX. L. Furius Medullinus, Consulatum gessit cum C. Manlio Volsone, etsi Dionysius A. prænomine, Liuius gentis nomine Manliũ vocet. Census his Consulib. actus est, inuentaq; ciuium plus quam c. & III. millia, vt habet Dionysius 9. Liuius vtrumque, quod in eo honore tribunitiis actionib. & agrariæ legi magnopere restitisset, sequenti mox anno reum apud populũ factũ scribit.

P. Furius Medullinus, Consul cum L. Pinario, a bellis quietum annũ habuit. Lectus postea Triumuir coloniæ Antium deducendæ, ac demum fratri Sp. Furio Consuli legatus in bello aduersus Æquos, eruptione pugnãs, cũ auidius cedentes hostes insecutus esset, circumuentus a tergo, cum suis oppressus est. Liuius 2. & 3.

Sp. Furius Medullinus Fuseus P. fr. primum Consul an. V.C. CCXC. pulsus ab Æquis, contra quos missus erat, & obsessus, p T. Quintiũ Proconsulẽ, quẽ laturum suppetias Senatus emiserat, liberatur. Vndecimo año post Sex. Quintilio Varo Cos. sufect°, in magistratu successit. Liu. 3. Dio. 10.

Agrippa Furius Medullinus, collega T. Quintii in quarto illius Consulatu ann. V. C. CCCIX. vir humanus & ciuilis, quique se Quintio, tantæ auctoritatis duci, non grauatim submitteret; vnde ab iis, tã concorditer in Volscos profectis, clarissima victoria relata est, omnisq; præda, quam abegerant hostes, recepta. Liuius sub finem 3.

L. Furius Medullinus, septies Trib. militum Consulari potestate, bis Consul extitit. Nihil in his magistratibus omnib. memoria dignum egisse legitur, nisi quod primo Consulatu ductis legionibus in Hernicos, hosteq; nõ reperto, Ferentinũ, Volscorũ oppidũ, cepit. Fuit is ann. V. C. CCCXLII.

Sex. Furius Medullinus 4. Tribunatus militum gessit, honore tantum ipso, nullis rebus gestis clarus.

L. Furius Medullinus, Trib. militũ Cõsulari potestate an. V. C. CCCLXXIIII. cum M. Furio Camillo ad bellum Volscũ adiutor ex sorte cõtigisset, ferox ætate & ingenio, Camillum ratione & consilio bellum trahentem, quod superare hostẽ multitudine videret, criminabatur cunctatorẽ ex bellatore factũ, non senib. sed iuuenib. data bella dictitans. Nec eo secius milites ad capessendum præliũ, tanquam ad certã ituros victoriã, accẽdebat. Quin etiã eos contra Camilli voluntatem in aciẽ eduxit. At Volsci simulata fuga, posteaquam strenue incumbentem in insidias pertraxere, confestim vtrinq; in ipsum cõuersi, Romanos præcipiti & effuso cursu terga dare coegerũt. Quã deformitatẽ cõspicatus Camillus,

equum conscendit, & fugientib. occurrēs, auctoritate sua & cohortatione non modo restituit aciem, sed & Volscos, qui primū simulato metu cesserant, in veram fugam coniecit: nec hoc contentus, etiam castris eodē impetu potitus est. Senatus, cōperto Tusculanos Volscis opem tulisse, bellū aduersus eos gerere Camillum voluit: qui facta sibi potestate legendi, quē vellet, adiutoris, contra spē omnium L. Furium nominauit, eaque moderatione animi eum collegæ leuauit infamiam, vt inquit Liuius, tū sibi gloriam ingentem peperit. Vide copiosius hæc omnia & singulari eloquentia narrantem Liuium lib. 6.

Sp. Furius Medullinus, Trib. mil. Consulari potestate ann. V. C. CCCLXXVII. cum collegis in Volscos missus, hoste nusquam obuio, tectis agrorum vicisq; incensis, hominum pecudumque præda abacta, fœdā vastationem edidit. Liuius 6.

Medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, vt stupri autorem agnosceret, digito eius anulum detraxit. Vbi ex pignore patrem esse comperit, eundem ad aram gladio confodit. Sic Plutarchus in Parallelis: quem equidem miror, eiusmodi fabulas pro rebus gestis tradidisse.

Camilli.

Camilli cognomentum vnde primitus huic genti contigerit, haud facile pro comperto dixerim. Antiqui Camillos vocabāt eos, qui in sacris ministrarent adhuc impuberes. Vide Sex. Pompeiū li. 6. Sed & Mercurius Hetrusca lingua Camillus, quasi minister Deorū, dicebatur, vt est apud Q. Ciceronem in de petendo Consulatu, & Macrobium lib. 3. Saturnal. cap. 8.

M. FVRIVS CAMILLVS, Furiani nominis vnicum perpetuumque decus, ac alter post Romulum vrbis parens, & imperii recuperator, 7. Tribunatus militum Consulari potestate, 5. Dictaturas, tres triumphos obtinuit. Missus cōtra Faliscos & Capenates, non prælio tantum hostes fudit, sed & castris exuit. Oppidū illurū cū obsideret, ac ludi literarii magister principū liberos ad eū adduxisset, proditione, vt rebatur tā cōmoda Romanis gratificaturus, Camillus vinctū illū inter pueros in vrbē redigendū, & verberandū tradidit. Qua fide & iustitia cōmoti Falisci, continuo se ei dediderunt. Veios per continuos 10. annos a Romanis obsessos, acto in arcē cuniculo, cepit, populumq; Romanū ingenti præda ditauit. Sed gloria in inuidiā versa. Crimini datum est, quod albis equis triumphasset, & prædam Veientanā interuertisset. Die dicta ab Apuleio Tribuno pl. Ardeā in exiliū concessit, precatus Deos, vt primo quoq; tēpore sui desiderium ingratæ vrbi facerēt. Id quod mox accidit: Galli namq; Senones, relictis ob sterilitatē agris, eū in Italiā descēdissent, præter ius gentiū a Romanorū legatis armis petiti, furibundi ad vrbē contenderunt, ac victis in itinere Romanorum copiis ad Alliā flumen, vrbē mox defensoribus vacuam ingressi rotam eā incendiis euerterunt, solo Capitolio, in quod iuuentus Romana confugerat, hostilē a se vim propellente. Interea reuocatus a ciuibus Camillus, & Dictator absens dictus, coacto exercitu, Gallos ex improuiso ad internecionē cecidit, populū volentem migrare Veios in vrbe tetinuit, estq; ea nouis ædificiis intra tēpus anni restaurata. Inde Volscos, qui per 70. annos cū Romanis bellū gesserāt, subegit, Æquos domuit, vrbe illorū capta, Sutrium ab Hetruscis eodē die, quo captū erat, recuperauit. Volseos & Hetruscos, denuo rebellantes, profligauit, Satricū ab illis, Sutrū & Nepete recepit, L. Furiū collegā, & exercitum eius, a Volscis fusum, non modo seruauit, sed hostes quoq; magna cæde repulit, & castris potitus est. Tusculanos ad officiū retraxit. Ad extremū aduersus Gallos profectus, multa barbarorū millia in acie, multa captis castris occidit. His reb. gestis clarus, tertioq; triūpho ducto (Plutarchus vult quarto) biennio post an. V. C. cccxc. cū ingens Romæ pestis sæuiret, in fata cōcessit, vere vir vnicus in omni fortuna, princeps pace belloq; priusquā exulatū iret, clarior in exilio vel desiderio ciuitatis, quæ capta absentis implorauit opē, vel felicitate, qua restitutus in patriā, secū patriam ipsam restituit. Paruleinde per 35. annos (tot enim postea vixit) titulo tātæ gloriæ fuit, dignusque habitus, quem secundum a Romulo conditorem vrbis Romæ ferrent. Vide Liuium vberius hæc omnia persequentem lib. 5. 6. & 7. Plutarchum in eius vita.

Sp. Furius Camillus M. F. primus omniū Præturam, nouū tum in repub. magistratū, obtinuit, ann. V. C. CCCLXXXIX. qui quidē annus & curuli Ædilitate, recens etiam tū a Patriciis instituta, & noui hominis L. Sextii Consulatu insignis fuit. Liuius initio 7.

L. Furius Camil. & ipse M. F. Cos. ægris, ad habēda comitia Dictator dictus, Patrib. pusillo-

possessionem pristinam Consulatus reddidit. Quare ob id meritũ ingẽti patrũ studio Consul creatus, collegã App. Claudium dixit, qui paulo post obiit. Adhęc paternę virtutis memor, Gallicũ bellũ quod superioris anni Consul Popilius nondũ omnino profligauerat, extra sortem sibi sumsit, quod & feliciter cõfecit, certa victoriæ spe ante cõflictũ exhilaratus, cũ militem Gallũ, vnum aliquẽ ex Rom. ad singulare certamẽ prouocantẽ, a M. Valerio Trib. sed adolescente, cælitus iuuante coruo, cæsum vidisset, quẽ mox a prælio pro concione laudatũ tebobus aureaq; coróna donauit. Vndecimo post anno, qui fuit V. C. cccclxvi. iterum Consul cũ C. Menio Nepote collega fusis Antiatibus Volscis, Pedoq; capto, cũ circũferendo bello, singulas ciuitates vel expugnasset, vel in deditionem accepisset, omne Latium perdomuit; vnde vtrique omnium cõsensu triumphus decretus, additusque triumpho honos, vt eis equestres statuæ, rara illa ætate res, in foro ponerẽtur. Ad Senatũ etiã cũ Camillus de Latinis populis retulisset, datã patrib. P. Q. R. potestatẽ a Diis immortalib. vel fœuiẽdo vel ignoscendo pacis in perpetuũ constituendæ, sed vtrũ vellẽt, maturato opus esse, dũ inter spẽ metumq; animi suspensi essent. Senatus relationẽ gratã habuit, ac pro merito cuiusq; ciuitatis præmia pœnasque moderatus est. Vide plenius de omnibus differentem Liuium lib. 7. & 8.

¶ Fato videmus familias, vt principatus & regna, nunc florere & crescere, nũc rursus imminui, & velut exarescentes succidere. Ita deinceps totis fere tribus seculis nulli honores, nullæ res gestæ Camillorũ in repub. enituerũt, & tñ superstitẽ fuisse gentẽ, indicat posteritas. Certe Ciceronis temporibus C. Furius Camillus honestum locũ in vrbe tenuit, vir grauis & locuples, ipsiq; Ciceroni cõiunctissimus, quemadmodũ docent pluribus in locis Epistolæ ad Atticũ.

Furius Camillus, Proconsul Africæ sub Tiberio, Tacfarinatẽ Numidam prælio vicit. Is in castris Rom. auxiliaria stipẽdia meritus, mox desertor, vagos primũ & latrociniis suetos ad prædã & raptus congregabat, dein more militię per vexilla cõpositis Musulanorũ validã gentẽ adiunxit, quorũ etiã dux haberi voluit. Traxit & in bellũ Mauros accolas, Cinithiosque nõ spernendã gentem, ad partes suas compulit. Aduersum hos Camillus legionem, & quod sub signis sociorum fuit, in vnum coactos duxit, manuque modica ingentem Numidatũ & Maurorum multitudinem fudit. Atque ita multos post annos Furio nomini reuocatũ militiæ decus. Nam post illũ recuperatorẽ vrbis filiumq; eius Camillum, penes alias familias imperatoria laus fuerat. Tiberius res gestas apud Senatum celebrauit, & decreuere Patres triumphalia insignia, quod Camillo ob modestiam vitę, flagrante per inuidiam & delationes repub. impune fuit. Corn. Tacitus lib. 2.

Furius Camillus Scribonianus, Consulatum gessit sub Tiberio cum Cn. Domitio Ænobarbo, ann. V. C. dcclxxxiii. qui supplicio & morte Christi saluatoris inclytus euasit. Sub Claudio legatus Dalmatiæ, imperium sibi asseruit, motoq; bello ciuili, intra quintum diem oppressus est, legionibus, quæ sacramentũ mutauerant, in pœnitentiam religione conuersis, postquã denunciato ad nouum Imperatorem itinere, casu quodam, aut diuinitus, neque aquila ornari, neque signa conuelli moueriq; potuerunt. Sueton. in Claudio.

Furius Camillus Scribonianus F. ab eodem Claudio, Fausto Sylla & Syluio Othone Coss. id est an. vrb. conditæ dcccc tt i. in exiliũ actus est, quasi finem principis per Chaldæos sctutaretur. Accessit crimini Iunia mater, vt casus prioris (nã relegata erat) impatiens. Cornelius Tacitus lib. 12.

Pacilii.

Paciliorũ primus occurrit C. Furius, qui ann. V. C. cccxiiii. Consulatũ cũ M. Papyrio Crasso gessit, & decimoquinto anno post Tribunatũ militũ Consulari potestate. Repub. non admodũ feliciter administrata, cũ apud Veios per collegatũ dissensionẽ non tam magna clades ab hoste, quã ignominia relata foret, fusis legionib. & in castra se recipere coactis. Gessit & Censurã cũ M. Geganio Macerino anno post Consulatum sexto, populiq; censum in villa publica campi Martii egit, quã potestatẽ, ad id tẽpus quinquennalẽ, anno mox sequenti Mamercus Æmilius iterũ Dictator annuã deinceps ac semestrẽ fore, lata lege statuit. Vnde ab iisdẽ Censoribus, quod P. R. magistratũ minuisset, tribu motus, octuplicatoq; censu ærarius factus est, quam notam ille forti animo tulit. Liuius 4.

C. Furius Pacilius, haud dubie superioris F. Consul cũ Q. Fabio Ambusto, quietam rempub. habuit, nisi quod pestilẽtia mina-

ciorum quam pernicioſior, agrorum cultu neglecto, famem triſtem & acerbam in proximum annum inuexit. Is fuit annus ab V.C. cccxliiii. Liuius 4.

C. Furius Pacilius, C. Furii proximi (ſic opinor, temporũ arguente ratione) nepos, claruit bello Punico primo, geſſitq; Cõſulatũ cum L. Cæcilio Metello, qui felicißima pugna Pœnos peculit, ac. millib. illorũ cęſis, & 26. elephantis interemtis, 104. captis, an. V.C. dii. Vide Polyb. ac itẽ Eutrop. & Oroſ.

Pacilios etiã ætate Ciceronis in repub. viguiſſe, documento eſt Paciliana domus, quam Q. Ciceronem emere voluiſſe, teſtatur M. frater ad Atticum lib. 1. epiſtola 11.

Furii, ſecundũ cognomẽta digeſti.

C. Furius Aculeo, Quæſtor L. Scipionis Aſiatici in bello cõtra Antiochũ. Damnatus cum ipſo Scipione & Hoſtilio legato, q; quo cõmodior pax Antiocho daretur, plus auri & argenti, q; in ærariũ retuliſſent, accepiſſe crederentur. Hoſtilius & Furius, eodẽ die Quæſtoribus vrbanis prædes dederũt: Scipio, quod idẽ facere recuſaret, in carcerem duci iuſſus eſt. Liuius Decadis 4. lib. 8.

C. Furius Aculeo, M. Ciceronis amitã, Tulliam, vxorẽ habuit. De hoc L. Craſſus apud Ciceronem 1. de Oratore. Fuit autem Iuriſconſultus, & Craſſo perfamiliaris.

A. Furius Antias, Poeta vetus, citatur ſubinde a Gellio & Macrobio. Familiaris fuit Q. Catuli patris, ad quẽ de Cõſulatu ſuo Catul⁹ librũ cõpoſuit, vt ſcribit Cic. in Brut.

P. Furius Anthinus, IC. ſcripſit partis edicti libros 5. Aduocatur in Pand. iuris.

L. Furius Bibaculus, Quęſtor, occubuit in pugna Cannenſi. Liuius 22.

L. Furius Bibaculus, Prætor, iuſſus a patre, Saliorum magiſtro, præcedentibus lictoribus ancilia portauit: tametſi muneris eius, nomine Præturæ, vacationem haberet. Valerius Maximus 1. cap. 1.

M. Furius Bibaculus, Poeta Iambicus, familiaris Corn. Gallo, ſcripſit epigrammata quædam in Cæſarem. Laudat eius acerbitatem Quintilianus lib. 10. Meminit Suetonius de claris Grammaticis, item Tacitus lib. 4. his verbis: *Carmina Bibaculi & Catulli, referta contumelijs Cæſarum leguntur. Sed ipſe diuus Iulius, ipſe diuus Auguſtus & tulere iſta, & reliquere: haud facile dixerim moderatione magis an ſapientia. Nam ſpreta exoleſcunt: ſi traſcare, agnita arduntur*, &c.

¶ L. Furius Cn. F. Brocchus, refertur inſcriptione denarii argentei. Vide Notas Fuluii Vrſini in opera Ciceronis.

M. Furius Craſſipes, factus Prætor ann. V.C. dlxvii. Galliam prouinciam obtinuit, cum ante ſeptenniũm Triumuir coloniæ in Brutios deducendæ fuiſſet. Iterũ Prætor lectus, Siciliam ſortitus eſt. Liuius Decadis 4. lib. 4. & 8. & Decadis 5. lib. 2.

Furius Craſſipes, gener Ciceronis, cui poſt mortẽ Piſonis Frugi filiam ille Tulliolã collocauit, Lẽtulo & Marcellino Coſs. vt ſcribit Manutius in 5. epiſtolam lib. 4. ad Atticum. Certe inibi Craſſipedis meminit his verbis: *Viaticũ Craßipes præripit, dotem, opinor, ſignificans.* Sed clarius li. 2. ad Q. fratrem epiſtola 4. *Ad 8. Idus Apriles ſponſalia Craßipedi præbui.* Et epiſtola 7. *Dederam ad teſteras*, &c. *Tulliam noſtram Craßipedi deſponſatam.* Et ad Lentulũ epiſtola 7. *Quod mihi de filia & Craßipede gratularis*, &c.

Craſſipes alius, memoratur Ciceroni ad Atticũ lib. 9. & lib. 7. epiſt. 1. vt initio belli ciuilis Brundußio a Pompeio veniens, cum iam gener Ciceronis ante biennium in fata conceſſiſſet.

C. Furii Creſmi, ex ſeruitute liberati, ſcitum pariter ac graue factum narrat Plinius lib. 18. cap. 6.

Furius Celſus, rempub. feliciter geſſit in Mauritania ſub Alexandro Imperatore. Lampridius.

M. Furius Flaccus, homo nequam, Eques tamen Romanus, quem Cicero a Capitolinis & Mercurialibus e collegio iectũ ſcribit, quanq; præſentem ad pedes cuiuſq; iacentem, ad Q. fratrem libro 2. epiſtola 9.

Furius Lepinus, ſtirpe Prætoria, depugnauit in foro munere Cæſaris Dictatoris. Suetonius.

M. Furius Luſcus, Ædilis an. vrbis conditæ dlxvi 1. cum C. Sempronio Blæſo, a quibus ludi plebeii vnum diem inſtaurati ſunt. Liuius Decad. 4. lib. 9.

Furius Lupus, ptæfect. vrbi ſub Imperatore Probo, cuius & in ſecundo Conſulatu collega fuit.

Furius Orphitus, præf. vrbi ſub Aureliano, cum ante collega Claudii Imp. fuiſſet in Conſulatu.

Furius Placidus, Conſul cum Annio Tacito, priuſquã ad imperiũ eueheretur, prẽter modũ ambitioſus & prodigus in populũ fuit. Vnde de illo ſic prodidit Fl. Vopiſcus in Aureliano: *Vidimus proxime Conſulatum Furii Placidi tanto ambitu in Circo editum,*

vt

vt non præmia dari aurigis, sed patrimonia viderentur, cum darentur tunicæ subsericæ lineæ paragandæ, darentur etiam equi, ingemiscentibus frugi hominibus. Factum enim est, vt iam diuitiarum sit non hominum Consulatus, &c.

Furiæ Sex. F. Primæ sibi & M. Acilio L. F. viro & P. Furio P. F. viro, & Q. Cæsio M. F. viro. Hæc inscriptio extat Mantuæ in parietibus ecclesiæ S. Sylvestri apud pontem eiusdem nominis. Vide P. Apianum pag. 323.

Furiæ Primæ, vt accusatricis Flauii Archippi, meminit Traianus Imp. Plinio scribens lib. 10.

L. Furius Purpurio, adolescēs bello Pun. secundo Tribunum militum egit sub Marcello. Prætor ann. vrbis conditæ DLIIII. in Gallos, Amilcare Poeno duce Cremonam tum obsidentes, profectus, secundo prælio conflixit, cæsis & captis 35. millibus & amplius, signis militaribus 70. carpentis Gallicis, multa præda oneratis, plus ducentis, Amilcare etiam duce, & tribus claris Gallorum imperatoribus eo prælio interemtis. Supplicatio per triduum habita, ipse in magistratu triumphauit. Interiecto triēnio Consul cum M. Marcello factus, cum eodem Boios cecidit, vnde & tum supplicatio in triduum decreta, triumphusq; ductus. Victo per L. Scipionem Antiocho rege, inter 10. legatos ad res Asiæ disceptandas componendasq; missus est. Cn. Manlio Volsoni supra modum infestus, & triūphum eius de Gallogræcis impedire conatus est, & ipsum in Senatu tanquam qui in Asia a Regibus gennbusque pecunias accepisset, insimulare non dubitauit. Vide Liuium Decadis 2. lib. 2. & Dec. 4. lib. 1. 3. 7. & 8.

Furius Saturninus, maius nomen in foro, quam in declamationibus habuit. Seneca controuersiarum libro quarto, controuers. 22.

Furius Secundus Læliæ:

Functa iaces hic, sed viuis, viuesque Secundo,
Lælia, tua debent nec benefacta mori.

Fabricius in Antiq. pag. 75.

Furia Spes L. Sempronio Firmo coniugi carissimo, cum quo vixi tempore minimo, & quo tempore viuere debuimus, a manu mala disparati sumus. ita peto manes sanctissimi, commēdate Hecati comitem meum, & velitis huic indulgentissimi esse horis nocturnis, vt eum videam, & etiam fato suadere velit, vt & ego possim dulcius & celerius ad eum peruenire. Hæc inscriptio legitur Romæ in templo S. Sebastiani extra muros, & refertur ab Apiano pag. 277.

Furia Semilla (sic malo, quam quomodo vulgo legitur, Faria Semilla) Pand. 49. de iure fisci l. 47. Posset etiam legi Varia Semilla.

Furius Victorinus, PP. sub Diuis fratribus AA. cæsus est a Marcomannis & Quadis. Capitolinus.

FVRII sine cognomentis.

L. Furius & Sex. Attilius Tribuni pl. rogationem ex S. C. tulerunt de C. Mancino Numantinis, cum quibus sine Senatus auctoritate fœdus fecisset, dedendo. Qua accepta, C. Mancinus, qui & ipse eam rogationem suaserat, hostibus deditus est. Cicero Off. 3.

C. Furius Aquilium accusauit, idque vt scribit Apuleius apologiæ suæ oratione 2. gloriæ causa. Opinor Aquilium hunc esse, qui collega C. Marii in quinto Consulatu fuit, quem repetundarum accusatum & absolutum, M. Antonio defendente, constat ex Cicerone.

P. Furius Trib. pl. cæsorum cum L. Saturnino bona publicanda decreuit, Mario contra Metellum Numidicum fauit. Ferentibus enim rogationem de reditu Metelli Catone & Pompeio, totius vrbis gaudio, ne ea perferretur, illius intercessione factum est. Quin & lachrymas Pii, Metelli filii, pro reditu patris deprecantis, despexit, vnde & a populo laceratus est. Auctores Appianus 1. Eutropius 5. & Orosius 5. cap. 17. Appianus etiam libertino patre genitum scribit. De eodem Valerius libri octaui capite 1.

Cn. Furius Brochum, quem in adulterio deprehenderat, familiæ stuprandum obiecit. Valerius lib. 6. cap. 1.

P. Furius, socius Catilinæ, memoratur Sallustio.

M. Furius, a Cicerone commendatur Cæsari Epistolarum 7.

Q. Furius, Eques Rom. cuius hæreditatem falsis tabulis inuasit M. Antonius. Cicero Philippica 2.

Furia vidua, Titianæ F. Probi quondā Consulis nurus, patre nata Patricio, & Cōsulari, cuius germanus Blæsillæ maritus fuit. Extat ad hanc epistola D. Hieronymi de viduitate. Fors patri cognomentū Læti

vel nomen Gaudentii fuit. Inquit enim Hieronymus: Impleat nomen suum,lætetur filiam genuisse Christo,non seculo.

FVRNII.

C.Furnius,Trib. pl. ann. vrbis conditæ cccx. vnus ex collegis omnibus de communicando plebi Consulatu dissensit. Vide Dionysium Antiquitatum 11.

C.FVRNIVS C. F. Tribunatum plebis obiuit L. Paulo C. Marcello Coss. Cicero amicum illum agnoscit ad Atticum 5. epistola 2.ac item 18.Secuto mox bello ciuili, Cæsari adhæsit, vt indicat epistolarum lib. 9.ad Atticum. Post pugnam Pharsalicam animum erga Ciceronẽ immutasse videtur.scribit enim ad Att. 11.epistola 8. *Furnius est illic mihi inimicissimus.* Post cædem Cæsaris legatus L. Planci desig. Consulis in Gallia,cum Præturam petere vellet, idque Cicero dissuaderet,vt habent illorum epistolæ familiarium 11. mox se cum Antonio coniunxit, a quo non multo post Asiæ præfectus est. Post pugnam Actiacam metuens sibi a iuniore Cæsare,filium subornauit,qui veniam a victore peteret. Qua impetrata,his verbis Cæsari gratias egit: *Hæc vna abs te, o Cæsar,mihi facta iniuria est: effecisti enim, vt mihi viuendum & moriendum sit ingrato,*significans parem illi gratiam rependi non posse. Autor est huius Seneca de beneficiis 2.Etsi ille filium, non patrem sic locutum tradit.

C.Furnius F.Consulatum gessit sub Augusto cum C.Iunio Syllano an. vrbis conditæ DCCXXXVI. Eusebius & patrem & filium claros Oratores habitos,& filium ante patrem in fata concessisse,scribit.

Furnius,fors C.F.C.N.sub Tiberio principe damnatus est adulterii,anno post vrb. C. DCCLXXVII.Corn.Tacitus lib.4.

FVSCI separatim positi.

Fuscus quidã factionis Venetæ celebratur in memoriis antiquis pag.10.

Fusco rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod.tit.65.

¶ FVSCIANO ab Anton.5.Cod.tit.54.

Fusianæ ab Alex.A.5.Cod.tit.31.

Fusianæ, duæ sacræ virgines, quarum altera Alcimi Auiti,Poetę Christiani,soror fuit ex matre Audentia,pater & auunculus Cõsulares & Põtifices fuere. Alcimus li.6.

¶ FVSCICVLENVS cum Fauentino notatur a Martiale 2.in Saufellum.

FVSII.

Sp.Fusius,Pater patratus bello Albano sub Hostilio rege. Liuius 1.

L.Fusius,æqualis C. Cottæ, P. Sulpitii, M.Liuii Drusi, ex accusatione M. Aquilii diligentiæ fructum cepit. Cicero in Bruto: Idem 2.& 3.de Oratore, ipsius dicendi genus improbat. Meminit eiusdem Off. 2. vbi male pro Aquilio legitur,Manlio.

C.& M.Fusii, Equites Rom. primarii tempore Ciceronis. Meminit illorum Cicero in oratione pro L. Flacco.

¶ C.Fusius Cotta, honestus Eques Rom. præerat sub Cæsare in Galliis rei frumentariæ apud Genabenses,a quibus etiam occisus est.Cæsar commentario 7.

A.Fusius,familiaris Ciceroni,quem Cicero Memmio commendat Epistolarũ 13.

¶ L.Fusius Calenus, surti M. Mutium Horestinum accusauit. Defendit tum illũ Cicero,teste Ascon Pediano.

Q.FVSIVS Q. F. C. N. CALENVS Trib. pl. vt vocat illum Cicero,leuissimus,obstitit & effecit, quo minus de incestu Clodii asperius a Senatu decerneretur. Autor est Ascon. Pedianus. Legatus Cæsaris in bello Gallico,beneficio illius per bellũ ciuile factus est Cõsul in annũ V.C. DCCVI. A cæde Cæsaris partes fouit Antonii, semper ob id a Cicerone dissidens,& diuersum in republica sentiens. Ad Att.scribens Cicero lib. 15.epistola 3. omnia illũ insulse facere asserit.In orationib Philippicis cũ patrẽ Fusii laudet,ipsi amorẽ erga Antonios,odium in Brutos,acerbitatẽ in Massilienses, consuetudinẽ obtrectãdi bonos omnes,quodq; illius sententiã in Senatu nemo sequatur,obticit. Ex iisdẽ orationb. genetũ illi C. Pansam fuisse liquet. Decessit mox a bello Perusino,cum in eo contra Cæsarem victorẽ dux fuisset Antonii. Cõuicia illius in Ciceronem qui cognoscere volet,legat orationem illius apud Dionem.

¶ C.Fusius Geminus,Consul sub Tiberio an. V.C. DCCLXXX. Liuiæ Augustæ gratia floruit, homo fœminarũ animis alliciẽdis aptus, idemque dicax, etiam Tiberium ipsum acerbis dicteriis irridere solitus,ob id ab eodẽ interemptus. Mater illi fuit Vitia, quæ quod filii mortem fleuisset,& ipsa cæsa est. Tacitus 5.

Fusius,Ilionam dormientem agens,ob ebrietatem vere obdormiuit, nec ad vocẽ Catieni, Polydorum agentis, excitari potuit,quamuis altius, Mater te appello, clamaret. Horat.Sermonum secundo,Satyra tertia.

FVSI-

FVSIDII.

L. Fusidius, memoratur Ciceroni in Bruto, vtpote qui in numero patronorum fuerit, & ad quem a M. Scauro de vita sua 3. libri scripti sint. Meminit illius & Plinius lib. 33. cap. 1.

¶ L. Fusidius Ancilla, vir turpissimus Lepido apud Sallustium. Hic primipilaris autor Syllæ fuit infamis illius tabulæ proscriptionis. Orosius 5. cap. 21. apud quem non recte Furfidius appellatur.

Fusidius, Eques Rom. tempore Ciceronis, cuius mentionem facit in oratione Pisoniana, vt creditoris debitorib. suis ab illo addicti. Eius hæredem cum aliquot aliis apparet fuisse Ciceronem. Scribens enim ad Atticum: De cohæredibus, inquit, Fusidianis nihil fuit, &c.

Q. Fusidius, Trib. mil. sub Cicerone in Cilicia.

Fusidius, fœnerator apud Horatium Sermonum primo Satyra 2. Fusidius vappæ famam timet, ac nebulonis, &c.

Fusidius, Eques Rom. cæsus sub Claudio. Seneca de morte Claudii.

FVSITII.

C. Fusitius Phagon, præfectus Augusti Cæsaris in Numidia, victus a T. Sextio, seipsum interemit. Appianus 5. & Dion 48. apud quem deprauato nomine Φυσίιος Φάγων appellatur.

Q. Fusitius Q. F. refertur in lege ædificantium apud Fabricium.

¶ FVTVRO, præfecto annonæ, rescribitur a Const. 7. Cod. tit. 61.

G

GABERII. GABII.

GAberius, Eques Romanus, prouentu caprarum ditari volens, graue damnum sensit. Varro rei rusticæ 2. capite 3.

¶ Gabius Bassus, Præf. oræ Ponticæ sub Traiano. Plinius lib. 10.

¶ GABIENVS, Cæsaris Augusti classiarius fortissimus, captus a Sex. Pompeio, iussu eius incisa ceruice, & vix cohærente, iacuit in littore tota die: deinde cum adue-sperauisset, cum gemitu precibusque congregata multitudine petüt, vti Pompeius ad se veniret, aut aliquem ex charis mitteret, se enim ob inferis remissum habere, quod nunciaret. Misit plures Pompeius ex amicis, quibus Gabienus dixit: Inferis Diis placere Pompeii causas & partes pias: proinde euentum futurum, quem optaret: hoc se nunciare iussum argumentum fore veritatis, quod peractis mandatis, protinus expiraturus esset. idqi ita euenit. C. Plinius lib. 7. cap. 52.

GABINII.

Gabinius, homo ignotus & sordidus, legem tulit de magistratibus mandandis, Pisone & Popilio Cos. ann. vrbis conditæ DCXIIII. Cicero de legibus 3. & in Lælio.

A Gabinius, legatus bello sociali, rebus aduersus Lucanos prospere gestis, multis oppidis expugnatis, in obsidione castrorum hostilium cecidit. Liuius 76.

A. GABINIVS A. F. Consul cum L. Pisone, quando Cicero in exilium pulsus est. Proconsul Syriæ, regem Ptolemæum in regnum reduxit, reiecto Archelao, quem Alexandrini regem sibi adsciuerant. Regressus in vrbem, reus de ambitu factus est, absolutus tamen a Domitio Caluino. Coniugem habuit Lolliam, & filium Sisennam, quem peritum Ægyptum in Syria reliquit. Decessit morbo in Illyrico per tempus belli ciuilis, cum Cæsar esset Alexandriæ, cuius partes fouerat. Cicero multis illum conuiciis proscindens saltatorem & Cai

linæ Consulem vocat. Profecto optime saltasse, auctor est Macrobius lib. 3. cap. 7. De superioribus vide Hirtium, Liuium, Sueton. & Dionem 39. Valerium lib. 8. capite 1. Vt Cicero cum eo in gratiã redierit, & in iudicio defenderit, meminit ipse in Rabiriana, item Valerius lib. 4. cap. 2.

¶ A. Gabinius Antiochus, lib. & accensus A. Gabinii, lege Papia cõdemnatus est. Cicero ad Att. lib. 4.

¶ P. Gabinius Cimbet, socius Catilinæ in coniuratione. Cicero oratione 1.

¶ P. Gabinius Secundus, Chaucis, Germanica gente, superatis, concedente Claudio, Chaucicus dictus est, vt habet Suetonius. Dion Mauruſios ab illo domitos scribit.

Gabinius, Rom. scriptor, citatur Straboni libr. 17. in descriptione Lotophagorum Mauritaniæ.

Gabinius, celeberrimi nominis Rhetor docuit in Gallia sub Vespasiano. Eusebius.

¶ Gabinio Maximo rescribit Hadrianus Pand. 22. de testibus, secũdum editionem Lugdunensem.

Gabinio Antonio A. 8. Cod. tit. 23.

Gabinius, ex Donatista factus orthodoxus, refertur Augustino epistola 2. Gaudentii.

Gabinius, rex Quadorum, vix dum egressus conuiuio, trucidatur. Marcellinus 29.

¶ Gadvllvs Gallicanus, citatur Nonio in voce Canalis, pag. 1299.

¶ Galatiæ rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 9. Quæratur in Iuliis.

¶ Galbivs Bassus, Poeta Satyricus antiquus, quomodo scribunt Grammatici.

GALERII

In villa Galerii locutus gallinaceus in Ariminensi agro, M. Lepido Q. Catulo Coss. in annalibus inuenitur. Plinius 10. capite 21.

¶ Galerius Trachalus, Orator, de quo Quintilianus & Tacitus. Consulatũ gessit vltimo anno Neronis cũ Silio Italico. Quidam Valerium Turpilianum vocant. Porro Trachali muricum & purpuræ superiores partes appellantur. Vnde Ariminenses maritimi homines Trachali cognomen traxerunt. Sex. Pomp. lib. 18.

Galeria, coniunx Vitellii Imperatoris apud Tacitum & Sueton.

Galerius, præfectus Ægypti, a freto Siciliæ 7. die Alexandriam peruenit. C. Plinius in procemio lib. 19.

¶ Galerius Maximus, Aspasio Paterno in Proconsulatu Africæ successit, & Cyprianum ab illo in exilium missum capite puniuit. Valeriano & Gall. Impp.

Galervs Maximianvs Armentarius, ortus Dacia Ripensi, primum pastor armentarius, vnde illi cognomen, deinde miles, cum esset eximius corpore, ac fortis bellator, ad proximam imperantiũ dignitatem ascendit, dictus a Diocletiano Cæsar, & filia illius Valeria in vxorem ducta: cum Maximianus A. Diocletiani collega Constantium Cæsarem fecisset, collocata ipsi Theodora priuigna. Gall. Cæsar ingenti prælio Persas vicit, imperiique limites vltra Ctesiphõtem promouit, vnde ab Impp. pulcherrimus actus est triumphus. Regressis demum ad vitam priuatam principibus A A. ipse cum Constantio in augustali potentia successit; cumque Constantius Gallia & Hispania contentus, reliquas terras & prouincias ipsi reliquisset, considerans imperii molem, duos Cæsares legit, Seuerum & Maximianum, sororis filium, illumque Italiæ, hunc Orienti & Africæ præfecit. Verum non multo post Seueri fuga & cæde comperta, consortem imperii cooptauit Licinium, cuius facti pœnitudine ductus, incidit in morbum teterrimum, toto corpore vermibus scatente: vnde nihil efficientibus medicis periit, seu vt quidã tradunt, cruciatum non ferens, manu sibi necem consciuit. Vir rei militaris gloria præclustris, verum crudelitate in Christianos, vnde illi tam fœdus exitus obtigit, infamis. Imperauit 2. annis solus: cum aliis 16.

Gal. Maximianvs, Armentarii sorore prognatus, cognita fortuna Licinii, ipse quoque nihil cũctatus, Augustum se dixit, & aduersus Licinium res nouas moliri cœpit, a quo victus & profligatus, ne viuus caperetur, Tarsi se strangulauit. Sunt tamen qui scribant, illum effugisse, & parcẽte Licinio, cum ad loca tutiora peruenisset, vitam aliquandiu turpiter productam miserabili morte commutasse. Imperauit Cæsaris nomine 4. annis, Augusti 3. crudelitate in Christianos neutiquam inferior auunculo.

GALLÆ.

Galla, pro qua dixit Varienus Montanus. Se-

nus. Seneca Controuerſ. libr. 9. Contr. 5.

Galla, mater Galli Cæſaris, ex Conſtantio Conſtantini Magni fratre, Cerealis & Rufini, Cõſularium, ſoror. Ammianus 14.

Gallam viduam, & Simpliciolam filiã eius, commendat Auguſtinus Quintiano.

Gallæ ſcribit Fulgentius Epiſcopus, cuius auum, patrem, ſocerũ & maritũ Conſules fuiſſe, affirmat. Scribit & ſorori eius Probæ virgini. Hãc eſſe puto, quam Volaterranus Symmachi, patricii viri, filiam fuiſſe tradit, quæ viro defuncto, cœnobio ſe addixerit, poſt inter ſanctos relata.

¶ Nomẽ Gallus vno l. ſcribendũ tradunt Notæ Fuluii Veſini in opera Ciceronis p. 6.

GALLII a Gallo dicti, teſte Manutio.

C. Gallius, deprehenſus in adulterio a Sempronio Muſca, & flagellis cæſus eſt. Valerius 6. capite 1.

Q. Gallius, Proconſul Ciliciæ, memoratur Ciceroni Epiſtolarum t 3. An hic ſit, quem Cicero defendit, ambitus reum, teſte Pediano, non facile dixerim.

M. & Q. Gallii, fratres, Q. filii, a quibus poſtulatus eſt a repulſa M. Calidius. Sic enim legit in epiſtolis Cælianis P. Manutius epiſtola 4. M. Gallius Antonii partib. adhæſit. Q. Prætor vrbanus, Hirtio & Panſa Coſs. cum Cæſari Octauiano, primum Conſulatum gerenti, cuius liberalitate Libyæ Præturam obtinuerat, inſidiari deprehenſus eſſet, Prætura eius collegæ inuaſere, populus domum diripuit, Senatus illũ morte condemnauit. A Cæſare ad fratrem ire iuſſus, inter eundum nuſquam comparuit. Appianus lib. 3. Dè eodem forte Suetonius in Tiberio cap. 6.

C. Gallius Lupercus 111. vir AAA. FF. apud Manutium in Orthogr.

M. Gallio C. F. Quir. equo publico exornato a D. Antonino Auguſto Pio plebs Gaulitana ex ære ob merita, & in ſolatium Gallii Poſthumi, patroni municipalis patris eius poſuit. Hæc inſcriptio in inſula Gaulo, vicina Melitæ, ad portam oppiduli reperitur.

GALLONII.

P. Gallonivs, cognomento Gurges, homo voluptarius, omne ſtudium in eo conſumebat, vt lautis & ſumtuoſis dapibus veſceretur, & inprimis acipenſere, quẽ apud antiquos piſcium omniũ nobiliſſimũ habituni teſtis eſt Plinius libro nono. Gallonium hunc notatum a Lælio Sapiente illo ſcripſit Lucilius, citante Cicerone Finium 2.

Lælius præclare, & recte ſophos, illeque vere
O Publi, o gurges Galloni, es homo miſer inquit,
Cœnaſti in vita nunquam bene, quum omnia in iſto
Conſumis, ſqnilla, atq; acipenſere cum Decumano.

De hoc ipſo & Horatius Sermonum 2.

Galloni præconis erat Acipenſere menſa
Infamis, &c.

Quod autem Lælius negat, illum vnquam bene cœnaſſe, id exponit Cicero recte, frugaliter & honeſte. Cæterum præconẽ fuiſſe, indicat etiam Cicero in Oratione pro P. Quintio.

C. Gallonius, Eques Rom. familiaris L. Domitii Ænobarbi, qui cum procurandæ hæreditatis cauſa miſſus a Domitio veniſſet Gades, flagrante bello ciuili, a Varrone, Pompeii legato, Gadib. oppido præfectus eſt. Paulo poſt tamen cum ſubiugatas Afranii & Petreii copias, deſertumq; ab omnibus Varronem didiciſſet, monitus a Gaditanis, vt ſua ſponte, dum liceret, cederet, timore adductus Gadibus exceſſit. Cæſar Com. 2.

C. Gallonius C. F. Vlp. maritimus. Hæc inſcriptio refertur Fabricio in ſua Roma.

¶ Gallonius Auitus, dux ſub Aureliano Imperatore, cui ipſe Imperator ſcribit apud Vopiſcum in Bonoſo.

¶ Gallonius Baſilius ſub Gallieno floruit, per quem ille moriens ad Claudium, Ticini poſitum, indumenta regia direxit, cum illum ſua ſententia Imperatorem deſignaſſet. Autor horum locuples eſt Aurelius Victor.

GARGILII.

Gargilius, vt homo guloſus & vanus, notatur Horatio epiſt. 6.

¶ Gargilius Martialis, ſcriptor Hiſtoricus tempore Alexandri Imperatoris. Scripſit & opus de hortis. Meminerũt eius Lãpridius in Alexãdro, & Vopiſcus in Probo.

Gargilii duo nominantur inter Epiſcopos Africæ, quibus ſcribit Cyprianus epiſtola 12.

¶ Gargilianvm ſubinde notat Martialis, vt libro 5.

Gargiliani hæredes ſtultitiæ & ignorantiæ iuris notant Impp. Verus & Antoninus Pand. 22. tit. de iuris & facti ignorantia. ex Paulo.

GAVDENTII.

Gaudentius, pater Ætii, ducis Rom. sub Honorio.

Gaudentius alius, cui scribens Hieronymus, filiolam eius Pacatulam instituit.

Gaudentius, Donatistarum Episcopus, cuius epistolas duas ad Dulcitium refellit Augustinus.

Gaudentio rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 49.

Gaudentium, cui genus sit senatorium, commendat amico per epistolam Symmachus pag. 21.

¶ C. Gavdivs Strabo L. Vitruuii F. quæratur in Vitruuiis.

¶ Gavdianvs, sub Gordiano.

¶ Gavdiosvs, sub Diocletiano vixit. Vopiscus.

GAVII.

P. Gauius Cossanus, ciuis Romanus, a Verre in crucem actus. Cicero Verrin. 7.

L. Gauius & M. Scaptius M. Bruti rem in Asia procurabant, Ciliciam administrante Cicerone. Ad Atticum 6.

¶ Gauius Silo, bonus declamator erat, cui Cæsar Augustus, cum frequenter causas agentem in Terracinensi colonia vidisset, plenum testimonium reddidit, dicens nũquam audiuisse se disertiorem patremfamilias. Putabat hic Gauius eloquẽtiæ partẽ esse, eloquentiam abscondere. Seneca proœmio lib. 10. Controuersiarum.

¶ M. Gauius Apitius, cunctos asotia superauit. Hunc Dion Sabium vocat. Nos de illo copiose in Apitiis disseruimus.

¶ M. Gauius Maximus 20. annis Præfectus prætor. sub Pio, vir seueriſſimus. Gessit & Consulatum anno Pii sexto. Extat de illo inscriptio in memoriis vetustis pagina 387.

¶ *M. Gauius Seuerus, cum Cornelia Epimelia coniuge, & M. Gauio Seuero, & Cornelia Restituta libertis.* Hæc inscriptio extat in antiquitatibus Italicis pag. 329.

Q. Gauius Seuerus Rutiliæ Primitiuæ cõiugi suæ dulciſſimæ, cum qua vixi annos 20. sine bile. Extat Romæ. Vide pag. 285.

Gauia Fortunata, & Gauia Tyche, reperiuntur in antiquis inscriptionibus, illa pagina 316. hæc pag. 243.

GAVILLII.

C. & L. Gauillii Nouelli Aquileienses, referuntur Liuio Decadis 5. libro 6.

C. Gauillius Peculiaris V. F. sibi & Iuliæ Tertullæ H. M. H. N. S. Inscript. ant. pagina 397.

Gauillia Alpionia. Ibidem pag. 318.

GEGANII.

Geganiorum familia sub Hostilio rege ex Alba in vrbem trãslata est. Liuius 1. Nomen a Gia, comite Æneæ, descendisse, docet Seruius in 5. Æneid.

Gegania inter primas Vestales prima lecta. Plutarchus in Numa.

T. Geganius Macerinus, Consul fuit an. vrbis conditæ CCLXII. cũ P. Minutio Augurino, quo tempore primũ caritas annonæ, deinde fames rempub. afflixit. Liuius 2.

L. Geganius, frater illius, cum P. Valerii Publicolæ filio in Siciliam tum ad emendũ frumentum missus. Dionysius 7.

M. Geganius Macerinus, Cõsulatus tres gessit, in secundo de Volscis triumphauit, ducto ante currum imperatore illorũ Ciuilio. Gessit & Censuram cum C. Furio Pacilio ann. vrbis conditæ CCCXX. Liuius 3. & 4.

Proculus Geganius Macerinus, fors M. frater, Consul fuit cum M. Menenio Lænate. qui annus seditionibus & fame insignis fuit. Liuius 4.

L. Geganius Macerinus, Trib. militum Consulari potestate ann. V. C. CCCLXXVII. Liuius 6.

M. Geganius Macerinus Trib. militum Consulari potest. ann V. C. CCCLXXXVIII. Liuius in fine sexti.

Gegania, memoratur Plinio 34. capite 3. vt quæ candelabrum emerit sesterüis 50. idque ludibrii causa emtum conuiuio ostentarit.

L. Geganius, cum Cn. Dolabella fugiẽs in seditione Saturnini cæsus est. Orosius 5. cap. 17. Sic enim malo legere, quam quomodo illic habetur, L. Legarius. Eutropius item 5.

GELLII.

Cn. Gellius tempore Catonis Censorii, contra quem ipse Cato pro L. Furio dixit. Gellius 14. cap. 2. Fors idem est annalium scriptor, cuius librum 3. citat Gellius 13. capite 21. & 15. Macrobius 1.

L. Gellivs L. F. Pvblicola, Consul ann. vrbis conditæ DCLXXXII. a Spartaco acie

acie victus est. Liuius 96. Procõsul ex Prętura cum in Græciam venisset, Athenis Philosophos omnes conuocauit, ipsisque autor fuit, vt aliquando controuersiarũ aliquem facerent modum. Cicero de Legibus primo. Gessit & Censurã cum Cn. Lentulo, eamq; sarisaspere, 64. Senatu motis. Liuius 98. M. Ciceronem, oppressa coniuratione Catilinæ, corona ciuica donandũ in Senatu censuit, Gell. 5. c. 6. Filiũ flagitiis infamem absoluit. Valerius 5. c. 8. Plura de illo Cicero in Bruto, & Volaterranus.

Gellia soror; L. Philippi, Consularis & Censorii viri, vxor.

Gellius Publicola, homo decoctor & ganeo, fratre, viro clarissimo, & equestri ordine indignus, Ciceroni pro Sestio, & seditiosorum nutricula, contra Vatiniũ, dicitur. Opinor Cõsularis illius fratrem fuisse. Vitricum habuit L. Philippũ, pro Sestio: libertinã duxit vxorẽ, ibid. Videplura in illum in oratione pro P. Sestio. Inuehitur in eundem Catullus.

¶ Q. Gellius Canus, condiscipulus & familiaris Attici, & in eius gratiam ab Antonio e numero proscriptorum exemptus. Nepos in vita Attici.

L. Gellius, interpres L. Planci ad Lepidum. Cicero lib. decimo, epistol. 17.

L. Gellius Publicola L. F. teste Dione, L. N. Consul sub Triumuiratu Cæsaris & Antonii, bello Actiaco Antonianarũ partiũ dextrũ cornu tenuit. Paterculus & Plutarchus. Opinor, L. Gellii, Consularis & Cẽsorii viri, filiũ fuisse. Fratrem habuit M. Valerium Messalã, matrem Pollam, vt scribit Dion lib. 47. Agit de eodẽ Iosephus Antiq. lib. 15. capit. 2. Quem locum Zonaras repetens Tom. 1. perperam Delliũ nominauit.

Gellius Publicola, sub Tiberio Quæstor C. Syllani, Proconsulis Asiæ, quem etiam vna accusauit. Tacitus.

A. Gellivs, scriptor noctium Atticarũ ætate Hadriani Imp. vir elegantissimi eloquii, & multæ ac facundæ scientiæ, vt Augustinus de C. D. lib. 9. c. 4. Vide Volaterranũ. ¶ Castigatissima autoris huius editio expectatur ab Oberto Giphanio IC. clariss. De nomine sic recentiores plerique variant, vt alii Agellium, alii vulgata enunciatione A. Gellium vocent. Qua de re Iustus Lipsius differens Ant. lect. lib. 1. capite 10. *Ridicula*, inquit, *cura est: sed tamen scriptoris Noctium Attic. nomen nunquam nisi dubitans & hæsitans pono. Ecce enim tibi qui A. Gellium vocari contendat, cum quo vulgus facit: ecce, qui Agellium, a quo Priscianus & libri antiqui dicuntur*, &c.

¶ Gellia Verrina, cũ Terentio Gelliano & Magio Vreno, filiis, refertur Inscriptionum antiq. pag. 27.

¶ Gellius Fuscus, citatur a Treb. Pollione in Tetrico iuniore.

¶ M. Gellius Maximus Phœbo lib. optimo, refertur in mon. agri Tusculani. Inscript. ant. pag. 109.

¶ Gellianvs, citatur Plinio lib. 3. c. 12.

¶ Gemellvs, Tribunitius viator, cuiusmodi conuiuium Consuli Metello Scipioni dederit, Valerius Maximus 9. cap. 1.

¶ L. Gemicilivs Curuus, nominatur Ciceroni epistolarum 13.

GEMINII

L. Geminius L. F. Messius, curator ærarii Mediolanensis, refertur in memoriis Mediolanensibus pag. 31.

C. Geminius, Prætor, aduersus Thracas infeliciter pugnauit. Liuius 70.

¶ Geminius Varus, inter declamatores temporũ D. Augusti ponitur Senecæ. Hic dixit; *Cæsar, qui apud te audent dicere, magnitudinem tuam ignorant: qui non audent, humanitatem.* Fertur & eius dictum ab Hieronymo; *Qui non litigat, cælebs est.*

Geminius, in Græciam profectus ad Antonium, quoniam suspectus erat Cleopatræ, quod eo venisset Octauiæ causam acturus, diu repulsus, ac variis modis delusus, tandem in conuiuio iussus caussam aduentus dicere, ità respondit; *Cætera Antonii sobriæ sunt orationis, nec huius temporis. verum illud vnum & sobrius & ebrius scio, bene successura omnia, si Cleopatra remittatur in Ægyptum.* Cui Cleopatra gratias in conuiuio cum egisset, quod rem aperte dixisset; nulla vsus circuitione, ille se mox Romam recepit.

¶ C. Geminius Niger, Quæstor cum C. Caßio, Cæsare Augusto V. Consule. Inscriptiones ant. pag. 315.

¶ C. Geminius Rufus, impietatis accusatus sub Tiberio, tabulas testamenti in Senatũ attulit, legitq; præcipue illud, quod Cæsarẽ ipsum & liberos ex æquo hæredes reliquisset. Deinde molliciei postulatus, domum abiit, priusq; quid decerneretur. Vbi vero cognouit, adesse Quæstorẽ sumendi de se supplicii nomine, ipse se vulnerauit, ac ostenso Quæstori vulnere; *Dic*, inquit,

Senatui, me tanquam virum mori. Vxor P. Prisca & ipsa obiecto crimine rea in Senatū venit, seque coram Patribus pugione faucians, ibidem expirauit. Dion 58.

¶ C. Geminius Rosianus, notus est ex epistolis Plinii, in cuius Cōsulatu ipse Quæstor fuit, quem & Traiano Imp. commendauit. Papinianus Pandect. 48. ad legē Iuliam, Hadrianum C. Rosiano Geminio rescripsisse memorat.

Geminius, familiaris Pompeii adhuc adolescentis, cui Floram amicam adamāti Pompeius humanissime cessit. Plutarchus in Pompeio.

Geminius, Trib. militum sub Sylla bello Mithradatico. In Plutarcho est Gaminius.

Geminius, Taracinæ vir potens, Mario infestissimus. Vide Plutarchum in Mario.

Geminio rescribitur a Seuero & Anton. AA. 4. Cod. tit. 39.

Geminio alii rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 12.

C. Geminius Elegans lib. C. Geminii. Inscript. ant. pag. 46.

¶ Gemillæ rescribunt Seuerus & Antonin. 5. Cod. tit. 18.

¶ GEMINI, referuntur Inscriptionum ant. pag. 276.

¶ GEMINIANO rescribitur ab AA. & CC. 2. Cod. de transactionibus.

¶ GENIALI scribit Plinius iunior.

Genialis, Præfectus prætorio Didii Iuliani. Spartianus.

Iul. Genianus. Inscript. ant. pag. 441.

GENNADII.

Gennadiæ rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 49.

Gennadius, presbyter Massilienſis, scriptores illustres post Hieronymum perrexit.

Gennadius, Medicus, Augustino carissimus, Carthagini degens, antea Romæ artis suæ professione clarus, memoratur Augustino, vna cum visione mirifica, in epistola ad Euodium de anima incorporea.

Gennadius, præsul Constantinopolitanus sub Imp. Leone seniore, edidit commentarios in Danielem, præterea nonnullas Homelias.

GENESIVS, Arelatensis patria, arte Mimus, Christianos apud Imp. Diocletianum turpissimis gestibus irridebat, passus tandem & ipse sub eodem.

Genesius Martianus, gener Mœsæ, sororis Iuliæ Augustæ, Seueri coniugis. Dion.

Genesio scribit in Epistolis Libanius Sophista.

GENVTII patricii.

T. Genutius, designatus Cōsul cū App. Claudio, magistratibus omnib. abrogatis, factus est cum eodem Claudio X. vir scribendarum legum, an. V. C. secundum Liuium & Cassiodorum CCCI. vt autem Solinus tradit, & Capitolini auctores, ann. CCCI.

M. Genutius Augurinus, Consulatum gessit cum Curtio, a quo lacus Curtius appellatus est, ann. V. C. CCCVIII. Dionysius hunc fratrem habuisse Titum scribit, libro antiquitatum Rom. II.

GENVTII plebeii.

Cn. Genutius, Trib. pl. cum Manlio & Furio post exactum Consulatum diem ad populū dixisset, ipso iudicii die domi mortuus inuentus est, cæsus haud dubie fraude Patrum & nobilitatis. Liuius lib. 2. Annus tum erat CCLXXX.

¶ Cn. Genutius Pansa, semel atque iterum Trib. mil. Consulari potest. ann. videlicet V. C. CCCLIIII. & CCCLVII. Profectus aduersus Falisços & Capenates, circūuentus insidiis, ante signa inter primores cecidit. Liuius 4.

¶ L. Genutius Auentinensis M. F. Cn. N. gesto Consulatu, cum post biennīū eodem magistratu fungeretur, magno conatu contra Hernicos mouit, verum in insidias præcipitatus, periit, ann. V. C. CCCXCI. Liuius lib. 7.

L. Genutius Auentinensis, Trib. pl. ann. V. C. CCCCXI. tulit ad populum, ne fœnerari liceret. Liuius in fine 7.

L. Genutius Auentinensis, Consulatum gessit cum Ser. Cornelio Lentulo, ann. vrbis conditæ CCCCL. Liuius 10. Meminerūt item huius collegii Cassiodorus, Diodorus Siculus & Tabulæ Capitolinæ.

C. Genutius Auentinensis, fors L. fr. biennio post factus est Augur, cum illi primū tum ex plebe crearentur. Liuius 10.

¶ C. Genurius Clepsina, duobus Consulatibus clarus euasit: horum priorem an. vrbis conditæ CCCCLXXVII. alterum CCCCLXXXIII. gessit.

L. Genutius Clepsina, fors C. fr. Consul an. vrbis conditæ CCCCLXXXII. Legionem 8. quæ Rheginos interfecerat, in potestatem suam, oppido capto, redegit, ac perfu-

perfugas quidem & latrones ipse supplicio affecit, legionem integram Romam misit, quæ populi iussu medio foro virgis cæsa, securique percussa est. Meminerunt eius rei Epitome Liuiana, Polybius 1. Valerius 2. & Orosius.

Genutius quidã Trib. pl. cum esset iurgio lacessitus a Falisc is, bellum illis illatum est. Plutarchus in Gracchis. Annus hic fuit V. C. DXII.

L. Genutius, Legatus cum donis missus ad Syphacem, regem Numidiæ, belli Pun. secundi anno 9. Liuius lib. 27.

M. Genutius Trib. secundæ legionis, periit in conflictu aduersus Boios sub Corn. Merula Consule, ann. V. C. DLX. Liuius 35.

¶ Genutius Cippus, Prætor cum egredienti sibi paludato subito veluti cornua emersissent, & responsum esset, regem fore, si in vrbem reuertisset, amore patriæ & libertatis voluntarium perpetuumque sibi exilium indixit. Vide Ouidium Metamorphoseon 15. & Valer. Maximum lib. 5. c. 6.

Genutius quidã, matris magnæ Gallus, quod sua sponte se emasculasset, hæreditatem Næuiani, qui bona illi sua reliquerat, Mamercus Æmilius Consul adire illum passus non est. Valerius 7. cap. 7.

GEORGII.

Georgio rescribit Antoninus Imp. 8. Cod. tit. 45.

Georgio alii AA. & CC. 4. Cod. tit. 24. & 38.

¶ GERMANO Syluano rescripserunt Seuerus & Ant. AA. Pand. 5. & 4. Cod. tit. 35.

GERONTII.

Gerontio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 6. & 50.

Gerontia, ad quam scribit D. Hieronymus, matrem habuit Benignã, 14. annis viduam, auiam Metroniã, per 40. annos viduam, amitã Gerontiam, 20. annis viduã, patrem Celerinum, maritum Simpliciũ, & ex eo filium Posthumum Simplicium.

Gerontius, Diaconus D. Ambrosii, deinde Episcopus Nicomediensis, deiicitur a D. Chrysostomo. Nicephorus lib. 13. c. 9.

Gerontius, vetustæ nobilitatis vir, 112. annos natus sub Mauricio Imp. Niceph. li. 18. cap. 37.

Gerontius, sub Honorio Constantium, Constantini tyranni F. cuius comes erat, occidit apud Viennam in Galliis. Ipse mox, eum Maximum quendam pro Constantino substituisset, a militib. suis occisus est. Blondus.

¶ GLYCERIVS Imp. De hoc Sigonius de imperio occidẽt. & Onuphrius Panuinius.

¶ GLYCO, Medicus apud Ciceronem.

Glyconi rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

GORDII.

Gordio rescribit Alexand. Imp. 5. Cod. tit. 28.

Gordius Martyr, miles Cæsarien sis, celebratur Basilio Magno.

GORDIANI.

Gordianos Impp. quære in Meriis.

Gordianus, Christianus vir, filiũ habuit Concordium Martyrem, qui passus est sub Antonino, iudice Torquato, Comite Thusciæ.

Gordianus, Valerius & Mactinus simul Martyres coronati.

Gordianus, Martyr, aliquando Iuliani Apostatæ Vicarius, & per Ianuarium presbyterum conuersus, capite punitus est sententia Clementiniani successoris.

Gordianus, pater D. Gregorii Magni.

GORGONII.

C. Gorgonius, vir equestris ordinis. Meminit illius Cicero in Bruto.

Gorgonius, Buteonis auditor, postea quoque scholæ successor, vocis obtusæ, sed pugnacissimæ fuit, cui Baros scurra venustissime: *Centum*, inquit, *raucorum voces habes*: Seneca controuersia 7. Notatur idem ob quædã minus cordate dicta in fine li. 1.

Gorgonio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 35.

Gorgonius, aulicus sub Diocletiano, coronatur martyrio simul cum Dorotheo. Eusebius 4. cap. 13.

¶ P. GRACCIVS Paternus, cũ Scribonia Lucana vxore, refertur in memoriis Helueticis apud Stumpfium.

¶ GRACILIANO P. V. scribunt Constãtii principes AAA. 1. Cod. de hæreticis & Manichæis.

¶ GRADVÆ Procõsuli Africæ, rescripsere Seuerus & Anton. Pand. de off. eius, cui mand. est iurisdictio. l. 4.

GRANII.

Q. Granius præco, homo impense dicax, memoratur Ciceroni in Bruto, vt qui cũ T. Tinca Placẽtino, quãuis facetissimo,

certare de dicacitate solitus sit, & obid celebratus Lucilio Poetæ, quemadmodũ etiamdũ Ipsius Satyrarũ fragmenta testantur. Extant Granii pleraque festiue dictã apud Ciceronẽ 2. de Oratore, & in oratione pro Plãcio. M. Druso, Trib. pl. multa in repub. molienti, cum ille eum salutasset, dixissetq; Quid agis, Grani? Imo vero, inquit, tu Druse quid agis? Patrono malo cum vocem in dicẽdo obtudisset, suadebat, vt mulsum frigidũ biberet, simul ac domũ rediisset: Perdam, inquit ille, vocem, si id fecero. melius est, inquit, quam reum. P. Nasicæ Consuli, edicto iusticio, domũ discedenti, ac rogãti in medio foro, quid tristis esset, an quod auctiones essent? imo vero, inquit, q; legiones.

Q. & C. Granii, cum C. Mario Syllanis armis pulsi, & proscripti sunt. Appianus lib. 1. Apud Plutarchum traditur, Marium cum priuigno Granio nauem Hostiæ conscendisse, haud dubie alterius illorum affinis.

¶ Granius Flaccus, reliquit de indigitamentis scriptum ad Cæsarem librũ. Censorinus de die natali cap. 3.

¶ Granius Marcellus, Prætor Bithyniæ sub Tiberio principe, accusatus a Quæstore suo Cæpione Crispino, sub scriptore Romano Hispano, damnatus est. Tacitus 1.

¶ Granius Martianus, Senator sub eodem Tiberio, a C. Graccho maiestatis postulatus, vim vitæ suæ attulit. Tacitus 5.

¶ Granivs Serenvs legatus Hadriani Imp. placat animum illius erga Christianos. Misit enim litteras ad illum, iniquissimum esse dicens, clamorib. vulgi innocẽtium hominum sanguinem concedi, & sine vllo crimine, nominis rantũ & sectę reos fieri. Quibus commotus Hadrianus, Minutio Fundano, Proconsuli Asiæ, scripsit, sine obiectu criminum Christianos non condemnandos. Eusebius Hist. Eccles. 4. c. 9. Orosius 7. cap. 13.

¶ L. Granius Romanus Vibius Trom. Secundus Trib. leg. 3. refertur in antiquitatibus Tarraconensium pag. 16.

Q. Granius Q. liberius Plutarchus. Ibidem 20.

M. Granio M. F. Men. Cordo, &c. Ita Fabricius in sua Roma.

Granius Licinianus, citatur Macrobio Saturnalium 1. & Sex. Pompeio.

Granius, Medicus, citatur Plinio.

¶ Grasidivs Sacerdos, Prætorius, sub Tiberio in insulã deportatus. Tacitus lib. 5.

GRATII.

Gratius, Poeta sub Augusto, scripsit de venatione carmine hexametro. Opus id nuper inuentũ Romæ, & excusum est. Ouidius Gratii meminit in libris de Ponto:

Aptaque venanti Gratius arma dedit.

Gratiæ Alexandræ insignis exempli ac pudicitiæ, quæ etiam filios suos propriis vberibus educauit, Pudens Aug. lib. maritus. Hæc inscriptio extat in basilica Ioannis & Pauli, teste Mapheo Vegio de educatione libro 1. capite 4.

Gratiæ rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titul. 38.

L. Gratius C. F. Glaucus. C. Gratius Halis. Q. Gratius Xanthus reperiuntur in memoriis Hispanicis pag. 21. & 12.

¶ Gratianvs auus, & Gratianus nepos, Augusti, quærantur in Valentinianis.

¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Gratianus, Tyrannus Britãniæ sub Honorio, a Rom. militibus interemtus est.

Gratiano cuidã rescribit Philippus Imp. 5. Cod. tit. 38. Alii ab illo referunt AA. & CC. 4. Cod. titul. 44. & Gratianæ iidem 4. Cod. de condictione indebiti.

¶ Gratilla, relegatur a Domitiano Imp. De qua amplius consulendi Arrianus libr. 2. de Epicteti disputationibus, Plinius epistol. lib. 3. epist. 11.

GRÆCEII.

Græceius, vnus ex percussoribus Cæsaris, memoratur Ciceron. Epistolarũ familiarium 11. & ad Atticum 15. epist. 15.

GRÆCINII.

P. Græcinio P. F. Pob. Lagoni ornamentis Consularibus. Hæc inscriptio extat Veronæ in turri S. Firmi. Inscript. ant. pag. 327.

L. Græcinio Pompeiano animulæ iucundiss. qui vixit annos xxiii. mater posuit Æmilia Pompeia, & sibi. Hæc inscriptio extat Mediolani. Ibidem pag. 33.

¶ Grvnnivs Corocotta Porcellus, cuius testamentũ decantarint in scholis agmina puerorum cachinnãtium, refertur Hieronymo in proœmio lib. 12. in Esaiam. Legitur idem testamentum in Antiquitatibus Fabricii.

Ha-

H.

HABENTIO & Cresconio rescribunt Seuerus & Antonin. 5. Cod. tit. 62.

¶ HADRIANO AA. & CC. Cod. 4. & 24.

Hadrianæ iidem tit. 26.

Hadriano alii, Præfecto prætorio, Arcadius & Honorius 10. Cod. tit. 69.

Hadrianus, Rhetor, de quo Suidas.

¶ HASTIO rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 45.

¶ C. HEIVS Siculus Mamertinus, memoratur Ciceroni in Verrinis.

¶ HELENÆ rescribit Ant. A. 8. Cod. titul. 36.

¶ HELENIVS Acron, interpres Horatii.

HELII.

¶ Manutius vult Mœcenatem esse gentis Cinciorũ, quod mihi nõ probatur. ¶ Variæ & aliæ assertione Iustus Lipsius Comment. in lib. 5. Taciti, vbi ex eiusdem & Silii auctoritate gente Cilnium, e Liuii, patria Arretinum facit. Tacitus 5. Plin. 37. c. 1.

C. Helius Mœcenas, Eques Roman⁹, M. Druso Trib. pl. restitit. Cicero ꝓ A. Cluẽtio. Nomen Mœcenas a loco tractum, docet Varro in fine lib. 1. Analog.

C. HELIVS MOECENAS, Eques Rom. cuius genus ab Hetruscis regibus deductũ, Horatius & Propertius asserunt, tantã apud Augustum Cæsarem gratiam obtinuit, vt multos Consularium triumphaliumque potentia anteiret, ac quibus ipse vellet, honores & magistratus facile cõciliaret. Bellis ciuilibus vrbi atque Italiæ mirifica mansuetudine præfuit, Rana tamẽ ipsius, quod in anulo signũ habebat, ob exactiones pecuniarum magnos sæpe terrores ingerente. M. Lepidum, Triumuiri F. quo tempore apud Actium de summa rerum decernebatur, res nouas in vrbe molientem, per summam quietem & dissimulationem oppressit, quo facto & magnum exoriens bellum restinxit, & communi tranquillitati in posterum consuluit. Quemadmodum autem in his rebus, quæ propter tempub. curas & vigilias exigebãt, prorsus insomnis, prouidus & agendi sciens erat, ita simul aliquid ex negotio remitti posset, otio & mollicie pene vltra feminam diffluebat. Molliori veste cum vteretur, & discinctus incederet, vulgo Malacinus appellatus est. Id probrum ipse adeo nõ expauit, vt in castris ducis officio fungens, militib. discincti tesseram daret. Regresso ex Alexandrina victoria Augusto, ac de repub. reddenda cogitanti, non deerant, qui id impensius vellent, & consulerent, maxime autem M. Agrippa. Mœcenas sententiam togatus, cõtrarium suasit, & vt in monarchia persisteret Augustus, effecit. Vixit autem cum eodem tanta facilitate, vt interdum liberius admonere, quæque ex dignitate ipsius fore viderentur, ostendere non dubitarit. Accidit aliquando, vt Augustus pro tribunali sedens, multos capite damnaturus esset. Ibi Mœcenas, quoniam præ multitudine populi ad ipsum penetrare non potuit, inscripsit chartæ, *Surge carnifex*, eamque quasi tes alias continentem in sinum sedẽtis coniecit. Qua ille lecta, nihil cunctatus surrexit, neque quenquam condemnauit. Tanta vero beneuolentia virum ob hanc libertatem prosecutus est, vt postea vacationem omniũ negotiorum petenti, quietem altissimam, & in ipsa vrbe velut peregrinum ocium indulserit. Hortos habuit amœnissimos in campo Æsquilino, & in iis turrim celebertimam. Hic cum amicis suauissime viuebat. Colebat autem secundùm Augustum, cum aliquot in republica potentes & illustres, tum maxime doctos & studiis claros, eosque ita opibus fouebat, vt vnus studiosorum omnium veluti perfugium & asylum habetetur. Hinc Virgilius, Horatius, Propertius, aliique complures laudibus illum vehere, suasque lucubrationes eidem inscribere contenderunt. Ipse quoque eximie doctus & ingeniosus magnũ Romanæ eloquentiæ daturus erat exemplum, vt testatur Seneca epistola 19. & 93. nisi felicitas illum enerualsset, & animum virilem ac altum tes secundæ discinxissent. Citatur ipsius Prometheus, citatur Dion. Tacitus 14.

Paterculus.

Carminum liber 10. & dialogus 2. a Charisio. Et laudatur illud, vt diserte dictum;

Suetonius. *Nec tumulum curo, sepelit natura relictos.*

Sed notatur cõpositio, quã Augustus quoque vti lasciuiorẽ, & myrobrecheis (sic ait) cincinnos illius persequi, & imitãdo periocum irridere solebat. Sic enim aliquando familiariter ad illũ scribens epistolã clausit: Vale, mel gentiũ, ebur ex Hetruria, laser Aretinũ, adamas Supernas, Tiberinũ margariñ, &c. Est enim notus locus. Tradũt insuper autores, quod & ipsum ingenium eius arguit, notas illum quasdam literarum inuenisse, plurimum ad celeritatem scribẽdi conferentes, easq; per libertũ Aquilã multos edocuisse. Ad hæc primum ab illo lauacrum aquæ calidæ excitatũ in vrbe, & asinarũ pullos ipsius instituto ecceptos eśitari, memorant Plinius & Dion. Felicitatẽ eius interpolarunt febris perpetua, & vxor Terentia, mulier querula & morosa, quã sæpius repudiatã semper reducebat, eũ desideriũ abiectæ ferre nõ posset, eoq; per symphoniarũ cantus, ex longinquo leniter resonantiũ, somnũ quærere cogeretur. Vnde est illud festiuũ Senecæ, millies vxorẽ duxisse Mœcenatẽ, eũ vnã habuerit. Cæterũ insomniæ vitiũ ita paulatim in eo creuit, vt traditum sit, supremo triennio nullo horæ momẽto soporem sensisse. Decessit Augusto hærede scripto, C. Martio Censorino C. Asinio Gallo Coss. ann. V. C. DCCXLV. ante natũ Christũ 5. Hæc ex Paterculo, Seneca, Plinio, Tacito, Suetonio, Dione & Macrobio. Degenere & comitate Mœcenatis ascribere instar corollarii placuit locũ Horatii Sermon. lib. 1. Sat. 6.

Macrobius.

Plinius libr. 8. cap. 43.

Seneca de prouidẽtia.

Non quia Mœcenas, Lydorum quicquid Hetruscos
Incoluit fines, nemo generosior est te:
Nec quod auus tibi maternus fuit, atque paternus,
Olim qui magnis legionibus imperitarint,
Vt plerique solent, naso suspendis adunco
Ignotos, vt me libertino patre natum:
Cum referre negas quales sit quisque parente
Natus, dum ingenuus. Persuades hoc tibi vere,
Ante potestatem Tulli, atque ignobile regnũ,
Multos sæpe viros, nullis maioribus ortos,
Et vixisse probos, amplis & honoribus auctos, &c.

Mœcenas, Prætorius, an ex Heliis, nescio, sub Maximino Imp. ecsus est, teste Capitolino.

C. Helius Mœcenas, refertur epigrammate vetere apud Marlianum antiq. Rom. lib. 5. cap. 13.

C. Helius Mœcenas Melissus, Spoleti natus ingenuus, sed ob discordiam parentum expositus, cura & industria educatoris sui altiora studia percepit, ac Mœcenati pro Grãmatico muneri datus est. Cui cũ se gratũ & acceptũ in modũ amici videret, quanquã afferente matre, permansit tamen in statu seruitutis, præsentemq; conditionem veræ originj anteposuit. Sed manumissus, & Augusto insinuatus, curã ordinandarum bibliothecarum in Octauiæ porticu suscepit. Sexagesimũ autẽ ætatis annũ agens, libellos iocorũ componere instituit, absolutq; 150. quibus & alia diuersa postea addidit. Fecit & nouum genus togatarum, inscripsitq; Trabeatas. Tranquillus. Eundem triennium sibi silẽtium imperasse legimus, a conuulsione reddito sanguine, quod spiritum cohibere in multis rebus ungularis præsidii sit. Plinius 28. cap. 6. Meminit Ouid. lib. 4. de Ponto:

Et tua cum facco Musa Melisse, leui.

Item Eusebius in Chronol.

¶ C. Helius Melissus, alius, & ipse Grãmaticus ætate A. Gellii, summi quidem in vrbe loci & nominis, sed maiore in litteris lactantia & ποσία, quam opera. Librum scripsit de loquẽdi proprietate, vbi matronam esse scribit, quæ semel peperierit, matremfamilias, quæ sæpius. Id quod Gellius falsum esse tradit. Vide Noct. Att. li. 18. c. 6.

¶ C. Helius Vestinus, citatur C. Plinio.

¶ Helius Vitalio, memoratur antiqua inscriptione, quæ extat Romæ in Capitolio; *Annona sanctæ Helius Vitalio mensor perpetuus pistorum siliginariorum.* Fabricius in sua Roma.

Mœcenatis, Prætorii, meminit Herodianus sub finem lib. 7.

¶ HELIODORO referibunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 45.

HELPIDII.

Helpidius, præfectus vrbi Hadriano Imperatore.

Helpidio scribit Libanius in Epistolis.

Helpidius, ortus ex Paphlagonia, fit Præfectus Prætorio orientis sub Constantio, in locum defuncti Hermogenis Pontici, vir simplicioris ingenii, & adeo incruentus & mitis, vt eum ei coram quendã innocentẽ torquere Constantius præcepisset, æquo animo abrogari sibi potestatem oraret, & id genus

genus negotia potioribus aliis ex sententiá principis agenda permitti. Marcellinus 21. Vxorem habuit Antistiam, & ex ea tres filios, quos grauiter aduersa valetudine laborantes Hilarion monachus, cõmotus precibus & lachrymis afflictæ matris, oratione sua restituit incolumes. Hieronymus in eius vita.

HELVII.

Cn. Helulus, Trib. mil. cæsus est in pugna cõtra Magonẽ, fratrẽ Hannibalis. Liui. 30.

C. & M. Heluii, continuis annis primum Ædiles pl. deinde Prætores: hic ann. V. C. DLVI. ille an. DLV. Caius ex prætura Galliã, M. vlteriorẽ Hispaniam obtinuit. Liui. 32.

¶ L. Heluius Lamia, homo deformis, dũ L. Crassum, defendentẽ causam Aculeonis apud M. Perpennam iudicẽ, odiose interpellaret: Audianus, inquit Crassus, pulchellum. Arrisum est ab omnibus. Tũ Lamia: Non potui, inquit, mihi formã fingere, ingenium potui. Hic vbi Crassus subiecisset: audiamus disertũ; arrisum est multò vehementius. Cic. 2. de Oratore. Quoniam aũt Lamias Æliæ gentis esse inuenio, dubito, num apud Ciceronẽ pro Heluio legendum sit Ælius.

¶ Heluius Mantia, & ipse deformis, cũ in actione quadã molestus esset Cęsari Strabo ni, cuperetq; ostẽdi sibi, qualis esset, Cæsar monstrauit digito pictũ Gallũ in Mariano scuto Cimbrico, sub notis distortũ, ejecta lingua, buccis fluentibus. Risus est cõmotus, quod nihil tã Mantiæ simile videretur. Cicero ibid. & Quintilianus 6. c. 4. qui pro Mantiá Mancipẽ vocat. Plin. 35. c. 4. idẽ referens pro Cæsare Crassum nominat, sed vt opinor, mẽdose. suspicor eundẽ esse cũ superiori, nomenque deprauatum.

¶ C. Helvivs Cinna, Trib. pl. cæsus est in funere Cæsaris a plebe per errorẽ nominis, cũ Corn. Cinnã Prætorẽ existimarent esse, qui grauiter pridie de Cæsare concionatus erat. Auctores Plutarchus in Cæsare, Dion lib. 44. Appian. bel. cinil. lib. 2. Valer. 9. c. 9. Fuit hic idẽ Poeta, quomodo scribit Plutarchus in Bruto: cuius opus, Smyrnam nomine, nempe de misera Myrrhæ libidine (id enim vel ex vno Cinnę versiculo liquet, qui est apud Priscianum li. 6. & notum, antiquis myrrham sæpissime Smyrnam dici) 9. annis elaboratũ, vt Seruius in 9. Eclogam Virgilii, valde commendat Catullus: qui & ipse de hac Smyrna,

—nonam post denique messem,
Quam cœpta est, nonamque edita post hyemem.

In idem opus L. Crassitius, Grammaticus, commentarium scripsit, vt testatur Suetonius. Meminit Cinnæ Poetæ P. Ouidius 2. Trist. & Mart. lib. 10. ad Sextum:

Iudice te maior Cinna Marone fuit.

Refertur hoc epigramma Cinnæ in Isidori farragine:

Hæc tibi Arateis multum inuigilata lucernis
Carmina, quis ignes nouimus æthereos,
Lenis in aridulo Malua descripta libello,
Prusiaca vexi munera nauicula.

¶ Heluius Blasio, D. Bruti comes, tebus desperatis, cum ille mortem suam lamentaretur, in conspectu eius gladio incubuit. Dion 46.

¶ Heluius Rufus, gregarius miles sub Tiberio in Africa, ob ciuem seruatum ciuica donatus est. Tacitus 3.

Heluius quidam occisus a Claudio, teste Seneca in de morte Claudii.

¶ P. Helvivs Pertinax, patre Heluio Successo natus, homine libertino, Grãmaticen aliquandiu professus cũ minus ex eá quæstus sentiret, rei militari se dedit. Deinde per omnes dignitatũ gradus euectus, cũ & Cõsul sub Marco, & Præfectus prætorio sub Cõmodo fuisset, illo cæso, suscepit imperiũ prid. Cal. Ian. sexagenatio maior, nec totis trib. mensib. tenuit, cum ob vitæ integritatẽ & sanctimoniã bonis omnib. probaretur, militibus displiceret, a quib. 5. Cal. Aprilis interemptus est. Vxorem habuit Flauiam Titianam, Flauii Sulpitiani F. quẽ vrbi suo loco præfecerat. Filium & filiam reliquit superstites. Et quod magis blandus quã beneficus esset, χρυσολόγας dictus est. Populus illũ & Senatus in Deos retulit. Autores Capitolinus, Herodianus & Aur. Victor.

P. Heluius Pertinax F. a Senatu Cæsar appellatus est, sed intercessit pater, hac voce edita: Cum meruerit. Patris consecrati Flaminium suscepit. Imperante post Seueri mortem Antonino F. cum ille Getã fratrẽ occidisset, & postea in Senatu a Faustino prætore per adulationẽ Sarmaticus Maximus, & Parthicus Max. diceretur, subiecisse fertur Heluius, adde & Geticus Max. Quod dictũ vt ambiguũ altius in pectus Antonini descendit. Vnde postea Consul suffectus, quòd affectatæ tyrannidis suspectus esset, quippe Imperat. F. & apud omnes fauorabilis, interfectus est. Capitolin. & Spartian.

¶ *M. Heluio Crescenti M. Heluius Hermias lib. fecit.* Hæc inscriptio extat Salerni in Italia. Inscript. ant. pag. 107.

¶ Heluius Agrippa, vnus ex Pōtificibus, sub Domitiano in Senatu ptæ terrore extinctus est. Dion.

HELVIDII.

P. Heluidius Rufus, Eques Romanus, studiosus A. Cluētii, eius, pro quo dixit Cicero.

HELVIDIVS PRISCVS, natus Taracinæ municipio, Cluuio patre, qui ordinē primi pili duxerat, ingenium illustre altioribus studiis dedit iuuenis admodum, non vt pleriq; nomine magnifico segne otium velaturus, sed quo firmior aduersus fortuita rempublicam capesseret. Doctores sapientiæ secutus est, qui sola bona, quæ honesta; mala tantum quæ turpia, potentiam, nobilitatē, cæteraq; extra animum, neq; bonis neque malis annumerāt. Quæstorius adhuc Pæto Thraseæ dilectus, e morib. soceri nihil æque ac libertatē hausit, ciuis, Senatot, maritus, gener, amicus, cunctis vitæ officiis æquabilis, opum contemtot, recti pernicax, cōstans aduersus metus. Erant, quib. appetentior famæ videretur. Obiit deinde legationem in Syria, gessitq; Tribunatum pl. Ruina soceri per Neronē in exiliū pulsus, Galbæ principatu tediit. Eprium Marcellū, delatorē Thraseæ, accusare aggressus, multis Senatorū deprecantib. ab instituto destitit. Sub Vitellio Prætor designatus, reuersum ex Syria Vespasianum Imperatorē solus priuato nomine salutauit, toto. verotē pote Prætura nullum honotē ei detulit, ac ne mentionem quidem nominis eius fecit; Tandē etiam altercationib. insolentissimis in ordinē ted gere conatus, primū relegatus, deinde interfici iussus est. Missis tamen paulo post, qui percussores reuocarent, seruatus esset, nisi iā periisse falso nunciatū esset, Tacitus & Suetonius. De eodem Arrianus lib. 1. de Epicteti disputationibus.

Heluidius, superioris filius, sed non ex Fannia, Thraseæ filia (nam ea nouerca fuit, teste Plin.) iussu Domitiani cæsus est, quod quasi scenico exodio sub persona Paridis & Oenones diuortium Imp. cū vxore tractasset. Reliquit ex Artia coniuge Heluidiū F. & filias duas Heluidias. Accusatorem Heluidii, Publicium Certum, post cædem Domitiani Consulatu deiecit Plinius, quo dolore coniectus in morbū, nō multo post diem suum obiit. Cæterum Heluidiarū sororum, imperante Traiano, vtraq; ex partu filiam enixa, periit. Plinius Epistol. 4. ad Velium Cerealem & 9. ad Quadratum.

Heluidii Oratoris eiusmodi epitaphium habent Antiquitates Fabricii pag. 89

Hic iacet Heluidius, fatis extinctus iniquis,
Egregius iuuenis, causarum orator honestus.

Heluidius, hæreticus, Auxentii, discipulus, Mariam post natum Christum plures habuisse liberos asseruit, cuius vesaniā Hieronymus duobus libris coarguit. Vide Gennadium.

¶ HERACLIVS Rufinꝰ, præfectus vrbi sub Diocletiano, Rescribitur illi ab AA. & CC. 4. Cod. de condict. indebit.

HERACLIVS Imperator. De hoc Suidas & alii.

¶ L. HERCVLEIVS, Quæstor Q. Sertorii, a Q. Metello cęsus est. Liuius 91. Ex Floro & Orosio duos fuisse Herculeios fratres colligitur.

¶ HERCVLIANVS, Consul anno V. C. MCCV. sub Valentiniano III.

Herculiano rescribit Antoninus A. 4. Cod. de crebus creditis & iureiut.

Herculiano alii Alexander A. 6. Cod. tit. 3. & Gordianus.

¶ Turnus HERDONIVS Aricinus, fraude Tarquinii Superbi sublatus est. Liuius 1. App. Herdonius Sabinus, Romæ cum exulib. Capitolium occupauit, vbi cęsus est cum omnibus suis. Liuius 3. Dionysius 10.

HERENNII.

C. Herennius, testis adductus contra C. Marium, negauit esse motis partii, patronū aduersus clientes testari. Porro C. Marii parentes Herenniorum familiæ clientes fuisse, constabat. Plutarchus in Mario.

M. Herennius, Consulatum gessit cum C. Valerio Flacco ann. V. C. DCLX. in cuius honoris petitione L. Philippū, summa nobilitate hominē, summa gratia, summa etiā eloquentia superauit. Cicero in Bruto & in oratione pro L. Muræna.

C. Herennius, Sylla Cōsule Trib. pl. memoratur Sallustio apud Gellium lib. 10. c. 20. Fors idem, qui secutus partes Sertorianas cæsus est a Pompeio.

C. Herennius, alius, & Senator, quod pecuniam ob tem iudicandam accepisset, damnatus est. Cicero in Verrinis.

L. Herennius, ciuis Romanus, securi percussus a Verre. Cicero Verrin. 7.

M. Herennius, Decurio ex Pompeiano muni-

municipio, sereno die fulmine ictus, id quod inter Catilinaria prodigia habitum est. Plinius 2. cap. 51.

C. Herennius Sex. F. Trib. pl. Clodium ad plebem traducere studuit. Cicero 1. ad T. Atticum tribulem Attici, & hominē nequā, & egētem vocat, patrē vero nummos ipsis diuidere solitum scribit, epist. 13. & 14.

C. Herennius, familiaris Ciceronis, homo mitis & humanus, accusauit cum aliis M. Cælium. Cicero pro Cælio.

C. Herennio Cicero 4. libros suos Rhetoricorum dedicauit.

¶ Herennius Gallus, histrio, memoratur Ciceroni epistolarum 10.

¶ Herennius Capito, procurator Iamniæ sub Augusto, refertur Iosepho lib. 18. c. 12.

Herennius, adolescens vitiis corruptus, & a Cæsare castris excedere iussus, quum plorabūdus dixisset, Quo ore redibo in patriam? quid dicam patri meo? Dic, inquit Augustus, me tibi displicuisse.

¶ Herennivs Macro, successit Seiano in præfectura prætoriana, & quidē ipso Seiano deterior. Sub mortē Tiberii valde Caligulæ studuit, quem tamē postea, quod Caiū salutasset, infensum habuit, & ab eodem occisus est. Tacit. lib. 5. Seneca in fine 2. de tranquillitate animi, Dion 58. qui tamen illum, quod miror, Nævium Sertoriū Macronem vocat, lib. præcedenti 57. Præclaræ de eodem sunt Philonis expositiones. de legatione ad Caium.

¶ Herennius Gallus, legatus primæ legionis in Germania circa initium principatus Vespasiani patris. Tacitus lib. 20.

¶ Herennius Pollio, Consul fuit cū Flauio, decedente Tito Imp. Dion. Meminit illius Plinius in Epistolis lib. 4. ad Vrsum.

¶ Herennius Senecio, natus in Bætica, & ibidem Quæstor accusante Metio Caro, quod nullum magistratum post Quæsturā longo tempore medio petiisset, quodque Heluidii Prisci vitam, acceptis a Fannia cōmentariis, composuisset, a Domitiano interemtus est. Tacitus. Meminit illius subinde in epistolis Plinius iunior.

Herennius Seuerus, appellatur vir doctissimus eidem Plinio, epistolarum 4. ad Seuerum.

Herennia Hetruscilla Aug. apud Manutium in Orthographia.

¶ Herennius Nepos, occisus a Seuero Imp. tradente Spartiano.

¶ Herennivs Modestinvs I. C. auditor Papiniani, Consulatum gessit sub Alexandro. Proeōsulatus illius meminit Vlpianus Pand. 47. de furtis. Maximinum iuniorem docuit. Scripsit responsorū libros 19. μονῶν 12. regularū 10. differentiarum 9. excusationū 6. de pœnis 4. de præscriptionibus 1. de inofficioso testamento 1. de manumissionib. 1. de testamentis 1. de legatis & fideicōmissis 1. περὶ ὑρημάτων 1. de enucleatis casibus 1. de doctrina dotis 1. de ritu nuptiarū 1. Coluit & amœniores Musas, in pangēdo carmine non infelix, id quod indicant argumenta in Æneidos Virgilianæ libros, falso quondam Ouidio tributa.

¶ Herennius Celsus, refertur Trebellio Pollioni in Æmiliano tyranno.

¶ Herennia Proculina, refertur in memoriis Rom. pag. 288.

Herennius Victorinus, in memoriis Germanicis pag. 483.

Herennio rescribit Gordianus 7. Cod. tit. 58.

Herennio alii AA. & CC. 8. Cod. tit. 49. & iidem ibidem Herenniæ titulo 55.

¶ Herennia Secundina, citatur in antiquitatibus Dalmaticis vt vxor Aurelii Sabini, pag. 366.

Herennius Siculus, haruspex & amicus C. Gracchi, cum duceretur in carcerē, in poste capite illiso, spiritum posuit. Valerius 9. cap. 11.

¶ Herennianvs, Odenati regis F. vnus e 30. Tyrannis, memoratur Trebellio Pollioni.

Herennianus, vir magnus sub Diocl.

¶ Heria Syluina. Inscrip. anr. pag. 137.

HERMINII.

T. Herminius Aquilinus, Consulatum gessit anno V. C. CCXLVIII. Deinde legatus in bello Latino, cum Octauium Mamiliū, Tarquinii Superbi generum, vno ictu trāsfixisset, inter spoliandum corpus hostis veruto percussus, cum victor in castra relatus esset, expirauit. Liuius 2. Dionysius 5.

Sp. Herminius (quidam Lartem Herminium vocāt) Consulatū obiuit an. V. C. CCCVII. Fuit tū otiū domi sortisq; Liui. lib. 3.

¶ Hermogeni rescribit Antoninus A. 4. Cod. tit. si certum petatur.

Hermogeni rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 8.

Hermogenes Pōticus, præfectus vrbi & prætorio sub Cōstantio fuit, an. V. C. MCII.

¶ Hermogenianvs I. C. scripsit ὁπτημῶν

iuris libros 6. Aduocatur in Pandect. iuris ciuilis.

¶ Herodoto, Præfecto præt. rescribit Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 11.

¶ Heroidi rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14.

¶ Hesperivs, Proconsul sub Valentiniano 1, refertur Ammiano Marcellino lib. 28. Eidē, opinor, præfecto præt. rescripserunt Valentinianus, Valens & Grat. AAA.

¶ Hetereivs quidā memoratur Ciceroni in epist. ad Atticum in fine 13.

¶ Hiberio, Præfecto præt. rescribunt Theodosius & Valent. 5. Cod. tit. 3.

¶ Hilario Seuerus & Anton. 4. Cod. titul. 30.

Hilarii, Episcopi Pictauorum, vitam petee ex Hieronymo de scriptoribus Ecclesiastic. & alterius, Arelatensis Episcopi, e Gēnadio. Floruit sub Iustino 11.

Hilarius Antiochenus, Senatus princeps, & alter Phryx, vates opt. celebrantur a Suida.

¶ Hilarvs, Ciceronis libertus nequam. Cicero ad Att. 1. epistola 9.

¶ Hilarianvs, præses Carthaginensis, memoratur Tertulliano ad Scapulam præsidem.

Hilariano rescribit Alexand. A. 8. Cod. titul. 45.

Hilariano, Correctori Lucaniæ, Constantinus A. 9. Cod. tit. 22.

Hilariano P. V. Gratianus, Valent. & Theod. 6. Cod. tit. 56.

Hilariano, magistro officiorum & Patricio, rescribitur a Leone Augusto 1. Cod. de diuersis rescriptis.

HIPPII.

Q. Hippius, Ciceronis amicus, cuius filium, vt apparet, Q. Valgium Hippianum, diligenter Cicero nescio quibus 1111. viris epistolarum 13. commendat.

Hippia, refertur eidem Ciceroni, in cuius nuptiis M. Antonius tantum vini bibit, vt postridie coactus sit in conspectu P. R. vomere.

Hippia alia apud Iuuenalem Satyra 6.

Nupta Senatori comitata est Hippia ludum.

Huic liberos & sororem fuisse, indicat idē Iuuenalis.

HIRTII.

Hirtius per t. ex Græca consuetudine, & lapidibus vetustis, scribendum, Manutius in Orthographia.

Hirtius, militauit sub Sylla in bello contra Mithradatem. In Plutarcho tamen est Ἵππιος.

A. Hirtivs A. F. vnius ex his, qui a Sylla proscripti fuere, vt Dion, militauit Cæsari in Galliis & in bello ciuili, habitus ab illo inter familiares & amicos, cuius & cōmentarios de bello Gallico & Pompeiano cōpleuit, quemadmodū ipse fatetur. Nec minori beneuolentia vixit cum Cicerone, quē & domi declamantē audire solebat. Ab eodem post Cæsaris cædē, iā designatus ab illo Consul, in Antoniū concitatus, cū C. Pansa collega apud Mutinā aduersus illum pugnauit simul & interiit, populo Romano charissimus, vt testatur Cicero Philipp. 1. Meminit Suetonius de cl. Rhetoribus & quod in Consulatu cū Pansa declamanti Ciceroni operā daret, inde ioco illius ambos discipulos, & grandes prætextatos vocatos tradit.

Hirtia, Hirtii Consularis soror, ad quā ducendam post repudiatam Terentiā Cicero ab ipso Hirtio rogatus, facere supersedir, dicens, non posse se vxori & philosophię pariter operam dare. Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum.

A. Hirtius A. F. M. Lollius C. F. Cōss. fundamenta murosque a solo faciunda curauer. iidemque probauer. &c. Hæc inscriptio extat Ferentini in arce duobus in locis. Non dubium autē, quin hic diuersus sit a superiori. Filium fuisse, non abnuerim.

L. Hirtius, tempore belli ciuilis a Pompeio missus est ad Parthos, quomodo meminit Cæsar eius belli commentario 3. Verisimile est, hunc esse, quem proscriptum a Triumuiris, comparata manu, primū aliquot oppida, & in his Brūdusium occupasse, deinde ad Pompeium in Siciliam euasisse, scribit Appianus 4.

Q. Hirtius, citatur a C. Plinio naturalis histor. lib. 19.

¶ Hispanivs Lentulus nepos 11. vir sub Antonino Pio.

¶ Hispvlla, notatur a Iuuenale Satyra 6.

Hispulla, L. Fabati F. amica vxoris C. Plinii iunioris. Plinius Epistolarum 4.

HONORATI.

Honorato rescribitur 2. Cod. de pactis & 4. Cod. tit. 33.

Honoratus, ex Præfecto præt. Galliarum primus

primus Constantinopoli præfectus vrbis factus est, vt scribunt Hieron. & Nicephorus 9. cap. 44.

Honorato, Consulari Byzantii, rescribitur a Valentin. & Valente AA. 1. Cod. de off. com. rerum priuatarum.

Honoratus, Cirthini F. memoratur a Libanio in epistola ad Bassum. Scribit & Honorato Libanius.

Honorata Mămula, Valerii Iuliani coniunx, refertur Inscriptionum ant. pag. 274.

Honoratæ rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit 31.

Honoratus, Constantinæ, ciuitatis Africæ, Episcopus, & alter Massilienſis Ecclesiæ. De his Gennadius.

Pœtus Honoratus, Corrector Italiæ sub Diocletiano, Scardeonio in quadam inscriptione.

HONORII I.

Honorius VII. al. leg. XXII. Pr. P. F. Maur. German. Dæmoni. Insc. ant. p. 477.

Honorius Fortunatus, scripsit ad Gregorium Magnũ P. M. II. libros Carminũ. Auentinus Annalium Boiorum lib. 3.

Honorio rescribitur a Seuero & Anton. AA. 4. Cod. tit. 32.

HONORIVS, Theodosii Magni F. post patris mortem tenuit imperium occidentis per annos 23. homo segnis & imbellis, vt qui Romã a Gotthis diripi passus sit. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Venantius Honorius Fortunatus, gentis Italicæ, ac ibidem litteris imbutus, in Galliã se contulit. Vbi factus Episcopus Pictauorũ, totum se rebus sacris dicauit. Cum autem in Poetica excelleret, scripsit vitam & laudes Martini libris 4. vitam Hilarii Episcopi, hymnos complures, librum epistolarũ ad amicos, multaq; alia, quæ a Trithemio cõmemorantur. Floruit sub Iustino iuniore.

HORATII.

Horatios volunt ab orando dictos, sed consuetudine factum, vt ad spiratio adiiciatur. Profecto Græce Ὡράτιος scribi sine aspiratione, auctor est Cælius Rhodiginus lib. 7. cap. 37.

Horatii, tergemini fratres, contra Curiatios Albanos, itidẽ fratres tergeminos, pugnantes Romanis victoriam reliquerũt, vno superstite M. Horatio, cæsis Albanis omnibus. Liuius 1. Dionys. 3. & 5.

Horatia tergeminorum fratrum soror, quod Curiatium sponsum, a fratre cæsum, lugeret magis, quam patriæ suorumq; victoriæ gratularetur, a fratre victore occisa est: ipse deprecante patre P. Horatio, cædis a populo absolutus est.

M. Horatius Puluillus, ducto genere ab Horatiis tergeminis, vt scribit Dionysius, L. Bruto in Consulatu suffectus est. Iterum Consul anno interiecto, Capitolium dedicauit. Quo loco iam postem tenenti cũ ab inuidis inter precationem Deũm, filium mortuum esse, ipsumq; funesta familia dedicare templũ non posse, diceretur, nihil a proposito deflexus, cadauere efferri iusso, sacrũ peregit, tẽplumq; dedicauit. Dionysius, quẽ hic magis secuti sumus, & Liuius 2.

P. HORATIVS COCLES, M. Puluilli fr. patruelis (sic enim tradit idem Dionysius) bello & obsidione Porsenæ solus pontem sublicium, donec ac tergo intercideretur, tutatus aduersus Hetruscos, deinde in Tiberim delapsus, armatus ad suos enatauit. Liu. 2. Auctor de viris illustribus, Valerius lib. 3. cap. 2. Dionysius Halicarnass. lib. 5. Læsus in coxa cum postea claudicaret, idque illi vitium a quodam obiectum esset: *At ego*, inquit, *per singulos gradus admoneor triumphi mei.* Seruius in 8. Æneid. Cæterũ Cocitis appellationem tenuit, quod alterum oculum iam ante in pugna amisisset.

¶ Hinc iocus Plauti Curculione Act. 3. De Cocitũ prosapia te esse arbitrorr Nam ii sunt vnoculi.

C. Horatius Puluillus, M. Puluilli F. autoribus Liuio & Dionysio, Consulatũ gessit cum T. Menenio Lanato an. vrb. cond. CCLXXVI. cum cæsi sunt ab Hetruscis & Veientibus tercentum Fabii.

C. Horatius Puluillus (Liuius M. vocat) M. F. M. N. vt est in Fastis Cõsularibus, Cõsul Æquos in Algido fudit, multis illorum cæsis, Corbionem oppidum diruit. Fuit & Augur, obiitque peste ann. V. C. CCC I. Liuius 3. Huius, an alterius cuiusquam nescio, certe ex gente patricia, duæ filiæ a numero digitorum Horatiæ Sedigitæ sunt appellatæ. Plinius 11. cap. 43.

P. Horatius Trigeminus, Consul ann. vrbis conditæ CCC I. fuit autore Dionysio. Liuius Curiatium vocat. Pestis tum in vrbe grauissima extitit. Idẽ paulo post Decemuir ferendarũ legũ inter primos creatus est.

M. Horatius Puluillus Barbatus M. F. M. eius, qui cũ Publicola Cõsul fuit, nepos, vicit Sabinos in Cõsulatu an. V. C. CCCIII. triũphauitq; cũ L. Valer. collega, q. Volscos & Æquos ceciderat, idq; tũ primũ sine Senatus auctoritate, populi iussu, cum vterq;

multum antea, quo tolleretur X.viratus e repub.laborasset. Ambo etiam hi legẽ tulere,ne quis magistratus sine prouocatione crearetur.Liuius 3.

L.Horatius Barbatus, Tribunatum militarem Consulari potestate gessit, ann. vrbis conditæ cccxxx. Fuit tum domi & foris ocium. Liuius 4.

L.Horatius Puluillus,Trib. mil.consulari potestate ann. vrbis conditæ cccLxix. a Camillo collega, iam quintum eum magistratũ gerente, prouidendis domi armis, telis & frumento præfectus,cum ille in Antiates,Latinos & Volscos iret. Liuius 6.

M.HoratiusPuluillus,Trib.mil.Consulari potestate an.vrbis conditæ cccLxxvii. agrum Volscorum fœde cum collegis depopulatus est.Liuius 6.

HORATII plebeii.

Horatii,ciuis Rom. suæ ætatis,meminit Cicero in epistolis ad Cornificium in fine 12.

Q. HORATIVS FLACCVS Venusinus, Poeta Lyricus,etsi alia quoque poematum genera tractauit, magnam apud Cæsarem & Mœcenatem gratiam obtinuit. Quintilianus illum fore solum ex Lyricis dignum legi iudicat,quod plenus iucunditatis sit & gratiæ,tum variis figuris & verbis felicissime audax. Migrauit e vita anno ætatis 57. eodem fere tempore,quo Mœcenas, neutiquam salsus vaticinio suo,cum se non fore ei superstitem in carmen retulit. Plura de Horatio Crinitus & Volaterranus. Vt Mœcenatis amicitiam intrarit, videre est Sermon.eius lib.1.Sat.6. Diligenter lectũ ab Alexandro Seuero Imp. traditum est a Lampridio. ¶ De Horatii emendatissima & politissima editione multum debemus Georgio Fabricio. Refertur etiam vita eius, per Suetonium Tranquillum conscripta, a Petro Nannio lib.3.Miscellaneorum,lacera tamen, & multis locis vitiata. Vide in eandem Eliæ Vineti annotationes.

P.Horatio P.F.O.V.F.Floro & Nouelliæ C.F.Rufæ parentibus suis Horatia P.F. Maxima Legi.Hæc inscriptio extat in Gallia Cisalpina in vico montis Orphani.Inscr. ant.pag.88.

HORDEONII.

T.Hordeonius, memoratur Ciceroni ad Atticũ 13. vti synchronus,& a quo Cluius legaretur,haud dubie Cæsarianus.

Hordeonius Flaccus, exercitus in Germania superiore legatus sub Galba, a militibus suis spretus,vt senecta & debilitate pedum inualidus,sine constantia, sine auctoritate, præfuit tamen vsque ad initia principatus Vespasiani ; in cuius verba adacto exercitu, cum illius nomine pecuniã a Vitellio missam dedisset , renouata per luxũ & epulas nocturnosque cœtus in ipsum ira & seditione,occisus est. Corn. Tacitus lib. 17.18.& 20.

Hordionius,Hordionia,Q.Hordionius Q.Hordi : L. Q.L.Q.L.Q.Q.I.L.S. Philumina Syrus sibi & patron.Hæc inscriptio extat Capuæ in Italia,Inscript. antiq. pagina 131.

¶ HORONTIANO scribit Ambrosius epistola 18.19.20.

HORTENSII.

L. Hortensius, Trib.pl.ann.vrbis cond. secundum Fastos consulares cccxxxi. C. Sempronio,prioris anni Consuli,diem dixit,quod in Volscos male & imprudenter pugnasset, quem tamen , cum a quatuor collegis,qui sub illo militarant,inspectante P.R. humiliter rogaretur,missum fecit. Liuius 4.Valerius lib.6.cap.5.

Q.Hortensius Dictator,plebem per seditionem in Ianiculum digressam reduxit, lege in Æsculeto lata , vt quod plebs iussisset, eo Quirites omnes tenerentur.Decessit in eodem honore, quod nulli antea Dictatori contigerat. Liuius 11. Plinius 16.c. 10.Augustinus de ciuitate Dei 3. cap. 17. Carolus Sigonius , vir cum primis doctus & ingeniosus, hanc Hortensii Dictaturam in annum vrbis conditæ ccccLxvi1. refert ac legem eius antea quoque a Q.Publilio Dictatore latam scribit, vt nõ obseruatam, ab Hortensio in vsum reuocatam, intelligas.

L.Hortensius,Prætor.ann. vrbis conditæ DLXXXI11.ab Abderitis & Chalcidẽsib.accusatus,absens a Senatu,rescissis quæ fecisset,notatus est.Liuius 43.

Q.HORTENSIVS, Orator,partẽ L.Hortẽsiũ, proauũ Semproniũ Tuditanũ,habuit. Belli socialis anno primo miles,altero Trib. militum fuit.Iuit mox cũ Sylla legatus in Asiam contra Mithradatem. Ædilitatem petiit cum Cicero Quæsturam,C.Cotta Cõsulatum. Deinde suo tempore Præturam & Consulatum assecutus est.Ex Consulatu eum illi Creta, & bellum cum Cretensib. gerendum obtigisset , vrbe & foro, in quo

domina-

dominabatur, carere non sustinuit, eoq; Q. Metello collegæ, qui postea dictus est Creticus, bellū & prouinciā concessit. In foro admodū adolescens exorsus est dicere. Genus illi dicēdi minime vulgare erat, vox canora & suauis. Motus & gestus etiā plus artis habebant, quā esset Oratori satis. Cumque citra controuersiā omnib. suæ ętatis ōratorib. superior esset, cū Cicerone diu super eloquentiæ palma concertauit. Multū ex diligētia partiēdi laudis tulit, teste Quintiliano in fine 4. cuius tamē diuisionem, in digitos deductā, nōnunquā Cicero solitus est eludere. Inter agendū manuum argutiis & gesticulationib. vtebatur. Vnde L. Torquatus, homo subagrestis, apud consiliū iudicū notissimæ saltatriculæ nomine Dionysiam appellauit. Ad quod probrū Hortēsius molli & demissa voce: *Malo*, inquit, *esse Dionysia, quam quod tu, Torquate, ἄμουσος, ἀγοήτος, ἀπράγμων.* Autor est huius Gellius lib. 1. capite 5. Dixit pro Manilio, pro Cn. Dolabella, pro Messala, pro Muræna & aliis multis, quos enumerare longum sit. Tutatus est & Verrem, accusante Cicerone, cui testem in iudicio rogāti molestius cū dixisset Hortensius, se ænigmata nō intelligere: atqui debebas, inquit Cicero, cū Sphingem domi habeas, Acceperat autem ille a Verre Sphingem æneā maximi precii. Citatur & apud Charisiū eius oratio pro C. Rabirio. Dixit etiā perpaucis ante mortē diebus pro App. Claud. Pulchro. Varro li. 3. de re rust. primū illū in Augurali cœna (nā id sacerdotium habebat) pauonem appositum scribit. quod ipsum confirmant Plin. lib. 10. c. 20. Tertullianus de Pallio. Sed & Macrobius lib. 3. cap. 15. platanos suas vino solitum irrigare memorat: piscinis vero adeo delectatum, vt illum & L. Philippum Cicero piscinarios per iocum appellarit. Præterea a Varrone celebratur Hortensii ὑπηχητοφωνία, in eoque collocutus Orpheus, buccina inflata conuocare feras solitus, libro tertio, de re rust. capite 13. In vestitu cultuque tam mollis & sollicitus fuit, vt in speculo faciem quæritaret, & togam componeret. Collegę quoq; de iniuriis diem dixit, quod sibi in angustiis occurrens structuram togæ disturbasset. Liberos cum haberet, tamē Martiam, L. Philippi filiam, Catonis coniugem, ob fœcunditatem, exorato ipso, duxit vxorem, & quidem prægnantem, quam etiam hæredem reliquit. Decessit e vita sub bellum ciuile Cæs. & Pompeii, anno ætatis 64. clamore in actione causæ diruptus, vt indicat Q. Serenus, cū a Crassi & Scævolæ Consulatu vsque ad Paulum & Æmilium Cos. per annos 44. in repub. floruisset. Deplorat mortem Hortensii Cicero in fine Dialogi de claris oratoribus, multis antea super ipsius eloquentia & morib. adductis.

¶ Vide Val. lib. 8. c. 10.

Hortensia, soror Oratoris, mater fuit Valerii Messalæ, quem ambitus reum defendit Hortensius. Valerius lib. 5. cap. 9.

Q. Hortensius F. bello ciuili Pompeiano secutus est partes Cæsaris, vt liquet ex epistolis ad Atticum & 6. Eutropii, qui tradit, illū cū Octauio & Libone, præfectis Pompeii, classe congressum & superatum esse. A cæde Cæsaris, cū esset proconsul Macedoniæ, M. Bruti partib. accessit, eoq; nomine laudatur a Cicerone Philip. 10. Captº postea in Philippis ab Antonio, ad C. fratris tumulū, quod illū ex mādato Bruti peremisset, vicissim trucidari iussus est. Plutarch. in Bruto. Agit de eodem Valerius lib. 5. c. 9.

Hortensia, & ipsa oratoris F. matronarū & virginum Rom. causam apud Triumuiros egit, magna facundiæ suæ admiratione. Val. Max. 8. c. 3. Appian. & Quintil. 1. c. 1.

Hortensius Corbio, nepos Oratoris, omnibus scortis abiectiorem & obscœniorē vitam egit: ad vltimumq; lingua eius tā libidini cūctorum inter lupanaria prostitit, quam aui pro salute ciuium in foro excubuerat. Valerius Max. lib. 3. cap. 5.

M. Hortensius Hortalus, & ipse nepos Oratoris, illectus ab Augusto liberalitate decies H.S. duxit vxorem, suscepitq; 4. filios. Quibus ad pudendam paupertatem prolapsis, quanquā rogante patre, Tiberius opitulari recusauit. Tacitus li. 2. Scribit & Hortalo Catullus, sed alii & tempore priori.

Q. Hortensio Q. F. Col. Faustino Aduocato fisci præfecto fabr. patrono municipii collegium fabrum Tiburtinorū ob merita L. D. S. C. Hæc inscriptio extat Romæ in templo S. Mariæ nouæ. Inscript. ant. pag. 186.

Hortensiæ Demetriæ carissimæ & sibi. Extat Ostiæ. Ibidem pag. 182.

C. Vettieno Fausto bene merenti Q. Hortensius Secundinus hæres. pag. 285.

Hortensius, nominatur inter Episcopos Africæ, quibus scribit Cyprianus epist. 12.

HOSIDII.

Hosidius Geta, proscriptus a Triumuiris, & a filio seruatus. Appianus li. 3. de bell. ciuil. Dion lib. 47.

C. Hosidius, floruit sub Claudio, trium-

phales honores promeritus, licet Cos. non fuisset. Dion lib. 60.

¶ Hostnto rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 34.

HOSTII.

L. Hostius, primus Romę patrem necasse traditur, idque perfecto bello Pun. secũdo. Plutarchus in Romulo.

Hostius quidam sub Augusto, diues, auarus, & libidinis portentosæ, tam vitorũ quam feminarum auidus, solitus ad eius notæ specula, quæ rerum imagines longe maiores reddunt, nefandam Venerem exercere & pati. Vide Senecam, item Cæliũ Rhodiginum lectionum antiquarum libr. 8. cap. 3.

Hostius, Poeta, scriptor belli Histrici, citatur Macrobio Saturnalium sexto. ¶ De eodem Fragment. Sex. Pompeii pag. 134. & 163.

Hostia, puella mirifice amata est Propertio Poetæ, quã ille in suis libris alio nomine Cynthiam vocat, vt est testis Appuleius.

HOSTILII.

Hostus Hostilius, vir generosus & opibus pollens, relicta Medullia, quam ab Albanis conditam Romulus in fœdus susceperat, coloniamque fecerat, commigrauit Romam, ibique duxit vxorem ex genere Sabinorum, Hersiliæ filiã, eam ipsam, quæ gentilibus suis feminis bello Sabino cõsuluit legationem suscipiendã pro viris ad patres, quæque visa erat conciliandorum ducum causa fuisse præcipua. Compluribus autem in bellis sub Romulo militans, multis claris facinoribus editis, bello Sabino interiit, vnico filio relicto. Sepultus est a Romulo & Tatio regibus in foro, adiecta inscriptione, quæ viri virtutem testaretur. Sic Dionysius lib. 3. Liuius 1. Valerius 3. capite 4. At Plinius lib. 16. cap. 4. bello Fidenate, cum primus in oppidum irrupisset, corona donatum a Romulo scribit. quod si est, nequaquam bello Sabino periit. De filio tradit Macrobius, natum illum antequam vlla Sabinarum reliquarum peperisset, & patris indito nomine, a Romulo bulla aurea & prætexta insigni decoratum, libri primi cap. 6.

Tvllvs Hostilivs, Hosti F. Hosti N. ex matre illustri natus, ob aui memoriam, iubente populo, Numæ in regno succedit, non illi solũ dissimilis, sed Romulo quoq; ferocior. Bella tria gessit, Albanum, Fidenate & Sabinum, totidemque triumphos duxit. Albanos, vrbe illorum propter perfidiam diruta, Romam traduxit, cum de duce illorum Metio supplicium sumsisset. Cęlium montem vrbi addidit. Conatus autẽ ex Numę libris Iouẽ cœlo deuocare, quod quædam parum rite fecisset, fulmine ictus cum regia conflagrauit, regno magna belli gloria per annos xxxii. gesto. Liuius primo, & de exitu eius Plinius 2. c. 53. & rursus 28. cap. 2. ex auctoritate Pisonis.

¶ A. & C. Hostilii, Catones, simul Prætores facti sunt anno belli Punici secundi vndecimo. C. Hostilio vrbana iurisdictio obuenit, addita est & peregrina, A. Hostilius Sardiniam tenuit. Liuius 27.

A. & L. Hostilii, Catones, legati fuere L. Scipionis in bello contra regem Antiochũ, quorum Aulus cum ipso Scipione peculatus nomine damnatus. Liuius 38.

¶ L. Hostilius Mancinus, bello Pun. secundo cum 400. equitibus speculatum egressus, a Carthalone Pœno cum multis suorum cæsus est. Liuius 22.

A. Hostilius Mancinus, Prætor ann. vrbis conditæ DLXXII. vrbanam iurisdictionem obiuit. Decennio post Consul missus in Macedoniam contra regem Persen, vt nullam rem bellicam memorabilem gesserit, ita ad cunctam militarem disciplinam ab effusa licentia militem formauit, socios cum fide coluit, & ab omni iniuriæ genere defendit. Liuius initio 44.

L. Hostilius Mancinus, bello Pun. tertio primum præfectus classis, deinde legatus, primus cum exercitu Carthaginem irrupit. Qua expugnata, triumphauit e Scipione, pictam Carthaginem & facta prælia in foro proposuit, assistensq; populo spectanti singula enarrauit. Ea comitate, quemadmodum est auctor Plinius 36 cap 4. proximis comitiis Consulatum adeptus est, ann. V. C. DCVII.

C. Hostilivs Mancinvs, fors L. fr. Consul in Hispaniam iturus, cum Lanuuii sacrificare vellet, pulli e cauea effugerunt. Deinde nauem eo cõscensuro in Herculis portu, vox audita est: *Mancine mane.* Qua territus, cũ itinere cõuerso Genuã petisset, ibique scaphã esset ingressus, anguis eximię magnitudinis visus e conspectu abiit. Proinde victus a Numantinis, & castris exutus, cum spes nulla seruãdi exercitus esset, pacẽ cum

cum eis fecit ignominiosam. Eam Senatus ratam esse voluit, ac dedecus admissi flagitii, cum 30. Romanorum millia a 4. Numantinorum millibus victa essent, deditione Mancini expiauit. Epitome Liuiana 55. Valerius Max. lib. 1. cap. 6. L. Florus lib. 2. & Iulius Obsequens in de prodigiis. Cæterum Mancinus a Numantinis non receptus, augurato in castra rediit, posteaque præturam gessit. Autor Plinius in viris illustribus.

C. Hostilius Mancinus, idem cum superiore an alius, incertum, Ædilis curulis Manilię meretrici diem ad populum dixit, quod de ambulacro eius noctu lapide ictus esset, vulnusq; ex eo lapide ostendebat. Manilia ad Tribunos pl. prouocauit. Apud eos dixit, comessatorem Mancinum ad ædes suas venisse. Eum sibi recipere non fuisse in æde sua. Sed cum vi irrumperet, lapidibus depulsum. Tribuni decreuerunt, Aedilem ex eo loco iure deiectum, quo eum venite cum coronario non decuisset, ac ideo ne cum populo Aedilis ageret, interceserunt. A Gellius ex Atteio Capitone lib. 4. cap. 14.

Traditur etiam, Mancinum quendam insignem domum habuisse, quæ damnato & interfecto illo publicata sit, vnde Mancis damnatus appelletur.

¶ C. Hostilius Tubulus, Prætor ann. V. C. DXLIIII. iurisdictionem vrbanã cum prouincia & exercitu sortitus est. Biennio post Hannibalẽ expeditis cohortibus adortus, 4. millia hominum ex illius exercitu cecidit, 9. signa militaria cepit. Liuius 27.

L. Hostilius Tubulus, Prætor, vt putat Cicero ad Atticum scribens lib. 12. epist. 3. L. Metello Q. Maximo Coss. id est, ann. V. C. DCXI. cum quæstionem inter sicarios exerceret, ita pecunias aperte cepit ob rem iudicãdam, vt anno proximo P. Scæuola Trib. pl. ferret ad populum: Vellent ne de ea re quæri? Quo plebiscito decreta est a Senatu quæstio Cn. Cepioni Consuli. Tubulus statim in exilium abiit, nihil respondere ausus. erat enim res aperta. Cicero Finium 2. Accersitus ab exilio propter multa flagitia, ne in carcere moreretur, venenum bibit, teste Asconio Ped. in orationem Ciceronis pro Scauro. In hunc citat illud Lucilii Poetæ Cic. de nat. Deorũ 1.

-- Tubulus si Lucius vnquam,
Si Lupus aut Carbo, aut Neptuni filius.

M. Hostilius, Salapiam in locum salubriorem transtulit, a ciuibus eius municipii publice rogatus. M. Vitruuius 1. cap. 4. Viderur fuisse architectus.

Hostilius, mimographus ex prima nobilitate, memoratur a Tertulliano in Apologetico.

Hostilius, alius annales P. R. vt Ennius, scripsit.

¶ Hostilius Rutilus, præfectus castrorum sub Quintilio Varo in Germania, refertur Iulio Obsequenti in fine.

¶ Hostilius Firminus, legatus Marij Prisci in Africa sub Traiano, quo damnato, ipse quoq; a Senatu notatus est. Plinius Epistolarum 2. ad Arrianum.

Hostilius, Philosophus, relegatur in insulam a Vespasiano. Dion.

Hostiliæ rescribitur ab Antonino Imp. 5. Cod. tit. 18.

Hostilia Prisca, cum L. Vario C. F. Pudẽte marito, refertur in memorijs Italicis. Inscript. ant. pag. 123.

¶ HOSTILIANVS Perpenna, temporibus Galli & Volusiani, principum, Imperator a Senatu creatus, non multo post pestilentia consumtus est. Aur. Victor.

C. Hostilianus Valens, nobilissimus Cæsar, memoratur in inscriptionibus Valentiæ pag. 23.

HOSTORII.

P. Hostorius Scapula, bello egregius, Britanniæ post Plautium sub Claudio præfuit. Corn. Tacitus lib. 12. & in vita Agricolæ. Institution. lib. 3. cap. 9. videtur Asterius dici, vbi & de Consulatu eius.

M. Hostorius P. F. ciuẽ in pugna seruauit. Occiditur a Nerone. Tacitus 12. & 16.

Hostorij duo, liberti, ambo referuntur. Inscript. ant. pag. 121.

C. Hostorius Italus C. Hostorio Antonio Niconi liberto b. m. fecit. Ibid. pag. 116.

¶ *Haue* HYGIA, *anima dulcissima* &c. *sit tibi terra leuis.* Apud Victorium in Epist. Ciceronis pag. 845.

Hyginio rescribit Alexander Imp. 4. Cod. tit. 65.

Hyginiæ Phil. A. ibidem tit. 32.

¶ HYLÆ Alexander A. 5. Cod. tit. 62.

¶ HYMETTIVS, Iunii Toxotii frater fuit, fors gentis Iuniæ.

Hymettius, aliquando Proconsul Africæ, mittitur in exilium sub Valentiniano.

HYPATII.

¶ Hypatius, Consul fuit cum Cereali

fratre sub Constantio, qui sororem illorum coniugem habebat. Eidem, puto, rescribitur a Gratiano, Valentiniano 11. & Theodosio AAA. 1. Cod. de apostatis, nisi fors hic fuit filius. Eidem scribit Libanius in Epistolis.

Hypatius, Hypatii Consulis nepos (sic colligo ex ratione temporũ) magister militiæ fuit sub Honorio & Theodosio. Rescribitur illi ab iisdẽ 1. Cod. de off. mag. mil.

Hypatius, natus sorore Anastasii Imp. Consulatum gessit an. V. C. MCCLIIII.

I.

IAbolenus Priscus, homo dubiæ sanitatis, autore Plinio iuniore, l. C. tamen, quo multũ vsus est Pius Imp. Successit in professione iuris Sabino, vt tradit Pomponius. Recitãte publice elegos suos Paulo Passieno, atq; his vetbis eius honorem auspicante: Prisce iubes? Ego vero, inquit, non iubeo. Itaq; secutus risus maximus. Plinius epist. 6. ad Romanum. Reliquit ex Cassio 25. libros, Ἐπικῶν libros 14. ad Plautium libros 5.

IANVARII.

T. Ianuarius Florianus & P. Domitius Didymus curatores coloniæ Deæ Auentiæ & genti incolar. Hæc Inscriptio exiat in cœnobio Munchvuyle rapud Heluetios.

Ianuarius, Episcopus Beneuentanus, cæsus cũ 6. aliis a Domitiano 14. Cal. Nouẽb.

Ianuariæ rescribunt Seuerus & Antoninus 6. Cod. tit. 39.

Ianuarius, laudatur a Libanio Sophista in epistola ad Anatolium.

Ianuarius, exorcista, memoratur in Inscriptione, quæ extat Mediolani ad S. Bartholomæum. Inscript. ant. pag. 35.

Ianuarius sacerdos, cuius largitionem, testamento factam, D. Augustinus ratam habere noluit, quod ille contra religionis professionem, priuatam pecuniam habuisset. Fulgosus lib. 7.

ICCII.

M. Iccius, Cæsaris partium erat. Cicero Philipp. 3. ¶ Variant de nominis huius scriptura Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 276. & seq.

Iccius, amicus Horatii Poetæ, ad quem extat eiusdem epistola numero 12. & lib. 1. Carminum Oda 29.

C. Iccius, citatur C. Plinio naturalis historiæ 1. & 36. Certe ex illius lucubrationibus quædam in historiæ suæ librum 6. se transtulisse fatetur.

ICELII.

Icelius, a triumuiris proscriptus, quod cæteris iudicibus Brutum & Cassium damnantibus, ipse palam absolutionẽ protulisset, cum cadauer efferentibus se miscuisset, vt ita falleret, a portarum custodibus agnitus & cæsus est. Appianus 4.

Icelius Martianus, libertus Galbæ Imp.

¶ ICHERIVS, Orator, laudatus Romæ, genere Syrus, ad quem se scripsisse libros 2. de pulchro, sed amissos sibi, queritur Augustinus Confessionum 4.

ICILII.

Iciliorum familia plebeia fuit, & Patribus semper infestissima. Liuius 4.

C. Iciljus Ruga, inter primos Tribunos plebis creatus est, anno V. C. CCCLXI. Dionysius.

Sp. Icilius, Trib. pl. ann. V. C. CCLXXXIII. cum ii primũ tributis comitiis creari cœpti sunt, Liuius 2.

L. Icilius, Trib. pl. ann. V. C. CCXCVIII. Huic postea desponsa est Virginia, quam Appius x. vir causa libidinis in seruitutem asserebat, estq; tum secundum factus Trib. pl. Dionysius 10. Liuius 3.

M. Icilius, magnæ pietatis adolescens, qui maluit cum duce L. Sicinio Dentato & patre suo ad certã perniciem ire, quam precibus isti periculo eximi, pietati obfuturis. Dionysius 10.

L. Icilius, Trib. pl. ann. V. C. CCCXLIII. cuius seditiosas promulgandis agrariis legibus actiones orta pestilentia cohibuit. Liuius 4.

Tres Icilii, Trib. pl. ann. V. C. CCCXLVI. Corn. Cosso Furio Medullino Coss. omnes acertimi viri, & vr inter plebeios generosi etiam. Liuius lib. 4.

IGNATII.

Ignatius Taurinus, Proconsul Bæticæ imperante Hadriano, cuius factum Vlpianus Hadriano comprobatũ scribit, relegato in quinquennium, qui per lasciuiã causam mortis præbuisset. Pan. 48. ad legem Corneliam de sicariis & veneficiis.

Ignatius Dexter, claruit temporibus Herennii

rennii Modestini, qui librũ ad eum scripsit de excusatione tutelæ, quemadmodum liquet ex Pand. 27. tit. 1. vbi eius libri exordium subiicitur.

Ignatius, Antiochenorum Episcopus, tertius a Petro, Romam adductus in vinculis sub Traiano, post multa & varia tormenta leonibus obiectus interiit. Colitur Cal. Februarii.

¶ Ilivs, in Teuthrante citatur Macrobio Saturnal. lib. 6. cap. 4.

¶ Inclytæ rescribit Alexander A. 5. Cod. tit. 37.

¶ Infantio, Comiti Orientis, rescribitur a Theodosio, Arcadio & Honorio AAA. Cod. de Iudæis & cælicolis.

¶ Ingenvvs, vnus ex 30. tyrannis sub Gallieno, a quo victus & cæsus est. Pollio.

¶ Instantivs, successor Macri in Bætica. Martialis in fine 12.

¶ Ioannes Imp. De hoc Caroli Sigonii historia de imperio occidentt. & Onuphrius Panuinius.

¶ Iocvndæ rescribit Gordianus August. 4. Cod. tit. 57. & eidem, opinor, Alex. Imp. 6. Cod. tit. 16.

Isidorus, Præfectus vrbi sub Constantino, cui rescribitur ab eodem 1. Cod. de iuris & facti ignorantia.

M. Isidorus, refertur Pand. 26. de suspectis tut. & curat.

Isidorus, Cos. cum Senatore an. V. C. mlxxxix. Refertur etiam Tripartit. 12. & 13.

Isidoro rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 19. Eidem etiam, vt puto, Carus, Carinus & Numerianus, 5. Cod. tit. 71.

IOVINI.

Iouino rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Iouinus Valens, magister armorum per Gallias a Iuliano factus, re feliciter gesta aduersus Alemanos, Consul a Valentiniano declaratur, quem honorem gessit cum Lupicino an. V. C. mcxx. Marcellinus 26. & 27. Huius, opinor, meminit Ausonius in carmine ad Theonem.

Iouinus, vir Galliarum nobilissimus, sub Honorio sumpsit imperium, sed mox cecidit. Similiter & frater eius Sebastianus. Autor Orosius 7. cap. 42. Huic, cum esset præfectus præt. rescriptum est ab Honorio & Theod. AA. 1. Cod. de Iudæis & cælicolis.

¶ Iovinianvs, patrem habuit Varronianum, Pannonium, clatum in re militari, & aliquando Comitem ordinũ. Mortuo Iuliano suffectus Imp. in Perside, mox omnes milites Christianum nomen fateri voluit, pacem cum Persis necessariam magis quam honestam fecit, transtigritanis 5. prouinciis traditis, cum exercitũ alioqui saluum inde reducere non posset. Decessit per Galatiam iter faciens, calore prunarũ & nidore noui tectorii grauatus, imperii sui mense 8. ætatis 33. ¶ Vide Suidam, item Carolum Sigonium lib. 7. de imperio occidentali, & Onuphrium Panuinium.

¶ T. Ivbellivs Campanus, vir fortis tempore belli Pun. secundi. Liuius 26. & Valerius Max. 3. cap. 2.

D. Iubellius, Præfectus legionis Campanæ, quę Rhegyum occupauit. Liuius. 12.

¶ Ivcvndianvs Martyr, submersus in Africa 4. Iulii.

¶ C. Ivnacilivs dux in bello sociali, rebus desperatis, cum amicis in summa pyra epulatus est primum, deinde seipsum veneno sustulit, rogatis amicis, vt ignem subücerent. Appianus 1.

IVLII.

Ivliam gentem, & in ea clarissimam Cæsarum familiã, ab Aenea & Ascanio filio, quem ex Creusa, Priami filia, is sustulit, prognatam esse, Græcis pariter & Latinis scriptorib. contestatũ est. Aeneas enim, vt rem altiore principio repetamus, Veneris & Anchisæ filius, euersa Troia, cum anno sequenti, qui fuit ante V. C. ccccxxxt. in Italiam venisset, ducta ibidem Latini regis filia, Lauinia, oppidoque condito, quod ab vxoris nomine Lauiniũ appellauit, primũ solis Troianis, quoad socer superfuit, deinde post casum illius, Troianis simul & Latinis per sexenniũ imperauit. Septimo anno apud Numicum fluuium in prælio desideratus est, ne corpore quidem vsquam comparente. Credidere quidam in Deos translatum: alii quod consentaneum veto duxerim, itu amne, iuxta quem pugnatum est, submersum arbitrati sunt. Templum mox illi populus erexit, hac addita inscriptione: Patris divi terrestris, qvi numici vndas gvbernat.

Æneæ defuncto, filius Ascanius in regno successit: nec dum enim mascula soboles ex Lauinia prouenerat, vterũ tamen eã ferre, constabat. Exactis autem aliquot annis, quod nollet cum nouerca, quæ iam

filium adultum habebat, sibi contentiones intercedere, Lauinio eidē cessit, Albā longam a fundamentis excitauit, eamq; regni sedē apud posteros esse voluit. Quemadmodum autem ipse adhuc adolescens cognomēto dictus est Iulus, quod emergente prima barbæ lanugine, quam vocant, pulcherrimam de Mezentio victoriam retulisset, ita iam ætate prouectior natū sibi filium Iulium appellauit, quē & regni, quod per annos 38. tenuerat, hæredem reliquit.

Post obitum Ascanii coorta super regno dissensio est. Nam cum multi Iulio studerent, ac patris vltimam voluntatē ratā esse cuperent, maior pars populi per gratiā Lauiniæ, filium Aeneæ posthumum, quod is ætate, & rerum prēstaret vsu, regnare iussit. Is forte fortuna in syluis editus, Syluii nomen obtinuit, a quo deinceps Albanorum reges prognati sunt, omnesq; Syluii appellati. Iulio, quo dignitate regi proxim⁹ esset, sacrorum cura & potestas tradita est. quo honore, qui recte æstimantibus regno potior est, contentus ille, & multis periculis, quæ tegna comitari solent, caruit, & in multa populi beneuolentia & gloria tranquille consenuit, honestissima sui nominis familia relicta. Libenter hic Dionysii sumus auctoritatem secuti. Nam Liuius (quod pace tanti viri dictum sit) hoc loco parum sibi constare videtur.

Ad hunc modum ab Ascanio, qui primus Iuli cognomen tulit, & Iulio filio, deductum esse τὸ τέλειον φῦλον, præterquā quod historiæ conditores plerique omnes vno ore confirmant, etiam Latini nominis poetarum princeps, Virgilius, pluribus in locis attestatur. Cuius, vt alia loca nunc dissimulem, nonne statim lib. 1. Aeneidos hi versus leguntur?

Nascetur pulchra Troianus origine Cæsar,
Imperium Oceano, famam qui terminet astris,
Iulus, a magno deductum nomen Iulo.

Quin & Cæsares ipsi, iam rerum potientes, Ilienſibus in Asia, quod inde maiores suos progressos, ac in primis gentē Iuliam ab Aenea & Ascanio, qui & Iulus est, deriuatam scirent, ingentia beneficia præstiterunt, agros videlicet & libertatē cum immunitate largiti, quēadmodū de Augusto Cæsare testis est locuples Strabo Geographiæ 13. de Claudio vero, apud quē & Domitius Nero, iam in filium & generū adscitus, speciosam pro Ilienſib. orationem habuit. Tacit. lib. 12. & Sueto. in vita Claudii.

Hæc cum ita se habebat, valde miror, Eusebium tradere, domum Iuliam a Iulio Proculo, qui cum Romulo Romam commigrauit, fundatam esse; nisi libebit, codicem deprauatū credi, quod profecto & in aliis plerisq; locis factum deprehendimus. Quæ.n. ab illo familia? quæve relicta posteritas legitur? At Iulium illi proauum fuisse, abauum vero Romulum Syluium, vndecimum Albanorum regem, cuius ex Auentino filio Romulus atnepos extitit, non arbitror veri dissimile. Illud satis confessum est, virum fuisse prudentia & consilio præstantem, vtpote qui populum Romanum, amisso rege Romulo conturbatum, ac dilcerptum a patribus suspicantē, quæ res haud dubie ad seditionem spectabat, suauissimo commento repente præter omnium opinionē composuit. Progressus enim in concionem, affirmauit, visum a se Romulum augustiore forma, quā fuisset, præcipientem, vt se pro numine colerent, Quirinū in cœlo vocari, Romamq; omniū gentiū imperio potiturā. Hęc illi prolocuto fides statum habita est, populusq; ab omni tumultu conquieuit. Autores sunt huius Liuius li. 1. L. Florus 1. Plutar. in Romulo.

Iam apud Albanos Syluiorum regum genus defecerat, & Romanis imperabat post Numam Pompilium Tullus Hostilius, etiam ipso Romulo, primo rege, ferocior. Cui dū verſanti in animo, quomodo populum Albanum ad se transferret, & ex duabus ciuitatib. vnam gentē ac rempub. efficeret, occasionem fortuna suppeditauit. Actis.n. vtrinq; prædis, cum ad arma ventum esset, ac post longam altercationē, trigeminorum hinc & inde fratrum pugnam decerni placeret, stetit a Romanis victoria, nec multo post comperta est ducis Albanorum, Metii, malignitas & perfidia. Efferatus igitur Hostilius, de Meuo supplicium sumit, Albam funditus diruit, & populum omnem Romam traducit. Ita cum Seruiliis, Quintiliis, Geganiis, ceterisque vetustis familiis, gens Iulia quoque in vrbem translata est, honoratiores patriciis adscripti. Acciderūt hæc an. V. C. LXXXVII. cum Alba per annos 500. demptis 13. stetisset, quemadmodum tradit Dionysius Halicarnasseus Antiquitatum 3.

Hactenvs Iuliæ gentis originem, & quomodo Romam ea peruenerit, studiose retulimus: nūc clarissimam eius familiam, in qua Tulli primum, deinde Cæsares enituerunt,

tuerunt, pari sedulitate persequemur, non continuam generis seriē pollicentes, quod in tanta veterum scriptorum penuria nemini pręstabile putamus, sed in iis quæ pervestigari potuere, diligentiam & operam nostram candidissimo cuiq; probaturi.

CAIVS ET VOPISCVS Iulii Tulli.

PRIMI omnium C. & Vopiscus Iulii Tulli occurrunt, propinqui quidem illi, sed a quibus diuersas domus constitutas videā. Primum autem de Caio & eius posteritate dicemus, deinde ad Vopiscū reuertemur.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS L. F. vt habent Fasti consulares, non ille inter patricios primus, sed neque postremus ad honores & magistratus conscendit. Consulatum gessit anno V. C. CCLXV. autore Dionysio. Nam Liuius eius anni Consules non habet. Homo minime bellicosus, eum tempus illud pugnacem Consulem exposceret, C. Martio Coriolano Romanorum fines, eo quod iniuste damnatus esset, cum exercitu Volscorum incursante. Verum quia mitis & placidus erga populum fuit, iterum creatus est Consul in annum vrbis CCLXXII. In fastis tamen Consularib. C. F. L. N. vocatur, vt sit alius a priore. Demū iam grauis ætate, etiam Decemuir ferendarum legum factus est anno vrbis CCC. Vide Dionysium lib. 8. & 10. T. Liuium 2. & 3. Huius arbitror liberos fuisse, Caium & Lucium Iulios Tullos, & alterum C. Iulium Tullum fratris filium seu propinquum.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS TVLLVS, duos Consulatus gessit, priorem anno vrbis CCCVIII. alterum anno CCCX. Liuius lib. 3. & 4. Licinius Macer & Fasti etiam Consulares anno sequenti refectum illum cum Virginio, & tertium fuisse Consulem scribunt.

L. IVLIVS TVLLVS.

L. IVLIVS TVLLVS, honoribus par Caio fuit. Nam & ad Tribunatum militarem Consulari potestate euectus est anno CCCXVII. cum Fidenæ defecere, & populi Romani legati interfecti sunt, & anno CCCXXIIII. Magister equitū dictus a Posthumio Tuberto Dictatore, sequenti mox Consulatu functus est, non sine gratia populi, perlata lege de mulctarū æstimatione, præuentis Tribunis, qui eam ferre destinarant. Liuius 4. Ab his fratrib. existimo prognatos patrueles, Caium & Lucium.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS TVLLVS, L. F. Tribunus militū Consulari potestate, an. V. CCCXLVII. & iterum triennio post, cum obsideri Veii cœpti sunt: demum censuram obtinuit an. CCCCLXIII. Cui in eo honore mortuo quod alius suffectus esset, vrbe a Gallis eo lustro capta, an. videlicet CCCLXV. religioni postea fuit, in demortui Censoris locum quenquam surrogari. T. Liuius 5.

L. IVLIVS TVLLVS.

L. IVLIVS TVLLVS, Tribunatu militari Cōsulari potestate gesto, an. CCCLIIII. cum post quadrienniū eundem magistratum assecutus esset, coacta voluntariorum manu, Tarquinienses, qui prædatū in agrū Rom. exierant, redeuntes a pabulationib. prædaq; graues, oppressit, multisq; mortalibus obtruncatis, ac spoliis receptis, in vrbem reuertitur. Collega illi in hac expeditione fuit A. Posthumius. T. Liuius 5.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS TVLLVS, diuersus a superiorib. vnus extitit ex legatis ad Tolumniū missis & violatis, an. V. CCCXVII. Liuius 4.

L. IVLIVS TVLLVS.

L. IVLIVS TVLLVS, superioris opinor L. F. Trib. mil. Consulari potestate, anno CCCLXXVI. a collegis Manliis fratrib. gratia victus est, prouincia ipsis, Voscis videlicet, sine sorte data, sed cuius Patres valde pœnituit, re infeliciter gesta. T. Liuius 6.

C. IVLIVS.

Hunc excipit C. IVLIVS, Dictator in castris dictus, eum vanus Hetrusci belli terror, duodecim coniurasse populos, vulgasset, anno CCCCIII. Liuius 7.

L. IVLIVS.

L. IVLIVS L. F. L. N. (sic est in Fastis Consularibus) Libo, Consulatū gessit cum M. Attilio Regulo, ann. V. CCCCLXXXVI. triennio ante bellum Punicum primum, a quibus Salentinis in Italia bellum illatum, captiq; sunt cum ciuitate Brundusini, & de his triumphatum est, quomodo memi-
nit Eutropius lib. 2. & Fasti Consulares.

Redeo nunc ad Vopiscum Iulium. Hunc Liuius in quibusdā annalib. Consulem an. V. C. CCLXXXI. fuisse, se inuenisse tradit, cū alii Opitrē Virginiū habeant. Huic quoq; filios subiicio Cn. & Sex. Iulios Tullos.

Cn. IVLIVS TVLLVS MENTO.

Cn. Iulius Tullus Mento (Fasti Cõsulares Caiũ vocant) Consul fuit an. cccxxxiiii. cum T. Quintio L. F. Cincinnato Pœno. Qui inter se discordes, in hoc aduersus patrum voluntatem consentientes fuere, ne Dictatorem dicerent, cum vndiq; hostilia & alia aliis terribiliora nunciarentur. Idem absente collega, Apollinis ædem sine sorte dedicauit quam rem ægre passus Quinctius, poste aquam in vrbem rediisset, nequicquã in Senatu conquestus est. T. Liuius 4. His Consulib. Carthaginenses primum in Siciliam exercitum traiecere.

SEX. IVLIVS TVLLVS.

SEX. IVLIVS TVLLVS Tribunus militum fuisse anno vrb. cccxxxi. legitur apud Liuium libro 4.

M. ET Q. IVLII TVLLI.

Sequuntur M. & Q. IVLII TVLLI, Sexti ne an alterius filii, non possum statuere. Vterq; Tribunatum militarem, Marcus anno vrbis CCCLII. Quintus anno CCCLXVII. gessit. T. Liuius lib. 5. & 6. Fasti Consulares vtrunq; L. vocant.

IVLII CÆSARES.

A IVLIIS TVLLIS progressos esse IVLIOS Cæsares, non est dubium. subinde. n. nouis cognominib. adscitis, vsitata mutantur, quemadmodum in Claudiis, Fabiis & Valeriis, ne modo plures citem, videre est. Etsi autem Spartianus, vnde Cæsaris exorta sit appellatio, complures opiniones recenset, vel ab interemto in Africa Elephanto, qui lingua Maurorum Cæsar dicatur, vel ab enecta matre, ventreque cæso, cum in lucem proditet infans, vel a nascentis cæsarie cæsiis ve oculis: nobis tamen secundo loco posita sententia maxime vero consentanea videtur, quam & Plinius lib. 7. cap. 9. confirmat, primum Cæsarem a cæso matris vteto dictum scribens. Nam qui Africanum primum omnium Cæsarem appellatum indidem nituntur ostendere, Volaterranum & Calepinum secuti, Plinium non satis videntur intelligere, vt dissimilem nunc falsissimum esse, quod scriptum reliquit Seruius, auum Cæsaris Dictatoris primum Cæsarem nominatum, cum illius ætatem tot Cæsares antecesserint.

IVLIORVM CÆSARVM PRIMI.

ANTIQVISSIMOS Cæsarum inuenio duos Sextos, quorum eodem anno belli videlicet Punici vndecimo, vrbis conditæ nxlvi. [1.] alter Siciliam cum exercitu Cannensi prouinciam habuit, [2.] alter cæso Marcello Consule, missus est ad Crispinum, Marcelli collegam, comitiorum causa, teste Liuio lib. 27. Arbitror alterum alterius patruum fuisse.

SEX. ET L. IVLII CÆSARES.

3.] PROXIMI ab his comperiuntur. SEX. & L. IVLII Cæsares. Sex. alterius superiorum haud dubie filius, Tribunus militum sub L. Aemilio Paulo aduersus Ligures pugnauit, anno DLXXIII. Deinde post aliquot annos cum C. Sempronio Blæso missus est in Græciam ad restituendos in libertatem Abderitas. T. Liuius 40. & 43. [4.] L. Cæsarem eadem ætate vixisse, indicat M. Catonis, quam pro illo habuit, oratio. Citatur ea Prisciano lib. 10. Nec quicquam prætetea de illo deprehendimus.

SEX IVLIVS CÆSAR.

5.] SEX. IVLIVS SEX. F. Cæsar, quem Cassiodorus in catalogo Consulum adscripsit & Plinius lib. 33. cap. 3. Consulem fuisse testatur cum L. Aurelio Horeste septem annis ante bellum Punicum tertiũ qui fuit V. C. DXCVII. vel certe DXCVIII. Qui putant hunc Sextum eundẽ esse cum superiore, temporis & annorum intercapedine redarguuntur. Confutatur hic & Ludouicus Viues, qui ante Sextum & Lucium, Cæsares, quos Consules habuit bellum sociale, nullum ex Cæsarib. clarum, aut summo magistratu functum, scribit.

SEX. C. ET L. IVLII CÆSARES.

Succedunt tres Cæsares, Sextone patre simul, an ex pluribus progeniti, incertum, sed a quibus reliquam huius familiæ propaginem certa & continua me serie ducturum polliceat. Suntque hi: SEX. C. & L. de quibus nunc ordine & breuiter disseremus.

SEX. IVLIVS CÆSAR.

6.] SEX. IVLIVS Cæsar prætura gessit T. Flaminio Q. Metello Consulibus anno DCXXXI. Autor Cicero pro domo sua ad Pontifices.

C. Iv-

C. IVLIVS CÆSAR.

7. 8.] C. Ivlivs Cæsar. Hic filium Sextum reliquit, qui cum Martio Philippo Consulatum gessit, anno proximo ante bellum sociale, qui fuit V. C. DCLXIII. Meminit horum Consulum Plinius lib. 2. cap. 85. & iterum lib. 33. cap. 3. [9.] Ab hoc prognatus est Sex. Cæsar, qui Flamen Quirinalis fuit, cum diceret Cicero pro domo sua ad Pontifices, ac item de Haruspicum responsis, quemadmodum in iisdem orationibus indicatur.

SEX. IVLIVS CÆSAR.

10.] Sex. Ivlivs Sex. F. Sex. N. Cæsar, a Cæsare Dictatore præfectus Syriæ, interemptus est ab exercitu fraude Q. Cæcilii Bassi, equitis Pompeiani, testibus Liuio & Appiano. Hunc, quantum ex temporis ratione & prænominibus colligi potest, superioris filium fuisse, apparet. nos tamen hic pro certo nihil affirmamus.

L. IVLIVS CÆSAR.

11.] Venio nunc ad L. Cæsarem: Hic nobis alia re nulla notus est, nisi quod L. & Caium, Cæsares, genuit.

L. IVLIVS CÆSAR.

12.] L. Ivlivs Cæsar L. F. Sex. N. primum prætor, deinde Consul, exorto bello sociali magnas res gessit. Ob illius. n. de Samnitibus victoriam P. R. saga posuit. Appianus hoc loco parum accuratus est: præterquam. n. quod vbiq; pro L. Cæsare Sextum subiicit, Lucium insuper tempore belli socialis apud Asculum morbo decessisse tradit, quod est falsissimũ. Nam postea cum P. Licinio Crasso Censuram gessit, teste Plinio, qui eos an. V. DCLXV. (ita enim illic legi debet) ne quis vnguenta exotica venderet, edixisse scribit, lib 13. cap. 3. Periit in bello ciuili Mariano, iussu C. Marii ad seditiosissimi hominis Varũ bustum trucidatus. quemadmodum auctor est Valerius Maximus lib. 9. cap. 2. Vxorẽ habuit Fuluiam, M. Fuluii Flacci F. vt colligimus e Cicerone in Catilinã: liberos, L. Cæsarem & Iuliam, de quib. paulo post dicam. ¶ De Cẽsura eius Fragmẽt. Sex. Pomp. pag. 97.

C. CÆSAR STRABO.

13.] C. Ivlivs Cæsar L. F. superioris L. Cæsaris & Q. Catuli senioris ex Popilia matre frater, cognomento dictus Strabo, quomodo vocat illum Suetonius, & citat Priscianus lib. 5. tantam in republ. auctoritatem obtinuit, quanquam Aedilitius, vt eius cum Sulpitio, Tribuno plebis, contentio causa belli ciuilis fuerit, vti scribit Asconius Pedianus. Certe petenti Consulatum extra ordinem Cæsari, restitisse Tribunum plebis Sulpitium & Antistium, autor est M. Cicero in Bruto & in oratione de Haruspicum responsis, licet ibi male pro C. Ivlio Cæsare, C. Thuttio legitur.

¶ Cæsar Vopiscus, Aedilitius, causam cũ ageret apud Cẽsores, campos Rosiæ Italiæ dixit esse sumen, in quo relicta pertica postridie nõ appareret, propter herbam. Varro de re rust. li. 2 cap. 7.

Idem Poeta fuit & Orator minime quidem vehemens, sed quo nemo vnquam vrbanitate & lepore repertus sit conditior. Cicero sua ætate Tragœdias aliquot eius, & Orationes extitisse testatur, ex quibus lenitas eius sine neruis perspici potuerit. Genus eius dicendi valde laudat Crassus apud Ciceronem in dialogis de Oratore, in quib. & ipse inter summos Oratores inductus, de facetiis homo facetissimus elegantissime differit.

Vtqve gustum aliquem ipsius facetiarum exhibeam, Numium diuisorem, vt Neoptolemum ad Troiam, sic in campo Martio nomen inuenisse perquam lepide dixit. Erat homo deformis & loquax Heluius Mantia; qui cum in iudicio quodam molestus esset, Cæsar vt hominem repelleret, Mox ostendam, inquit, cuiusmodi vir sis. Importunius instante illo, ac dicente: Ostende quæso. demonstrauit digito pictum gallum in Mariano scuto, sub nodis distortum, eiecta lingua, buccis fluentibus. Quare ingens omnium risus exortus est, quod nihil perinde Mantiæ simile videretur. Metello delectum habente, cum excusationem oculorum a Cæsare non acciperet, ac dixisset: Tu igitur nihil vides? Ego vero, inquit Cæsar, a porta Æsquilina video villam tuam. Non potuit salsius: nam ob villam sumptuosius extructam, male apud omnes audiebat Metellus. De Curione cum ageret is pro tribunali iudicium, toto corpore in vtramque partem vacillante, venustissime quæsiuit, quis ex lintre loqueretur? quo dicto motum & actionem eius in perpetuum notauit. Lusit & in Syllam, recte illum præturam suam dicere, quam bona & numerata pecunia emisset.

Rogatus a Sardis, T. Albutium accusauit, quemadmodum proditum est a Cicerone in diuinationum cõmentariis. Citatur eadem oratio & apud Suetoniũ. Prẽter Aedilitatẽ quos honores gesserit, ex vet. in-

scriptione apparet, nota Romę iuxta ædem D. Basilii, quam operæprecium duxi his adiict: C. IVLIVS *L. F. Cæsar Strabo Q. AEd. Cur. Trib. Mil. bis* XV. *vir Agr. dand. ad Tri. Iud. Pontif.* Certe pontificatum eius astruit & Gellius in Noctibus Articis.

INTERIIT vna cum fratre L. in dominatione Mariana, hostibus Hetrusci, P. Sextilii, quem quandoque patronus defenderat, scelere proditus. Capita illorum pro Rostris affixa sunt. Traduntur hæc Ciceroni 3. de Oratore, & Valerio Max. libro 5. capite 3. Apud quem tamen pro Caio perperam L. vocatur. Sed hoc leuiculum illud maioris est deprauationis apud L. Florum libro 3. capite 21. Cæsar & Fimbria in pœnatibus domorum suarum trucidantur. Similiter apud Augustinum de ciuitate Dei libro tertio, capite vigesimoseptimo. Vbi vtrobique legendum: Cæsares fratres in pœnatibus domorum suarum trucidantur. Nam Fimbriæ Mariani fuerunt, quemadmodum liquet ex argumentis historiæ Liuianæ, item ex Paterculo & Lucano. Sed iam ad L. Cæsaris liberos reuertamur.

L. IVLIVS CÆSAR.

14.] L. Cæsar L. F. L. N. perfunctus Aedilitate & Prætura, Consulatum gessit cum C. Martio Figulo, anno vrbis nCXC. quo filium sibi natum Cicero scribit ad Articum libro 1. Obiter admonendi sunt studiosi, hunc L. Cæsarem in Oratione Ciceronis Pisoniana mendose L. Luscillum vocari. Inuitatus a C. Cæsare propinquo suo, qui tum bellum Gallicum gerebat, legari se sustinuit: postea tamen exorto bello ciuili, Pompeii partes secutus est. Quin etiam post Pharsalicam pugnam cum cæteris in Africam se contulit. Vbi profligato Scipione, cum & Cato se interemisset, Vticensibus portas aperire victori suasit, ipse obuiam profectus Cæsari, vitam sibi multisque aliis impetrauit. Interfecto Cæsare, cum res iterum turbarentur, Antonium, quanquam sororis filium, sua sententia hostem iudicauit. Quare proscriptus ab eodem, sororis ope & constantia seruatus est. Hunc arbitror & Augurem fuisse, meminisseque illius Macrobium Saturnalium 3. cap. 7. Sane Auguralia Cæsaris citantur a Prisciano lib. 6. & decimus sextus auspiciorum Macrobio Saturnalium 1.

IVLIA.

15.] IVLIA SOROR, ætatis suæ matrona clarissima fuit, & quę de laude pudicitiæ cum primariis certare posset, teste Plutarcho. Ex M. Antonio, Oratoris filio, tres liberos sustulit, M. C. & L. quorum Marcus ad Triumuiratum reipubl. constituendæ, quæ mera tyrannis fuit, euectus, auunculum proscripsit. At Iulia soror cum domi suæ fratrem abdidisset, quærentibus illum militibus pro foribus resistens, elata voce clamabat, nunquam illis L. Cæsaris interimendi facultatem fore, ni prius ipsam necarent, quæ Antonium peperisset. Atque ita cedente manu militari, fratrem tutata est. Verba eius apud Plutarchum hæc sunt: ἐκ ὑπατευόντα Καίσαρα Ἀντώνιον, ἐὰν μὴ πρῶτον ἐμὲ κτείνητε τὸν τεκοῦσαν παῖδων. Defuncto Antonio, nupsit P. Lentulo, summæ nobilitatis viro, & honoribus claro, sed cui ob ingenii prauitatem societas & coniuratio Catilinæ, Cicerone Consule, perniciem attulit.

L. IVLIVS CÆSAR.

16.] L. IVLIVS CÆSAR L. F. L. N. L. pronepos, exorta dissensione ciuili, Pompeii mandata ad Cæsarem Ariminum pertulit, deinde Pompeio Italia pulso, in Africam concessit. Vbi Curionis aduentum decem nauibus præstolans, vbi multitudinem illius nauium vidit, sibi fuga consuluit. bello Africano, cui & patrem interfuisse diximus, multa in Cæsarem Dictatorem, propinquum suum, fœda facinora patrauit. Nam libertis seruisque eius ferro & igne crudelem in modum enectis, bestias quoque ad munus populi comparatas, trucidauit. pro quibus noxis non a Cæsare, qui deprecanti cuncta facile condonasset, sed ab iratis militib. occisus est. autoribus Cæsare, Suetonio & Cicerone. Etsi quadam ad Varronem epist. Cicero, more suo, cædem illius ad Cæsarem transfert, idque etiam Dion facit, quem vide lib. 43.

Ex his, quæ iam multa de Sex. & L. Cæsaribus, ac vtriusque posteritate, disseruimus, opinor satis apparere, quam conturbent Cæsarum familiã, seq; negligenter traducant, qui L. Cæsarem P. Rutilii tempore belli socialis in Consulatu collegã Cęsaris Dictatoris auũ, faciũt. Deinde L. Cæsarem filium, M. Antonii auunculum, Sex. Cæsare prognatum asserentes, rursus illi filiũ Sextum subũciunt, eũ qui fraude Bassi

in Syria

in Syria periit. Quæ cum aduersus omnem historiæ fidem tradantur, nobis apud veritatis studiosos dissimulanda non erant.

C. IVLIVS CÆSAR, Dictatoris auus.

17.] Venio nunc ad C. Cæsarem, vt quomodo Sexti & Lucii, sic illius quoque sobolem & familiam demonstrem. Quanquam autē huic honores non defuisse credere par est, nihil tamen apud bonos autores de illo proditum offendimus, nisi quod ducta Mattia nobilissimi generis Regum, Cæsaris Dictatoris auus factus est, relictis Caio & Lucio, ac item Iulia liberis, quorū C. pater Dictatoris, maxime emicuit, quomodo traditum est a Dione.

IVLIA.

18.] IVLIAM C. Marius, is, qui Teutonib. & Cimbris deuictis, primus Romæ septies Consul factus est, vxorem duxit, ex eaque C. Marium & Thelesinum, filios, sustulit. Mortuam Cæsar tum, cum populi Rom. Quæstor esset, pro concione laudauit, quemadmodum videre est apud Suetonium.

C. ET L. IVLII CÆSARES.

19.] C. & L. Cæsares non vltra præturā conscenderūt, immatura morte prærepti, ac quidem repente, nullis euidentibus causis, mane dum calceantur, ille Pisis, hic Romæ etiam dum Prætor, quemadmodū refert Plinius lib. 7. cap. 53. [2c.] De Lucio nihil insuper obseruauimus. Caius ex Aurelia, castissima fœmina, trium Aureliorū fratrum, Caii, Marci & Lucii sorore, filium C. Iulium Cæsarem, qui postea Dictaturæ nomine totius orbis imperium obtinuit, iam decimum sextum ætatis annum agentem, ac vna filias aliquot Julias reliquit.

C. IVLIVS CÆSAR Dictator.

21.] C. IVLII Cæsaris vitam & res gestas diligentissime persecuti sunt Plutarchus & Suetonius Tranquillus, nisi quod huic principium operis, Iuliæ gentis originem, & Cæsaris primam ætatem continēs, iniuria temporum deperiit, quod tamē vir insignis literaturæ, Ludouicus Viues, vtcunq; sarcire visus est. Nos nullā inde racemationem magnam faciemus. Tantum si quæ neutiquam prætereunda videbuntur, aliorum etiam degustatis lucubrationibus, succincte referemus.

NATVS est Cæsar ad quartum Idus Quintiles, teste Macrobio, C. Mario sextū & L. Flacco Coss. qui fuit ann. V. DCLIII. In puero starim complura generosæ mentis indicia comparuerunt, quibus adducti parentes singularem adhibuere curam, vti recte & ad virtutem educaretur. Docuit eū in domo paterna M. Antonius Gnipho, Grāmaticus, Græce & Latine doctissimus: nec defuit ei domestica consuetudo, quēadmodum Cicero testatur in Bruto, cum & Aurelia mater, quam tinctam literis, & multæ in loquendo elegantiæ fuisse legimus, in excolendo filio gnauiter aduigilaret. Enimuero tantum ea disciplina profectum est, vt ad quascunq; præclaras artes, seu vitæ genus, animū intendisset, non aptus modo, sed & natus factusq; videretur.

M. ANTONIVS apud Dionem, nihil circa Cæsaris educationem cessatum esse, ex iis quæ consecuta sunt, ostendit: Corpus enim illi firmissimum & animum constantissimum ad omnia, domestica simul & militaria negotia, insigniter adfuisse: quę duo nisi legitima præcessisset educatio, nūquam habiturus fuisset. Verba ipsa quære apud Dionem lib. 44. Porro Cæsar cum forma corporis excelleret, ac diu prosperrima valetudine vteretur, vigore & magnitudine animi humanam fidem & naturam excessit.

DE HONORIBVS EIVS.

REIPVBLICÆ cura susceptā, suffragante fauore ciuium vsitatos honores adeptus est omnes. Nam quæstura primum, deinde Ædilitate magnificentissime gesta, etiam præturam & Consulatum obtinuit, euectus interim & ad Pontificatū maximū, quib. iam voti rerumq; compos quatuor Consulatus adiecit, Dictatura perpetua, & præfectura morū insuper assumpta.

DE REBVS GESTIS.

EX PRÆTVRA Hispaniam vlteriorem sortitus, cuncta ad Oceanum vsque perdomuit. Functus vero Consulatu, quem ann. V. DCXCV. cum M. Bibulo gessit, omnē Galliam, quæ montibus Pyrenæis & Alpibus, fluminib. Rheno & Rhodano continetur, intra nouem annos subactam, P. R. prouinciam effecit. Interim Rheno ponte iuncto, primus Romanorum ducum in Germaniam trāsiuit, penetrauit & in Britanniam, ad id temporis ignotam, quemadmodum latius est in commentariis de bello Gallico, ab ipso relictis.

EXARDESCENTE mox dissensione ciuili, Lentulo & Marcello Coss. anno vrbis DCCV. cum populi beneficium eripi sibi videret, vt absenti secundum Consulatū petere liceret, nec se saluum fore, nisi auxiliū ab exercitu postularet (nam conditiones pacis aduersarii nullas admittebant) armis Italiam ingressus, fugiente Pompeio, totā eam intra bimestre spacium occupauit. Appellatis obiter de republ. patribus, Hispaniam adiit, copiasque Pompeii, quas is validissimas ibi sub tribus legatis, Varrone videlicet, Afranio & Petreio habebat, deditionem facere coegit: Massilia etiam, quæ sibi portas præclusérat, ad officiū redacta.

PACATIS Hispaniis, rebusque compositis, cognoscit in itinere se Dictatorem dictum a M. Lepido Prætore. Qua potestate subnixus, vbi in vrbem rediit, se & P. Seruilium Consules creat, ac Dictatura intra diem vndecimum deposita, contentus ordinario magistratu, mare traiicit, Pompeiumque Dyrrhachii nactus, per aliquot menses obsedit, sed erumpente Pompeio repulsus, in Thessaliam concedit. Ibi Pompeium in campo Pharsaliæ superat, superatum ac fugientem in Aegyptum persequitur.

COGNITA Pompeii morte, dum hæret Alexandriæ, nouo bello inuoluitur. Quo tandem victor, oppresso Ptolemæo rege, eum iam iterum Dictator factus esset, creatis Romæ Consulibus Q. Fusio Caleno & P. Vatinio, in Syriam, & inde in Pontum transgreditur, ac Pharnacem intra duas horas, quam eo venerat, citra negotium fundit. Eam rei celeritatem significaturus, hæc tria verba, Veni, Vidi, Vici, & tum ad amicos perscripsit, & postea in triumpho prætulit.

REGRESSVS in Italiam, seditione militum excipitur: qua cito composita, sedatis etiam domesticis in vrbe dissidiis, tertium Dictator & Consul creatus, quanquam vetarent Augures, esset que brumæ tempus, transiuit in Africam, ac Scipionem & Iubam regem, qui restauratis Pompeii partibus, graue bellum excitarant, profligauit: His rebus gestis, totque partis victoriis, vrbe repetita, quatuor triumphos duxit, Gallicum videlicet, Alexandrinum, Ponticum & Africanum. Apparatus Gallici ex citro, Pontici ex acantho, Alexandrini testudine, Africani ebore constitit.

IAM liberi Pompeii, collectis ex Pharsalica & Africana pugna suarum partium reliquiis, bellum redintegrarant. Proinde Cæsar quartum Dictator, quartumque Consul sine collega creatus, expeditionem in hos sumit, initoq; apud Mundam conflictu, non sine ingenti discrimine suo victoriam assequitur. Ibi maior Pompei filius in fuga opprimitur, minotem nouis bellis fortuna seruauit. Cæsar ex Hispania quintum in patriam triumphum retulit.

CONFECTO bello ciuili, quod annos fere quinq; traxit, reductaq; pace, cum iam de constituendo imperio, deque ornanda vrbe cogitaret, etiam bellum Parthicum meditans, vix 5. mensium quietē percepit. In Octobri. n. ex Hispania rediit, & Idibus Martiis sequentis anni, iam quintum Dictator & Consul, cum Senatus eum sacrosanctum & inuiolabilem esse decreuisset, ac pro salute iusiurandum dedisset, ab ingratissimis ciuibus, anno ætatis 56. in curia viginti tribus vulneribus trucidatus interiit.

PLVTARCHVS Cæsarem cum Alexandro cōfert. Nec immerito: fuit. n. vterq; maximis omniū generū bonis exornatus. Sed tamen cum ille vinosus & erudelis in amicos esset, Cæsar sobrius semper & vini parcissimus cognitus est, id quod ne inimici quidem negauerunt. Amicos vero tanta facilitate tractauit, vt valetudinariis diuersorio eubiculoque cesserit, omnes ad opes & honores ampliss imos prouexerit.

DE ELOQVENTIA CÆSARIS.

VIGORE animi & eloquentia longe antecelluit, suetus simul scribere & legere, dictare & audire: imo epistolas tantarum rerum librariis dictare quaternas pariter, aut si nihil aliud ageret, septenas, quomodo memorat Plinius lib. 7. cap. 25. Sed & Cicero eloquentiā eius vna cum reconditis & exquisitis vocibus ita commendat, vt illum in Oratorum numero reponat. Paterculus Ciceroni proximum facit. Quintilianus eodem animo scribit dixisse, quo bella gessit, vim eius in dicendo, & concitationi iunctum acumen exprimens. Cornelius Tacitus diuinum ingenium, & singularem orationis splendorem illi tribuit. Idem anno ætatis vigesimoprimo, Dolabellam accusasse, memorat. In verbis quoque eligendis admodum erat accuratus & sollicitus, & insolētioris locutionis fugiens

fugiens valde, vt appareat ex libris de analogia, quos ad M. Ciceronem scripsit, ex quibus Gellius libri 1. capite 10. hæc eius verba depromit: *Habe semper in memoria atque in pectore, vt tanquam scopulum, sic fugias inauditum atque insolens verbum.*

DE LVCVBRATIONIBVS CÆSARIS.

RERVM a se gestarum commentarios, & quidē in mediis bellorū tumultib. confectos, reliquit, septem belli Gallici, & tres de bello Pompeiano. Nam cæteros ab aliis scriptos, cōstat. Quanquā vir doctissimus, Franciscus Floridus, etiam tres illos de bello Pompeiano ab alio conditos suspicatur. Illud apud omnes cōfessum, Cęsaris Commentarios laudari valde M. Ciceroni, Hirtio & eruditis omnibus. Scripsit quoq; ad M. Ciceronem, quorum paulo ante meminimus, de analogia libros. Citat hos Aulus Gellius lib. 1. cap. 10. & 19. cap. 8. Edidit & alia opuscula cōplura, sed quæ temporum iniuria e medio sublata sunt.

DE STVDIIS ILLIVS Mathematicis.

In disciplinis Mathematicis quantum præstiterit, indicio sunt cum libri eius de astris eorumque motu Græce scripti, quos non indoctos fuisse, testis est Macrobius, & aduocantur aliquoties a Plinio in naturali historia: tum Anni castigatio, quem Pontificum incuria deprauatum, adhibito Sosigene Mathematico, correxit, eumque cum antea lunaris fuisset, quomodo & aliarum gentium, ad Solis motum accommodauit. Quam operam eius adeo conducibilem & necessariam ad res omnes iudicauit posteritas, vt hodie post tot euoluta secula, non alia temporum vtamur descriptione, quam Iuliana. Proinde iure apud Lucanum Cæsar sic gloriatur:

-- media inter prælia semper
Stellarum cæli plagis, superisque vacaui,
Nec meus Endoxi vincetur fastibus annus.

DE GENEROSITATE CÆSARIS.

MAGNANIMITATEM eius indicat, quod semel atque iterum epistolas inimicorum nactus, cum legere non sustinuisset, optima fide concremauit, longe maior Alexandro, qui matris Olympiadis literas, quibus familiares ipsius criminabatur, studiose legit & asseruauit.

DE CLEMENTIA ILLIVS.

AD IGNOSCENDVM adeo semper facilis extitit, vt Cicero maxima cum illius laude dicat, præterquam iniuriarum nullius rei obliuisci solitum. Suetonius auctor est, extremo vitæ tempore omnib. qui contra se armatu fuissent, ignouisse. Illud est nimirū, quod scribit Plinius, non ignorans, vnde illi pernicies accessisset, cunctos clementia ad pœnitentiam vsque superasse.

SIGNIS collatis, quoties ad eam ætatē nemo, quinquagies dimicauit, eodem autore Plinio, solus Marcum Marcellū transgressus, qui vndequadragies prælio certârat. Celeritate vero in bellis tanta vsus est, vt Cicero lib. 8. ad Atticum epist. 9. non dubitarit illum τέρας, id est prodigium & monstrum appellare.

DE CÆDE ILLIVS.

TOT ac tantis virtutib. instructus Cæsar, eaq; rerum gestarum gloria præfulgēs, cauere nō potuit, quo minus ingratissimorum ciuiū, qui partim amici, partim ex inimicis incolumitate donati, omnes profecto summis ab eo beneficiis & honoribus euectiessent, insidiis occumberet. Horum vexillifer & antesignanus C. Cassius, vir manu promptissimus, cætera flagitiosus & impurus, quod petentem Consulatū Cæsar distulisset, offensus, consiliū eius interimendi sumit. In cuius societatem simulatq; M. Brutum, quirum Prætură vrbanam gerebat, pertraxit, illius auctoritate moti cæteri, ad idem scelus cupidissime nomina dederunt. Ab his igitur Idib. Martiis, contra iusiurandum, cum sacrosanctus esset, & amplissimum magistratum gereret, in Senatu viginti tribus vulnerib. trucidatus est, anno ætatis 56. V. C. DCCX. ante natum Christum 41. Curiam, in qua cædes patrata est, obstrui placuit, Idusque Martias παρρικίδια parricidiumq; vocari. Percussores vero, & quicunq; morte eius lætati forent, capite pœnas dederunt. Ipse, conditis illi templis, in numerum Deorum relatus est.

¶ De vereca dia eius in ipsa morte præter Suetonium & Plutarchū Valerius lib. 4. cap. 5.

VXORES C. IVLII CÆSARIS.

COSSVTIA, prima vxor.

VXores Cæsarem quatuor ordine habuisse, compertissimum est. Prima fuit Cossutia, quo patre nata, incertum, sed familiæ equestris, & diues admodum. Hanc adhuc prætextato sibi desponsam non multo post dimisit.

CORNELIA II. CÆSARIS VXOR.

22.] REPVDIATA Coſſutia, Cornelium, L. Cornelii Cinnæ, eius, qui quater Conſul, & Marianæ dominationis collega & ſucceſſor fuit, filiam, ſibi coniunxit. Hanc vti relinqueret, a Sylla victore nullo modo compelli potuit, amiſſam vero cum Quæſtor eſſet, quomodo & Iuliam amitã, recepto more pro Roſtris laudauit, cum aliàs prouectioris tantum ætatis matronæ laudari conſueuiſſent. Suetonius. Suſtulit ex hac Iuliam filiam, quam poſtea Cn. Pompeio collocauit.

POMPEIA III. VXOR.

AMISSA Cornelia, in locum eius Pompeiam, Q. Pompeii Rufi filiam, L. Syllæ neptem, duxit. Hanc in ſacris Bonæ Deæ a Clodio adulteratam ratus, per diuortium abiecit, cuius facti ſui poſtea cauſam apud Iudices rogatus, cum præſertim nullius eam criminis inſimularet: *Quoniam*, inquit, *domum Cæſaris non tam crimine, quam ſuſpicione carere oportet.*

CALPHVRNIA IIII. VXOR.

CALPHVRNIA, quarta Cæſaris Dictatoris coniunx, L. Piſonem patrem habuit, cum, aduerſus quem Ciceronis extat oratio. Duxit hanc in primo Conſulatu, ſibique ſuperſtitem reliquit.

IVLIA, CÆSARIS FILIA.

23.] Ex ſola Cornelia, ſicuti meminimus, filiam ſuſtulit Iuliam, quam Seruilio Cæpioni deſpõſam, Cn. Pompeio Magno collocauit. Erat Iulia cum forma & caſtitate præcellens, tum ſingulari erga maritum amore flagrans. Quamobrem a Pompeio viciſſim impenſius colebatur. Accidit autẽ, vt Pompeius ædilitiis comitiis ſauciorũ ſanguine reſperſus, veſtem domum mutandam mitteret. Qua cõſpecta, adeo conſternata eſt Iulia, tum temporis vterum ferens, vt abortum fecerit. Interiecto tempore cum iterum grauida fieret, in puerperio deceſſit. Pompeio coniugi tumulum in Albano deſtinante, populus in campum Martium funus extulit. Nec multo poſt filiolus, quem enixa erat, matris fatum ſecutus eſt. Ita gemino communis concordiæ vinculo ſublato, diſſenſio primum, deinde ciuile bellum inter deſtinatos diſcrimini duces exortum eſt.

DE SORORIBVS DICTATORIS.

VVLGO creditur, & a quibuſdam in literas relatum video, tantum vnam Cæſari ſororem fuiſſe. ſed redarguit eos Suetonius, diſerte ſororum nepotes ab illo ſcriptos hæredes memorans, C. videlicet Octauium, L. Pinarium & Q. Pedium. Plures itaque Cæſarem ſorores habuiſſe, ſentiendum eſt. Coniecturis adducor, vt duas fuiſſe exiſtimem.

24.] IVLIA prior, ex duobus maritis duos filios ſuſtulit, Q. Pedium & L. Pinarium, quos cum Octauio relictos hæredes meminimus. [25.] Q. Pedius, Cæſaris Dictatoris in Hiſpania legatus, deinde Conſul cum Octauiano factus, legem tulit, qua percuſſoribus Cæſaris aqua & igni interdictum eſt. Obiit diem ſuum in eodem honore, præter Conſularem dignitatem etiã triumphalis. Huius nepos, Q. Pedius, natura mutus, conſilio Meſſalæ Oratoris, ex cuius familia erat pueri auia, picturam didicit, inque ea arte magni profectus deceſſit. Plinius 35. cap. 4. [26.] De L. Pinario nihil præterea proditum legimus, niſi quod in bello Philippenſi legionem duxit. Quoniam autem vtrunque, & Pedium & Pinarium, viuente adhuc Dictatore Cæſare, virilis etiam conſiſtẽnis ætatis fuiſſe, ex multis citcumſtanniis apparet, non ſororis nepotes hoſce, ſed potius filios crediderim.

27.] ALTERA IVLIA, nupta M. Accio Balbo, viro Prętorio, & qui inter xx. viros agrũ Campanum lege Iulia plebi diuiſit, Acciam filiam genuit. Defunctam pro concione laudauit nepos C. Octauius, duodecimum annum agens, ann. vrb. DCCIII. Seruio Sulpitio & M. Marcello Coſſ.

ACCIA.

28.] Acciam, Iuliæ & Accii Balbi filiam, poſt amiſſam Anchariam duxit C. Octauius vir & re & exiſtimatione magna, quomodo ſcribit Tranquillus. Nam magnis innutritus opibus, honores & facile adeptus eſt, & egregie adminiſtrauit. Ex prętura Macedoniam ſortitus, fugitiuos, reſiduam Spartaci & Catilinæ manum, Thurinum agrũ infeſtantes, ex decreto Senatus in itinere deleuit. Prouinciæ, Beſſis & Thracibus magno prælio fuſis, ſingulari iuſticia præfuit, teſtante id ipſum Cicerone in Epiſtolis ad Q. fratrem. Regreſſus ex Macedonia, priusquam Conſulatus petendi tempus

tempus adesset, morte repẽtina decessit, tribus relictis liberis, ex priori coniuge, Octauia maiore, ex Accia, Octauia minore & Augusto. Cæterum Accia post obitum Octauii nupsit L. Martio Philippo, viro Consulari, apud quem mox a bello Mutinensi, victore filio Consule facto, vitam cum morte commutauit, anno vrbis 711. ante Christum natum 40.

Scio nonnullos esse, qui ex hoc L. Martio Philippo & Accia natam velint Martiã, quam Fabio Maximo nuptam tantopere celebrat Ouidius Poeta. Verum eam opinionem cum temporum ratio, tum eius coniugii nota sterilitas cõfutat: Adhæc Ouidius in laudibus Martiæ nequaquam taciturus erat, si marrem Acciam, vterinum fratrem Augustum habuisset, cum præter castitatem & formam, cultam ab illa Cæsaris materteram adeo commendet.

OCTAVIA MAIOR, AVGVSTI SOROR.

29.] De Octavia maiore, quæ matre genita est Ancharia, nihil in bonis auctorib. memini obseruare me. Nam quod plerique tradunt, Plutarchum secuti, eã esse, quæ primum C. Marcello, viro Consulari, deinde M. Antonio Triumuiro collocata sit, & illorum simul & huius errorem, in gente Antonia satis abunde conuici, neque hic ea repetenda duco.

OCTAVIA MINOR, AVGVSTI SOROR.

30.] Octauia minor, nupta C. Claudio Marcello, qui cum C. Lentulo Crusscello Consulatum obiit, Marcellum filium, & duas filias, Marcellas, suscepit. Mox autem a bello Perusino, cum vita cessisset Marcellus coniunx, ac commodum etiam interiisset vxor Antonii, Fuluia, satagentibus amicis, quo tenacior pacis & cõcordiæ vinculo ambo colligarẽtur, Octauiam duxit Antonius Triumuir ipse, Cæsaris Triumuiri sororem, quæ aliquandiu honeste & amãter habita, duas illi filias Antonias peperit. Tandem vero per amorem Cleopatræ repudiata ab illo, & domo excedere iussa, paruit, miserantibus Romanis Antonii furorem, qui sic depetiret in Cleopatram, neq; ætate neque forma cum Octauia conferendam.

MARCELLVS, OCTAVIÆ FILIVS.

31.] M. Claudivs Marcellus, generosissimæ lætissimæque indolis adolescens, & fortunæ, in quã alebatur, capax, Ædilitate magnificentissime gesta, cum illi Iuliam filiam Augustus despondisset, velletque potentiæ & imperii successorem relinquere, morbo cõreptus decessit, summo ciuitatis luctu, Anno ætatis 24. auunculi Consulatu 11. ante natum Christum vero 20. vrb. cond. 731. Dion autor est, de eius morte suspectam fuisse Liuiã, filiis suis successionem in imperio machinantem. Defunctũ publice laudauit Augustus, & ingẽti pompa in campo Martio sepeliuit, eiusque nomine Theatrum dedicauit. Hic est Marcellus ille, quem tantopere celebrat Virgilius in fine sexti: quem locum cum recitaret Poeta, præ fletu Cæsar & Octauia soror silentio imperato, multo illum graui ære donarunt, quemadmodum scribit Seruius. Cæterum de inconsolabili Octauiæ luctu, amisso Marcello filio, deque ipsius Marcelli laudibus, vide Senecam in consolatione ad Martiam. Concessit in fata Iulio Antonio & Q. Fabio Maximo Cos. anno vrbis 744. cum frater Augustus 54. annum ageret. Is fuit ante natum Christũ annus 7.

MARCELLA MAIOR.

32.] Marcellam maiorem Octauia dedit M. Agrippæ coniugem, ex qua etiam is liberos tulit. Verum amisso Marcello, cui Iuliam Augustus desponderat, fratrẽ perpulit, vt Agrippam generum legeret, ipsa dimissam ab illo Marcellam M. Iulio Antonio collocauit, ex quo connubio natus est L. Antonius, familiæ suæ, quæ quidem stirpis virilis esset, vltimus. Marcella hæc a matre rogata, gauderet ne, se nupsisse? respondit: Ita valde, vt amplius nolim. Auctor Hieronymus lib. 1. cõtra Iouinianum.

MARCELLA MINOR.

33.] Marcella minor, quem maritũ, quosve liberos habuerit, nusquam aperte traditur. Coniectura ducimur, nupsisse illam M. Valerio Massalæ, qui Consulatum gessit anno vrbis 742. quemque Dion cognomento Barbatum vocat. Ex eo coniugio prognatus M. Valerius Barbatus, ducta

Lepida, Messalinam genuit, Claudii Cæsaris vxorem. Scribit enim Suetonius, duxisse Claudium consobrini sui filiam. Et apud Senecam testatur de morte Claudii Augustus, se perinde Messalinæ maiorē auunculum, atque Claudii fuisse. Sed & vir doctissimus, Antonius Sabellicus, Messalinā ex altera Marcellarum deriuare genus suum opinatur.

ANTONIÆ DVÆ.

34.] Antoniarvm maior ex Druso Germanico, Cæsaris Augusti priuigno, Germanicum Cæsarem, Claudiū & Liuiā enixa est. [35.] Altera ex L. Domitio Ænobarbo, patrem Neronis Imperatoris, Cn. Domitium, peperit. De his fusius infra disseremus.

C. CÆSAR AVGVSTVS.

36.] C. Cæsar Octavianvs, natus est Cicerone & Antonio Cos. IX. Calend. Octobris, anno vrbis conditæ 691. antequām Christus nasceretur 60. Futuram eius potentiam & felicitatem parentes multis indiciis præceperunt. Nā Accia mater priusquam pareret, somniauit intestina sua ferri ad sydera, explicarique per omnē terrarum & cæli ambitum. Octauius vero pater similiter per quietem vtero Acciæ iubar Solis exortū vidit. At Nigidius, vir Matheseos periritissimus, vbi horam partus accepit, non dubitauit affirmare, dominū terrarum orbi natum.

Qvadrimvs patrem amisit. Ab eo tēpore in ædibus vitrici summa diligentia educatus est. Puer in literis tantum profecit, vt duodecimum annum agens, quemadmodum diximus, Iuliam pro concione laudarit. Proinde plurimum dilectus a Cæsare Dictatore, auunculo maiore, Pontificatus sacerdotio honoratus est. Annos natus octodecim eundem auunculum in Hispanias contra liberos Pompeii, per infestas hostibus vias secutus, mirum quantopere demeruerit. Quo cum indolis & morum approbatio, tum ostentum enatæ palmæ, matrem intra paucos dies superantis, accessisset, vnum illum Cæsar, nec aliū quenquam, succedere sibi voluit.

Post auunculi cædem, Apollonia, quo studiorum causa missus erat, regressus, cū vitricus Philippus, ac item Accia mater dissuadere cœpissent, ne nomē inuidiosæ fortunæ Cæsaris adiret, nefas esse dixit, quo nomine Cæsari dignus esset visus, semet ipsum videri indignum, ac hæreditatem adiit. Auctor est Paterculus.

M. Antonivm Consulem, quem præcipuum adiutorem sperauerat, sibi aduersum sentiens, ad optimates se contulit, quibus eum inuisum esse sciebat, quod Mutinæ Brutum obsideret. Quare comparatis armis, & cum Consulibus, Hirtio & Pansa, aduersus illum profectus, cum decimo sexto Calendas Maias titulum cepisset imperii, decimo septimo Antonium profligauit, quemadmodum est autor Ouidius Fastorum 4. Idque primum eius bellum ciuile fuit. Occubuere in eo prelio cōsul vterq;.

Iam annvm ætatis vicesimum ingressurus, cæsis Consulibus, ipse cum Q. Pedio cognato Consulatum iniit. Deinde reconciliatus Antonio, mox simul cum illo & M. Lepido Triumuiratum assumsit, eumque per duodecim fere annos tenuit. In eo quatuor bella ciuilia confecit: Philippense aduersus Cassium & Brutum, auunculi percussores, Perusinum contra L. Antonium, Triumuiri fratrem, Siculum aduersus Sex. Pompeium, Cn. Pompeii Magni filium, & Actiacum contra M. Antonium Triumuirum. Post cuius interitum voti compos, rempub. solus per 44. annos nomine Principis administrauit. Nam Lepidum Triumuirum statim post fugam Pompeii potestate priuārat.

Externa bella partim suo ductu, partim per legatos gessit, Dalmaticum, Cantabricum, Pannonicum, Rheticum, Germanicum & Aquitanicum. Interim & varios rumultus plurimasque coniurationes oppressit.

Ex his præliis & victoriis tres curules triumphos egit, Dalmaticum, Actiacum & Alexandrinum, continuo triduo, cum antè bis ouasset, primum Philippensi, & iterū Siculo bello cōfecto & Imperatoris nomē, quemadmodum scribit Tacitus, semel ac vicies adeptus esset.

Ianvm Quirinum, bis ante memoriam suam clausum, semel sub Numa Pompilio, iterum post bellum Punicum primum, C. Attilio secundum T. Manlio, Torquato Cos. anno vrbis 518. ipse multo breuiore temporis spatio tertio clausit, nempe post bellum Actiacum, terra marique pace parta, Anno vrbis 725. quinto suo & Sex. Apuleii Consulatu. Sic vno ore tradidere T. Liuius, Plutarchus, Suetonius & L. Florus.

Actis

ACTIS triumphis, & Iano clauſo, quod reductæ pacis ſolenne documentum erat, iam ſextum Conſulatum gerens, imperiũ bello partum legibus & iure conſtituit, abolitis quæ Triumuiratu iuſſerat. Eates Senatui P. Q. R. adeo grata accidit, vt mox anno ſequenti ex ſententia L. Planci delatum ſit ipſi Auguſti nomen, idque Idibus Ianuarii. Teſtes horum citate poſſum Cornelium Tacitum libro primo & tertio, Ouidium Faſtorum 1. & Cenſorinum in de die Natali.

Ab his quantopere diſſentiant Oroſius, Eutropius, & qui eos agminatim ſecuti ſunt Chronographi, quiuis vir doctus facile perſpexerit. Non reprehendo, quod Ianum etiam quarto & quinto ab Auguſto clauſum referunt; nec enim poſt Actiacam victoriam hoſtes ac bella defuerunt; ſed res geſtas & temporum annorumque curricula miſceri confundique, neutiquam probandum cenſeo. Nam quod de fundato legibus imperio memorant, amplius quam viginti quatuor annis a veritatis tramite, vt minutiora diſſimulem, aberrare conuincuntur.

CONSVLATVS 13. geſſit, Valerium Coruinum & C. Marium æquaſſe contentus. Tribunitiã poteſtatem perpetuam, quod erat ſummi faſtigii vocabulum, ab ipſo inuentum, aſſumpſit: morum item legumq; regimen æque perpetuum: in quo honore populi cenſum ter egit. Recepit & Pontificatum Maximum, mortuo Lepido, & Patris patriæ cognomentum: cuius præter Hiſtoriographos, meminit Ouidius Faſt. ſecundo.

CLADES & ignominias graues duas tãtum ſuſtinuit, nec alibi, quam in Germania, Lollianam & Varianam; ſed illam maioris infamiæ, quam detrimenti, amiſſa quintæ legionis aquila, hanc pene exitialẽ, tribus legionibus, totidemque alis & ſex cohortibus, vna cum legatis & duce Quintilio Varo, cæſis. Qua nunciata, adeo conſternatum ferunt, vt barba capilloq; ſummiſſo, caput interdum foribus illideret, vociferans; Quintili Vare, legiones redde. Incidit hæc clades in annum vrbis 761. nati vero Chriſti ſeruatoris 11. vt liquet ex Paterculo, Strabone, Tacito, L. Floro & Dione.

OPERÆ precium eſt cognoſcere, quæ ſcribit Dion, non tam propter cæſos dolore correptum Auguſtum, quam timuiſſe, ne Germani coniunctis Gallis in Italiam tranſcenderent, vrbem Romam (quod tũ facillimum ipſis erat) inuaſuri. Verba ipſa ſunt apud Dionem lib. 56.

SCIO complures ſuperiorum annorum ſcriptores eſſe, qui Friſingenſem Epiſcopũ, Otonem, ſecuti, hanc Romani exercitus internecionem in ſuperiori Germania apud Auguſtam Vindelicorum patratam velint, hoc argumẽto nixi, quod illic ſit turris Perlegia, quæ pereunium legionum cędem nomine ſuo conteſtetur: quaſi vocabulorum etymis viri docti non ludere ſæpe ſoleãt & ludi. Verum quidquid hoc commẽti eſt refellit facile vir grauiſſimus Cornelius Tacitus, qui intra Rhenum & Viſurgim atque adeo intra Lupiam & Amiſium amnes, non procul a ſaltu Teutoburgenſi, rem geſtam docet. Intra quæ flumina cum ſita ſit diœceſis Monaſterienſis, terra non ſic opibus, vt vitis armiſque potens; non erat, præſertim quæ iucundiſſima mihi patria ſit, hac laude & hoc honore per alumnum ſuum fraudanda. Quod ſi quid vocum alluſionibus ſtandum eſt, non deeſt illic eximium & celebre cœnobium, multo propius & concinnius a Vari legionum mque cæde, Vaerte nuncupatum, quam turris Auguſtana Perlach. Sed hic nihil definio; quiſque ſuo arbitrio, ſuaque cenſura, in id genus dubiis & incertis teb. vtatur. Ergo vt ad togatam Auguſti adminiſtrationem regrediamur, vrbem multis operibus exornauit, inuitatis etiam principibus viris, vt pro facultatibus quiſque monumentum aliquod vel nouum extrueret, vel vetus & collapſum renouaret. Ita vrbe pro maieſtate exculta, gloriatus eſt, marmoream ſe reliquere, cum lateritiam accepiſſet.

ITALIAM, duodetriginta coloniis deductis, frequentauit, duplicique claſſe muniuit. Eas, ac cæteras regiones, teuiſenti ſibi qui filios filiaſve ſuas approbaſſent; his ſingula numorum millia in ſingulos diuidebat. Multorum quoque Senatorum inopiam ſubleuauit, pecunias ipſis elargitus, cũ tantum in cenſum non haberent, vt Ædilitate fungi poſſent.

DOMINVM ſe appellari, ne a liberis quidem & nepotibus ſuis ſuſtinuit. Filios nunquam populo commendauit, vt non adiecerit, Si merebuntur. Vini parciſſimus fuit. Bello Mutinenſi & legit & ſcripſit & declamauit quotidie. Adhæc multa compoſuit, inque iis & epigrammata. Quin & vi-

tam ſuam Cantabrico tenus bello 13. libris complexus eſt.

IOCIS etiam & ſalibus emicuit, ſaluo tamen, vt Macrobius air, maieſtatis pudoriſque reſpectu, ne in ſcurram caderet. Referuntur eius ioci cum apud alios, tum apud Macrobium lib. 2. cap. 10. & ſequentibus. Nos breuitati ſtudentes, vno contenti erimus. Aiacẽ tragœdiam ſcripſerat, eãdemq; quod diſplicuiſſet, deleuerat. Poſtea rogatus a Lucio, grauiſſimo tragœdiarũ ſcriptore, quid nam Aiax ſuus ageret; *Aiax meus*, inquit *in ſpongiam incubuit*. In bono duce nihil adeo, quam nimiam feſtinationem improbabat, ideoque crebro iactabat, σπεῦδε βραδέως, ſignificans, feſtinationem quidem bonam & vtilem, verum ita tamẽ properandũ, ne occaſio rei bene gerendę amittatur. Minima cõmoda maximo ſpectantes diſcrimine ſimiles aiebat eſſe aureo hamo piſcantibus, cuius abrupti damnum nulla capiura penſari poſſet. Interdum cũ de debito alicuius diceretur, cuius nulla ſolutionis ſpes ſupereſſet, Calẽdis Græcis ſoluturum aiebat. Græci namq; Calendis caterues, nouilunijs vſuras ſoluebant. Quærentib. de inopia & caritate vini, ſatis proſpectum reſpondit a genero ſuo M. Agrippa, plurib. aquis in vrbem inductis, ne homines ſitirent. Populo autem promiſſum congiarium expoſcenti, bonæ fidei ſe eſſe reſpondit.

imperii a primo Cõſulatu 56. Tiberio priuigno cum vxore Liuia hærede relicto.

VXORES AVGVSTI.

VXORES Auguſtum tres habuiſſe legimus, Claudiam, Scriboniam & Liuiam. Nam Seruilia, P. Seruilii Iſaurici filia, quã adoleſcens ſponſam habuit, neque ab eo ducta, neque inter vxores numeranda videtur.

CLAVDIA, PRIMA AVGVSTI VXOR.

CLAVDIAM, P. Clodii Pulchri & Fuluiæ filiam, Antonii priuignam, vix dum nubilem, expoſcentibus id militibus, vi neceſſitudine aliqua iungerentur, ducere coactus, ob ſocrus inſolentiam, de qua plurib. verbis diſſeruimus in Antonio, dimiſit intactam adhuc & virginem.

DE MORTE AVGVSTI.

DE morte eius ſcriptores variant. Suetonius morbo correptum, victumque in oſculis Liuiæ deceſſiſſe ſcribit, hac emiſſa voce: Liuia noſtri coniugii memor viue, ac vale. Tacitus & Dion Liuiam apud populum mortis eius ſuſpicione non parum laboraſſe iradunt, metuentem, ne reuocaret Agrippam, quem ante paucos dies, ad eum Planaſiam vectus, multis cũ lachrymis & ſignis charitatis complexus fuiſſet. Adiicit Dion, Liuiam, ficubus adhuc in arboribus pendentibus, quas ipſe manu ſua ſolitus eſſet decerpere, bona ex parte veneno illitis, innoxias ſibi ſumentem comediſſe, Auguſto venenatas obieciſſe. Sed ſiue hæc ad eum modum, ſiue aliter geſta ſunt, obiit Nolæ, anno poſt Chriſtum natum 16. vrb. cond. DCCLXV I. duob. Sextis, Põpeio & Apuleio Coſs. 19. Auguſti, qua quondã, vt ſcribit Dion, primum Conſulatum inierat, anno vitæ 76. diebus 35. minus, totius

SCRIBONIA II. VXOR.

37.] Mox Scriboniã, L. Libonis, viri Cõſularis, & qui Sexti Pompeii ſocer eſſet, ſororem, duobus ante Conſularibus nupiã, ex altero etiam matrem, vxorem accepit. Appianus ſcribit, id eum hoc conſilio fecille, vt ſi conciliatione cum Pompeio opus eſſet, cum de Antonii mente dubitaret, occaſionem prompiam & paratã haberet. Ex hac nata eſt Auguſto Iulia. Quoniam autem morum eius peruerſitatẽ ferre non poſſet, non multo poſt ipſam repudiauit. Illud inſuper ſtudioſi meminerint, ex hac Scribonia & Scipione marito natam [38.] Corneliam, quam defunctam in matrimonio L. Æmilii Pauli, viri Conſularis & Cẽſoni, fratre Scipione Cos. anno 738. tum laudatam oratione funebri ab Auguſto, venuſtiſſimo epicedio commendat Propertius in fine 4.

LIVIA III. CONIVNX.

39.] LIVIA Druſum Claudianum, qui Liuiorum familiæ per adoptionem inſertus poſt pugnam Philippenſem ſeipſum interemit, patrem habuit. Hanc Tiberio Neroni nuptam, & ex eo grauidam, permittente ipſo, cum Pontifices quoque cõſulti rem approbaſſent, duxit, App. Claudio Pulchro C. Norbano Flacco Coſs. an. vrbis DCCXV I. Enixa autem intra tertium menſem, ſuſpicionẽ incurrit, quod ex Cæſare per adulterii cõſuetudinem genuiſſet, eſtque vulgatus hic verſiculus:

Τὸν

Τῆς ἐυνυχοῦς θηρίωνα ἀναβολὰς.

Dilecta vnice & perseueranter ab Augusto, nihil tamen illi liberorum tulit, maxime cupienti.

MVLIER & forma & ingenio præstanti fuit, & in tanta fortuna erga multos benefica: non paucos enim ex illustribus viris seruauit, multorum liberos enutriuit, puellas dotis egentes elocauit, & in omnib. rebus ita se probauit, vt non defuerint, qui vt Augustum patrem patriæ, ita ipsam patriæ matrem appellandam cēsuerint. Præcipue autem morum Augusti gnara, nihil non ad ipsius animum demerendum faciebat, eoque plurimum apud illum poterat. Aliquando rogata, quibus artibus adeo sibi Augustum conciliasset: *Quoniam*, inquit, *caste viuens, quæcunque illi grata & iucunda esse noui facio, nec illius negotiis me misceo, tum furtiuos ipsius lusus vsque adeo non inspector, vt etiam notos & compertos mihi esse dissimulem.* Quin & ob suam eum marito concordiam, & beneuolentiam mutuam, Concordiæ templū erexit, quod postea Tiberius dedicauit, teste Marliano. Grauis tamen in priuignos nouerca fuit, quos, vt liberis suis imperium pararet, quibuscunq; posset artibus, subuertere non destitit, ne Germanico quidem in odium Agrippinæ parcens. Atq; hoc agens, etiam gratiam apud populum venabatur, misericordiam erga afflictos palam ostentando, quos florentes per occultum nefariis artibus & technis impulisset.

EREPTO rebus humanis Augusto maiores spiritus concepit. Senatum & ex plebe salutationis officiū sibi præstituros, domum ad se venire, nomen suum publicis commentariis inseri, sibi pariter & Tiberio scribi voluit: quodque imperantioris animi indicium fuit, se, cum omnia sub Augusto posset, Tiberium Imperatorē fecisse iactabat. Quibus offensus ille, & viuæ congressus vitauit, & defunctæ nullum insignē honorem habuit.

DECESSIT duob. Geminis, C. Rubellio & C. Fusio Coss. ann. vrb. DCCLXXXI. post Christum natum 31. ætatis suæ 86. quemadmodū tradit Dion. Qui volunt eam annos 82. defunctam, idq; a Plin. lib. 14. c. 6. tradi, Plinii sententiam non prouiderunt. Nec enim ibi quidquā de morte Liuiæ cōmentatur, sed quantum ea vino Pucino se debere testata sit, vtpote quæ illi beneficio ad eam ætatē peruenerit, non vana spe cōcepta, longius etiā se victuram, quod & fecit. Hanc esse Plinii mentem, illud insuper euincit, quod posito natali eius ad annum vrbis DCC. quomodo necesse est, si 82. anno vitam exuit, sequetur, eam anno ætatis 13. Tiberium genuisse. Id quam dictu pariter creditu; sit absurdum, quiuis facile perspexerit.

POSTERITAS AVGVSTI PER IVLIAM FILIAM & M. Agrippam.

IVLIAM Augustus primum Marcello, sororis filio, deinde vt ille obiit, M. Vipsanio Agrippæ dedit. Eo quoq; vita functo, Tiberio priuigno collocauit. Ex Agrippa & Iulla tres nepotes, duasque neptes, ac inde porro pronepotes & abnepotes vidit. Habuit & ante Iuliam vxores duas Agrippa, Pomponiam & Matcellam, susceptis ex vtraque liberis, de quibus partim supra nobis dictum est, partim in sequentibus per occasionem dicemus.

M. AGRIPPA, IVLIÆ MARITVS.

40.] M. VIPSANII Agrippæ vita, quæ hic subtexenda esset, ne eadem bis inculcemus, petatur infra e VIPSANIIS.

IVLIA, AVGVSTI FILIA.

41.] QVANTOPERE probatus est omnibus Augustus pater, ac itē Agrippa gener, tātopere displicuit Iulia, omni dedecorū genere contaminata. Nihil etiim quod facere aut pati turpiter posset fœmina, infectum reliquit, magnitudinem fortunæ suæ peccandi licentia metiens. Hanc Tiberio nuptam ipso absente, Augustus in insulam Pandatariam relegauit, comitante in voluntarium exilium Scribonia matre, D. Lęlio C. Antistio Coss. an. vrb. DCCXLVIII. teste Dione. Post quinquennium demum in continentem translata, ibidem inhumanitate Tiberii rerum omnium inopia & fame contabuit, extincta eodem anno, quo pater Augustus cōcessit. Tacitus lib. 1. Suetonius in Augusto & Tiberio.

Vide Senecā lib. 6. de beneficiis c. 32.

C. ET. L. CÆSARES.

CAIVM & Lucium, nepotes suos, ex Agrippa & Iulia filia genitos, quorū ille natus est M. Apuleio P. Silio Coss. anno vrbis DCCXXXIIII. hic C. Furnio C. Syllano

Cos. anno DCCXXXVII. Cæsar Augustus statim eo ipso anno, qui fuit Lucii natalis, adoptauit in filios, successoresque in imperio designauit. Necdum posita puerili prætexta, principes iuuentutis appellari voluit. Adultos vero, decimum tertium Consulatum gerens, quem ob id vltro petierat, suo quemque tirocinio in forum deduxit. Inuenio alicubi Consules quoque designatos.

C. CÆSAR.

42.] CAIVS CÆSAR ad Orientem missus, cum rege Parthorum in Euphratis insula, vtriusque exercitu spectante, coiit. Parthus prior apud Caium in Romana ripa, Caius posterior apud regem in ripa diuersa epulatus est. Armeniam, quæ ad Parthos defecerat, facile ad officium retraxit, Regemque ei præfecit Ariobarzanem Medum. Mox in colloquio, cui se temere crediderat, vulneratus in Syriam rediit. Inde in Italiam tendens, in Lycia, dubium ex vulnere an morbo, Liuiæque nouercæ dolo, mortem obiit, an. vrb. DCCLV. Ossa eius in vrbem relata sunt, quemadmodum vetus indicat inscriptio, quæ ante Ecclesiã duodecim Apostolorũ cernitur: Ossa C. Cæsaris Aug. F. principis iuuentutis. Autores horũ Paterculus, Tacitus & Festus Rufus, apud quem falso pro Caio Claudius nominatur. Sed & apud Plinium alicubi mẽdose Claudius appellatur, qui Iubam regẽ ad hunc C. Cæsarem, Aug. F. de Arabica ipsius expeditione (etsi ille Arabiam tantũ perspexit) volumina condidisse memorat lib. 6. cap. 27. & lib. 12. cap. 14. & 32. cap. 1. Vxor Caio fuit Liuia, Drusi filia, Germanici soror, quæ post mortẽ eius nupsit Druso, Tiberii filio. De vtroque dicemus in sequẽtibus, cum ad Tiberium perueniemus.

L. CÆSAR, AVGVSTI F.

43.] L. CÆSAR Hispanias petens, quo pater Augustus illum miserat, in itinere aduersa valetudine correptus, Massiliæ vitam finiuit, ante diem ferme quinquagesimum, quam Caius frater, teste Velleio Paterculo. Certe intra spatium duodeuiginti mensiũ vtrunque ereptum Augusto patri, refert Suetonius. Lucio Mentesæ in Hispania Bętica huiusmodi legitur posita inscriptio: *Municipium Albense Varcaonense D.D.L. Cæsari Aug. F. Dtui Iulii Nepoti, principi iuuentutis, Auguri Cos. designato C. dedicauit.* Eandem inscriptionem extare apud Agauenses, sed mutilam & vetustate corrosam, testatur vir doctissimus Ioannes Stumpfius operis Chronici lib. 11. Vxor Lucio destinata erat Æmilia Lepida, L. Sylla & Cn. Põpeio proauis clara, accusata postea damnataque sub Tiberio, anno principatus eius sexto.

MARCVS AGRIPPA F.

44.] M. AGRIPPAM, M. Agrippæ filium posthumum, sublatis fratribus, adoptauit Augustus vna cum Tiberio anno DCCLVI. Sex. Ælio C. Sentio Consulibus quinto Calend. Iulias, sed breui ob ingeniũ sordidũ ac ferox abdicatum sepositi Surrentum, deinde nihilo tractabiliorem, imo indies amentiorem, citra flagitium tamen, in insulam Planasiam transportauit, sepsitque insuper custodia militum. Ibi mox a morte Augusti, quod noui principatus primum facinus fuit, iussu Tiberii trucidatus est. Etsi nuncianti Tribuno, factum esse, quod imperasset, neq; imperasse se, & redditurum eum Senatui rationem, Tiberius respondit.

IVLIA AGRIPPÆ F.

45.] IVLIA quemadmodũ nomen matris, ita mores & flagitia quoq; retulit, procacitate & libidinibus infamis. Ex L. Æmilio Paulo, cui pater Consularis & Censorius fuit, Æmiliam Lepidam genuit. Adulterii conuictam Augustus auus in insulã Trimerum proiecit. Vbi viginti annis exilio tolerato, sustentãte eam ope sua Liuia Augusta, vitam finiuit, Appio Syllano P. Silio Cos. anno vrbis DCCLXXX. Cæsar Augustus non contentus ipsam e conspectu remouisse, etiam infantem, post damnationem editũ, agnosci & ali vetuit, ad omnem vtriusque Iuliæ & Agrippæ posthumi mentionem ingemiscere solitus, nec aliter, quam tres vomicas, aut tria carcinomata sua appellauit. Iuliæ sororem Agrippinam adiungemus, deinceps ad Æmiliam, Iuliæ filiam, redituri.

AGRIPPINA, M. AGRIPPÆ. F.

46.] DISSIMILIS Agrippina sorori matrique fuit, mulier ingenii vehementis, dominandi cupida, & quæ virilibus curis fœminarum vitia exuisset, ob hoc pudicitia impenetrabili, sed interim dissimulationũ nescia,

neſcia, & iræ peruicax, quod poſtremo ſub principe crudeli & ſanguinario fraudi fuit. Cũ Liuia Auguſta graues ſimultates exercuit, cum æmulatione potentiæ, tũ ob nouercales inſidias & ſtimulos. Caſtitate tamen & amore Germanici Cæſaris, quem eundem maritum & conſobrinum habuit, quamuis indomitum animum in melius vertebat.

In Germaniam maritum ſecuta, non dubitauit munia ducis exercere. Põs Rheno impoſitus, quo minus per ſummum flagitium a trepidis & conſternatis militibus ſolueretur, ipſa prohibuit. Militibus, vt quis inops aut ſaucius, veſtem & fomenta dilargita eſt. Citat Tacitus C. Plinium, apud quem in libris de bellis Germanicis traditũ ſit, ſtetiſſe apud principium pontis, & grates reuerſis cum marito legionibus habuiſſe, quæ res animum Tiberũ cum primis alienauit.

Miſso ad ordinandum orientem Germanico, nõ paſſa eſt ab ipſo diuelli, ſed per Syriam, Armeniam & Ægyptum indiuidua comes adhęſit. Extincti autem cineres cum maximo luctu reportans, quoeunq; appuliſſet, ſummis honoribus excepta eſt. In vrbem regreſſam, mirum quanto ſtudio populus accenſus, verum & vnicũ Auguſti ſanguinem, patriæ decus, antiquitatis ſingulare ſpecimen appellauit.

Propter hæc, & liberiores quaſdam querelas, capitaliter infenſo Tiberio, cum etiã Seiani fraude præſtructũ eſſet, vt quaſi veneficii ab illa inſimularetur, accuſatur apud Senatum, damnataque, in inſulã Pandatariam releuditur. Vbi in quintum annum ſpe ſuſtentata, quam auxit non nihil Seiani ſupplicium, poſteaquam nihil de ſęuitia remitti vidit, inedia mori ſtatuit, idq; perſeuerantia, quamuis per vim ore ducto, infulciri illi cibum Tiberius iuſſiſſet, obtinuit, duobus ante ſe filiis, Nerone & Druſo, pari crudelitate extinctis. Periit Agrippina Ser. Sulpitio L. Cornelio Sylla Coſs. anno vrb. DCCLXXXV. Chriſti nati 35. eodem die quo biẽnio ante ſupplicium de Seiano ſumptum erat, XV. videlicet Calen. Octobris. Tiberius quod eam nõ ſtrangulaſſet, aut in Gemonias abieciſſet, gratias agi ſibi, & vt vtriuſque (Seiani & Agrippinę) necis die per omnes annos donum Ioui ſacraretur, decerni permiſit, eum ipſe natalem Agrippinæ inter nefaſtos referendũ ſuaſiſſet. Autor Tacitus & Suetonius Tranquillus. Liberos ex Germanico ſex tulit, de quibus, vt ſuo quamque patri ſobolẽ ſubſtituamus, infra, cum communes Auguſti & Liuiæ pronepotes perſequemur, fuſius & accuratius diſſeremus. Nunc ad Auguſti propaginem ex Iulia nepte regrediamur.

ÆMILIA LEPIDA, AVGVSTI proneptis.

47.] Æmilia primum Tiberio Claudio, Druſi filio, admodum adoleſcenti deſponſa, repudiataque ab illo etiam dum virgo, quod patentes eius Auguſtum offendiſſent, eeſſit in matrimoniũ [48.] Appio Iunio Syllano, qui Conſulatu geſto ſub Tiberio anno vrbis DCCLXXX. ab Imperatore Claudio, cuius conſocer erat, occiſus eſt, teſte Seneca. Cædis ratio narratur Dioni 60. & Suetonio, quorum ille alterã vxorem duxiſſe ſcribit, Lepidam, matrẽ Messalinæ, collocatam a Claudio. Cæterũ cum Æmilia matrimonii etſi nulli ſcriptores, quod ſciam, meminerint, ego tamen vt aſtruã, & defendam, autoritate Plinii Secundi adducor, apud quem lib. 7. cap. 13. legimus, Auguſtum in reliqua exemplorũ raritate neptis ſuæ nepotem vidiſſe genitũ, quo exceſſit anno, M. Iunium Syllanum. Atqui ex Agrippina nullos nepotes vidit, vtpote quos Tiberius partim antequam liberos tollerent, occidit: partim, neſcio qua ductus humanitate, maritauit. Sed nec Iuliam, præterquam Paulo, vlli nuptam, aut plus liberorum, quam vnam filiã reliquiſſe, proditũ eſt. Porro Syllano iunctam Æmiliam, Auguſto proauo Syllanos abnepotes, Marcum & Lucium, peperiſſe conuincitur.

M. ET L. SYLLANI, AVGVSTI ABNEPOTES.

49.] M. Iunius Syllanus, editus in lucem (vti diximus) eodem anno, quo Cæſar Auguſtus exceſſit, homo adeo manſuetus & ſegnis fuit, vt Caius Cæſar qui Tiberio ſucceſſit, auream pecudem appellare conſueuerit. Conſulatum geſſit ſub Claudio cũ Velleio Tutore, vnde dictũ S. C. Velleianũ, teſte Vlpiano. ff. ad S. C. Velleianũ. Interiit Agrippinæ, matris Neronis, dolo. Hæc enim vltorem necis metuens, quam L. Syllano molita fuerat, præſertim accedẽte crebra vulgi fama, anteponendũ eſſe vix dũ pueritiã egreſſo Neroni, & imperiũ

per scelus adepto, vitum ætate composita, insontem, nobilem, & quod tunc spectabatur, e Cæsarum posteris, per P. Celerium & Helium libertum venenum ei propinauit, eum Asiam ex Consulatu sortitus tum administraret. Taeitus initio libri decimitertii.

L. SYLLANVS.

50.] L. Iunivs Syllanus, Marci frater, destinatus a Claudio gener, cui filiam Octauiam collocaret, & id circo triumphalibus ornamentis, & gladiatorii muneris magnificentia, prolatus ad studia vulgi, repente per dolum Agrippinæ, deferente ipsum Vitellio, ab affinitate pacta repellitur, etiam Præturam, quâ gerebar, eiurare coactus. Quod nefarium facinus generositas iuuenis indignissime ferens, siue abiecta spe vitæ, quam ad id tempus produxerat, siue ad augendam inuidiam, die nuptiarũ Claudii & Agrippinæ, an. vrb. DCCCI. nati Christi 51. sibi mortem consciuit. Tacitus libro 12.

IVNIA CALVINA, AVGVSTI ABNEPTIS.

51.] Iunia Caluina, M. & L. Syllanorum soror, decora mulier & procax, quæque paulo ante nurus Vitellii fuisset, eodem tempore, quo L. frater interiit, per Agrippinam Italia pulsa est, quam Nero vndecimo post anno, interempta matre, vt illius inuidiam grauaret, suamque leniratem testificaretur, vna cum aliquot aliis illustribus viris & fœminis restituit. Peruenit viuendo Iunia vsque ad tempora nouissima Vespasiani. Qui in extremo mortis discrimine, cũ inter cætera prodigia mausoleum Cæsarum sponte sua patere nunciatum esset, ioeis indulgens, nihil ad se, verum ad Iuniam Caluinam, quæ gentis esset Augusti, pertinere dixit. Tacitus 12. & 14. Suetonius in Vespasiano.

SYLLANVS TORQVATVS AVGVSTI atnepos.

Ab his fratribus descendêre Syllanus Torquatus cum fratre Syllano & sorore Lepida. [52.] Torquatus a Nerone mori addactus est, quod super Iuniæ familiæ claritudinem Augustum atauum ferret. Ergo accusatorib. obiicere iussis, quod prodigus largitionibus, nullam aliam, quam in rebus nouis spem haberet; brachiorum venas intercidit, anno DCCCXVI. Mortem eius secuta est Neronis oratio ex more, quamuis sontem, & defensioni merito diffisum, victurum tamen fuisse, si clementiam iudicis expectasset. Tacitus 15. [53.] De Syllano fratre nihil inuenio, nisi quod L. Syllanum filium reliquit. [54.] Lepida C. Cassio Iurisconsulto nupta, damnato in exiliũ marito, ipsa quoque apud Senatum consuetudinis inceste cum fratris filio accusatur. Is vero eam cognitionem ad Cæsarem reiecit.

L. SYLLANVS, AVGVSTI TRINEPOS.

55.] L. Syllanvs, & ipse Torquatus dictus, Torquatũ patruum, Lepidam amitam habuit, fratris illorum filius, nobilitate generis & modesta iuuenta præcellens, quem C. Cassius, amitæ maritus, disciplina sua ad virtutem diligenter educauit. Hunc Nero propter tam eximias & excellentes dotes, eadem accusatione cum Cassio & Lepida eõstrictum, damnatumque primum tanquam Naxum deuehendum, Ostiam amouit, deinde municipio Apuliæ, cui nomen est Barium, clausit. Illic indignissimum casum sapienter ferens, vbi Centurionem & milites ad cædem missos vidit, cum armatis, quantum nudis manibus valebat, congressus, vulneribus aduersis tanquam in pugna cecidit. Tacitus 16. Puto eundem esse, cui statua in foro posita, curante Capitone. Vide Plinium libro primo epistol. ad Cornel. Tacitum. Cæterum in hoc posteritas Augusti, per Iuliam neptẽ propagata, scelere & latrocinio Neronis defecit, anno vrbis cond. DCCCXVII. imperii Neronis 11. nati Christi 67. Nos hanc domus Augusti partem, ab aliis omissam, neque huc pertinere creditam, recte suoq; loco, quod arbitramur, attexuimus, nihil ambigentes, hanc operam & sedulitatem nostrã antiquitatis & Historiæ studiosis omnib. ex animo probatum iri. Sed iam ad Liuiæ filios, Augusti priuignos, & potentiæ successores, accingamur, paulatim ad dilatam Agrippinæ progeniem redituri.

TIBERIVS CÆSAR AVGVSTVS.

56.] Tiberio genus ex Claudiorum gente

gente patricia fuit, & quidem vtrunque. Nam auus maternus ex eadem familia in gentem Liuiam adoptione transierat. Pater, Tiberius Nero, Præturam non excessit, non multo post quam Liuiam vxorem Cæsari Octauiano tradidisset, vita defunctus, vtroque filio Tibetio & Druso superstite.

TARDITATEM ingenii & sæuitiam eius, pueri adhuc, cito perspexit Theodorus præceptor, subinde in obiurgando σπλὸν ἀίματος συμπυρμένον, id est, lutum, sanguine maceratum, appellans. Adultus, aciam tiro, in castris propter immodicam auiditatem vini, pro Tiberio, Biberius, pro Claudio, Caldius, & pro Nerone Mero vocabatur.

QVOAD tamen priuatus, vel sub Augusto in imperiis egit, egregii nominis faniæque fuit. Præter Quæsturam, quam anno ætatis 22. capessens obiuit, Consulatus duos gessit, accepta etiam Tribunitia potestate in quinquennium. Interea regnum Armeniæ Tigrani restituit, signa quæ Crassis ademerant Parthi, recepit. Bella maxima tria gessit, Rheticum, Pannonicum & Germanicum, de quibus & ouationem & triumphum retulit, primus quoque Triumphalibus ornamentis honoratus. Ex Plinio & Valerio.

IAM adoleuerant Caius & Lucius, Augusti filii, quibus vt proximo secundum patrem dignitatis gradu cederet, simul quod vxoris insolentiam non ferret, Rhodum secessit, non sine offensa & querela vitrici: quamobrem illi vix anno octauo reditus concessus est. Mox Caio & L. fato subtractis, ab Augusto vna cum Agrippa adoptarut, anno vrbis septingentesimo quinquagesimosexto, post Christum natum sexto, coactus ipse prius Germanicum, Drusi fratris filium, adoptare. Tum iterum potestas Tribunitia collata, deque Germania, post cladem Varianam pacata, concessus triumphus. Eius triumphi meminit Ouidius ad Germanicum scribens lib. secundo de Ponto.

¶ Meminit Iustinianus Institutionū lib. 1. tit. 11.

DEFVNCTO Augusto, cuius vacuos penates, per duodecim annos texerat, imperium adeptus, res Romanas tribus ferme & viginti annis gubernauit. Primum occultus & subdolus fingēdis virtutibus non appellationem Domini, vix Imperatoris nomen admisit, cum se Dominū seruorum, Impetatorem militum, Senatus cæteroturnque ciuium Principem seu præcipuum esse diceret. Præsidibus, onerandas tributo prouincias censentibus, rescripsit: *Boni pastoris esse, tondere oues, non deglubere.* Aduersus quorundam famosos libellos & conuitia vltionem exposcentibus amicis: *In libera ciuitate liberas esse linguas debere respondit.* Sæpe etiam illud vsurpauit, *Oderint dum probent.*

Ab his simulationum figmentis quam postea diuersus abierit, docet inaudita ipsius, nec facile credenda nostro seculo, crudelitas. Etenim nō modo in promiscuā multitudinem, verum etiam in nobilissimos quosque ciues, in Senatum, in familiares, & amicos, denique in Germanicum filium, in nepotes, in Agrippinam nurum attox & sanguinarius admodum extitit. Quamobrem morte eius nunciata, ita lætatus est populus, vt per vrbem discurrens Tiberium in Tiberim proclamârit.

OBIIT mortem Cn. Acerronio Proculo C. Porcio Nigro Cos. anno vrbis 789. vitæ 78. Christi nati 39. Corpus in vrbem noctu per milites deuectum, postridie publico funere elatum est. Ipse a Caio nepote, quem vna cum Tiberio, Drusi filio, hæredem scripserat, pro concione laudatus, nec alius illi præterea honos habitus. Tacitus, Suetonius & Dion.

AGRIPPINA PRIMA TIBERII CONIVNX.

57.] VIPSANIA Agrippina, Matci Agrippæ filia, Tiberio Neroni Drusum Cæsarē peperit, iterumq; grauida a Tiberio dimissa est, eogente Augusto, vt filiam suam Iuliam duceret. Nupsit deinde Agrippina C. Asinio Gallo, viro Consulari, ex quo complures libetos sustulit. Decessit vna omnium Agrippæ libetorum miti obitu. Nam cæteri vel ferro, vel veneno, vel fame perierunt. Decessit autem anno principatus Tiberii 6. vrbis septingentesimo septuagesimosecundo. Autor Cornelius Nepos, Cornelius Tacitus & Suetonius.

IVLIA, SECVNDA TIBERII CONIVNX.

41.] Cum IVLIA, Augusti filia, primo concorditer & amore mutuo vixit: mox dissedit, & aliquanto grauius, vt etiam perpetuo secubaret, intercepto communis filii pignote, qui Aqui-

leiæ natus, extinctus est. Nec alia de causa Rhodum abscessit, quam quod fastum & impudicitiam eius non ferret. Imperium adeptus, extorrem, infamem, & post interfectum posthumum Agrippam, omnis spei egenam, inopia ac tabe longa peremit, obscuram fore necem longinquitate exilii ratus. Suetonius & Tacitus.

DRVSVS CÆSAR
Tib. f.

58.] Drvso, Tiberii ex Vipsania Agrippina filio, quemadmodum simplex & minime fucatum ingenium, sic iracundum & sanguine gaudens fuit. Litteras non admodum coluit, vnde & dicendi rudis euasit. Patris bibacitatem egregie retulit. Credo assiduitate crapulæ ad maiorem iracundiam deflexisse. Ab acerbitate eius enses præacuti Drusiani dicti sunt. Et ipse, Equiti plaga incussa, Castoris nomen reportauit, quemadmodum est autor Dion.

Qvæstvram gessit M. Æmilio T. Statilio Cõsulibus. Triennio post missus a patre ad legiones Pannonicas, quæ post excessum Augusti nunciatũ rumultuari cœperãt, præmia & missionẽ flagitantes, motum omnem intra paucos dies composuit, ac ouans vrbem ingressus est. Mox Consulatum iniit cum C. Norbano Flacco, qui fuit anno vrbis 767. sexto que anno post, cum iam Germanicus frater in fata concessisset, eundem honorem repetiuit, & quidem patris collega, nihil amplius dissimulantis, quin filium summæ rerum admoueret. Proinde Tribunitiam potestatem, petente Tiberio, Senatus illi decreuit. Destinatam ac certam in imperio successionem præcidit illi Seianus, æmulus potentiæ, & recenti ira aduersus Drusum efferatus. Nam orto forte iurgio, Drusus commotior intenderat Seiano manus, & contra tendentis os verberauerat. Ille, quod iam diu molitus erat, cum vxore Drusi communicat: ita fraude & perfidia vtriusque, per venenum tollitur, anno septingentesimo septuagesimoquinto, principatus Tiberii nono. Turbauit hæc calamitas non solum florentem Tiberii domum, sed & principatum hactenus laudatum, si procuratam Germanico necem excipias, in deteriorem formam commutauit.

LIVIA, DRVSI CÆS.
VXOR.

59.] Livia, seu per diminutionis delinias Liuilla, Drusi & Antoniæ filia, Germanici soror, primum C. Cæsari Augusti filio, deinde illo extincto, Druso Cæsari nupsit, ex quo tres liberos enixa est. Hanc Ælius Seianus, Præfectus prætoriis cohortibus, & Tiberio variis artibus & similitudine morum gratissimus, eoque plurimũ potens, cum dominationem sibi strueret, tanquam eius pulchritudine captus, & amore incensus (nam forma præcellebat) ad adulterium pellexit, & postquam hoc flagitio potitus est, eandem ad coniugii spem, consortium regni & mariti necem inflammauit. Mirum autem eam, cui auunculus Augustus esset, socer Tiberius, ex Druso liberi, sic corrumpi fœdariq; ab homine municipali potuisse, vt pro honestis & præsentibus, flagitiosa & incerta expectaret. Sed quo non amissa pudicitia mulier impellitur? Vbi de veneficii loco & tempore conuenit, per conscios facinoris ministros Drusum pharmaco sustulit. Id scelus, vt nullum perpetuo laret, tãdem octauo post anno cognitum est. Interea Seianus a Tiberio Liuiæ nuptias petit. Primum repulsam patitur, postea tamen, cum non absisteret, fit voti compos. Iam Tiberio secessum in Campaniam persuaserat, quo magis vnus omnia posset, euersaque etiam Germanici domo, non procul ab imperio aberat. Nam & natalem suum publice celebrari, & positas sibi imagines aureas passim coli videbat. Ad hæc curarum & imperii socius vocabatur. Cum Tiberius suspectam habere illius potentiam cœpit deque eo subuertendo cogitans, optimum arbitratus est, per speciem honoris inductum tollere. Quamobrem assumto quinto Cõsulatu, Seianum collegam sibi designauit, remissumque in vrbem spe Tribunitiæ potestatis consequendæ impleuit. His elatus Seianus, ac se iam αὐτοκράτορα, Tiberiũ vero πατριάρχην tantum, id est, Caprearum insulæ dominũ dicens, repente in Senatu per sæuã & atrocem Tiberii epistolã accusatus, damnatus & vnco tractus est. Sæuitũ enĩ in ipsius liberos, deq; Seiani familiarib. & amicis omnib. suppliciũ sumptum. Liuiam Tiberius Antoniç matri, per quam consilia & insidias Seiani didicerat, concessit. Illa filiam acceptam, conclusamq; domi, fame perdi-

perdidit. Hæc breuiter ex Tacito, Suetonio & Dione congessimus, tantum necessaria sectati, superuacaneis, ne prolixiores essemus, opera data recisis. Fastũ, potentiã & supplicii Seiani præter Historicos grauissime descripsit Iuuenalis Satyra 10.

MEMINIT huius Liuiæ, & facinoris ab ea patrati, Seneca his verbis: *Liuia virum suum occidit, quem nimis oderat, Lucilia suum, quem nimis amauerat. Illa sponte mi-* sceus aconitum, *hac decepta furorem propinauit pro amoris poculo*, &c. Hæc cum ad superiorem historiam aptissime quadrent, miror hercle, Cælium Rhodiginũ, virũ nõ huius sæculi, sed cum quouis veterum, ob variam & multiplicem eruditionem comparandum, hæc velut obtorto collo rapta ad Liuiam Augustam referre. Fateor extare, qui Liuiæ dolo sublatum Augustum tradant, nec sum oblitus, quid ipse supra de interitu Augusti ex Tacito & Dione retulerim. Sed tamen diuersum etiam ab aliis memoratur. Ac vt omnes scriptores vno ore, quod vult Cælius, affirment, non tamen idem hoc loco Senecam de Liuia, principis Augusti coniuge, statuere conuicerint. Imo de Liuia, Drusi, Cæsaris vxore, loqui, testantur palam verba illius ex tragœdia, quæ inscribitur Octauia. Nam vbi de Agrippina, Germanici consorte, egit, subiungit de sorore: *Felix thalamis Liuia Drusi, natisque, ferum Ruit in facinus, pœnamque suam.*
Et addit de filia: *Iulia matris fata secuta, Post longa tamen tempora ferro cæsa est, quamuis crimine nullo.* Quid his potest esse clarius? ne nunc dicam, nihil vsquam fictum aut pictum esse de odio Liuiæ Augustæ aduersus maritum, vt maxime extremæ illius ætati filio timens insidiata sit. At Liuiam, Germanici sororem, adulterio corruptam, maritalem omnem erga Drusum amorem exuisse, odioque inflammatam, perniciem eidem acceleraſſe, constat. Hæc nobis attingere visum est, vt admonita iuuentus omnia cum iudicio legat, nec statim recipiendum arbitretur, si quid affirmet is, de quo dici possit, quod est in prouerbio, *nimis ipse.*

TIBERIVS, DRVSI CAESARIS F.

60.] LIVIA eodem anno, quo nunciatum est de Germanici fratris morte, Druso marito geminos filios peperit, quod rarum lætumq; etiam modicis penatibus, tanto gaudio Tiberium affecit, vt nõ temperauerit, quin iactaret apud Patres, nulli ante Romanorum eiusdem fastigii viro geminam stirpem editam. Sed alter ex his extincti patris fata mox secutus est. Tiberium hæredem secum institutum C. Cæsar, simulatque rerũ potiri contigit, interemit, idque futurum, Tiberium auum, cũ adhuc viueret, non latuit. Nam aliquando crebris cum lachrymis nepotem ex Druso complexus, truci Caligulæ vultu: *Occides*, inquit, *hunc tu, & te alius.* Tacitus. De cæde eius paulo aliter, & admodum pathetice Philo de legatione ad Caium.

IVLIA, DRVSI CAESARIS F.

61.] IVLIA, Tiberio fratre non paulo ætatu maior, consobrino Neroni Germanici filio, nupsit. Quo crudeliter extincto ducta est a [62.] C. Rubellio Planco non sine indignatione ciuitatis, quod auum illius ignobilem, vtpote Tiburtem, & tamen Equitem Romanum, plerique meminissent, quamuis ipse Rubellius vir Consularis esset. Ex hoc filium C. Rubellium Plancum enixam, instigante Messalina, cum illã C. Suillius accusasset, Claudius nulla data defensione, primum vrbe exegit, deinde misso percussore interfecit. Tacitus, Suetonius & Seneca.

C. RVBELLIVS PLANCVS, DRVSI CAESARIS Nepos.

63.] C. RVBELLIVS PLANCVS, Rubellii ex Iulia filius, per matrem pari gradu Augustum contingebat ac Nero, abnepos videlicet. Primum in exilium a Nerone pellitur vna cum Antistia coniuge, postea missis militibus occiditur, capite in vrbẽ relato. Tacitus 14. quod opus vt in multis locis mendosum est, ita Rubellium patrem perperam Blandum, filium Plautum appellat. Cæterum hic est Rubellius Plancus, quem Iuuenalis Satyra octaua, sic compellat:

---Tecum est mihi Plance Rubelli,
Sermo, tumes alto Drusorum sanguine, tanquam
Feceris ipse aliquid, propter quod nobilis esses,
Ex te conciperet, quæ sanguine fulget Iuli.
Ne qua vetoso conducta sub aere texit, &c. Quẽ

locum perquam frigide tractarunt nõnulli interpretes, potissimum autẽ Mancinellus.

CLAVDIVS DRVSVS.

64.] CLAVDIVS Drusus, Tiberũ Cæsaris frater, intra penates Cæsaris Augusti natus est, mense tertio, posteaquam inter Augustum & Liuiam matrem celebratæ nuptiæ sunt. Adolescens multis magnisq; virtutibus enituit. Ingenium illius, vt scribit Paterculus, vtrum bellicis operibus magis, an ciuilib. suffecerit artibus, in incerto est. Morum certe dulcedo ac suauitas, & aduersus amicos æqua & par sui existimatio inimitabilis ei fuisse traditur, tum pulchritudo corporis proxima fraternæ.

ACCEPTA Quæstura, cum fratre Tiberio contra Rhetos missus est. Quo in bello qua fortitudine res gesserit, satis indicat Horatius lib. 4. Carminum, nunc aquilæ illum, nũne leoni comparans.

Videre, inquit, Rheti bella sub Alpibus
Drusum gerentem, & Vindelici, dium
Late que victrices caterua
Consiliis iuuenis reuicta.
Sensere, quid mens rite, quid indoles
Nutrita faustis sub penetralibus
Posset, quid Augusti paternus
In pueros animus Nerones.

POST bellum Vindelicum profectus in Gallias, censum egit, tumultuantes ob eam rem pleraſque ciuitates compescuit, teste Liuio. Germanos, qui Rhenum transierãt, cecidit. Quin & ipse trajecto flumine, ad Batauorum insulam Sicambros in suis sedibus afflixit. In Amisia, cuius est autor Strabo lib. 7. Bructeros nauali prælio superauit. Oceanum septentrionalem primus Romanorum ducum ingressus, Frisios in deditionem accepit, coriis aliquot tributi nomine impositis, vt memorat Tacitus lib. 4. In terram tamen Caucorum delatus, nõ leue periculum adiit, nauibus mari in sicco destitutis, sed ope pedestris exercitus Frisiorum seruatus euasit. Autor Dion.

IN vrbem reuersus, Ædilis factus est anno 743. Etsi iam tũ prætorios honores obtineret. Primo vere repetita Germania, Visipetes, Tẽchteros, Sicambros, Cheruscos, Cattos, aliasque trans Rhenum gentes subegit. Volenti transire Visurgim cum penuria commeatus, tum instans hyems obstitit, etiam examen apum, in castris conspectum, militum animos, quo minus ducem suum sequerentur, auertit.

IN reditu ad confluentem Lupiæ & Halizonis castellũ etexit, ac item aliud in Cattis iuxta Rhenum. Ob eas res decretis triũphalibus ornamentis, ouans vrbem ingressus est. Datum etiã, vt denuo iturus in hostem, proconsulatem potestatem obtineret. Nam Imperatoris nomen iam exercitus tribuerat, quomodo & fratri, sed appellationis eius numerum Augustus aliquoties auxit.

PRÆTVRA gesta, cum interim in annũ sequentem, qui fuit vrbis cond. 745. Consul designatus esset, vt honorem illum inüt, multa tristia signa conspecta sunt. Quibus ille contemptis, in Germaniam rediit, gentes transrhenanas, Cattos, Cheruscos, Sueuos & Marcomannos perculit, vsque ad Albim omnia longe populatus.

CVPIENTI flumen traiicere mulier occurrens amplior humana specie; *Quo*, inquit, *ita festinas, insatiabilis Druse? Nõ omnia tibi adire & videre concessum est, sed cedere retro; nam & operum tibi, & vitæ finis adest.* Ille exhorrescens, positis trophæis, confestim & properanter discedere cœpit. Verũ in itinere aduersa valetudine correptus, priusquam ad Rhenum pertingeret, animam emisit, eum ageret annum ætatis 30. Suetonius & Diõ. Liuius ex fractura, equo super crus eius collapso, tricesimo die, quã id acciderat, obiisse scribit. Sed siue hoc, siue illo modo perierit, inter Salam & Rhenum occubuisse, testatur Strabo libro 7. Corpus eius a Nerone fratre, qui nũtio valetudinis euocatus raptim occurrerat, Romam reuectum, cingentibus lectum Claudiorum & Iuliorum imaginibus, in campo Martio crematum est, cineres Augusti tumulo illati.

LAVDATVS est Drusus bifariam, primũ a Tiberio fratre in foro, deinde ab Augusto vitrico in Circo Flaminio. Senatus illi inter complures alios honores, referente Suetonio, marmoreum arcum cum trophæis via Appia decreuit. Exercitus honorarium ei tumulum excitauit, circa quem deinceps statuto die quotannis miles decurreret; Galliarum q; ciuitates publice sacrificarent. Id nos monumentum esse eredimus, quod extat Mogũtiæ, freti testimonio Eutropii, qui hanc memõriam Drusi apud Moguntiam extare fatetur. Vulgus hodie glandis lapidem vocat, nimirum a specie, quam nunc habet. Nam olim Pyramidalem obtinuisse, complures opinatos

scribit

scribit Iohannes Huttichus in collectaneis vrbis & agri Moguntini.

24.] ANTONIA, DRVSI coniunx.

VXOREM habuit Drusus Antoniam, M. Antonii Triumuiri ex Octauia, quæ Cæsaris Augusti soror fuit, filiam. De qua cum plurib⁹ verbis in Antoniorum familia meminerimus, nihil attinet nunc a nobis repeti. Hanc super obitu mariti consolaturus Ouidius, scripto ad Liuiam matrem carmine, multis cum laudibus sic affatur:

Quid referam de te dignissima coniuge Druso?
Atq; eadem Drusi digna parente nurus?
Par bene compositum, iuuenũ fortissimus alter,
Altera tam forti mutua cura viro.
Fœmina tu princeps, tu filia Cæsaris illi,
Nec minor es magni coniuge visa Iouis.
Tu concessus amor, tu solus & vltimus illi,
Tu requies fesso grata laboris eras.
Te moriens per verba nouissima questus abesse,
Et mota in nomen frigida lingua tuum &c.

LIBEROS tulit complures, sed ex quibus patri tres superstites essent, Germanicus, Liuia & Claudius. Ipsa sub nepote Caio, Germanici filio, rerum potiente, cum se desertam ab illo, contemptamque videret, mœrore confecta defecit.

GERMANICVS CÆSAR DRVSI FILIVS.

65.] GERMANICVS Cæsar etiamdum adolescens, iis dotibus, eaque morum indole effulsit, vt Augustus, teste Suetonio, diu cunctatus, an sibi successorem destinaret, Tiberio adoptandum dederit. Quæsturam nactus quinquennio antequã per leges liceret, in bello Dalmatico sub Tiberio militauit non sine gloria, pauloque post, nondum gesta Prætura, Consulatum obtinuit. Quo magistratu domi cum Fonteio Capitone perfunctus, Germaniæ, ac in ea legionibus octo, ab Augusto præficitur.

MORTE Augusti nunciata, cum exercitus Tiberium Imperatorem recusaret, ac ipsi summam reipublicæ deferret, constantissime restitit. Quin etiam vim minirantibus, stricto ferrum in pectus adigere voluit, nisi proximi dextram tenuissent. Per tumultum deinde missionem & præmia flagitantes, etsi difficulter, tandem tamen, nec sine mutua cæde inter se grassantes, composuit. Quod flagitium ipsorum velut expiaturus, Rheno ponte iuncto, in hostem non procul agitantem tetendit, pulcherrimamque victoriam retulit, quo nomine triumphus illi, quanquã manente bello, decretus est.

REVERSVS in Germaniam primo vere, Cattos inopinata clade affecit, multos Germanorum sese dedentes in fidem accepit. Vnde nomen Imperatoris ipsi, legatis triumphalia insignia a Tiberio cõcessa. Recuperata in Bructeris vndeuicesimæ legionis aquila, Varo & militibus, cum illo cæsis, supremos honores persoluit, ossibus illorum & reliquiis, quæ repertæ sunt, humo creditis. In extruendo tumulo primus ipse cespitem posuit, gratissimo munere in defunctos, & præsentibus doloris socius. Nec hoc Tiberio probatum, vt cuncta Germanici in deterrantis rahenti.

REDVCTIS in hyberna legionibus, mille nauium classem parauit. Hac delatus in Oceanum, ostium Amisiæ tenuit. Inde pedestri itinere ad Visurgim profectus, hostem in vlteriori ripa consedisse videt. Superato flumine, priusquam confligeret, octo aquilæ, petere syluas visæ, felicissimum augurium præbuere. Secuta est ergo hostiũ cædes & fuga. Nec multo post denuo congressus, iterum hostem fudit, deque victis gentibus trophæum Marti, Ioui & Augusto sacrauit. Sed hanc victoriam fœdum ac dirum classis naufragium excepit. Cuius calamitatis se reum clamitans, vix cohibuerunt amici, quo minus eodem mari oppeteret.

FAMA classis amissæ Germanis animus rediit. Verum Germanicus Cæsar, nusquam non illorum conatibus occurrens, omnia populatur, & ad extremam desperationem adigit. Malouendi, Marsorum ducis, indicio tum quoque Varianæ legionis aquila recepta est.

TRACTO iam per biennium bello, magnisque rebus gestis, cum labantibus hostium animis proxima æstate debellari posset, Tiberius nunquam Germanico æquus, tum vero ipsius gloriæ supramodum inuidens, crebris illum epistolis domum reuocat, alterum etiam Consulatum, quem præsens gereret, offert. Germanicus etsi parto iam decori per inuidiam se abstrahi videret, paruit tamen, & regressus C. Cælio L. Pomponio Coss. anno DCCLXIX. ad septimum Calendas

Iunias ſpectatiſſimum triumphum egit. Multi ex illuſtribus viris & fœminis in eo triumpho ducti memorantur Straboni libro 7. ſed nominibus paulo deprauatioribus, quam apud Cornelium Tacitum, appellati.

TVRBATIS interea rebus in Oriente, lætatus eſt Tiberius, datam occaſionem, Germanici per ſpeciem honoris amouendi. Conſul itaque ſecundum deſignatus, mittitur ad ordinandum Orientem, præfecto Syriæ Cn. Piſone, qui violentus ingenio, & Germanico diſcors, non diſſimulabat, delectum ſe, qui ſpes illius cohercerer.

VRBE egreſſus, per oram Illyricam Dalmatiam petiit. Inde Hadriatici, & mox Ionii maris nauigationem aduerſam perpeſſus, apud vrbem Achaiæ Nicopolim Conſulatum iniit, hæſitque per aliquot dies, quibus & claſſem refecit, & Iinum Actiacum, Auguſti victoria & manubiis inclytum, aſpexit, non ſine cogitatione triſtium lætorumq;. Nam auunculus maior Auguſtus, auus Antonius erat. Athenis exquiſitiſſimis honorib. exceptus eſt. Colophone Clarii Apollinis oraculum conſulenti ſacerdos per ambages maturum exitium prædixiſſe traditur, quemadmodum meminit & Plinius lib. 27. cap. 5.

ARMENIS, quem locum male & oſcitanter tractauit Beroaldus, Zenonem, Polemonis filium, regem dedit, eique in vrbe Artaxata, cunctis approbantibus, inſigne regium impoſuit. Cappadociam & Commagenen, præpoſitis legatis ſuis, in prouinciarum formam redegit, & eum Parthorum rege fœdus & amicitiam renouauit.

POSTHÆC anni ſequentis æſtate Aegyptum luſtrauit, Nilum ad Syenem vſque ſubuectus, non ſine inſectatione Tiberii (quanquam ignarus eſſet Germanicus) id, niſi permiſſu principis, non licere. Apud Memphim Apis, bos ſacer, e manibus reſponſa petentium cibum capere ſolitus, manum illius auerſatus fuit, nec multo poſt extinguitur. Plinius lib. 8. cap. 46.

IN Syriam remeans, cuncta, quæ iuſſerat, abolita per Piſonem, vel in contrarium verſa, cognoſcit, iam antea quoque miram illius contumaciam, & hoſtilem aduerſus ſe animum, ſatis expertus. Nec multo poſt aduerſa valetudine corripitur, non ſine ſuſpicione veneni, a Piſone dati. Nam reperiebantur ſolo ac parietibus erutæ humanorum corporum reliquiæ, carmina & deuotiones, & nomen Germanici plumbeis tabulis inſculptum, aliaque maleficia, quibus creditum eſt, animas numinibus infernis ſacrari.

GERMANICVS finem vitæ imminere ſentiens, amicis vltionem ſui, quod ſcelere Piſonis & Plancinæ in fata raperetur, commendauit. Deinde vxorem per ſui memoriam, perq; communes liberos obteſtatus, ferociam exueret, neve æmulatione potentiæ validiores iritaret, intra paucos dies extinguitur, ingenti luctu prouinciæ & circumiacentium populorum, regibus etiam & exteris nationibus mortem eius indolentibus. Tanta comitas illi in ſocios, & manſuetudo in hoſtes fuerat.

PERIIT Antiochiæ ætatis anno 34. M. Syllano L. Norbano Coſſ. qui fuit annus vrbis DCCLXXI. poſt Chriſtum natum 21. Funus ei factum eſt Antiochiæ in foro, vbi cor eius ob venenum cremari non potuiſſe, teſtatus eſt poſtea in oratione ſua P. Vitellius, qua Piſonem eius ſceleris coarguit.

ROMÆ poſtquam Germanici mors vulgata eſt, incredibilis populum dolor inuaſit, ac ſtatim ante magiſtratuum edictum iuſtitium factū. Aduenienti Agrippinæ cum cineribus ingens hominū multitudo obuiā iit. Druſus Taracinam progreſſus eſt cum Claudio fratre ſiberisque Germanici. Conſules, Senatus ac magna pars populi viam compleuere. Ita clariſſima pompa multis cum lachrymis reliquiæ in campo Martio tumulo Auguſti illatæ ſunt. Piſo ſimulatque cum Plancina coniuge in vrbem redit, accuſatus ab amicis Germanici, quod deuotionibus & veneno Imperatorem ſuum peremiſſet, cum euadendi ſpes nulla ſupereſſet, iugulum ſibi profodit. Plancina tamen precibus Auguſtæ defenſa, decimo tertio poſt anno criminibus petita non ignotis, & ipſa manu Germanici manibus ſupplicium perſoluit. Hæc ex Tacito, Suetonio, Plinio, Ioſepho & Dione. De ſtudiis eius, in calce addo, non vulgarē in poeſi laude promeritum. Et extant hodie Arati φαινόμενα, Latino carmine ab eo donata, mutila tamen. Sed & Ouidius Faſtorum libros ſuos ei inſcripſit.

LIBERI

LIBERI GERMANICI.

Liberos ex Agrippina, Augusti nepte, nouem tulit. Horum duo infantes periere, vnus iam pueraſcens, inſigni feſtiuitate, cuius effigiem habitu Cupidinis in æde Capitolinæ Veneris Liuia dedicauit, Auguſtus in cubiculo ſuo poſitam, quotiescunque exiret, oſculabatur. Cæteri ſuperſtites patri fuerunt, tres filiæ, Agrippina, Druſilla, Liuilla, totidemque filii, Nero, Druſus & C. Cæſar. Suetonius.

NERO, GERMANICI FILIVS.

66.] NERONEM iam iuuentam ingreſſum Tiberius commendauit Patribus, vtque munere capeſſendi xx. viratus ſolueretur, & quinquennio maturius, quam per leges liceret, Quæſturam peteret, poſtulauit. Adiectus eſt pontificatus, & quo primum die forum ingreſſus eſt, congiarium plebi datum admodum lætæ, quod Germanici ſtirpem iam pubetem aſpiceret. Mox & neptem ſuam, Druſi filiam, Iuliam, coniugem dedit. Sed eundem nono poſt anno per inſidias Seiani circumuentum, proditum etiam ab vxore, per litteras in ſenatu accuſauit, damnatumque deinde & in Pontiam inſulam relegatum, fame necauit. Iulia coniunx abſque liberis relicta, poſtea in domũ C. Rubellii Planci denupſit, quemadmodum ſupra diximus, cum Druſi Cæſaris ſobolem recenſeremus.

DRVSVS, GERMANICI FILIVS.

67.] DRVSVS virilem togam ſumpſit anno principatus Tiberii nono, C. Aſinio, C. Antiſtio Coſſ. qui fuit annus vrb. cond. DCCLXXV. Quæque fratri eius Neroni, eadem & ipſi Senatus decreuit, iam ante ad ſacerdotium Auguratus euecto. Biennio poſt præfecturam Latinorum geſſit.

ARTIBVS Seiani & ipſe hoſtis iudicatus, cum diu in vinculis habitus eſſet, tandem poſt mortem Seiani, fame, quomodo fratet, enectus eſt, alimentis omnibus adeo ſubductis, vt romentum e culcitra mandere tentauerit. Coniugem habuit, ſed ex qua nihil liberorum tulit, Aemiliam Lepidam, M. Aemilii Lepidi, Conſularis viri, filiam. Quæ criminibus aſſiduis maritum inſecuta, quamquam inteſtabilis, impunita tamen, ſuperſtite patre, manſit. Poſtea a delatoribus ob ſeruum adulterum correpta, omiſſa defenſione, finem vitæ ſibi impoſuit, anno poſt Druſi necem ſecundo. Tacitus & Suetonius. Hunc Druſum Conſulem fuiſſe cum Norbano, vult Sabellicus, in quorum magiſtratu natus ſit Vitellius Imperator, manifeſto lapſu, cum ille Druſus Cæſar fuerit, Tiberii filius; hic autem ad Conſulatum non peruenerit.

CALIGVLA, GERMANICI FILIVS.

68.] C. Cæſar Caligula natus eſt Antii, teſte Suetonio, patre Germanico & C. Fonteio Coſſ. pridie Calend. Septemb. Caligulæ cognomen traxit, quod puer eo tegmine vteretur. Comitatus eſt patrem in Syriacam expeditionem. Vnde reuerſus, cum matre manſit. Ea relegata, tranſiit ad proauiam Liuiam, quam & defunctam pro Roſtris laudauit prætextatus. Inde ad Antoniam auiam ſe contulit.

¶ C. Cæſar, cognomento Caligula, dicendi arte Latine ſcripſit Suidas.

Anno ætatis 19. accitus a Tiberio Capreas, vno arque eodem die togam ſumpſit, barbamque poſuit. Non multo poſt Augur in locum Druſi, fratris ſui, deſtinatus, priusquam inauguratetur, ad Pontificatum traductus eſt. Etſi autem ingenii commotioris eſſet, multisque peteretur inſidiis, tantam tamen vbique patientiam & diſſimulationem præſtitit, iisque obſequiis auum & cæteros omnes deliniuit, vt poſtea Criſpus Paſſienus Orator, quemadmodum eſt apud Senecam, venuſtiſſime dixerit, Nec ſeruum meliorem vllum, nec deteriorem dominum fuiſſe.

NATVRAM in eo ſæuam & tigentes oculi indicarunt, & Tiberius ſagaciſſime perſpexit, ſolitus ob id prædicare, exitio ſuo omniumque Caium viuere, & ſe natricem populo Rom. Phaethontem orbi terrarum, educare. Sed & L. Syllam, orto forte ſermone, irridenti Caio, omnia Syllæ vitia, & nullam eiuſdem virtutem habiturum prædixit.

PRINCIPATVM nactus, quanquam memoria Germanici patris omnibus charus eſſet, non deſtitit tamen & ipſe omnium ordinum ſibi gratiam conciliare. Tiberio pro concione laudato, funeratoque ampliſſime, matris & fratris cineres ex inſulis, in quas relegati fuerant, tranſ-

latos, multa pietatis commendatione Mausoleo intulit. Patruum Claudium, ad id tempus ab omnibus contemptum, in Consulatu collegam assumpsit, quem honorem non Calendis Ianuariis, quomodo perperam habet Tranquilli codex, sed Calendis Iuliis iniit, teste Dione.

¶ Vide de his eius moribus elegantissime & copiosissime explicatè Philonē de legatione ad Caium.

DAMNATOS relegatosque omnes restituit, legata Liuiæ Augustæ, a Tiberio suppressa, sed & Tiberii, quanquam testamento abolito, cum fide persoluit, multaque id genus alia, diis hominibusque approbantibus peregit. Verum cito ad ingenium reuersus, desiderabilem Tiberium, seque cunctis funestum & execrabilem reddidit.

LVXVRIAM & prodigalitatem ita coluit, vt immensas opes, totumque illud Tiberii vicies ac septies millies sestertium, quod ad sexaginta sex milliones & quinquaginta coronatorum millia assurgere, scribit Budæus, non toto veriente anno absumpserit.

CVM sororibus omnibus stupri consuetudinē habuit, quarum & duas, omnibus probris affectas, relegauit. Socerum Syllanum ad necem compulit. Tiberium fratrem, & Ptolemæum consobrinum, L. Cassium, sororis maritum, Macronem, præfectum prætorio, & adiutorem imperii, Scribonium, pluresque nobiles viros, quos enumerare longum foret, crudeliter interemit.

CREBRO tragicum illud vsurpabat; *Oderint dum metuant.* Ausus est etiam exclamare: *Vtinam P. R. vnam cervicem haberet.* De temporibus suis queri solebat, quod nullis publicis calamitatibus insignirentur. Antoniam auiam, nescio quid admonentem, non modo contempsit, sed etiam voce tyrannica emissa; Memento, inquit, omnia mihi in omnes licere.

ADHÆC eo vesaniæ & furoris progressus est, vt diuinam sibi maiestatem & cultum assereret, templis & sacerdotiis suo numini institutis. Athenæus scribit, dici voluisse Dionysium, sed iuniorem; ac Dionysiace indutum iura etiam reddidisse. Quin etiam effigiem suam Hierosolymis adorandam in templo collocari iussit. Quod eius mandatum executus præses Iudææ, Pilatus, impleuit vaticinium Danielis, cuius meminit Christus Matthæi 24. & Marci 13. cap. Etsi autem ob exortam seditionem Pilatus, quo populo parceret, imaginem rursus abstulit: Caius tamen in furore perseuerans, reponi voluit, idque Rectori Syriæ, Petronio, demandauit. Author Iosephus & Hegesippus.

Scitum & memorabile dictum est Philonis Alexandrini, qui pro Iudæis, cuius & ipse gentis erat, legatione fungens. cum Caium Cæsarem ob spretum sui cultum iniquissimum expertus esset; *Bono nos*, inquit, *animo esse oportet, quibus est Caius infestus: necesse est enim diuinum adesse, vbi humanum cessat auxilium.* Idque ita mox euenit, Caio sic grassante ὑπερμέτρως intra paucos dies a suis militibus peremptо. Author huius Iosephus.

SED & Apollonius, diuinationum peritus, inter suos interitum Caii prædixerat. Quo nomine delatus, & in vrbem adductus, ipso cædis die, cum differretur, vti mox puniendus, paucarum horarum interiecto spatio, seruatus est.

DE MORTE CAII.

PERIIT autem in Consulatu suo quarto, triginta confectus vulneribus, 1x. Cal. Februarii, anno vrbis DCCXCIII. post natum Christum 43. ætatis 29. cum fere quadriennium imperasset.

VXORES CAII.

CONIVGES Caius quatuor habuit, Iuniam Claudillam, Liuiam Horestillam, Lolliam Paulinam & Cæsoniam. Nam Enniam Næuiam, quam plerique connumerant, etsi ducendæ fidem dedit, neutiquam tamen ab illo ductam, constat.

IVNIA CLAVDILLA PRIMA CAII CONIVNX.

IVNIAM Claudillam, M. Syllani, nobilissimi & Consularis viri, filiam, Caius non multo post quam togam virilem induit, vxorem duxit. Qua ex partu amissa, socerum Syllanum, vbi rerum potitus est, ad secandas nouacula fauces compulit.

LIVIA HORESTILLA, SECVNDA CAII CONIVNX.

LIVIAM Horestillam, C. Pisoni nubentē, cum ad nuptialē cœnam & ipse veniisset, ad se adduci imperauit, intraq; paucos dies repudiatā, biennio post relegauit, quod repetisse vsum prioris mariti tēpore medio

medio videbatur. Fuere qui traderent, adhibitum cœnę nuptiali mandasse ad Pisonem, contra accumbentem, noli vxorem meam premere, statimque e conuiuio abduxisse eam secum, ac proximo die edixisse, matrimonium sibi repertum exemplo Romuli & Augusti.

LOLLIA PAVLINA, TERTIA CAII CONIVNX.

LOLLIA Paulina, Marco Lollio Paulino, Consulari viro, & Volusia matre, genita, quum habuit M. Lollium, qui sub Augusto legatus in Germania, quintæ legionis Aquilam amisit, quique Caio, Cæsaris filio, rector & magister additus, regum muneribus infamatus est. Hanc Lolliam C. Memmii, Consularis & exercitus regentis vxorem, subito ex prouincia euocauit, ac perductam a marito, sibi coniunxit, breuique missam fecit, interdicto cuiusquam in perpetuum viri congressu. Dion author est, prætexuisse, quod non pareret, sed reuera facietate eius & fastidio ductum eam exegisse. Superstes autem Caio, post interitum Messalinæ, Claudii nuptias ambiuit. Cuius certaminis memor Agrippina, iam Claudio nupta, delatorem immisit, qui Chaldæos illi & Magos obiiceret. Claudius inauditam, publicatis bonis, Italia remouendam censuit. Ita eximmensis opibus, quinquagies sestertium exuli relictum. Id facit monetæ nostræ centum viginti quinque coronatorum millia. Quantas autem opes possederit, hinc æstimandi copia est, quod Plinius libro nono, capite 35. Lolliam se vidisse scribit, non serio vel solenni cæremoniarum apparatu, sed mediocrium sponsalium cœna, smaragdis margaritisque opertam, alterno textu fulgentibus toto capite crinibus, spiris, auribus, collo, manibus digitisque, quæ summa quadringenties H S. colligeret, hoc est monetæ Francicæ coronatorum decies centena millia. Et addit idem Plinius, non ea fuisse prodigi principis Caligulæ dona, sed opes auitas, prouinciarum scilicet spoliis partas. Cæterum Agrippina atrox odii, non contenta relegatam esse Lolliam, per Tribunum ad mortem adigi curauit. Dion addit, Agrippinam, cum relatum ad se caput non agnosceret, ore suis manibus per vim recluso, dentium situm & speciem, quod illam probe notam & perspectam haberet, considerasse. Porro Nero princeps postea interempta matre, cineres reportari, sepulchrumque extrui, permisit. Authores horum præter citatos sunt Tacitus & Suetonius.

CÆSONIA, QVARTA CAII CONIVNX.

MILONIA Cæsonia (sic enim appellatur a Dione) patrem Orphitum, matrem Vestiliam habuit, octauo mense genita, teste Plinio, qui partus raro solet esse vitalis. Mulier fuit luxuriæ & lasciuiæ perditæ, quam iam trium liberorum ex alio viro matrem, Caius adulterio cognitam, & enixam vxorem duxit, eodem die professus & maritum se eius, & patrem infantis ex eo nati. Nomen infanti Iuliæ dedit, quam per omnium Dearum templa circumlatam, Mineruæ gremio imposuit, alendamq; & instituendam commendauit. Nec alio firmiore indicio sui feminis esse credebat, quam feritatis, quæ illi quoque tanta iam tunc erat, vt infestis digitis ora & oculos simul ludentium infantum inceseret.

ETSI autem Cæsonia neque facie insigni, neque ætate integra foret, tamen ardentius eam, & constantius amauit, vt sæpe chlamyde, peltaq; & galea ornatam, & iuxta adequitantem, militibus ostenderet, amicis vero etiam nudam. Creditur potionatus ab ea medicamento quodam amatorio, sed quod in furorem verterit. Idque etiam ipse suspicans, subinde iactabat, se vel fidiculis exquisiturum de Cæsonia sua, cur eam tantopere diligeret. Iuuenalis Satyra sexta hoc Cæsoniæ factum cum Agrippinæ, de qua mox dicemus, veneficio conferens, multo magis nocentem fuisse demonstrauit. Locus est grauis, & vt subiiciatur dignus.

Tamen hoc tolerabile, si non
Et furere incipias, vt anunculus ille Neronis,
Cui totam tremulo frontem Cæsonia pulli
Insudit: quæ non faciet, quod principis vxor?
Ardebant cuncta & fracta compage ruebant,
Non aliter, quam si fecisset luno maritum
Insanum. minus ergo nocens erit Agrippina
Boletus: siquidem vnius præcordia pressit
Ille senis, tremulumque caput descendere iussit

In cælum, & longam manantia labra saliuam.
Hæc poscit ferrum atq; ignes, hæc potio torquet,
Hæc lacerat mistos Equitum cum sanguine Patres.
Tanti partus equæ, quanti vna venefica constat.

PERIIT mox a cæde Caii, gladio a Centurione (Iosephus Lupum vocat) confossa, similiter & filia parieti illisa. Author præter eos, quos citauimus, Suetonius Tranquillus.

AGRIPPINA, GERMANICI FILIA, C. CÆSARIS SOROR.

69.] IVLIA Agrippina, humanæ felicitatis ad hunc diem vnicum exemplum, patre Imperatore nata, & soror, & vxor, & mater rerum potentium enituit. A Tiberio, Consulari viro, Cn. Domitio collocata, Domitium Neronem genuit, qui post Claudium imperauit, A Caio fratre relegata, post interitum eius Crispo Passieno Oratori, qui & ipse Consulatus fuit, eoque defuncto, demum Claudio Imperatori patruo suo, nupsit. Possemus hic longiorem de ipsa historiam texere, sed commodius eam ad tempora Claudii & Neronis, sub quibus & ad summam potentiam euecta est, & tandem miserabiliter concidit, differemus.

DRVSILLA, GERMANICI FILIA.

70.] IVLIAM Drusillam Tiberius L. Cassio Longino, viro Consulari, & Iurisconsulto, coniunxit. Sed eam Caius frater, iam rerum potiens, vt superiora dissimulem, abductam ab illo, iustæ vxoris loco palam habuit. Hæredem quoque bonorum atque imperii æger instituit. Eadem defuncta, iustitium indixit, in quo risisse, lauisse, cœnasse cum parentibus aut coniuge liberisve capitale fuit. Mœroris impatiens cum repente noctuque profugisset ab vrbe, post aliquot dies rediit barba capilloq; promisso. Nec vnquã postea quantiscunque rebus, nisi per nomen Drusillæ deierauit. Suetonius. ¶ Variat de matrimonio Dion libro 59. & cum M. Aemilio Lepido connuptam fuisse tradit. A morte consecratam a Caio fratre habitu Veneris, cognomento Pantheæ, auctor est idem Dion. Quo referenda inscriptio vetus: VENERI COELESTI AVGVSTÆ SACR. NVMMIA C. F. DORCAS. S. P. F. C.

LIVILLA, GERMANICI FILIA.

71.] IVLIA Liuilla vltimo Agrippinæ partu, patre Syriam petente, in Lesbo nata est, Tiberio tertium, Germanico secundum Coss. anno vrbis conditæ DCCLXX: Adultam Tiberius M. Vinicio, viro Consulari, ducendam tradidit. Et hæc a Caio fratre relegata, post cædem eius regressa, vna cum Agrippina sorore cadauer ipsius, tumultuario funere semiambustum, & leui cespite obrutum, cremauit, ac sepulturæ reddidit. Demum a Claudio, incerto crimine, nec vlla defensione data, peremta est. Autores Seneca, Tacitus & Tranquillus. Scio esse, qui Iuliam diuersam & aliam a Liuilla tradant fuisse, sed nihilo felicius, atque vtrosq; duos Cassios, de quibus mox dicemus, contrarium vitium incurrentes, in vnum conflarunt.

QVANDOQVIDEM Cassii Longini, Iurisconsulti, paulo ante in Drusilla meminimus, non opinor alienum a nostro instituto fore, si depravatum Pomponii I. C. locum, qui est in l. 2. Pand. de orig. Iuris, obiter explicuerimus, præsertim cum doctissimos aliquot viros authoritate sua in errorem abduxerit.

POMPONII & subscribentium ipsi sententia est, fuisse C. Cassium Longinum, Iurisconsultum, natum ex filia Tuberonis, nepte Ser. Sulpitii, qui Consul fuerit cum Quattino, temporibus Tiberii, & plurimum authoritatis in ciuitate habuerit, quem ob id Cæsar in Sardiniam relegarit, vnde reuocatus per Vespasianum in vrbe, diem suum obierit.

HÆC num ita a Pomponio scripta, an per alios corrupta & decurtata sint, quod verisimilius, nunc non admodum anxie disquiro. Illud facile probabimus, multam in his paucis versibus historiæ confusionem esse, dum vni Cassio tribuuntur, quæ scimus esse duorum. Duo namque Cassii Longini fuerunt eiusdem generis, ambo Iurisconsulti, & Augusti Cæsaris familiæ per affinitatem connexi, verum prænominibus & ætate discreti.

L. CASSIVS Longinus, Tuberonis filia, nepte Ser. Sulpitii, genitus, proauum suum Sulpitium appellare solebat, gessitque

que Consulatum temporibus Tiberii cum M. Vinicio Quartino, an. vrbis DCCLXXXII. Etsi in catalogo Consulum apud Glareanum & Haloandrum pro Lucio, perperam Caius nominatur. Idem, tradente Tiberio, neptem ipsius Drusillam, Germanici filiam, vxorem duxit, quem postea Proconsulem Asię, Caligula, monitus per sortes Antianas, vt a Cassio caueret, missis percussoribus, trucidauit, immemor & Chęream, a quo paulo post cæsus est, Cassium nominari, teste Suetonio.

AT C. Cassius Longinus, ducta Iunia Lepida, Augusti Cæsaris abnepte, quomodo supra meminimus, de Syllanis agētes, honores quidem gessit, sed tamen vltra Præturam non ascendisse traditur. Sub Claudio Syriæ præfuit, cæteros peritia legum præcellens, nec in re militari, quantū sine bello dabatur, ignauus, cum omnia ad priscum morem reuocaret, legiones, ac si hostis ingrueret, exercens, quod id dignum maioribus suis & familia Cassia, per illas quoque gentes celebrata, iudicaret. Reuersus ex prouincia, quod & opibus vetustis, & grauitate morum emineret, magnam authoritatem obtinuit. Quamobrem infestus illi Nero, tandem in funere Poppææ diu dissimulatam iracundiam aperuit, exequiarum officio Cassium prohibendo. Nec longum moratus, missa ad Senatum oratione, remouendum a republica censuit, obiecitque, quod inter imagines maiorum etiam C. Cassii effigiem coleret, ita inscriptam: DVCI PARTIVM, defectionem a domo Cæsarum, & bellum ciuile quærenti. Proinde Senatusconsulto in Sardiniam insulā deportatur, quemadmodum author est Cornelius Tacitus. Inde illum Neroni, & tribus istis Thebanis Imperatoribus (vt eos Plutarchus vocat) superstitem reuocauit Vespasianus, sub quo quietus in vrbe diem suū clausit. Suetonius in Nerone hunc luminibus captum scribit, & Plinius Epistolarum 7. Cassianæ scholæ principem & parentem fuisse, domumque illius pristinam dignitatem ac gloriam recuperasse, deuolutam ad Numidium Quadratum, qui tantus Orator esset, quantus ipse Iurisconsultus.

EX HIS arbitror videre studiosos, quā enormiter deprauatus sit hoc loco Pomponius, quantumque decepti per illum a veritate deuiarint, Pomponius Lætus, Beroaldus, Zasius, &, ne plures enumerem, Rutilius: quorum postremus, cum in alios iniquissimam sæpe cēsuram exerceat, plus cæteris tamen cæcutire deprehenditur. Nam & Riuallium I. C. recte sentientem arguit, & C. Cassium, a quo Cæsar interemptus est, legatum Pompeii, Syriæque præfectum, bella cum Parthis gessisse tradit, quod nulli vnquam scriptori ne per somnium quidem in mentem venit. Fuit ille Pompeii legatus, sed per bellum ciuile Syriacis nauibus præpositus. Post interemptum Cæsarem Syriam occupauit, sed tum Parthos ad suppetias sollicitauit, tantum abest, vt impugnarit. Solum a clade Crassiana, cum Quæstor esset, clausus Antiochia, feliciter in Parthos erupit, bellum nullum iustum, aut indictum, cum illis gessit. Nam quod apud Gellium libro tertio, capite nono victis Parthis, interiisse Cassium, legitur, quis non videt? locum mendosum esse, & pro Parthis, Partibus legendum conuenire.

TIBERIVS CLAVDIVS CÆSAR AVGVSTVS.

72.] TIBERIVS Claudius Drusus, Germanici Cæsaris frater, Drusi & Antoniæ filius, natus est Iulio Antonio Fabio Africano Coss. an. V. DCCXLIIII. Infans a patre relictus, per omne fere pueritiæ & adolescentiæ tempus variis & tenacibus morbis cōflictat⁹ est, adeo vt animo simul & corpore hebetato, ne progressa quidem ætate vlli publico priuatoq; muneri habilis existimaretur. Antonia mater portentum eum hominis dictitabat, nec absolutum a natura, sed tantū inchoatū: ac si quē argueret socordię, stultiorē aiebat filio suo Claudio. Auia Augusta pro despectissimo semper habuit. Liuia soror, cum audisset, imperaturum aliquando, tam indignam & iniquam sortem P. R. palam detestata est.

HONORES diu nullos obtinuit. Nam Augustus tantū Auguratus sacerdotiū dedit. Tiberius petenti legitimos honores, Consularia ornamenta detulit. Instantius autē flagitanti rescripsit, se 40. aureos in Saturnalia & Sigillaria misisse ei. Tunc abiecta spe dignitatis, ad ocium se contulit, non expers tamen infamiæ, cum in sordidissimorum hominum contubernio viuens, ebrietati & aleæ se totum manciparet. Sub Caio demum honores auspi-

catus, Consulatum gessit per duos menses, præseditque nonnunquam spectaculis in Caii vicem, acclamante populo, feliciter, partim patruo Imperatoris, partim Germanici filio. Neque sic tamen contumeliis & discriminibus caruit, sæpe indignis modis a Caio tractatus. Nam quod illum non sustulit, cum in cæteros propinquos tam crudelis esset, contemptus fecit, quod illum non nisi ad ludibrium superesse voluit.

CÆSO CAIO, cum & ipse de vita sollicitus se abdidisset, repertus & agnitus, præter spem & opinionem anno ætatis quinquagesimo a Prætorianis militibus Imperator factus est. Consulatus super pristinum quatuor gessit, & Censuram, diu intermissam. Expeditionem Britannicam intra sex menses peregit, triumphauitque maximo apparatu. In publicis operibus excitandis, edendisque spectaculis, magnificus fuit. In dicendo iure miram varietatem præstitit: modo circumspectus & sagax, nonnunquam inconsultus & præceps, interdum friuolus & amenti similis.

LIBERTIS & vxoribus ita se addixit, vt non principem sed ministrum ageret, pro illorum studio & libidine cuncta faciens atque decernens. Ab his impulsus, cum & natura timidus, suspiciosus & iracundus esset, multos ex propinquis & affinibus, nullo certo crimine, nec defensione concessa, interemit. In nuptiis Agrippinæ in triginta quinque Senatores, & trecentos amplius Equites Romanos animaduertit. Interim tam obliuiosus, vt multos ex his, quos capite puniisset, postridie & ad consilium, & ad aleæ lusum accersi iuberet.

LITERIS tamen affatim instructus, nec infacundus, cum & Græce probe nosset, multa scripsit, quæ apud Suetonium, quem hactenus libenter secuti sumus, nominatim referuntur.

DE MORTE.

INTERIIT veneno coniugis, quemadmodum amplius dicemus in Agrippina, tertio Idus Octobris, anno vrbis DCCCVI. Asinio Marcellino & Acilio Auiola Consulibus, cum imperasset annos prope quatuordecim ætatis, vt habet Suetonius, & illum agminatim secuti scriptores, 64. Cui tamen veritas supputationis refragatur. Quidam eodem incommodo animaduerso, vel biennio citius natum, vel ætatis sexagesimo secundo decessisse, volunt. Quorum neutrum nos probare possumus. Certe naralis eius, cum expressam Consulum nomenclaturam habeat, moueri loco nec potest nec debet. Nos memores eius, quod est apud poetam, medio tutissimus ibis, sexagesimo tertio ætatis anno mortalitatem exuisse Claudium, statuimus. Qui numerus ad omnia, quæ velis, probe quadrat. Ac fieri potest, vt numeri notæ, apud Suetonium vitiatæ, ceteris occasionē errandi suppeditarint. Quod quo constantius credamus, facit authoritas Dionis, qui lib. 58. palam anno LXIII. Claudium expirasse tradit. Cæterum funus Claudio factum est solenni principum pompa, ac ipse in numerum Deorum relatus. quam tamen eius ἀποθέωσιν falsissime riget Seneca, festiuissimo de morte Claudii libello relicto.

DE VXORIBVS CLAVDII CÆSARIS.

VXORES Claudius quatuor habuit, Plautiam, Aeliam, Messalinam & Agrippinam. Nam sponsas, quas illum nunquā duxisse constat, quo iure coniuges apellaueris? Ex his Aemiliam Lepidam, Augusti proneptem, quod parentes eius Augustum offendissent, quomodo supra memorauimus, virginem adhuc repudiauit: Liuiam vero Medullinam, cui cognomen & Camillæ erat, ex antiquo genere Dictatoris Camilli, ipso die, qui nuptiis erat destinatus, ex valetudine amisit. Sentit nobiscum Suetonius.

PLAVTIA, I. CLAVDII CÆSARIS CONIVNX, & ex ea liberi.

73.] Primam vxorem duxit Plautiam Herculanillam, triumphali patre genitam, cum qua propter libidinum probra, & homicidii suspicionem, diuortium fecit, sublatis ex ea duob. liberis, Druso & Claudia.

[74.] Horum Drusus iam pubertatem ingressus, & cui ante paucos dies Seiani filia desponsa esset, piro per lusum in sublime iacto, & hiatu oris excepto, strangulatus est. Claudia quamuis ante quintum diuortii

nortii menſem edita foret, quod tamẽ ſuſpicio eſſet, ex Botere liberto conceptam, exponi ad matris ianuam, & abiici nuda, iuſſa eſt.

ÆLIA II. CLAVDII VXOR.

ÆLIAM Pætinam, Conſulari patre natam, & ex familia Tubetonum, teſte Cornelio Tacito, ſuſcepta Antonia filia, leues ob offenſas repudiauit. Antoniam primum Cn. Pompeio, deinde L. Syllæ collocauit, nobiliſſimis adoleſcentibus: ex quibus Pompeium ipſe Claudius ſocer, Syllã Nero ſucceſſor interemit. [75]. Idẽ & Antoniam, poſt Poppææ mortem nuptias ſuas aſpernantem, quaſi molitricem rerum nouarum occidit.

MESSALINA III. CLAVDII VXOR.

76.] VALERIA MESSALINA, quã tertio loco duxit, Barbati Meſſalæ, conſobrini ſui, filiam, mulier ambitioſa extitit, & quæ marito nomen relinquens, ipſa imperium exerceret. Hęc Claudium ad multorum illuſtrium vitorum pariter ac fœminarum cædem impulit. Adhæc impudiciſſima, non adulteriis tantum ſe polluit, quod eius flagitium grauiter inſectatur Iuuenalis Satyra 6. ſed & eo furoris progreſſa eſt, vt adultero C. Silio, extutbata illius vxore, Iunia Syllana, palam nupſerit, dote inter auſpices conſignata. Quamobrem accenſus indignatione, Claudius, animaduertendi in eam Narciſſo liberto poteſtatem fecit. Eius iuſſu ab immiſſo Tribuno in hortis Luculianis, aſſidente matre Lepida, transfigitur, anno vrbis DCCC. Britannico & Octauia libetis relictis.

BRITANNICVS, CLAVDII FILIVS.

77.] TIBERIVS Claudius Britannicus, natus eſt vigeſimo die imperii, in ſecundo patris Conſulatu, cognomine a deuictis Britannis indito: nam antea Germanicus vocabatur. Eum paruulum etiamnum & militibus pro concione manibus geſtans, & plebi per ſpectacula gremio, aut ante ſe, continens, patet aſſidue commendabat, fauſtisque ominibus acclamantium turba proſequebatur. Poſtea tamen ab Agrippina ita immutatus eſt Claudius, vt adoptatum Neronem filio præponeret, non ſine multorum teprehenſione. Nero ſimulatque imperium adeptus eſt, fratrem, poſttemum e Claudiorum ſanguine, veneno ſuſtulit, anno vrbis DCCCVII. Facinus id principatus noui primum etſi prudentes ac cotdatos homines fallere non potuit, tamen liuoribus & maculis, quas toto corpore venenum excitatat, abunde proditum eſt. Nero ad contegendas eas corpus gypſo lini iuſſit; verum cum efferretur, decidente copioſo imbre, deterſum eſt tectorium, & ſceleris immanitas omnibus patuit.

OCTAVIA, CLAVDII FILIA.

78.] OCTAVIA, ptoauiæ nomen & dotes teſerens, L. Syllano, iuueni nobiliſſimo, de quo ſupra diſſeruimus, a patre deſponſa eſt. Sed artibus & technis Agrippinæ nouercæ, filio ſuo parantis imperium, repulſo Syllano, collocata eſt Neroni, a quo ſummam rerum adepto, quomodo interempta ſit, dicemus in ſequentibus.

AGRIPPINA, IIII. CLAVDII VXOR.

IVLIA Agtippina, Getmanici Cæſaris, & Agtippinæ, neptis Auguſti filia, Caii Caligulæ ſoror, vnum humanæ felicitatis ad hunc diem exemplum Plinio commemoratur; quippe patre Imperatore nata, & ſoror, & vxor, & mater rebus Romanis imperantium enituit. Hanc primum collocatam Cn. Domitio, ſuſceptoque filio, poſt mortem eius ceſſiſſe in matrimoniũ C. Paſſieno Criſpo, ſupra memotauimus. Nunc potro coniugium eius cum Claudio, quibusque tationibus filium ad imperium extulerit, ac teliquam fortunam perſequemur. Defuncta Meſſalina, partim ſtudiis Pallantis, partim ſuis illecebris, patrui coniugium obtinuit. Quod etſi inceſtum ad id tempus habebatur, arte tamen P. Vitellii perfectum eſt, vt a S. P. Q. R. eiusmodi nuptiæ probarentur.

AGRIPPINA nihil humile ſentiens, totam illico ciuitatem ad ſe, ſuaq; impetata, conuertit, coniugium Octauiæ & adoptionem Neroni ſuo, ſibi nomẽ & appellationem Auguſtę, citra negotiũ impettat. Iam & ſociis ac exteris nationib. vim ſuam oſtẽſura, in oppidũ Vbiorũ, vbi genita erat,

quamque gentem auus Agrippa Rhenum transgressam in fidem acceperat, veteranos coloniam deduci, Agrippinamque vocat. Nec his satiata, signis Romanis præsidere fœmina, carpento in Capitolium vehi, quod solis sacerdotibus concessum, non eximuit. Claudio naualis prœlii spectaculum ædenti, ipsa chlamyde ex auro texta assedit, quemadmodum autores sunt Plinius libro 33. capite tertio, & Cornelius Tacitus historiæ Augustæ libro duodecimo. Hæc etsi ambitionem immodicam, ac ingens regnandi studium arguerent, attamen in principe fœmina, & quæ se patti a suis maioribus imperii sociam videri vellet, ferri poterant. Sed interim impotentis animi mulier opibus aliorum inhiare, cædibus procerum & propinquorum insistere, seque vulgare libertis, non destitit. Quibus flagitiis compertis, Claudius, quem iam adoptionis pœnitere cœperat, per temulentiã, fatale sibi esse, ait, vt coniugum flagitia ferret, deinde puniret.

TVM territa Agrippina, simulatque leui valetudine correptus est Claudius, occasionem eam non negligendam rata, venenum comparat, adiuuante Locusta quadam veneficii damnata, venenoque cibo boletorum infuso, Claudium perimit. Id facinus postea adeo pernotuit, vt Nero boletos cibum Deorum appellare sit solitus, ad Claudii deificationem alludens, & Iuuenalis setipserit Sat. 5.

Vilibus ancipites fungi ponantur amicis,
Boletus Domino, sed qualem Claudius edit,
Ante illum uxoris, post quē nihil amplius edit.

EVECTO ad imperium filio, si vnquam alias, tum primum dominationis cupidine flagrare cœpit. Senatu in palatium vocato, discreta velo assidebat, singulorum sententias obseruans. Legatis Armeniorũ, causam gentis apud Neronem orantibus, ascendere suggestum Imperatoris, & præsidere simul, parabat, nisi a proximis admonitus Nero, venienti matri occurrisset, specie pietatis conatibus eius elusis.

HIS rebus offenso Nerone, & quia sæpe acerbius eum obiurgabat, terrorem & minas de Britannico intentans, magna parte potentiæ exuitur a filio. Remouentur ab ea militares excubiæ, & custodes Germani: seponitur in aliam domum, ne cœtu salutantium frequentaretur. Ita statim ab omnibus deseri cœpta.

TRADVNT nonnulli, cupiditate retinendæ potentiæ, filio sui copiam & incestum obtuliſſe. At Nero vitatis eius secretis congressibus, quod prægrauem sibi iudicaret, interficere constituit. Imposita igitur naui fallaci, & solutili, vt in mari mergeretur: vbi nando periculum hoc euasit, immittuntur percussores. Quorum vno stringente ferrum, vterum ipsa protendens; *Ventrem feri*, exclamauit, adiiciens: *Hic est, hic est feriendus ferro, monstrum qui tale tulit.* Hac edita voce, post multa vulnera tristem animam reddit. Autores Tacitus, Tranquillus & Seneca, qui omnium grauissime naufragium & cædem Agrippinæ describit in Octauia. cuius verbis & Cornelium Tacitum vsum esse videmus.

SVNT, qui tradant Agrippinam huius fati sui non ignaram fuisse, idque ex vaticinio cuiusdam Mathematici, qui consultus ab ea de fortuna filii, cum ex astrorum scientia respondisset, fore quidem vt imperaret, sed matrem occideret, fertur illa velut amens exclamasse: κτανεῖν μέ, μόνον βασιλεύσῃ, id est, interimat me, dum regnet. Perit anno vrbis DCCCXI. principatus filii quinto, C. Vispanio, L. Fonteio Coss. Philippus Beroaldus, vt hoc obiter admoneam, eundem hunc esse Fonteium putat, qui sub Augusto Germanici Cæsaris in Consulatu collega fuit: manifesto lapsu, cum ille C. prænomine, hic L. appellatus sit. Deinde inter vtriusque magistratum anni amplius quadraginta interceſſerunt. Commonefaciat hoc studiosos, quo magis bonas litteras sectentur. Doctam fuisse Agrippinam, & vitam suam ac casus suorum accurate descripsisse constat; quippe qui commentarii sæpe citantur C. Plinio & Cornelio Tacito. Philosophiam tamen non multum amauit, a qua filium Neronem eo nomine seuocasse traditur, quod eam imperantibus inuisam esse astrueret.

CLAVDIVS NERO CÆSAR.

79.] NERO Cæsar ex gente Domitia Aenobarborum, quæ patricia fuit, prognatus est. Authorem familiæ, & vnde cognomen Aenobarbi sortitus sit, tum ipsos Neronis maiores, diligenter persequitur Tranquillus. Nisi quod tritaui Neronis & ataui res gestas sic commiscet, vt pro duobus clarissimis viris, quorum vterque Consu-

Consularis & Censorius fuit, illè etiam triumphalis, hic Pontifex Maximus, nescio per quam plasticen, vnum nobis effingat, pudendo sane lapsu, quem an alii ante nos animaduerterint, nescio. Neminē profecto legi, qui deprehensum sibi vel verbo meminerit. Quo magis diligentiam & iudicium requirimus in interpretibus Suetonii, tanti momenti locum tam leui pede transeuntibus. Volaterranus Tranquillum secutus, ad eundem, quod dici solet, lapidem offendit.

VT autem Neronis maiores, qui quidē singuli singulis fere parentibus geniti traduntur, velut in tabula spectandos demus, Tritauus Imperatoris, [8c.] Cn. Domitius Aenobarbus, Consul anno vrbis DCXXXII. Aruernos vicit, deque iis triumphauit. Post Censuram gessit, cum L. Cæcilio Metello, cum & Pontificatu clarus esset.

81.] ATAVVS, Cn. Domitius Aenobarbus, Tribunus plebis C. Mario tertium Consule, legem tulit, vt sacerdotes a populo crearentur, infensus Pontificibus quòd in patris locum alium quam se cooptassent, gessitque Consulatum anno DCLVIII. cum C. Cassio Longino. In hunc dixit L. Crassus: Non esse mirandum, quod æneam barbam haberet, cui os ferreum, cor plumbeum esset. Obtinuit & Pontificatum maximum, Censuramque cum L. Crasso obiuit.

82.] ABAVVS, L. Domitius Aenobarbus, gesto Consulatu cum App. Claudio Pulchro anno DCC. cæsus est in acie Pharsalica.

83.] PROAVVS, Cn. Domitius Aenobarbus, omnium suæ gentis clarissimus, functus est Consulatu ann. V.C. DCCXXII. Decessit sub pugnam Actiacam, cum ab Antonio ad Cæsarem profugisset.

84.] AVVS L. Domitius Aenobarbus, Cōsulatū gessit sub Augusto an. v. DCCXXXVIII. Deinde missus in Germaniam cum exercitu, flumen Albim transcendit, longius progressus, quam quisquam priorum: vnde & insigni triumphalia adeptus est. Ex Antonia minore, Octauiæ filia Cn. Domitium & Domitiam Lepidam liberos reliquit.

85.] PATER Neronis, Cn. Domitius Aenobarbus, vir omni parte vitæ detestabilis fuit, qui negauit ex se & Agrippina coniuge quidquam bono publico nasci posse. Quam vocem euentus comprobauit; genuit enim Neronem, alteram, secundum auunculum, humani generis facem. Quamlibet autem impurus, Consulatum tamen obtinuit, quem gessit sub Tiberio, anno vrbis DCCXLVIII. Decessit Pyrgis ex aqua intercute post Consulatum anno octauo. Sorores duas habuit: alterā Domitiam Lepidam impudicam & infamem, quam Agrippinæ criminationibus adactus occidit Claudius, eo ipso anno, quo interiit, vt Tacitus libro 12. alterā Lepidam, quæ nupsit primum Messalæ Barbato, deinde App. Syllano, de qua idē Tacitus lib. 11. & 13. item Dion & Suetonius in Nerone, quorum posterior cap. 34. iam grandem natu sublatam e medio scribit. Hæc de maioribus huius portenti breuissime modo cōmemorare libuit. Nunc ad Claudium Neronem reuertamur.

CLAVDIVS NERO CÆSAR.

L. DOMITIVS Aenobarbus, vbi per adoptionem Claudiæ genti immiscēri cōtigit, Claudius Nero dictus, futuræ infelicitatis multa & euidentia signa dedit. Nam & per pedes in lucem prodiit, quod contra naturam est, & iuxta ceruicalia decumbentis in cunis exuuiæ serpentis repertæ sunt, & Seneca posteaquam illum in disciplinam accepit, visus est sibi per quietem Caio Cæsari præcipere. Adhæc imperium initurus, ob tonius diei diritatem, vix ante horam septimam procedere potuit.

SVSCEPTIS rerum gubernaculis, mirificam indolem ostentauit, professus ex Augusti descripto se imperaturum. Et primis quidem quinque annis publice Senecæ præceptis obtemperans, tam lenem & benignum se præstitit, vt postea Traianus Imperator, quemadmodum scribit Aurelius Victor, dicere solitus sit, longe distare omnes principes a quinquennio Neronis.

SED meram simulationem fuisse, testantur ipsius flagitia, quæ interim & postea toto principatu domi & foris plurima deterrimaque designauit. Nam quod lupanaria pererrans in plateis grassabatur, obuios quosque verberando, quod tabernas effringebat diripiebatque, quod per summam turpitudinem aurigari & cantare publice instituit, nobilissimis quibusque in

scenam deductis, plurium deformatione suum dedecus velari contegique ratus, inter ludicra pono.

NEFARIAS eius libidines quis ferat? quibus sacra profanaque omnia polluit. Præter enim adulteria innumera, matris concubitum appetiuisse, non dubitatur. Rubriæ, virgini Vestali vim intulit. Sporum puerum exectum vxorem duxit. Ipse Pythagoræ cuidam ex contaminatorum grege, sumpto flammeo, denupsit.

ADHÆC patricidia eius & cædes nemo facile dinumeret. Claudii patris necis, si non autor, certe conscius & approbator fuit. Fratrem Britannicum, Agrippinam matrem, Octauiam, eandem sororem & coniugem, Senecam præceptorem, Rubellium Plancum & duos Syllanos, Augusti sanguine, perinde atque ipse erat, prognatos, multosque nobilissimos ciues crudeliter interemit. Addunt pleriq; de matre, spectasse eum interemptam ac nudã: cumque omnia diligenter contemplatus esset, iocatum his verbis: *Nesciebam, me tam pulchram matrem habere.*

VRBEM Romam, quod vix quisquã credat, incendit: idque miserrimum spectaculum, cui vix sextus dies finem attulit, ex turri Mœcenatica prospectans, excidiũ Troiæ in habitu scenico decantauit.

SVPERERAT, vt etiam Deo bellum inferret. Proinde Christianos, quos nullius criminis compertos, superiores principes humaniter tolerauerant, primus ipse furialiter persequi cœpit, ac vrbis incensæ facinore in hos collato, non dicenda sæuitia in homines innocẽtes debacchatus est. Interiecto modico tempore, sæuissimus leo principes etiam Apostolorum, Petrum & Paulum, diuerso quidem supplicio, pari tamen immanitate, sustulit.

DEFICIENTIBVS tandem ab eo Vindice & Galba, cum illorum exemplum cæteri exercitus secuti essent, destitutus ab omnibus in Phaontis liberti suburbanum euasit. Ibi certior factus, se hostem iudicatum, & ad pœnam quæri, ferrum iuuante Epaphrodito in iugulum adegit. Ctemati cineres gentili monumento per nutrices illati sunt, anno vrbis DCCCXX. Galerio Thrachala, P. Silio Italico Coss. anno nati Christi 70. ætatis 32. Imperii 14. die quo quondam Octauiam interemerat.

MONSTRVOSVM fuisse principem, nec potuisse longius a natura ferri, demonstrarunt prodigia, quæ proxime ruinam eius anteceſserũt. Nam & amnes retro fluere conspectos, & in agro Martucino Vectii Marcelli, Equitis clarissimi, totum oliuetum viam publicam transgressum, aruis inde e contrario in oliueti locum profectis, Plinius tradidit lib. 2. cap. 103. & lib. 17. cap. 25.

OCTAVIA VXOR NERONIS PRIMA.

78.] VXORES Nero habuit tres, Octauiam, Poppæam, Sabinam & Statiliã Messalinam. Ex his Octauiam, Claudii Cæsaris filiam, cum qua imperium adeptus est, spectatæ probitatis puellam, cum sedecim annos natus esset, coniugem accepit. A qua fato quodam abhorrens, quoad mater tamen superstes fuit, vtcunque tolerauit, libertæ cuiusdam consuetudine deuinctus. Vbi vero in amorem Poppææ incidit, quam matre viuente ducere non poterat, consilium eius interimendæ capit. Quod executus, Octauiam exturbat, sterilem dictitans. Sed a populo coactus eam reducere, submittit, qui adulterium, & abactos partus, obiicerent, eoque in insulam Pandatariam relegat. Vbi post paucos dies mori iussa, solutis venis, in feruidissimo balneo extinguitur, anno ætatis vigesimo, imperii Neronis octauo. Caput amputatum, & in vrbem relatum, Poppææ velut nuptiarum autoramentum repræsentatũ est.

POPPÆA, CONIVNX NERONIS II.

86.] POPPÆA Sabina, T. Ollii viri Quæstorii, & Poppææ Sabinæ filia, nomen aui materni sibi vsurpauit. Is fuit C. Poppæus Sabinus, Consularem & triumphalem dignitatem nouissimi Augusti Cæsaris annis assecutus. Poppæa pulchritudine, quã quasi hæreditariam mater dederat, & comitate præstans, primum Crispo Rufo, deinde Othoni nupsit. Quo siue per imprudentiam, siue data opera conciliandæ potentiæ gratia formam eius apud Neronem impensius laudante, accersitur a principe. Deinde amoto per speciem honoris in Lusitaniam Othone, ac cæsa Octauia, cum aliquandiu pellicis locum sustinuisset, celebratis nuptiis, iustæ coniugis honorem adipiscitur.

ANNO proximo filiolam Neroni peperit, quam ille, gaudio suprà mortalem sortem

sortem elatus, Augustum appellauit, eodem cognomento & Poppææ concesso. Sed infans intra quartum mensem extincta est.

ALIQVANTO post iterum grauida Poppæa, cum sero ex aurigatione reuersum Neronem conuiciis incessisset, per iracundiã ab illo ictu calcis afflicta interiit. Corpus non igni cremarum Romano more, sed regum externorum consuetudine differtum odoribus conditur, tumuloque Iuliorum infertur. Ductis publicis exequiis Nero formam eius, & quod diuinæ infantis parens fuisset, aliaque fortunæ munera pro virtutibus laudauit. Tacitus & Tranquillus.

PRÆTEREVNDVM non videtur, quod Plinius de Poppæa refert lib. 11. cap. 41. mirificam eius in curanda forma diligentiam astruens, quingentas secum fœtas asinas trahere solitam, quarum lacte in balnearũ solio totum corpus maceraret, quod id cãdori cutis prodesse crederet. Idem illud quoque memorandum luxuriæ exemplũ de eadem prodit libr. 33. capite 11. delicatioribus iumentis suis induere soleas ex auro suetam. quo facto quid potest esse prodigalius? Statuas illius, per tumultum a populo disiectas, Otho postea nactus imperium, restituit, teste Tacito.

STATILIA, VXOR NERONIS III.

STATILIA Messalina, T. Statilii Tauri, qui sub Augusto bis Consulatu gesto floruit, abnepte, quo potiri posset Nero, maritum eius Atticum Vestinum in ipso honore trucidauit. Is fuit annus vrbis 817. A Galbæ interitu, cum successor Otho matrimonio suo eam destinasset, fractis partibus, certusque iam mori, per codicillos reliquias suas & memoriam ei commendauit. Auctor Suetonius.

IVLII plebeii, promiscue congesti.

Hactenus patriciæ Cæsarum familiæ originem & propagationem ad Neronẽ vsque, propaginis istius vltimum, qua potuimus breuitate & diligentia, deduximus. Supersunt autem plurimæ adhuc Iuliorum familiæ, de quorum maioribus & successione cũ nihil vsquã inueniatur, nos quidem eos omittere possemus; verum quia diligentis & fidi scriptoris est, quidquid cognoueris asscribere, non putauimus, studiosam iuuenturem hisce fragmentis Iuliorum gentis fraudandam esse. Primum igitur Iulios sine cognomentis secundum temporum rationem subiiciemus, deinde alios iuxta cognomenta in ordinem alphabeticum digestos adiungemus.

App. Iulius, Tribunus plebis creatus est mox a decemuiris abrogatis, an. vrb. cond. cccv. Liuius 3.

C. Iulius, Tribunatum plebis gessit ann. vrbis conditæ cccxxii. vti meminit Liuius lib. 4.

L. Iulius, equestris in Sabinos proficiscẽs, fulmine ipse equusq; exanimati sunt, anno V. C. DLVIII. Liuius 33.

L. Iulius, prætor anno V. C. DLXXI. Galliã sortitus est, Marcello & Labeone Coss. Liuius 39.

L. Iulius, diuersus abillo, Prætor factus, prouinciam vrbanam obtinuit, anno DLXXXVIII. Liuius 45.

C. Iulius, Senator, res Romanas Græce scripsit, vt testatur Liuius libr. 55. ¶ Fragmentum Sex. Pompeii pagin. 35. citat Iulium in Adrasta, Macrobius Saturnal. de feriis.

C. Iulius, Medicus, subito moritur, dum inungit, specillum per oculum trahens. Vide Plinium lib. 7. cap. 53.

C. Iulius, memoratur Salustio in coniuratione Catilinaria.

Iulius Centurio, Paulum vinctum Romam perduxit. Act. cap. 27.

IVLIA, vxor Seueri Imp. & Bassiani priuigni.

Iulia, matrona religiosa, Zacynthum Martyrem sepeliuit septimo Calend. Augusti.

Iulia Cæsaraugustana. Prudentius.

Iuliæ epitaphium carmen habet Fabricius Antiq. pag. 73.

Iulius, veteranus miles, apud Moesiam martyrio coronatus, inbente Maximino præside, sexto Cal. Iunias. De quo die Beda: *Iulius hinc sextum miles, Martyrque venustat.*

Iulius, vrbis Romæ Episcopus. De hoc scriptores Ecclesiastici, item Gennadius.

Iulius, Senator & Martyr 14. Calend. Septembris.

Iulia, Sergius & Bacchus Nonis Octobribus.

Iulia, apud Corsicam 12. Calend. Iunias crucis supplicio coronata est.

Iuliæ reſcribitur ab AA. & CC.6.Cod. titul.24.

Iulia, cuius libertus Eros reliquit muliebrium librum, continentem etiam ad ornatum pertinentia quædam, & alia varia.

IVLII cum cognomentis, iuxta ordinem alphabeticum digeſti.

IVLIVS AFRICANVS, Orator, quem Quintilianus inter eos, quos ipſe viderit, vna cum Afro Domitio longe præſtantiſſimum eſſe ſcribit, ſed concitatiorem, & in cura verborum nimium, & compoſitione nonnunquam longiorem, & translationibus parum modicum, lib.10.

Iulius Africanus, Oratoris nepos, vixit tempore Plinii iunioris. Plinius epiſtolarum 7.ad Mactinum.

Iulius Africanus e Santonis, Gallica ciuitate, damnatus ſub Tiberio. Tacitus 5.

Africanus I C ſcripſit quæſtionũ libros 9.Aduocatur in Pand Iuſtiniani.

Iulius Africanus, ſcriptor Eccleſiaſticus tempore Origenis, de quo vide Euſebium 6.& Hieronymum de vita Scriptorum Eccleſiaſtic.

Iulius Africanus, in Conſulatu collega Maximini Auguſt.an.V.C.DCCCCLXXXVIII Huic opinor reſcribi a Gordiano 6.C.tit.3.

CN.IVLIVS AGRICOLA, F. Iulii Græcini, & ſocer Cornel.Taciti, vxorem habuit Domitiam Decidianam, ſplendidis natalibus ortam. Quæſtor, Trib pl.& Prætor ſub Nerone, ſub Veſpaſiano legatus 20.legioni præpoſitus eſt in Britannia. Deinde in Patricios adſcitus, Aquitaniam regendã accepit, in qua adminiſtratione fere triennium egit. Inde Conſul, honore eo expleto, Britãniæ præfectus, Ordouices domuit, Monam inſulam ſubegit, apud Caledoniã ad 10.millia Britannorum cecidit. Accepto poſt 8. annum ſucceſſore, cum illi triumphalia ornamenta, & illuſtris ſtatuæ honos decretus eſſet, in vrbem regreſſus eſt, Domitiano imperante, quietique ſe tradidit. Deceſſit Collega Priſcoq: Conſulibus, ætatis anno 56.cum C. Cæſare tertium Cõſule natus eſſet. Hæc ex Corn.Tacito, qui vitam eius luculento libello perſecutus eſt.

Iulius Agrippa & Iulius Alcimus a Nerone in Ægei maris inſulas relegãtur.Tac.15.

Iulii Agrippæ primipilaris teſtamentũ refertur a Serbidio Scæuola Pand 32.de leg. & fideicom.

C.Iulius Alcimus.Inſcript.ant. p. 48.

Iulius Alexander, legatus Traiani Imp. cũ Erucio Claro Seleuciã expugnat. Dió.

Iulius Amandus.Inſcript.ant.pag.321.

C. Iulius Anicetus aram ſacratam Soli diuino ſuſcepto voto animo libens dd. Hæc inſcriptio legitur Romæ. Ibid. pag. 209.& 316.

C.IVLIVS, Trib.pl. A.Poſthumio C.Piſone Coſs. an. V. C. DLXXIIII. legẽ tulit, quot annos nati magiſtratum peterent, capetentq:. Inde familiæ cognomen inditũ, vt Annales appellarentur. Idem anno non poſt, Licinio Craſſo & Caſſio Longino Coſs.Prætor Iuriſdictionem inter peregrinos ſortitus eſt.Liuius 40.& 42. vbi tamen pro Iulio mendoſe Iunius legitur.

Sex.Iulius Annalis, cum in iudicio Ciceroni inſtaret, & identidem diceret: Dic M. Tulli, ſi quid potes de Sex. Annali, recitare cœpit Cicero ex 6.annalium Q.Enniis *Qui potis ingentis cauſas euoluere bells*, &c.

L.Iulius L.F.Pomp. Annalis, Citatur apud Ciceronem in epiſtolis Cælii lib.8.vbi apparet, hos Iulios ex tribu Pomptina fuiſſe. Idem, vt puto. Hirtio & Panſa Coſs. Prætor, cũ proſcriptus eſſet a Triumuiris, a filio proditus eſt, cũ ad Quæſtoria eius comitia in campum deſcendiſſet. Vide Valerium Max.lib.9 c.11.& Appianum 4. Etſi apud Valer.perperam Tullius vocatur.

C. Iulius C F. Fab. Antiochus Philopappus Cos. frater arualis, allectus inter Prætorios ab Imp. Cæſ. Nerua Traiano Opt. Auguſto Germanico Dacico. Hæc inſcriptio deprehenſa eſt apud Athenas in monte iuxta ſummã Palladis arcem.Inſcript.ant.pag.500.

P.Iulius Apollonius, cum Valeria coniuge refertur in memoriis Italicis pag.328.

Sex Iulius Aprus. Ibidem pag.447.

Iulius Aquila I.C. ſcripſit reſponſorũ librum vnum. Aduocatur in ff. iuris ciuilis.

P.Iulius Aquila, ſcripſit de Hetruſca diſciplina. Citatur ſubinde a Plinio. Eundẽ arbitror eſſe, quem Columella ſuo tẽpore de cultura virũ ſingularẽ librũ edidiſſe ſcribit.

Iulii Aſiatici vitam componentẽ Iulium Secundum laudat Vipſanius Meſſala apud Corn.Tacitum in Dialogo de Oratoribus.

Iulius Aterianus, citatur a Trebellio Pollione in Victorino, vtpote ſcriptor vitæ eius.

Q.Iulius Atimetus, cum Iulia Q.L.Sabina Medica coniuge ſua Inſcript.ant.pag 155.

Iulius Athenodorus. Inſcript. ant. pagina 490.

Iulius

Iulius Atticus, tempestate Columellæ laudē meruit, quod de vna specie culturæ, pertinentis ad vites, singularem librum edidit. Huius, opinor, eloquentiam laudat Columella, & Græcam facundiam eū familia lib.7. Martialis:

Attice facundæ renouas qui nomina gentis,&c.

Iulius Atticus, alius ab hoc, citatur Plinio epistolarum 1. ad Calestriū Tironē. Atticum eximie cœnasse, tetigit Iuuenalis.

Iulius Auitus, sub Nerone Germanicis copiis præfuit.

Iulius Auitus alius, quem Plinius epistolarum 5. vt amantissimū sui deflet, eumq; summa assecururum fuisse asserit, si virtutes illius maturuissent, ad Saturninum.

Iulius Auspex, e primoribus Remorum, in rebellione Galliarū sub Vespasiano Romanis fidus, pacem suis suadet. Tacitus.

Q. Iulius Balbus, Consul sub Hadriano cum P. Iuuentio Celso, teste Vlpiano Pand. 5. tit. 3. de petit. hæreditatis.

Iulio Balbo, fors filio, scripsit Marcus Imp. Pand. 36. vt legatorum seu fideicommiss. nomine caueatur.

Iulius Balbillus, præfectus Ægypti, a freto Siciliæ Alexādriam 6. die peruenit, cuius meminit Plinius in præfatione 19. & Tacitus 13.

T. Iulius Balbillus, sacerdos Solis sub Seuero principe, refertur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pag. 249. 253. 286.

Iulius Bassus, scripsit Græce de medicina. Citatur Plinio Secundo lib. 1. ex 20.

Iulius Bassus, alius ab hoc, accusatus sub Vespasiano & absolutus, relegatur a Domitiano, quē Nerua reuocauit. Sub eo fortitus Bithyniam, iterumq; accusatus a prouincialibus, videlicet quod quædam vt amicus accepisset, cū lex veteret munera accipere, defensus est a Plinio, & absolutus. Plinius epistolarum 4. ad Vrsum. Acta tamen illius rescissa sunt, lib. 10.

Iulius Briganticus, sorore Cerealis genitus: sed vt ferme acerrima sunt propinquorum odia, inuisus auunculo infensusque. Tacitus lib. 20.

Iulius Burdones, Germanicæ classis præfectus. Idem lib. 17.

L. Iulius Calidius, Poeta, cum ob possessiones Africanas, quas magnas habebat, a P. Volumnio, præfecto fabr. Antonil, absens in proscriptorū numerū relatus esset, per T. Pomponiū Atticū exemtus & liberatus est. P. Crinitus ex nobili Calidiorū familia prognatū scribit. quod si verū esset, non Calidium, sed Calidianum dici oportebat.

Iulius Caluaster, Trib. mil. sub Antonio in Germania, victo illo, Domitiani crudelitatem euasit, quod diceret, se illi in amoribus fuisse. Dion.

Iulius Tutoris L. Caluentius cum Iulia Nouella & T. Iulio Ingenuo F. mil. col. XII. vrbanæ, refertur in memoriis Germanicis, Inscript. ant pag. 398.

Iulio Candido rescripsit D. Pius Pand. 48. de accusat. & inscript.

IVLIVS CAPITOLINVS, scripsit vitas Cæsarum ad Diocletianum.

Iulio Cassiano rescripserūt Verus & Antoninus ff. 48. Ad legem Iuliam maiestatis.

Iulius Cerealis, memoratur Martiali epigrammatum 11. Scripsit bellum Gigantem, vt ex Martiale colligere est.

Iulius Ciuilis, Batauus præpotens ponitur Tacito.

Iulia, Annæi F. natione Neruia. Inscript. ant. pag. 471.

Iulius Clemens Aquilifer leg. 3. Ital. & frater eius Iulius Victor spoliator. Ib. p. 421.

Iulius Cordus, Aquitaniam in verba Othonis adegit. Tacitus 18. Alciatus pro Iulio, legendum putat Manilius, sed male.

M. Iulius Cotius, recepto paterno regno sub Claudio, Cottiarum Alpium Rex appellatus est. Dion 58.

C. Iulius Crescens, cum Iulia Prima F. Inscript. ant. pag. 368.

Iulius Crispus, Tribunus militum Prætorian. cæsus ob carmen Virgilii cantillatū. *Scilicet vt Turno contingat*,&c. Dion in Seuero.

C. Iulius C. F. Decemb. Inscr. ant. p. 144.

Iulius Densus, Eques Rom. sub Claudio & Nerone. Tacitus 13.

Iulius Dubitatus. Inscript. ant. pag. 442. & 444.

C. Iulius Euhemerus, cum Martiana cōiuge & liberis. Inscript. ant. pag. 162.

Iulius Festus, scripsit de verborum significationibus. Citatur eo titulo lib. 13. apud Macrobium 3. Fors hic est, de quo extat inscriptio Romæ: DEO *Herculi Iulius Festus V. C. pr. vrb An. d. d.* Inscrip. ant. pag. 217. Volunt huius etiam citari Polyhistora.

T. Iulius Ferox, vir doctissimus, teste Plinio iuniore, floruit sub Traiano, curator aluei & riparum Tiberis, etiam Consul designatus. Plinius epistolarū 2. De hoc extat

inſcriptio, reperta in fundamento pontis Sixti, Inſcriptionum ant. p. 308. *Ex auctoritate Imp. Cæſ. D. Nervæ Fil. Nervæ Traiani Aug. Germanici Pontif. Max. Trib. pot. V. Cos. IIII. PP. T. Iulius Ferox curator aluei & riparum Tiberis & cloacarum vrbis terminauit ripam, RR. ad prox. cipp. P. XXIIII. S.* Feroci ſcripſiſſe Proculũ, refert Paulus I. C. Pand. 39. de aqua pluuia arcenda l. 11.

C. Iulius Filetiõ, domo Africa medicus, & T. Iulius Athenodorus, fratres, cum C. Iulio Fileto & Iulia Euthenia, parentibus, referuntur Inſcript. ant. pag. 490.

C. Ivlivs Firmicvs Maternvs, floruit ſub Auguſto, nobilis Mathematicus. Scripſit de prognoſticis genethliacis librũ elegantem, qui temporum illotũ eloquentiam referat. Is ad noſtram ætatem ſemilacer peruenit, non multis ante annis repertus. Volaterranus.

Iulius Firmicus Maternus iunior, Siculus V. C. ſcripſit Aſtronomicorum libros 8. ad Mauoruum Lollianum, rectorem Orientis ſub Conſtantinis.

Iulia Firma. Inſcript. ant. pag. 106.

C. Iulius Flauianus Cornicularius leg. XXII. cũ Cotteia Chryſide. Inſc. ant. p. 468.

Iuliæ Florentinæ, quæ vixit an. 1. Menſ. 9. d. 20. Ibidem pag. 317.

Iulius Florus, in cohorte amicorum Tiberii Cæſaris fuit, ſub eo militans in Oriente. Huic ſcribit Q. Horatius in epiſtolis.

L. Iulius Florus, eloquẽtiæ Gallicæ princeps, alioquĩ inter paucos diſertus, & dignus propinquitate illa. Fabius 10. cap. 3. Apud quem refertur etiam dictum illius ad fratris filium, Iulium Secundum, iã tertium diem quærentem orationis exordiũ: Nunquid tu melius dicere vis, quam potes?

L. Ivlivs Florvs, Hiſtoricus, illius F. vt vult Volaterranus ad tempora Traiani peruenit, vt liquet ex eius Hiſtor. prologo.

Iulius Florus Treuir, ciuitate Romana donatus, militabat Romanis ſub Tiber. Tac. 3.

Iulia Fortunata C. Octauii Clyti coniunx. Inſcript. ant. pag. 282.

Iulii, Fronto & Gratus, fratres: hic Præfectus caſtrorum in partibus Vitellianis, ille Othonianus, vterq; apud ſuos proditionis nomine vinctus. Tacitus 17.

Iulius Fronto, cui reſcripſiſſe Hadrianũ tradit Vlpianus de pœnis.

Sex. Ivlivs Frontinvs, vir Conſularis, Præturam vrbanam geſſit initio principatus Veſpaſiani: qua eiurata, ceſſit Domitiano Cæſari. In Britannia Silurum gentẽ domuit. Aquarum præfectus a Nerua factus de aquæductibus, vrbem influẽtibus, libellum edidit. Auguratus Sacerdotium habuit. Rei militaris peritus libros ſtratagematum conſcripſit. Fuit & Iuriſconſultus, doctorum virorum amans, inprimis Plinii & Martialis. Moriens ſepulchrum ſibi conſtrui vetuit. Vide Corn. Tacitum & Plinii epiſtolarum 4. ad Arrianum. Martialis libr. 10. bis Conſulem fuiſſe innuit:

Quæ bis Frontino Conſule prima fuit.

Iulius Frontinus, Rhetor, auditus eſt ab Alexandro Seuero. Lampridius. Huic forte reſcribitur ab eodem principe 5. Cod. titul. 54.

Iulius Zoſas, Iulii Quintiliani rerũ procurator, citatur Papiniano ff. 45. tit. 1. l. 126.

Iulia Galatia, cum coniuge Philippo. Inſcript. ant. pag. 325.

Iulius Granianus, auditus ab Alexandro Seuero. Lampridius.

Iulius Gratus, dictus in Iulio Frontone.

Iulius Græcinus, occiſus a Caio principe, quod M. Syllanũ accuſare nollet, ſeu quod melior vir eſſet, quam eſſe quenquam tyranno expediret, vt Seneca lib. 2. de benefic. Vxor ei fuit Iulia Procilla. Idẽ Seneca aliud eius inſigne factum refert epiſtola 29. Citatur ſubinde a Plinio, vt lib. 14. cap. 2. vbi tranſcriptum ab illo Cornel. Celſum dicit, lib. 16. cap. 44. a Columella lib. 1. cap. 1.

Iulia Herculeia, nupſit Manlio Torquato, quibus ſcriptum epithalamium extat apud Catullum.

Iulius Herodes, Herodis Attici F. De hoc Suidas Ἡρώδης.

C. Ivlivs Hyginvs, cognomento Polyhistor, libertus Auguſti, ſcripſit vitas illuſtrium virorum, teſte Gellio lib. 1. capit. 14. & 21. commẽtarios item in Vergilium, præterea de proprietatibus Deorum, citãte Macrobio 3. capite 7. item de Diis Penatibus. Citatur & a Macrobio ſecũdus eius vrbium, a Chariſio de Agricultura. Huius libertus fuit C. Iulius Modeſtus, in ſtudiis patroni veſtigia ſecutus. Plura de illo Trãquillus in claris Grammaticis. Meminit etiam Euſebius in Chronol. Eiuſdẽ Hygini extat Aſtronomicon. Nam Gromatica alterius Hygini eſſe, de eo ipſo opere, quod mendoſiſſimum legitur, probat Volaterranus.

T. Iulius Ingenuus F. T. Iulii Caluantii. Vide ſupra.

Iulius

Iulius Iustinus Sophista, vnus ex iis, vnde Suidæ opus conflatum est.

Iulius Iustus. Inscript. ant. pag. 446.

Iulia Larina. Ibidem pag. 282.

C. Iulius C. F. Lōginus, Voltinia domo, veteranus leg. VIII. floruit sub Vespasiano. Coniunx illi fuit Iulia Helpis. Refertur cū aliquot libertis Inscript. ant. pag. 144.

Iulius Longinus, pater, citatur a Paulo Pand. 28. de vulgari & pupill. substitutione.

Iulia Luperca, cum victima ad aram iugulanda esset, conseruatur ab aquila. Hæc enim sacro populo aduolans, ensem arripuit, & iuuencam exhibuit, quæ iuxta templum pascebatur, quam illius loco iugulārunt. Hæc Isaacius Tzetzes in Casandram Lycophronis.

Iulius Lupus, obiit in præfectura Ægypti. Plin. t 9. c. 1. Fors etiam legendum Iulius Lupus pro Iunius Lupus ff. 28. Fuit is Britāniæ præses. Successit Lupo Paulinus. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 30.

Iulius Macrinus, veteranus miles, cū cōiuge & liberis refertur Inscript. ant. p. 420.

IVLIA MAMMAEA, Alexandri principis mater, laudatissima fœmina, Syra genere, cuius auspiciis F. puer orbem terrarum sapientissime rexit.

Iulius Mansuetus, a filio in acie cæsus bello Vitellii & Vespasiani. Tacitus 19.

Iulio Marillo rescripsit Alexander Aug. Modestinus ad legem Corneliam de falsis Pand. 48.

Iulius Marinus, comes Tiberii apud Capreas, & ante Rhodum illum secutus, agitur ad mortem sub eodem. Tacitus 5.

Iulius Marathus lib. Aug. Sueton. t 81. & 196. Patroni sui vitam scripsit.

Iulia Marcella, vxor Clodii Fabati. Antiquitates Fabricii pag. 75.

T. Iulius Martialis, refertur Inscript. ant. pagina 321.

Fl. Iulius Maternus & Fl. Iulius Rheginus milites leg. 22. Ibid. pag. 483.

Iulius Maternus, tuetur Poeticam apud Cornel. Tacitum in Dialogo. Scripsit tragœdias, Medeam, Thyestem & Catonem.

Iulius Matern⁹, nominatur apud Vlpian.

Iulius Mauricianus IC. scripsit ad leges lib. 6. Aduocatur in Pand. iuris ciuilis.

IVLII MAXIMINI, pater & filius, imperārunt vna triennio.

P. Iulius Maximus. Inscript. ant. pag. 71. 72. 120.

Iulius Menecrates, municeps Statii Papinii, gener Pollii, celebratur a Statio ob prolem, Syluarum 4.

Ti. Iulius Mnester Pantomimus. De hoc lapidis inscriptio reliqua Romæ in ædibus Crepanicorum: *Ti. IVLIO AVG. L. Mnesteri.* Vide Tacitum lib. 11. Dionem 60.

C. Iulius Modestus, libertus C. Iulii Hygini, in studiis atq; doctrina patroni vestigia secutus, vt Suetonius, citatur Gellio 3. c. 9. vt scriptor confusarum quæstionū. Scripsit & librū de feriis, citante Macrobio. Meminere Quintilianus, Gellius, Diomedes. A Martiale li. 10. epigrāmate 21. sic laudatur:

Scribere te, quæ vix intelligat ipse Modestus,
Et vix Claranus, quid, rogo, Sexte, iuuat?

Iulius Mōtanus, Poeta tolerabilis, amicitia Tiberii notus. Ortus & occasus libentissime inserebat. Cum igitur quidā indignarentur, illum tota die recitasse, & negarent accedendū ad recitationes illius, Nacca Pinarius ait: *At ego paratus sum illum audire ab ortu ad occasum.* Seneca epist. 123. Memoratur eidem ceu comis & egregius Poeta controuersia 17. libri 4.

Iulius Mōtanus, alius sub Nerone, quod illius, sed ignoti vim noctu repulisset, mori adactus. Tacitus.

L. Iulius Motacilla (sic enim malo, quā Mocilla) vir Prætorius in partib. Bruti fuit vna cum filio. Nepos in vita Pomponii Atrici, qui eos à prælio tueri non destitit.

Iulius Naso, amicitia deuinctus C. Plinio & Cornelio Tacito. Laudat patrem illius Plinius lib. 6. epist. ad Fundanium.

IVLIVS NEPOS, Nepotiano patre & filia Marcellini Patricii genitus, pulso Glycerio, imperio Italiæ, sed ad breue tēpus, potitus est, pulsus & ipse ab Horeste, Augustuli patre. ¶ Vide Carolum Sigon. de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Iulius Nicephorus Antiq. Fabricii p. 76.

Iulia Nonna. Inscript. ant. pag. 444.

IVLIVS OBSEQVENS. De illo vide appendicem Gesneri, item Inscript. ant. pag. 350.

Cl. Iulius Pacatus. Inscript. ant. pag. 101.

Iulius Pastor, cuius filiū interemit C. Cæsar, & ipsum eodem die ad cœnam vocauit. Autor Seneca 2. de ira.

Iulius Pastor, alius ab illo, cuius se causam egisse scribit Plinius, cum esset adhuc adolescentulus, Epistolarum 1. ad Trāquillum. Meminit & Seneca Pastoris declamatoris. Etiam Martialis lib. 9. scribit ad Pastorem.

Iulius Paulus, vir doctissimus & Poeta

remporibus A. Gellii. Gellius ipſe 1. c. 5. & lib. 19. cap. 7. Hortos habuit in Vaticano.

Iulius Paulus I. C. Iaboleno & Papiniano operam dedit. Præturam & Conſulatũ geſſit. Apud Alexandrum in magna veneratione fuit. Scripſit quam plurima. Vide Riualliũm, qui illum Parauinum fuiſſe ſcribit. ¶ Hodie extant receptarum ſententiarum ad filium libri eius quatuor, ſubiecti Codici Theodoſiano opera, Iac. Cuiacii.

Iulius Paulus, Batauorũ dux regia ſtirpe, falſo rebellionis crimine a Fonteio Capitone interemtus. Tacitus 20.

Iuli⁹ Pelign⁹, Claudio Cæſari perq̃ familiaris, pcuraror ſub eo Cappadocię. Tac. 12

M. IVLIVS PHILIPPVS, circumuento & occiſo Gordiano Imperatore, ſucceſſit in principatu annis 5. Arabs genere, cæſus a militibus, cũ aduerſus Decium, quẽ exercitus Illyricus Imp. dixerat, proficiſceretur, & quidem medio capite ſupra dentiũ ordines præciſo. Celebrauit annũ Romæ milleſimum magnificentiſſimis ludis, fuitque primus omnium Imp. Chriſtianus, vt ſcribunt Euſebius & Oroſius.

C. IVLIVS PHILIPPVS SATVRNINVS F. a patre conſors imperii factus, agelaſtus extitit, ac fertur patrẽ aliquando in ludis effuſius ridentem graui vultu notaſſe. Cæſus eſta prætorianis militibus eodem tempore, quo pater.

Iulius Phœbus, cum tribus liberis, Phœbo, Heraclio & Polycrate refertur Paulo Pand. 36. ad S. C. Trebell.

Iulius Placitus, Tribunus, Vitellium e latebris protraxit. Tacitus 19.

Iulius Pollio, Tribunus prætorianæ cohortis ſub Nerone, procurator veneni, quo Britannicus ſublatus eſt. Tacitus 13.

Iulius Pollio, haud dubie alius, citatur Paulo loco, quem ante citauimus, l. 72.

Pollioni reſcripſerunt fratres Impp. ad L. Iuliam de adulteriis.

IVLIVS POLLVX, author Græcus, ſub Cõmodo ſcripſit Dictionarium ex ordine rerum, Imperatori dicatum.

Iulius Polynices. Inſcript. ant. pag. 204.

Iulius Poſthumus, vir Cõſularis ſub Auguſto, præpoſitus Dalmatiæ, ornamenta triumphalia meruit. Paterculus lib. 2.

Iulius Poſthumus, haud dubie F. inter intimos fuit Auguſtæ Liuiæ, idq; per cõſuetudinẽ cũ Mutilia Priſca, q̃ in animo Liuiæ valida erat. Tac. 4. ¶ Habet de hoc inſcripti onem veterẽ I. Lipſius Cõmen. in Tac. li 4.

Iulius Priſcus, Prætorianarum ſub Vitellio cohortium præfectus, poſt cædem Vitellii ſeipſum interfecit, pudore magis quã neceſſitate. Tacitus 18. & 20. Alius forte ab hoc, de quo Inſcript. ant. pag. 368. & 432.

Iulia Procilla, cum L. Cocceio Cupito marito, refertur Inſcript. ant. pag. 409. Alia eſt, cuius epigramma epitaphium traditur Antiquitatibus Fabricii pag. 72.

Iulia Procilla, Iulii Græcini Senatoris vxor, mater Cn. Iulii Agricolæ, rarę caſtitatis fœmina. Tacitus in vita Agricolæ.

Iulia Procla, Pompediæ F. Sp. N. refertur Sigonio in libello de nominibus.

C. Iulius Proculus, celebratur Martial. li. 11

Iuli⁹ Proculus, occiſus ſub Cõmod. Lãpr.

Iulius Proſodus. Inſcript. ant. pag. 144.

C. Iulius Pudens, veteranus leg. x. &c. Ex inſcriptione, quæ extat in hiſtoria Batauica Nouiomagi.

Iulius Quintilianus, citatur Papiniano Pand. 46. de fideicommiſſ. & mandat. & Paulo Pand. 45. de verborum oblig.

Iulia Reſtituta T. Claudii Memnonis coniunx. Inſcript. ant. pag. 246.

C. Iulius Romanus, Grãmaticus, ἀγραμμάτ⁹ libris diſertus artis ſcriptor cenſetur.

Iulii Rufi meminit Martialis li. 10. Scholion adiunctũ habet, illũ Satyras ſcripſiſſe, & hominũ vitia Socratico more carpſiſſe.

Iulius Rufus, vir Conſularis, obüt carbunculo ætate Plinii, medicorum inſcitia ſectus. Plinius 26. cap. 1.

Iulio Rufo reſcripſit Imp. Antoninus Pand. 49. de iure fiſci.

Iulius Rufus, cæſus a Seuero Imp.

Iulius Rufus, cuius bona ad fiſcum deuenerunt, citatur Paulo Pand. 46. l. 72. de fideiuſs. & mandat.

Iulius Sabinus, citatur aliquoties a Plinio in Nat. hiſtoria.

Iulius Sabinus Lingo, proiectis fœderis Rom. monumẽtis, Cæſarem ſe ſalutari iubet: quippe qui ſuper inſitam vanitatẽ falſę ſtirpis gloria incenderetur, a Iulio Cæſ. cui per Gallias bellanti proauia ſua corpore atque adulterio placuiſſet, genus repetendo. Fuſus cum ſuis a Sequanis, virã in latebris per 9. annos traduxit. Vxor illi fuit Epponina. Tacitus 20. Xiphilinus in Veſpaſiano, Plutarchus in ſermone ſeu diſputatione amatoria ſub finem.

Iulius Sacronir, Heduus, Romanis militans ſub Tiberio cum Iulio Floro Galliarũ rebellionem excitat. Tacitus 3.

Iulius

Iulius Saturninus. Inscript. ant. p. 443.

Iulius Secundus, Iulii Flori oratoris illius fr. quem Quintilianus æqualem suum vocat familiariter a se adamatum, miræ facūdiæ virum, infinitæ tamen curæ.

Iulius Secundus F. audiuit a patruo, eū iam tertium diem exordiū quæreret: *Nunquid tu melius dicere vis, quam potes?* Fabius. Huic fortasse rescripsit Hadrianus, vt est Pand. 48. de cust. & exhibit. reorum.

Iulia Secunda, Cornelię Tyches F. refertur in memor. Rom. pag. 235.

IVLIVS SEVERVS, e Britannia in Iudæos deficientes missus ab Hadriano, gentē eam penitus oppressit, vir iustus & sapiēs, & auctoritate insignis, postea Bithyniæ præpositus. Auctor Dion Nicæus. Ad hunc scribit Plinius Epistolarum 4. Eiusdē puto F. fuit, qui Consulatum gessit cum Plautio Syluano sub Pio, ann. V.C. DCCCXCIII.

Iulius Seuerus, cum Æmilio Vinco Cōsul, cum factum est S. C. aduersus eos, qui seruos suos non hæreditarios manumittere rogati, latitant. Pand. 40. de fideicōmissatis libertatibus.

Iulius Seuerus, cum Iulio Mauro colono suo, refertur Paulo Pand. 32. de legatis & fideicom.

Iulia Seuera, cum L. Iulio Accepto F. Inscript. ant. pag. 318.

Iulio Seuero rescripsere Seuerus & Anton. ad S.C. Turpil. Pand. 48.

IVLIVS SOLINVS, scripsit rerū orbis memorabilium collectanea ad Auitum, dictus Plinii simia. Nominatur autem id opus epistola eius priore Polyhistor. Sunt qui natione Græcum faciant. Sed ea sententia ipsius Solini auctoritate refellitur cap. 2. 16. 36. 47. 53. 57.

C. Iulius Solon, homo ignobilis, cū consumtis bonis sub Commodo in Senatum cooptatus esset, notatus est ioco, vt qui spoliatus facultatib. in Senatū relegatus esset. Occisus est postea a Seuero. Dion.

Iulius Sofianus, veteranus, citatur Vlpiano Pand. 49. tit. 18.

Iulius Tarentinus Hadrianum accessit per libellum. ff. de re iudicata. Callistratus.

Iuliæ Tarentinæ rescripsit Hadrianus. Pand. de re iudicata.

Iuliæ Sp. F. Thaidi. Haue Thais. Dii benefaciant. Extat apud Victoriū in 8. epist. Cic.

Tib. Iulius Thrasius. Inscrip. ant. p. 108.

Iulius Tutor Treuir, ripæ Rheni a Vitellio præfectus, rebellionē aduersus Romanos adiuuit. Tacitus 20. Forsan de eodem Inscript. ant. pag. 398.

C. Iulius Vectius. Ibidem pag. 318.

Iulius Vehitus. pag. 227.

Iulius Atticus Vestinus, gessit Consulatum cum Silio Nerua sub Nerone. A quo ex intima sodalitate in odium vocatus, immisso Tribuno necatur. Tacitus lib. 15.

Iulius Vestinus, Sophista, scripsit epitomē glossarum Pamphili li. 4. & alia. Suid. Ἰούλιος.

Iulius Viator, Eques Rom. e Vocontiorū gente fœderata, in pupillaribus annis aquæ subter cutē fusæ morbo prohibitus humore a medicis, fertur naturā feciſſe cōsuetudine, atq; in senecta caruisse potu. Plin. 7. c. 81

Viator, præses Hispaniæ. Sic habet Martyrologium nostrum 23. Nouembris.

Viatori & Pontię rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 22. (MCCXLVIII.

Viator, Consul sub Anastasio ann. V.C.

Iulius Victor. Inscript. ant. pag. 421.

L. IVLIVS VINDEX, cæsus a Virginio Rufo cū 20. millib. Gallorum. Plutarchus in Galba. Plinius scribit, illū in captatione testamenti sic lenocinatum, vt cuminum bibens pallorem sibi velut ægrotantis induxerit, libro 20. cap. 14.

Iulia Vitalis, cum Sex. Attio Marcello coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 178.

Iulius Vrsus cum Quintilla floruit temporib. Pōponii I.C. ff. Si seruit° vindicetur.

¶ Iuli°, amicus Martialis. de hoc li. 9. & 12.

IVLIANI.

Iulianus & Regillus, Præfecti præt. sub Cōmodo, & ab eodem cæsi. Capitolinus.

IVLIANVS Imperator, qui successit Pertinaci. quæratur in Didiis.

Iulianus, Præfectus Macrini, occisus a militibus. Capitolinus.

Iulianus, in Italia sub Diocletiano dictus Imperator, rebus desperatis, icto per costas pugione, in ignem se abiecit. Aurel. Victor.

IVLIANVS, Augustus, qui successit Constantio Augusto, quæratur in Flauiis Constantinis. De hoc extat inscriptio in monumētis Italicis pag. 164. Fl. Cl. Iuliano. ¶ Vide Suidam, Zosimum, &c. item Carolum Sigonium libr. 6. de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Iulianus, huius Iuliani Imperatoris auūculus, homo impius, & Ecclesiæ persecutor, cum post multas iniurias in æde sacra contra altare minxisset, pereussus diuinitus, viscerib. putrefactis interiit. Historiæ tripartitæ lib. 6. cap. 10. & 32.

C. Iulianus Cecius Ant. F. Inscript. antiq. pag. 211.

Cl. Iulianus, praefectus annonæ sub Seuero. Ibidem pag. 249.

Iulianus Donatus, sub Marco & Cõmodo a latronib. cõsect⁹ est. ff. 29. de SC. Sylla. l. 2

A. Iuliano referunt Seuerus & Antoninus. ff. 48. de bonis eorum, qui ante sententiã mortẽ sibi cõsciuerunt. Martian⁹.

Iulianæ referipserunt Diocletianus & Max. AA. 1. C. de iuris & facti ignorantia.

Iulianus, Centurio sub Tito Cæsare, periit in oppugnatione Hierosolymorũ Hegesip. 5. c. 30. Iosephus belli Iudaici lib. 7. c. 3. Refertur ibi mirifica eius fortitudo & audacia.

Iulianus, tempore Hieronymi post duas filiolas Faustinam vxorem extulit. Soror illi Vera, frater Ausonius fuit. Extat ad hunc Iulianum epistola Hieronymi.

Iulianus Diaconus, alius ab illo, ad quẽ similiter extat Hieronymi epistola, in qua meminit sororis suæ, vt in virginitate perseuerantis.

Iulian⁹, Episcopus Capuanus, aduersarius & obtrectator Augustioi. De hoc Gennad.

Iuliano & Ammiano rescribit Alexander Imp. 4. Cod. tit. 30.

Iuliano & Paulo, AA. & CC. ibi. tit. 31.

Iulianæ, matri Demetriadis virginis, scribit D. Augustinus.

Iulianus, Chaldæus Philosophus, scripsit de Dæmonibus lib. 4. Ἀνθρώπων δὲ ὅτι φυλακτήριον ἕκαστον μέρος, οἷον τὰ πλατυεργικὰ Χαλδαϊκά, vt Suidas.

Iulianus, superioris F. cognomẽto Theurgos, scripsit & ipse θεουργικὰ πλατικὰ λόγια δ'. ἐν ἅπασι, ὃ ἅπασι τοῖς πιεῖν βουλομένοις κρύφια παραδίδωσι. Auctor idem Suidas.

Iulianus, Sophista, & alter hæreticus, memorantur ab eodem Suida.

Iulian⁹ Domitiani dux, vicit Dacos. Diõ.

Iuliana, virgo & Martyr, primum ab impio patre Africano torta, deinde a præfecto Enlasio, sub Maximiano Imp. Nicomediæ coronata, translata paulo post in Campaniam. Colitur 16. Februarii.

¶ C. Iulianvs Iulius, cum Iulianiis filiis, refertur Inscript. ant. pag. 428.

Ivnii Bruti.

¶ Variat Cõstantinus Manasses p. 45. & seq.

L. Ivnivs M. F. quem vna cum maiore natu filio Tarquinius Superbus occidit, primus omnium dictus cognomento Brvtvs, quod socordiam & amentiam, simularet, sorore Tarquinii genitus, Reges expulit, ipse primus Consul factus est, an. V. C. secundũ Liuiũ & Dionysium CCXLV. iuxta supputationẽ aliorũ an. CCXLIIII. Filios duos T. & Tib. ex Vitellia cõiuge, quod Tarquiniis reducẽdis studerẽt, securi percussit. Plura de illo referuntur cũ ab aliis historiæ Rom. conditoribus, tum ab autore virorum illustrium. Plutarchus in M. Bruto statuã illi in Capitolio inter Reges ex ære politã scribit, strictum ensem manu gestantẽ, quod Tarquinios constanter eiecisset. Potidonius Philosophus apud eundem Plutarchũ, filiũ asserit reliquile superstitẽ, a quo deinceps familiæ posteritas propagata sit. Cõuenit Cicero Philipp. 1. L. Brutus, inquit, qui & ipse regio dominatu rẽpub. liberauit, ad similẽ virtutẽ, & simile factum stirpẽ iã prope io quingẽtesimũ annũ propagauit. Sed potior est apud oos sentẽtia & auctoritas Diooysii, qui sine liberis illũ decessisse tradit, fuitleq; patricii generis, cẽteros vero Iunios & Brutos, oẽs plebeios, nec vllos nisi plebeios magistratus gessisse, donec tandẽ plebi Cõsuiatu cõcesso, illũ quoque hooorẽ coniecuti sunt. Nec discrepat Diõ lib. 44. q de M. Bruto, Cæsaris percussore, cõmentũ istud populũ Rom. tradit, vt ad liberandã patriã veteris Bruti exẽplo is animaretur. Inter eos qui Romę collegis magistratũ abrogarũt, Brutus hic primus extitit. Quade re explicãs Iulius Obseq. sub finem: Cõstat, ioquit, neminẽ, qui magistratum collegæ abitulerat, annũ vixisse, &c.

D. Iunius Brutus Scæua, M. Equit. an. V. C. CCCCXVI. decimoterrio post Consul Vestinos cecidit, agris illorũ vastatis, ac oppidis aliquot expugnatis. Liuius lib. 8.

D. Iunius Brutus Scæua, haud dubie superioris F. Cõsul an. V. C. CCCCLXI. memoratur Liuio in fine li. 10. ¶ Vide an idẽ sit, de quo Fragm. Sex. Põpeii p. 148. Nã indicatum ibi tempus pertinet ad ann. CCCCXLII.

D. Iunius Brutus, primus gladiatorium munus in honorẽ defuncti patris dedit an. V. C. CCCCLXXXIX. teste Liuio lib. 16. Valerius Max. fratrem illi M. Brutum adiungit lib. 2. cap. 1.

D. Iunius Brutus, lectus Triumuir ad deducendam coloniam Sipuntum ann. V. C. DLX. P. Scipiooe Africano iterũ & T. Sẽp. Longo Cos. Liuius 34. Idem puro fuit legatus App. Pulchri Cos. præpositus ab eodẽ ostio Vulturni, cum cœpta esset obsideri Capua, ann. DXLII. Liuius 25.

D. Iunius Brutus, cogoomẽto Callaicus, Consul

Consul ann. V. C. DCXVI. Callecos & Lusitanos ad Oceanum vsq; domuit. Cũ exercitus fluuium Obliuionem transire nollet, raptum signifero signum ipse transtulit, & secum se persuasit. Liuius 55. & 56. Accium Poetam familiarẽ habuit, ipse Græcis Latinisque litteris satis doctus, vt scribit Cicero in Bruto. Agit de eodem Valerius lib. 8. c. 15. Plin. lib. 36. c. 5. meminit templi ab eo constructi apud Circum ad Lauicanã portam eunti. Cicero loco proxime citato M. filium vocat, Velleius etiã A. prænomine, idque quemadmodum opinatur Carolus Sigonius, propter adoptionem. siquidẽ in veteribus aliquot nũmis argenteis legitur: A. Posthumus Albinus Consul, Bruti F.

M. Iunius Brutus, vir Prætorius & I. C. citatur Ciceroni officiorum & de Oratore 2. Tres de iure ciuili scriptos a se libros reliquit. Citatur etiam a Paulo vna cũ Manilio l. possideri ff. de acquir. vel amit. possess.

M. Iunius Brutus, Iureconsulti F. quod accusationes factitaret, Accusator dictus est. M. Cicero in Bruto & Off. 2. Crassum Oratorẽ ob columnas marmoreas in iurgis Venerem Palatinam vocauit. Plin. 36. c. 1. Cum contra Crassum in quadã actione duos lectores excitasset, ille vicissim tres induxit, totidem patris cõmentariis bonorũ decoctionẽ exprobrãtes. Cicero 2. de Oratore. Nescio nũ idẽ sit, qui deducta Capuã colonia, cũ omnibus suis in ea re sociis periit, vt est apud Ciceronem cõtra P. Rullũ.

D. Iunius D. F. D. N. Brutus, vir Græcis litteris doctus & Latinis, Consulatũ gessit an. V. C. DCLXXVII. Meminit eius Cicero in Bruto.

IVNII Bruti Bubulci.

Iuniorũ familiæ Bubulcum nominauerũt, q. bub⁹ optime vteretur. Plin. li. 18. c. 3.

C. Iunius C. F. C. N. Brutus Bubulcus, vir reb. gestis & honorib. clarus inter summos ciues enituit. Equitũ namq; magisterium, Consulatus 3. Dictaturas 2. & Censurã obtinuit. Vicit Æquos, deq; iis triumphũ duxit. Ædẽ Salutis, quã Cõsul vouerat, Cẽsor locauerat, Dictator dedicauit. Liu. 9. & 10.

C. Iunius Brutus Bubulcus, superioris F. bis Consulatu gesto, triumphauit de Brutiis & Lucanis, vt tradunt tabulæ Capitolinæ.

¶ M. Iunius Brutus, percussoris Cæsaris pater, Marianas partes secutus, a Pompeio victus, ꝓfligatusq; est. Post mortẽ Syllæ cũ Lepidus Cõsul bellũ redintegrasset, Brut⁹, qui Galliã Cisalpinã Lepidi nomine tenebat, a Põpeio Mutinæ obsidione clauditur, & quidẽ arcta ac diuturna: in qua siue spõte, siue animos militũ mutatos cernens, suã militumq; salutẽ Pompeio cõmisit. Dimissus inde, cũ ad Padũ peruenisset, postridie per Geminiũ Pompeii iussu interemtus est, non sine sugillatione Pompeii, vt qui perfide & crudeliter virũ occidisset. Cicero Brutũ hũc nõ modo acutũ Oratorẽ, sed etiã iuris publici & priuati peritũ fuisse refert. Vxorẽ habuit Seruiliã, Catonis sororẽ, parũ sane pudicã, ex qua filiũ M. Brutũ & duas filias Iunias suscepit. Harũ altera M. Lepidi Triũuiri coniunx, Lepidiq; iunioris mater extitit, altera C. Cassio nupta 64. annis fratri superstes fuit, teste Tacito in fine 3. Vtra tertia fuerit, in quam iocatus est Cicero (locus est apud Macrobium lib. 2. Saturnal. capite 2.) non facile dixerim.

M. IVNIVS BRVTVS, vir summæ grauitatis, & si vnũ eius facinus excipias, quo se suosq; perdidit, cætera valde bonus & laude dignus. Exorto bello ciuili, Pompeiũ quãquam patris interfectorẽ, q. tamẽ partes illius iustiores statueret, secutus est. A pugna Pharsalica nõ tantũ conseruatus a Cæsare, verũ etiã inter amicos habitus, Galliã Cisalpinã obtinuit, idq; per tẽpus belli Africani. Post Cęsaris ex Hispania reditũ vrbana Prętura ornatus, per Cassiũ, dolentẽ sibi primũ locũ denegatum, seductus, in Cæsaris necẽ conspirauit. Qua patrata cũ in vrbe se ruto non fore videret, fuga sibi cum cæteris cõiuratis cõsuluit, nec multo post comparatis exercitibus, cum Cassio in Philippis ab Antonio & Cæsare victus, necem sibi cõsciuit, annos natus quadraginta. Vxor illi fuit Portia, Catonis auunculi filia. Ipse ab auunculo Cn. Seruilio Cępione adoptatus, Cn. Cępio Brutus appellatus est. etũ Philipp. 10. prænomẽ illi nõ Cn. sed Q. datur. De studio eius erga Philosophiã, & de dicẽdi genere, quod amauit elegans & breue, legantur Cicero, Quintilianus & Plutarchus in eius vita. Scripsit epitomẽ Polybii, similiter annaliũ Cælianorũ, sed & epistol. Græcas reliqr, quæ adhuc exrant. Vide Suidam Βρ.

¶ D. IVNIVS BRVTVS ALBINVS, & ipse vnus ex percussorib. Cæsaris, post pugnam Mutinensẽ, cũ psequi vellet Antoniũ, desertus a legionib. Antonii iussu cæsus est, cũ esset Cõsul designatus, & a Cæsare inter secũdos hęredes adscript⁹. Fusius de hoc egimus in enarratione lib. 11. epist. Ciceronis.

L. Iunius Brutus, cæsus est a Pompeio Lilybei in dissensione Marlana. Liuius 89.

L. Iunius Brutus, Eques Romanus, cuius cum patre Cicero amicitiã sibi fuisse scribit, epistolarum 13. ad Acilium.

Iunius Brutus, Philippensis amator pueri, cui ex se cognomentum dedit. Plinius 34. cap. 8.

IVNII alii, secundum cognomenta digesti.

Iunio Auito L. Aproniano Cos. edictum a D. Augusto propositum scribit Paulus I. C. Pand. 48. de quæstionibus.

Iunii Auiti, Ædilitatis candidati, obitum deflet Plinius epistolarum lib. 8.

P. Iunius P. L. Aptus, cum Valeria Maxima vxore, memoratur Inscript. ant. pagina 75.

Iunius Balbus, Gordiani seniotis A. in Metia filia gener. Capitolinus.

Iunius Bassus, homo inprimis dicax, asinus albus dictus. Quintilianus lib. 6. cap. 4. Quærente Domitia Passieni, quod incusans ipsius sordes, calceos eam veteres diceret vendere solere: non Hercules, inquit Bassus, hoc vnquam dixi, sed emere te solere. Ibidem.

Iunius Blæsus, auunculus Seiani, Proconsul Africæ, ornamenta triumphalia cũ appellatione imperatoria meruit. Vide Paterculum & Tacitum in fine 3. Filium superstitem reliquit. Meminit Suidas Ἀνίους.

Iunius Blæsus F. vropinor, Lugdunensis Galliæ rector, in vrbe iussu Vitellii veneno rollitur: cuius & vox audita est, cum extinctum spectasset, se pauisse oculos, spectata inimici morte. Fuit autem hic Blæsus super natalium claritudinem, & morum elegantiam, fide firma & integra. Cornelius Tacitus libr. 19.

Iunius Brocchus, præfectus Illyrici sub Claudio II. A. Trebellius Pollio.

Iunius Calphurnius Cato, Imperatori ad memoriam dictabat. Vopiscus.

Iunia Caluina, quæratur in Syllanis.

Iunius Cerealis, filiũ habuit Iunium Simonidẽ, cui Hadrianus Imp. rogatus hæreditatem ex fideicommisso restituit. Pandect. 36. ad SC. Trebel.

Iunius Cæsonius Nicomachus, quæratur in memor. antiquis pag. 216.

Iunius Colo, procurator Claudii. Tacitus lib. 12. Dioni est Ἰούνιος Κόλων. Cilones autẽ vocari homines angusti capitis & longi, auctor est Velius Longus.

Iunius Cordus, Historicus, reprehenditur a Capitolino tanquam friuolarum rerum persecutor, in Macrino & Albino.

IVNIOS CORVNCANOS Camerio in vrbem venisse, docet Claudius Cæsar apud Tacitum lib. 11. Cæterum P. & T. Iunii Coruncani, legati P. R. ab Teuca, Illyriorum regina, interemti sunt, quibus ob id statuæ publice positæ. Plinius 34 cap. 6. T. etiam Consul fuit per bellum Tarentinum anno vrbis conditæ CCCCLXXIII. egitque triũphum de Volsinienſibus Hetruriæ populo. Præterea primus ex plebe P. M. creatus est, Liuius 18. Velleius Paterculus volumine posteriore sub finem, Polybius & tabulæ Capitolinæ, quæ etiam Dictatorẽ fuisse tradunt an. DVII.

¶ Iunii Diophanti epistola ad Pomponium I. C. subücitur ab ipso Pomponio. ff. de minoribus 25. annis L. 50.

Iunius Donatus, præfectus vrbis sub Valeriano fuit.

¶ Iunio Epigono Chrestus lib. patrono b. m. de se. Hæc inscriptio extat Romæ in æde S. Mariæ de cælis. Inscript. ant. pagina 309. Refertur & a Carolo Sigonio.

¶ Iunia Fadilla, proneptis Antonini, desponsata Maximino iuniori, quam postea accepit Toxotius, eiusdem familiæ Senator, qui periit post Præturam. Capitolinus in Maximino iniore.

Iunius Faustinus, Præfectus vrbis sub Diuis fratribus, quem & amicum suũ vocant, Pandect. 49. de appellationibus & relationibus.

IVNII Galliones.

Iunius Gallio, pater, subinde citatur a Seneca, vt nobilis declamator. Meminit eius etiam vt Oratoris Fabius, quẽ de Rhetorica nonnihil scripsisse tradit lib. 3. capite 1. Plerique illius esse putant libros ad Herennium. De hoc ipso forte Cicero ad Att. lib. 11. epistola, Cephalio mihi: Gallionis, inquit, hæreditatem creui. Gallionis tinnitus improbantur apud Tacitum, quemadmodum Mœcenatis calamistri, in de claris Oratoribus.

Iunius Gallio, sub Tiberio ob adulationem importunam curia & Italia exactus, deinde in vrbem retractus, in domib. magistratuũ custodiæ mancipatur. Corn. Tacitus lib. 5.

Iunius

Iunius Gallio, Procõsul Achaiæ sub Claudio, vel certe sub Nerone asseritur Act. c. 18.

Gallionẽ, fratrẽ Senecæ, q̃re in Annæis.

Gallio citatur a Plinio libr. 1. in nomenclatura lib. 20. Orator ne ille pater, an filius, an alius, incertum.

Iuniæ Geminæ M. F. Hæc inscriptio extat Romæ in Ecclesia S. Benedicti. Inscrip. ant. pag. 395.

Iunius Gracchus, aduocatur Varroni lib. 5. de ling. Lat.

Iunius Gracchanus I. C. citatur Pand. 1. de off. quæst. scripsit de potestatibus. Meminit Censorinus cap 20.

Iunius quidam, Gracchanus ab amicitia C. Gracchi dictus. Plinius 33. cap. 2. Citatur vt scriptor.

¶ Iunius Hasta, refertur Paulo Pand. ad legem Corn. de sicariis, vtpote ad quẽ data sit Constitutio D. Hadriani.

¶ D. Ivnivs Ivvenalis, Poeta, Satyrarum scriptor, patria fuit Aquinas. Floruit sub Domitiano. Quidã auctores sunt, illũ ad Neruæ & Traiani tẽpora peruenisse, cõtra nõnulli per speciem honoris in vltimas Ægypti partes remotum a Domitiano, ibidẽ periisse tradunt. Vide Suidam. Cultum magnopere a Martiale testatur epigrãma:

Cum Iuuenale meo quæ me commitere tentas
Quid non audebis perfida lingua loqui?

¶ Iunius Lupus, Senator sub Claudio, cui ob intentatam accusationem Vitellio aqua & igni interdictum est. Tacitus 12.

Iunio Lupo rescripsit Imp. vt habet Vlpianus ff. 28. de vulg. & pup. substitutio. l. 2.

¶ Iunius Marullus, Consul sub Nerone. Corn. Tacitus lib. 14.

Iunius Mauricus & Iunius Rusticus fratres fuere, quorum prior vir grauis & constans, Neruæ Imperatori, quod Catullum Messalinum, fœuissimũ Senatorẽ, foueret, exprobrauit. Nã a Domitiano in exilium pulsus, principatu eius redierat, vt Plin. lib. 1. epist. 5. De vtroq; idem Plinius epistolarum 4. ad Sempronium.

Iunio Mauricio rescripsit D. Pius Pand. 36. Vt legatorũ seu fideicommissi nomine caueatur.

Iunium Maximum, rectorem Dalmatiæ sub Domitiano, celebrat Statius Syluarum 1. Laudat inibi studia eius, atque etiam patrem, qui Sarmatas repressérit.

M. Iunius Maximus, Consul secundum sub Diocletiano, collega Velii Aquilii, vt liquet ex inscriptione vetusta, quæ extat apud Volaterranum lib. Philologiæ 29. sub finem. Fuit & præfectus præt. sub eodem principe.

Iunius Messala, Consul sub Probo anno V. C. Mxxx. Huius F. opinor, omne patrimoniũ in ludos scenicos profudit. Vopiscus in Carino.

L. Ivnivs Moderatvs Colvmella, temporibus Claudii scripsit de vniuersa re rustica lib. 12. ad P. Syluium. Scripsit item librum lustrationum, sacrificiorum priscorum pro frugibus, & libros aduersus Chaldæos & astrologos, vt fatetur tt. c. 1. Genere fuit Gaditanus, quod cũ in aliis locis, tũ potissimum lib. 10. testatur, sic canens:

Et mea, quam generant Tartessi littora Gades.

Meminit Senecæ, meminit Cornelii Celti sæpius & honorifice, vt coętanei sui. De patruo suo, M. Columella, agit lib. 2. capite 16. lib. 5. cap. 5. lib. 12. cap. 21. & 43.

M. Iunius Montanus, cum Vlpia Moracina cõiuge, refertur in antiquis inscriptionibus pag. 263.

¶ Iunius Nouatus, e plebe vir, pecunia ab Augusto mulctatus est, quod Agrippæ iuuenis nomine asperrimam de se epistolã in vulgus edidisset. Suetonius.

Iunius Otho, refertur a Seneca inter declamatores suæ ætatis. Scripsit quatuor libros colorum, quos Gallio solitus est Antiphontis libros vocare, tantum in illis somniorũ esse. Seneca Declamat. 2. declam. 1. Idem lib. 2. Contr. 1. in eundem venustũ Scauri iocum habet. Cum illi ludum litterarium exercere vetus ars esset, Seiani potentia, Senator, Tiberii fauore etiam Prætor factus est. Tacitus lib. 3.

Iunius Otho, fors F. Trib. pl. sub finem Tiberii vitæ damnatur exilio. Tacitus 5.

¶ Iunius Palmatus, sub Alexandro in Armenia rem feliciter gessit. Lampridius in Alexandro.

L. Iunius Patietus, adhæsit Cæsari in bello ciuili. Meminit eius Cicero Epistolarum lib. 6 ad Leptam, & 12. ad Atticum prima, & Cæsar Commentario sexto. Nescio, an idem sit, qui Cælio epist. 9. & lib. epistolarũ 12. epistola 15. Ciceroni Patiscus vocatur, quomodo & apud Appianum lib. 2.

Iunius Paulin⁹, assentator Caracallę. Diõ.

D. Iunius Pera & N. Fabius Pictor, Consules an. V. C. CCCCLXXXVII. bis in eo magistratu triumpharũt, primum de Sassinatibus, dein de Salentinis Messapiisque, vt habent tabulæ Capitolinæ.

M. Iunius Pera, Consulatum administrauit ann. V.C.DXXIII. Quinto anno post obiuit Censuram cum Claudio Cenione. dein anno 9. ann. vero V.C.DXXXVII. Dictator ex auctoritate patrũ dictus, accepta clade apud Cannas 8. millia seruorum publice empta armauit, Magistrum Equitũ T. Sempron. Gracchũ, Consulẽ creauit. Liuius lib. 22. Valerius lib. 7. cap. 6.

T. Iunius Philopœmen, quod patronũ suum in proscriptione Triumuirali occultasset, ab Augusto Cæsare equestri dignitate ornatus est, Sueton. & Dion, qui lib. 47. T. Iunio patrono coniugem fuisse scribit Tanusiam, eius consilii authorem.

Iunius Piscículus, proscriptus a Triumuiris, quomodo per libertum seruatus sit, narrat Appianus lib. 4.

Iunius Piscículus, Eques Rom. qui ad ædem Felicitatis vnam Thespiadũ amauit, vt ex autoritate Varronis tradit Plinius lib. 36. c. 5. Diuersus ne sit a superiori, an idem, nondum satis compertum habeo.

IVNII Pœni Brutorum fuere gentiles, vt Cicero in Bruto.

M. Iunius Pœnus, Ædilis plebis ann. V. C. DXLIX. Scipione Africano secundum Consule, quadriennio post Prætoram & vrbanam iurisdictionem obtinuit. Liuius 29. & 30.

M. Iunius Pœnus, Prætor an. vrb. cond. DLXXXI. sexto anno post Consul Pisas fortitus est, Q. Ælius collega Galliam tenuit. Ambo simul agrum Ligurum populati, nullam rem memorabilem gesserunt. Pœni & Ælii Cõsulatus meminit Cic. in Brut.

M. Iunius Pœnus, Trib. pl. M. Lepido L. Oreste Cos. (is erat an. V.C.DCXXVII.) & in eo honore aduersarius C. Gracchi, mortuus est Ædilitius. Vide Ciceronẽ in Bruto.

L. Iunio L. F. Sabatina Pollioni Aromatario, &c. L. Iunius L. F. Syuaricus Aromat. fratri optimo pientissimo fecit. Manutius in Orthographia in voco Pollio.

¶ Iunius Posthumius, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno, qui Gallias per septem annos tenuit, interemtus demum a Lolliano. Filium habuit eiusdẽ nominis, qui vna cum patre periit, acutus & disertus declamator. Trebell. Pollio.

Iunius Priscus, Prætor sub Caio, accusatus quidem aliis de rebus, propter opes periit. Cuius innocentiam cum postea cõperisset Caius, mirificam vocem emisit, decoptum se dicẽs, & frustra periisse, cum viuere illi licuisset. Dion lib. 58.

L. Iunius Pullus, Consul an. V. C. DXL. bello Punico primo, quod neglectis auspiciis classem tẽpestate amisisset, damnationis ignominiam voluntaria morte præuenit. Valerius 1. cap. 4.

¶ Iunius Quintilianus, Consulatũ gessit cum Sex. Nonio Celere sub D. Claudio, teste Frontino.

¶ Iunio Rufino, Procõsuli Macedoniæ, rescripsit Hadrianus. Extat eius epistolæ fragmentum Pand. 22. tit. de testibus, sumtũ ex libro Callistrati de cognitionibus 4.

Iunius Rufinus, præfectus vigilum sub Seuero & Anton. qui illi rescripsere, teste Vlpiano de off. Prætoris.

Iunius Rusticus, componendis patrum actis delectus est a Tiberio. Corn. Tacit. 5.

Iunius Rusticus, cæsus est a Domitiano, quod Thraseæ, Pæti & Heluidii Prisci laudes edidisset, appellaretq; eos sanctissimos viros: cuius criminis occasione idem Imperator Philosophos omnes vrbe Italiaque summouit. Auctor Suetonius: a quo vt Tacitus variare videatur, ostendimus in Rustico Aruleno & Herennio Senecione. Habet insigne eius factum Plutarchus de curiositate. ¶ Cæterum proculdubio idẽ est cum Rustico Aruleno, vt nomen tantummodo diuulsum, & integrum statuamus, L. Iunius Arulenus Rusticus. Sequitur eandẽ sententiam I. Lipsius.

Iunius Rusticus, Stoicus, allus ab superiore, præceptor Antonini Philosophi, domi militiæq; multũ potuit, quẽ idẽ Imperator cũ primis reuerebatur, omnia illi cõsilia & publica & priuata communicans, cui ante præfect. præt. oseulũ dabat, quẽ & Consulẽ iterũ designauit, & post obitũ statuas illi a Senatu postulauit. Capitolinus. Citatur ff. lib. 49. tit. 1. l. 1. vt præfectus vrbis.

Iunia Rustica D.F. Sacerdos perpetua & prima in municipio Cartimitanorũ, refertur vna cũ C. Fabio Fabiano marito & C. Fabio Iuniano F. Inscript. ant. pag. 9.

Iunius Saturninus, citatur vt scriptor a Suetonio in Augusto.

Iunius Seuerus, cõtubernalis Commodi missus est ab illo successor in Britanniã Clodio Albino. Capitolinus.

Iunius Subura, citatur a Varrone libr. 4. de ling. Lat.

IVNII Syllani.

M. Iunius Syllanus, præfectus Neapolitanorum

¶ Nomen Syllanus scribunt alii i. Lat. & Ivno, vt sit a Silo, non a Syla.

tanorum in bello Punico secundo fuit. Inde Prætor creatus in annum V. C. DXLII. Consulibus, gesturis in Hannibalem bellum, adiunctus est, datus postea collega & adiutor P. Scipioni Africano, eunti cum proconsulari imperio in Hispaniam. Periit demum in pugna contra Boios, cum esset Præfectus sub M. Marcello Consule.

D. Iunius Syllanus, homo sapientiæ cõpositissimæ, Magonis Pœni 28. volumina de Agricultura, excisa Carthagine, iussu Senatus in Latinam linguam transtulit. C. Plinius lib. 18. cap. 3.

D. Iunius Syllanus, adoptatus a D. Syllano e Manlia familia, quod Prætor Macedoniam prouinciam spoliasset, damnatus a patre T. Manlio Torquato, qui cum Cn. Octauio Consulatum gessit, suspendio vitam finiuit. Liuius 54. Val. Max. 5. cap. 4. Pertinet eodem locus Ciceronis lib. 1. de Finibus.

M. Iunius Syllanus, Consul anno V. C. DCXLIIII. victus est a Cimbris in Gallia. Eo nomine cum esset accusatus a Trib. pl. Cn. Domitio, plenissime absolutus est. Liuius 65. & Ascon. Pedianus.

L. Iunius Syllanus, Proconsul an. V. C. DCLXXVIII. memoratur C. Plinio naturalis historiæ lib. 2. cap. 35.

D. Iunius Syllanus M. F. teste Dione, Consulatum gessit cum L. Muræna anno V. C. DCXCI. vitricus M Bruti. habuit enim Seruiliam, Catonis sororem, Bruti matrem, coniugem, vt tradit Plutarchus in Catone. Decessit per tempus belli ciuilis, certe ante Hirtium & Pansam Coss. vt liquet ex Philippica 2.

M. Iunius Syllanus, Cæsaris in Gallia legatus, vt habet eius belli cõmentarius 6. Post eædem Cæsaris cum M. Lepido in Galliam concessit, indeque per obsidionis Mutinæ tempus cum parte copiarum in Italiam a Lepido missus, non ignarus quid sentiret Lepidus, ad Antonium se contulit. Non multo post Lepidus Ciceroni scribens, Syllanum & Culeonem discessisse ab Antonio memorat, quibus ille quidẽ ignouerit, sed quos in castris non habeat, neque vlli negotio præfecerit. Hac Lepidi notatione, seu alia maiori quapiam iniuria irritatus, ad Pompeium in Siciliam se contulit: vnde facta inter Pompeium & Triumuiros pace, cum multis aliis in vrbem rediit, quem Cæsar Augustus, gestu-

¶ Dion lib. 46. Plutarchus in Antonio.

rus Consulatum nonum, collegam sibi assciuit in annum V. C. DCCXXIX.

C. Iunius Syllanus C. F. authore Dione, Consul itidem sub Augusto fuit ann. V. C. DCCXXXVII. Arbitror Marci fratrem patruelem fuisse. Fuerit ne hic Creticus ille, quem præpositum Syriæ Tiberius amouit, vt Pisonem Germanico infestum substitueret, ignoro.

C. Iunius Syllanus C. F. M. N. Consul sub Augusto ann. V. C. DCCLXII. Postulatus repetundarum ab Asianis, quorũ Proconsul fuerat, a Tiberio in exilium actus est. Tacitus lib. 3. Soror illi fuit Torquata. De hac opinor intelligendam inscriptionẽ apud Io. Bar. Marhanum lib. 4. P. Corn. P. F. Dolabella Cos. C. Iunius C. F. Syllanus Flamen Martialis ex S C. faciund. curauerunt, idemque probauerunt.

M. Iunius Syllanus, vir nobilis & eloquens, Consul sub Tiberio anno V. C. DCCLXXI. Proconsul Africæ sub Caio, cuius etsi socer esset, collocata ipsi Iunia Claudilla F. tamen ab eodem ad mortem, secandasque nouacula fauces, adactus est. Auctores sunt Suetonius, Tacitus, Dion, item Philo de legatione ad Caium.

D. Iunius Syllanus, M. frater, & in nepte Augusti adulter, in voluntarium concessit exilium, rediitque sub Tiberio per preces fratris. Corn. Tacitus lib. 3.

App. Ivnivs Syllanvs, ducta Aemilia Lepida, Augusti pronepte, M. & L. Iunios Syllanos ex ea sustulit. Consulatu gesto sub Tiberio ann. V. C. DCCLXXX. ab Imp. Claudio, cuius consocer erat, occisus est. Vide Dionem lib. 60. vbi ex Hispania reuocato collocatã a Claudio Messalinæ vxoris matrem tradit. Hæc est Lepida, amita Neronis Imp. de qua alibi a nobis dictum.

M. Iunius Syllanus, Augusti abnepos, eodem anno in lucem editus, quo Augustus excessit, vir Consularis, tam mansuetus & segnis fuit, vt C. Cæsar auream pecudem appellare solitus sit. Sublatus est per venenum fraude Agrippinæ, matris Neronis, cum Asiam ex Consulatu sortitus administraret. Tacitus 13.

L. Iunius Syllanus M. F. destinatus a Claudio gener, per dolum Agrippinæ ab affinitate depulsus, ipso die nuptiarũ Claudii & Agrippinæ mortem sibi consciuit. Tacitus 12.

Ivnia Calvina M. & L. soror,

Augusti & ipsa abneptis, per Agrippinam Italia pulsa, & post eius interitum a Nerone restituta, vitam ad extrema Vespasiani tempora produxit.

Duo Iunii Syllani, fratres, Augusti atnepotes, & soror Lepida, arneptis, ex superioribus descendere, haud dubie M. liberi. Torquatus, alter fratrum, a Nerone ad interscindendas brachiorum venas cōpulsus est. Tacitus 15.

L. Syllanus, Torquati fraire genitus, Augusti trinepos, a Nerone primum cum amita Lepida pulsus vrbe, deinde occisus est. De patre nihil vsquam prætera legimus. Fusius de hisce Syllanis, Augusti posteris, in gentis Cæsarum descriptione disseruimus.

D. Iunius Syllanus, fors App. F. M. fr. sed ex alia maire, Consulatum gessit sub Claudio, ann. V. C. DCCCV.

Iunia Syllana, D. soror vel F. genere, forma & lasciuia insignis, C. Silii coniugio per Messalinam, quæ Silium adulterum deperibat, pulsa, & ab Agrippina in exilium acta, in eodē decessit. Tacitus 13. & 14.

Tres Syllani, Consules ordinarii sub Commodo leguntur fuisse, anno videlicet V. C. DCCCCXL. & DCCCCXLI. haud dubie gentis Iuniæ. Lampridius tamen in vita Commodi, Seruilium & Dulium Syllanos cum suis, si modo locus recte habet, occisos a Commodo tradit.

Iunius Syllanus, Consul sub Maximino fuit, autore Capitolino.

Syllano rescribunt Valerius & Gal. AA. 9. Cod. rit. 45. ad S C. Turpill.

Syllano alii AA. & CC. 6. Cod. tit. 57.

¶ Iunius Tertullus, præfectus fuit vrbi sub Constantino.

Iunio Tertulliano rescripserūt Seuerus & Anto. Pand. 38. ad S C. Tertul. & Orph.

Iunius Tiberianus, bis Consul, primum sub Probo A. iterum sub Diocletiano, & Præfect. vrbi sub eodē. Vopiscus in Aurel.

Innius Toxotius, ducta Iunia Fadilla, Prætorius periit. Scripsit poemata. Capitolinus in Maximinis.

Iunius Toxitius, homo paganus, ex Paula coniuge quam tantopere laudat Hieronymus, sustulit Blæsillam, Paulinam, Rufinam, Eustochium, quæ & Iulia dicta est, filias, & Toxotium filium.

Iunius Toxotius F. Læiam vxorem duxit, ex qua suscepit Paulam, Paulæ superioris neptem, & ipse primum paganus.

¶ A. Iunius Valens, Centurio in prætorio Augusti prodigiosę fortitudinis, de quo vide Plinium lib. 7. cap. 20.

Iunius Vergilianus, Senator, occisus a Claudio. Tacitus in fine 11.

Iunius Zeno, vixit sub Marco Imp. Pand. 28. tit. 4.

IVNII sine cognomentis.

L. Iunius, homo seditiosus & loquax, quique cognominari Brutus volebat, populum aduersus Patres instigauit, cum in sacrum montem secessisset, factus ob id postea Trib. pl. Dionysius 6.

Q. Iunius, Tribunus plebis anno V. C. CCCXVI.

M. Iunius, vnus ex capriuis, quos Hannibal in pugna Cannensi victos in deditionem accepit, legatus Romam pro redimēdis captiuis missus, orationem in Senatu habuit. Vide Liuium 22.

M. & P. Iunii, simul Tribb. pleb. anno V. C. DLIX. legem Oppiam vna cum Catone Cos. nequicquam tutati sunt. Liuius initio 34. M. Prætor quadriennio post, vtramque iurisdictionem obtinuit, P. exercitum nouum in Thuscos scribere iussus est. M. etiam Consulatu potitus est anno V. C. DLXXVI. Liuius 36. 40. & 41.

C. Iunius, Prætor, opera L. Quintii Trib. pl. damnatus inique, quasi pecunia corruptus innocentem iudicio circumueniisset. Cicero pro A. Cluentio.

C. Iunius F. illi fuit, cuius pueri lachrymis P. R. commotus, L. Quintii legem abrogauit. Cicero ibidem.

P. & M Iunii, fratres, memorantur Ciceroni Verrinarum 3. P. filium pupillum reliquit, cui L. Rabonius tutor, C. Mustius vitricus fuit.

Q. Iunius, inter suæ tempestatis iudices refertur a Cicerone in Verrinis.

T. Iunius L. F. P. Sestium, Prætorem designatum, accusauit ambitus, peregitq;. Honoribus longius processisset, nisi temper infirma atque etiam ægra valetudine fuisset. Cicero in Bruto.

M. Iunius, Prætor cum Q. Publicio, apud quos M. Cicero D. Matrinium scribam defendit. Cicero pro Cluentio. Idemne an alius, nescio, Prætor Asiæ, cū de prædonibus, qui ceperant Cæsarem, negligentius ageret, Cæsar ipse supplicium de illis sumsit. Plutarchus in vita Cæsaris.

T. Iunius, ex prætoria familia natus,

auo

auo materno ex proscriptis, prima militia valde infamis fuit. Caluisii Sabini vxorem, quæ per noctem militari habitu situm castrorum visebat, in ipsis principiis stupravit. Proinde iussu C. Cæsaris oneratus catenis, mox mutatione temporum dimissus, cursu honorum inoffenso legioni post Præturam præponitur, probatusq; seruili deinceps probro respergitur, tanquam scyphum in conuiuio Claudii furatus. Cui Claudius postero die soli omnium fictilibus ministrari iussit. Proconsulatu Galliam Narbonensem seuere integreque rexit. Mox sub Galba classiariorum dux & legatus, deinde in Consulatus collegiũ assumtus, cum eodem periit, homo callidus, audax, promptus, & prout animum intendisset, prauus aut industrius. Testamentorum ob magnitudinem opum irritũ fuit. Tacitus lib. 16. Plutarch. in Galba T. Ouinium vocat, haud dubie mendose.

Iunius, vir equestris ordinis. De hoc Suidas.

Iunia, M. Marcelli, Consularis viri, coniunx, refertur Ciceroni epist. 15.

Iunia, Scriboniani Camilli vxor, memoratur Cornelio Tacito lib. 12.

¶ IVNIANVS Modestus, homo liberunus, refertur Inscriptionum antiquarum pag. 487.

¶ IVSTO rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 51.

Iustus, pater Iustinæ A. Valentiniani primi coniugis, de qua somnium suum cum narrasset pater, iussu Constantii occisus est. Tripartitæ 8. cap. 11. Idem opinor Consul fuit cum Constantino an. V. C. MLXXX.

Iusta & Rufina, Martyres, Hispali a Diogeniano Præside necatæ 18. Iulii.

¶ IVSTEIVS Tertullus, præfectus vrbi sub Diocletiano.

¶ IVSTIA Nepotia mater, Iustia Præsidia filia, Inscriptionum antiquarum pagina 188.

¶ IVSTINI & IVSTINIANI, Imperatores. De horum rebus gestis cum alii, tum Sigonius & Onuphrius Panuinius consulendi.

IVSTINVS, redegit Pompeii Trogi 44. voluminum historiam in epitomen, omissis, vt ipse loquitur, quæ nec cognoscendi voluptate iucunda, nec exemplo necessaria essent. Vixit sub Antonino Imp. quippe cui idem opus inscripserit.

Iustinus, Philosophus, post religionem Christianam amplexus. De hoc Suidas, Hieron. de vita scriptorũ Ecclesiast. & alij.

Iustino rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 19.

Iustinæ 5. Cod. tit. 16.

IVSTINA Augusta, coniunx Valentiniani I. de cui⁹ pulchritudine Trip. 8. ca. 11.

Iustus & Iustinianus, fratres, quorum ille a Iustino iuniore cognato, quod vir strenuus esset, occisus est: hic sub Tiberio præfectus Orientis res magnas gessit. Nicephorus 18. cap. 2.

Iustinianus, Episcopus Siciliæ sub Iustiniano Imp.

¶ M. IVVALLIVS Licinianus, refertur Inscript. ant. pag. 10.

¶ IVVENALI rescribitur a Gordiano A. 1. Cod. de iuris & facti ignorantia.

Iuuenalis (Ἰουβενάλις) Episcopus Hierosolymorum.

IVVENTII.

Iuuentiorum familia nobilis & Consularis ex municipio Tusculano Romam venit. Testis est M. Cicero pro Cn. Planeio.

T. Iuuentius Talua, Prætor anno V. C. DLXXXIIII.

M. Iuuentius Talua, Trib. pl. an. V. C. DLXXXIIII. Prætor triennio post, Consul an. DXCI. De hoc vide Valerium Max. lib. 9. cap. 12. & Plinium 7. cap. 53.

¶ M. Iuuentius, Prætor, cum toto exercitu cæsus a Pseudophilippo in Macedonia. Florus lib. 50. Accidit hæc clades tempore belli Pun. tertii.

T. Iuuentius, Orator tempore Marii. meminit eius Cicero in Bruto: *Nimis ille*, inquit, *lentus in dicendo, & pene frigidus, sed & callidus, & in capiendo aduersario versatus, & præterea nec indoctus, & magna cum iuris ciuilis intelligentia.* Auditor eius fuit P. Orbius, Ciceronis fere æqualis. Cicero ibid.

¶ M. Iuuentius Pedo, vir grauis, & iudex seuerus. Cicero pro A. Cluentio.

C. Iuuentius, auditor in iure ciuili Q. Mutii. Pand. de orig. iuris. Opinor eundem esse cum superiori.

¶ M. IVVENTIVS LATERENSIS, accusauit Cn. Plancium, a quo victus erat in petitione Aedilitatis, defendente illum Cicerone, a quo tamen vt amicus impense laudatus est. Occidit se ipse post pugnam Mutinensem, cum a Lepido, se dissuadente, recipi M. Antonium videret.

Plancus ad Ciceronem, Paterculus. Cicero pro Cn. Plancio indicat, huic vtrumque genus Consulare fuisse.

L. Laterensis, vt opinor, ex Iuuentiis, Prætor appellatus pro Q. Cassio, qui putabatur interemtus. Belli ciuilis comment. 4.

¶ Iuuentius Celsus, coniurationem aduersus Domitianum faciens, euasit, Traiano carus, Consul, puto, sub eodē, demumque sub Hadriano ex decreto Senatus, quod Imperatoris necē moliretur, Baiis interemtus. Auctores Spartianus & Dion.

P. Iuuentius Celsus F. bis Consul fuit, semel cum Q. Iunio Balbo, sub Hadriano teste Vlpiano Pand. 5. de petitione hæreditatis, iterū cum Neratio Prisco. Professione Iurisconsultus fuit, scripsitq; 39. digestorum libros, institutionum 20. & epistolarum 13. Pomponius & patrem Iurisconsultum facit. De eadem re hic filius Pand. lib. 31. de legat. & fidei commiss. lib. 2. l. 19.

Iuuentius Celsus sub Pio, alius, puto, a superiore. Fit eius mentio in libello supplice, quem descriptum manu Campani citat Cataneus in epistolas Plinii scribens: *Cum ante hos dies coniugem & filium amiserim, oppressusq; necessitate, corpora eorum fictili sarcophago commendauerim, donec is locus, quem emeram, adificaretur via Flaminia inter milliarium 2. & 3. parte læua, rogo Domine Imp. permittas mihi in eodem loco in marmoreo sarcophago, quem mihi modo comparaui, ea corpora colligere, vt quando esse desiero, pariter cum eis ponar. Decretum, fieri placet, Iuuentius Celsus promagister subscripsi 3. Nonas Nouemb. Antio Pollione & Optimo Coss. ordinar. Seuero & Sabiniano Coss.*

¶ Iuuentius Sabinus. Huic & Cæcilio Iuuentiano rescripsisse D. Pium, retulit Vlpianus.

¶ Iuuentii Secundi Cos. fit mentio in Brixianorum monumentis.

Iuuentia Eutychia, refertur in mon. Rom. pag. 70.

¶ A Talua petita Cornificia Q. F. vetula, & multarum nuptiarum. Cicero ad Atticum 13. epistola 29. De M. Aelio & Talua lib. 15. epist. 25. & rursum de Talua lib. 16.

Iuuentium Celsum, Prætorem, nominat Plinius sub Traiano Epistolarum 6. Sic illum & Iuuenalis citat contra aliorum sententiam.

¶ IVVENTIANO rescribitur a Seuero & Anton. AA. rettii Codicis titulo decimoquarto.

L.
LABERII.

DLABERIVS, Eques Rom. mimorum scriptor, quem Cæsar quingentis millibus inuitauit, vt in scenā prodiens suos ipse mimos ageret. Vide Gellium, Macrobium & Senecam Declamationum lib. 3. Huius est illud dictum in Ciceronem, excusantem cur ipsum non reciperet, quod videlicet anguste sederet: *Atqui duabus soles sedere sellis*, exprobrata illi leuitate. Celebrantur eius hi versus senarii:

¶ Gellius lib. 3. cap 18. *Caput sine lingua, pedaria sententia est.*

Quid est iusiurandum? emplastrū aris alieni.

Seneca lib. 2. de ira. Et: *Necesse est multos timeat, quē multi timēt.*

quo dicto P. R. Cæsaris potentiam lapidatam intellexit. Excessit e vita Puteolis, vt scribit Eusebius, 10. mense post Cæsaris interitum. Citatur a Gellio & Nonio in Cophino, Fullone, Cōpitalibus, Staminariis, Restione, Cacomemnone, Nacca, Anna perenna, Saturnalibus, Necromantia, Alexandria, Scriptura, Paupertate, Virgine, lacu Auerno, Bello, Centenario, Nuptiis, Catulario, Sedigito, & pleriſq; aliis. ¶ Fragmenta scriptorum eius, e bonis auctorib. collecta, debemus Roberto Stephano.

Laberius, Comicus, citatur a Charisio in aquis calidis, Ariete, Augure, Cæculis, Creusa, Thusca.

Q. Laberius, Trib. mil. sub Cæsare in Gallis, cæsus est in Britannia. Cæsar commentario 5.

M. Laberius, commemoratur Ciceroni epist. 13. ad M. Rutilium, vt qui prædia comparārit a Cæsare de bonis Plotianis.

¶ Laberius Maximus, procurator Iudææ sub Vespasiano, a quo iussus est omnē terram Iudæorum vendere. Meminit huius Laberii Plinius epistolarū 10. Spartianus auctor est, illum, ineunte imperium Hadriano, in insula quadam vr suspectum exulasse.

Laberia

Laberia Felicitas, refertur in mem. Rom. pag. 244.

¶ Cn. Laberius Pætus, Consul designatus, quæratur in D. Popilio Pæto, fratre.

LABIENI.

L. Labienus, transcripsit tabulas publicas, chirographum sex primorum imitatus. Cicero de natura Deorum 3.

Q. Labienus, socius fuit L. Saturnini, simul cum illo cæsus, patruus T. Labieni, qui C. Rabirium accusauit. Vide Ciceronis orationem pro Rabirio & Orosium 5. cap. 17.

T. LABIENVS, Trib. pl. cum T. Appio, tulit ad populum, vt Pompeius ludis Circensibus corona aurea & omni cultu triumphantium vti posset, quod tamen ille non plus quam semel vsurpauit, teste Paterculo. Accusault C. Rabirium, quem aduersus illum Cicero defendit. Cæsaris legatus in Galliis res magnas gessit, a quo sub initium belli ciuilis ad Pompeium digressus, nullius postea prosperioris fortunæ compos fuit. Vnde Cæsar apud Lucanum lib. 5. inquit:

— Dux fortis in armis
Cæsareis Labienus erat, nunc transfuga vilis
Cum duce prælato terras atque æquora lustrat.

Hic dubitantem Pompeium potissimum impulit Pharsalicam pugnam committere: accepta vero clade, quemadmodum scribit Frontinus, socios ex fuga Dyrrhachij consecutus, mendacio de capitali vulnere Cæsaris perculsis animum reddidit, & vt sein Africam sequerentur, effecit. Ex Africa, profligatis & ibi partibus, in Hispaniam fugit, ibiq; in prælio Mundensi perijt, vt ex eius belli commentarijs liquet. Agit de hoc Labieno Valerius lib. 8. cap. 15.

T. Labienus T. F. & ipse Pompeianarum partium, vti pater, Parthos in Syriam induxit, adolescens stultus & irritabilis, vtpote qui se Parthicum imperatorem appellarit, & irrisus ab Hybrea, Mylasiorum in repub. principe, Carici imperatoris appellatione, Mylasa adortus ceperit, ac prorsus labefactarit, vt refert Strabo libro 14. Cæsus est a P. Ventidio, teste Liuio lib. 127. Dion a Demetrio, Cæsaris liberto, quem Antonius Cypro præfecerat, captum esse tradit.

Labienus, qui in dominatione Cinnana multos interemerat, proscriptus a Triumuiris, libertorum ope latuit, cum nullus ex iis ad prodendum ipsum vllo tormenti genere perpelli posset. Appianus 4. Macrobius 1.

T. Labienus, Historicus, scriptis suis ex SC. combustis, contumeliam ipse non ferens, superstes esse noluit, seque in monumenta malorum suorum ferri includique iussit, vetitus scilicet, ne ignis, qui nomini suo & libro subiectus erat, corpori negaretur. Plura de illo Seneca declamat. 10. & controuersiarum 6. Meminit Suetonius; & Caligulam imperii initio scripta eius requiri, & esse in manibus, lectitarique permisisse, docet.

¶ T. Labienus Festinus, refertur in memoriis Italicis hac inscriptione: *Sex. Valerius Mercurialis Augur T. Labieno Festino alumno dulciss. Vixit ann. XVI. horis VIII. Hunc a Dijs senectuti meæ seruatum vorax stulit orcus. Opto, si quid oblectamenti apud manes est, pro nequitijs iocisque, quibus cœnos capiens me oblectare solebat, insontem animulam reficiant.* Inscript. ant. pag. 129.

Labienus quidam notatur Martiali hoc disticho:

Vt pueros emeret Labienus, vendidit hortos;
Nil nisi facetum nunc Labienus habet.

De eodem lib. 5.

¶ C. LACERIVS, Trib. pl. an. V. C. CCCLV. Patriciorum opibus, quomodo & M. Acutius, cooptatus est. Liuius 5.

¶ LACTANTIVS Placidus, Grammaticus doctiss. scripsit Comment. in Statii Thebaida, & argumenta in Metamorphoses Ouidianas.

LÆLII.

C. Lælius C. F. C. N. (sic enim est in Fastis Capitolinis) præfectus classis Scipionis Africani in Hispania, capta Carthagine noua, donatus est a Scipione corona aurea & 30. bobus. Missus inde Romam cum captiuis, Carthaginem, caput Hispaniæ, captam nunciauit, quo nomine supplicatio in vnum diem decreta est. Regressus, nauali pugna Magonem superauit. A Scipione, iam Consule facto, missus in Africam prædatũ, magnum Carthaginensibus terrorem iniecit, Syphacem regem, aliosque captiuos Romam traduxit. Post triumphum Scipionis Aedilitatem & Præturam, & ex vtraque Siciliam sortitus est. Aliquanto post Consulatum etiam obtinuit, in quo honore collegã habuit L. Scipionem, Africani fratrem. Hęc & plura de illo Liuius lib. 27. 28. 29. 30. 37. & 41.

¶ Sunt, qui hunc Lælium & Scipionẽ fabulas Terentianas composuisse, velint.

C. LÆLIVS C.F.C.N. SAPIENS ille, qui apud M. Ciceronem de amicitia disputat. Prætor ann. V.C. DCVIII. Viriatum Lusitanum, toties de Romanis victorem, ita fregit & comminuit, ferocitatemque eius repressit, vt facile bellum reliquis traderet, quemadmodum Offic. 2. Cicero scribit, similiter in Bruto. Quinquennio post Consulatum adeptus est, vt ipse testatur in Dialogo sui nominis, non sine repulsa tamē, quod indicat idem Tullius in Tusculanis. Collegam habuit Q. Seruilium Cæpionem, qui Viriatum dolo sustulit. A Cicerone in Bruto vt vir eloquens & Oratnr describitur. Filias habuit 2. itidem eloquentes, quarum maior iuncta est Q. Mutio Auguri. Hanc socrum suam Crassus laudat apud Ciceronem de Oratore 3. a simplici & recta voce. Facilius enim, inquit, mulieres incorruptam antiquitatem conseruant, quod multorum sermonis expertes, ea tenent semper, quæ prima didicerunt. Ex eadem natæ sunt duæ Mutiæ. Altera natu minor collocata est C. Fannio M.F. sed aliquanto quam erat Mutius ætate proiectiori. Commendat easdem Lælias a facundia Quintilianus quoq;. Cicero Philipp. 11. Lælium hunc Sapientem, superioris F. fuisse tradit. Ego nepotem malim, quomodo & Buschius, annotans in 15. Silii.

D. Lælius, vir bonus & doctus, sed qui neutiquam posset cum Persio, doctiss. viro, comparari. Lucilius Poeta cum ea quæ scriberet, a Persio legi nollet, a Lælio legi voluit. Vide Ciceronem de Orat. 2.

D. Lælius, legatus Pompeii in Hispania, cæsus est a Seriorio. Meminerunt eius Iulius Obsequens & Frontinus in libris Stratagematum.

C. Lælius, cum ei quidam, malo genere natus, indignum esse suis maioribus diceret; *At hercule*, inquit, *tu tuis dignus.* Cicero de Orat. 2.

C. Lælius, synchronus Ciceronis, de cuius & collegæ, in prouinciam festinantiū, contentione iocatus est Cælius. Vide Quintilianum 6. cap. 4.

D. Lælius, adhuc adolescens accusauit L. Flaccum, quem Cicero defendens, Lælium optimi viri F. vocat. Trib. pl. Gabinium reum dimitti iussit. Valer. 8. cap. 1. Bello ciuili dux Pompeianus Asiaticis nauibus præfuit. Cæsar comment. 3. si tamen hic pater non fuit. nam de patre intelligendum opinor, quod Cicero ad Atticum scribit libri 11. epist. 7. & 14. solum se Lælium & culpæ & reditus in Italiam socium habere. Redierat enim Lælius, quo tempore & Cicero, non multo post pugnam Pharsalicam. Filius (sic opinor) legatus Cornificii in Lybia post eædem Cæsaris, rebus perditis, necem sibi conscisiuit, vt est apud Appianum lib. 4.

D. Lælius D.F.D N. Balbus, Consulatum ordinarium obiuit sub Augusto ann. V.C. DCCXLVIII. quemadmodum testantur Fasti Consulares. Hunc arbitror esse, quem cum Domitio Afro & Crispo Passieno pro Voluseno Catulo dixisse, tradit Quintilianus lib. 10.

Lælius, Poeta, scripsit Eratopægnia. Citantur ea a Gellio 2. capite 24 citantur & Apuleio, Ausonio & Prisciano. sed apud hunc mendose legitur Liuius pro Lælio. Mosellanus appellanda putat Croropægnia, quasi lusus & plausus, sed manifesto lapsu.

C. Lælius, homo nouus, æqualis L. Crassi, dicendo gratiam assecutus traditur Ciceroni primo de Oratore. Fors idē, quem Liuius vt scriptorem rerum gestarum citat lib. 27. pag. 166.

M. Lælius, Augur, citatur a Macrobio Saturnalium 1. An autem hic sit, qui in Galbam Oratorem, gibbo deformem, dixit: Ingenium Galbæ male habitat, addubito.

¶ M. Lælius Strabo, Eques Romanus, primus auiaria instituit, inclusis omniūm generum auibus. Plinius 10. cap. 50. De eodem Varro lib. 3. de re rust. cap. 5. variato tamen nomine. Vocat enim M. Lenium, & Brundusii hospitē se habuisse, ait.

¶ Lælius Felix ad Q. Mutium de sententia Labeonis citatur a Gellio 15. cap. 27.

Lælius Lanuuinus, gener Q. Aelii, Eques Rom. Suetonius de claris Grammaticis.

Lælius Bassus, refertur ab Vlpiano, vt cui rescripserint Impp. pater & filius. Pand. 27. de excusat. tutelæ.

Lælius, refertur in antiqua Inscriptione, hoc modo: *Vale coniunx, valete nati, valeat Tibur patria, vltima Q. Lælii morientis hæc sunt* &c. *T. Marcellina coniunx fida P. & Q. filii dulciss. cohæredes sint.* Hæc epigraphe extat Dianii in Hispania. Inscript. ant. pag. 11.

¶ Lælia Galla, coniunx Posthumi sub Augusto,

Augusto, celebratur a castitate Propertio libro 3.

Lælia, virgo Vestalis, defuncta sub Nerone, in cuius locum capta est Cornelia ex Cossorum familia. Tacitus lib. 15.

¶ Lælia Secunda, nota est ex epitaphio, reperto in agro Tiburtino, hisce versiculis:

Functa iaces hic, sed viuis, viuesq; Secunda
Lælia, tua debent nec benefacta mori.

¶ LÆLIANO Longino rescripsere Diui fratres Pand. 48. de quæstionibus.

¶ L. LÆNONIVS, Consul suffectus ab Augusto ann. V. C. DCCXX.

¶ LÆTA, Albini Pontif. F. collocata Iunio Toxotio, Paulam illi peperit, de cuius institutione ad matrem Lætam scripsit Hieronymus.

LÆTILII.

Lætilius, tabellarius Verris. Cic. in Verr.

Sex. Lætilius Sex. F. Fab. Firmius, cum Lætiliis, Vera & Secunda, sororibus, refertur Inscript. ant. pag. 164.

Sex. Latil. Fab. Quartio VI. *vir Aug. Sex. Latil. Valentinoni & Rufæ Rauculæ parentibus & sibi & Festæ Ianuariæ vxori Sex. Latil. Secundo Latil. Primulæ filiis & Latiliæ Firmianæ nurui.* Ibidem pag. 162.

LAMPADII.

¶ Lampadius, præfect. vrbi sub Iuliano.

Lampadius, Tribun. sub Diocletiano, per malignum spiritum correptus, expirauit 8. Nouembris.

Lampadius, alius, Consulatum obiuit sub Iustiniano ann. V. C. MCCLXXXIII.

¶ LAMPETIO rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 13.

¶ M. LAMPONIVS, enituit inter duces Italicos in bello sociali contra Romanos. Appianus 1.

¶ LAPPIVS Lucilius & Mæuia Alexandria coniuges, cum Lappia Alexandria F. & libertis, commemorantur Inscript. ant. pag. 259.

C. Lappius December vixit annis XXX. *Hermionæ coniugi suæ benemerenti fecit December F. vixit annis* XVI. Hæc Inscriptio extat Neapoli ad S. Dominicum. Ibidem pag. 119.

LARGII.

SP. LARGIVS FLAVVS, Consulatum semel atque iterum gessit, primum cum T. Herminio Aquilino post exactos Reges anno 4. cum Porsenarex Romam obsideret, deinde cum Q. Sulpitio anno V. C. CCLXII. Liuius, quod admirari conuenit, vtrumque Consulatum & annum prætermisit. Sed Dionysius lib. 5. & 7. & Fasti Capitolini recensent. Mirum autem cũ Στέμμα Λάργιον vocetur Dionysio, cur quidam Lartium potius quam Largium appellent.

T. Largius Flauus Sp. fr. itidem Consul, & primus omnium Dictator, Fidenas cepit, deque Fidenatibus supplicium sumsit, autore Dionysio. In seditione plebis cum Appius Consul nihil illi dandum censeret, diuersum sensit, vir vt apparet, moderatus & bonus. Vide Liuium 2.

¶ Largius quidam, temporibus L. Crassi florens, memoratur Ciceroni de Orat. 2. vtpote cum quo Memmius Tarracinæ de amicula rixatus sit, eoque paricidibus omnibus inscriptum LLL. M.M. de quibus notis vrbane Crassus, quærenti sibi quid esset? quendam oppidanum dixisse fingit: Lacerat lacertum Largii mordax Memmius.

Largius, proscriptus a Triumuiris, & cæsus refertur Appiano lib. 4.

¶ P. Largius Licinius, citatur C. Plinio libro primo, vt ex cuius scriptis quædam contulerit in librum vigesimum primum. Eius arbitror esse librum, qui titulo fertur Ciceromastix, citaturque Gellio initio 17. Primus hic audiendi morem induxit, hactenus tamen, vt auditores corrogaret. Plinius iunior epistolarum secundo ad Maximum. An autem hic sit Prætorius ille, cuius meminit Plinius Secundus libro 19. capite 2. & iterum lib. 13. cap. 2. nondum pro comperto habeo.

¶ Largius Macedo, Prætorius, a seruis suis sauciatus, & pro mortuo derelictus est, refocillatus tamen, quanquam ægre, paucis post diebus vltione de seruis sumta decessit, superbus alioqui dominus & sæuus, & qui patrem seruisse parum meminisset. Plinius iunior epistolarum 3. ad Acilium.

¶ Largius Lepidus 10. legionis præfectus in expugnatione Hierosolymorum. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 9.

¶ Largius Euripianus, cæsus est a Commodo Imp. Autor Lampridius. In quibusdam libris est Lartius, vt hæc nomina multum vbiq; variant.

Largius Euripianus, memoratur vt cõsultor Scæuolæ Pand. 33. de annuis legatis.

¶ P. LARTIVS P.F. Brocchus, cum Lartia Horæa, memorarur Inscript. ant. pag. 99.

Lartii complures citantur ibidem pagina 191.

¶ LATINVS PACATVS, scripsit Panegyricum Theodosio I. Imp. qui etiamnum extat.

LATINII.

T. Latinius, homo de plebe, monitus per quietem, nunciauit Senatui, non placuisse Ioui in ludis præsultorem (erat autem seruus sub furca cæsus) ac nisi magnifice instaurarentur, vrbi periculum fore. Liuius 2. Dionysius 7. Plutarchus Coriolano. Variant de nomine Macrobius Saturn. 1. cap. 11. Lactantius lib. 2. cap. 8. quorum ille Annium, hic Ti. Atinium nominant.

Latinii, vt ciuis Rom. nec postremi loci, meminit Cicero in epist. ad Cornificium in fine 12.

¶ Latinius Calumnia, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi. Floruit sub Augusto.

¶ Latinius Latiaris, Prætorius, sub Tiberio præcipuam operam in circumueniendo Titio Sabino posuit, nec multo post & ipse circumuentus sceleris pœnas dedit. Tacitus 4. & 5.

¶ Latinius Pandus, Proprætor Mœsiæ sub Tiberio, ibidem decessit. Tacitus 2.

Latinius Largus, sepius citatur Paulo I. C. in libris Pand. iuris ciuilis, sed opinor vt Seius & Titius Iurisconsultis solent.

¶ *L. Præsentino L. F. Lempto* LATTIO *Seuero præfecto cohort. in Afr. C. R. Q. Eq. Iudici selecto ex v. dec. p. Auximi pat. col. Aedili tr. viro Ancona Vrbia L. F. Marcella Flaminia Augusta, marito omnibus exemplis de se benemerito, & in dedic. statuæ cænam colonis & epulum pop. dedit L. D. D. D.* Inscript. ant. pag. 154.

¶ LATRONIANI V. Cl. agitatoris Siciliæ, meminit Constantinus in litteris ad Chrestum, Episcopum, apud Nicephorum Hist. Eccl. 7. cap. 42.

LAVINII.

P. Lauinius, scripsit librum de verbis sordidis. Gellius 20. cap. 10.

C. Lauinia Rufina. Inscriptionum vetust. pag. 187.

Lauinio patri Longinus F. C. Ibidem pag. 5.

¶ M. LAVRINVS Fortunatus Inscript. ant. pag. 524.

Laurinæ rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tituio 2.

¶ LAVRONIVS, bello Siculo vnus ex ducibus Cæs. Augusti fuit. Appianus 5.

Lauronia, citatur Iuuenali Satyra secunda.

¶ T. LAVTIVS *F. lib. Salutati Augustalis sibi & Titiæ Felicitati coniugi benemerenti negot. Calcarius vinus fecit.* Extat Capuæ in ingressu pontis.

LECTORII.

M. Lectorius, primi pili Centurio, cui ad Consulum (ii erant App. Claudius & P. Seruilius) ignominiam dedicatio ædis Mercurii a populo data est. Liuius 2. Valerio lib. 9. cap. 3. M. Plerotius dicitur. Annus V. C. tum fuit CCLIX.

¶ Fulvius Vrsinus Lectorios vocat & confert cum Plutarcho citato.

C. Lectorius, fors M. F. Tribun. pl. T. Quintio App. Claudio Coss vir belli gloria clarus, quod ætatis eius haud quisquam manu promptior esset, legem a superioris anni Tribuno Volerano promulgatam pertulit, vt plebei magistratus tributis comitiis crearentur, nequicquam resistentibus Patribus, & inprimis App. Claudio Consule. Liuius 2.

Q. Lectorius, legem tulit, qua vetatur minor annis 25. stipulari. Eadem circumuentoribus minoris ætatis in contractibus pœnam statuit. Sed & adultis vel propter lasciuiam, vel ob dementiam, curatores dat. Meminit eius legis Cicero in de natura Deorum 3. & Off. 3.

¶ M. Lectorius Mergus, Trib. mil. die dicta a Cominio Tribuno pl. quod Cornicularium suum de stupro compellasset, ante tempus iudicii primum fuga se subtraxit, deinde etiam morte puniuit. Valerius Max. libro 6. capite 1. Suidæ Τάϊος Ἀστυάναξ dicitur.

C. Lectorius, Aedilis cum T. Sempronio Gracho, anno belli Pun. secundi tertio, missus deinceps legatus ad Fuluium & Claudium Coss. Anno ab Aedilitate 6. Præturam obtinuit, proximoq; x. viratum sacrorum. Liuius 25. 26. & 27.

L. Lectorius, Aedilis pl. an. V. C. DLII. vitio creatus cum P. Aelio Tuberone, magistratu se abdicauit, ludis tamen factis, ludorumque causa epulo Ioui dato, signisq; tribus ex argento mulctario in Capitolio positis. Liuius lib. 30.

Lecto-

Lectorius, amicus C. Gracchi, periit cum ipso anno V. C. DCLXXXII. Vide Valerium Max. 4. capite 7. & Plutarchum in Gracchis.

M. Lectorius, pulsus a Sylla cum C. Mario. Appianus 1.

P. Lectorius, Senator, occisus a Sylla. Eutropius 5. Orosius 5. cap. 21.

C. Lectorius, adolescens Patricii generis, in deprecanda grauiore adulterii pœna, præter cætera hoc quoque allegauit, quod esset possessor soli, quod Augustus nascens primum attigisset. Suetonius in August.

Lectoriam, sui temporis matronam, notat Martialis lib. 6.

LENII.

C. Lenius, amicus Ciceronis, cuius meminit 13. epistolarum ad Silium & 5. & 6. ad Atticum.

M. Lenius Flaccus, & ipse amicus Ciceronis, in cuius hortos se diuertisse scribit vrbe pulsum, in oratione pro Cn. Planeio. Facit eiusdem mentionem in epistolis ad Terentiam & ad Atticum.

¶ LENTIDIVS, vulnerauit P. Sestium. Cicero pro Sestio & pro domo sua.

¶ LEONTIVS, Consularis Campaniæ sub Claudio, miraculis & fortitudine Cæsarii factus est Christianus. Filius Leontinus in impietate persistens, Felicem presbyterum & Eusebium Monachum postea propter Christianam professionem interemit. Vide Martyrologium nostrum 1. & 5. Nouembris.

Leontio rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 64. Hic est haud dubie superioris F. ille, de quo modo diximus.

¶ LESTVS Campanus, refertur Liuio.

Iunia Lesia, cum A. Seruilio marito, memoratur Inscript. ant. pag. 258.

¶ LIBERIVS, patria Romanus, Pontifex Ecclesiæ Romanæ, præfuit annis XVI. Pulsus a Constantio Imperatore, quod orthodoxus esset, in ea integritate non perstitit, sed prolapsus in hæreticam perfidiam Arianis subscripsit.

¶ LIBERALIS, Centurio, vnus ex stipatoribus T. Vespasiani Cæsaris. Iosephus 9. cap. 10.

¶ LIBERATIO rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 12.

¶ LIBERATA & Faustina, sorores, relicta vrbe cum magnis opibus, & patre, sui instituti hoste, pauperes pauperem crucifixum secutæ sunt. Math. Bossus de cultu mulierum in fine.

¶ LICERIANA pira memorantur Plinio 15. cap. 15. a Liceriæ gentis quodam haud dubie sic appellata.

¶ LICENTIVS, Poeta, familiaris D. Augustini, quem ipse ciuem suum appellat. Excelluit in studiis Poeticis. Eius citatur hic versus de Proteo, sane quam festiuus & elegans:

Spumat aper, fluit vnda, fremit leo, sibilat anguis.

¶ LICENTIANO rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

LICINII.

Liciniorum genus non Romæ tantum effloruit, sed etiam Aretii cum primis celebre fuit, vbi cũ a plebe discessissent, vtrosque in gratiam reduxit M. Valerius Max. Dictator, quemadmodũ est apud Liuium lib. 10. Etsi autem initio ad plebem pertinuere, tamen pleræque Licinii nominis familiæ, Crassorum videlicet, Luculloru & Murænarum ita enituerunt, vt inter honoratissimas haberi meruerint. Nos vnamquamque ordine, quem ratio temporis & cognomentorum dabit, subiiciemus.

¶ ἀπὸ τῶ λιπανῶ, λιπαινω γαλάκτων ἰδιωτικῶς, οἱ ἀρχαῖοι γαλάζοντα. Eustachius in Odyss. pag. 1477.

C. & P. Licinii, inter primos Tribunos pleb. extitere, anno V. C. CCLX. teste Dionysio.

Sp. Licinius, Tribunus pleb. an. V. C. CCLXXII. cum impediret delectum militum, ac sortitionem agri a Senatu repeteret, quatuor ex collegis suaserunt, vt ab instituto desisteret, donec bellum confectum esset. At ille non est veritus dicere præsente populo, malle se Hetruscos ac reliquos hostes dominos vrbis videre, quam agros publicos a Senatu & Patriciis occupatos detineri. Vide Dionysium initio 9.

Calui.

P. Licinius Caluus, primus ex plebe Trib. mil. Consulari potestate creatus traditur anno V. C. CCCLII. quod miror, cum plerosq; collegas plebeios habuerit: nisi forte primo loco creatũ intelligi conuenit. Certe vetus Senator, & ætate iam grauis, nullos ante honores gesserat. Fratrem habuit Cn. Cornelium, qui Tribun. mil. anno priori fuerat. Ipse iterum Trib. militum renunciatus, honorem in filium

P. Licinium transferri petiit, & obtinuit. Liuius 5.

P. Licinius P. F. Caluus, Tribunatum militarem, cedente patre, gessit anno V.C. CCCLVII. quo Veii per Camillũ capti sunt.

Stolones.

P. Licinius Caluus, P. F. P. N. Stolo, M. Fabii Ambusti gener, Trib. pleb. cum L. Sextio factus, tulit ad populum inter alia, ne quis plus 500. iugera agri possideret, & vtralter Consulum ex plebe crearetur, item de minuendo ære alieno. Quibus legibus cum patres summo studio magnaque contentione repugnarent, ipse cum Sextio subinde refectus, cum nullos curules magistratus creari pateretur, per quinquennium solitudo vrbem tenuit. Decimo tandem anno euicit, pertulitque. Estque tum primus ex plebe creatus Consul L. Sextius collega, nec multo post ipse bis Consul factus est. Damnatur ad extremum a M. Popilio Lænate ex sua ipsius lege decem millibus æris, quod mille iugerum agri cum filio possideret, emancipatoque filio fraudem legi fecisset. Liuius 6. & 7. Plinius de viris illustribus, Valerius Max. lib 8. cap. 6. Cæterum Stolonis cognomen adeptus est, vt refert Columella, quod agriculturæ deditissimus fuerit, plantasque & arbores ablaqueare, & resectis fruticibus, quos Stolones vocant, curare solitus sit. Idem tradit Varro lib. 1. cap. 2.

C. Licinius Stolo, eiusdem gentis, cum esset Tribunus plebis post exactos Reges annis CCCLXV. primus populum ad leges accipiendas in septem iugera forensia e comitiis eduxit. Varro de re rustica 1. capite 2.

C. Licinius Stolo, synchronus Varronis, inducitur apud illum in libris de re rustica.

Crassi.

Liciniorum Crassorum antiquissimus occurrit P. Licinius P. F. P. N. Crassus Diues, qui iuuenis Pontifex M. creatus est, cum nondum curuli sella sedisset, honoratissimis senibus prælatus. Aedilitate gesta, ad Censuram gradum fecit, interim etiam Equitum magisterio decoratus. In Censura collegam habuit L. Veturium, quo mox defuncto, honore se abdicauit. Prætor peregrinam iurisdictionem, & biennio interiecto Consul Brutios & bellum cum Hannibale Senatus decreto obtinuit, vir omnibus humanis a natura fortunaque bonis instructus, nobilis idem ac diues, forma viribusque corporis excellens, facundus, iuris Pontificii bene peritus, ad hæc bellicæ rei laude non carens. Liuius libro supra vicesimum quinto & sequentibus in ea Decade. Cicero quoque in Bruto hunc Crassum Oratorem fuisse scribit.

M. Licinius Crassus, memoratur Liuio lib. 40. vtqui aquam, adducendam in vrbem, per fundum suum duci passus non sit, ann. V. C. DLXXIIII.

P. Licinius C. F. P. N. Crassus Diues, post Aedilitatem & Præturam ad Consulatum euectus an. vrbis conditæ DLXXXIII. sorte Macedoniam prouinciam, & bellum cum rege Perseo gerendum, accepit. Victus equestri prœlio, pacis conditiones tanquam victor petenti præscripsit. Iterum cum rege congressus, feliciori euentu pugnauit. Proconsul complures in Græciae ciuitates expugnauit, & crudeliter diripuit. Itaque captiui, qui venierant, ex S. C. postea restituti sunt. Liuius libro 42. & 43.

C. Licinius C. F. P. N. P. superioris fr. Crassus Diues, Consul cum L. Aemilio Paulo anno V. C. DLXXXVI. Italiam prouinciam habuit, cum proximo ante fratris Consulatum Prætor vrbanus fuisset. Liuius 42. & 44.

C. Licinius Crassus, Trib. pleb. legem tulit de sacerdotiis, Q. Fabio Maximo L. Hostilio Mancino Coss. ann. V. C. DCIX. quam tamen C. Lælius, tum Prætor dissuasit & reiecit. Cicero in Lælio seu de amicitia.

P. LICINIVS P. F. P. N. CRASSVS DIVES Mutianus, ex gente Mutia in Crassorum familiam adoptatus, Consul anno vrbis conditæ DCXXIII. & idem P. M. quod numquam antea factum erat. Extra Italiam aduersus Aristonicum, Eumenis filium, profectus, prœlio victus & interemtus est. Liuius 59. Adiiciunt Valerius Maximus 3. capite 2. Frontinus libro quarto, capite 5. & Florus in fine 2. ab hostibus captum, sed memorem familiæ & Romani nominis, barbarum quendam virga, qua equum regebat, in oculum eius directa, ad sui necem prouocasse, atque ita periisse. Idem Valerius libro 8. capite

capite 7. in eadem expeditione tanta cura Græcæ linguæ notitiam animo comprehendisse scribit, vt qua quis dialecto apud tribunal eius postulasset, eadem decreta redderet. Gellius lib. 1. cap. 13. ex auctoritate Sempronii Asellionis quinque rerũ bonarum maxima & præcipua habuisse tradit, quod esset ditissimus, quod nobilissimus, quod eloquentissimus, quod iurisconsultissimus, quod Pontifex Max. Idem Gellius eodem in loco magnæ seueritatis & disciplinæ ab illo proditum exemplum subiicit. Filias habuit duas, Licinias, quarum altera C. Sulpitio Galbæ, Oratoris F. altera C. Graccho collocata est. Posteritatis Liciniæ mentio fit Pand. lib. 24. tit. 3. l. 66. Ipse P. Mutio patre natus, fr. Scæuolæ, valde probatus Orator fuit. Cicero in Bruto.

Licinia C. F. Vestalis, cum T. Flaminio Q. Metello Coss. ann. V. C. DCXXXI. aram, ædiculam & puluinar sub saxo sacro dedicasset, quod in loco publico id iniussu populi dedicasset, ex sententia Scæuolæ Pontificis & Senatus decreto sublatum est. Cicero pro domo sua.

Licinia, aliquanto tempore prior, & Publilia, nobiles fœminæ, quod viros suos necasse veneno insimularentur, causa cognita, decreto cognatorum necatæ sunt. Liuius 48.

Licinia alia, itidem Vestalis, quam cum prædii gratia coleret M. Crassius ille dives, quasi rem cum illa haberet, accusatus est, sed tamen causa cognita facile absolutus. Plutarchus in vita Crassi. Eadem fortassis est, cuius meminit Macrobius libro tertio, capite 13. & quæ locum suum gladiatorium L. Mutænæ concessit, vt propinquo & necessario. Cicero pro Mutæna.

Licinia, rursus alia & Vestalis, incesti damnata est. Liu lib. 63. Orosius li. 5. ca. 15.

Licinia, maritum Claudium Asellum veneno necauit, obid propinquorum iudicio strangulata. Valerius 6. cap. 3.

L. LICINIVS CRASSVS, Orator, non P. Crassi Mutiani F. quod putat Volaterranus, nec P. Crassi iurisperiti, qui patrem Agelastum habuit, frater, sed propinquus, puer adhuc L. Cælium Antipatrum præceptorem habuit, tantumque in bonis literis & studiis eloquentiæ profecit, vt anno ætatis 19. quomodu scribit Tacitus, C. Gracchum, virum Consularem, & in primis disertum, accusarit. Quæstor in Asiam profectus, Metrodorũ ex academia Rhetorem audiuit. Inde Athenas decedens, non diu illic moratus est, indigne ferens, quod mysteria, ad quæ biduo serius venerat, in ipsius gratiam non referrentur, quẽadmodum scribit Cicero de Oratore 3. Post Tribunatum cum & Aedilitatem & Præturam gessisset, etiam Consulatum, quem verecundia ductus, præsente socero, viro grauissimo, nunquam petere sustinuit, honestissimis suffragiis assecutus est, collega vt in superioribus fere magistratibus omnibus Q. Mutio Scæuola P. M. Ab his anno V. C. DCLIX. lata est lex Mutia Licinia de regendis in sua ciuitate sociis, ne quis videlicet ciuitatẽ Romanam vsurparet, qui ciuis Romanus non esset. Ex Consulatu Galliam prouinciam obtinuit, in quam secutũ Cn. Carbonem, cuius patrem damnauerat, ad speculanda acta sua, non solum inde non summouit, sed in super lo cum illi in tribunali assignauit, nec vlla de re nisi eo in consilium adhibito cognouit. Autor est huius Valer. lib. 3. cap. 7. Ex Gallia reuersus, quo minus vrbem triumphans ingrederetur, collegæ fecit intercessio, teste Pediano, reipub. magis quã priuatæ gratiæ rationem habendã existimantis. Tertio post Consulatũ anno cum Cn. Domitio Aenobarbo Censurã obiuit, sed discordem & contentiosam, vti memorant Val. Max. lib. 9. cap. 1. & C. Plinius. Nam cum Domitius obiiceret, quod columnas Hymettias in porticu domus haberet; Atqui, respondit Crassus, multo luxuriosius videri debet, te tanti tex arbusculas domus tuæ facere, vt quam sexagies sestertio propterea æstimes, sine his triciesies tantum modo facias. Habet eorũdem contra Rhetores edictum Suetonius in principio de cl. Rhetorib. Dicendo tantũ valuit, vt M. Antonio, tunc eloquẽtissimo viro, pletiq; patrem, alii anteponendum censuerint. Cicero in Bruto nihil illo perfectius potuisse fieri, putat. Erat enim, vt ipsius verbis vtar, summa in eo grauitas, & cũ grauitate iunctus facetiarum & vrbanitatis oratorius non scurilis lepos, Latine loquendi accurata ac sine molestia elegantia, in disserẽdo mita explicatio. Cumq; collega ipsius Scæuola iurisperitorũ eloquentissimus haberetur, ipse eloquentiũ iurisperitissimus habebatur. Artificem certe in dicendo fuisse, testatur & Lucilius Poeta:

¶ Valerius lib. 4. cap 1. Cicero 2. de Orat.

¶ Vt Carbonem accusaret, & seruũ proditorem cum scripto oblato ad eũ catenatũ remiserit, idẽ Valer. lib. 6. cap. 5.

Crassum habeo generum, ne Rhetoricotero tu sis. Et tamen idem initio orationis turbari solitus est, & quidem adolescentulus in actione quadam ita exanimatus, vt Q. Maximus Prætor consilium dimiserit. Meminit huius ipse apud Ciceronem de Oratore 1. Defendit Liciniam virginem, cum annos 27. natus esset, in eaque causa fuit eloquentissimus. Dixit postea pro Cn. Planco, pro colonia Narbonensi, pro lege Seruilia. Defendit & Sergii Auratæ causam iudicio priuato contra M. Antonium, similiter M. Curii contra Q. Scæuolam, quam & obtinuit. Ad hæc orationem in Consulatu pro Cn. Cæpione, contra Domitium, item in Censura, nouissimam omnium aduersus L. Philippum Consulem habuit. Autor Cicero in Bruto & in Dialogis de Oratore. Acute & festiue dicta nimis longum fuerit omnia persequi. Multa ex his Cicero 2. de Oratore, pleraque Valerius & Quintilianus recensent. Nos vno & altero contenti erimus. Increpitus a Bruto apud iudices, quod ex duabus orationibus capita inter se contraria, edidisset, respondit, orationes esse causarum & temporum, non autem hominum & patronorũ. Obiciente sibi in Senatu Domitio tanquam graue crimen, quod murænam in piscina domus moriuam, tanquam filiam atratus luxisset: *Fateor*, inquit Crassus, *ita me pium esse, vt minima de causa plorem, at tu, qui tres extulisti vxores, minime ploras.* Refert id præter Macrobium Ælianus lib. 8. cap. 4. In eundem Domitium, semper acerbũ & durum, Non esse mirandum, inquit, quod æneam barbam haberet, cuius os ferreum, cor plumbeum esset. Ponitur id Suetonio in Nerone. In Philippum Consulem, qui pro concione dixerat, aliud sibi consilium quærendum, si illo Senatu rempubl. gerere non posse, grauiter inuectus, negauit illum sibi Consulem esse, cui ipse Senator non esset. Ea vero contentio mortis illi causam præbuit. Nam cum latus dicenti condoluisset, ex consecuto pudore coborruit. mox febri correptus 7. die lateris dolore consumtus est, anno ætatis 49. cum C. Lælio Q. Cæpione Coss. natus esset. Cicero de Oratore 3. Valerius lib. 6. cap. 2. Idem de eodem agit lib. 8. cap. 5.

Licinias filias ex Mutia, Q. Mutii Auguris filia, C. Lælii Sapientis pronepte, duas reliquit. Harum altera Scipioni Nasicæ collocata est: vnde cum duos nepotes suscepisset Crassus, alterum in nomen & filium adoptauit. Cicero in Dialog. de Orat. & Bruto.

L. Licinius Crassus Scipio, adoptatus a L. Crasso, cuius ex filia nepos erat, vir summo ingenio fuit, teste Cicerone in Bruto. Patris Oratoris multa illum triclinia vendidisse, scribit Plinius ex autoritate Antiatis lib. 34. cap. 3.

Liciniam alteram Crassus pater C. Mario collocauit, vnde natus est C. Marius, Oratoris nepos. De hoc Cicero ad Atticũ lib. 12. epist. 47. *Heri non multo post quam tu a me discessisti, puto quidam vrbani, vt videbantur, ad me mandata & literas attulerũt a C. Mario C. F. eum multis verbis agere mecum, per cognationem, quæ mihi secum esset, per eum Marium, quem scripsissem, per eloquentiam L. Crassi, aut sui, vt se defenderem, causamque mihi suam perscripsit. Rescripsi, patrono illis nihil opus esse, quum Cæsaris, propinqui eius, omnis potestas esset, viri optimi, & hominis liberalissimi: me tamen eis fauturum &c.*

M. Licinius Crassus, auus M. Crassi, in Parthis interemti, cognomento dictus est ἀγέλαστος, quod nunquam ridere conspectus sit. Plinius lib. 7. cap. 19. Hunc arbitror M. Crassi, cuius supra meminimus, pronepotem fuisse, eiusque vt Prætoris apud Ciceronem mentionem fieri de Oratore primo. Filium habuit P. Crassum Iurisperitum.

P. Licinius Crassus Dives M. F. P. N. Iurisperitus, Consulatum gessit cum Cn. Cornelio Lentulo, anno V. C. DCLVII. In quorum honore S.C. factum est ne homo immolaretur. Triumphauit de Hispanis paulo ante bellum Italicum, autore Pediano. Gessit & Censuram cum L. Iulio Cæsare ann. DCLXV. teste Plinio lib. 13. cap. 3. & rursum lib. 14. cap. 14. Periit in dominatione Cinnæ sua ipsius manu, ne in manus inimicorum incideret: periit simul cum illo P. filius. Cicero de Orat. 3. Appianus 1.

P. Crassi Sapientis nepos flagitiosus. Cicero 1. Tusculan. Valerio Max. lib. 6. cap. 11. dives & decoctor dicitur. Nam bona eius a creditoribus, quia solidum præstare non poterat, vænierunt. Itaque amara sugillatione non caruit, cum egens ambularet, dives ab ocurrentib. salutatus. Auum illius

¶ Malim L. Crassi vsum pro M. Curio dictionẽ, quam castellanos trium phos duos. Cic. in Bruto. Idem in Hortensio, citante Nonio Marcello: Nunc Crassum qui lautus dicere solebat, ad imitationẽ quasi nostri generis contendisse &c.

illius Craſſum Sapientem, opinor Iuriſperitum eſſe.

M. LICINIVS CRASSVS P.F.M.N. Rom. omnium ditiſſimus, Prætura cum ouatione duplici, Conſulatu & Cenſura inſignis. Periit in Parthis cum P. filio. Vitam illius diligentiſſime ſcripſit Plutarchus. Vxorem habuit Tertullam, M. Luculli, viri conſularis & triũphalis F. Dicere vero ſolabat, *nullum eſſe diuitem, niſi qui facultatum ſuarum prouentibus alere exercitum poſſet.*

P. Licinius Craſſus F. aliquandiu ſub Cæſare militauit in Galliis, a quo cum mille equitibus miſſus ad patrem, in bello Parthico ſimul occubuit. De huius eruditione & ingenio vide Ciceronem in Bruto. Sacerdotium Auguratus, & vxorem Corneliam, Scipionis F. habebat. Illud Cicero nactus eſt, hanc vero ſibi Pompeius coniunxit. Scripſit Plutarchus in Cicerone, Digno cuidam ſimilem fuiſſe. Vnde iocus Ciceronis: Dignus quidem Craſſi.

M. Licinius Craſſus, alter Craſſi Diuitis F. bello ciuili Galliæ Ciſalpinæ, præpoſitus eſt, teſte Appiano lib. 2.

M Licinius M.F.M.N. Craſſus, Conſul ſub Auguſto, & quidem ipſius in quarto Conſulatu collega, anno V.C. DCCXXIII. cum nondum Prætor fuiſſet, & primum cum Sex. Pomp. deinde cũ Antonio ſenſiſſet. Proconſul Myſos, Baſtarnas, Thraces & Getas ſuperauit; vnde ipſi & Cæſari ſupplicationes decretæ. Craſſus etiam de iis gentibus triumphum duxit. Autores, Dion pag. 312. Florus, ſcriptor epitomes Liuianæ, & tabulæ Capitolinæ.

M. Licinius M.F. Craſſus, Conſulatum geſſiſſe traditur ſub Auguſto anno V. C. DCCXXXIX. apud Dionem & Caſſiodorũ.

M. Licinius Craſſus Frugi, Conſul ſub Tiberio principe anno V. C. DCCLXXIX. Claudiũ triumphanti ẽ equo phalerato ſecutus eſt, idq; in veſte palmata, quod eum honorem iteraſſet. Suetonius. Occiſus eſt ab eodẽ Claudio, cuius conſocer erat. Vxorẽ habuit Scriboniam, quæ & ipſa a Claudio interemta eſt. Seneca in ludo Claudii. qui hunc Craſſum tam fatuum fuiſſe ſcribit, vt etiam regnare potuerit, & Claudio tam ſimilem, quã eſt ouum ouo. Filii illi 4. fuere, quos Tacitus lib. 20. Scribonianos fratres vocat, opibus concordiaque inſignes.

Cn. Pompeius Magnus Craſſus, gener Claudii in Antonia F. cæſus eſt ab eodem. Seneca de morte Claudii pag. 722.

M. Licinius Craſſus Scribonianus Frugi, Conſulatum geſſit ſub Nerone, an. V.C. DCCCXVI. occiſus ab eodem fraude & delatione Paccii Africani & Aquilii Reguli. Vxor fuit Craſſo Sulpitia Prætextara, quatuorque ſuperſtites ex ea liberi. Cornelius Tacitus lib. 20.

Licinius Craſſus Scribonianus, a Galba in fratris adoptione cur poſtpoſitus, Tacitus lib. 17. Ab Antonio Primo ad capeſſendum imperium inuitatus, abnuit, ne paratis quidem corrumpi facilis, adeo metuens incerta. Idem lib. 20.

PISO LICINIANVS, diu exul ſub Nerone, a Galba Imperatore adoptatus, quatriduo Cæſar, ſexta ab adoptione die cęſus eſt a militibus Othonis, anno ætatis 31. Vxor illi fuit Verrannia. Tacitus 17. Suetonius & Plutarchus in Galba.

Craſſus Frugi, neminem lædẽs, & exul, circa initium imperii Hadriani cæſus eſt. Spartianus.

¶ P. Craſſus, Vinuliæ F. patre P. Craſſo Conſulari. Cicero ad Atticum 12. epiſt. 23. Dubitat idẽ, viuone patre ſuo mortuus ſit, an poſt. Vide an ſit decoctor ille, P. Craſſi Sapientis nepos, de quo ſupra.

Licinius Craſſus Iunianus, Ciceroni deditus. M. ad Q. fratrem lib. 3. epiſt. 8. ¶ Adde quæ habent Notæ Fuluii Vrſini in opera Ciceronis pag. 155.

Craſſi cuiuſdam, vt Pompeiani, & ex Africa poſt infelicem pugnam fugientis, meminit Plutarchus in vita Catonis ſub finẽ, item Appianus.

Q. Craſſus, nominatur Ciceroni ad Atticum 13. in fine.

M. Craſſus Fortunatus, pater. M. Craſſus Saturninus, filius. Inſcript. ant. pag. 103.

Damaſippi.

L. LICINIVS DAMASIPPVS, Prætor Carbone III. C. Mario F. Coſ. bello ciuili deſperatis rebus, nobilitatẽ omnem, & in eis Q. Mutium Scæuolam, Pont. Max. C. Carbonem, Cõſulis fratrem, & Anniſtium, Ædilitium, velut fauentes Syllæ partibus, in curia Hoſtilia trucidauit. Liuius lib. 86. Paterculus volum. poſteriore, Valerius lib. 9. cap. 2. Appianus lib. 1. de bell. ciuil. Oroſius lib. 5. cap. 19.

L. Licinius Damaſippus, Senator Pompeianarum partium, cum Scipione & Torquato in Africa periit. Hirtius eius belli comment. 5.

Licinius Damasippus, alius ab illo, memoratur Ciceroni epistolarũ lib. 7. ad Fabium Gallum, vtpote signorum & statuarum studiosus. Et ad Atticum lib. 12. Damasippus, inquit, Romæ est. De hoc accipio illud Horatii Sermon. 2. Sat. 3.

Insanit veteres statuas Damasippus emendo.

Licinius Damasippus, eiusdem ingenii describitur ac notatur a Iuuenale Sat. 8.

Indulge veniam pueris. Damasippus ad illos
Thermarum calices, inscriptaque lintea vadit
Maturus bello Armeniæ, Syriæque, tuendis
Amnibus, & Rheno, atque Istro præstare Neronem
Securum valet hæc ætas &c.

¶ Licinius Fimbria, Consularis, M. Lutatium, Equitem Rom. virum bonũ pronũciare noluit, quod ea res innumeris laudibus contineatur. Valerius Maximus lib. 7. capite 2.

¶ C. Licinius Geta, Consulatu gesto an. V. C. DCXXXVII. a L. Metello & Cn. Domitio, Cẽsonibus, Senatu eiectus est. Quod autem mirari conuenit, idem postea Censuram obiuit. Cicero pro A. Cluentio & Valerius Max. lib. 2. cap 4.

Licinius ne an Didius, nondum comperimus, certe Geta, proscriptus a Triumuiris, euasit. Appianus lib. 4.

Luculli.

L. Licinius Lucullus, Ædilis curulis anno belli Punic. secundi 17. non carnit infamia, quod scribæ viatoresque Ædilitii clã egessisse pecuniam per indicem comperti, damnatique sunt.

C. Licinius Lucullus, Triumuir Epulonum factus est, cum primum crearentur anno V. C. DLVII Fuit idem Duumuir dedicandæ ædis. Liuius lib. 33. & 36.

M. Licinius Lucullus, Prætor an. V. C. DLXVII. iurisdictionem inter ciues & peregrinos tenuit. Liuius lib. 39.

L. Licinius Lucullus, Consul ann. V. C. DCII. Vaccæos, Cantabros, aliasq; Hispaniæ gentes subegit. Die dicta, quod Vaccæos sine S.C. adortus esset, absolutus est. Liuius lib. 48. & Appianus. Auus fuit L. Luculli, qui cum Mithradate bellũ gessit, testibus Cicerone & Plutarcho. Proconsulatus illius in Hispania meminit & Plinius lib. 9. capite 30. item Valerius libri quinti capite 2.

L. Licinius L. F. Lucullus, vxorem habuit Cæciliam, Q. Numidici F. ex qua L. & M. filios suscepit, damnatus furti, quemadmodum scribit Plutarchus.

L. LICINIVS L. F. L. N. LVCVLLVS, honores petere non sustinuit, antequam frater ad pubertatis annos, & legitimam petendi ætatem peruenisset. Prætor Africam iustissime rexit. Consul anno vrbis conditę DCLXXIX. aduersus Mithradatem missus est. De quo, magnis rebus gestis, triumphauit. Conuersus inde ad otium, luxui se tradidit, magnificentia villarum, conuiuiorum sumtu, vestium numero & pulchritudine, præterea signorum & tabularum ornamentis, omnes ante se Romanos superans. Fuit & facundia clarus, scripsitque Græco sermone bellum Marsicum, cui ipse cum Sylla interfuerat. Ad extremum alienata mente decessit, M. fratre & filio ex sorore Catonis, superstitibus relictis. Copiosissime & ex profesſo vitam eius & res gestas descripsit Plutarchus. Elogium eius habet Cicero in principio libri quarti Academic. quæstionum. Idem libr. 3 de Finibus bibliothecæ Luculli meminit, eaque cum seipsum tum Catonem vsum, ait. De eadem Plutarchus explicans: *Id eius factum, inquit, & commemoratione & laude dignum; quod multos beneque conscriptos libros conduxit, vsumque eorum possessione laudabiliorem instituit. Omnibus enim bibliotheca Luculli, & quæ iuxta erant, ambulationes & scholæ patebant*, &c.

M. Licinius Lucullus L. fr. qui & M. Terentius Varro dictus est, propter adoptionem, vnde ab ipsius & collegæ nomine lex Terentia Cassia appellata apud Ciceronem in Verrinis. Consul anno proximo post fratrem, Macedoniam obtinuit, ex qua & triumphauit, teste Cicerone in Pisonem. Subreditum fratris ex Asia accusatus a C. Memmio super his quæ in Quæstura sub Sylla gessisset, fratris gratia iudicium id euasit. Vide Plutarchum. Eutropius, quod miror, L. & M. Lucullos, consobrinos fuisse tradit. Consentaneum vero est, locum esse deprauatum. Plinius de viris illustribus auctor est, permissam ipsi fratris tutelam, cum is alienata mente desipere cœpisset. Filia eius Tertulla nupsit M. Crasso Diuiti. de qua Suetonius.

M. Licinius Lucullus L. ex Seruilia filius, Bruti & Cassii partes secutus, interficitur ab Antonio a pugna in Philippis. Valerius Maximus libri quarti capite septimo. Tutelæ eius, a Catone gestæ, meminit

Varro

Varro de re ruſt. libr. tertio capite ſecundo.

P. Licinius Lucullus, Tribunus pl. ann. V. C. DCXLIII. Minutio Rufo Poſthumio Albino Coſs. magiſtratum cum L. Annio continuare volens, reſiſtentibus collegis, magnas in repub. ſeditiones excitauit. Saluſtius in Iugurtha.

Lucullus quidam a Scordiſcis equitibus per inſidias cum 800. militibus cæſus eſt. Frontinus Stratagemat. 3. cap. 10.

L. Lucullus, ex Prætura Sardiniam ſortitus, in eam proficiſci noluit, quod multos in prouinciis iniquius agere videret. Fracta ſibi ſella curuli per Acilium Cos. quod prætereunti nõ aſſurrexiſſet, nihil commotus, ſtans poſtea ius dixit, quod & ipſius collegæ, per illum coacti, fecere. Dion lib. 36.

Cn. Lucullus, familiaris noſter, inquit Cicero: matrem efferebat. ad Atticum lib. 15. epiſtol. 1. Vide, an hic ſit Lucullus, cui ſororem alteram ſine dote locauit L. Axius, vt Varro libro tertio, de re ruſtica capite 16.

Macri.

Licinius Macer, Hiſtoricus, ſcripſit annales, præterea orationem pro Thuſcis. Citatur a Plinio & Gellio, citatur & a Liuio: ſed hic notat illũ vt ſtudio ſuæ gentis a vero digreſſum. Locus eſt lib. 7. Apud Nonium hæc illius ex epiſtola ad Senatum verba adducuntur: *Illi ſuam vitam mecum contendunt, quorum in corpore ita crebra ſunt vulnera vitæ, nouæ cicatrici vt locus non ſit.*

C. Licinius Macer, vir Prætorius, damnatus a Ciceronе Prætore, quomodo ipſe Cicero teſtatur ad Atticum libr. 1. epiſtola 4. his verbis: *Nos hic incredibili ac ſingulari populi voluntate de C. Macro tranſegimus, cui cum æqui fuiſſemus, tamen multo maiorem fructum ex populi exiſtimatione, illo damnato, cepimus, quam ex ipſius, ſi abſolutus eſſet, gratia cepiſſemus.* Valerius Maximus tamen damnationem inſtantem morte voluntaria præueniſſe ſcribit lib. 9. cap. 12. De eodem Plutarchus in Cicerone.

C. Licinvs Macer Calvvs, Orator, accuratum quoddam dicendi & exquiſitum adferebat genus: quod quanquam ſcienter eleganterque tractabat, nimium tamen inquirens in ſe, atque ipſe ſeſe obſeruans, metuenſque ne vitioſum colligeret, etiam verum ſanguinem deperdebat. Itaque eius oratio nimia religione attenuata, docte & attente audientib. erat illuſtris, a multitudine autem & a foro, cui nata eſt eloquentia, deuorabatur. Cicero in Bruto. Seneca Controuerſiarum libr. 7. Controuerſ. 4. & decl. lib. 3. declam. 4. adeo concitatum in dicendo fuiſſe ſcribit, vt in media eius actione exclamarit Vatinius reus: *Rogo vos Iudices, nunquid, ſi iſte diſertus eſt, ideo me damnari oportet?* Quintilianus ſanctitatem eius memorat, ob terſum eius ſiccumque dicendi genus. Plinius lib. 34. capite 18. author eſt, laminæ plumbeæ, renibus admotæ, frigore ſolitum occurrere genituræ, per nocturnam quietem erumpenti, vireſque corporis ſtudiorum labori cuſtodiſſe. Cornelius Tacitus 21. libros orationum reliquiſſe tradit, in quibus accuſationes in Vatinium valde probentur, præcipue autem 2. Multi luſiſſe illum epigrammata teſtantur. Tranquillus verſus eius in Cæſarem citat. Notus etiam ſcazon illius in Tigellium: *Sardi Tigelli putridum caput venit.* Pedianus ſcripſiſſe hendecaſyllabos elegantiſſimos in Curium, notiſſimum aleatorem, prodidit. Quintiliam adamaſſe, liquet ex Propertio. Facetias illius & ioco ſ præter Catullum commendat Plinius epiſtolarum 15. Sed & Ouidius eius meminit.

Muræn æ.

Muræn æ cognomen Liciniis adhæſit, teſte Macrobio, quod hoc piſce quidam illorum effuſiſſime delectatus ſit. Meminit Varro libr. 3. de re ruſtica capito 3. Columella libr. octauo capite 16. Cicero veterem familiam, & Lanuuio municipio gratia & propinquitate coniunctam fuiſſe, oſtendit.

Licinius Muræna, ætate L. Craſſi, Oratoris, & Sergii Oratæ, primus reliquorum piſcium viuaria inuenit, cum oſtrearum Sergius iam inueniſſet. Plinius libro nono, capite 54.

P. Licinius Muræna, Q. Hortenſii & M. Craſſi æqualis, mediocri ingenio, ſed magno ſtudio rerum veterum, literarum ſtudioſus & non imperitus, multæ induſtriæ & magni laboris fuit. Cicero in Bruto.

L. Licinivs L. F. Mvræna, patrem, auum & proauum Prætorios habuit. L. pater a L. Sylla contra Mithradatem in Aſiã miſſus, illum repreſſit, eoque nomine triũphauit. Ipſe L. filius tum ſub patre militauit. Deinde legatus Lnculli cum eodem aduerſus Mithradatem profectus eſt:

Gesta Prætura, cum vrbanam iurisdictionem tenuisset, Galliam prouinciam habuit. Inde regressum, ac Consulem designatum, Ser. Sulpitius, Cn. Posthumius & M. Cato postularunt ambitus. Sed defendente Cicerone Consule, qui illum Consulem renunciârat, honestissime absolutus est, gessitque Consulatum cum D. Syllano anno V. C. DCXCI. Priuignus illi fuit L. Natta adolescens, affinis P. Clodii, & idem Pontifex. Vnde Semproniam matrem, coniugem Murænæ fuisse, filiamque Fuluiam, Clodio nuptam, indubitatum est. Vide Ciceronem in orat. pro domo sua ad Pontifices.

C. Licinius Muræna L. fr. legatus fratris in Gallia fuit, testibus Cicerone in oratione pro Muræna, & Salustio in Catilina.

L. Licinius Muræna, qui & propter adoptionem A. Terentius Varro Muræna dictus est, inita cum Fannio Cæpione cõtra Cæsarem Augustum conspiratione, publica auctoritate oppressus est, vt tradit Paterculus. Porphyrio, interpres Horatii, videtur indicare, Murænam & Cæpionem Proculeii fratres fuisse, cum quibus spoliatis bello ciuili rebus omnibus bona sua diuiserit. Dion lib. 54. etiam Murænæ sororẽ fuisse scribit Terentiam, Mœcenatis vxorem. Murænæ gratia periclitatum Athenæum Philosophum memorat Strabo lib. 14. Huius autem an alterius meminerit Horatius lib. 3. Oda 19. his verbis:

Da Lunæ propere nouæ,
Da noctis mediæ, da puer Auguris
Murænæ, &c.

nondum satis comperi.

Liciniæ Vestalis, quæ locum suum gladiatorium L. Murenæ, propinquo suo, cõcessit, meminimus supra.

Neruæ.

Licinius Nerua, Trib. pl. Iunio Bruto & Manlio Volione Cos. ann. vrbis conditæ DLXXV. memoratur Liuio lib. 41.

C. Licinius Nerua, Prætor anno V. C. DLXXXVI. Hispaniam citeriorem obtinuit. Liuius 45.

A. Licinius Nerua, Prætor anno sequẽti, & ipse Hispaniarum alteram prouinciam sortitus est. Liuius in fine 45.

Licinius Nerua, Prætor Macedoniæ, Quæstorem habuit Tremellium, eum, qui primus omnium Scrophæ cognomentum tulit, auus Terentii Varronis. Varro 2. de re rust. cap 4.

C. Licinius Nerua, tempore belli Iugurthini, vir quidem non indisertus, sed in Tribunatu, ac in reliqua omni vita ciuis improbus. Cicero in Bruto.

A. Licinius Nerua Silianus P. F. Consul fuit sub Augusto anno V. C. DCCLIX. Laudatur impense a Velleio Paterculo. Alius ab hoc est (quomodo temporum ratio arguit) de quo Cicero ad Atticum 12. Bene fecit, inquit, A. Silius, qui transegerit: neq; enim ei deesse volebam, & quid possem, timebam.

Sacerdotes.

Licinii Sacerdotes plebeii fuere, teste Asconio Pediano.

C. Licinius Sacerdos, periurii a P. Scipione Æmiliano Censore palam reprehensus est. Cicero pro A. Cluentio & Valerius 4. capite 1.

C. Licinius Sacerdos, Prætor, Siciliæ præfuit, succedente ipsi Verre. Legatus inde Q. Metelli in Creta, Ciceronis in Consulatu competitor fuit. Cicero in Verrinis, pro Plancio, in epistolis ad Atticum & alibi.

Vari.

C. Licinius P. F. P. N. Varus, Consulatum gessit cum P. Lentulo Caudino anno V. C. DXVII. teste Cassiodoro, & tabulis Capitolinis. In opusculo Censorini de die natali pro Licinio perperam Liuius appellatur, nec recte Cuspinianus Varronem vocat, qui Varus fuit.

P. Licinius Varus, Ædilis curulis belli Pun. secundi anno 9. biennio post Prætor, ius in vrbe dixit. Idem a Liuio & Clatidio cum L. Veturio & Q. Metello victoriæ de Hasdrubale nuncius in vrbem missus est. Liuius 27.

Licinii alii, secundum cognomenta digesti.

A. Licinius Archias, accusatus super iure ciuitatis a Graccho quodam, a M. Cicerone luculenta oratione defensus est. Natus fuit Antiochiæ. Poeta vero cum esset, ob ingenium & litteras principibus in republica viris cariissimus extitit.

Q. Licinius Bassus, Consul sub Nerone, anno vrbis Conditæ DCCCXVI. periit car-

carbunculo, teste Plinio libro 26. capite 1. Vbi tamen mendose Lucanius, quomodo & apud Cornelium Tacitum perperam Luxanius, vocatur.

Licinius Bructio, coniugem habuit C. Afraniam, quæ semper ipsa pro se apud Prætorem dixit. Valerius Maximus 8. c. 3.

Liciniæ Campetiæ epitaphium refertur in memor. Ital. pag. 283.

Licinius Cæcina, nouus Senator sub Othone Imperatore, refertur Tacito 18. Vide an de eodem Plinius loquatur libri 20. capite 18.

Licinio Frontoni rescripsit Seuerus Imp: Pand. 4. tit. de minor. 25. annis. Meminit eiusdem 2. Cod. de pactis, rescribens ad Philinum.

Licinius Gabolus, per Agrippinam pulsus, a Nerone patriæ redditus est. Tacitus 14.

C. Licinius Hoplomachus, cum patri, tanquã bona dissipanti, iis interdici a Prætore obtinuisset, ipse postea patrimonium amplissimum breui tempore decoxit. Valerius 8. cap. 6.

C. Licinius Imbrex, vetus Comœdiarum scriptor, citatur a Sex. Pompeio libro 13. item a Gellio lib. 13. c. 21. ac inibi versus illius ex fabula, quæ Neæra inscripta est. Nescio an idem sit P. Licinius Tegula, cuius meminit Liuius 31. vt qui scripserit carmen ater nouenis virginibus decantandũ, ann. V. C. DLIII. Certe imbrex & tegula eiusdem rei voces sunt.

Licinius Lenticula, collusor Antonii, condemnatus de alea, per Antonium restitutus est. Cicero Philippica 2. & Dion sub persona Ciceronis in fine 45.

M. IVLIVS LICINIVS LICINIANVS, in Dacia natus, genus suum referebat ad Philippum Imperatorem. Probatus in bello Persico contra Narsen, interemto Seuero, consors imperii factus est, idque per Galerium Maximianum, in quem tamen postea valde ingratus extitit. Accepta autẽ Cõstantini sorore in coniugem, diu concorditer cum illo imperium administrauit. Verũ cum Christianos persequeretur, nec admonitus desisteret, victus a Constantino, ac postea, quod non quiesceret, occisus est anno imperii 14. ætatis fere 70. Homo asper & auarus, literis infestus, quarum adeo rudis erat, vt ne nomen quidem suum decretis subscribere posset. Non multo post patris mortem periit Licinius F. Cæsaris appellatione, & Consulatu cum Constantino gesto, clarus.

Licinio Liciniano B. F. Cos. Secularia Seuerina coniunx F. C. Hæc inscriptio extat Moguntiæ in monte S. Stephani. Inscript. ant. pag. 467.

Licinius Menas, memoratur a Columella lib. 12. cap. 4.

P. LICINIVS MVTIANVS, ter Consul, Vespasiano, Iudaicum bellum gerenti, præcipuus ad sumendum imperium hortator simul & adiutor fuit, Syriam tunc cum 4. legionibus administrans, vir secundis aduersisque iuxta famosus. Iuuenis insignes amicitias ambitiose coluit. Mox attritis opibus sub Claudio, in secretum Asiæ repositus, tam prope ab exule fuit, quam postea a principe, luxuria, industria, comitate, arrogantiá, malis bonisque artibus mixtus. Nimias voluptates, cum vacaret, contrà cum postularet res, magnas virtutes sectabatur. Palam laudares, secreta male audiebant. Summatim apud omnes talis erat, vt expeditius illi foret imperiũ tradere, quam obtinere. Impudicitiam illius Vespasianus sic notabat, vt apud amicos de illo querens iam Imp. semper adiiceret: *Ego tamen vir sum.* Hæc ex Plinio, Tacito & Tranquillo. Plinius etiam sæpius vti scriptorem citat. Scripsit autem 11. actorum libros, & 3. epistolarum, vt refert Tacitus in vita Agricolæ.

Licinius Nepos, celebris Declamator, refertur a Seneca.

Licinius Nepos, diu orbus, suscepta filia, captatores frustratus est. Domũ habuit apud sacellum Floræ ad veteres Ficelias, autore Martiale.

Licinius Nepos, acer & fortis vir, Præturam gerens, Senatori mulctam dixit. Plinius libro quarto epistolarum ad Romanum.

L. Licinius Pollio, missus legatus ad Crispinum Consulem, cum is, cæso collega Marcello, ex vulnere decumberet. Liuius 27.

Licinii Popæ meminit Cicero pro Milone.

C. Licinio C. lib. Primigenio & Liciniæ C. lib. Hygiæ. Inscript. ant. pag. 292.

Licinius Proculus, Othonianas partes secutus, cæso Galba, Præfectus præt. factus est. Cæso Othone, cum apud Vitelliũ proditionem prætexuisset, absolutus est. Tacitus lib. 18. Quidam hunc I. C. faciunt,

qui 8. libros ἀπαράτους reliquerit. Celsus etiam filium Iurisconsultum habuisse vult. Alium ab vtroq; statuere videtur Vlpianus, non leuem iuris authorem nominans ex rescripto Diuorum fratrum.

M. Licinius M. F. Pusilio. Sex. Vipsanius M. F. Clemens. Q. Cassius C.F. Niger. Hæc epigraphe repetitur Veronæ. Inscrip. ant. pag. 328.

Licinius Regulus, vir Senatorii ordinis sub Augusto, memoratur Dioni lib. 54.

Licinius Rufinus, rescripsit Iulio Paulo I. C. ipso teste Pand. 40. Quibus ad libertatem proclamare non licet. Citantur ipsius libri regularum 12. Pand. 23. de ritu nuptiarum. ¶ Haud scio, an diuersus ab hoc sit, cuius extat collatio legum Iudaic. & Rom. edita a Petro Pitheo.

P. Licinius Saturninus P.F. memoratur Inscript. ant. pag. 152.

L. Licinius Squillus, miles Cæsaris bello ciuili in Hispania sub Q. Cassio, quem facta coniuratione vulnerauit. Hirtius Comment. 4.

M. Licinius Strabo Trib. mil. ann. V.C. DLXXV. ab Histris, dum castra tuetur, interemtus est. Liuius 41.

LICINIVS SVRA, ter Consul, Traiani principis amicitia & familiaritate insignis, cui vsque adeo fidem habuit Imp. vt post delationem domum eius venerit, pransusque cum illo, eius medico oculos tentãdos exhibuerit, tonsoriq; operam dederit, mox ad amicos cõuersus: Ecquid accusare amplius Suram potestis? Huic mortuo sepulchrum fieri, & statuam poni iussit. Cæterũ Suræ tantæ opes fuerunt, vt Gymnasium suis impensis publicârit. Eidem Traianus Prætorianorum præfecturam daturus, cũ gladium pro more traderet: Accipe, inquit, gladium hunc, Licini, eoque, si recte imperauero, pro me; sin secus, contra me vtere. Meminit eius vt viti eximie docti, Valerius Martialis libro septimo, & Iuuenalis, vt prouidentis, Satyra 14. Sed & Plinius ad illum scribit in fine 4. Addendum ex Spartiano, Hadrianum, suffragante Suta, ad pleniorem Traiani amicitiam peruenisse, nepte per sororem Traiani coniuge ducta.

P. Licinius Tegula, dictus in Licinio Imbrice.

C. Licinius Trio, refertur in Inscript. antiquis Germaniæ pag. 390.

LICINII sine cognomentis.

M. Licinius, Trib. mil. cecidit in pugna sub Marcello aduersus Hannibalem, anno V.C. DXLIIII. Liuius 27.

Sex. Licinius, Senator, a C. Mario, quo die septimum Consulatum iniit, de saxo deiici iussus est. Liuius 80.

Licinius, homo literatus, seruus a manu C. Gracchi, pone quem cõcionantem subsistens, actionem illius inflatam bia, vel intendebat vel reuocabat. Fuit is postea cliẽs Q. Catuli. Cicero de Oratore 3. Gellius 1. capite 11. qui tamen hoc de fistula credere non sustinet.

C. Licinius, Consularis & Historicus, familiarissimus C. Iulio Hygino: quippe quem admodum pauperem decessisse, & liberalitate sua quoad vixerit, sustentatum tradiderit. Auctor Suetonius de claris Grammaticis.

Licinius, Augusti tonsor prædiues, sepultus via Salaria ad secundum lapidem nobili monumento, in quem est Terentii Varronis Atacini epigramma a Cornuto, interprete Persii, adductum, & Petronii fragmentis subiectum:

Marmoreo tumulo Licinus iacet, at Cato paruo,
Pompeius nullo, credimus esse Deos?
Saxa premunt Licinum, leuat altum fama Catonem,
Pompeium tituli, credimus esse Deos.

Vide Romam Fabricii pag. 196. Meminere eiusdem Licinii Horatius in arte Poetica, Martialis lib. 8. ad Musam, Iuuenalis Satyra 1.

Licinius, origine Gallus, ab Augusto Galliæ præpositus, auare eã administrauit. Ergo Gallis eum Augusto grauissime accusantibus, hoc commento discrimen euasit. Adducto in ædes suas principe, multis argenti antique thesauris, multis aceruis demonstratis: *Hæc*, inquit, *domine data opera tibi ac Romanis collegi, ne Galli tanta vi pecuniæ instructi deficerent: itaque omnia & conseruauimus tibi hæc, & nunc do.* &c. Vide Dionem lib. 54.

Licinius Mathematicus, celebratur Vitruuio lib. 7. cap. 5.

Licinia Mima de se in Epitaphio: Docta, erudita pene Musarũ manu, quæ modo nobiliũ ludos decoraui choro, & Græca in scena prima populo apparui.

Licinio rescribit Gordianus A. 2. C. de transactionibus.

Lici-

Licinię idem Gord. 5. Cod. tit. 74.

Liciniæ alii rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

LIGARII.

T. Q. & N. Ligarii, fratres, auunculum habuere T. Brocchum. Ex his Q. Ligarius cum C. Considio profectus in Africam legatus, illo decedente, remansit in prouincia, eamque gubernauit. Oppressus autem ab Accio Varo, Pompeianarum partium duce, flagrante iam bello ciuili, eidem se coniunxit. Vnde postea a Q. Tuberone apud Cæsarē accusatus, Ciceronis defensione & eloquentia salutem & absolutionē obtinuit. Eius beneficii cum parū memor cum reliquis in Cæsarem conspirasset, lege Pedia damnatus interiit: fratres similiter a Triumuiris proscripti sunt, & cæsi, teste Appiano lib. 4.

Ligarius alius, memoratur ibidem Appiano.

P. Ligarius, dimissus a Cæsare in Hispania, & rursum in Africa captus, ob perfidiā necari iussus est. Comment. eius belli 5.

LIGVRII.

A. Ligurius, Cæsaris familiaris. Meminit eius Cicero ad Atticum 11. epistola 9. & ad Q. fratrem lib. 3. scripturum se illi pollicetur, tum temporis sub Cæsare in Galliis militanti. Decessit sub Cæsare, vt testis est idē Cicero familiarium 16. epistola 18. virum bonum & sibi amicum appellans.

Q. Ligurius, C. Considii F. partiū Pompeii in Africa, vitam a Cæsare impetrauit. Traditur id commentario 5.

C. Ligurius L. F. Vol. Asper. 5. Con. L. Cr. ingenuor. Sic legitur in Inscriptione vetusta de Cæcilio quodam Cisiano. Pete Cæcilios.

LIGVRINI.

Ligurino adolescenti scribit Horatius 4. Carminum Oda 10. monens eum, ne ob formam superbiat.

Ligurinus, memoratur Martiali lib. 5. vt vir bonus, sed scriptorum suorum recitatione molestus.

Ligurinus puer, refertur in memoriis antiquis hac epigraphe: *Crudeles Parcæ, quæ nemini parcunt, inuidere mihi. Hic situs est Ligurinus puer, dolor parentum.* Extat Salonæ. Inscript. ant. pag. 369.

¶ LIMBRICIAE Theodoræ, quæ vixit annis XXVIII. M. XI. fœminæ incomparabili, Vitruuius Aprilis coniugi bene merenti fecit. Inscript. ant. pag. 123.

LIVII.

Liuiorum familia quanquam plebeia, valde tamen floruit, 8. Consulatibus, Censuris 2. triumphis 3. Dictatura etiā & Magisterio Equitum honorata, clara & insignibus viris, ac maxime Salinatore Drusisque. Suetonius in Tiberio.

L. Liuius, Trib. pl. anno vrbis conditæ CCCCXXXIII. cum Q. Melio, deditionem Consulum aliorumque, per quos pax Caudina facta erat, cum & ipsi eius pacis simul autores fuissent, impedire conat⁹ est. Li. 9.

M. Liuius ... F. C. N. Denter, Consulatū gessit ann. V. C. CCCCLI. cum M. Æmilio Paulo. Deinde factus Pontifex, deuouenti se pro repub. P. Decio, quartum Consuli, verbis præiuit. Liuius initio 10.

Salinatores.

M. LIVIVS M. F. M. N. Consul anno vrbis conditæ DXXXIII. de Illyriis triumphauit. Mox a populo ob prædam non æqualiter diuisam damnatus, diu ruri vixit. Retractus demum in vrbem, & iterū Consul factus cum C. Claudio inimico, reipublicæ causa cum eodem in gratiam rediit, Hasdrubalem vicit, deque eo triumphauit. Nondum abierat honore, cum per collegā Dictator dictus est. Censor cum eodem Claudio, trib⁹ omnes, excepta Mœcia, ærarias fecit, stipendioq; priuauit, eo nomine, quod vel prius se iniuste condemnassent, vel postea tantos honores non recte tribuissent. In eadem Censura, quod salis vectigal primus omnium commentus esset, SALINATORIS cognomen tulit. Liuius 27. 28. & 29. Valerius 2. cap. 1. & 4. lib. 4. cap. 2. lib. 9. cap. 3. Plinius de viris illustribus, Frontinus 4. cap. 1. DXLVI.

C. Liuius M. F. Salinator, Pontifex & Prætor in annum vrbis conditæ DLI. creatus, prouinciā Brutios cum duabus legionibus sortitus est. Liuius 30.

C. Liuius M. F. M. N. Salinator, gesta Ædilitate & Prætura, Consulatum quoq; in annum DLXV. & Galliam prouinciā nactus, nihil memorabile patrauit. Liuius 34. & 38. Decessit ann. V. CCCCLXXXVIII. Idem Liuius 42.

Liuius Salinator, missus a Sertorio cum sex millibus equitum, iuga Pyrenæi occupauit. Vnde cum a C. Annio, legato Syllæ, depelli nō posset, per dolum a Calphurnio

Lanario interemtus est. Plutarchus in Sertorio.

M. Liuius Macatus, M. Liuii Salinatoris cognatus, belli Punici secundi tempore arci Tarentinæ præfuit. In hunc extat iocus Q. Fabii Maximi, nisi ipse ciuitatem Tarentinam amisisset, se non potuisse eam recipere. Quidam hîc turpiter cæcutiunt, Macarum hunc eundem cum Salinatore facientes.

Drusi.

Liuius Drusus, hostium duce Drauso cominus cæso, sibi posterisque suis cognomen inuenit. Traditur idem Proprætore ex prouincia Gallia retulisse aurum, Senonibus olim in obsidione Capitolii datum, nec, vt fama est, extortum a Camillo. Suetonius in Tiberio. Rutilius etiam hunc Consulem, & collegam Scipionis Æmiliani facit, perperam, quod filii est, patri tribuens.

C. Liuius M. F. Drusus, Consulatum gessit cum Scipione Æmiliano ann. V. C. DCVI. Meminit vtriusque Appianus in Libyco, & Iulius Obsequēs de prodigiis. Hic, opinor, fuit cæcus ille & I. C. de quo vide Ciceronem Tuscul. 5. & Valerium Max. lib. 8. cap. 7.

M. Liuius C. F. M. N. Drusus, Consul ann. V. C. DCXLI. aduersus Scordiscos, gētem a Gallis oriundam, feliciter pugnauit, magnumq; bonorem tulit. Ea tradunt Florus & Rufus. Plerique etiam hunc triumphasse volunt. Censuram postremo gessit cum M. Æmilio Scauro, teste Plutarcho in quæstionibus, inq; eo magistratu decessit.

M. Liuius Drusus C. F. eius, qui primus id cognomen adeptus est, abnepos, vir ingenio, eloquentia & diuitiis pollēs, in Tribunatu C. Gracchum collegam iterū Tribunum fecit. Deinde mutata mente, cum in gratiam Patrum conatibus illius resisteret, patronus Senatus appellatus est. Fratrem habuit C. Drusum, & ipsum non indisertum. Cicero in Bruto, Plutarchus in Graccho. De Caio amplius Cicero 5. Tuscul. & Valerius lib. 8.

M. Liuius Drusus, superioris M. Drusi F. genere & eloquentia clarissimus, sed ambitiosus & superbus. Ædilis magnificentissimum munus dedit. Ac ibi Rubrio collegæ quædam de vtilitate reipub. suggerente; Quid tibi, inquit, cum repub. nostra? Quæstor in Asia, nullis insignibus vti voluit, ne quid ipso esset insignius. Tribunatum pro Senatus auctoritate suscepit, sic tamē in eo popularis, vt ante omnes illi plebs astans plauserit. Plebi agros dedit, Equites in Senatum legit, Senatui iudicia permisit. Dicere solebat, vni sibi, ne puero quidem, ferias vnquam contigisse. Tantæ vero liberalitatis fuit, vr professus sit, nemini se quidquam ad largiendum præter cœlum & cœnum reliquisse. Cum domum ædificaret in Palatio, promitteretque architectus, ita se eam ædificarurum, vt libera a conspectu, immunisque ab omnibus arbitris esset: *Tu vero*, inquit, *si quid in te artis est, ita compone domum meam, vt quicquid agam, ab omnibus perspici possit.* Verum cum animaduerteret, non eam erga se gratiam Senatus ac reliquorum ordinum esse, quam speraisset, conuersus ad alia consilia, Latinis ciuitatem promittere cœpit, Cæpionem inimicum, actionibus suis resistentem, minatus est se de saxo Tarpeio præcipitaturum. Plinius libro 39. capite primo auctor est, eas inimicitias ex anulo in auctione nauali exortas, indeque bellum sociale natum. Idem 28. capite 9. tradit, caprinum sanguinem bibisse Liuium, vt pallore & inuidia veneni sibi dati insimulare Cæpionem posset. Philippo Consuli, legibus agrariis reluctanti, per suos ita collū obtorsit, vt multus sanguis e naribus effluueret. Senatui, vt in Curiam veniret, mittenti, Cur non potius, inquit, ille ad me venit? Vtriusque meminit Valerius. Comitiali morbo obnoxius, hellebori medicamento in Anticyta se liberauit, teste Plinio libri 25. capite 5. Cum tamen aliquando postea in publico concidisset, vota pro illo per Italiam publice suscepta sunt. Latinis volentibus Philippum Consulem in Albano trucidare, Philippum monuit, vt caueret. Vnde accusatus in Senatu, cum domum se reciperet, magna populi frequentia cinctus, in atrio domus suæ cultro percussus, intra paucas horas expirauit. Cędis inuidia apud Philippum & Cæpionem fuit. Tradunt, cū iam animam exhalaturus esset, intuentem adstantium mœrentiumque multitudinē, rogasse propinquos & amicos, ecquando similem sui ciuem habitura esset respublica? Mortē eius Cornelia mater, adhuc superstes, magno animo tulit. Hæc ex Cicerone, Val. Maximo, Patereulo, Seneca, Plinio, Appiano & Plutarcho, item ex libello de viris illustrib.

Cicero. Plinius.

Patercul.

Val. 9. cap. 4

Patercul.

Seneca ad Marciam.

¶ Cicero pro domo sua eram Pōtificem fuisse indicat.

Liuia M. Liuii soror, duos deinceps maritos habuit, ex altero Catonem & Porciã, ex altero Cæpionem & duas Seruilias sustulit. Fuit itaque Liuius Catonis Vticensis auunculus; Bruti, qui Cæsarem occidit, auunculus magnus.

Liuius Drusus Claudianus, per adoptionem insertus Liuiorum familiæ, post eladem Philippensem se in tabernaculo interemit, tradente Paterculo. Hunc an alium nescio. Cælius apud Ciceronem epistola 14. notat vt hominem maculosæ vitæ, nec dignum, apud quem legis Scatiniæ indiciũ fieret. Cicero etiam ad Q. fratrem sub finẽ secundi, de præuaricatione reum vix tandẽ 4. senrenriis Tribunorum ærarii absolutũ ait, cum Senatores & Equites damnassent.

LIVIA, Drusi Claudiani F. ex Tib. Nerone Tiberiũ, qui post imperauit, & Drusum genuit. Deinde Augusto iuncta, quãquam vterque valde vellet, nihil liberorũ tulit. Decessit potiente rerum Tiberio F. ann. V. C. DCCLXXXI. ætatis 86. Data opera hic breuiores sumus, quoniam vitã eius accuratius & fusius descripsimus in Genealogia Cæsarum.

M. Liuius L. F. Drusus Libo, Consulatũ gessit sub Augusto cum L. Calphurnio Pisone ann. V. C. DCCXXXVIII. Fragmentũ Colotianum etiam L. N. vocat.

Liuia Rutilii, ex Salinatorum, an Drusorum familia, incertum 97. annos vixisse traditur Valerio lib. 8. cap. 14. & Plinio lib. 7. capite 48.

C. Liuius, memoratur Corn. Tacito inter accusatores & patronos. Accusauit Scribonium Libonem Drusum. Idem lib. 2.

LIVII alii.

T. LIVIVS PATAVINVS, Historiæ scriptor, floruit sub Augusto, cui propter ingenium & eloquentiam carissimus fuit, ab eodem ob immodice laudatum Pompeiũ per iocum Pompeianus appellatus. Descripsit P. R. res gestas ab vrbe condita vsq; ad mortem Drusi Germanici, qui fuit Cæsaris Augusti priuignus. Tantum autem nominis & famæ hoc opere consecutus est, vt; quemadmodum tradit Plinius iunior, ab vltimis Hispaniæ Galliæque finibus venerint nobiles quidam ad illum visendum, eloquentiæ illius claritudine commoti. Quã rem & Hieronymus noster ad Paulinum commemorans: *Et quos*, inquit, *ad contemplationem sui Romam non traxerat, vnius fama perduxit.* Et addit: *Habuit illa ætas inauditum & omnibus seculis celebrandum miraculum, vt tantam vrbem ingressi, aliud extra vrbem quærerent.* Scripsit & Dialogos, & libros ex professo Philosophiam continentes. Decessit septuagenarius Patauii, anno Tiberii quinto, quo & Ouidium obiisse volunt, cum eodem anno, quo Messala Orator, in lucem editus esset. Filium reliquit, & ipsum inter claros scriptores numeratũ, quem aliquoties a Plinio Secundo citatum legimus. Laudes ipsius, ob ingenium & eloquentiam, certatim prædicant Seneca, Plinius, Tacitus, Quintilianus, Martialis, & ne plures nominem, Hieronymus noster. De eodem consulendæ Inscriptiones antiq. pag. 347.

C. Liuius C. F. sibi & suis T. Liuio T. F. Prisco F. T. Liuio T. F. Longo F. Cassiæ Sex. filiæ Primæ vxori. Extat Patauii. Inscript. ant. pagina 336.

T. Liuius Liuiæ T. F. Quartæ L. Halys Concordialis Patauii sibi & suis omnibus. Ibidem pagina 339.

¶ C. LIVIVS ANDRONICVS, M. Liuii Salinatoris, cuius liberos docuit, libertus, primus apud Latinos fabulas dedit, annis fere 410. post Romam conditã, App. Claudio Cæci F. M. Tuditano Cos. anno ante natum Ennium. Reliquit & annalũ libros 18. item hymnos Deorum, autoribus Cicerone, Valerio, Liuio, Gellio, Terentiano & Diomede. Citatur apud Nonium in Andromeda, Ægistho, Aiace, Hermione, Antiopa, &c. a Sex. Pompeio in Odyssea, Virdine, Lydio, Gladiolo. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 141. hæc de eo habet: *Liuius Andronicus cum bello Pun. secundo scripsisset carmen, quod a virginibus est cantatum, quia prosperius res pub populi R. geri cæpta est. publice attributa est ei in Auentino ædes Minervæ, in qua liceret scribis histrionibusq; consistere, ac dona ponere in honorem Liui, quia is & scribebat fabulas, & agebat*, &c. Fragmenta eius e bonis auctoribus excerpsit Robertus Stephanus, edita ab Henrico Stephano.

Liuiæ Dorcadi contubernali carissimæ Diadumenus. Inscript. ant. pag. 292.

M. Liuius Fortunatus Venustæ libertæ exuxori b. m. vixit ann. XXIIII. *M.* VI. *d.* VIII. Ibidem pag. 332.

¶ Liuius Geminius, Drusillam C. principis, euntem in cœlum se vidisse iurauit quod cum ei nõ crederetur, verbis conceptis affirmauit, etiãsi in medio foro homi-

¶ Vide lib. 2. epist. 3. non nihil variatum.

nem occisum vidisset, se non indicaturum. Seneca de morte Claudii, Dion lib. 58.

A. Liuius Gemellus, refertur in antiquis inscriptionibus vrbis Romæ pag. 259.

¶ L. Liuius Ligus, Quæstor cum L. Cornelio sub Triumuiris. Ibidem pag. 315.

¶ Livia Horestilla, C. Pisoni nupta, a C. Caligula abducta, ac intra paucos dies repudiata, biennio post relegata est, quod intermedio tempore vsum prioris mariti repetiisse videretur.

¶ Liuia Medullina, cognomēto Camilla, e genere Camilli Dictatoris, Claudii, qui post imperauit, sponsa, ipso die, qui nuptiis erat destinatus, ex valetudine decessit. Suetonius.

¶ Liuia Ocellina, patrem Imp. Galbæ nobilitatis causa maritum cepit, & filiū eius adoptauit: vnde ille postea Liuii nomē, Ocellæ cognomen, & L. prænomen vsurpauit. Suetonius.

¶ Liuius Laurensis, sub Commodo vixit. Lampridius.

¶ Liuia Psyche, memoratur in vetustis Inscript. Romæ pag. 304.

Liuia Rufina 50. annis vidua fuit. Refertur in mem. Ital. 129.

¶ Liuius Posthumius, Fidenatium Dictator, post vrbem receptam a Gallis, Romanas matres familias sibi dedi postulauit. Plutarchus in Romulo & Macrobius Saturnalium 1.

¶ Livianvs Longinus, citatur in Pandect. iuris cinilis, vt cui Diui fratres rescripserint, tit. de quæstionibus. In meis libris est Lælianus.

LIVINEII.

L. Liuineius Regulus, familiaris Ciceronis. Meminit eius epistolarum famil. 13. epistola 61.

L. Liuineius Trypho, L. Reguli libertus, commendatur ibidem Munatio.

M. Reguli, qui Liuinum libertum exulanti sibi misérit, meminit ad Atticum lib. 3. epistola 17. Opinor & ibi legendum Liuineium. Sed & commentario belli ciuilis 5. fit mentio Lunei Reguli, vt quem Cæsar Adrumeto præfecerit. Arbitror & illic legendum Liuineium, etsi pleriq; Caninium malunt.

L. Liuineius L. F. mouetur Senatu ab Augusto. Vide Dionem lib. 54. Ibidem filii eius mentio fit: de quo eodem loqui suspicor Tacitum lib. 3. & 14.

LOLLII.

Lollii plebeii fuere. Horum antiquissimum arbitror Cn. Lollium, qui, quod tardius ad extinguendum incendium in sacra via ortum, accurrisset, a Trib. pl. die ad populum dicta, damnatus est. Valerius 8. c. 1.

Lollius, cum securus, ac nihil sibi conscius, tabulam proscriptionis a Sylla propositam legeret, inuento nomine suo, dum se trepidus adoperto capite e foro subtrahit, occisus est. Eutrop. 5. Orosius itē 5. c. 21.

¶ M. Lollius Palicanus, Trib. pl. Crasso & Pompeio secundū Coss. autor restituendæ Tribuniciæ potestatis fuit, vt scribit Pedianus. Cicero de claris Oratoribus agens, aptum illum auribus imperatorū affirmat. Et ad Atticum 1. epistola 13. de Afranio loquens: *Quam dignus*, inquit, *qui Palicano, sicut facit, os ad male audiendum cotidie præbeat.* Valerius Max. vt hominis seditiosi meminit lib. 3. cap. 8.

M. Lollius, Prætor prouinciæ Narbonēsis, auxilia misit Metello contra Q. Sertorium. Plutarchus in Sertorio.

Q. Lollius, Eques Romanus, filios habuit Q. & M. Ex his Q. accusauit Calidium, adolescens inprimis disertus, occisus post opera Verris. Cicero in Verrinis.

M. Lollius, satelles P. Clodii, Cn. Pompeium sibi interficiendum desumsit. Cicero pro domo sua.

C. Lollii & Ouiæ (opinor) vxoris meminit Cicero ad Atticum 12. epist. 21.

Lollia, vxor A. Gabinii, refertur Suetonio in Cæsare.

M. Lollivs M. F. Pavlinvs, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCXXXII 1. primus Gallogræciam, in formam prouinciæ redactam, administrauit. Legatus in Germania quintæ legionis aquilam amisit. Additus ab Augusto Caio filio, Orientem petituro, rector & magister, Regum muneribus & prouinciarum spoliis infamē se reddidit. Vnde cū C. Cæsarē offendisset, interdicta amicitia principis, veneno interiit, teste Solino c. 56. Eadem traduntur a Paterculo, Suetonio & Plin. lib. 9. c. 35. Ad hunc scribit Horatius in Odis & epistolis, vbi & Consulatus illius meminit, annos 44. se natum contestans. Extat & de ipso Romæ vetus epigraphe in ponto Fabricio, quemadmodum tradit Sigonius: *L. Fabricius C. F. Cur. Viar. faciundum curauit. Q. Lepidus M. F. M. Lollius M. F. probauerunt.* Agit de eodem Iulius Obseq. sub finem.

LOLLIA PAVLINA, M. Lollii, Consulatis F. superioris M. Lollii Paulini neptis, L. Volusii sorore genita, cui maior patruus Cotta Messala fuit, primum C. Memmio Regulo, dein C. principi nupsit, & aliquanto post repudiata fuit. Demum ab Agrippina infestata, quod cum ipsa de matrimonio principis certauisset, delata apud Claudium, quod Chaldæos & Magos consuluisset, publicatis bonis, sic vt tantum quinquagies sestertium retineret, hialia pulsa est. Agrippina hoc nõ satiata, Tribunum immisit, a quo ad mortem adacta est. Eius cineres Nero postea reportari, sepulchrumque extrui permisit. Vide Tacitum 12. & 24. & Dionem lib. 58. Plinius autor est, tunicam habuisse 400. sestertiis æstimatam, libr. 9. cap. 35. Idem tradit & Solinus.

M. Lollius C. F. A. Hirtius A. F. Coß. fundamenta murosque a solo faciunda curauere, iidemque probauere. Hæc inscriptio extat in Italia Ferentini in turri arcis. Inscript. ant. pag. 159. Volaterranus refert eã ad M. Lollium illum Consularem, Paulinæ auũ. sed fallitur, cum ille patrem M. & collegam Q. Lepidum habuisse, tradatur.

Q. Lollio L. F. Fab. patrono & Plotiæ vxori Secundus & Homullus fecerunt sibi & suis. Extat apud Patauium, citante Scardeonio.

¶ Lollius Bassus, scriptor epigrammatũ Græcorum, citatur a Planude.

¶ Lollius Gentianus, præfectus vrbis, cuius se clientem fateri solebat Helius Pertinax, post Imp.

¶ Lollius Serenus, floruit sub Commodo & Seuero. Capitolinus in Albino, cui scribit illum affinem fuisse.

¶ Lollius Vrbicus, legatus Anton. Pü, Britannos vicit. Scripsit historiam sui temporis, citãte illũ Lampridio in Diadumeno.

¶ Lolliana pira citantur Macrobio libr. 3. capite 15.

LOLLIANI.

Lollianus Auitus, Consulatum gessit sub Pio cum Gauio Maximo, anno V. C. DCCCXCVI.

Lollianus Auitus, superioris nepos, eundem honorem gessit sub Seuero, ann. V. C. DCCCCLXI.

Lollianus, an Auitus nescio, præfectus vrbi fuit Valeriano. Idem opinor vnus ex 30. tyrannis sub Gallieno, cæsus est a Victorino. Treb. Pollio.

Lollianus, Lampadii eius, qui præfuit vrbi F. carnificis manu periit Valentiniano imperante. Marcellinus 28.

Lollianus, Ephesius sophista, quæratur apud Philostr. & Suidam.

¶ LONGI fratres 4. sic appellati ob proceritatem sub Arcadio. Nicephorus lib. 13. capite 44.

¶ LONGINI, duo tyranni sub Anastasio, quorum alter Cos. fuit, vt opinor, ann. V. C. MCCXXXIX.

¶ Q. LVCANVS, vir fortissimus, militauit sub Cæsare in Galliis, cæsus ab Ebironibus in clade Tituriana. Cæsar. Commentario 5.

LVCEII.

Q. Luceius, bello sociali adiunctus Cosconio, Samnites vicit, teste Liuio 75.

L. LVCEIVS Q. F. amicus & familiaris Ciceronis, scriptor Historicus, a quo res suas gestas Cicero memoriæ prodi concupiuit, vt est familiarium epistolarum lib. 5. Gesta Prætura, cum Consulatum peteret, aduersante nobilitate, quod Cæsari, quem oderant, simul petenti concors collega futurus videretur, prælato Bibulo repulsam sustinuit. In bello ciuili secutus est Pompeium, cui amicissimus semper & in intimis fuit, cui & autor extitit vna cũ Theophane deferendæ Italiæ, eamq; fame premendę, quod Cicero in Epistolis ad Atticũ pluribus in locis testatur. A victore tamen Cæsare conseruatus, & cum multis aliis excellentib. viris patriæ restitutus est, quemadmodum liquet ex ipsius & Ciceronis epistolis. Offensum aliquando ab Attico Cicero valde studuit eidem reconciliare, de qua re scribit ad Atticum epistola 9. li. 1. & aliquot superioribus. Habitauit apud Luceium Dion Alexandrinus, qui in ea legatione occisus est. Meminit eius Cicero in oratione pro M. Cælio.

Cn. Luceius, multum vtebatur Bruto. Ad Atticum lib. 16.

P. Luceius, necessarius Ciceronis, & amicus Q. Cornificii. Cicero epistolarum familiarium 12. in fine.

¶ Luceia, Mima, centum annis in scena pronunciauit. Plinius 7. cap. 28.

¶ Luceius Albinus a Nerone Mauritaniæ Cæsarienſi præpositus, addita per Galbam Tingitanæ prouinciæ administratione, cæsus est cum vxore sub Vitellio opera Cluui Rufi. Tacitus 18.

¶ Lucelus Torquatus, vir Consularis, occisus sub Commodo. Lampridius.

LVCII.

Lucius, Poeta Hispanus, ad quem scribit Martialis lib. 1.

Luci gloria temporum tuorum
Qui Caurum veterem Tagumque nostrum
Arpis cedere non finis difertis.

Lucio rescribitur ab Antonino A. 4. C. tit. 26. simul autem ab eodem & a Seuero patre, Cod. 8. tit. 14.

Luciæ celebrantur Martyres duæ, altera Syracusana, cuius constantiam & supplicium descripsit Baptista Mantuanus, altera Romana, annis 39. vidua, gladio cæsa sub Diocletiano.

C. Lucius L. F. Aulianus I tit. vir refertur in mem. Tiburtinis. Inscript. antiq. pagina 188.

Lucia Drusi F. M. Philocli mater. Ibid. pagina 167.

M. L. Florus M. L. F. M. L. N. M. L. Pomp. Ibidem pag. 118.

LVCIANI.

Luciano rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 31.

Lucianæ rescribunt Carus, Carinus, & Numerianus AAA. 5. Cod. tit. 3.

Luciano AA. & CC. 4. Cod. tit. 38.

Luciani, Eugilianus & Ingenuus, ille F. hic pater, memorantur in inscriptionibus Germanicis pag. 429.

Lucianus, Samosatenus Sophista, quæratur apud Suidam & Volaterr.

Lucianus, presbyter Antiochenus, decessit Martyr Nicomediæ sub Maximiano, sepultus Henelopoli Bithyniæ. Hieron. Suidas.

Lucianus Proclus, Senator ætatis prouectæ, plerunque ruri viuens, coactus cum Domitiano contra Antonium proficisci, simulatque nuncium de parta victoria allatum didicit: *Vicisti*, inquit, *Imperator, vt optabam, quamobrem vt ruri me restituas, peto.* Dimissus, etsi longo tempore superstes, nunquam tamen ad Domitianum reuerti sustinuit. Dion.

Q. Lucianus, homo humanus & iocosus inducitur apud M. Terentium Varronem rei rusticæ 2. cap. 5.

Luciani crudele facinus refertur a Libanio in epistola ad Anatolium, Phœniciæ præsidem.

LVCILII.

C. LVCILIVS, Poeta, ex Aurunca, vrbe Ausonũ, bello Numantino militauit eques sub Scipione, teste Paterculo. Scripsit Satyrarum supra 30. libros, quemadmodum tradit Varro. Horatius lutulentum illum & incompositum vocat. Sed rectius est & cãdidius Fabii Quintiliani iudicium: *Satyra*, inquit ille, *tota nostra est, in qua primus insignem laudem adeptus est Poeta Lucilius, qui quosdam ita deditos sibi habet amatores, vt eũ non eiusdem modo operis auctoribus, sed omnib. Poetis præferre non dubitent. Ego quantum abillis, tantum ab Horatio dissentio, qui Lucilũ fluere lutulentum, & esse aliquid quod tollere possis, putat. Nam eruditio in eo mira, libertasque & acerbitas, & abunde salis.* Plinius in præfatione ob mordacitatem festiuissime illum primum omniũ styli nasum condidisse, scribit. Fuit Lucilius Pompeii Magni maior auunculus. Nam sororis Luciliæ filia Pompeii mater extitit, vt asserit interpres Horatii Porphytio. Mortuus est Neapoli, & publico funere elatus, anno ætatis 64. teste Eusebio. Inter fragmenta eius citatur a Sex. Pompeio lib. 12. *Nequam aurũ est auris, quod vis vehementius ambiat.* Vbi Asinius Capitò aurum intelligit pecuniam, cuius respectu & nimia cupiditate homines ad peccandum adducuntur. ¶ Cætera e veteribus auctoribus conquisita legun-tur studio Roberti Stephani.

¶ C. Lucilius, homo doctus, & perutbanus, dicere solebat, *ea quæ scriberet, neque ab indoctis legi velle, neque a doctissimis* (sic enim hæc legũtur in manuscriptis, teste Fulvio Vrsino) *quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortasse, quam ipse de se.* Cicero lib. 2. de Oratore.

Sex. Lucilius, cum superiori anno Trib. pl. fuisset, a P. Popilio Lænate Trib. pl. saxo Tarpeio deiectus est. Autor Paterculus.

¶ L. Lucilius Balbus I. C. Q. Murii Scæuolæ auditor fuit, vt docet Pomponius in Pand. de orig. iuris. Ipse viciſſim Ser. Sulpitium docuit. Huic Cicero, vt viro docto & erudito, in agendo & respondendo cõsideratam tarditatem tribuit in Bruto. In libris autem de natura Deorum Stoicorũ partes tuentem inducit, in quibus tantos illum progressus habuisse dicit, vt cum excellentibus in eo genere Græcis compararetur. In eo tamen operè nõ L. sed Q. prænomen habet.

Lucilius Balbus, Senecæ familiaris, ex Pompeiis, oppido Campaniæ, in tantum Philosophiæ se dedidit, vt cum Quæstor esset

esset Siciliæ, magnam temporis partem, ab officiis publicis vacans, studiis impenderet. Ad hunc extant epistolæ Senecæ.

¶ Lucilius Bassus, familiaris Ciceronis, cuius meminit ad Atticum lib. 12. epistola 5. *Cato*, inquit, *me quidem delectat, sed etiam Bassum Lucilium suum.* De eodem arbitror loqui Ciceronem in familiaribus ad Trebatium libri 7. epistola 21. Sed Bassus noster me de hoc libro celauit, &c.

Lucilius Bassus, præfectus classis a Vitellio factus, partes illius, Vespasiano faueńs, prodidit. Vnde Vespasianus illum legauit libi, misitq; in Iudæam, successurum Cereali Vetiliano, vbi mortem obiit. Tacitus libro 18. & 19. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 25. & 28.

¶ C. Lucilius Hirrus, competitor Ciceronis in Auguratu, & M. Cælii in Ædilitate, vtroq; tempore repulsam passus est. Quamobrem a Cicerone in epistolis suauiter ridetur. Exorto bello ciuili, Pompeio adhæsit. Meminit illius Cæsar comment. eius belli 1. Quanquam ibi deprauatum eius nomen est, quomodo & apud Ciceronem in epistolis Cælianis. Paulus Manutius, vir accurate doctus, C. Luceium vocat, & Luceiæ gentis fuisse scribit. Sed nobiscum facit M. Terentius Varro, cuius ex libro 3. de re rust. cap. 1. verba palam Lucilium vocant: *Nam is*, inquit, *magister est Lucilii Hirri, generi tui, cuius nobiles pecuariæ in Brutiis habentur.* Idem tradente eodem Varrone lib. 3. cap. vlt. item Plinio lib. 9. cap. 55. murænarum viuaria primus excitauit, cœnisque triumphalibus Cæsaris Dictat. sex millia numero mutuo dependit. Nam permutare precio aliaue merce noluit. Villam eius, quamuis non amplam aut latam, propter eiusmodi viuaria, quæ habuit, quadragies sestertium venum datam, autor est Macrobius 3. cap. 15. ¶ Adde quæ de eodem habent Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 24.

L. Lucilius, missus ab App. Claudio, Proconsule Ciliciæ, ad Ciceronem successorem, quem Cicero sibi amicum esse scribit epistolarum 3. Fors idem fuit præfectus classis Dolabellæ, cuius fit mentio epistolarum Ciceronis lib. 12.

LVCILIVS, M. Bruti familiaris & domesticus, cum in Philippis militib. Antonianis se pro Bruto, vt illi spatium fugiendi daret, obtulisset, ab Antonio fidei nomine seruatus est, & inter amicos habitus. Idem post Antonio in extremis adhæsit. Appianus 4. Plutarchus in Antonio.

Lucilius, Centurio, militaribus facetiis, *Cedo alteram* dictus: quia fracta vite in tergo militis, alteram clara voce, ac rursum aliam poscebat. Interemtus est a militibus. Tacitus 1.

¶ Lucilius Longus, Tiberio tristium lætorumq; omnium socius, vnus ex Senatoribus Rhodii secessus comes, homo nouus Censorio funere ob principis amicitiam efferitur. Tacitus lib. 4.

¶ Lucilius Capito, procurator Tiberii in Asia damnatur. Tacit. ibid. Dion lib. 57.

Lucilius, propinquus Gallieni A. Consulatum gessit cum Valeriano iuniore A. ann. V. C. MXVII.

Lucilio referibunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 45.

¶ C. Lucilius Florus, memoratur Inscript. ant. pag. 34.

Lucilius Arthemidorus, cum coniuge Pollia Cominia. Ibidem pag. 43.

L. Lucilius Pasicrates & Q. Lucilius Ciscus. Ibidem pag. 50.

Lucilia matitum (opinor Lucretium Poetam) imprudens veneno in furorem egit, teste Seneca.

¶ LVCILIANVS, socer Ioniniani Imp. sub illo cæsus. Marcellinus.

¶ LVCILLA, Commodi Imp. soror, primum L. Vero Imperatori, deinde Claudio Pompeiano collocata, a fratre propter coniurationem cæsa.

Lucillæ rescripsit Antoninus A. 4. Cod. tit. 29.

Lucilla, Donatianæ factionis mulier, nota ex Augustino.

Lucilla, Nemesii Tribuni filia, oculis capta, & a D. Stephano Pont. luminibus restituta, martyrio coronata est sub Valeriano & Gallieno, principibus.

LVCRETII.

Lucretios Tricipitinos Patricios fuisse constat. De cæteris omnibus non idem asseruerim.

Sp. Lucretius Tricipitinus, socer Tarquinii Collatini, cæso Bruto in Consulatu successit, cooptatus a P. Valerio, qui & illi vt natu maiori prius fasces dedit. Verum ætate confectus, cum ad obeunda munera consularia vires non suppeterent, intra paucos dies mortuus est, cui mox M. Ho-

ratius Pulullus succeſſit. Auctoribus Liuio, Dionyſio & Plutarcho.

LVCRETIA Sp. F. & L. Tarquinii Collatini vxor, cum a Sexto Tarquinio violata eſſet, quod amiſſæ pudicitiæ dolorem non ferret, necem ſibi ferro conſciuit. Eius facinoris occaſione reipublicæ forma immutata eſt, Reges pulſi, libertas aſſerta, vindices eius L. Brutus & L. Collatinus primi Conſulatum ineunt. Ipſe Collatinus vxori hoc epitaphium poſuit: *Collatinus Tarquinius dulciſſimæ coniugi & incomparabili, pudicitiæ decori, mulierum gloriæ. vixit annis* XXII. *menſ.* III. *d.* VI. *proh dolor, quæ fuit cariſſima.* Extat etiamdum Romæ & in Epiſcopi Viterbienſi. Legitur & aliud in Antiquitatib. Fabricii pag. 92. quod & ipſum aſcribere placuit.

Cum foderet ferro caſtum Lucretia pectus,
Sanguinis & torrens egrederetur, ait:
Procedant teſtes, me non placuiſſe Tyranno,
Sanguis ante virum, ſpiritus ante Deos.

T. Lucretius T. F. Tricipitinus, Conſulatum geſſit anno ſecundo vindicatæ libertatis cum P. Valerio, cum Porſena rex in gratiam Tarquiniorum Romanis bellum intulit. Iterum Conſul quarto anno poſt cum eodem Valerio, iam quartũ eum honorem obeunte, ſimul cum collega de Sabinis & Veientibus triumphauit. Autores Liuius & Dionyſius.

L. Lucretius T. F. T. N. Tricipitinus, cum T. Veturio anno V. C. CCXCI. de Aequis triumphum duxit, collega de Volſcis fugatis ouante. Dionyſius.

P. Lucretius Præfectus vrb. an. V. C. CCXCIII. dum Conſules abſunt, rempublicam foris gerentes, domi tuetur omnia, & actiones Tribunitias in reditum Conſulum differt. Liuius 3.

Hoſtus Lucretius Tricipitinus, Conſulatum geſſit cum L. Sergio Fidenate anno V. C. CCCXXIIII. Nihil tum actum memoria dignum. Liuius lib. 4.

P. Hoſti F. Lucretius Tricipitinus, Trib. mil. Conſulari poteſtate; & iterum biennio poſt, rempubl. ab externis rebus quietam habuit. Liuius 4.

¶ L. Lucretius Flauus, Conſul an. V. C. CCCLX. Æquos acie vicit. Liuius lib. 5. Huius, vt primo loco ſententiam dicentis in Senatu, meminit opinor Plutarchus in Camillo, niſi Tricipitinũ intelligere malis. Idem anno ſequenti Tribunatum militarem Conſulari poteſtate adminiſtrauit.

L. Lucretius Tricipitinus, Tribun. mil. Conſulari poteſt. anno V. C. CCCLXIIII. cum C. Aemilio collega Volſinienſes acie fudit 8. millibus armatorum in deditionem acceptis. Liuius 5. Poſtea bis eodem magiſtratu potitus eſt.

P. Lucretius, Quæſtor initio belli Pun. ſecundi, in poteſtatem Hannibalis venit.

M. Lucretius, Trib. pl. belli Pun. ſecundi an. IX. copias ad M. Liuium, a Scipione ex Hiſpania miſſas, adduxit. Liuius 27.

Sp. Lucretius, Aedilis pleb. anno V. C. DLXXIIII. factus eſt Prætor in annum ſequentem, obtinuitq. Galliam, P. Scipione & P. Craſſo Coſſ. Liuius 28.

C. Lucretius & C. Matienus, Duumuri nauales creari an. V. C. DLXXII. Cornelio & Bebio Coſſ. Liuius lib. 30.

Sp. Lucretius, Prætor anno vrbis cond. DLXXXI. Hiſpaniã vlteriorẽ tenuit. Liu. 42.

M. Lucretius, Spurio Prætore Tribunus pl. promulgauit, vt agrum Campanũ, quem priuati ſine diſcrimine poſſederant, Cenſores fruendum locarent. Liuius 42.

C. Luctetius Gallus M. fr. an. ſequenti Prætor, cum bellum contra Perſen, regem Macedoniæ, gereret Licinius Cos. claſſi præfuit, fratrẽq; M. legatũ habuit. Liu. 42.

¶ Q. Lucretius, Aedilis, cadauer Tib. Gracchi in Tiberim proiici iuſſit, inde poſtea dictus VESPILLO. Auctor huius eſt, qui ſcripſit libellum de viris illuſtr. pag. 462.

Q. Lucretius Veſpillo, in priuatis cauſis acutus & iuriſperit' fuit, teſte Cicerone in Bruto. Floruit temporib. L. Licinii Craſſi & M. Antonii, Oratorum. Arq; hunc eſſe arbitror, quem proſcriptum a Sylla tradit.

Q. Lucretius Q. F. Veſpillo, Senator, initio belli ciuilis Pompeiani Sulmone profugit, cum ciues Antonio portas aperuiſſent. Cum vero ad Pompeium traiecciſſet, præfuit cum Minutio Rufo ſubuehendo commeatui, acceptis a Lælio 18. nauibus Aſiaticis. Cæſar a pugna Pharſalica haud dubie, vti complurib. aliis, ita & ipſi reditũ conceſſit. Poſtea proſcriptus a Triumuiris, duob. laqueatib. ab vxore Thuria incluſus, tantiſper ibi deliruit, donec impetrata vita proſcriptioni eximeretur. Geſſit ergo Conſulatum ſub Auguſto ann. V. C. DCCXXXIIII. Authores horum Cæſar belli ciuilis commentario 1. & 3. apud quem mendoſe Hiſpilo vocatur. Valer. 6. cap. 7. Appianus 4. Dion 54.

¶ Q. Lucretius Aſella, deſertis partibus Marianis,

Marianis, ad Syllam transfugit, cui & Præneste recepit, Mario iuniore Cos. ad mortem adacto. Consulatum enixius petens, Syllæ iussu in medio foro interemtus est. Liuius 88. & 89. item Paterculus volumine posteriore. Plutarchus, Appianus & Plinius de viris illustribus hunc Ofellam vocant, Cicero in Bruto Aphiliam, vbi cõcionib. illum quam iudiciis aptiorem perhibet, sed mendose omnes.

¶ T. Lvcretivs Carvs, Poeta, synchronus M. Tullii & Terentii Varronis, etsi paulo antiquior, scripsit sex libros de rerum natura, in quibus Epicurum & Empedoclem sequitur. Id opus plerique a M. Cicerone emendatum volunt, cum auror idipsum imperfectum & inemendatum reliquisset. Et quanquam Cicero fratris sententiam confirmans, non multa habere ingenii lumina fatetur, multæ tamen artis esse dicit. Quintilianus etiam in sua materia elegantẽ, sed difficilem esse testatur. Sed omnium maxime honorificum est illud Ouidii:

Carmina diuini tunc sunt peritura Lucreti,
Exitio terras cum dabit vna dies.

Periit, quomodo tradit Eusebius, sua ipsius manu, cum amatorio poculo in furorem actus esset. Opinor id datum ab vxore Lucilia, deq; ea intelligendum illud Senecæ: *Liuia virum suum occidit, quem nimis oderat, Lucilia suum, quem nimis amauerat.* Illa sponte miscuit aconitum, hæc decepta furorem propinauit. Donatus, vel quisquis est autor vitæ Virgilii, Pompeio & Crasso secundum Consulibus decessisse tradit, cum commodum eodem die virilem togam Virgilius induisset. ¶ Edidit Lucretium superioribus annis emendatissime, summaque cum laude, Obertus Gifanius, Iureconsultus. Idem etiam de vita eius aliquanto luculentius disseruit.

Lucretius, Comicus, citatur in Numularia.

M. Lucretius, refertur Ciceroni in Verrinis inter sui temporis iudices.

Q. Lucretius, Historicus & Poeta, memoratur in epigraphis antiquis Galliæ, pagina 26.

C. Lucretius Annianus, in monumentis Brixianorum.

Lucretius Clemens, in Augustanis p. 430.

Q. Lucretius Chrestus, Q. Lucretius Gemellus, Q. Liberti, viatores Quæstorum. pag. 208.

L. Lucretius Secundus, floruit sub Antonino III. Consule.

Lucretio cuidam rescribit Pertinax A. 6. Cod. tit. 27.

Lucretio alii AA. & CC. 4. Codicis, titulo 38.

Lucretius quidam sub iisdem principibus, Beatricis virginis, quam præfocari fecerat, prædium inuadens, a Diabolo occupatus, animam intra tres horas miserabiliter efflauit 4. Cal. Augusti.

Lucretius Verinus, Præfectus vrbis sub Constantino.

LVCTATII.

¶ Lutatius est, non Luctatius in tabulis Capitolinis, & antiquis nummis, teste Manutio in Orthographia.

C. Lvctativs C. F. C. N. Catulus, Consul anno V. C. DII. classe ducentarum nauium profectus in Siciliam, primo aduentu Drepani portum, cæterosque circa Lilybæum occupauit. Hinc Drepanum oppugnare conatus, simulatque cognouit de aduentu Carthaginensium, nihil cunctatus hostibus occurrit, ac tanta fortitudine cum illis, eaq; constantia ad Aegares insulas depugnauit, vt naues eorum 50. vel fractæ vel demersæ, 70. plenæ capiæ sint, reliquæ sublatis velis fuga sibi salutem quæsierint. Carthaginensium capti viui circiter decem millia hominum. Ea clade Pœni domiti pacis conditiones acceperunt, estque bello Punico primo finis impositus, anno postquam cœptum erat 24. V. C. DXII. Consul tantis reb. gestis summa S. P. Q. R. gratulatione excepius, clarissimum triumphum egit. Vide Polybium 1. Liuium 19. Plinium de viris illustribus, Florum 3. & Eutropium, apud quem pleraque tamen deprauata leguntur, lib. 2.

Q. Luctatius C. F. C. N. Cerco Catulus, furs C. fr. in Consulatu quasi per manus tradito successit. Collegam habuit A. Manlium, a quibus bellum Falisçis (ea ciuitas tum Italiç opulentissima fuit) illatum, ac intra sex dies, quam aduenerunt, transactum est, 15. hostium millibus cæsis, cæteris pace concessa, estq; eo nomine triumphatum. Liuius 19. Valerius 6. cap. 5.

C. Luctatius Scæuola, quos honores præter Consulatum, quasve res gesserit, incertum est, nisi quod initio belli Pun. secundi Triumuir agri Placentinis assignan-

di fuisse legitur apud Liuium lib. 21. Gessit autem Consulatum, vt indicat Glareani Chronologia, anno V. C. DXXXIII. Tabulæ Capitolinæ docent, vtrunq; Consulem honore se abdicasse.

Q. Luctatius Catulus, cum M. Pomponio Mathone missus Delphos, ad donum ex præda Hasdrubalis portandum, coronam videlicet auream CC. pondo, & simulachra spoliorum ex M. pondo argenti facta, P. Scipione P. Licinio Coss. anno belli Pun. secundi 14. V.C. DXLIX.

Cn. Luctatius Cerco, vnus ex 5. legatis fuit, qui ad regem Persea, vt res in Macedonia inspicerent, missi sunt, Alexandriam inde ad Ptolemæum renouandæ amicitiæ causa proficisci iussi, an. V.C. DLXXXI. Vide Liuium Decadis 5. lib. 2.

Q. Luctatius Catulus Q.F. collega C. Marii in quarto illius Consulatu, annoque sequenti Proconsul, Cimbros, a quibus ex Alpibus reiectus erat, cum eodem prœlio vicit, CXX. millibus hominum cæsis. Postea tamen in dissensione ciuili, cum Marius per vim in vrbem rediisset, ab ipsn, deprecantibus non incolumem fortunam, sed fugam & exilium amicis, mori iussus est. Quapropter recenti calce illitum cubiculum ingressus, candentium carbonum vapore se suffocauit. Mater illi fuit Popilia, ex qua C. & L. Cæsares germanos * habuit. Domum M. Fuluii, quanquam is fratris sui socer esset, quod tamen pernicioſa de repub. consilia cepisset, euersam in porticum commutauit, quam postea Clodius Trib. pl. disturbauit, vt Cicero in orat. pro domo sua. Idem in Bruto Catulum hunc in numerum Oratorum refert, tribuitque illi multas litteras, & summam non vitæ solum atque naturæ, sed orationis etiam comitatem, cum incorrupta quadam Latini sermonis integritate, quæ cum ex orationibus eius, tum facillime ex libro, quem de Consulatu & de rebus gestis suis scriptum ad A. Furium, Poetam, familiarem suum misit, perspici possit. Scripsit & Epigrammata, ex quibus vnum citatur Ciceroni in natura Deorum, alterum a Gellio libri 19. capite 9. Aduocatur etiam auctoritas eius a Varrone lib. 4. de lingua Latina.

* Iurisconsultis sunt veteres. Aduertendum vero auctorē & alibi hoc pacto loqui.

Q. Luctatius Q. F. Q. N. Catulus, Consul ann. V. C. DCLXXVI. M. Lepidum collegam, acta Syllæ rescindere conantem, Italia expulit. Capitolium refectum dedicauit. Censor cum Crasso factus, exortis discordiis, magistratu se abdicauit. Idem cum iam reipub. opes creuissent, primus spectantium consessum velorum vmbraculis, cum Capitolium dedicaret, texit. Auctor Plinius lib. 19. cap. 1. Cicerone & Pompeio familiariter vsus est. Huic tamen aliquando apud populū obstens, præclarum quidē virum Pompeium esse dixit, sed non in vno reponenda omnia: cumque subiunxisset, Si quid acciderit illi, quem ei substitueris? Succlamauit vniuersa concio: Te, Q. Catule. Quo ille tam honorifico iudicio, suaque pariter verecundia victus, e concione discessit. Cicero, quanquam Orator non esset, non defuisse tamen ei in sententia dicenda cum prudentiam, tum elegans quoddam & eruditum orationis genus, autor est in Bruto. Ad eundem pertinet locus Valerii Max. lib. 6. cap. 9. Filia eius nupsit L. Mummii Achaici nepoti, vnde nata Mummia Achaica, matet Galbæ Imp.

¶ Cicero pro lege Manil. Valerius lib. 8. cap. 14.

¶ Q. Luctatius Daphnis, Catuli libertus, a Tranquillo inter Grammaticos vrbis reponitur, emptus a patrono CC. M. nummū, citoque manumissus. meminit Plin. lib. 7.

¶ Q. Luctatius Diodorus, homo Siculus, ciuitatem a Sylla Catuli beneficio nactus, nomen illius sibi sumpsit. Cicero in Verrinis. vbi perperam tamen Q. Lutadius legitur.

¶ M. Luctatius Pinthias, Eques Rom. refertur Valerio 7. cap. 2. & M. Ciceroni Officiorum 3. Locus notatu dignus.

Luctatio rescribitur ab Antonino Caracalla 2. Cod. de transactionibus.

¶ Q. Luctatius Voranus, Q. Luctatii Catuli furacissimus libertus, quem deprehensum a numulario, nummos de mensa subtrahentem, ac in calceos sibi infarcientem, quidam facetissime ludens: *Belle*, inquit, *te numularius exchalcauit*, addita verbo aspiratione. χαλκὸς enim Græcis æs dicitur. Cælius Rhodig. lect. antiq. 10. ca. 49.

Luctatia Quinulla, memoratur Inscrip. ant. pag. 124.

¶ Luctatius, Grammaticus, cuius extant periochæ in tragœdias Senecæ & Metamorphosin Ouidii. Eiusdē in Statium Papinium laudantur nobiles commentarii.

¶ Q. Lvcvllivs Euphemus. Inscrip. ant. pag. 30.

¶ Lvper-

¶ LVPERCVS, vnus ex 18. Martyribus Cæsarauguſtanis Prudentio.

¶ LVPVS, Rector Alexandriæ ſub Veſpaſiano, cui mortuo ſucceſſit Paulinus. Ioſephus belli Iudaici 7. cap. 30.

¶ M. LVRIVS, per Menam, libertum Sex. Pompeii, Sardinia, quam Cæſaris nomine tenebat, eiectus eſt. Dion 48. Vide an idem, quem Velleius volum. poſteriore M. Larium vocat.

Lurii aliquot cõmemorantur apud Apianum, Inſcript. vetuſt. pag. 360.

¶ LVSCENIVS, memoratur Ciceroni ad Atticum 7. pag. 247.

LVSCII

L. Luſcius Ocrea, Senator, citatur Ciceroni pro Q. Roſcio.

L. Luſcius, Centurio Syllanus, e victoria diues factus, amplius centies poſſedit, damnatus poſtea, quod tres proſcriptorum cædes feciſſet. Pedianus.

LVSII

C. Luſius, Trib. mil. a C. Mario, qui ipſi auunculus erat, damnatus eſt. Pronunciauit enim Marius iure cæſum, qui de ſtupro compellaſſet, Cæliumque Plotium manipularium militem, percuſſorem eius, abſoluit. Valerius 6. cap. 1.

Luſius Geta, præfectus prætorio ſub Claudio. Tacitus lib. 11.

Luſius Quietus, vir Conſularis, Iudæos rebellantes Meſopotamia extermināuit, multis millibus interemtis. Ob quæ Iudæę procurator decernitur a Traiano. Ab Hadriano ſucceſſore poſtea ſublatis Mauris, quos regebat exarmatus eſt, & in itinere, cum rediret ad vrbem, quia ſuſpectus erat imperio, cæſus. Spartianus.

Luſia Glaphyra, T. Claudii Fauſti çoniunx, refertur in Inſcriptionibus antiquis pag. 293.

¶ LVXVRIVS, ſub Claudio vir potens & impius. Martyrologium noſtrum prima Nouembris.

M.

MAcario reſcribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 54.

¶ MACEDONIVS, ob proditionem punitus a Maximino Imp.

Macedonio reſcribit Alexander 7. Cod. tit. 27.

Macedoniano AA. 8. Cod. rit. 14.

Macedonius, iudex ſeu præſes ſub Diocletiano II. Auguſt.

Macedonius, Martyr, cum Patricia coniuge & Modeſta F. colitur 3. Idus Aprilis.

Macedoni reſcribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 17. Neſcio, Largius hic, an Modeſtus haberi debeat.

MACELLVS quidam in vrbe latrocinium exercuit. quo damnato, Cenſores Aemilius & Fuluius ſtatuerunt, vt in domo eius, bonis in fiſcum redactis, obſonia venderentur. Sex. Pompeius lib. 11. meminit Varro lib. 4. de ling. Lat.

MACERII aliquot referuntur Inſcript. ant. pag. 392.

¶ MACRINO Satyram ſecundam inſcribit Perſius:

Hunc, Macrine, diem numera meliore lapillo.

Macrini aliquot Attilii referuntur apud Apianum Inſcript. ant. pag. 33.

¶ MACRIANVS, cum filiis, Macriano & Quieto, inter 30 Tyrannos refertur, victus a Domitiano, duce Aureoli. Treb. Pollio, qui addit, Macrianorum familiam ſolitam in auro & argento, & in omni ornamentorum genere, Alexandri Magni effigiem exſculptam habere, etiam ſuis temporibus.

¶ MACROBIVS, Trib. ſub Iuliano cęſus. Ammianus Marcellinus.

Macrobio & Præliano reſcribitur ab Arcadio & Honorio AA. 1. Cod. de paganis, & ſacrificiis & templis eorum.

Macrobius ille doctus, natus Parmæ. Scardeonius. De hoc ſupra in Aureliis.

¶ MACROTRAVLO reſcribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 51.

MAGII

Magios Romæ plebeios, nec admodum nobiles fuiſſe, inuenio. At extitit eius nominis Capuæ familia cum primis clara. Ex qua D. MAGIVS, Romanis fidus, & cui ad ſummam auctoritatem nihil præter ſanam ciuium mentem deeſſet. Inclinatis omnium animis ad accerſendum Hannibalem, ipſe ſolus reſtitit. Vbi vero præſidium mitti audiuit, primo ne reciperetur,

deinde vt receptum aut eiiceretur, aut interficeretur, palam suasit. Vocatus ob id ab Hannibale in castra, negauit se iturum. Venienti postridie illi cum omnes obuiam procederent, ipse cum filio & clientibus paucis in foro inambulabat. Deinde in gratiam Hannibalis vinctus, & causam dicere iussus, nulla id lege fœderis cogi posse, ait. Tum iniectis catenis, cum in castra duceretur, vociferans: Habetis, inquit, libertatem Campani, quam ambistis: foro medio, luce clara, videntibus vobis, nulli Campanorum secundus vinctus ad mortem rapior. quid violentius Capua capta fieret? Ite obuiam Hannibali, exornate vrbem, diemque aduentus eius consecrate, vt hunc triumphum de ciue vestro spectetis. His verbis cum moueri vulgus videretur, obuoluto capite in castra perducitur, extemploque impositus in nauim, Carthaginem mittitur. Delatus tempestate Cyrenas, ad statuam Ptolemæi regis confugit, vinculis liberatur, facta potestate redeundi, seu Romam seu Capuam mallet. At ille se nusquam malle, quam in regno eius viuere, respõdit, quem vindicem & authorem libertatis habuit. Itaque apud eum mansit. Liuius 23.

Minatius Magius Asculanensis, D. Magii Campani nepos, tantam Romanis bello Marsico fidem præstitit, vt cum legione, quam ipse in Hirpinis conscripserat, Herculaneum simul cum T. Didio caperet, Pompeios cum L. Sylla oppugnaret, Cosamque occuparet: cuius de virtutibus cum alii, tum maxime dilucideqi Q. Hortensius in suis annalibus rerulit. Eius pietati plenam P. R. gratiam retulit, ipsum viritim ciuitate donando, duos filios eius creando Prætores, cum seni adhuc crearentur. Hunc Magium P. Velleius Paterculus atauum suum fuisse scribit.

Magius, præfectus Pisonis, in quem Gallus productus testis, cum innumerabilem pecuniam Magio datam dixisset, idque Scaurus tenuitate Magii redargueret, tum Gallus: *Erras*, inquit, *Scaure: Ego enim Magium non conseruasse dico, sed tanquam nudus nuces legeret, in ventrem abstulisse.* Cicero de Oratore 2.

¶ Cn. Magius Cremona, præfect. fabrûm Pompeii, quem caprum Cæsar initio belli ciuilis cum mandatis ad Pompeium remisit. Cæsar eius belli commentario primo, & in litteris ad Oppium & Balbum, quæ extant inter epistolas Ciceronis ad Atticum libro 9. Hunc arbitramur Paterculi fuisse auum, quem ille C. Velleium nominat, mutato per adoptionem nomine, de quo plura in Velleiis.

Magius Celer, P. Velleii Paterculi fr. legatus Tiberii Cæsaris in bello Dalmatico, magnis honoribus & præmiis ab eodem triumphante donatus est.

¶ Cn. Magius Atellanus, Campanorum Mediastuticus anno belli Pun. secundi quinto, habente Q. Fabio Cos. castra ad Casilinum, quod duûm millium Campanorum & 700. militum Hannibalis renebatur præsidio, seruitia & plebem promiscue armabat, vt castra Romanorum inuaderet, intenro Consule ad Casilinum oppugnandum. Verum cum a Fabio, quem nihil eorum fefellit, accersitus Marcellus cum collega foret, aduentu eius ipse iam sese mouens cum suis quieuit. Liu. 24.

L. Magius cum L. Fannio missus ad Mithradatem a Q. Sertorio, illum ad bellum in Romanos suscipiendum impulit. Cicero in Verrinis 3. & Appianus in Mithradatico. sed hic non Magium, verum Manium vocat.

P. Magius, Trib. pleb. sub Sylla, M. Virgilii, qui eidem Syllæ imp. diem dixit, collega, paulo illo in dicendo copiosior fuit. Cicero in Bruto.

¶ P. Magius Chilo, M. Marcellum, cuius familiaris fuerat, cum ei Cæsar, rogante Senatu, reditum concessisset, regressurum in patriam, ac iam nauim conscensurum, apud Athenas in portu per summam perfidiam interemit, quo facto & sibi necem conscisiuit. Sulpitius ad Ciceronem epistolarum 4. Liuius 115. Valerius lib. 9. capite 11.

L. Magius, Liuii gener, Orator & ipse habitus, de quo Seneca proœmio libri 10. Controuersiarum: *Pertinere ad rem non puto*, inquit, *quomodo L. Magius, gener T. Liui, declamauerit, quamuis aliquo tempore suum populum habuit, quum illum homines non in ipsius honorem laudarent, sed in soceri ferrent.*

¶ Magius Cæcilianus, Prætor sub Tiberio, quem cum Considius Aequus & Cælius Cursor, Equites Rom. fictis maiestatis criminibus petiuissent, autore principe ac decreto Senatus puniti sunt. Corn. Tacitus lib. 3.

Magius Pardion. Inscript. ant. pag. 35.

Sex.

Sex. Magius. Ibidem pag. 50.

M. Magius, Magia Vera, & Magia Ilias. pag. 350.

¶ MAGNENTIVS, Tyrannus, Constantem Imp. a quo seruatus aliquando fuerat, per summam ingratitudinem interemit, sumto imperio. Bis victus acie a Constantii ducibus, Lugduni sibi necem consciuit. Fratres habuit, Decentium, quē Cæsarem dixit, & Desiderium. ¶ Vide Caroli Sigonii de imperio occident. historiam lib. 5. & Onuphrium Panuinium.

Magnentianus, præses sub Diocletiano, 24. Octobris.

¶ Magnesio scribit in Epistolis suis Libanius Sophista.

¶ MAGNVS, Patricius & Consularis, a Maximino Imp. ob coniurauonem cæsus. Herodianus 7.

Magnæ rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 44.

¶ MAIOR, Sophista, scripsit de Statib. libros 13. Vixit sub Philippo Imp. Suidas.

¶ MAIORIANVS, Constantino & Ruso Cos. anno V. C. MCCX. fit magister militiæ pridie Calend. Martias. Exemto non multo post rebus humanis Martiano Imp. cum & Auitus in Italia decessisset, apud Rauennam inuadit imperiū. Quod cum prope quatuor annis tenuisset, Derthonæ iuxta Hyram fluuium fraude Richimeris Patricii cæsus est anno MCCXIIII. Procopius Maiorinum appellat, & de eius virtute multa præclara memorat in 3. belli Vandalici. Sed & Sidonius Apollinaris Panegyrico illius laudes celebrat. ¶ Adde quæ habet Carolus Sigonius de imperio occident. & Onuphrius Panuinius.

¶ MALLIVS Tolerinus. Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

Mallius, ductor copiarum Catilinæ, de quo Plutarchus in vita Ciceronis. Sallustius nominat C. Manlium Fesulanum, quam lectionem magis probarim. Plura idem de eodem.

¶ MAMERTINI reperiuntur in Æmiliis.

Mamertinus. præfectus vtb. sub Nerua.

Mamertinus, Consul cum Neuita sub Iuliano, præfectus præt. sub Valentiniano. Extat eius gratiarum actio de Consulatu suo ad Iulianum Imperatorem, item Panegyricus & genethliacus, dicti Maximiano Imp.

¶ MAMMEÆ Maximæ rescriptum a Seuero & Anton. AA. pridie idus Apriles, Plautiano iterum Consule. Pand. 38. ad SC. Tertull.

Mammea, mater Alexandri Imp. quæratur in Iuliis.

MAMILII.

Octauius Mamilius Tusculanus, ab Vlysse & Circe Dea otiundus, genere adscitus est Tarquinio Superbo. Liuius lib. 1. Adde de familiæ origine, quæ habet Sex. Pompeius lib. 11.

L. Mamilius, Dictator Tusculi, Rom. auxilium tulit, cum Capitolium teneretur ab Herdonio: vnde illi paulo post ciuitas data, anno V. C. CCXCVI. Liuius 3.

L. Mamilius Licinianus, Mamiliani Liuiani F. Mamiliani Crispini nepos, Mamiliani pronepos Suessæi Refettur Fabricio in Antiquit.

Q. Mamilius Q. F. M. N. Vitulus, Consul cum L. Posthumio Megello ann. V. C. CCCCXCI. Ex tabulis Capitolinis.

¶ Q. MANEIVS Verecundus Narbonensis, cum Ælia Valentina coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 10.

¶ MANAXIO, præfecto præt. rescribunt Honorius & Theod. 8. Cod. tit. 10.

MANII.

Manius agrum nemorensem Dianæ consecrauit, a quo multi & clari viri orti sunt, & per multos annos fuerunt. Vnde prouerb. Multi Manii Ariciæ. Vide Chiliades Erasmi.

L. Manius, autor belli Perusini, postea punitus a M. Antonio. App. lib. 5.

Manius Maximus, Eques Rom. non nisi duorum cubitorum longitudine fuit. Plinius ex auctoritate M. Varronis libro 7. cap. 16.

Manius Maximus, successor Auilii Flacci in præfectura Aegypti. Meminit Philo inuectiua in eundem Flaccum.

MANILII.

C. Manilius, Trib. pl. auctore Dionysio lib. 8. anno V. C. CCLXXI. M. Fabio M. Valerio Coss.

Sex. Manilius, lectus dux a militibus in Algido in seditione ann. V. C. CCCIIII. quæ ex x. virorum impotentia exarsit. Dionysius 11.

C. Manilius Attilius, primus ex plebe Max. Curio, suffectus Aemilio Pappo, an. V. C. DXLV. Liuius 27.

L. Manilius & L. Minutius, dedun-

tur Carthaginensium legatis, quia manus eis attulerant. Valerius lib. 6. cap. 6.

P. Manilius inter 5. legatos fuit, qui missi sunt in Illyricum, vt ex illorum sententia L. Anicius, victo captoque Gentio rege, res componeret, anno V. C. DLXXXVII. Liuius 45.

¶ Vide Liuium lib. 50. Appianum Libyco, Valerium lib. 5. cap. 2.

M. Manilius, Consul ann. V. C. DCV. cum L. Martio Censorino fuit, a quibus bello Pun. tertio obsideri oppugnarique cœpta est Carthago. Etsi autem in omnibus Plinii, Flori & Cassiodori exemplis Manlius legitur, mihi tamen magis probatur Manilius. Ac volunt plerique hunc esse Manilium illum Iurisconsultum, quem L. Crassus apud Ciceronem de Oratore 3. transuerso se vidisse foro ambulantem dicit: quod erat insigne, eum, qui id faceret, ciuibus omnibus consilii sui copiam facere. Rutilius res eius gestas commemorans, eundem esse vult, quem Cicero, Valerius & alii Manlium Torquatum vocant, quique Syllanum filium priuato iudicio condemnauit. quod falsissimum est, quemadmodum etiam illud, quod idem asserit, vnam ac eandem familiam esse, quæ nunc Manilia, nunc Manlia, nunc Mallia dicatur.

¶ C. Manilius Limitanus, Trib. pl. legem promulgauit, vti quæreretur in eos, quorum opera & consilio Iugurtha decreta Senatus neglexisset. Hac lege Gracchani iudices quatuor Consulares viros & vnum sacerdotem sustulerunt. Cicero in Bruto. ¶ Fuluius Vrsinus Mamiliæ gentis facit, eamque scripturam e vetusti numi fide confirmat.

¶ L. Manilius Mancinus, Trib. pl. legem tulit, qua C. Mario bellum Iugurthinum decretum est. Sallustius in Iugurtha. Fuit & Manilius C. Marii legatus in eodem bello, nescio an idem. Plinius lib. 33. cap. 1. Apud Otosium inuenio, A. Manlium Marii legatum extitisse.

Manilius, vir clarissimus, Consul futurus, e Senatu per Catonem Censorem motus est, quod interdiu præsente filia coniugem disuauiasset. Plutarchus in Catone maiore.

P. Manilius Cos. ann. V. C. DCXXXIIII.

M. Manilius, Senator maximus, nobilis doctrinis doctore nullo, togatorum diligentissimus, floruit sub bellum Marsicum. Vide Plinium 10. cap. 2.

Manilio, de furto postulato, M. Tullius Prætor vnum diem, qui supererat petenti concessit.

C. MANILIVS, Trib. pleb. duas leges tulit, vnam de libertorum suffragiis, quæ cum S C. damnata esset, ab ipso quoq; abiecta est: alteram de bello Mithradatico extra ordinem Cn. Pompeio demandando. Auctor est Asconius Pedianus. Extat pro altera lege Ciceronis oratio. Paterculus hunc C. Manilium semper venalem & alienæ potentiæ ministrum fuisse scribit. Arbitror eundem esse Manilium Crispum, quem accusatum a Cn. Pisone Pompeii defendit auctoritas. Vide Valer. 6. cap. 2.

Manilius I C. synchronus Ciceronis, cuius meminit epistolarum lib. 7. epistola ad Trebatium 3. Querar, inquit, cum Vacerra & Manilio: nam Cornelio nihil audeo dicere, cuius tu periculo stultus es, quoniam te ab eo sapere didicisse profiteris. Horum trium Iurisconsultorum mirum est non meminisse Rutilium, ex professo Iurisconsultorum vitas scribentem.

¶ Manilius Tusculus, miles Cæsaris bello ciuili in Hispania sub Q. Cassio Prætore. Hirtius comment. 4.

¶ C. MANILIVS Antiochensis, seruus Romam adductus, nobilis Mathematicus & Poeta euasit. Scripsit primus Latinorum omnium de Astronomia carmine ad Augustum. Gyraldus hunc Manlium vocat, Crinitus Mallium, qui & illustri familia natum tradit, vterque minus docte. Vide de Manilio Plinium 35. capite 17. & rursus libro 36. cap. 10. vbi similiter vtrobiq; Manlius legitur. Volaterranus Manium vocat.

¶ Manilius Cornutus, ex Prætoriis legatus Aquitanicæ prouinciæ, quem Plinius scribit mentagra laborantem ad se curandum CC. HS. elocasse, lib. 26. cap. 1.

¶ Manilius Nepos, citatur Senecæ inter declamatores suorum temporum.

¶ Manilius Sura, citatur Plinio libro 1. in indice Octaui.

Fl. Manilia virgo. Volaterranus pagina 350. & apud Manutium in Orthographia in voce Siluanus.

Q. Manilio C. F. Cordo Trib. leg. 21. ra-
pac. præf. equit. exact. tribut. ciuit at. Gall. fac.
cur. Cer. lib. in agr. p. XLIX. *M. Fro. p.* XLIX.
Bononiæ post fanum Petronii in tumulo extat, teste Alciato in 17. Taciti.

Manilius Prænestinus, ex scriba Prætor bello Pun. secundo, Casilinū aduersus Hanni-

Hannibalem, donec per pactionem dederetur, tutatus est. Liuius 23.

MANLII.

Manliorum ampla & vetusta familia ab ipsis vrbis cunabulis deducitur. In hac sunt: Capitolini, Torquati, Volsones & Acidini. Capitolinorum non alia fere quam A. L. T. & M. prænomina inueniuntur, quod tamen postremum repudiarunt, deiecto ob crimen affectatæ tyrannidis e rupe Tarpeia M. Manlio Capitolino, Capitolii seruatore. Vide Ciceronem Philipp. 1.

Cn. Manlius P. F. Cincinnatus, pater, vt arbitratur Sigonius, A. Manlii x. viri, Consul cum M. Fabio ann. V. C. CCLXXIV. cecidit in pugna contra Hetruscos. Liuius 2. Dionysius 9.

A. Manlius Volso, Cos. an. V. C. CCLXXX. Fuit etiam inter 3. legatos, qui missi erant Athenas ad describendas leges Solonis, factus ideo Decemuir an. CCCIII. Hunc primum esse eorum, qui Capitolini dicti sunt, & M. ac L. patrem fuisse suspicor.

M. Manlius Capitolinus, Consul anno V. C. CCCXXI. Trib. mil. Consul. pot. an. CCCXXXV.

L. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Consulari potestate ann. V. C. CCCXXXIII.

A. Manlius Volso Capitolinus, Tribun. mil. Cons. potest. an. V. C. CCCL.

M. MANLIVS CAPITOLINVS, Consul anno V. C. CCCLXIII. retulit ouationem de Aequis. Vrbe capta, Gallos insidiantes, excitatus anseris strepitu, Capitolio deiecit, canib. tum altum silentibus: qua de causa deinde a Romanis quotannis canicidium celebratum, teste Suida in dictione Μάνλιος. Cæterum rebus nouis studens, ac rempubl. turbans, per Tribunum pl. saxo Tarpeio deiectus est. Atque ita M. Varro tradit. Cornelius Nepos verberando necatum, scriptum reliquit, vt Gellius noct. Attic. 17. cap. 21. Fratres habuit A. & Titū. Liuius 6. Opinor hos Marci filios, A. nepotes fuisse. A. legitur sæpius Tribunatum militum gessisse. Pro T. vbiq; fere P. inuenio, haud dubie errore codicum. De Marci fortitudine Plinius 7. cap. 28.

L. Manlius Imperiosus A. F. Trib. mil. ann. V. C. CCCLXXXIIX. (etsi apud Liuium P. prænomē legitur) Dictator creatur clui figendi causa an. CCCXCII. Filium habuit T. Manlium Torquatum. Cic. Off. 3.

T. MANLIVS TORQVATVS (sic enim dictus est, torque hosti, quem ex prouocatione vicit, ademto, anno V. C. CCCXCIIII. sub T. Quintio Poeno Dictatore) Consul an. CCCXCVIII. legem tulit de vicesima eorum, qui manumitterentur. Deinde Dictator fuit & bis Consul. In tertio Consulatu filium, quod contra imperium pugnasset in hostem, securi percussit, Latinos vicit. De hoc est exemplū pietatis in patrem apud Valerium lib. 5. cap. 4. lib. 6. cap. 9. & Ciceron. Off. 3. Vide Liuium lib. 6. & seq. Plinium de viris illust. Suidam Μάνλιος & Τορκάτος. &c. Frontini de hoc Manlio expositiones lib. 4. cap. 1. non satis sibi constare videntur.

Cn. Manlius, superioris frater, Cos. an. V. C. CCCXCVI. & CCCXCVIII.

T. Manlius Torquatus, Titi, a patre cæsi F. T. N. Consul ann. V. C. CCCCLIIII. profectus in Hetruriam, cum exerceretur inter equites, abrapido cursu circumagendo equo effusus, tertio mox die expirauit. Liuius lib. 10.

L. Manlius Torquatus, legatus L. Scipionis Proprætoris, ann. V. C. CCCCLVIII. superioris puto frater.

T. Manlius T. F. T. N. Torquatus, bis Consul an. V. C. DXVIII. & DXXX. & Censor. Tertium Consulatum oblatum spreuit. Campanorum legatum, alterum Consulem suæ reipubl. petentem, de curia præcipitem dari, si ex estigio non abcederet, iussit. Meminit Valerius lib. 6. cap. 4. sed expositione illa manifeste deprauata & mendosa.

A. Manlius Torquatus (sic appellatur Paterculo) Consul an. V. C. DIX. & iterum DXII. Opinor Titi F. & Titi, bis Cos. fratrem fuisse.

L. Manlius Torquatus, Dictator an. belli Pun. secundi 11. id est, anno V. C. DXLVI. Idem Pontifex fuit. Obiit an. DLII.

T. Manlius Torquatus, Consul anno V. C. DLXXXIX. Idem Pontifex filium datum in adoptionem D. Syllano, accusatum a Macedonibus, tristi sententia ad mortem compulit. Liuius lib. 54. Valerius 5. de seueritate, Cicero de Finibus 1. vbi mendose illi prænomen est L.

A. Manlius Torquatus, Consul an. V. C. DXC. Nescio an hic sit Consularis ille, quē Plinius subito mortuum scribit in cœna, cum placentam appeteret, lib. 7. cap. 53.

L. Manlius L. F. (teste Dione) Tor-

quatus, Consul an. V. C. DCLXXXIX. tempore Ciceronis, bonus Orator extitit. Præfuit Macedoniæ Cicerone Consule, quo referente Imperator appellatus est. Cicero in Pisonem, vbi adiicit pater, vt intelligas, illi filium fuisse eodē prænomine. In Bruto elegantem in dicendo, in existimando admodum prudentem, toto genere perurbanum fuisse, scribit.

L. Manlius Torquatus, superioris F. P. Syllam patris competitorem in Consulatu, accusauit, qua actione & Sylla ipse & collega damnati sunt. Rursum eundem accusauit, quod in coniuratione Catilinæ fuisset. Sed defensus est a Cicerone, cuius oratio etiamnum extat. Bello ciuili præfectus Otico, in potestatem Cæsaris venit, a quo tamen conseruatus est. Cæsar commentario belli ciuilis 3. De hoc Gellius loquitur lib. 1. cap. 5. Cicero in Bruto, in bello ciuili periisse indicat, nempe cum P. Scipione in Africa, vt Cæsar comment. 5.

T. Titi F. & A. A. F. Torquati, fratres patrueles, quorū T. etiam Auli socer fuit. Cicero pro Plancio. T. ad Consulatum non ascendit, morte præuentus. Cicero in de claris Oratoribus. A. Ciceronis amicus erat, & laudatur ab eo de Finibus 2. Hunc esse puto, ad quem Ciceronis sunt epistolæ lib. 6. Adhæsit postea Bruti partibus: quo victo, Pomponius Atticus tueri eum instituit. Nepos in vita Attici.

Torquati Manlii cuiusdam & Iuliæ nuptias epithalamio celebrat Catullus, etsi in Aldinis exemplis pro Manlii Mallii mendose legitur.

Manlius Torquatus, sub Augusto amicus Horatii, ad quem scribit carminum 4. Oda 7.

Manlii nescio, certe Torquati, viri Consularis sua tempestate, meminit Martialis 10. ad Otacilium.

Torquato, an Manliæ gentis, itidem ignoro, rescribit Alexander Imp. 4. Cod. tit. 29.

¶ M. Manlius Tullus, Cos. post exactos Reges an. decimo, id est V. C. CCLIIII. Liuius 2. Dionysius 5. Cicero in Bruto M. Tullium vocat, videturq; eum non Manliæ gentis, sed Tulliæ virum facere. Id quod mihi rectius placet.

¶ C. Manlius Volso, Consul an. V. C. CCLXXX. Veios ad petendam pacem compulit. Dionysius 9.

L. Manlius Volso, Consul an. V. C. DIII.

L. Manlius Volso, belli Pun. secundi anno 1. Prætor aduersus Gallos missus, ægre ex insidiis euasit, multis suorum desideratis. Liuius 21.

P. Manlius Volso, fr. opinor L. Prætor anno 9. belli Pun. secundi, V. C. DXLIIII.

L. & Cn. Manlii Volsones, L. vt puto F. F. Prætores ambo, ille ann. V. C. DLVII. hic DLIX. Consul etiam anno DLXVI. Gallogræcos domuit, deque iis triumphauit. Liuius 38. Plinius de viris illustribus, Valerius lib. 6. cap. 1. Orosius lib. 4. cap. 20. &c. Meminit Suidas [illegible], Augustinus de C. d. lib. 3. cap. 21.

P. Manlius Volso, P. opinor F. Prætor an. V. C. DLIX. & iterum DLXXII. Triumuir epulonum obiit DLXXIIII.

M. Manlius Volso L. puta F. Consul fuit an. V. C. DLXXVI.

P. & C. Manlii, simul Trib. mil. Consulari potest. an. V. C. CCCLXXVI. cum Volscis male pugnarunt, amissis castris ac magna militum parte cæsa. Liuius 6. P. etiam secundum Trib. mil. factus est. Dictator C. Licinium Stolonem, virum de plebe, sed Trib. mil. M. equitum dixit.

¶ Manlius Næuius, Censor cum C. Martio Rutilio an. V. C. CCCCIIII.

¶ L. Manlius Regulus, Consul an. V. C. CCCCXCVII.

¶ A. Manlius Atticus, Consul an. V. C. DIX. & DXII.

¶ M. Manlius Lucrinus, Cons. an. V. C. DXIIII.

A. Manlius, Trib. mil. cæsus cum Marcello. Liuius 27.

C. Manlius, Prætor anno vrbis cond. DXLVII.

¶ Q. Manlius Thurinus, Aedilis pl. eodem an. sequ. id est V. C. DXLVIII. Prætor.

¶ L. Manlius Acidinus, P. Manlii Volsonis in prætura collega, an. V. C. DXLIIII. quadriennio post fit Proconsul Hispaniæ cū L. Cornelio Lentulo. Ex ea cum ouate illi Senatus permisisset, a M. Porcio Lecca, Trib. pl. prohibitus est. Liuius 22. 28. & 32.

L. & M. Manlii Acidini, fratres puto patrueles fuere. L. Prætor anno V. C. DLXVI. Hispaniam citeriorem assecutus est, ex qua triennio post ouauit. Liuius 38. & 39. Consulatum gessit anno DLXXV. vna cum fratre, quod ante eum diem nemini acciderat, Q. Fuluio Flacco. (nam ipse in gentem Manliam adoptatus erat) Auctor Velleius Paterculus.

L. & M.

L. & M. Manlii Acidini, iuuenes illustres, superiorum filii, alter L. alter M. cum C. Licinio Crasso Consule in bellum Macedonicũ proficiscuntur. Liu. Deca. 5. li. 2.

Manlii Acidini, vt viri iunioris, & sui contemporanei, meminit Cicero ad Atticum 12.

¶ C. Manlius Maximus, Cons. an. V. C. DCXLIX. profectus aduersus Cimbros & Teutones, ab eisdẽ cum duob. filiis & toto exercitu, cęsus est. Orosius 5. ca. 16. Liu 67.

A. Manlius, legatus C. Marii. Ibidem.

¶ Q. Manlius Chilo, socius Catilinæ. Cicero in Catilin.

Manlio Chiloni scribit Aurelianus Imperator apud Vopiscum: etsi in vulgatis libris Mallio legitur.

Cn. Manlius, homo sordidus, in Aedilitate Q. Catulo prælatus est. Cicero pro Cn. Plancio.

T. Manlius, commendatur Sulpitio epistolarum familiarium 13.

Manlius quidam, refertur apud Plutarchum inter duces Sertorii, & qui in illum coniurarint.

L. Manlius, Prætor initio belli ciuilis partium Pompeii, aduentu Cæsaris cum sex cohortibus Alba profugit. Cæsar comment. 1.

M. Manlius M. F. Turpilius L. F. Duumuiri &c. Inscript. ant. pag. 184.

L. Manlius (quidam Mallium vocant) pictor egregius, apud quem cum Seruilius forte cœnaret, filiosque eius deformes animaduerteret. *Non similiter*, inquit, *Manlii, fingis & pingis.* Ad quem ille: *In tenebris*, inquit, *fingo, luce pingo.* Macrobius lib. 2. Saturn. cap. 2.

Q. Manlius Q. F. Cam. Secius Alba Pompeia Veter. Fabricius in sua Roma.

¶ Manlii Vopisci Tiburtinum laudat Statius Syluarum 1. quem virum eruditissimũ vocat, & a situ literas iam pene fugiẽtes vindicare scribit. Quid si hic est Torquatus ille, cuius meminit Martialis?

Manlius Chrestus, de Deorum hymnis scripsit, vt Fulgentius Placiades.

Manlius Lentinus, refertur Dioni. Apud illum tamen est Mallius.

¶ Manlius Sura, citatur a Plinio, sed nomine Manilii. Hunc multum in agendo discursantem, salientem, manus iactantem, togam deiicientem, & reponentem, Afer non agere sed satagere dixit. Quintilianus 6. cap. 4.

Manlius Statianus, Senator primæ sententiæ sub Probo. Vopiscus.

L. Manlius, Proconsul, in Aquitania bellum gerens, amissis impedimentis, & L. Valerio legato eæso, fugere coactus est. Cæsar comment. 3. belli Gallici.

L. Manlius, Procõsul, e Gallia in Hispaniam cum tribus legionibus & mille quingentis equitibus transgressus, infeliciter eũ Herculeio, Sertorii Quæstore conflixit: a quo castris copiisq; exutus, in oppidũ Ilerdam pene solus refugit. Eutrop. lib. 6. Florus 90. Antonium illi legatum tribuit.

Manlius Theodorus, Consul cum Eutropio sub Arcad. & Hon. an. V. C. MCLII.

MANNEII

C. Manneius C. L. Nicephorus, refertur Inscript. ant. pag. 130.

M. Manneius, legatus Ciceronis in Cilicia. Idem Epist. 13. & 15. In plerisq; libris legitur M. Anneius. Vide Anneios.

Manneius, vt homo egens & impurus, notatur Martiali lib. 5. & lib. 11.

¶ MANNVS, Calauiorum Campanorum seruus, proditis dominorũ in Romanos insidiis, & exeitatis incendiis, libertate donatur. Liuius 26.

¶ MANSVETVS, cum Pampinia martyr, cæsus a Vandalis in Africa. Victor lib. 1.

¶ P. MANTINIVS, citatur vt Bruti familiaris ad Atticum 6. pag. 286. Idem tamen pag. 284. P. Matinius vocatur, male vt opinor.

MARCELLI, separatim positi.

Marcellus Victorius, quæratur in Victoriis.

P. Marcello rescripsit Hadrianus Imp. Pand. 1. de statu hominum l. 18.

Marcellus Iurisconsultus.

Marcellus, Prætor sub Commodo, tam alienus a corruptela munerum, quam humanitati & mansuetudini familiaris. Auctor Suidas, qui & miram eius vigilantiæ ostentationem prædicat.

Marcellus Sidites, Poeta, cuius meminere diuus Hieron. & Suidas.

Marcellus Solurorius, & eius filia Marcella Solutoria, referuntur Inscript. antiq. pag. 207.

Marcellus Verecundus, cum Cæsia cõiuge. Ibidem pag. 333.

Marcellus, a Vitellio, legato Syriæ, sufficitur Pilato in Iudæa. Ioseph. lib. 18. cap. 7.

Marcello reſcribunt Seuerus & Anton. 4. Cod. tit. 35.

Marcello alii Conſtantinus 4. C. tit. 47.

Marcello alii Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 3.

Marcellus, magiſter Arcadii Imperat. κόσμος ἀρετῆς ἀπάσης, ἦ πρὸ ἀμαυρώτερον εἰκῆν, ἀρετῆς ἐμφυχος, vt Suidas.

Marcella, Albinæ F. auunculum Albinum habuit. Viro poſt nuptias ſeptimo menſe priuata, Cerealem, virum Conſularem, coniugium ſuum petentem, reiecit. Vide Hieronymum ad Principiam virginem & apophthegmata noſtra. Hæc prima nobilium fœminarum auſa eſt Romæ Monachæ vitam profiteri, ac multas ad idem inſtitutum fœminas pertraxit.

Marcellæ reſcribitur a Philippo A. 1. Cod. de iuris & facti ignorant. & ab Alexandro 5. Cod. tit. 3.

Marcellæ & Quirillæ reſcribitur a Diocletiano & Maxim. AA. Cod. de tranſactionibus. Rurſus Marcellæ ſoli 4. Cod. tit. 27.

Marcellia Profutura, cum Marcellia matre, refertur Inſcript. ant. pag. 73.

Inter Marcellum & Lætum fratres, eorumque ſororem, litem componit Ambroſius epiſtola 24.

MARCELLINI.

Aurelius & Iulius Marcellini ſub Gallieno principe, vt liquet ex Inſcript. vetuſta apud Volaterranum pag. 38.

Marcellinus, Conſul cum Cælio Probino ann. V. C. MXCIII.

Marcellinus, Patricius, Anthemio II. Conſule occiſus in Sicilia, cuius ſororis F. Iulius Nepos, Nepotiano patre natus, dejecto Glycerio, & Salonis Epiſcopo ordinato, imperio quidem, ſed ad breue tempus potitus eſt, pulſus & ipſe ab Oreſte, Auguſtuli patre.

Marcellinus, regulus Dalmatiæ, Romanis diſciplinis inſtitutus, & eruditionis amantiſſimus. Habet encomium eius Suidas.

Marcellinus, fautor Magnentii.

Marcellinus, Auguſtæ vrbis Epiſcopus, ſcripſit Chronica.

Marcellino reſcribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 23.

Marcellinæ Alexander A. 9. Cod. tit. 1.

Marcellinus, Tribunus & notarius Honorii. Imp. Poſid. in vita Auguſtini.

Marcellina, ſectæ Carpocratianæ, Ieſu, Pauli, Homeri & Pythagoræ imagines adorabat. Auguſtinus de hæreſibus.

¶ M. MARCILIVS, pater, interpres Ciceronis in Cilicia. Meminit eius & filii Cicero epiſtolarum 13. ad Q. Minutium Thermum. Filium opinor fuiſſe apparitorem Ciceronis.

MARII.

L. Marius & M. Cato, Tribb. pl. legem tulere ann. V. C. cccxcvi. pœnam imperatoribus minantem, qui aut hoſtium occiſorum in prælio, aut amiſſorum ciuſum falſum numerum literis Senatui auſi eſſent referre. Valerius Max. lib. 2. cap. 3.

C. MARIVS, ſepties Conſul natus Arpini, patrem habuit Marium, matrem Fulciniam, homines modicos, & artis mechanicæ, loci tamen equeſtris. Ipſe vita incorruptus, manu ſtrenuus, ad ſummos honores peruenit, duxitq; ex patricio genere coniugem Iuliam, Iulii Cęſaris, qui poſtea Dictator fuit, amitam. De rebus eius geſtis elegans extat inſcriptio, digna quæ hic ſubiiciatur: *C. Marius Cos. VII. Pr. Trib. pl. Q. Aug. Trib mil. extra ſortem bellum cum Iugurtha, Numidiæ rege, Pręcos. geſſit. Eum repit, & triumphans in Iouis eadem ſecundo Conſulatu ante currum ſuum duci iuſſit. Tertium Conſul abſens creatus eſt. IIII. Cos. Teutonorum deleuit exercitum. V. Cos. Cimbros fudit. Ex illis & Teutonis iterum triumphauit. Rempublicam turbatam ſeditionibus Trib. pl. & Prætorum, qui armati Capitolium occupauerant, VI. Cos. vindicauit. Poſt* LXX. *annum patria per arma ciuilia pulſus, armis reſtitutus* VII. *Cos. factus eſt. De manubiis Cimbricis & Teutonicis ędē Honori & Virtuti victor fecit. Veſte triumphali, calceis puniceis* (Deeſt opinor, honoris nomine S. P. Q. R. decreto ſemper vſus, vel ſimile quippiam) Plura de ipſius rebus geſtis Cicero, Saluſtius, Liuius, Paterculus, Appianus, Florus, Plinius de viris illuſtribus: copioſiſſime autem omnium Plutarchus, qui vitam eius inter viros illuſtres ſumma diligentia contexuit.

¶ Amicitates Fabricii pag. 108. ſequ.

C. Marius F. cui frater natu iunior Teleſinus, vxor Mutia fuit, ætatis anno 25. Conſulatum cum Cn. Carbone init, quem honorem, vt immaturum mater fleuit. Apud Sacriportum cum Sylla cõgreſſus acie, pulſuſque, Præneſte refugit. Vbi per Lucretium Aſellam obſeſſus, cum per cuniculũ erupiſſet, a diſpoſitis in id ipſum inter-

interemtus est. Sũt qui sua manu, sunt qui concurrentem mutuis ictibus cum fratre Telesino, simul obsesso, cecidisse prodiderunt. Vir animi profecto paterni, nec vsquã nomine Consulis inferior iudicatus est. De quo Sylla quid existimauerit, hinc cerni potest, quod eo demum occiso, Felicis sibi nomen assumsit. Vide Appianum, Plutarchum, Plinium de viris illustrib. Florum, cæteros.

M. Marius Gratidius, C. Marii propinquus, perfamiliaris & præfectus M. Antonii Oratoris, in Cilicia interemtus est. Huius sororem, Mariam Gratidiam, auus Ciceronis vxorem habuit. Accusauit C. Fimbriam, doctus Græcis litteris, & ad dicendũ factus. Cicero in Bruto, & 3. de legibus.

Gratidius, legatus Marii, a militibus Syllanis occisus. Liuius lib. 99. Valerius Max. lib. 9. cap. 7. Orosius lib. 5. cap. 19.

M. Marius Gratidianus F. bis Prætor, iubente Sylla, ad Q. Catuli sepulchrum artuatim dissectus est. L. Florus oculis erutis, manibus crutibusque defectis, aliquandiu seruatũ tradit, vt per singula membra moreretur. Q. Cicero in petitione Consulatus administrũ huius carnificinæ Catilinã fuisse demonstrat. Verba eius sunt: *Quid ego nunc dicam, petere eum tecum Consulatum, qui hominem carissimum P. R. M. Marium, inspectante P. R. virgis per totam vrbem ceciderit, ad bustum egerit, ibi omni cruciatu lacerarit, viuo stanti collum sua dextra secuerit, cũ sinistra capillum eius a vertice teneret, caput sua manu tulerit, quum inter digitos eius riui sanguinis fluerent.* M. Cicero Officiorum 3. boni viri officio functum negat, cũ Prætor de re numaria, quod collegæ Tribunique pl. communiter conscripsissent, solus, non expectatis cæteris, edixit. Fuit illi ea res magno honori, omnibus vicis statuæ factæ, ad eas thus & cerei. quid multa? nemo vnquã multitudini chariot fuit. Plinius lib. 34. c. 6. eas statuas omnes introitu Syllæ subuersas esse scribit; ea est multitudinis leuitas & inconstantia. Meminit etiam huius Marii Gratidiani, vt quiædes Sergio Auratæ vendiderit, quarum nulla pars seruiret, Cicero de Oratore 1.

¶ Valerius lib. 9. cap. 2. Seneca lib. 3. de ira cap. 18.

Idem Plin. cap. 9.

M. Marius Gratidius, Q. Ciceronis in Asia legatus, & ipsius Ciceronis haud dubie frater consobrinus.

M. Marius Varus, transmissus a Sertorio dux Mithradati, qui & ipse monocul⁹ erat, captus a Lucullo & cæsus est. Plutarchus in Lucullo. Eutropius sexto clarius.

¶ M. Marius Perpenna, Prætor Lepidi, quo victo, contulit se ad Sertorium, quem facta coniuratione per insidias in conuiuio trucidauit, eiusque imperium arripuit. Verum mox a Pompeio victus, cæsis copiis, captus & occisus est. Appianus primo, Plutarchus in Sertorio, Liuius lib. 96. Valerius lib. 6. cap. 2.

L. Marius, subscripsit in M. Scaurum. Ascon. Pedianus.

M. Marius, amicus Ciceronis, ad quem sunt epistolæ lib. 7. Meminit eius ad Q. fratrem epistola: Tu me tuis, lib. 2.

¶ Marii Caluentii, & suæ in illum orationis, meminit Cicero ad Q. fratrem 3. epistola 1.

C. Marius C. F. L. Crassi Oratoris nepos, Cæsaris Dictatoris propinquus. Cicero in epistolis ad Atticum lib. 12. epistola 47.

T. Marii, Publicani, meminit Cicero epistolarum quinto ad L. Messiniũ Rufum.

¶ T. Marius Vrinas, sub D. Augusto ad summos honores castrenses peruenit. Is pridie quam expiraret, Augusto, se fortunas illi suas relinquere, dixit, cum in tabulas ne nomen quidem eius adiecerit. Valerius Max. 7. cap. 9.

Sex. Marius, legatus Dolabellæ. Cicerõ epistolarum 12.

¶ Marius, Nepos, sub Tiberio Senatũ motus ob prodigalitatem. Tacitus 2.

P. Marius, curator aquarum publicarũ sub Nerone, teste Frontino.

¶ M. Marius Celsus, dux Othonianus contra Vitellium apud Bebriacum, primũ Galbæ, a quo Consul designatus erat, deinde Othoni, a quo seruatus aduersus militum rabiem, fidus extitit. Consulatum illi mox Vitellius victor seruauit. Tacitus libro 17. & 18.

¶ Marius Maturus, procurator Alpiũ, discessu Valentis exolutus, transit in partes Flauianas. Tacitus lib. 19.

¶ Marius Priscus, Africæ Proconsul, accusatus repetundarum a prouincialibus, agente Plinio damnatus est. Vide Plinium ad Arrianum lib. 2. De huius in exilio luxu Iuuenalis Satyra 1.

Exul ab octaua Marius bibit & fruitur dis iratis, &c.

Plinius & Consulem & septemuirum epulonum fuisse scribit. Arbitror autem fuisse Consulem cum Pompeio collega, anno V. C. DCCCXLV.

¶ Marius Maximus, Historicus, scripsit vitas Imperatorum.

C. Mario C. F. Pal. Vero. Gerudens. omnibus honorib. in Republica sua functo Flamini prou. Hispan. citer. P. H. C. Hæc inscriptio extat Tarracone, teste Apiano pag. 17.

P. Mario Vot. Luperciano Eq. R. &c. Vide Antiquitates Fabricii pag. 48.

M. Marius C. F. Augusti L. vius sibi & C. Mario fratri. Hæc inscriptio extat Torcelli in Italia, teste Apiano.

MARIVS, vnus e 30. Tyrannis tempore Gallieni, ex fabro ferrario trium dierum Imperator. Pollio.

Mario rescribit Maximinus A. 2. Cod. de pactis.

¶ Marius Victorinus Afer, Grammaticus & Rhetor, scripsit de Orthographia & ratione carminum lib. 4. item in Dialogos Ciceronis, teste Hieronymo. Romæ docuit Rhetoricam, vbi & statuã in foro Traiani meruit. Audiuit hunc Hieronymus. Sed & Augustinus illius vt viri Christiani meminit. Epitomen libri eius de diuisione definitionum habet Isidorus Etymol. libro secundo.

¶ SER. MARIVS HONORATVS, Grammaticus, scripsit commentationes in Virgilium. Extant & alia eius opuscula. Nominatur etiam a quibusdam Sergius.

¶ Marius Paulus sub Diuis Fratribus, aduersus quem illi pronunciauere Pand. 17. tit. mandati vel contra.

Mariæ L. F. Procule, Mariæ L. F. Procillæ, sororipientissimæ, nomine suo, & Mariæ Musæ, matris, & Mariæ Cæciliæ Procillæ filiæ suæ, & M. Cæcilii Cæciliani, mariti sui. Hæc inscriptio extat Puteolis, teste Apiano.

¶ M. Marius Sidicinus, homo sui municipii nobilissimus, cæsus virgis a Consule Rom. quod vxor patrũ in tempore, nimisque laute, ab illo balneas sibi instructas dixisset. C. Gracchus apud Gellium lib. 10. capite 3.

Marius Montanus, cum Maria Festiua coniuge, & Mario Hippolyto ac Maria Festa, liberis, refertur Inscript. antiq. pag. 40.

P. Mario Vot. Luperciano Equiti Rom. &c. Sigonius emendationum 2. pag. 74.

¶ MARIANVS, ab antiqua stirpe Romanus, vixit sub Anastasio Imp. De hoc Suid.

¶ MARINVS, Tyrannus cæsus a Decio sub Philippo Imp. Alius Philosophus & Orator, de quo Suidas.

¶ MARINIANVS, Consul anno V. C. MCLXXVI. sub Honorio. Hic & Bassus, similiter Consularis, cum Sixtum Episcopũ accusassent apud Valentinianum III. nec intentata crimina probare possent, ab Imp. damnati proscriptique sunt, bonis illorum Ecclesiæ concessis.

Marinianæ rescribit Ant. A. 5. Cod. titul. 70.

¶ MARONIAE idem Ant. A. 8. Cod. titul. 47.

Maroni Alexander A. 4. Cod. tit. 44.

¶ MARSYÆ Probus A. 8. Cod. tit. 54.

MARTII.

Martiorũ nomen non vnius fuisse generis, hinc facile colligimus, quod memoriæ veterũ alios ex his patricios, alios plebeios faciunt. Patricios habitos, quibus Regum cognomen inhæsit, contra Tremulos, Rutilios, Cẽsorinos, Philippos, Figulos, in plebe solitos censeri, videmus. Martios Reges ab Anco Martio rege descendere volunt, idq; Iulius Cæsar, Martiam auiã, quæ huius generis extulit, in funere pro concione laudans affirmat, quemadmodũ est apud Suetonium in vita Cæsaris. Pertinet eodem locus Ouidii Fast. 6.

Martia, sacrificio deductum nomen ab Anco. Alii tamen littera C. nomen hoc scribi malunt, vt sit a Marco vel Mamerco, aduocantes huc Plutarchi auctoritatem in Numa. Is enim tradidit, a Mamerco Mamercios, seu, vt ipsi legunt, Marcios Reges esse.

Primus Martiorum Romæ ex patriciis fuit Numa Martius, M. Martii F. amicus & cognatus Numæ regis, qui cum ipso ex Sabinis in vrbem commigrauit, primus ab eodem pontifex Maximus institutus, cum & Senatoria dignitate honestatus esset. Hic post obitum Numæ in regni disceptationem cum Hostilio veniens, postquam superatum se vidit, vitæ suæ vim attulit, vt sunt auctores Liuius & Plutarchus.

Numa Martius, superioris F. a Numa rege gener adscitus est, tradita illi Pompilia F. ex qua Ancum Martium, qui post Hostilium regnum adeptus est, genuit. Quo quinquenni relicto, ipse fato diem clausit.

ANCVS MARTIVS, Rom. Rex III. æquitate & religione auo similis, ius fetiale, quo legati ad res repetendas vterentur, ab Æquicolis transtulit. Nec bello ignauus, Latinos domuit, Auentinum & Ianiculum montes vrbi adiecit, carcerem primus

primus ædificauit, Hostiam in ore Tiberis condidit, salinis circa factis. Regnauit annis 24. duobus filiis supersti tibus, qui dolētes regnum sibi Tarquinii fraude & ambitione præreptum, Seruium etiam ab illo generum adscitum, qui in regno succederet, summissis percussoribus Tarquinium sustulerunt. Verum ne sic quidem voti cōpotes facti, cum comprehensos sceleris ministros, & Seruium primum muliebri dolo, deinde voluntate Patrum summæ rerū præesse cernerēt, Suessam Pometiam exulatum ierunt. Liuius 1.

CN. MARTIVS CORIOLANVS, Anci regis clara progenies, vt Valerius libro 4. capite 3. captis Coriolis, Volscorum oppido, inde cognomen sortitus est. Cum propter eximiæ fortitudinis opera apud milites a Cōminio Cos. publice laudatus esset, & ingentibus donis ab eodē ornaretur, tāta vsus est moderatione, vt præter vnius hospitis captiui salutem, & equū, quo in præliis vteretur, nihil acciperet. In plebem cū foret acerbior, iniquissime damnatus, ad Volscos confugit. A quibus non modo libenter susceptus, verum etiam summo cū imperio copiis præfectus, aduersus Romanos tetendit, patriæque bellum intulit. Cumque post creberrimas victorias nullis ciuium legationibus flecteretur, tandem a Veturia matre, & Volumnia vxore, adductis etiam duobus filiis, motus retro flexit, bellumque dissoluit, nec multo post inuidiarei oppressus, interiit. De mortis genere apud auctores non conuenit. Fabius Pictor, scriptor antiquissimus, vsque ad senectutem vixisse tradit, & hanc in exacta ætate vocem subinde vsurpasse, multo miserius seni exilium esse. Liuius 2. Dionysius 6. 7. & 8. Valerius 4. cap. 3. & 5. cap. 1. & 4. Suidas Μάρκιος. Auctor vitorum illustrium, Martium Consulem fuisse scribit: sed id Plutarchus falsum esse demonstrat, repulsam illum honoris passum ostendens. Vide eius vitam, luculente, vt omnia, ab auctore illo expositam.

Q. Martius Rex, Trib. pl. cum C. Atinio Labeone, anno V. C. DLIIX. rogata plebe, iuberentne cum Philippo, Macedonū rege, pacem esse? omnes quinque & triginta tribus, vti rogatæ erant, pacem esse iussērūt. Liuius Decadis 4. lib. 3.

P. Martius Rex, cum M. Cornelio Cethego & M. Fuluio legatus missus est ad reuocandum ex itinere C. Cassium Cos. ex Gallia, quam prouinciam sortitus erat, per Illyricum ducere legiones in Macedoniā nouo incepto conantem anno vrb. cond. DLXXXIII. Liuius 43.

Q. Martius Rex iussus a Senatu aquarū Appiæ & Anienis ductus tegula reficere, nouam a nomine suo appellaram, cuniculis per montem actis, intra Præturæ suæ tempus adduxit. Sic Plinius libro 36. capite 15. In Iulio Frontino legimus, aquam Martiam a M. Titio, Prætore, perductam anno vrbis conditæ DCX. Ser. Sulpitio Galba L. Aurelio Cotta Cos. Quo loco mendosum esse Frontinum arbitror, & pro M. Titio legendum Martio. Sentit nobiscum Volaterranus, qui eiusdem aquæ perductorem L. Martium Regem appellat, tantum in prænomine varians. Similiter Bartholomæus Marlianus, qui primum huius aquæ perducendæ auspicem Ancum Martium Regem, sed perfectorem operis Q. Martium Regem fuisse tradit, Topographiæ Romæ 3. cap. 15.

Martia, Cæsaris auia F.

Q. Martius Rex F. Consulatum gessit cum M. Catone nepote, anno vrb. conditæ DCXXXVI. quo Narbo Martius in Gallia deducta colonia est, tradente Paterculo. Plinius etiam tum trinos Soles conspectos scribit lib. 2. c. 31. In epitome li. 62. historiæ Liuianæ legimus, Q. Martium Consulem Sarnios, gentē Alpinam expugnasse. Idem memorat Orosius lib. 5. c. 13. Fortitudinē huius Q. Martii in luctu, amisso in ipso Cōsulatu filio, & quidem vnico, collaudat Valerius Max. lib. 5. cap. 10.

Q. Martius Rex Vacia, Consul anno V. C. DCLXXXVI. quam prouinciam sortitus, quas res bello gesserit, historiæ nō prodūt, C. Salustius Cicerone Consule ad vrbē imperatorem fuisse scribit, quomodo & Q. Metellum Creticum, impeditum vtrunq; calumnia paucorum ne triumpharēt: missum autem Martium Fesulas, aliosque alio ad exercitum comparandum. Compellantibus illum legatis C. Manlii, Catilinæ socii, multaque quærentibus, idem autor respōdisse tradit: Si quid ab Senatu petere vellēt, ab armis discederēt, Romā supplices irent: ea mansuetudine atque misericordia S. P. Q. R. semper fuisse, vt nemo vnquam abeo frustra auxilium petierit. Cæterū Martius vxorem habuit Clodiam, P. Clodii sororē, nō satis pudicam. Apparet obiisse mortē nō multo post Ciceronis Consulatū. Nam M.

Pisone & M. Messala Cos. iam decesserat, vt liquet ex epistola Ciceronis ad Atticum lib. 1. qua Clodium captantem affinis hæreditatem notat. Epistolæ initiū est: *Quæris ex me.* Reliquit ergo filium ex Clodia. nā Cicero in oratione pro domo sua; Tu Rex, inquit, disce a gentili homine tuo, &c. de Clodio loquens.

MARTII plebeii.

Manius Martius, Ædilis pl. primum frumentum populo in modios assibus diuisit. Plinius 18. cap. 3.

C. Martius Trib. pl. an. V. C. CCCLXV. recuperata vrbe, quam Galli incenderant, Q. Fabio dic̄ dixit, quod legatus in Gallos, ad quos missus erat Orator, contra ius gentium pugnasset. Liuius lib. 6.

C. Martius L. F. C. N. Rutilius, Consul an. V. C. CCCXCIIX. triumphauit de Priuernatibus. Mox anno sequenti primus ex plebe factus Dictator, M. equitum itē ex plebe C. Plautium dixit, Hetruscorum hostiū casti a cepit, multisque cæsis, sine auctoritate patrum, populi iussu triumphauit. Gessit deinde adhuc tres Consulatus, ac primus item ex plebe Censor creatus est. Vide Liuium lib. 7.

C. Martius Rutilius, C. superioris F. L. N. Cōsul anno V. C. CCCCXLV. atroci & ancipiti prælio pugnauit. Postea lectus Pontifex, ac item Censor factus est. Hunc arbitramur esse, qui secundum a populo Censor creatus, honorem eum respuit, legemque suasit, qua decretum est, ne cui bis eūdem magistratum ambire liceret, dictus ob id cognomento Censorinus. Liuius 9. Valerius 4. capite primo. Plutarchus in Coriolano.

L. Martius C. F. Censorinus, Consul anno V. C. DCV. quo tempore Cato naturæ concessit, & de pecuniis repetundis lata lex est Decreto bello Punico tertio, cum collega M. Manilio Carthaginē obsidere cœpit. Liuius 49. Paterculus volumine priore, Appianus, Paulus Orosius 4. c. 21. Eutropius 4. cap. 3.

A. Martius Censorinus, in dissensione ciuili partes Marii & Cinnæ fouit. Appian⁹. Idem caput Octauio Cos. per Censorinū amputatum, & a Pompeio apud Senas debellatum, post etiam a Sylla cum Carrinate interemtum scribit. Forsan est L. Censorinus, L. Censorini, qui Consulatum sub Augusto gessit, auus.

C. Censorinus, æqualis M. Crassi, M. Pisonis & Q. Hortensii, Græcis litteris doct⁹, quod proposuisset explicans expedite, nec inuenustus actor, sed iners, ac inimicus fori. Cicero in Bruto. Idem fortassis est (nec enim pro certo posuerim) qui periit cum Crasso in Parthis, vt est apud App. & Plutarchum.

L. Martius L. F. C. N. Censorinus, Consul anno V. C. DCCXIIII. triumphauit ex Macedonia.

C. Martius Censorinus, Consul sub Augusto anno V. C. DCCXLVI. collegam habuit C. Asinium Gallum. De his extat inscriptio Romæ teste Apiano: *C. Asinius C. F. Gallus C. Martius L. F. L. N. Censorinus Coss.* Ad hunc Censorinum arbitror scribere Q. Horatium lib. quarto Carminum Ode 8. Meminit Censorinus de die natali capite 23.

Censorinus, an gentis Martiæ, compertum non habeo, scripsit opusculum de die natali ad Q. Cerellium, Equitem Rom. floruit sub Pio & Marco Impp. imo sub Seuero & Antonino, pertigitque ad tēpora Gordiani, vt ex eius scriptis patet.

Figuli.

T. Martius Figulus, anno V. C. DLXXXV. cum multa prodigia nunciata essent, & ipse palmam enatam impluuio suo nunciauit. Liuius Decadis 5. lib. 3.

C. Martius Figulus, Prætor in bello Macedonico classi præfuit, cum id bellum gereret Q. Martius Philippus. Consul postea creatus cum Scipione Nasica. & iterum cum L. Cornelio Lentulo, contra Dalmatas primum parum prospere, deinde feliciter pugnauit. Causa belli fuit, quod Illyricos P. R. socios vastassent. Liuius 47. Meminit Valerius lib. 1. cap. 1.

C. Martius Figulus, bis Cōsulis F. Iurisperitus, & vir mansuetissimus, mirum qua de causa Consulatus repulsam tulit. Quo dolore sic accensus est, cum quidem illū honorem bis patri datum meminisset, vt postridie comitiorum, quotquot consulendi causa veniissent, omnes dimiserit, præfatus: *Omnes consulere scitis, Consulem facere nescitis.* Dictū grauiter & merito, sed tamē aliquāto melius non dictum. Valerius Max. 9. c. 3.

C. Martius Figulus C. F. autore Dione, Consulatum gessit cum L. Cæsare. Meminit eorū Sallustius in bello Catilinario. Et Cicero ad Atticum lib. 1. his Consulibus se filio auctum scribit.

Q. Mart.

Q. Matt. Libo, repertum in numo argenteo, teste Manutio in Orthographia.

Philippi.

Q. Martius Philippus, Consul fuit cum L. Æmilio Barbula, an. V. C. CCCCLXXII. cũ primum Italia elephantes vidit, gerente tũ P. R. bellum cum Tarentinis. Plinius 8. capite 6. Citatur epistola Scipionis ad Philippum Polybio lib. 10.

Q. MARTIVS PHILIPPVS, fors superioris pronepos, Prætor anno V. C. DLXVI. Siciliam prouinciam habuit. Consul biennio post, cum collega Sp. Posthumio quæstionem de Bacchanalibus nocturnisq; sacris & coniurationibus exercuit. Inde profectus in Ligures Apuanos, rem male gessit, ac saltus, vbi clades est accepta, Martius est appellatus. Interiectis duobus annis, missus est legatus in Macedoniam ad Philippum regem, iussus etiam in Peloponneso res sociorum inspicere. Iterum post aliquot annos missus in Græciã, & genres conterminas, cum Perseo rege in colloquium venit. Priusquam autem congrederentur, cũ foret cunctatio, vtri dirimẽtem amnẽ transirent, scite Martius regem inuitãs: *Minor*, inquit, *ad maiorẽ*, &, quod Philippo ipsi cognomen esset, filius ad patrem transeat. An. V. C. DLXXXV. iterum Consul, Macedoniã & bellum contra Perseum sortitus est, iam sexagenario maior, & prægrauis corpore. Itet in Macedoniam difficillimum habuit, nec quicquã magnopere, quod memoria dignũ sit. gessit, bello post annuũ imperiũ in successorem L. ÆmiliũPaulum translato. Liuius lib. 38. 42. & 44.

Q. Martius Philippus F. patri in bello Macedonico adfuit. Liuius lib. 44. Fors hic est exul ille.

L. MARTIVS PHILIPPVS Q. F. (Cicero officiorum 3.) Consulatum petens, repulsam passus est, prælato sibi Herennio. Paulo post tamen eius honoris compos factus est, quem iniit cum Sex. Iulio Cæsare anno V. C. DCLXIII. quo bellum sociale in Italia exarsit. Numeratus est inter Oratores, proximus Crasso & Antonio, sed longo interuallo, proximus tamen. Erat in eo summa libertas, multæ facetiæ, satis creber in reperiendis, solutus in explicandis sententiis. Erat etiam inprimis, vt temporibus illis, Græcis doctrinis institutus, in altercando cum aliquo aculeo facetus. In Consulatu Senatui pro Rostris segniciem exprobrans, alio sibi Senatu opus esse dixit. Quin etiam L. Crasso, summæ dignitatis & eloquẽtiæ viro, grauiter id in curia ferenti, manum iniici iussit: cum ille, reiecto lictore, Nõ es, inquit, mihi Philippe Consul, quia nec ego tibi Senator sum. Valerius 6. capite primo. Censor cum M. Perpenna auunculum suum, App. Claudium Pulchrum, in recitando Senatu præteriit. Cicero pro domo sua. Exercuit cum multis graues inimicitias, vt cum M. Liuio, cum Licinio Crasso, aliisq; compluribus: cum quibus tamen omnibus vno tempore reipub. causa in gratiã rediit, quomodo testatur Cicero in oratione de prouinciis Consularibus.

Amplius de L. Philippo Oratore.

L. Philippus Q. F. vir magnus inprimisque clarus, gloriari solebat, se sine vllo munere adeptum esse omnia, quæ haberentur amplissima. Dicebat idem C. Curio. Off. 2. In L. Crasso & in L. Philippo multus lepos. Off. 1. Pro me pugnabit L. Philippus, eloquentia, grauitate, honore florentissimus ciuitatis. Pro Quintio. De bello Sertoriano, Pompeio commisso, quo quidem tempore cum esset nõ nemo in Senatu, qui diceret, non oportere mitti hominem priuatũ pro Consule; L. Philippus dixisse fertur: Non se illum sua sententia pro Consule, sed pro Consulibus mittere. Pro A. Cluẽtio & Philippica 11. Non igitur vtilis illa L. Philippi Q. F. sententia: Quas ciuitates L. Sylla, accepta pecunia, ex SC. liberauisset, vt hæ rursus vectigales essent, neque his pecuniam, quam pro libertate dederant, redderemus. Ei Senatus est assensus, turpe imperio, &c. Off. 3. Ad dicendũ ita solebat surgere, vt quod primum verbum habiturus esset, nescitet, & vt aiebat ipse, cum brachiũ concalescecisset, tum se soliũ pugnare. De Oratore 2. pag. 110. Censor auunculũ suũ in recitando Senatu præteriit. Hic fuit App. Claudius. Cicero pro domo sua. Philippus, Hortensius, Lucullus, piscinarii, Plinius 9. cap. 54. Dictum Philippi: Peream nisi piscẽ putaui, apud Columellam 8. cap. 16.

L. Martius Philippus L. F. socer Catonis, & Augusti vitricus fuit. Illi namque Martiam filiã collocauit, & huius matrẽ Acciã, Octauio defuncto, duxit vxorẽ. Consulatũ gessit cum Cn. Lentulo Marcellino an. V. C. DCXCVIII. Meminit eorũ Cicero in epistolis ad Lentulũ. Occiso Cæsare, cũ Octa-

Cicero in Bruto.

uius priuignus in vrbem rediisset, vt relictã sibi hæreditatẽ adiret (scriptus namq; hæres, & in gẽtem Iuliam adoptatus erat) valde dissuasit Philippus, sedulo monens, inuidiosum nomẽ, & plenã discriminis successionem, declinaret. Paulo post exorto bello Mutinensi, cũ Senatui placuisset, legatione missa, denunciare Antonio, Brutũ missum faceret, Gallia excederet, ni paruisset, hostẽ iudicandũ; legatus cũ L. Pisone & Ser. Sulpitio ad Antoniũ in castra profect⁹ est. Augusto priuigno iam rerũ potiente, cum ad vrbem ornandam principes ciuitatis inuitati certatim operã suam nauarent, variis ędificiis excitandis, ipse ædẽ Herculis Musarum, quã M. Fuluius multis ante annis cõdiderat, vetustate deformatã, restituit. Meminit huius ædis & Philippi P. Ouidius in fine 6. Fastorum. Apparet porticum adiectam. Citat hãc aliquoties Plinius, & Martialis inquit, Labienum notans lib. 5.

Vites censeo porticum Philippi,
Si te viderit Hercules, peristi.

MARTIA filia, M. Catoni, qui se postea ad Vticam interemit, cõnubio iuncta, M. Catonem & duas filias enixa est, quam deinde liberorũ gratia petenti Hortensio cõcessit, eoq; sub bellũ ciuile defuncto, Cato reduxit. Vide Lucanum 2.

Martia, neptis Philippi (sic enim sentio) vxor F. Sabii Maximi, familiaris Liuiæ, vt erat ille Augusti, enuntiato secreto de reuocando Agrippa, necis causa marito extitit, vt est apud Tacitum libro primo. Hanc arbitror esse, cuius meminit Ouidius in fine 6. Fastorum, & de Ponto lib. 1. impense eam a forma, genere, ingenio & pudicitia collaudans.

Q. Philippi, vt exulantis Nuceriæ, mentionem fecit Cicero pro L. Corn. Balbo.

Q. Philippo, Proconsuli, scribit Cicero epistolarum 13.

Martius Philippus, Tribunus pl. initio belli ciuilis Pompeiani, quo minus Faustus Sylla in Mauritaniam ad regẽ Iubam mitteretur, impediuit. Cæsar eius belli Com. 1.

¶ Q. Martius Q. F. Q. N. Tremulus, Cõsul an. V. C. CCCCXLIIX. Samnites bis deuicit, captaque Anagnia, populum stipendio liberauit. Obid statua equestris togata illi ante ædem Castorum posita fuit. Plin. 34. cap. 6. Liuius 9. Volunt eundẽ denuo Consulatu functũ an. 17. post an. V. C. CCCCLXV.

M. Martius, Rex sacrorum, obiit belli Punici secundi anno 10. id est, V. C. NXLV.

¶ M. Martius Ralla, Prætor belli Punsecundi an. 15. vrbanã iurisdictionẽ tenuit, vnus postea ex numero 10. legatorũ, quorum cõsilio Scipio pacis conditiones Carthaginensibus dedit. Liuius 29. & 30.

Q. Martius Ralla, Duumuir ædem Fortunæ primigeniæ in collo Quirinali dedicauit, Scipione Africano iterũ Consule, id est, anno V. C. NIX. Liuius 34.

¶ Q. Martius Sermo & Q. Martius Scylla, Tribuni pl. ann. V. C. NLXXX. Consulibus multam se dicturos, ni in prouinciam exirent, denunciarunt. Liuius 42.

Martius, nobilis vates, memoratur Liuio.

L. Martius, Septimũ F. Eques Rom. cæsis Scipionibus in Hispania, reliquias duorum exercituum nõ modo incolumes præstitit, sed etiam die & nocte bina hostium castra expugnauit, ad 37. hominum milia cecidit. Itaque Scipio Africanus, patri patruoque succedens, summo illum in honore apud se habuit. Liui. 25. Val. lib. 1. c. 6. lib. 2. c. 2. li. 8. c. 16. Plin. lib. 2. Cic. in Orat. pro L. Corn. Balb. primi pili Centurionem fuisse scribit.

¶ Q. Martius Rufus, legatus M. Crassi in bello contra fugitiuos. Frontinus 2. cap. 4.

¶ Q. Martius Crispus, Procõsul Syriæ post cædem Cæsaris, exercitum Cassio tradidit, eique adhæsit. Cicero Philipp. 11. & epistolarum 10. Hunc arbitramur esse, quem Cicero vna cum L. Flacco L. Pisonis in Macedonia legatum fuisse scribit, suumq; familiarẽ vocat, in oratione aduers⁹ L. Pison.

P. Martius, M. Martii F. militauit sub Cæsare in Hispania, vt ex inscriptione, quam C. Terentio patrueli, inibi extincto, posuit, videre est. Extat ea inscriptio apud Apianum pag. 11.

Q. Martius, Trib. mil. sub Pompeio F. transfugit ad Cæsarem. Com. 6.

Martii Marcelli, vt amici sui, crebro meminit Montanus Vatienus in scriptis suis. Vterque citatur Senecæ in fine 5. Suasoriarum.

¶ Martius Macer, Othonianarum partium dux. Tacitus lib. 18.

¶ C. Martius C. F. Saluianus militauit sub D. Traiano & D. Hadriano, Principibus, vt liquet ex inscriptione, quæ extat apud Apianum pag. 298.

¶ Martius Liuianus Turbo, repressis Iudæis ab Hadriano, Mauritaniæ præfectus est, inde Daciæ Pannoniæque præpositus. Gessit & præfecturam prætorii post Tatianum. Ad extremum tamen Hadriani gratiam

tiam amisit, multis etiam infectationibus abeo petitus. Spartianus.

Martio Auito, Prætori, rescripsit D. Antoninus Pand. de restit. in integrum.

¶ P. Martius Verus, sub Marco Imp. dux fuit in bello Parthico, autore Capitolino. Hunc esse opinor Verum illum, qui collega fuit Commodi Imp. in secundo illius Consulatu. Cooptatum etiam in collegiũ nescio quod indicat inscriptio vetusta apud Apianum pag. 320. Enconium eius habet Suidas Μάρτιος Βῆρος.

¶ Martius Quartus, præfectus præt. diebus 5. sub Commodo Imp. Lampridius.

¶ Martius Agrippa, præfectus classis sub Ant. Caracalla. Spartianus.

¶ Q. Martio Barea T. Rustio Numio Cos. Hæc inscriptio adducitur a I. Lipsio comment. in lib. 12. Taciti.

¶ MARTIA, M. Reguli eius, qui bello Pun. captus est, vxor. Silius 6.

Martia, princeps Romanarũ icta fulmine, cũ esset grauida, partu exanimato, ipsa citra vllum aliud incommodum vixit. Plinius 2. capite 51.

Martia, Vestalis, cum Licinia & Æmilia incesti damnata. Liuius 63. Orosius 5. capite 15.

Martia A. Cremutii Cordi F. matet Metilii adolescentis, cui superstes fuit. Consolatur illam Seneca. Auus eius in alieni percussoris arbitrium venit, pater se inedia rebus humanis exemit. Coluit & hæc Martia Liuiam. Seneca. Meminit huius Martię & Dion 57.

Martia, libertini generis, amasia Commodi Imper. a qua & veneno sublatus est. Lampridius.

Martia Otacilia Seuera Aug. in antiquo numo legitur. Fuit autem vxor Seueri Imper. Spartianus.

Martia L. F. cum Claudio Eumelo coniuge, & Martia Electra, referuntur Apiano, illa pag. 312. hæc 292.

Martiæ rescribitur a Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de transactionibus & 5. Cod. titul. 18.

Martiæ item rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. titul. 25. Item a Gord. A. 8. Cod. titul. 48.

Martiæ duæ, Martyres referuntur Volaterrano in anthropol.

Martię rescribit Antonin⁹ A. 8. C. tit. 16.

Martia Veneria quæratur in Centeniis.

Martio Auito, Prætori, rescribit D. Antoninus Pandect. 4. de restitutione in integrum.

MARTIANI, separatim positi.

Martiani, vt synchroni, meminit Cicero ad Atticum 12. Martianus ad me scripsit.

Martianus sub Augusto, ad ipsum accedens, cum miles quidam impudenter peteret, princeps, qui Martianum quoque petiturum aliquid suspicaretur: *Non magis*, inquit, *faciam commilito, quod petis, quã quod Martianus a me petiturus est.* Macrobius 2.

Martiano scribit Martialis epigrammatum 6.

Martiana Augusta & Felicitas seculi, in numo apud Manutium in Orthographia, in voce Felix.

Martianos duos, quorum alter sub Traiano damnatus, alter, vt opinor, sub Alexãdro floruit, pete ex Flauiis.

Ælius Martianus I. C. a Didio Iuliano occidi iussus.

Martianus Capella, quæratur in Felicibus.

Martianus hæreticus, refertur Eusebio.

Martianæ rescribitur a Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de transactionibus & 3. Cod. tit. 19. & 4. Cod. tit. 44.

Martianus, vir clarus sub Valente, post Nouatianæ Ecclesiæ presbyter, item alius sub Zenone. De vtroque Suidas.

Martiano rescribitur 3. Cod. tit. 10. & 4. Cod. de rebus creditis.

Martianus præses, qui sæuiit in Brunũ Episcopum & Confessorem, noctu terræmotu oppressus est. Vide Martyrolog. 8. Iulii.

MARTIANVS Imp. (Pomponius Fl. Valerium Martianum vocat) successit Theodosio iuniori, fauẽte Arcadii F. Pulcheria, qui licet humili loco natus & senex esset, tamẽ rebus gestis & arte militari clarus, per annos fere 7. imperium orientis tranquillissime gubernauit. Dicere solitus erat, *dum pax constare posset, arma non sumenda.*

Martianus, Anthemii Imp. F. Leonis Augusti filiam alteram, Leontiam, vxorẽ duxit, cum alteram, Ariadnen, Zeno, qui post imperauit, coniugem haberet. Consulatũ gessit cum eodem Zenone, patre & socero AA. imperantibus, anno V. C. MCCXXII.

MARTIALES.

Martialis, Poeta, refertur inter Valerios.

Martialis, Eques Rom. ob fratrem inter-

emtum Antoninum Caracallam Imp. occidit. Herodianus.

Martiali cuidam rescribitur a Diocletiano & Max. AA. a Cōst. & Max. CC. t. Cod. de iuris & facti ignorātia, & 4. Cod. tit. 37.

Martialis, vnus ex 18. Martyribus Cæsarauguſtanis Prudentio.

Martiali rescribit Alexand. Imp. 9. Cod. titul. 23.

¶ MARTINO rescribit Gordianus A. 4. Cod. tit. 57.

¶ MARTYRIVS & Syluia coniuges cum Galba F. referuntur in inscript. vetusta apud Apianum pag. 487. qui cā extare scribit in Treuiris apud S. Paulinum.

Martyrius, Martianopolitanus Episcopus, memoratur Nicephoro lib. 12.

MARVLLI.

Marulli aliquot reperiuntur in Epidiis & Metiis. Præter eos duximus hîc adiiciēdos, quorum familias nondum inuenire potuimus.

M. Marullus, Poeta mimographus sub Antonino Philosopho, ipsum etiam Imperatorē incessere solitus. Huius est illud: *Tu, vt Hector ab Ilio, nunquam recedis.* Meminit huius Hieronymus contra Rufinū, & Galenus, qui se filium eius, grauissimo laborantem morbo, curasse scribit.

Marullus Calaber, Poeta, cum Attilam, regem Hunorum, per adulationē Deum, & diuinæ stirpis prolem, nominasset, propemodum viuus ab ipso, vna cum carmine exustus est. P. Callimachus in Attila.

¶ Marullus, ætate patrum nostrorum, Cōstantinopolitanus, & Pontani discipulus, vir acris cum ingenii tum iudicii, & qui plus nostræ quā paternæ linguæ vacauerit. Scripsit epigrammata & hymnos, submersus tandem in amne Cæcina. Hæc Volaterranus.

Marullus Rhetor, a Seneca Controuersiarum 1. pro præceptore agnoscitur. Sic enim in præfatione: Cum essemus, inquit, condiscipuli apud Marullum Rhetorem, hominem satis aridū, pauciſſima belle sed vulgato genere dicentem: cum ille exilitatem orationis suæ imputaret controuersiæ, ac diceret; *Necesse est, me per spinosum locum ambulantem suspensos pedes habere*, aiebat Latro: Non mehercules tui pedes spinas calcant, sed habent, &c.

¶ MASCVLO rescribit Alexander A. 6. Cod. tit. 42.

Masculino Vero 7. Cod. tit. 56. nisi tamen sit idem, alterius loci modico vitio.

Masculinus, Confessor in Africa, refertur Victori, Episcopo Vticensi.

¶ MASTICHANO, præf. annonæ, rescribit Constantius 6. Cod. tit. 61.

MASVRII.

Masurius Sabinus, Eques Rom. I. C. auditor & successor Atteii Capitonis. Meminit illius Persius, similiter Pomponius Pādect. de origin. iuris. Citatur subinde ab A. Gellio. Scripsit Fastorum & rerum memorabilium libros, commētarios de indigenis, de iure ciuili, de furtis. Porro iam quinquagenarius cum inopia magna laboraret, ab auditorib⁹ sustētatus est. Floruit sub Tiberio, a quo vt sibi de iure respondere liceret, obtinuit. Athenæus lib. 14. Dipnosoph. hæc de eo habet: Μασύριος ὁ πάνυ ἄριστος ὢν πρὸς θεωρίαν ἐξηγητὴς ἰδιώτης διὰ πενίαν.

Masurius Sabinus, alius a superiore est, cui Paulus aliquot libros scripsit. 2. Institut. 14.

MATERNI.

Maternus I C. & municeps Martialis. Vide libro 10.

Materno rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 30.

Materno Constant. 7. Cod. tit. 32.

Maternæ AA. & CC. 5. Cod. tit. 16.

Maternus miles, factus perditorum hominum dux, Commodo principi insidias tendens, capite pœnas dedit. Herodianus.

¶ MATERNII, Pardus & Perletus, milites leguntur in memoriis Moguntinis apud Apianum pag. 468. & 477.

Maternius Nemausus strator Cos. Ibid. pag. 472. cum vxore Comitilla.

¶ MATERNIANVS, procurator rerum in vrbe sub Caracalla, ipso absente. Herodianus 4.

¶ MATERNVS, Sophista, cæsus est a Domitiano, quod exercendi sui causa declamasset in Tyrannos. Dion.

MATIENI.

P. Matienus, Trib. mil. cum M. Sergio, & ipso Trib. ac tribus millibus militū missus a Scipione Cos. Locros, ad id oppidum recipiendum. Liuius 29.

C. Matienus, Duūuir naualis creatus cū C. Lucretio, an. V. C. DLXXIII. accepta ad sinum Gallicū prouincia, in ora Liguſtica 32. naues Ligurū cepit, quo tempore L. Æmilius

milius Cos. cæsis 15. millibus, captis 2. millibus & 500. reliquos Ligures in deditionẽ accepit. Liuius 40.

M. Matienus, Prætor anno vrbis cond. DLXXXI. Hispaniam vlteriorem sortitus, prouinciam auare & crudeliter habuit: vnde biennio post accusatus ab Hispanis, Tibur exulatum concessit. Liuius initio 42. & 43.

C. Matienus, P. Corn. Nasica & D. Iunio Bruto Cos. delectum habentibus, in conspectu tironum, id quod saluberrimi exempli fuit, accusatus apud Trib. pl. quod exercitum in Hispania deseruisset, damnatusq; sub furca diu virgis cęsus est, & sestertio numo veniit. Liuius siue Florus 55.

MATII.

C. Matius, amicus & familiaris Cæsaris Dictatoris, nec alienus ab amicitia Ciceronis, vt indicant illorum epistolę lib. familiarium 11. Meminit eius & Cicero libro nono ad Atticum, epistola cuius initium est: *Nihil habebam*, & Suetonius in Cæsare cap. 52. vbi tamen mendose Martius legitur. C. Plinius 12. cap. 2. equestris ordinis virum, ac Diui Augusti amicum fuisse, nemoraq; tonsilia inuenisse scribit. Gyraldus, nescio quibus rationibus ductus, nõ Marium, sed Marium vocat 1 deinde Augusti amicum Cn. Matium appellat.

Cn. Matius, mimorum scriptor, citatur a Gellio 21. Iliados eius lib. 9. cap. 14. Citatur & a Varrone & Terentiano, item a Macrobio. ¶ Variat Iosephus Scaliger in Varronem coniectaneis pag. 184. & seq. & de auctoris huius monimẽtis disertius & castigatius explicat.

MATRINII.

C. Matrinius, Eques Rom. Cicero in Verr.

D. Matrinius, scriba Ædilitius, defensus a Cicerone. Cicero pro Cluentio.

Matrinium anum notat Martialis 5.

MATRONII.

Matronia, citatur in memoriis antiquis pag. 76.

Matronio rescribunt Valerianus & Gall. AA. & Val. Cæsar 4. Cod. tit. 26.

Matroniæ AA. & CC. 6. Cod. tit. 23. & 9. Cod. tit. 45.

Sex. Matronius Successus. Inscript. ant. pag. 317.

¶ MATRONIANO, Præfecto prat. rescribit Anastasius Imp. 1. Cod. tit. 25. & 7. Cod. titul. 39.

Matroniano, duci & præsidi Isauriæ, rescribũt Gratianus, Valentinian. & Theod. 9. Cod. tit. 26.

¶ MAVCALIAE rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 16. l. 21.

¶ MAVORTIVS Lollianus, præfectus & rector Orientis sub Constantio, Consulatũ gessit cum Arbetione ann. V. C. MCVIII. Huic iunior Firmicus Maternus Siculus dedicauit 8. libros astronomicõn. Gessit & præfecturam vrbis an. MXCII.

MAVRI.

Mauro rescribit Alexand. Imp. 7. Cod. titul. 32.

Maurus & Monranus, aulici fuere sub Gordiano principe.

Mauro alii rescribit Carius Imp. 7. Cod. titul. 2.

Maurus Terentianus, patria Carthaginensis, a Gyraldo inter Lyricos Poetas reponitur. Filium habuit Bassianum, & Nouatum generum.

MAVRICII.

Mauricio rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10. Nescio an & 11. & rursum 8. Cod. tit. 14.

Mauricius, Trib. sub Iouiniano Imp. memoratur Amm. Marcellino.

MAVRICIVS Imp. Tiberii gener, præfuit rebus annis 20. ¶ Encomium eius habet Suidas.

MAXIMI, quorum familiæ ignorantur.

Maximus, Senator, vir grauis, & Orator inter Romanos primus. Aristides orat. Platon. 3. Tom. 3.

Maximus, Consul anno V. C. DCCCCLIX. sub Seuero A. & iterum sub Alexandro.

Maximus, Cõsul an. V. C. DCCCCLXXXIIII. & iterum ac tertio. Horum alteri vel vtriq; rescribit Alexand. Imp. 5. Cod. tit. 4. & 62.

Maximus IC. scripsit ad legem Falcidiam, horum an supetiorum temporum, incertum.

MAXIMVS, Tyrannus, qui Gratianum extinxit, vicissim a Theodosio cũ Victore F. apud Aquileiam extinctus est. ¶ Vide Carolum Sigonium de Imperio occidentali, & Onuphrium Panuinium.

Maximus, Consul sub Honorio ann. V. C. MCLXXII.

MAXIMVS, homo potens & patricius, cum Valentianum III. ad cædem Aetii, & Trasilam, Aetii militem, vicissim ad occidendum Valentinianum impulisset, voti compos sum sit imperium, relictamq; Valentiniani coniugem, Eudoxiam, inuitã & renitentem sibi copulauit. Quamobrem euocatis ab illa Vandalis, mox scelerũ pœnas dedit, ab Vrso, milite Romano, confossus. ¶ De hoc Sigonius & Onuphrius ibid.

Maximus, superioris pronepos, Consul anno vrbis conditæ MCCLXXVI. in exilium actus est, quod cum Gotthis, vrbem obsidentibus, sentire videretur. Auentinus 3. pag. 267.

Maximus & Priscus, Philosophi, comites Iuliani in expeditione Persica, quorum Maximus postea sub Valente Ephesi in patria capite truncatus est. Amm. Marcellin⁹.

Maximi duo, ambo Philosophi, alter Tyrius, alter Epirota, memorantur a Suida. Tyrii sermones etiamnum extant.

¶ MAXIMINO respondet Vlpianus Pand. 17. pro socio l. 71.

Maximinus hæreticus, contra quẽ scripsit D. Augustinus.

¶ MAXIMIANO rescribit Alexander A. 5. Cod. tit. 62.

Maximiano, præsidi prouinciæ, rescribit Constantinus C. de off. rect. prouinciæ.

Maximianus, præfectus annonæ seu vicariæ sub Valentiniano I. homo crudelis & rapax, tandem vt meruit, iugulatus. Filius illi fuit Marcellinus. Amm. Marcellinus & Tripartita, quæ illius vt præfecti vrbis meminit lib. 8. cap. 10.

¶ *M. MECIO, Memmio, Furio, Dalburio, Cæciliano, Placido, &c. Pontifici maiori Augури publico P. R. Quiritium X. viro sacris faciundis.* Hæc inscriptio legitur in Orthographia Pauli Manutii.

¶ MEGILLA Opuntia, memoratur Horatio cum fratre I. Carminum Ode 26.

¶ M. MEGONII, M. F. testamentũ extat in Antiquitatibus Fabricii.

¶ MEGVLIA, quia cum quingentis millibus æris maritũ domum intrauit, dotatæ cognomen inuenit. Valerius lib. 4. cap. 4.

¶ MEIA *fui felix septem circumdata natis, Dum vixi*, &c. Vide easdem Fabricii Antiquitates pag. 79.

¶ MELANIA, nobilissima mulierum Rom. & Marcellini, quondam Consulis F. vnico filio, tunc Prætore vrbano, relicto, Hierosolymam nauigauit: vbi tanto virtutum, præcipue vero humilitatis, fuit miraculo, vt Teclæ nomẽ acceperit. Hieronym.

¶ MELANDRO rescribunt A A. & C C. 7. Cod. tit. 14.

MELII, qui partim patricii, partim plebeii fuere.

Sp. MELIVS, vir equestris ordinis, & prædiues, largitione frumenti delenito populo, cum consilia regni agitaret, vocatus a Dictatore L. Quintio Cincinnato, quod ad illum venire nollet, opem plebis inuocans, a C. Seruilio Ahala, M. Equitum, interemtus est, anno vrbis cond. CCCXIIII. bona publicata, domus diruta, & area Æquimelium appellata. Varro lib. 4. de ling. Latin. Liuius 4. Cicero pro domo sua, Valerius 6. capite tertio. Plinius de viris illustribus.

Sp. Melius, superioris cõsanguineus, fauore nominis se aliquid moturum ratus, præsertim Trib. pl. rogationem de publicandis bonis Seruilii tulit anno vrb. cond. CCCXVII. Sed vanus ad populũ apparuit. Idem quartum Trib. pl. creatus est anno CCCXXXVII. Liuius 4.

P. Melius Sp. F. C. N. Capitolinus, Trib. mil. Cons. potestate creatus est ann. V. C. CCCLIII. quippe patricius: quod alioqui illi non contigisset. Liuius 5.

Q. Melius & L. Liuius, Tribuni pl. Samnitibus cum Posthumio & Veturio dediti sunt, ann. V. C. CCCCXXXIII. Liuius 9.

L. Melus Lithamyrus sibi & Durdenæ Cytheridi, & L. Melio F. &c. Hæc inscriptio reperitur Romæ in æde S. Chrysogoni, & extat apud Apianum pag. 300.

MEMMII.

Memmios Virgilius lib. 5. a Mnestheo Troiano, comite & socio Aeneæ, genus & nomen ducere scribit.

¶ De Memmia familia crudite cõmentatur in Lucretium suũ πολυγλῶττον Obertus Giphanius, quæ cõmentario cũ auctoris nostri Sylua recte cõmutabitur.

C. & T. Memmii, referuntur Liuio vt legati P. Rom. ille anno V. C. DLXXX. hic DLXXXIIII. lib. 41.

Q. Memmius, legatus cum T. Manilio apud Antiochum Eupatorem, scripsit Iudæis, quemadmodum habet Macchabæorum 2. cap. 11. Idem, opinor, in Oratione prose: *P.* inquit, *Africanus, qui a Terentio personam mutuatus, quæ domi luserat ipse, nomine illius in scenam detulit.* Donatus in vita Terentii.

C. Mem-

C. Memmius, Trib. mil. in exercitu Scipionis apud Numantiam, cum delicatius ageret: Mihi, inquit Scipio, pauliſper: tibi & reipub. ſemper neceſſarius nequaquã eris. Frontinus 4. cap. 1.

C. & L. Memmii, fratres, Oratores mediocres, accuſatores acres atque acerbi, in iudicium capitis multos vocauerunt. Cicero in Bruto. De C. puto loqui Valerium lib. 8. c. 5. item Saluſtium, qui ſumtis armis cõtra Iugurtham, Trib. pl. fuiſſe ſcribit multæ libertatis in dicendo, & potentiæ nobilitatis infeſtũ. Huius etiã arbitror illud eſſe in Scaurũ: *Vide Scaure, mortuus effertur, ſi potes eſſe poſſeſſor.* Fors idẽ ipſe eſt, quẽ petitorem Conſulatus Apuleius Saturninus Trib. pl. & Glaucia peremerunt, actionibus ſuis aduerſarium fore metuentes. Auctores ſunt Appianus lib. 1. de bellis ciuil. Liuius in epitom. lib. 69. Plinius in viris illuſtrib. Florus lib. 3. cap. 16. In L. Memmium extat iocus ille L. Craſſi, deſcriptas in pariete litteras L L L. M. M. interpretantis: Lacerat lacertũ Largit mordax Memmius. Itẽ illud, deſcẽdentem in forum Memmium ita ſibi magnum videri, vt ad Fabii fornicẽ caput demitteret. Vide Ciceronem de Orat. 2.

C. Memmius L. F. perfectus litteris Græcis, faſtidioſus Latinarum, argutus Orator, verbiſq; dulcis, ſed fugiens non modo dicendi, verum etiam cogitandi laborem, tãtum ſibi de facultate detraxit, quãtum imminuit induſtriæ. Cicero in Bruto. Huic dedicaſſe creditur Lucretius opus ſuum de rerum natura.

C. Memmius, affinis Pompeii (nam ſororẽ eius coniugem habebat) traiecturo illo in Africã contra Domitiũ, Siciliæ præfect⁹ eſt. Inde Quæſtor Pompeii in Hiſpaniis, a Q. Sertorio cæſus eſt. Plutarchus in Põpeio & Sertorio, Eutropius 6. Oroſius 5. cap. 23.

¶ C. Memmivs cognomẽto Gemellvs, Trib. pl. M. Lucullum reum fecit, & cũ ille iudicium id euaſiſſet, cõuerit accuſationẽ in L. Lucullum fratrem: verum is conſpiratione nobilium defenſus eſt. Ædilis non admodum continenter in munere ſuo ſe geſſit, vitiata M. Luculli coniuge, quod Cicero ad Atticum 1. epiſt. 13. falſe tecteq; innuens, initiatam ab illo in ſuis ſacris ſcribit. Marcus id ægerrime paſſus, cum vxore diuortium fecit. Mordax in omnes, M. Catonem totas noctes ebrium eſſe dixit. Iulium Cęſarẽ aſperrimis orationibus inſectat⁹ eſt, nec minori tamẽ acerbitate ab illo repteſſus. Eundẽ, Conſulatu iam functũ, Prætor ipſe ad reddendam ſuperioris anni rationẽ in Senatu poſtulauit. Ex Prætura profectus in Bithyniam, Catullum Poetã ſecũ duxit, ſed parum pudice habitum, quemadmodũ indicat quodam epigrammate. Scripſit & ipſe epigrãmata, quæ citantur Ouidio Triſtium 2. dura tamẽ, quomodo viſum eſt A. Gellio. Candidatum Conſulatus agens cũ Domitio, Meſſala & Scauro, iam Cæſari reconciliatus, & ipſius ſuffragiis ac militib⁹ adiutus, honore concupito pręter ſpem excidit. Accuſatus enim a Q. Curtio, bono & erudito adoleſcente, quanquam Cicerone defendente, condemnatus eſt, eaq; de cauſa in Græciam exulatum conceſſit. Extant eodem ad illum ſcriptę epiſtolæ familiariũ 13. Curionem aliquando de eo reſtituẽdo cogitaſſe, comperimus apud Ciceronẽ ad Atticum 6. epiſtola 1. Ex Fauſta, Syllæ Dictatoris filia, quam poſt Q. Pomp. Rufum vxorem habuit, C. Memmium filiũ ſuperſtitem reliquit. Sed & Lyſonis filium legib. Patrenſium ab eo adoptatum, docet Cicero lib. 13. epiſt. 20.

C. Memmius C. & Fauſtæ F. M. Scauro in iudicio adfuit. Trib. pl. A. Gabiniũ, ex Syria reuerſum, accuſauit. Valer. lib. 8. cap. 1. Cicero ad Atticum 4. ad Q. fr. 3. epiſtola 1. Sunt qui Ædilem factum primũ omnium Cerealia feciſſe putẽt, hac inſcriptione moti, quæ extat in Orthographia Manutii, in veteribus numis reperta: *C. Memmius C. F. Qutrin. Ædilis Cerealia primus fecit.* Mihi, tam recentia fuiſſe Cerealia, perſuadeti nõ poteſt, etſi Cereales Ædiles a Iulio Cæſ. tã rerum potito inſtitutos, non negem.

L. Memmius Galen. Et hęc inſcriptio in numis obſeruata, quem pouſſimum denotet, incertum.

P. Memmii, & fratris eius, ſed abſq; nomine, meminit Cicero pro A. Cæcina.

¶ C. Memmius Regulus, Cõſul ſub Tiberio, ſuffectus in illius quinto Conſulatu, cõiugem habebat Lolliam Paulinam, quã euocatam ex prouincia, cui maritus præerat, & ab eodem perductam, C. Cæſar ſibi cõiunxit. Tacitus 5. & 12. Deceſſit ſub Nerone anno ptincipatus eius 7. auctoritate, conſtantia & fama clarus. Tacitus 14. qui & honorificum ibidem Neronis de illo iudicium ſubiicit.

L. Memmius Regulus, Conſul an. V. C. DCCCXV. imperii Neronis 9. ¶ Veteris lapidis inſcriptione, quã adducit I. Lipſius cõ-

ment. in lib. 15. Taciti, prænomen ei C. collegæ Virginio L. tribuitur.

¶ Memmius Pollio, Consul designatus sub Claudio, promissis ingentibus inductus est ad promittendum, vt Octauia desponderetur Domitio, idque obtinuit. Tacitus 12.

¶ Memmius Percennius Nolanus, quomodo cupressata seri oporteat, monstrauit. M. Cato de re rustica cap. 151.

¶ Memmius Rufinus, cæsus a Seuero A. Spartianus.

¶ MEMMIA SVLPITIA, Consularis viri F. Catuli neptis, coniunx fuit Alexandri Imp. quam ille duxit, abiecta Martiani filia, cum eius perfidiam & conspirationem intellexisset.

¶ Memmius Fuscus, Consul ordinarius sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

P. Memmio Lyæo, Aufidia Tertia, coniugi suo carissimo, & Aufidia Restituta F. patri suo piissimo. Apud Apianum pagina 294.

MENII.

¶ Manutius scribit Mænii, & Fulvius Vrsinus eosdem cum Manlio & Maniis esse putat.

C. Menius P.F.P.N. Consul anno vrb. cond. CCCCXVII. Aricinos, Lanuuinosqi & Veliternos, Antiatibus Volscis se coniungentes, ex improuiso adortus fudit, deque iis triumphauit. Florus captarum ab Antiatibus nauium rostris forum ornasse scribit, vnde postea Rostris nomen. Plinius autor est 34. cap. 5. etiam columnam illi in eodem Consulatu in foro positam. Idem Menius aliquanto post factus est Dictator exercendis quæstionibus, ob occultas Capanorum in Romanos conspirationes. Liuius 8. & 9. Apud Florum primo cap. 11. vt hoc obiter admoneam, mendose pro Menius Menibilus legitur. quod equidem miror Cuspinianum, cum Flori verba citat, non animaduertisse.

C. Menius L. Octauium, in adulterio deprehensum, neruis contudit. Valerius lib. 6. cap. 1.

M. Menius, Trib. mil. cæsus in pugna contra Magonem, Hannibalis fratrem. Liuius 30.

T.C.Q. Menii, Prætores, T. anno vrbis conditæ DLXVII. vrbanam, C. sexto anno post Sardiniam, Q. ann. DLXXXIII. vrbanam iurisdictionem tenuere. Liuius 39. 40. & 43.

Menius quidam, alius a superioribus, cũ domum suam Flacco & Catoni Censoribus venderet, vtibi Basilica ædificaretur, excepit ius vnius columnæ, vt inde ipse & posteri eius spectare munus gladiatorium possent. Inde columna Menia & Meniana ædificia appellata. Asconius Pedianus pag. 12. Variat Sex. Pompeius in voce Mœniana. Meminit Nonius Marcellus.

Meniæ legis meminit Cicero in Bruto. Vide leges a nobis collectas. Legem Meniam, ab illa diuersam, suasit M. Cato. Citatur enim eius oratio Prisciano lib. 12. Menius apud Horatium in epistolis vrgulosus & decoctor notatur.

Menius Rufus, Medicus citatur Galeno.

MENENII patricii.

Menenii patricii, cognomento Lanati dicti sunt, quasi lana obducti & hirsuti, vel certe a candore & mollicie carnis, quomodo & luporum piscium laudatissimi, teste Plinio lib. 9. cap. 17.

AGRIPPA MENENIVS C. F. Lanatus, Consul anno vrbis conditæ CCL. de Auruncis triumphauit: plebem, cum in montẽ sacrum secessisset, patribus reconciliauit. Liuius 2. Dionysius 6. Valerius 4. capite 4. & scriptor virorum illustrium.

T. Menenius, Agrippæ F. C. N. Lanatus, Consul anno vrbis cõditæ CCLXXVI. quod eius culpa Cremeræ præsidium amissum foret, duum millium æris a populo damnatus est. Vnde ægritudine & morbo confectus, interiit. Liuius 2.

T.L. & Agrippa, Menenii, T. filii, Agripp. nep. Lanati, Consulatum omnes ordine gessere, anno vrbis conditæ CCCI. CCCXIII. & CCCXIIII. Agrippa etiam Triumuir coloniæ Ardeam deducendæ, & Tribunus mil. Consulari potestate semel atque iterum enituit. Liuius 4.

L. Menenius Lanatus, & ipse duos Tribunatus mil. Cõsulari potestate obiuit. Liuius etiam tertium Tribunatum illi tribuit, sed male.

L. Menenius Agrippa, memoratur Valerio lib. 7. cap. 8.

MENENII plebeii.

Menenius, Trib. pl. anno vrbis conditæ CCCXLIII. legem Agratiã tulit. Liuius 4.

M. Menenius, Trib. pl. præfuit, cum deiectus est saxo Tarpeio Manlius, anno V. C. CCCLXX. Liuius 6.

L. Menenius, Trib. pl. anno vrbis conditæ CCCXCVI. cum Duillio collega de fœnore

nore vnciario rogationem pertulit. Liuius 7.

Menenius, proscriptus a Triumuiris, opera serui, qui se heri loco cædi sustinuit, in Siciliam euasit. Appianus 4.

¶ MENANDRO rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 19.

¶ MENNAS, præfect. præt. Iustiniani principis, cui Codicem a se confectum per omnes imperii fines vulgandum misit.

¶ MENOPHILO rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 34. Quæratur in Aureliis.

¶ MERCVRIALI rescribit Alexander Imp. 7. Cod. tit. 10. Similiter Valerianus & Gall. 7. Cod. tit. 4.

¶ L. MERGILIVS Italicensis, miles C. Cæsaris in Hispania sub Q. Cassio memoratur Hirtio comment. 4.

MESSII.

Messius Vectius, homo Volscus, fortitudine & audacia clarus. Vide Liuium lib. 4.

C. Messius, Aedilis, quo faciente ludos Florales, populus, vt nudarentur Mimæ præsente Catone, flagitare erubuit. Valerius 2. capite 5. Idem bello ciuili Cæsaris partium in Africa cum cohortibus Acyllam missus, eam aduersus Pompeium tutatus est. Comment. 5.

C. Messius, Aedilis, Augusto quintum Consule. Inscript. ant. pag. 315.

¶ Messius Gallicanus, Præfectus prætorio cum Tacitus Imp. recens lectus ad exercitus venit. Vopiscus.

¶ Messius Rusticus, curator aluei & riparum Tiberis, & cloacarum vrbis sub Hadriano. Ex Inscript. ant.

T. Messius Licinianus; legitur in monumentis Brixianorum.

L. Messius Geminius, curator ærarii Mediolanensis, Inscript. ant. pag. 30.

L. Messius, speculator Antonii, captus in bello Actiaco ab Augusto, & dimissus est, homo Senatorii ordinis. Dion lib. 50.

Messio Maximo scribit Plinius epist. 4.

¶ MESSIANVS, Patricius sub Auito Imp. ipso capto occisus est.

Messiano, Comiti rerum priuatarum, rescripsere Valentin. Theod. & Arcad. 8. Cod. tit. 4. Hic puto est, quem Proconsulem, post Bautonis Consulatum, Manichæos audisse scribit Augustinus libro 3. contra litteras Petiliani cap. 25.

¶ MESSIDIVS, memoratur in epist. Cic. ad Q. fratrem lib. 3. epist. 1.

MESSINII.

P. Messinius, Eques Rom. refertur mentione Ciceronis epist. 13.

C. Messinius, memoratur Ciceroni in oratione quam habuit post reditum in Senatu.

¶ L. Messinius Rufus, Quæstor Ciceronis, frater M. Mindii, cõmendatur Ser. Sulpitio epistolarum 13. Eundem exulantem sub Cæsare Cicero consolatur epistolarum 5. Fusius de eo egimus annotationibus in epistolas Ciceronis. ¶ Vide Notas Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 87. 115. 124. 224.

¶ Messinio Frontoni rescripserunt Seuerus & Anton. Pand. 40. de manumissis testamento.

¶ L. MOESIO *L. F. Pol. Rufo Procons. Aug. Trib. mil. leg.* XV. *Apollinaris Trib. com. mil. Ital. volunt. quæst. in Syria præf. fabrum.* Manutius in Orthographia.

METII.

Metius Curtius, Sabinorum dux; contra Romulum, ob raptas Sabinas; acriter pugnauit. Liuius 1.

¶ Metius Tullus, Albanorum dux, ob perfidiam ab Hostilio Tullo rege quadrigis distractus. Liuius 1.

¶ Metius Geminius, dux Tusculanorum, victus & cæsus singulari certamine a Manlio Torquato adolescente bello Latino. Liuius lib. 8.

P. Metius, satelles Saturnini, Trib. pleb. per quem Memmium, virum acrem & integrum, fuste percussum interemit. Eutropius 5.

C. Metius tempore Ciceronis, de quo ipse ad Attic. lib. 16. pag. 595. De C. Metio, inquit, non credo &c.

¶ P. Metius Tarpa, ea quæ in scena recitanda erant, prius indicabat. Meminit eius Horatius in arte Poetica & Satyra 10. Sic Paulus Manutius.

¶ METIVS POMPOSIANVS, quem Vespasianus Consulem fecit, authore Victore. De hoc dicere solitus est Domitianus: *Vellem*, inquit, *tam formosus esse, quam sibi Metius videtur.* Relegatus primũ in Cyrnum est, deinde cæsus ab eodem Domitiano, quod habere imperatoriam geneſin vulgo ferebatur, & quod depictũ orbem terræ in membranis, concionesq; regum ac ducum ex Liuio circumferret, quodque seruis nomina Magonis & Han-

nibalis indidisset. Suetonius in Domitiano, Dion itidem in Domitiano.

Metius Celer, sub Domitiano, quem eundem in Syriam ad legionem, ab Imperatore promissam, prosequitur carmine Statius Papinius Syluarum 3.

¶ Metius Carus, delator sub Domitiano. Meminit eius Tacitus in vita Agricolæ sub finem, Plinius epist. 1. ad Voconium & 6. ad Hispanum, item Iuuenalis.

¶ M. Metius Rufus, Consul sub Seuero principe, cum L. Turpilio Dextro an. V. C. DCCCCXLIIX. Vide Inscript. ant. pag. 114.

¶ Stemma feratur ex Onuphrio Panuinio pag. 56.

¶ Metius Marullus, vir Consularis, patre item & auo Consularibus, pater fuit Gordiani senioris Augusti ex Vlpia Gordiana. Capitolinus.

Metia Faustina, Gordiani senioris F. nupta Iunio Balbo, viro Consulari. Capitolin.

¶ Metius Gordianus, consanguineus Gordiani Imp. qui in Persida perit, præfectus illius. Capitolinus.

¶ Metius Falconius Nicomachus, Senator Consularis, cum lectus est Tacitus princeps. Vopiscus.

Metius Zetus. Inscript. ani. pag. 174.

¶ METIANVS, affinis Proculi Tyranni sub Probo. Vopiscus.

Sihenius Metius, Samnitum princeps, citatur Pompeio Festo in voce Mamers.

METILII.

L. Metilius, Trib. pl. anno vrbis cond. CCLXXXIII. Liuius 2.

M. Metilius, tertium Trib. pl. ann. V. C. CCCXXXIX. & quartum an. CCCLIIII.

M. Metilius, emissus legatus a Fuluio & Claudio Cos. ad Senatum an. V. C. DXLII.

¶ T. Metilius Croto, refertur Liuio Decad. 3. lib. 3.

M. Metilius Aedilis cum L. Anneio Augusto III. Cos. Inscript. ant. pag. 315.

¶ Metilius Bradua, Consul sub Traiano anno V. C. DCCCLX.

Metilius Bradua, Consul sub finem & exitum Pii, ann. V. C. DCCCCXII. Hic est, cui rescripsit Pius. Vide Pand. de quæstionibus. Opinor eundem esse, qui & Bradeas vocatur, cuiusq; sororem Rhegillam Herodes Atticus vxorem habuit: Quam grauidam cum ob leue peccatum a liberto Alcimedonte cædi iussisset, mulier iniuriæ vim non sustinens, immaturo partu naturæ concessit. Eo nomine postulauit cædis Herodem vxoris frater Bradeas apud Senatum Romanum, cumq; multa de maiorum suorum claritate dixisset, scommate illũ excepit Herodes: *Tu*, inquiens, *in astragalis nobilitatem gessisti.* Hæc Cœlius Rhodiginus lib. 20. cap. 27. fors ex Philostrato.

Metilius Bradua, Consul sub Commodo an. V. C. DCCCCXLIII. & ante anno DCCCCXXXVII. Nescio eidem, an fors fratri, alteri certe eorũ, Marco videlicet Braduæ, Proconsuli Africæ, rescripsit Anton. Imp. cum Diuo Seuero Pand. 26. tit. 10. de suspectis tutor. leg. 1.

Metilius, Hierosolymis Rom. præf. quẽ cæsis ipsius militibus, contra pactum & iusiurandum, deprecantẽ, & vsq; ad circũcisionem iudaizare se promittentem, Iudæi seruarũt. Ioseph. belli Iudaici 2. cap. 18.

Metilius Hilarianus, præfectus vrbis sub Constantino.

¶ METRODORO rescribunt Seuerus & Ant. 5. Cod. tit. 3.

MEVII.

P. Meuius in libertum, quanquam gratum sibi, quod nubili filiæ dedisset osculũ, animaduertit. Valerius 6. cap. 1.

Meuius, cum bello Actiaco fratrẽ occidisset, & spolia eius legens recognouisset, mox suo se gladio transadigit. ¶ Vide elegantissimũ epigrãma, quod a I. Lipsio cõment. in 19. Taciti adductũ, is Scaligero debet affirmat. Et nota simílis casus exẽpla e Liuii epit. 79. Valerio li. 5. ca 5. Tacito li 19.

¶ Meuia Galla, vxor Planci, in qua male audiebat: nam rogatus a illo tutor in iudicio, quo se artificio tueretur, Gallam se subigere respondit. Macrobius Satur. n. 2.

C. Meuius, Centurio Augusti Cæsaris. Vide Valerium 3. cap. 8.

Meuius, Poeta malus, infestus Virgilio & Horatio. Meminit illius vterque; hic in Odis, ille in Bucolicis.

Meuio Probo. præsidi prouinciæ Hispaniæ, rescripsit Imp Antoninus cum D. fratre suo Pand 48. de ioteridictis & relegatis & deportatis.

¶ M. MILITIVS, Triumuir, quod ad incendium, ortum in sacra via, extinguendum tardius veniisset, die dicta a Trib. pl. ad populum, damnatus est. Valerius 8. cap. 1.

MILONII.

Milonius, Lanuuinorum Prætor, cum tantũ pontis egressi essent, Latinis suppetias laturi, allato de clade illorum nuncio: Pro paulula, inquit, via magnam mercedem Romanis soluemus.

C. Mile-

C. Milonius, partium C. Marii & Cinnæ. App. 1.

MILONIA CÆSONIA, C. Caligulæ coniunx: sic enim vocatur Dioni. Vide supra in Cæsoniis.

¶ MILVIVS Gallicanus, præfectus præt. Valeriani. Vopiscus in Probo.

Milio rescribũt AA. & CC. 7. Cod. ti. 10.

¶ MIMISIVS C. F. Sardus &c. Inscr. ant. pag. 186.

C. Mimisius C. L. Ianuarius, & C. Mimisius Draconia. Ibidem pag. 382.

MINDII.

M. Mindius, fr. L. Messinii Rufi. Cicero epistolarũ 5. epistola 20. & 13. Vxorem habuit Oppiam nomine. Ibidem lib. 13. epist. 27. & 29.

P. Mindius, Augusto suam operam cum aliis præstitit in apparandis tormentis. Vitruuius in præfatione primi. apud quem tamen perperam puto legi Minidius.

Mindia Spes mater. Mindius Onomastus F. Inscript. ant. pag. 250.

¶ Mindii Marcelli meminit Cicero epist. 17. lib. 15. quem arbitror alium esse a M. Mindio, L. Messinii fratre.

Mindius Marcellus, amicus & necessarius Cæsaris Octauiani, cui Menedotus de suo a Pompeio ad Cæsarem transfugio consilium aperuit. Appianus lib. 5.

Mindius declamator, citatur Senecæ lib. 9. declamat. 2.

Mindius Alexander, citatur a Plutarcho in Mario.

MINERVII.

Mineruius Burdegalensis, Rhetor, Romæ florentissime docuit sub Constantio. Hieronymus.

Mineruius, vir Consularis sub Valentiniano I. Meminit illius Ammian. lib. 28.

Mineruio, Comiti rerum priuatarum, rescribitur ab Arcad. & Hon. 1. Cod. de off. Comitis rerum priuatarum.

¶ MINNIVS noster, inquit Cicero ad Atticum lib. 10. epist. penultima.

MINVTII.

C. Minutius, in concione Brutum Cos. admonuit, non esse sequendam Collatini collegæ sententiã de reddendis bonis, quæ Tarquinii per legatos petebãt, ne cõtra patriã his vterẽtur, nec eũ suspicione vacare, q. ppinquus illorũ esset. Plut. in Publicola.

M. Minutius Augurinus, Consul anno V. C CCLVII. & iterum CCLXIII.

P. Minutius Augurinus, fors frater, Consul ann. V. C. CCLXII.

L. MINVTIVS AVGVRINVS, Consul an. V. C. CCXCVI. contra Aequos missus, passus est se ab iis circumuallari. Ereptus autem opera L. Quintii Cincinnati, Cõsulatum coactus est deponere, & legati loco exercitui præesse. Liuius 3. Dionysius 10. Idem præfectus postea annonæ creatus an. CCCXV. Sp. Melii nefaria consilia aperuit, donatus ob id boue aurato extra portã trigeminam. Liuius 4. Plinius scribit, illum farris precium in trinis nundinis ad assem redegisse vndecimum plebei Tribunum: qua de causa statua illi extra portam trigeminam a populo, stipe collata, statuta sit, lib. 18. cap. 3.

Q. Minutius Augurinus, Consul anno V. C. CCXCVII.

L. Minutius Augurinus, alius a superiore L. x. vir pulsus cum aliis in exilium an. V. C. CCCV.

Minutia, Vestalis, viua defossa an. V. C. CCCCXVII. Liuius 8.

T. Minutius Augurinus, Consul anno V. C. CCCCXLIX. triumphauit de Samnitib. etsi quidã occisum in acie scribant. Liu. 9.

¶ M. Minutius Fessus (ita est in Liuio; vbi tamen Rufus legendum puto) primus cum aliquot aliis lectus Augur ex plebe, ann. V. C. CCCCLIII.

¶ M. Minutius Rufus, Consul an. V. C. DXXXIII. Idẽ puto fuit, qui Mag. Equitum Dictatori Fabio Max. in imperio æquatus est, an. DXXXVII. Liuius 22. Plutarchus in Fabio. Valerius Max. lib. 3. cap. 8. lib. 5. cap. 2. Plinius de viris illustr.

Q. Minutius Rufus, Prætor anno V. C. DLIII. Consul an. DLVII. triumphauit de Liguribus in monte Albano. Liuius Decad. 4. lib. 3.

M. Minutius Rufus, Prætor ann. V. C. DLVII. quo tempore primum 6. Prætores creati sunt.

M. Minutius Rufus Consul anno V. C. DCXLIIII. Proconsul. cõtra Thraces feliciter pugnauit. Liu. seu Flor. 65. In Sallust. est Q. Minutius Rufus, bello ciuili dux Pompeianus (Cæsar Comm. 2.) iussu D. Lælii Asiaticis nauib. 18. Orici præfuit cum Lucretio. Comment. 3. Appianus 2.

Minutius, Dictator, cum C. Flaminium M. equitum dixisset, stridore soricis consecuto, vterque dignitate iussus est abire. Plutarchus in Marcello. In Valerio Max.

non Minutius Dictator, sed Fabius Maximus fuisse legitur.

¶ Q. Minvtivs Thermvs, Trib. pl. ann. V. C. DLII. Aedilis cur. ann. DLVI. Prætor ann. DLVIII. triumphauit de Hispanis, 12. millibus illorum cæsis. Liuius 33. & 34. Consul DLXI. Ligures vicir, interfectis ex iis 9. millibus. Triumphus illi tum negatus, longius opinione ducto bello. Idem legatus Cn. Manlii Consulis, in exercitu illius pugnando interfectus est. Liuius 38. Huius puto F. fuit Q. qui sequitur.

Q. Minutius Thermus, accusatus a M. Catone Censorio, quod 10. liberos homines eodem tempore interfeciisset. Gellius 10. cap. 3. & 13. cap. 23. ¶ Catonis oratio ista, & altera in eundem hunc Thermum de suis virtutibus, citatur creberrime in Fragmento Sex. Pompei.

M. Minutius Thermus, Prætor Asiæ a quo corona ciuica donatus est Iulius Cæs. in expugnatione Mitylenarum. Suetonius.

Q. Minutius Thermus, Proprætor in Asia, cum Cicero peteret Ciliciam Proconsul. Cicero epist. 13.

Minutius Thermus, profugit a Pompeio ad Antonium. Appianus 5.

Minutius Thermus, Prætorius, sub Nerone in gratiam Tigillini occisus. Tacit. 16.

A. Thermus (puto esse Minutium) bis defendente Cicerone absolutus. Cicero pro L. Val. Flacco.

¶ T. Minutius Melliculus, moritur in Prætura, an. V. C. DLXXIIII.

¶ L. Minutius Myrtilus, deditus Carthaginensibus, ob legatos illorum violatos, an. V. C. DLXVI.

¶ L. Minutius Basilius, homo locuples, cui in Græcia decedēti falsum testamentū subiectū est, defensumq; per M. Crassum & Q. Hortensiū, Valer. 9. cap. 4. Cic. off. 3. cum ille sororis filiū, M. Satyrium, hæredē instituisset, & nomen suum ferre iussisset.

L. Minvtivs Basilivs, legatus sub Cæsare in Galliis. Hunc esse puto, qui postea cum aliis in Cæsarem coniurauit. Bello ciuili ab Octauio & Libone cum Sallustio victus est. Eutropius 6. Perit non multo post Cæsarem, seruorum manu necatus. Eutropius 7.

Minurium præfuisse castello, vbi Pompeius erumpens Cæsaris munitiones aggressus est, apud Dyrrhachium, indicat Appianus 2. & similiter Lucanus 6.

Opportuna tamen valli pars visa propinqui,
Quam Minuti castella vocant &c.

Fors cum superiore idem est.

L. Minutius Basilius, militauit sub Sylla, a quo missus est ad occupandā vrbis portā, cū veniret aduersus Mariū. Plutar. in Sylla.

Busti Basilii meminit Cicero ad Atticum 7. epist. 8.

M. Basilius (opinor ex Minutiis esse) citatur Ciceroni inter graues iudices pro A. Cluentio.

Q. Minutius, Eques Rom. honestissimus. Cic. in Verrinis.

¶ L. Minutius Natalis, Consul, Augur, Proconsul Libyæ, legatus Augusti, Prætor prouinciæ inferioris Mœsiæ votis V. S. C. Hæc inscriptio extat apud Volaterranum Latine & Græce. Eadem extat Græce in mon. Rom. pag. 276. sed aliquanto diuersior, nec L. sed A. prænomine: Latine autem pag. 186.

Ad Minurium Naralem scripsit libros 6. Saluius Iulianus Iurisconsultus.

Minutio Narali rescribitur Pand. 2. de feriis.

¶ Minutius Fundanus, vir doctus & sapiēs, Proconsul Africę fuit, Serenii Graniani successor, quem Hadrian. ex rescripto admonuit, ne sine obiectu criminis in Christianos sæuiret. Euseb. & Oros. Plinius iunior huic alicubi Consulatum auguratur.

¶ Minutius Acilianus, patre natus Minutio Macrino, Equite Romano, sed a Vespasiano inter Prętorios allecto, auiam, maternam habens Serranam Proculam, auūculum P. Acilium, quem Plinius in epist. libro 1. Aruleni Rustici filiæ maritum se prospexisse scribit.

¶ Minutius Iustus, de quo Tacitus li. 19.

¶ Minutio Macrino inscripsit Persius suam Satyram.

Macrinum, virum Prætorium, refert Plinius libro 11. statuto tempore passum profluuium sanguinis per os.

Minutius, Prætor, proscriptus a Triumuiris, cum mutata veste in taberna latitarer, a lictoribus, pudore & misericordia subsistentibus, deprehensus & cæsus est. Appianus 4.

¶ Minutius Felix, nobilis causidicus Romæ sub Heliogabalo, scripsit dialogū Christiani & Ethnici, disputantium. Hieronymus de scriptoribus Ecclesiasticis, & Lactantius lib. 5. cap. 1. qui notum illum sibi fuisse scribit. Meminit idem Hieronymus

epistola

epistola ad Magnum, Ararorem Rom. *Minutius Felix*, inquit, *causidicus Romani fori, in libro, cui titulus, Octauius est, & in altero contra Mathematicos, si tamen inscriptio non mentitur auctorem, quid gentilium scripturarum dimisit intactum?* &c.

¶ Minutius Pacatus Alexandrinus, Grammaticus, scripsit de lingua Alexandrinorum, vel de Græcismo libros 7. ex ordine litteratum, de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ. Suidas Πάκατος.

Minutia Rufina. Inscript. ant. pag. 50.

M. Minutius, Iuliæ, sororis C. principis, maritus. Iosephus, si tamen locus corruptus non est.

Minutius Fuscus, maritus Corelliæ, sororis Corellii Rufi. Plinius epist. 7.

¶ M. MINVTIANVS, consanguineus C. Caligulæ, coniurauit simul in Cæsarem, vt amici Lepidi necem vlciscerentur. Ioseph. lib. 19. cap. 1. qui tamen scriptoris locus, vt alia multa, corruptelis non caret.

Minutiano rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Minutiano alii Antoninus A. 5. Cod. tit. 71.

¶ L. MIRIVS Oceaneolus Maximillus, memoratur Inscript. ant. pag. 441.

C. Mirius. Ibidem pag. 324. & 331.

¶ MIRONIA L. F. Iusta. 175.

¶ MISSITIVS, Prætorianus, agnouit & salutauit fugientẽ Neronem. Suetonius.

¶ MITHRADATI rescribunt Valerianus & Gall. 5. Cod. tit. 71.

¶ MNASEÆ AA. & CC. 4. Cod. de condictione indebiti. Extat id cognomentum in Septimiis.

MODII.

Gellius 14. cap. 5. inter propria nomina Cælii, Tertii, Accii, Titii, citat & Modii.

C. Modius Equiculus, vir fortissimus patre etiam militari, citatur Varroni rei rust. 2. cap. 7. sed mendose, opinor, Commodius pro C. Modius scriptum.

M. Modius, Eques Rom. Cicero in Verrinis.

C. Modius, refertur Inscript. ant. pagina 361.

Modiæ, vt diuitis matronæ, meminit Iuuenalis Satyra 3.

Modianus, inter Episcopos Africæ refertur a Cypriano epist. 12.

¶ C. Modestius Macedo, cuius & pater Macedo, cõiux Fortunata. Inscr. ant. p. 320.

M. Modestius Repentinus. Ibidem pag. 405. Extat eadem inscriptio apud Petrum Victorium in annotationibus super librum 8. epist. Ciceronis 845.

¶ MODESTO Taurino rescripsit D. Pius Pand. 48. de bonis eorum, qui ante sententiam mortem sibi consciuerunt.

Modesto alii AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Modesto Cos. rescribit Libanius Sophista in epistolis.

Modestus, scripsit de re militari ad Theodosium Imp.

¶ MONACHO, Præfecto præt. rescribunt Honorius & Theod. 1. Cod.

¶ MONTANVS Traulus, Eques Rom. modesta iuuenta & corpore insigni, accitus vltro a Messalina, cum vna nocte libidinem eius explesset, a Claudio occisus est. Tacitus in fine 11.

¶ MVCOTRAVLO rescribit Antoninus A. 2. Cod. de pactis.

MVMMII.

P. Mummius, dexteritate morum valde cõmendatus est, quem C. Publicius ob id dicere solebat, cuiuis tempori hominem esse. Refert id apud Ciceronem de Oratore 2. Cæsar. Vbi quod adiicit sumtum ex Catone, priorem illo vel certe synchronum fuisse, arguit.

L. Mummius, Prætor an. V. C. DLXXVII. Sardiniam sortitus est. Sed ea prouincia propter belli magnitudinem Consularis facta, cessit P. Sempronio Graccho Cos. Mummio vero Prætori quæstio decreta est in eos, qui socii ac nominis Latini, ipsi maioresve eorum, M. Claudio P. Quintio Censoribus, postquam ea apud socios Latini nominis censi essent, in suam quisque ciuitatem ex lege & edicto C. Claudii Consulis, ante Calendas Nouembres noui redissent. Liuius 41.

L. MVMMIVS, homo nouus, & ad Consulatum euectus, contra Achæos, iam a Q. Metello ad Thermopylas victos, missus est. Cum quib. duce Diæo, motus eius & belli autore, ad Isthmon conflixit, vicitque. Mox omni Achaia in deditionem accepta, Corinthum ex S. C. diruit, quoniã legatos P. R. violassent. Thebæ quoq; & Chalcis, quæ auxilio fuerant, dirutæ sunt. Ipse Mummius se abstinentissimum virum gessit; nec quicquam ex iis opibus ornamentisq;, quæ prædiues Corinthus habuit, in domum eius peruenit. Sic fere Liuius

lib. 51. item Plinius de viris illustrib. Acto triumpho, qui signis & picturis variis spectatissimus fuit, Achaici nomen tulit. Gessit postea & Censuram cum P. Scipione Æmiliano: in quo honore cum lenior visus esset, non dubitauit Scipio pro Rostris dicere, se omnia ex maiestate reipublicæ gesturum fuisse, si sibi ciues vel collegam dedissent, vel non dedissent. Valerius lib. 6. cap. 4. ¶ Fragmentum Sex. Pompeii pag. 95. Paterculus tam rudem & indoctũ fuisse tradit, vt capta Corintho, cum maximorum artificum perfectas manibus tabulas ac statuas in Italiam portandas locaret, iuberet prædici conducentibus, si eas perdidissent, nouas eos reddituros. Addit tamen idem autor, magis pro repub. fore, si maneret adhuc rudis Corinthiorum intellectus, & hanc imprudentiam decori publico fuisse conuenientiorem, sui temporis prudentia. Scitum est, quod scriptum reliquit Strabo Geographiæ lib. 8. Lucullum, cum ædem Fortunæ construxisset, atq; nẽ porticum quandam, statuas, quas Mummius complures habebat, petiuisse in eum vsum, vt ædem ornaret ad ostẽtationem, mox easdem redditurus. Nihil minus autem cogitantem statuas omnes Deæ consecrasse, quod sciret tum auferri non licere, & tamen ministris repetentib. vt inde tollerent, iussisse, adiecto, etiam sibi iam nullum illarum vsum esse. Quam illius improbitatem & stropham cum Mummius æquo animo ferret, omni prorsus amissarum statuarum abiecta cura, populũ longe maiore laude & gloria Mummium, quam, qui eos Deæ potuerat, Lucullũ celebrasse. Decessit, cum ære Corinthio & signis vrbem repleuisset, non relicta dote filiæ, quomodo testatur Plinius libro 34. cap. 7. Petrus Crinitus, nescio quibus intemperiis affectus, huius L. Mummii filio Lucretium suum poema dedicasse scribit, eumque C. Memmium vocat, quomodo & patrem L. Memmium, diuersissimas familias insciitissime commiscens. Nec hoc contentus, si superis placet, parum diligenter temporum rationem obseruare, facileque refelli posse, qui ab ipso dissentiat, velut ex tripode pronunciat. Dicas, cum hæc in litteras mitteret, parum mente constitisse.

Sp. Mummius, L. Mummii fratris legatus ad Corinthum fuit, quemadmodum vult Cicero ad Atticum 13. Idem Sp. Mummius cum Scipione Æmiliano & L. Metello legatus ad inspicienda sociorum regna missus est. Iustinus 38. Adhæc epistolas facetis versiculis Corintho familiaribus in vrbem misit. Cicero ad Atticum lib. 13. epist. 4.

Mummia Achaica, neptis Q. Catuli, proneptisque L. Mummii Achaici, Galbæ Imp. mater extitit.

Q. Mummius, subrogatus Trib. pleb. in locum M. Octauii, cui Tib. Gracchus magistratum abrogauerat. Appianus 1.

L. & Sp. Mummii fratres, quorum extant amborum orationes: simplex quidem L. & antiquus, Sp. nihilo quidem ornatior, sed tamen astrictior. Fuit enim doctus ex disciplina Stoicorum. Cicero in Bruto.

M. Mummius, Prætor, Pompeio primum Consule.

Mummius, legatus M. Crassi, victus a Spartaco. Plutarchus in Crasso.

Mummius, ab Equitibus Romanis iniquo iudicio circumuentus, aufugit, & in Delo vitam egit. Appian. bellorum ciuil. 1.

Mummium, nescio quem, Macrobius post Nonium & Pomponium diu iacentem artem Atellanam suscitasse scribit Saturnal. lib. 1. cap. 10. quem locum Petrus Crinitus in Q. Nonio citans, Macrobii verborum ordinem ac sententiam, quod miror, totam inuertit, Nonio Pomponium tempore posteriorem faciens aduersus notam historiæ veritatem.

¶ Mummius Rufinus, citatur Plinio naturalis historiæ primo.

¶ Mummius Secundinus, occiditur a Seuero Imp. Spartianus.

Mummius Albinus, præfectus vrbis sub Valeriano, & iterum sub Gallieno.

Mummii Celeres, Sthenius & Pacuius, nobiles Campani, memorantur Liuio 23.

Mummius Lollianus, cui rescripsisse legitur Traianus Pand. lib. 48. tit. 18. l. 1.

MVNATII.

C. Munatius x. vir creatus ad partem agri Ligustini & Gallici viritim diuidendam, anno V. C. DLXXXI. Liuius Decad. 5. lib. 2.

P. Munatius, cum demtam Marsyæ coronam e floribus capiti suo imposuisset, duci in vincula a Triumuiris iussus est. Plinius 21. cap. 2.

¶ Muna-

¶ Munatius Rufus, comes M. Catonis in expeditione Cypriaca, librum de Catone scriptum reliquit. Valerius 4. cap. 3. Plutarchus in Catone.

¶ L. MVNATIVS PLANCVS, patrem, auum & proauum eodem prænomine habuit, Oratot ac discipulus Ciceronis. Militauit sub Cæsare in Gallijs, cui & in bello ciuili cum adhæsisset, post Præturam designatus ab illo Consul eum D. Bruto, Galliam comatã administrauit. Bello Mutinensi summa de se reipubl. & Ciceroni pollicitus, ad extremum iis desertis, cum Antonio & Lepido se coniunxit, quoque magis eisdem & Cæsari gratificaretur, fratrem proscribi passus est, Lepidi, qui & ipse fratrem prodiderat, studiosus imitator. Vnde mox illis triumphantibus, milites per iocum hunc versum iactarunt:

De Germanis non de Gallis ambo triumphant Consules.

Post bellum Perusinum profectus ad Antonium, cum diu illi & reginæ Cleopatræ seruilib. obsequijs & assentationibus se cõprobasset, inter apparatũ Actiaci belli trãsfugit ad Cęsarem, a quo post aliquot annos ad Censuram euectus est, pluribus etiã honoribus decoratus, quemadmodum vetus indicat Inscriptio hæc: *L. Munatius L. F. L. N. L. pron. Plancus Cos. Cens. Imp. iter. VII. vir epulonum, triumphalis ex Rhetis eadem Saturni fecit de manubiis, agros diuisit in Italia Beneuenti, in Galliã colonias deduxit Lugdunum & Rauracam.* Cæterum Plancus idem aliquando in Meuia Galla nupta male audiuit. Vnde sutor rogatus ab illo in iudicio, quo se artificio tueretur, vrbane respondit, Gallam se subigere, adulteriũ per ambiguitatem exprobrans. Illud scitum est, quod refert Plinius in præfatione: cum diceretur Asinius Pollio orationes in eum parare, sed post mortem primum edendas, ne respondere posset, dixisse Plancum: *cum mortuis non nisi laruas luctari*, quo dicto sic repercussit aduersarios, vt apud eruditos nihil impudentius iudicaretur.

¶ Fabricius in Antiquitatib. pag. 52.

¶ Macrobius lib. 2. Sat. cap. 2.

L. Munatius Plancus, haud dubie Planci, Censorii viri F. Consulatum gessit ann. V. C. DCCLXV. sub finem vitæ Augusti. Missus legatus ad Germanicum, pene a militibus, seditionem agitantibus, occisus est. Tacitus 1.

C. Plotius Plancus L. ft. a Triumuiris proscriptus, cum in regione Salernitana lateret, odore vnguenti proditus est. Quanquam autem adhuc fallere posset, seruis, vbi dominus esset, in summis tormentis se scite, negantibus, non sustinens tam fideles diutius excruciari, in medium processit, militumque gladiis iugulum præbuit. Plinius 13. capite 3. Valerius Max. 6. cap. 8.

T. Munatius Plancus Bursa, & ipse L. Oratoris & C. frater, Tribunus pleb. cum Q. Pompeio Rufo, Miloni in causa cædis Clodianæ valde aduersatus est, Ciceroni etiam ob id infestus, etsi antea ab illo pro tribunali iudicum defensus erat. Quod beneficium non agnoscenti quandoque illi, cum insuper amicum Ciceronis Sabinum reum fecisset, indignabundus Cicero, *An tu*, inquit, *Munati, illud iudicium tua opera effugisti, vel potius mea, qui multam caliginis tribunalibus offudi?* In funere Clodij curiam incendit. Vnde mox ex condemnatione maximo populi plausu pulsus vrbe, quadriennio post a Cęsare rerum potiente restitutus est. Meminit huius Planci Bursæ Ciceto Epistolarum septimo & duodecimo, item Philippicarum vndecima, & decimatertia. Vbi prouerbio de illo dici solitum scribit, perire eum non posse, nisi ei cruta fracta essent. Et subiicit, Fracta sunt, & tamen viuit. sed hoc, vt multa alia, Aquilæ acceptum fertur.

MVNATIA PLANCINA, Cnei Pisonis vxor, sub Tiberio periit. Vide Tacitum libro secundo & quinto, Dionem quinquagesimo septimo. Fuit L. Munatij Planci F. vel certe neptis. Extat Romæ in ædibus Cæsijs talis de ea inscriptio: DIS MANIBVS L. MVNATI PLANCINÆ L. POLYCLITI.

C. Munatius C. F. ad quem scribit Cicero epist. 13. Fors idem, qui in Hispania conspirauit in Q. Cassium, vt habet belli ciuilis commentarius 4.

¶ Munatius Flaccus, Pompeianus, bello Hispanicnsi, Cæsare Ateguam obsidente, missus a Pompeio, per Cæsaris munitiones, cum tesseram didicisset, ad oppidum penetrauit, præsidiumque induxit. Indicant id verius quam narrant Commentarius belli ciuilis sextus, & Frontinus lib. 3. capite decimoquarto, hoc loco misere deceptauati. Luculentius vero Dion lib. 43. Idẽ inibi obsessus, omnes eius oppidi ciues, quos Cęsaris esse studiosos sensit, iugulatos

muris præcipitauit: fœminas quoque, citatis nominibus virorum, qui in contrariis castris erant, vt cædes coniugum suarum cernerent, & matetnis gremiis superpositos liberos trucidauit, aliaque multa, quæ auditu horrenda sunt, perpetrauit, homo Rom. sed omnibus Scythis & Getis immanior. Vide Valerium Max. lib. 9. cap. 2.

Plancus, summus declamator, nominatur Senecæ in fine 2. Controuersiarum, contemporaneus Porcii Latronis.

L. Munatio Concessiano statuam ponendam Herculanensium respubl. decreuit. Vide Antiquitates Fabricii pag. 43.

Cn. Munatius M. F. Pal. Aurelius Bassus Proc. Aug. &c. quæratur in Orthographia Manutii in voce Britannia.

¶ Mvsa, citatur Senecæ inter Declamatores sui seculi. Multum habuit ingenii, minus cordis, omnia vsque ad vltimum tumorem perducta, vt non extra sanitatem, sed extra naturam esset. Plura idem Seneca initio 10. Controuersiarum.

Musæ rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 28.

Mvseo ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 54.

MVSONIL

C. Musonius Rufus, refertur apud Corn. Tacitum lib. 14. 15. 19. & seq: Philosophus fuit, ordinis tamen equestris, reuocatus ab exilio per Titum, teste Eusebio. Agit de eodem Dion in Nerone, & iterum in Vespasiano, sed vt variare aliquantum videatur. Crassius etiam hallucinatur Suidas Μυσώνιος & Κορνοῦτος, vbi cæsum a Nerone affirmat. Adde insuper quæ de eodem habent Plinius lib. 3. epist. ad Iulium Genitorem, Philostratus lib. 7.

Musonius Bassus, ciuis grauissimus, de cuius vita scripsit librum Claudius Pollio, teste Plinio epistola 7. ad Cornutum.

Musonio scribit in epistolis Libanius Sophista.

Musonius Pamphylius, cum honestatis & bonorum virorum amans esset, vndecunque vt magnes ferrum, sic ipse homines ad se attrahebat. Nec quærebatur, qualis esset aliquis: sed si auditum esset, Musonii amicum esse, bonum esse virum constabat. Suidas Μαρκιανός. Forsan autem idem est, cuius dicta & facta memorabilia scripsit Asinius Pollio Trallianus, teste Suida Πολλίων. Crediderim etiam ὑπομνήματα eius esse, de quo Gellius lib. 17. cap. 1.

Musonius alius sub Iouiniano Imp. & ipse exquisito Suidæ encomio celebratus.

¶ Mvsonianvs, antea dictus Strategius, vtriusque linguæ facundia clarus, successit Domitiano in præfectura orientis prætoriana sub Constantio. Ammianus lib. 15.

¶ Mvstelæ meminit Cicero ad Atticum 12. epist. 3. Idem Ciceronis studiosus iam inde a Pontiano pag. 474. & lib. 13. pag. 482.

MVSTII.

C. Mustius, Eques Romanus, defensus in iudicio per Ciceronem. Meminit illius Verrinarum 3.

Mustiæ rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Mustius Fabianus, occisus a Seuero. Spartianus.

MVTII.

¶ Nomen Mucii in antiquis libris & Græcis exemplaribus semper per C. scriptum legitur. Victorius in 6. Ciceronis ad Atticum.

Mutiæ Scæuolarum genti quasi propria fuit Iuris professio. Ad hæc neminem ex ea familia Censuram vnquam petuisse, testis est Cicero in Bruto.

C. Mvtivs, ingressus castra Porsenæ, Romam vrbem obsidentis, per errorem scribam occidit, cum regem vellet. Quare dextra foco iniecta, cum ob admirationem virtutis ab hoste dimissus esset incolumis, ab vsu sinistræ manus dictus est Scæuola, quod cognomẽtum ad posteritatem cum multa celebritate propagatum est. Athenodorus Sando apud Plutarchum in Publicola etiam Cordum (id enim est Græcis ἰέρηκες) vocatum tradit. Idem memorat & Dionysius, item Plinius de viris illust.

¶ Mutius Scæuola. Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

Q. Mutius Scæuola, Prætor belli Pun. secundi anno quarto, id est, V. C. DXXXIX. Sardiniam prouinciã obtinuit. Fuit idem & Decemuir sacrorum. Obiit eius belli anno 10. Liuius 23. & 27.

P. Mutius Q. F. P. N. Scæuola, & Q. Mutius Q. F. P. N. Scæuola, Prætores simul anno V. C. DLXXV. Q. Siciliam adeptus est, P. prætutam vrbanam, & vt simul de veneficiis quæreret in vrbe & propius vrbem 10. millia pass. Deinde Consules

ordine

ordine fuere, Q. anno quarto post, P. quinto. Gessit autē eas res Q. Mutius cum collega M Lepido in Gallia & Liguribus, vt Senatus in triduum supplicationes fieri, & 40. hostiis sacrificari iusserit. Liuius 40. & 41.

P. Mutius P. F. Q. N. Scæuola, Consul fuit ann. V. C. DCXXI. quo tempore cæsus est a P. Nasica Tib. Gracchus. Cicero de Oratore 1. pag. 30. Huius frater fuit P. Crassus Mutianus, Consul an. DCXXIII. & Pontifex Maximus. Post cuius mortem & ipse P. Mutius Pontificatum maximum assecutus est, vt liquet ex 2. de Orat. Ciceronis, & ex oratione eius pro domo ad Pontifices dicta, vbi agitur de C. Liciniæ facto. Sed & 2. legum Cicero duos Mutios Scæuolas Pontifices fuisse Maximos ostendit. Egnatius Venetus horum fratrum patrem apud Ciceronem intelligi vult, quod libenter sequerer, si de illius Pontificatu quicquam alibi testimonii extaret. Plura de hoc P. Mutio Rutilius.

Q. Mutius Scæuola Q. F. Q. N. cognomento ob sacerdotium dictus Augur, gener C. Lælii Sapientis, Consulatum gessit ann. V. C. DCXXXVII. Filium habuit Q. & filias duas, quarum altera L. Licinio Crasso collocata fuit. Cicero in Bruto. Pila optime lusit, vacauit & aleæ nonnunquam & calculis, vt est apud Valerium Maximum lib. 8. cap. 8. Cicero id primo de Oratore P. Mutio Pontifici tribuit. Idem Cicero 1. Offic. hunc se audiuisse scribit, eoque mortuo, se ad Pontificem contuliſse. Idem hic inducitur apud Ciceronem primo de Oratore cum L. Crasso & M. Antonio colloquens. Celebratur & eius dictum ad L. Syllam pro C. Mario, & aliud, quo in reum ab se dictum testimonium temperauit, apud Valerium lib. 3. cap. 8. lib. 4. cap. 1. Causam dixit de pecuniis repetundis contra T. Albutium. Cicero in Bruto. Plura Rutilius.

Q. MVTIVS SCÆVOLA P. F. eius inquam, qui P. Crassum Mutianum fratrem habuit, vt Cicero 1. de Oratore, cognomento Pontifex (fuit enim P. M.) Consul fuit anno V. C. DCLIX. collega L. Crasso, quem præterquam in Tribunatu & Censura, quam nemo Scęuolarum petiuit, in omnibus magistratibus collegam habuit. Asiam ex Consulatu tam sancte, tam fortiter obtinuit, vt Senatus deinceps in eam prouinciam iuris magistratibus, exemplum atque formam officii Scæuolam decreto suo proposuerit, teste Valerio Max. lib. 8. cap. 1. item dies ei festus (Mutia vocarunt) ibi institutus sit. Hunc Cicero Iurisconsultorum disertissimum vocat. Cæsus est in dissentione ciuili a L. Damasippo Prætore, auctorib. Liuio, Paterculo, Floro & Appiano.

Q. Mutius Scæuola, & ipse dictus Augur, peritissimus iuris & percomis habitus, Pontifice aliquanto posterior. Opinor Q. Auguris filium fuisse.

Mutia, altera Q. Scæuolæ Augurис F. C. Matii iunioris vxor.

P. Scæuola Pontifex tempore Q. Metelli Pii, Pont. Max. Macrobius 3. cap. 13.

MVTIA, Pompeii Magni coniunx, ob impudicitiam ab illo dimissa, & a Scauro ducta. De hac Plutarchus in Pompeio, Dion libro 48. & 51. Asconius in oration. pro M. Scauro, Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum.

Q. Mutius Scæuola I. C. auditor L. Volusii Metiani, floruit sub M. Antonino Philosopho, qui eius opera præcipue vsus est. Capitolinus in Marco, & Pomponius in Pand. de origine iuris.

¶ P. Mutius, Trib. pl. collegas suos omnes, quod id egerant duce Sp. Cassio, vt magistratibus non subrogatis communis libertas in dubium vocaretur, viuos cremauit. Valerius 6. cap. 3.

C. Mutius, ædes Virtutis & Honoris Marianæ cellæ architectatus est. Laudatur id opus impense a M. Vitruuio in prologo septimi. Meminit etiam operis lib. 3. cap. 1.

Mutius, Tib. Gracchi cliens, in locum Octauii, Tribunatu deiecti, ab ipso Graccho Trib. pl. factus est. Plutarchus.

¶ Q. Mutius Horestinus, ne lex ambitus a C. Pisone Cos. (an. V. C. DCLXXXVII.) ferretur, intercessit. Accusatus dein furti a L. Fusio Caleno, defensus est a Cicerone. Asconius Ped. Cicero in oratione contra C. Antonium & L. Catilinam hoc beneficium vt homini ingrato exprobrās: *Te tamen*, inquit, *Q. Muti tam male de repub. existimare molestè fero, qui hesterna die me esse dignum Consulatu negabas. Quid? P. R. minus diligenter sibi defensorem constituere, quam tu tibi. Cum te furti Lucius Caleno ageret, me potissimum fortunarum tuarum patronum esse voluisti, cuius tu & consilium in tua turpissima causa delegisti.*

Hunc honestißimarum rerum defensorem P.R. authore te repudiare potest? &c.

Q. Mutius, alius haud dubie, Trib. pl. Pontinio triumphare volenti obuiam iuit cum Seruilio Prætore & Catone, Pompeio & Crasso II. Coss. Hunc esse arbitror, cuius meminit Cicero in epistolis ad M. Marcellum lib. famil. 4.

Mutia, impudica, de qua Valerius lib. 9. cap. 1.

¶ M Mutius M. F. Calenus, citatur a Plinio lib. 7. cap. 49.

¶ Mutius Lupercus, legatus legionis aduersus Ciuilem, inclytus fama. Tacitus lib. 20. Exiant ad hunc, opinor, epistolæ Plinii. In Tacito est Mumius.

C. Mutius C. F. sibi & Pontiæ M. F. Secundæ. Hæc inscriptio extat Venetiis. Inscr. ant. pag. 324. Liber habet Murius.

T. Mutius T. F. Graculis præfectus fabr. IIII. vir. Ibidem pagina 336.

Mutius quidam refertur a Macrobio, homo cum primis maleuolus, in quem iocatus sit Publius, cum illum solito tristiorē vidisset; *Aut*, inquiens, *Mutio nescio quid incommodi acceßit, aut nescio cui aliquid boni.* Saturnalium 2. cap. 2.

¶ MVTIANO rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

10. Mutiano alii Gordianus A. 5. Cod. titulo 53.

Mutiano alii Ant. A. 5. Cod. tit. 75. & 4. Cod. de condictione indebiti.

¶ MYGDONIO rescribit Constantinus A. 10. Cod. tit. 14.

¶ MYRTILVS, refertur Ciceroni ad Atticum pag. 577. & in epitaphio apud Victorium in annotationibus super 16. Ciceronis epist. famil. Myrtili cognomen extat in Minutiis.

N.

NAEVII.

NÆuii (ναίειν) videntur habere nomen a Næuo. Næuiana pira memorātur Macrobio lib. 3. cap. 19. ¶ Fragment Sex. Pompeii pag. 18. & sequ. Næuiam syluam vocitatam extra vrbē ad milliarium quartum, quod Næuii cuiusdam ibi domus fuerit, a quo nemora Næuia etiam appellata fuisse, Verrius ait: quam opprobrii loco obiici ab antiquis solere, quod in ea morari adsuessent perditi ac nequam homines, testis est M. Cato, &c.

¶ Næuius Crispus, vir integer & militiæ peritus, præfectus sociūm sub M. Valerio Leuino. Missus ab eodem Oricum tenente Apolloniam, castra Philippi, Macedonum regis, noctu inuadens, multis cæsis regem in turpem fugam coniecit, belli Pun. secundi anno quinto. Liuius 24.

Q. Næuius, Triumuir coloniam deduxit in Brutios, cum id ex S C. rulisset ad plebem Q. Ælius Tubero, Tribunus, plebsq; sciuisset, an. V. C. DLX. P. Africano II. T. Sempronio Longo Coss. Liuius 34.

¶ Q. Næuius Matho, Prætor creatus, prouinciam Sardiniam sortitus est, & vt de veneficiis quæreret: quæ quidem quæstio quatuor non minus eū menses, priusquam in Sardiniam iret, tenuit. Duo hominum millia, quemadmodū Antias Val. prodidit, ab eo damnata. Liuius 39.

M. Næuius, Trib. pl. ann. V. C. DLXX. P. Claudio L. Porcio Coss. sed quem honorem Consulibus superiorib. App. Claudio & M. Sēpronio iniit. Ab hoc dies dicta est P. Scipioni Africano, aduersus quē eiusdem Africani nomine inscripta est oratio. Liu. 39. Val. Max. li. 3. c. 7. Gellius li. 4. c. 18.

¶ L. Næuius Balbus, V. vir ad cognoscēdum cum aliis missus, cum de finibus inter se Pisani & Lunenses disceptarent, anno V. C. DLXXXVI. Liuius 45.

¶ P. Næuius Turpio, homo improbus, & C. Verris emissarius. Cic. Verrin. 4. & 5.

Cn. Næuius, vir prudens, & iudex integer. Cicero pro A. Cluentio.

Ser. Næuius, pro quo contra Ciceronem C. Curio dicens, subito totam causam oblitus est. Cicero in Bruto.

Sex. Næuius, accusauit P. Quintium, quem Cicero defendit. Eundem Næuium Cicero facetum scurram vocat.

¶ T. Næuius Diadumenus, refertur Inscript. ant. pag. 245.

C. Næuius C. L. Dromo & Næuia C. L. Philumena dū licuit suauiter fructi sunt annos LV. *M. H. N. S. ne quis eo postea inferatur.* Apud Manutium in Orthograph. in voce, hæres.

¶ Næuius

¶ Nævius Pollio, homo miræ magnitudinis, qui quod populi concursu pene interēptus esset, prodigii vice habitū, annales tradunt. Plinius 7. ca. 16. Columella scribit M. Tulliū Ciceronē, testē, Rom. ciuem fuisse Nęuium Pollionem pede longiorē, quā quenq; longissimum, de re rust. lib. 3. ca. 8.

CN. NÆVIVS, Campanus, inter Comicos Poetas tertio loco repositus a Volcatio Sedigito. Scripsit etiam Tragœdias & bellū Pun. valde maledicus in proceres ciuitatis, vnde & aliquādo in carcerē coniectus est. Versus eius in Scipionem Africanum sunt:

Etiā qui res magnas manu sæpe gessit gloriosē,
Cuius facta viua nūc vigēt, qui apud gētes solus
Præstat, eum suus pater cū pallo vno ab amica
Et in Metellum: (abduxit.
Fato Romæ Metelli fiunt Consules.

Cui quidē senatio Metellus minaciter respondit: *Dabunt malū Metelli Nævio Poetæ.* Vide Gellium 1. cap. 24. 3. cap. 3. 6. cap. 8. apud quem extat epitaphiū, ab ipso sibi ipsi scriptū, & Varronem, qui in de Poetis Latinis Pun. bello 1. militasse illum scribit, itē Crinitum de Poetis Latinis. Citatur apud Nonium Marcellū in bello Pun. Lycurgo, Gymnastico, Protesilao, Aululari a, Assitogiola, Vindemiatorib. Tabellaria, Sannionibus, Militibus &c. apud Sex. Pompeiū in Tunicularia, Hariolo, Personata, Nautis, Epitome, & hoc dictum in Lycurgo: Male parta, male dilabuntur. Eusebius autor est, illum pulsum Roma factione nobilium, ac præcipue Metelli, Vticæ in Africa mortuū. Vide Chronicon. ¶ Fragmenta eius, exquisito studio a Roberto Stephano collecta, leguntur Henrici Stephani typis.

Q. Nævius, Centurio bello Pun. 2. autor peditum fuit equiti immiscendorum, eoque Romani Campanorum equitū vim cui numero pares non erant, repressērunt, Fuluio Flaccotum Consule Capuam obsidente. Sic Valerius Max. 2. cap. 1. In Liuii lib. 26. pro Nævio Nauius legitur.

¶ Nævius Arpinianus, pro quo causam dixit Quintilianus, in qua quæsitum fuit, præcipitata ne esset ab illo vxor, an se ipsa sua sponte iecisset: eamque actionem, iuuenili quadam gloriæ cupiditate ductus, primam emisit.

M. Nævius M. F. Pal. Iustus Ædilis cur. memoratur Inscript. ant. pag. 148.

Nævia Prisca. Ibidem pag. 174.

¶ NANNEI, a L. Sylla proscripti sunt. Q. Cic. ad M. fratrē in de petendo Consulatu.

NASENNII.

C. Nasennius, bello Cretensi sub Metello Imperatore ordines duxit. A cæde Cæsaris Ciceroni se coniunxit, cupiens aliquid autoritatis assumere, a quo commendationem ad Brutum impetrauit.

C. Nasennius C. L. Rufio sibi & suis. Hæc inscriptio extat in memoriis Italicis pag. 152.

Nasennius Apollinaris, scribit Iulio Paulo Pand. 42. de re iudicata, Pand. 27. de excusat. tutelæ, & Pand. 35. ad legem Falcidiam.

NASIDII.

L. Nasidius, dux Pompeianus, Massiliensibus auxilio venit, missus a Pompeio. Idem, opinor, post bellū Philippense a Sex. Pompeio transiuit ad Antonium. Appianus 5.

L. Nasidius, Eques Rom. Ciceronis studiosus, laudatur ab illo Philippica 7. sub finem.

Q. Nasidius, dux Antonianus bello Actiaco, pugna nauali ab Agrippa victus. Dion lib. 50.

¶ Nasidienus, vt Epicureus, & luxui deditus, notatur Horatio Sermonū 2. Sat. 8.

¶ NATALIANO rescribit Alexander Imp. 7. Cod. tit. 11.

¶ NATTÆ hominis sordidi, Fuluii ne an Pinarii incertum, meminerunt Horatius Sermonum 1. Sat. 6. & Persius. Malim autem Naccam dici: de qua voce supra in Fuluiis.

¶ NAVIGIVS, frater D. Augustini, Confession. lib. 9.

¶ SEX. NAVIVS, Sex. lib. Apollonius Coneor. sibi & suis. Hæc inscriptio refertur Apiano pag. 344.

NAVTII.

Nautiorum generis autor Nautius, cōmes Æneæ fuit, Palladis, custodis vrbium, sacerdos, qui transferens Deæ simulachrum attulit, quod & cæteri Nautiorum generis obseruarunt, alii ab aliis accipientes. Dionysius 6. Virgilius hunc Nautium Nautem vocat:

Tum senior Nautes, vnum Tritonia Pallas
Quem docuit, multaq; insignem reddidit arte,
Hac responsa dabat. ¶ Vide quæ habet Fragmentum Sex. Pompeii pag. 15.

Sp. Nautius Rutilius, Consul ann. V. C. CCLXVI. cum Martius Coriolanus patriæ bellum inferret. Liuius 2.

C. Nautius Rutilius, Consul cum P. Valerio anno V. C. CCLXXIX. ac iterum CCLXXXXVI. cum L. Minutio, teste Dionysio. Cum Sabinis ad Eretum egregie pugnauit. Liuius hunc Minutii collegam Lucium vocat, illum C. vt duos fuisse intelligas, lib. 3.

Sp. Nautius, in legatione cum tribus aliis iussu Tolumnii, Veientium regis, a Fidenatibus cæsus, anno V. C. CCCXVII. Liuius 4.

Sp. Nautius Rutilius, Trib. Mil. Cons. potest. an. V. C. CCCXXXI. iterũ CCCXXXVI. tertium CCCXXXIX.

C. Nautius Rutilius, Consul ann. V. C. CCCXLIIII.

Sp. Nautius Rutilius, Trib. mil. Cons. pot. an. V. C. CCCLI. alius á superiori Sp.

Sp. Nautius Rutilius, Consul an. V. C. CCCCXXXVIII. Liuius 9.

Sp. Nautius, legatus & dux alarium cohortiũ sub Papyno Cursore iuniore, multum profuit ad victoriam, ideoq; ab imp. armillis & coronis aureis donatus, an. V. C. CCCCLX. Opinor superioris F. fuisse.

C. Nautius Rutilius, Consul ann. V. C. CCCCLXVI. Arbitror esse eundem cum superiori, & erratum in prænomine.

¶ NAZARIVS, auctor Panegyrici ad Constantinum M. Imp. qui extat. Filia eius Eunomia, virgo Christiana, celebratur ab Hieronymo in Chronico pag. 84.

¶ NEBRIDIVS, de sorore genitus Augustæ, & Augustorum consobrinus, cum iisdem eruditus, reliquit Nebridium F. & filiolam ex Saluina, Gildonis filia, sibi superstite.

¶ NEMESIANVS, Poeta, quæratur in Olympiis.

Nemesianus, inter Episcopos Africæ sui temporis nominatur Cypriano epist. 12.

¶ NEOPHYTO rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 62.

¶ NEPOTI Gordianus A. 8. Cod. tit. 29.

¶ NEPOTILLÆ Anton. A. 7. Cod. titulo 26.

¶ NEPOTIANÆ rescribitur ab Antonino Caracalla 4. Cod. tit. 29.

Nepotiano ab Alexandro A. 5. Cod. ti. t 6.

Nepotiano alii ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 32.

NEPOTIANVS, vir Consularis sub Diocletiano, cuius fors filius fuit, qui Consulatu gesto anno V. C. M. LXXXVIII. sub Constantino Magno, post XVI. annos, vtpote sorore Constantini natus, Eutropia, Constante Imperatore occidentis perfidiose cæso, sumsit imperium, sed per factionem Magnentianam paulo post interemptus. Eutropius.

Nepotiano, Magistro militum Dalmatiæ, rescribunt Leo & Anthemius AA. 6. Cod. tit. 60.

NERATII.

L. Neratius pro delectamento habebat, os hominis liberi verberare. Eum seruus sequebatur, crumenam plenam assium gestans. Quemcunq; itaq; de palma sset, ei numerari statim secundum XII. tabulas 25. asses iubebat. Gellius ex commentarus Q. Labeonis, 20. cap. 1.

¶ NERATIVS PRISCVS IC. Celso patri operam dedit, tanti nominis apud Traianum, vt illum aliquando imperii successorem relinquere cogitarit, exceptaque sit vox eius: *Commendo tibi prouincias, si quid mihi fatale contigerit.* Autor Spartianus. Vir fuit Cõsularis. Scæuola Pand. 48. ad legem Corn. de sicariis & veneficis, cum Annio Vero Consulem fuisse tradit. Citantur illius volumina, membranarum libri 7. quæstionum 3. responsorum 5. e Paulio 10. ep stolarum 4. regularum 15. vnus de nuptiis, cuius meminit Gellius lib. 4. cap. 4.

¶ Neratii Marcelli meminit Plinius epistolarum lib. 3. Tranquillo scribens. Consulatum gessit an. V. C. DCCCLXXXI.

¶ Neratius Appianus, celebratur ex rescriptis Aristonis. Vide Pand. 40. de manumissis testamento.

¶ Neratus Cerealis, Præf. vrb. sub Constantio. (tit. 49.

Netatio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod.

NERII.

C. Nerius Pupinia (tribus id nomen est) Sestium de ambitu postulauit. Cicero ad Q. fratrem 2. Apparet ibidem cognomento Indicem dici.

M. Nerius, Ædilis cum C. Messio, Cæsare Augusto V. Consule, vt indicat fragmẽtum vetustum de magistratibus apud Petrum Apianum pag. 315. Forsan ad eundem pertinet locus Horatii libro 2. Serm. Sat. 3.

¶ NERONI rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 65. & 5. Cod. tit. 18.

¶ NICANDRO rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 31.

¶ NICÆ

¶ NICAE iidem 4. Cod. tit. 44.

¶ NICENO, præf. annonæ, Valentiniano, Theod. & Arcadius 1. Cod.

¶ NICETIVS, Consularis sub Diocletiano. Martyrologium 2. Augusti.

¶ NICOLAO rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 58.

NIGIDII.

P. NIGIDIVS FIGVLVS, vir Prætorius, non humanarum modo litterarum, sed & Philosophiæ & Astrologiæ & rei medicæ consultissimus extitit, Ciceroni summa gratia iunctus, & honorificentissime semper ab illo habitus, quem & in libello de vniuersitate ab ingenio & eruditione vehementer laudat, & exulantem sub Cæsare diligenter consolatus est, vt licet videre in familiarium 4. Laudat etiam impense Lucanus lib. 1.

At Figulus, cui cura, Deos secreta que mundi
Nosse, fuit, quem non stellarum Aegyptia Memphis
Aequaret visu, numerisque monentibus astra.

A. Gellius Romanæ ciuitatis doctissimum vocat. Idem ætatem illã Ciceronis & Cæsaris multiformium doctrinarum, variarũque artium, quibus humanitas erudita est, culmina habuisse duo scribit, M. videlicet Varronem, & hunc P. Nigidium, cuius tamẽ lucubrationes non ita vt Varronis in omnium manibus frequentes fuisse ostendit, quod propter obscuritatem sublimitatemque in vulgus non exirent. Citantur eius commentaria Grammaticorum libro 24. præterea de annalibus, de extis & ventis. Eius est illud apud eundem Gellium relatum: *Vir bonus præstare debet, ne mentiatur, prudens ne mendacium dicat.* Neutiquã vero prætereundum, Figuli cognomen inde adeptum, quod interroganti, vt Astrologiæ peritissimum, cur gemini dispari cõditione nascerentur? Commentũ illud de rota figulari proposuerit, quæ breui tẽporis momento maxima spatia reuoluta percurrat. cuius responsi meminit D. Augustinus de ciuitate Dei lib. 5. c. 3. Illud singularem eius in diuinando felicitatem arguit, quod cũ ageretur in Curia de coniuratione Catilinæ, & Octauius pater ob vxoris puerperium serius accessisset, P. Nigidius comperta moræ causa, vt horam quoque partus accepit, dominum terrarum Octauio natum affirmauit, vt est apud Suetoniũ in Augusto. Decessit in exilio, potente rerũ Cæsare, quomodo testatur Eusebius, & id ipsum indicat M. Cicero Philipp. 2.

Nigidius Capito, Toriæ Agrippinæ maritus, refertur Apiano in memoriis antiq.

Cn. Nigidius Cn. F. Marcellinus, memoratur eidem pag. 289.

NYMPHIDIVS Sabinus, matre libertina, & quæ se omnibus vulgaret, natus, C. Cæsare se genitum ferebat, quoniam forte quodam habitu procerus, & toruo vultu erat. Sub Nerone Præf. cohortium vrbanarum, posteaquam coniuratio Pisoniana cõpressa est, Consularibus ornamentis a principe donatur. Exuncto Nerone, cum sub aduentum Galbæ sibi pararet imperium, in ipso conatu periit, confossus a militibus Prætorianis, auctore Antonio Honorato, Tribuno, Galbæ fido. Tacitus 1 5. & 17. Plutarchus in Galba.

Nymphidius Lupus, commilito Plinii, & filius eius, vt præfectus Iulii Ferocis & Fusci Salinatoris, clarissimorum virorum, commendantur Traiano Imp. lib. 10.

¶ NOCTVRNO rescribit Gordianus A. 21 Cod.

NONII.

Nonius quidã, Syllæ propinquus, a põpulo, propter odium in Syllam, in petitione magistratus repulsus est. Plutarch. in Sylla.

Nonius alius, a pugna Pharsalica, quum fugisset Pompeius, hortabatur ad bene sperandum, septem adhuc aquilas superesse dicitans. Cui Cicero: *Recte*, inquit, *si quidẽ nobis cum graculis bellum esset.*

Nonius, Senator, proscriptus ob gemmã ab Antonio, filius Nonii Strumæ, eius, quem Catullus Poeta in sella curuli visum, indigne tulit. Idem auus Sertilii Noniani fuit, quem Plinius Consulem se vidisse scribit lib. 37. cap. 6.

Nonius, turmarum dux apud Cæsarem Octauianum, cæsus a militibus. Appia. 5.

¶ Nonius Apronianus (sic enim legendum) memoratur Quintiliano libro 7. capite 3.

¶ Nonius Asprenas, Proconsul sub Cæsare, interfuit rebus Africanis, relictus præsidio castris cum duabus legionibus, cum Cæsar aduersus Scipionẽ pugnaturus exisset. Hirtius eius belli Com. 5.

C. Nonius Asprenas, lapsu debilitatus in ludicro Troiæ sub Augusto, fors superioris nepos.

L. Nonius Asprenas, legatus auunculi

sui, Quintilii Vari in Germania, Proconsul Africæ sub Tiberio, teste Tacito 1. & 3.

Sex. Nonius Quintilianus C. F. Consulatum gessit sub Augusto anno vrbis cond. DCCLX.

L. Nonius Asprenas, Consul sub Caio anno V. C. DCCXC I. cum eodem interiit. Nam a Germanis, tãquam vnus ex coniuratis & percussoribus illius, cæsus est cum aliquot aliis. Iosephus antiq. 19. capite 3. & Suetonius in Caio. Dion M. F. vocat.

Nonius Asprenas, Cos. sub Domitiano anno V. C. DCCCXLVI.

¶ Nonius Balbus, Trib. pl. sub bellum Actiacum. Dion 50.

¶ Nonia Celsa, vxor Macrini Imperat. Lampridius.

Q. Noniæ Rufæ & Noniæ Q. F. Quintulæ. Citatur a Carolo Sigonio in De nominibus.

¶ Nonius Gallus, sub Augusto Treuiros vicit. Dion 50.

¶ Nonius Gracchus, occisus a Seuero. Spartianus.

¶ Nonio Hastæ rescribit Hadrianus Pand. 48. ad legẽ Corneliam de sicariis l. 5.

¶ NONIVS MARCELLVS, scriptor Grãmaticus, floruit sub Theodosio, quemadmodum annotauit Sigismundus Gelenius in 19. Plinii.

T. Nonius Marcellus V. C. Consul, refertur in antiquis inscriptionibus Apiano pag. 101.

¶ Nonius Murcus, vir militaris, imperante Commodo. Capitolinus in Clodio Albino.

¶ M. Nonius Mutianus, Consul sub Seuero anno V. C. DCCCCLIII. De hoc accipio inscriptionem, quæ extat apud Apianum pag. 329.

¶ M. Nonius Placidus ab anno ætatis suæ 12. oculis patentib. nihil vidit. Quære inscriptionem pag. 225. & 281.

C. Nonius Iustinus, cum C. Nonia, Vrsi sacerdotis F. alumna sua, refertur pagina 300.

Nonio rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 55.

Noniæ rescribunt A A. & C C. 8. Cod. titul. 29.

Nonio, Comiti & magistro off. rescribitur a Theodosio & Valent. A A. Cod. t.

Nonius, Consul Romæ, an. MCLXXXXVII. collega Valentiniani III. L. in sexto illius Consulatu.

NORBANI.

C. Norbanus, Prætor Siciliæ bello fugitiuorum. Cicero Verrinarum 7.

C. Norbanus, homo improbus & seditiosus, autor calamitatis Q. Cæpioni, accusatus a Sulpitio, defensus est a M. Antonio, cuius Quæstor fuerat. Vide Ciceronem in Dialogis de Oratore. Forsan idem, de quo Valerius lib. 8. cap. 8.

¶ C. Norbanus Bulbus, Consul anno DCLXXI. Marianæ factionis, victus a Syllæ partibus, Rhodi se in medio foro peremit Appianus 1.

Bulbi, vt viri improbi, & venalis in iudiciis, meminit Cicero pro A. Cluẽtio. Cõdemnatus est ambitus & maiestatis, cum præter alia crimina legionem ab eo sollicitatã esse in Illyrico, C. Cosconii litteris & multorũ testimoniis planũ factũ esset. Ibid.

¶ C. Norbanus Flaccus C. F. teste Dione, legatus M. Antonii bello Philippensi, nõ multo post Consulatu potitus est, an. V. C. DCCXVI. & forte iterũ ann. DCCXXX. Triumphauit ex Hispania an. DCCIX. De hoc Cicero lib. 5. in Verrem, Dion lib. 47. Appianus bell. ciuil. lib. 4. & tabul. Capitol.

C. Norbanus C. F. Flaccus, Consul sub Tiberio, Drusi Cæsaris collega ann. V. C. DCCLXVII.

L. Norbanus Flaccus C. F. Cõsul & ipse sub Tiberio, anno principatus eius quinto V. C. DCCLXXI. interemtus a Germanis, cæso Caligula. Iosephus 19. cap. 1. etsi ibi mẽdose Barbarus vocatur, pro Balbus: nam & Dion de cognomento variat.

Appius Norbanus, sub Domitiano L. Antoniũ acie vicit, vt est apud Sex. Aureliũ Victorẽ. Laudatur hoc nomine Martiali li. 9.

Dum tua sacrilegos contra, Norbane, furores
Staret pro domino Cæsare sancta fides, &c.

Norbanus, Præf. prætorio, in necem Domitiani coniurauit.

Norbanus Licinianus, homo flagitiosus, & Domitiani temporibus abusus, damnatus sub Traiano, & in insulã relegatus. Plinius epistolarum 3 ad Minutianum.

Norbanus & Norbana cæsi a Commodo. Spartianus.

¶ L. NOSTIVS Zoilus, hæres patroni sui L. Nostii, cohæres Ciceronis, commẽdatur ab illo Apuleio Proquæstori lib. 13. epist. 47.

¶ P. NOVANIVS Gallio, vixit sub Augusto, ac videtur fuisse aduersarius Liburniæ, pro qua dixit Asinius.

NO-

NOVELLII.

Nouellius Torquatus Mediolanensis, tres congios vini epotauit vno impetu, spectante miraculi gratia Tiberio principe, vnde Tricongius dictus est, & a Prætura ad Consulatum ascendit. Plinius libro 14. capite 22.

Nouellius, vt curatot citatur Scævolæ Pand. 26. tit. 8. de auctoritate & consensu tutorum & curatorum l. 21.

Nouellia Prima, M. Mecelii coniunx, refertur in memoriis antiquis apud Apianum pag. 322.

Nouellius Vetus, ciuis Mediolan. Ibid. pag. 32.

Nouellius Æqualis cum Secundo, Maturo, Messala, Successore, Modesto, libertis suis. Ibidem pag. 36.

NOVII.

Q. Nouius, Poeta, scriptor Atellanarũ non ignobilis fuit, quo nomine commendatur a Macrobio, qui illum Saturnalium 1. capite 10. in eo argumenti genere probatissimum vocat. Complutes eum fabulas reliquisse, colligimus ex Nonio Marcello, apud quem citatur in Gallinaria, Fullonico, Exodio, Decuma, Virgine prægnante, Mania, Pappo, Bubulco, Optione, Agricola Macchoco, Tripertita, Mania medica, &c. Nec me clam est, in exemplaribus Nonianis Nouii & Nævii nomina sæpe confundi, quo fit, vt de Lycurgo, Colace, Militibus, deque pluribus fabulis, vtri verius attribuendæ sint, a multis dubitetur. Præterea a Sex. Pompeio nominatur in Togularia, Pico, Lupo, Phoenissis, Dossenis, Funere, Surdo, &c.

¶ Nouius Niger, Quæstor a C. Cæsare Prætore in carcerem coniectus est, quod compellari apud se maiorem potestatem passus esset. Suetonius.

L. Nouius, Trib. pl. collega Clodii, refertur ab Asconio Pediano, scribente in oratione Ciceronis pro Milone, vbi & formulam intercessionis Tribunitiæ subiicit.

Cn. Nouius, Eques Rom. insidiarum nomine a Claudio Imperatore occisus. Tacitus 11.

¶ Sex. Nouius Celer, Consul cum Iunio Quintiliano, teste Frontino, fots sub Claudio.

Nouius Celer, alius a superiori, forte filius, cui Fabius Quintilianus filiam collocauit.

¶ Nouius Priscus, pulsus in exilium per Neronem, coniugem Antoniam Flacillam comitem habuit. Corn. Tacitus 15.

Nouius quidam, vt captator & auarus mordetur a Iuuenale Satyra 12.

¶ Nouius Rufus, interemtus est a Seuero. Fit eius mentio, vt hæredis a Pactuleio Androsthene scripti, Pand. 28. tit. de hæredibus instituendis.

NVMATII.

Numatius Gallus, vir priscæ simplicitatis, & bonitate par Socrati. Martialis 10.

Mercurio cælesti fatali Q. Numatius Protherus ex voto soluit. Votum Numatiorum. Inscript. ant. pag. 292.

NVMERII.

C. Numerius, vnus ex iis, qui ad Ptolemæum regem missi, munera ab eo data prius in ærarium, quam legationem ad Senatum, retulere. Valerius 4. cap. 3. Liuius societatis cum Ptolemæo initæ meminit. Variat etiam nonnihil Iustinus 18.

Numerius, amicus C. Marii, fugienti ipsi apud Hostienses nauim instruxit. Plutarchus.

Numerius quidam notatur apud Afranium in Prodigo his verbis: *Nam me pudet, vbi mecum loquitur Numerius, aliquid suffero, grace irridet me illico.* Citantur hæc a Nonio.

¶ Numerius Numesticus, commendate Attico, receptus est a Cicerone in amicitiam. Cicero ad Atticum 2.

Q. Numerius, Trib. pl. cum exularet Cicero. Meminit eius, vt ab inimicis empti, & qui in luctu ab irridentibus Gracchus dictus sit, pro P. Sestio. Eundem & Sex. Attilium, simul Tribunos, in oratione contra Pisonem de lapide emptos scribit.

¶ Numerius Atticus, Senator & vir Prætorius, gratificaturus Liuiæ, iurauit se vidisse Augustum ascendentem in cœlum, & ab ipsa 25. myriadas dono tulit. Dion in fine 56.

Cn. Numerius Cn. F. Vol. Fronto, &c. Hæc Inscriptio extat Venetiis in turri S. Vitalis, teste P. Manutio in Orthographia, in voce Felix.

NVMII.

Q. & L. Numii, Tribuni pl. Petiliorum rogationi de quærenda pecunia, quæ capta & ablata esset a rege Antiocho, intercesse-

runt, quos tum Cato detritos auctoritate, intercessionem remittere coegit. Vide Liuium 38.

A. Numius, competitor Tribunatus pl. a Saturnino occisus est. Liuius 69. Valerius libri noni capite 7. Florus 3. capite 16. Eutropius 5. Plutarcho & Appiano Nonius vocatur.

¶ L. Numius Quadratus, Trib. pl. causam Ciceronis enixe iuuit contra furorem Clodii. Meminit eius Cicero ad Attic. 3. epistola 23. & 10. epistola 13. præterea in oratione pro Sestio & domo sua, vbi mendose Munius vocatur, quomodo & apud Dionem libro trigesimo octauo Αὖιος Νούμιος Κυάδρατος.

¶ M. Numius Ceionius Annius Albinus pr. vrb. refertur Inscript. ant. pag. 216. *Ioui Sereno Numius Albinus ex voto.* Ibidem pag. 221.

Numius Albinus & Numia Varia. Ibid. pagina 66.

¶ Numio Iuliano, seu vt quidam legũt, Lolliano rescripsit Hadrianus Imp. Pand. de qnæstionibus.

Numius Thuscus præf. vrb. sub Diocletiano.

Numia Restituta mater, cum Plotia Plotilla filia refertur Inscriptionũ antiquarum pagina 292.

¶ Numius Crassus, mediocris ingenii Poeta, scripsit Iliada, cuius 23. librum citat Priscianus.

NVMIDII.

T. Numidius Quadratus, præses Syriæ, & successor Cassii Longini, apud Tacitum 12. & Iosephum 20. cap. 8. Huius arbitror sororem fuisse, Numidiam Quadratillam, cuius meminit Plinius epistolarum 7. quæ paulo minus 80. ætatis anno decessit, nepote Quadrato ex hesse, nepte ex tertia parte hæredibus relictis.

T. Numidius Quadratus, Consulatum gessit sub Traiano cum Iulio Velpronio Caudino, quem, teste Spartiano, grauiter postea persecutus est Hadrianus.

Numid us Quadratus, Cõsulatum obiuit sub Marco an. V.C. DCCCCIX. Huius, puto, filius fuit, quem ob coniurationem occidit Cõmodus, vt est apud Herodianũ.

Numidio rescribit Alexander Imp. 2. Cod. de transactionibus.

Numidio, rectori Italiæ, AA. & CC. 7. Cod. tit 35.

Numidii Quadrati, Historici, & scriptoris belli Parthici, meminerunt Dion, Capitolinus & Volcatius. ¶ De eodem plenius Suidas Κοδράτος.

D. M. Numidiæ Calæ Felicio pater Cala mater Myrtilus tata et Eris coniunx fecer. Vix. A. 16. M. 8. dies 8. Citatur apud Petrum Victorium in epistolas Ciceronis ad Tironem pag. 930.

NVMISII.

C. Numisius, Prætor an. V. C. DLXXVII. Siciliam tenuit. Liuius 41.

T. Numisius Tarquinienſis, vnus ex 10. legatis, qui missi sunt in Macedoniam, posteaquam ab Æmilio captus est rex Perses. Liuius 45.

Numisius Lupus, legatus legionis in Mœsia sub Othone, Consularibus ornamentis donatur. Cornelius Tacitus 17.

L. Numisius L. F. Pal. Montanus Tarrac. memoratur in mem. antiquis Hispaniæ, vt qui honoribus omnibus in repub. sua fructus sit.

Numisia Maximilla V. V. Maxima sub Seuero principe, refertur & ipsa in antiquis inscriptionibus.

Numisius Tiro Antonianus, memoratur Ciceroni Philippica 2. & sequentibus.

NVMITII.

T. Numitius Priscus, Consul ann. V. C. CCLXXXV. Volscos prælio fudit. Antium oppidum oppugnare non ausus, Cenonem, aliud oppidum minus opulentum, ab Antiatibus cepit. Liuius in fine 2.

L. Numitius Circeiensis, Prætor Latinorum anno V. C. CCCCXV. cum est propositum a Latinis S. P. Q. R. vti Consulem alterum a Latinis acciperent. Liuius initio octaui.

Porticus Numitiæ meminit Cicero Philipp. 2.

T. Numitius, Trib. pl. cum Q. Æmilio collega Samnitibus deditus est, quod illorum auctoritate pax ad furcas Caudinas cum Samnitibus facta esset. Cicero officiorum tertio.

Numitius, celebris & notus ex epistolarum primo Horatii.

NVMITORII.

L. Numitorius, Trib. pl. anno vrb. cond. CCLXXXIII. cum primum 5. Tribuni tributis comitiis creati sunt. Piso apud Liuium in fine 2.

P. Nu-

P. Numitorius, auunculus Virginiæ, quã ne Appii Decemuiri libidini obnoxia fieret, pater Virginius occidit, creatur Trib. pl. mox post abrogatum Decemuiris imperium. Liuius 3.

C. Numitorius, cæsus a Mario & Cinna. Appianus primo. L. Florus vnco tractum scribit.

P. Numitorius, Eques Rom. Ciceroni in Verrinis.

Q. Numitorius Pullus, quod semper animo bono in P. R. fuisset, ob posterius beneficium veniã a L. Opimio impetrauit, vt est apud Ciceronem 2. de Inuentione. Opinor hunc Fregellas prodidisse, ac illius fuisse filiam Numitoriam, quam Cicero Philippica 3. ab Antonii patre ductam vxorem scribit.

¶ NVMONIVS VALA, legatus Varii in Germania. De hoc Velleius volum. poster. vbi tamẽ vulgata lectio habet Volumnius. Probatior illa, a nobis posita, debetur Fulvio Vrsino. Idem Valæ cognomen restituit in Horatio lib. 1. epistol. 15.

¶ Q. NVNNIVS, refertur Inscriptionum antiq. pag. 247.

O.

OBSIDII.

OBsidius, in Æthiopia lapillum nigerrimi coloris inuenit, qui ab ipso dictus Obsidianus: quanquam & in Samnio Obsidianus nascitur, a quo & Obsidianum vitrum eiusdem coloris. Plinius 36. cap. 26.

Fortunæ sacrum. P. Obsidius P. F. Rufus IIII. vir Trib mil. leg. 4. Scythic. Præf. fabr. Extat in agro Patauino, citatum a Scardeonio.

¶ OCCIA Vestalis, per annos 57. Vestalibus sacris administratis, decessit sub Tiberio: in cuius locum capta est Com. Pollionis filia. Cornelius Tacitus lib. 2.

¶ OCEANVS, notus ex epistolis D. Hieronymi.

¶ L. OCEANEOLVS Maximillus Myrius. Inscript. ant. pag. 441.

¶ OCELLATAE sorores, Vestales, libero mortis arbitrio sub Domitiano punitæ. Suetonius.

OCTAVII.

Octauiorum familia Velitris præcipua fuit. A Tarquinio Priſco inter Romanas gentes allecta in Senatum, mox a Seruio Tullio in Patricios transducta, procedente tempore ad plebem se contulit, ac rursus magna vi per D. Iulium in patriciatum rediit. Primus ex hac magistratum populi suffragio cepit Caius Octauius Rufus. Is Quæstorius Cn. & C. procreauit, a quibus duplex Octauiorum familia defluxit, condiuione diuersa. Siquidem Cn. & deinceps ab eo reliqui omnes summis functi sunt honoribus. At C. eiusque posteri seu fortuna seu voluntate in equestri ordine constitere, vsque ad Augusti patrem, quemadmodum est autor Suetonius.

Cn. Octauius, cum fuisset Ædilis pl. anno vrbis conditæ DXLIII. L. Veturio Q. Cæcilio Cos. sequenti Prætor Sardiniam prouinciam adeptus est, circa quam naues Pœnorũ 8. cepit. Expleto annuo imperio, cum prouinciam successori tradidisset, nauibus longis 40. maritimam orã tutari iussus, ad Scipionem in Africam 200. onerariis, 30. longis nauibus ex Sicilia traiiciens, ipse cum rostratis promontoriũ Apollinis tenuit, reliqua classis disiecta vento in Carthaginensium potestatem venit. Liuius 28. 29. & 30.

CN. OCTAVIVS, Cn. F. Cn. N. lectus Decemuir sacrorum in locum M. Marcelli anno V. C. DLXXXV. Q. Martio Philippo Q. Seruilio Cæpione Cos. Proximo Prætor classem sortitus, cum Æmilio Paulo in Macedoniam contra Persen regem profectus est. Quo capto, & a Paulo in triumphum ducto, ipse de eodem Calendis Decembribus triumphum nauale m egit. Adsecutus est & Consulatum a Prætura anno tertio, eumque cum T. Manlio Torquato gessit. ad quem honorem comparandum, homini nouo, & qui primus ex ea familia Consul factus sit, Cicero nouam & præclaram domum, quam plenam dignitatis in Palatio ædificasset, suffragatam scribit. De hoc enim loqui Ciceronem in officiis, arbitror. Idem Philippica 9. fungemẽ legatione ad

Antiochum regem Laodiceæ in gymnasio occisum scribit. Meminit Iul. Obsequens pag. 499 item Sex. Pompeius lib. 13.

Cn. Octauius, Consul cum T. Annio Rufo anno V. C. DCXXVI. proximo quam diem suum obiit P. Scipio Africanus. Huius vt eloquentis viri, & causarum patroni, sed parum in ciuili iure versati, meminit Cicero de Oratore. 1.

CN. OCTAVIVS, Consul anno vrbis conditæ DCLXVII. L. Cinnam collegam, quod pernicioſas leges per vim ferret, vrbe expulit, a quo vna cum C. Mario, armis in vrbem regresso, ipse cum magna nobilitatis parte in magistratu cæsus est. Huius eloquentiam ante Consulatum ignoratam, & in Consulatu multis concionibus vehementer probatam, scribit Cicero in Bruto.

Quos hactenus recensui, existimo recto stemmate a Cneo, C. Octauii Rufi filio, descendere. Nunc ad C. posteritatem veniamus. Ex hac C. Octauius proauus Augusti, stipendia tribunus militū fecisse traditur in Sicilia sub Æmilio Pappo imp. bello Pun. secundo.

C. Octauius, auus, municipalibus magistratibus contentus, abundante patrimonio tranquillissime senuit.

C. Octauius, pater, primus ex ea domo Senator & Prætor, sortitus ex eo magistratu Macedoniam, fugitiuos, residuam Spartaci manum, in itinere deleuit, prouinciam non minore iustitia, quam fortitudine rexit. Nam Bessis & Thracibus magno prælio fusis, ita socios tractauit, vt in epistolis suis Cicero Quintū fratrem, eodē rempore parum secunda fama proconsulatum Asiæ administrantem, horretur & moneat, imitetur in promerendis sociis vicinum suum Octauium. Decedens Macedonia, priusquam se confiteri candidatum Consulatus posset, repentina morte vitam finiuit, superstitibus liberis, Octauia maiore, quam ex Ancharia, & Octauia minore, itē Augusto, quos ex Accia, genita M. Accio, viro Prætorio, & sorore C. Iulii Cæsaris, Iulia, tulerat. ¶ Notabilis est de hoc Octauio inscriptio vetus, quā habent Fuluii Vrsini Notæ in opera Ciceronis pagina 151. & sequent.

C. OCTAVIVS F. omnium suæ gentis, atque adeo totius nobilitatis Romanæ, luminibus obstruxit rerum gestarum & felicitatis magnitudine. Qui per adoptionem C. Cæsaris, maioris auunculi, in gentem Iuliam adscitus, primum ipsius nomen, deinde Augusti appellationem ex sententia Senatus assumsit. De hoc quando certatim multi multa memoriæ prodiderunt, eiusque vita per Suetonium diligentissime conscripta, in omnium manibus versatur, plura hoc loco dicenda esse non arbitror: cum præsertim sobolem eius, & cum clarissimis familiis contractam cognationem, supra in gente Iulia velut in tabula descripserimus.

Qui sequuntur, diuersi opinor generis, & plebeii fuere, quoniam diu non nisi plebeios honores gesserunt.

M. Octauius, Tribunatu plebis deiectus per Tib. Gracchum, quod illius actionibus reluctaretur. Meminerunt eius Cicero Officiorum 2. Liuius 58. Appianus 1. Plinius de viris illustr. Laudat etiam genus eius dicendi Cicero in Bruto. Qui, inquit, iniuria accepta, fregit Tiberium Gracchum parientia, cuius in rebus optimis constantissimus. D C.

M. Octauius Cn. F. tantum auctoritate, dicendoque valuit, vt legem Semproniam frumentatiam populi frequentis suffragiis abrogauerit. Cicero in Bruto.

Cn. Octauius, Consul cum C. Scribonio Curione, anno V. C. DCLXXVIII. Hūc opinor esse, quem Cicero in Bruto Caroni patri & Catulo filio adiungens, M. filium vocat. De hoc etiam arbitror loqui eundē Finium 2. vbi itidem M. filium & familiarem suum appellat, cuius artus, cum magnis cruciatibus obnoxius esset, sæpe quasi ardentes spectarit.

M. Octauius, bello ciuili a Pompeio Achaicæ classi præpositus. Cæsar Commentario 2. Hunc esse reor, quem Cicero Appii Pulchri, eredo, legatum, Cn. filium vocat, epistola ad Appium 4. Bello ciuili C. Antonium, eiusq; cohortes 15. ad deditionem compulit. Salonas oppugnare conatus, omnes pene copias, quas duxit, amisit. Orosius lib. 6. cap. 15. & Cæsar ipse Commentario 3. Idem bello Africano interfuit, vt habet commentarius 5. Meminit etiam illius commentarius 4. Victo Scipione, positis non procul ab Vtica castris, a Catone postulauit, vt de finibus prouinciæ secum constitueret. Cui Cato nihil respondit, sed

ad

ad amicos conuersus: *Quis meretur*, inquit, *rem male gestam esse, cum in ipsa morte cupiditatem dominandi in nostris hominibus cernitis*. Plutarchus in Catone.

M. Octauius, diuersus a bello, refertur a Plutarcho inter duces Antonianos, cum pugnaretur ad Actium.

Octauius, vnus ex ducibus (ita opinor) M. Crassi, cum quo cæsus est. Plutarchus in Crasso.

¶ L. Octauius Balbus I C. gessit Consulatum cum C. Aurelio Cotta anno vrbis conditæ DCLXXIX. vbi a Glareano in eius locum male reponitur L. Torquatus. Laudatur a Cicerone in Oratione pro A. Cluentio dicta. Eundem inducit Cicero in libris de natura Deorum contra Cottam & Velleium Stoicorum partes defendentem. Fit & eius mentio in Verrin. 4.

Octauius Balbus, haud dubie alius, proscriptus a Triumuiris, dum filium trucidari non sustinet, ipse cæsus est. Valerius 5. capite 7.

L. Octauius quidam, legatus Pompeii bello Piratico. Vide Plutarchum.

M. & L. Octauii, fratres, cognomento Ligures, memorantur Ciceroni in Verrinis.

¶ L. Octauio Nasoni hæres fuit L. Flauius, Prætor. Cicero ad Q. fratrem libro primo.

L. Octauius, deprehensus in adulterio a C. Mennio, neruis contusus est. Valerius 6. capite 1.

P. Octauius, inter proceres gulæ maxime insignis, ipso Apitio in licitatione mulli, quem Tiberius Cæs. vendi iusserat, superior. Vide Senecam epistolarum 15. Cælium 9. capite 11.

¶ C. Octauius Lænas, curator aquarum sub Tiberio & Caio quadriennio tantum. Frontinus.

M. Octauius Cn. F. Ædilitatem cum M. Cælio petiit.

¶ Cn. Octauius Ruso, Prætor sub C. Mario in Numidia bello Iugurthino, anno V. C. DCXLVII. Salustius.

¶ Octauius Sagitta, Trib. pl. Pontiæ amore vecors, sed tandem spretus, eandem ferro transuerberat, condemnatus ob id flagitium lege Cornelia de sicariis. Tacitus libro 13.

¶ Octauius Græcinus, dux Sertorii apud Lauronem. Vide Frontinum libro 2. capite 5.

C. Octauius C. F. Græcinus. Inscript. antiq. pag. 188.

¶ M. Octauius Marsus, Senator, legatus P. Dolabella Consulis, a bello cum legione præmissus, quem Cicero Philipp. 11. sceleratum latronem atque egentem vocat. Periit vna cum Dolabellæ sua ipsius manu. Dion 47. Appianus.

¶ M. Octauius Herennius, tibicen primum, inde mercator, Herculis ope, cui decimam vouerat, ditatus, & a prædonibus liberatus, ædem & signum Herculi victori statuit. Vide Macrobium Saturnalium 3. capite 6.

Octauius Hersenius, cuius est liber de sacris saliaribus Tiburtium. Macrobius Saturnalium 3. capite 12.

¶ C. Octauius Lampadio, Grammaticus, Næuii bellum Punicum, vnico & cõtinenti volumine expositum, in 7. libros diuisit. Tranquillus.

¶ Q. Octauius Auitus, Vergilii furta adnotauit, id quod & Petilius Faustinus & Macrobius fecere. Autor Seruius.

¶ Octauius Teucer, Grammaticus. Suetonius.

¶ Q. Octauius Q. F. O. V. F. Victor cũ Sulpitia P. F. Sabina vxore VI. vir. Inscript. ant. pagina 28.

L. Octauius L. F. Vitulus III. vir. Ibid. pagina 189.

M. Octauius Catullus, cum coniuge Domitia Fortunata. pag. 372.

L. Octauius Celer præf. cob. VII. pagina 484. & 465

L. Octauius L. F. Seuerianus. 330.

Octauia Venusta cum T. Octauio T. L. Læto. 345.

Cn. Octauius Cosmus 324.

C. Octauius Clytus cum vxore Iulia Fort. 282.

L. Octauius Trebesius Max. 166.

P. Octauius Eupreres. 306.

Octauius præf. classis quis? vide Macrobium pag. 197.

Octauius Terminalis. Octauius Felix. Domitius Felix. Pandect. libro decimoquarto titul. 3. l. vlt.

Octauia Quinta. Octauia Iucunda. Inscript. antiq. pagina centesima vigesima quarta.

Octauio rescribit Philippus A. quinti Codic. titulo sexagesimotertio, & eidem, vt arbitror, Alexander A. 8. Codic. titulo quadragesimoquinto.

Octauia Q. F. Secunda, sibi & Octauia T. F. Gracilli & Octauia Sex. F. Casina nepti Q. Octauio patri ad. 11. viro III. Quintia Voltisa matri T. Octauio Sex. F. Gracili viro ad. Decemviro pontif. C. Octauio Rufo fratri ad. 11. viro Pont. Sex. Octauio Sex. F. Celso genero. Citatur Scardeonio pag. 85.

¶ OCTAVIANVS, a Iuliano Imp. Proconsul Africæ factus, cum ad ipsum legatus missus esset. Ammianus 23.

Octauiana Stratonice, referuntur cum Octauiano Alexandro marito Pandect. 30. de legatis & fideicommiss. lege trigesimaquinta.

Octauianæ rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 16.

Octauianæ alii Gordianus Imp. 5. Cod. titulo 37.

¶ OFELLIVS, ob frugalitatem, & æquanimitatem in vtraque fortuna, celebratus ab Horatio Serm. 2. Satyr. 2. Meminit Arrianus libro 3. de disputationibus Epicteti cap. 22.

¶ M. OFFICIALIVS, Comœdiarum histrio, cum in scena calidiorem potionem in pultario popposcisset, repente expirauit, nullo sentiente rigens, donec accubantium proximus potionem tepescere admoneret.

OFFILII.

A. Offilius I. C. auditor Ser. Sulpitii, docuit Q. Ælium Tuberonem. Pomponius Pandect. de orig. iuris. Meminit illius Cicero epistolarum decimosexto, & ad Atticum 13.

Offilius, Trib. mil. promittente in seditione militari Cæsare Octauiano coronarum & purpureæ vestis honores; puerorum ea delinimenta esse respondit. exercitui agris & pecunns opus esse, non ludictis. Appianus 5.

OGVLINI.

¶ Alias dicitur Ogulan.

Q. & Cn. Ogulini, Trib. pl. anno vrbis conditæ CCCCLIII. rogationem promulgarunt, vt ad 4. Augures, & 5. Pontifices, qui ea tempestate erant, 4. Pontifices & 5. Augures ex plebe allegerentur. Liuius lib. decimo. Q. etiam legatus missus est ad accersendum ex Epidauro Æsculapium: in cuius tabernaculum Deus in imagine serpentis conscendit, vt est apud Valerium Maximum libri primi capite octauo. Orosius tradit, id biennio ante Q. Fabium Gurgitem Consulem, id est, an. vrb. cond. CCCCLXI. accidisse. Plinio de viris illustr. perperam Q. Volumnius dicitur.

Q. Ogulinus, alius ne a superiori, an idem, incertum, missus est cum aliis quibusdam ad Ptolemæum regem, idque per tempus belli Tarentini. Liuius 14. Iustinus 18. Valerius lib. 4. capite 3.

M. Ogulinus, legatus anno vrbis conditæ DXLIIII. cum P. Aquilio in Hetruriam ad frumentum coemendum, quod Tarentum portaretur. Liuius 27.

M. Ogulnus Gallus, Prætor ann. V. C. DLXXII. iurisdictionem vrbanam sortitus est. Liuius initio 40.

¶ OLENNIVS, Frisiis impositus a Tiberio. Comm. Tacitus 4.

M. Olenus Curianus, adfuit M. Scauro. Ascon. Pedianus.

OLLII.

OLLII, vt viri docti, meminit Cicero ad Att. 13. epist. a fine 3.

T. Ollius, Poppææ Sabinæ pater, amicitia Seiani concidit sub Tiberio. Tacitus decimotertio.

P. Ollius Tertullianus cum Ollia Tertullia F. memoratur Inscript. antiquarum pag. 138.

OLYBRII.

Olybrius, præf. vrb. sub Valentiniano principe, grauissimum se virum, & calumniarum insectatorem præstitit, quemadmodum scribit Marcellinus lib. 28. Gessit & postea Consulatum vna cum D. Ausonio sub Gratiano Augusto, anno V. C. MCXXXII. Liberos ex Proba coniuge reliquit, Olybrium, Probum & Probinum, teste D. Hieronymo.

Olybrius & Probinus, fratres simul Cōsulatum gesserunt, anno vrbis conditæ MCXLVIII. Vxor Olybrio fuit Iuliana, ex qua filiam, Demetriadem nomine, sustulit, ad quam extat epistola D. Hieronymi de custodienda virginitate, in qua generis nobilitatem & honores sic extulit: *Nunc mihi Proborum & Olybriorum clara repetenda sunt nomina, & illustris Anicii sanguinis genus, in quo aut nullus aut rarus est, qui non meruerit Consulatum.* De Olybrio deinde subiungens: *Proferendus*, inquit, *Olybrius, virginis nostræ pater, quem immatura morte subtractum Roma congenuit, pius filius, vir amabilis, clemens dominus,*

cuius

ciuis affabilis, Consul quidem in pueritia, sed morum bonitate Senator illustris. Felix morte sua, qui non vidit patriam corruentem, tuno felicior sobole, qua Demetriadis proauia nobilitatem insigniorem reddidit. Hactenus Hieronymus. Extant ad Olybrium & Probinum epistolæ Symmachi, commendantis in vtroque liberalium artium & venationis studium. Pomponius Lætus patrem Olybrium & filium confudit, vnum existimans, cui & duos Consulatus tribuit, sed manifestatio errore, vt liquet ex Hieronymo. Cæterum Olybrii & Probini frater, Probus, & ipse Consulatu potitus est anno V.C. MCLIX. Arcadii principis in eo honore iam VI. repetito collega.

OLYBRIVS, superioris nean fratrum ipsius nepos, incertum, Consulatum obiuit vna cum Rusticio sub Leone & Seuero AA. anno V. C. MCCXVII. Exactis autem annis 7. etiam imperium obtinuit. Genserichus enim, Vandalorum rex, cum sibi a Leone & Anthemio, rerum tunc potentibus, metueret, Olybrio eo tempore potentissimo pollicetur, si vna conspiret, imperiũ occidentis & simul Placidiam, Valentiniani F. se ei daturum. Quod ille suscipiens, tracto ad partes Richimere, apud Leonem perfecit, vt pro Anthemio crearetur Imp. Ita per Richimerem interemto Anthemio, succedit Olybrius. Sed refragante conatibus ipsius diuino numine, 7. imperii mẽse ex hac vita decessit. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occidentali & Onuphrium Panuinium.

Olybrius iunior, vir clarissimus, Consulatum gessit, & quidem solus, anno V. C. MCCXLIIII.

Olybrius, itidem V.C. & ipse solus Cõsulatum administrauit anno vrbis conditæ MCCLXXIX.

Olybrius Hermogenianus, Consul ordinarius, & Anicia Iuliana, apud Manutium in Orthographia in voce, Fœmina.

Olybrii præfecti mentio fit in agonibus Reginæ & Margaretæ: præterea Olybrii Maximi Inscript. veterum pag. 337.

¶ Aur. OLYMPIVS Numesianus, Poeta, gente Afer, patria Carthaginensis, scripsit Bucolica, quæ extant, item Cynegetica & Halieutica, teste Vopisco. Plura de illo Petrus Crinitus.

Olympio rescribunt AA. & CC. 7. Cod. titul. 16.

¶ OLYMPIANO itidem 4. Cod. titul. 52.

¶ ONERIVS, Seuerianus, Consul fuit cum T. Aufidio sub Hadriano, teste Vlpiano.

¶ ONESIMAE rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 25.

Onesimo iidem 5. Cod. tit. 4.

Onesimo alii Alexander Imp. 4. Cod. titul. 39.

¶ OPHELIVS, Medicus, citatur Plinio libro primo, in nomenclatura libri vigesimo octaui.

¶ OPHONIVS TIGILLINVS, obscuris parentibus ortus, fœda puentia: per quæ vitia cum adoleuisset, commendatus Neroni, Præfecturam vigilũ & Prætorii obtinuit. Inde ad crudelitatem & auaritiam conuersus, multa scelera exercuit, impulso ad omne facinus Nerone. Postremo eiusdem desertor & proditor, sub Galba T. Iunii potentia defensus, cuius filiam seruarat, vbi Otho imperium corripuit, flagitatus ad pœnam a populo, cum supremæ necessitatis nuncium accepisset, inter stupra concubinarum, sectis nauacula faucibus, infamem vitam exitu fero & inhoneſto terminauit. Tacitus decimoseptimo, Dion Σοφινον vocat, opinor mendose, & sub Caio stupratam ab illo Agrippinam, ideoq; exilio plexum, scribit.

OPILII.

OPELIVS MACRINVS, genere Maurusius, homo sanguinarius & crudelis, primum Præf. præt. fuit Antonini Caracallæ, dein per fraudem illo cæso, imperium assecutus est. Sed mox ab Heliogabalo victus acie, cum fugisset ad oppidum Bithyniæ Chalcedona, ab insecutoribus interfectus est vna cum Diadumeno F. anno tantum & duobus mensibus rerum potitus. Fit eius mentio cum Præfectis alis, 9. Cod. tit. 51. Sed & 4. Cod. titulo 28. rescribitur illi vt præf. ptæt. a Seuero & Antonino principibus.

Opilius Vlpianus, legatus Antonini Augusti, vt liquet ex 9. Cod. tit. 51.

Opilius, Consul sub Valentiniano III. ann. V. C. MCCVI.

Opilius alius, sub Iustino Consul anno V. C. MCCLXXVII.

OPIMII.

L. Opimius, Quæstor sub Attilio Regulo Cos anno vrbis conditæ CCCCLIX. cæsus a Samnitibus, cum castra per nebulam inuaderent.

Opimia, Vestalis, stupri comperta, viua defossa est. Liuius 22.

Q. Opimius, Consul ann. V. C. DC. subegit transalpinos Ligures, qui Massiliensium oppida, Antipolin & Nicæam, vastabant. Liuius 47. Huius Opimii meminit Cic. 2. de Oratore.

L. OPIMIVS, in Prætura Fregellas cepit, quo facto visus est cæteros quoq; Latini nominis socios male animatos repressisse. Idem Consul post repulsam (nam superiori anno Fannius illi per gratiam & commẽdationem C. Gracchi prælatus est. teste Plutarcho) an. V. C. DCXXXIII. Fuluiũ Flaccum Consulatẽ & C. Gracchũ Tribunitiũ oppressit. Ob quam inuidiã postea iudicio circumuentus est, & in exilium actus. Pedianus super orationem in Pisonem. Non dissentit his Cicero in Bruto, qui a Gracchanis ducib⁹ lege Manilia sublatũ scribit, cũ antea semel a populo absolutus esset, vt est apud Liuium lib. 61. Eius monumentũ celebertimũ in foro, sepulchrum desertissimũ est in littore Dyrrachino, quem virum iniqua iudicii procella peruertit. Cicero pro Sestio, & in Catilinam. Meminit Valerius lib. 2. c. 3. Salustius in Iugurth. De vino Opimiano Velleius volum. priori, Plinius libro 13. c. 4. Petronius Arbiter Satyrico.

Q. Opimius, Senator, damnatus, ac improbe bonis omnibus mulctatus a C. Verre Prætore. Verrinarum 3.

M. Opimius, præfectus equitum Scipionis apud Pompeium, captus a Cæsare. Cæs. Comm. 3.

Q. Opimius, Consularis (opinor eundẽ esse, qui fuit Consul ann. V. C. DC.) cum adolescens male audisset, & festiuo homini Egilio, qui videbatur molliot, nec erat, dixisset: *Quid tu, Egilia mea, quando ad me venis cum tua colu & lana? Non pol* (inquit ille) *audeo; nam me ad famosos vetuit mater accedere*. M. Cicero 2. de Oratore. In hunc haud dubie scripti sunt a Lucilio versus isti, quos citat Nonius Marcellus:

Quin⁹ Opimius ille Iugurthini pater huius,
Et formosus homo fuit, & famosus vtrumq;:
Primo adolescẽs, posterius directius sese, &c.

Opimius pauper. Horatius Sermon. 2. Sat. 3.

¶ OPIMIANO rescribunt AA. & CC. titul. 62.

OPPII.

Oppiorum familia plebeia fuit, & tribus Terentinæ.

¶ Sp. Oppius Cornicẽ, homo ex plebe, qui Decẽuir in carcere obiit, quod Appio Claudio collegæ, liberam puellam in seruitutem asserenti, opem ferre voluisset. Liuius 3. Dionysius 10.

M. Oppius, dux militum in Auennino monte; cum Decemuirorum tyrannidem abrogatam populus vellet. Dionysius 11.

C. Oppius, Trib. pl. mox ab abrogato Decemuiratu. Liuius 3.

C. Oppius, alius ab hoc, quippe Trib. pl. anno V. C. DXLI. tulit legem Oppiam in medio ardore belli Pun. secundi, ne qua mulier plus semiuncia auri haberet, neu vestimento versicolore vteretur in vrbe oppidove, aut propius inde mille passus, nisi sacrorum publicorum causa veheretur. Hæc tandem bello confecto abrogata est vigesimo anno postquam lata est, cum eam magna contentione tueretur Cato contra L. Valerium Tribunum pleb. Extat vtriusque oratio apud Liuium Decadis 4. libro 3.

L. Oppius Trib. pl. anno V. C. DLVI. Fors idem est, qui Ædilis plebis extitit anno DLXI. Deinde classe 30. nauium in Siciliã ducta, factus est Prætor in annum DLXIII. tenuitque Sardiniam. Liuius 35. & 36. Sed hunc Liuius Salinatorem vocat.

Oppius Gallos cepit, inquit Eusebius, vbi Carthaginis excidium tradit.

Q. Oppius, Proconsul Asiæ, coniectus in vincula a Mithradate, rege Ponti, cũ Aquilio legato. Liuius lib. 78. Appianus in Mithradatic.

Cn. Oppius, socer Sex. Attilii Serani, qui ad generi pedes se abiecit, vt Trib. pl. Ciceronis reuocationem non moraretur. Cicero ad Quirites post reditum & pro P. Sestio.

M. Oppius Pompeianus. Cicero ad Att. 8. Fors idem est cum seq.

M. Oppius M. F. Terentina, citatur a Cœlio ad Ciceronem Epistolarum 8. Vbi Oppiorum tribum Terentinam fuisse, indicatur. Hunc defensum a Cicerone cõtra auctoritatem M. Cottæ, tradit Quintilian⁹ lib. 5. cap. 10. & 13. Obiectum est illi, quod de militum cibariis detraxisset, quod Cottã dolo appetiuisset, quod largiendo corrumpere exercitum voluisset. Dion lib. 36. scribit, illũ M. Cottæ Quæstorem fuisse. Meminit huius M. Oppii, & fratris, ac vtriusq; Cicero in oratione, dicta in Senatu post reditum, vbi M. Oppium Tribunum plebis fuisse

fuisse docet, cũ ipse ab exilio reuocaretur, & quidem fauentem, quanquam offensum in priuato iudicio.

P. Oppius de genere Lentulorum, cum assidue minores parentibus liberi essent: In nascendo, inquit, interimuntur. Sic enim lego locum Fabii lib. 6. cap. 4.

C. Oppivs, vnus ex præcipuis Cæsaris amicis, qui res illius domesticas & vrbanas vna cum Cornelio Balbo curare solebat. Huic Cæsar aliquando subita valetudine correpto, cum vi tempestatis in cuiusdam pauperculi casam compulsus diuertisset, cubiculo, quod vnius tantum capax erat, cessit, simulque cum reliquis ante tugurii fores sub dio quieuit. Authores Plutarchus & Suetonius. Sunt qui Cõmentarios Cæsaris de bello ciuili ab hoc continuatos velint. Certe Oppius Historicus etiã a Charisio adducitur, sed vt auctor de vita Scipionis & Cassii.

L. Oppius M. F. commendatur a Cicerone Q. Gallo, Proconsuli Ciliciæ, epistolarum 13.

Oppium, senectute debilem, & proscriptum a Triumuiris, M. filius vrbe humeris extulit, factus ob id postea Ædilis a populo. Estque illi tantum æris collatum ad muneris impẽsam, vt ditissimus euaserit, Appianus 4. tantumq; dilectus, vt in campo Martio sepultus sit, Dion lib. 48.

¶ Oppius Gallus, cum M. Popiliũ, senatorii ordinis virũ, summopere semper coluisset, ab eodem iam morituro scurriliter delusus est, præter osculum & amplexum acceptis anulis, quos hæredibus ipse præter omnem opinionem exhæres traderet. Vide Valerium Maximum lib. 7. cap. 9.

¶ *C. Oppius Verus, L. Turpilius Priscus F. Triumuir iuri dicendo, aquam cælestem, dilabentem montibus, collectã intercisso aggere per formam, sua cura factã, in piscinis repurgatis, longo tempore cessantibus, P. R. perduxerunt, Bene L. merentibus* T. Hanc inscriptionem Volaterranus legi scribit apud castrum Coræ in Latio.

¶ C. Oppius Capito, Cæsarianus. Nescio an hic fuerit Caius ille Cæsaris amicus intimus. Scribit Cicero Capitoni & Planco in causa Buthrotiorum, quæ epistolæ adiunctæ sunt epistolis ad Atticum in calce. De his ipsis Cicero libro 16. ad Att. *Planco & Oppio scripsi equidem, quoniam rogaras, sed si tibi videbitur, necesse habueris reddere. Cum enim tua causa facerent omnia, vereor ne meas literas superuacaneas arbitrentur. Oppio quidem vtique, quem tibi amicissimum cognous. Verum vt voles tu.*

Oppius Capito, vir Prætorius, cui scirrus in ventre genitus est. Plinius septimi capite 15.

M. Oppius Capito sub Antonino. Inscript. ant. pagina 55. & apud Sigonium pagina 147.

Oppius Cares, Grammaticus, docuit ad vltimam ætatem vsque, & cum iam non modo gressu deficeret, sed & visu. Suetonius.

Oppii Velinenses memorãtur Ciceroni ad Attic. 10. epistola 5.

Oppia, virgo Vestalis, incesti damnata, viua defossa est. Liuius 2. Dionysius in fine 8.

¶ Vestia Oppia Atellana, Capuæ habitãs, quotidie pro salute & victoria P. R. bello Pun. secundo sacrificabat. Liuius 26.

Oppia, M. Mindii vxor. Cicero epistolarum decimotertio.

¶ *C. Oppio C. F. Vel. Sabino*, &c. *cur. Viar. Clodiæ, Annia, Cassiæ, Ciminæ, trium Traianarum & Amerinæ*, &c. Georgius Fabr. in sua Roma, & Inscript. ant. pagina 154.

Oppius Sabinus, Consularis, dux Domitiani, a Dacis oppressus. Apud Eutropium 9.

C. Oppius C. F. Bassus, refertur cum honoribus gestis Inscript. ant. pag. 153.

C. Oppius, C. libertus Leonas. Ibidem pag. 154. & 156.

Oppia Valeriana. Q. Oppius Const. pagina 35.

Oppia C. F. Vera 48.

Oppia Progne. 99.

Salustius historiarum 3. *At Oppius, postquam orans nihil proficiebat, timide veste tectum pugionem expedire conatus, a Cotta Vulscioque impeditur.* Apud Nonium in voce Pugio. Puto locum pertinere ad Oppium illum, pro quo dixit Cicero.

Citatur Oppii, viri docti, liber de sylue-stribus arboribus apud Macrobium lib. 3. capite 12.

C. Oppio C. F. patri, Rutilia Prima matri. Cassia L. F. secund. vxori, C. Oppius C. F. T. F. L. P. Oppius C. F. Pollio frater faciund. curauit. Extat Patauii, teste Scardeo 110.

¶ Oppianvs, ad quem scripsit M. Varro. Gellius eius meminit 14. cap. 7.

Oppiani, pater & F. Cilices, Poetæ ambo sub Seuero & Antonino principibus. Vide Volaterranum. ¶ Suidas hæc de Oppiano habet: *Oppianus Cilix, ex vrbe Coryco, Grammaticus & Poeta fuit sub M. Antonino Imp. Scripsit piscatoria libris 5. Venatoria libris 4. de Aucupio libros 2. Cuius poemata cum apud Imperatorem recitata essent, donatus est in singulos versus aureo statere: vt viginti millia aureorum pro omnibus acciperet.* De eodem Sozomenus in præfatione Histor. tripartit. sed pro Antonino Imp. nominat Seuerum: *Seuerus*, inquit, *pro metrico poemate per versum aureo vno donans Oppianum, tantum præbuit de largitate miraculum, vt* AVREA CARMINA *Oppiani hactenus apud plurimos nominentur.*

¶ C. OPPIANICVS, Eques Rom. municipii Larinatis, homo nefarius & detestabilis, fratrem C. Oppianicũ, & suos ipsius liberos interfecit, venenum cum suo priuigno, A. Cluentio, quæreret, deprehensus, & accusatus iudici, ad corrumpendum iudicium pecuniam dedit. Vide Ciceronem pro A. Cluentio.

¶ Set. OPPIDVS, notatur Horatio Sermon. 2. Sat. 3.

¶ L. Opiternius Falisicus, memoratur Liuio lib. 39. vt particeps & auctor coniurationis nefariæ sub specie sacrorum Bacchi.

¶ OPTATVS, libertus Cæsaris, præfectus classis sub Tib. Claudio principe, scaros e Carpathio mari aduectos, inter Ostiẽsem & Campaniæ oram sparsos disseminauit. Ab eo tempore frequentes in Italiæ littore inueniuntur, non ante ibi capti. Plinius 9. capite 17.

Optatus, Martyr vnus ex 18. Cæsaraugustanis Prudentio.

Optatus, Præf. vrb. Constantinopoli paganus sub Arcadio, Historiæ Tripartitæ libro 10. cap. 17. crudelis in studiosos Chrysostomi, Nicephorus lib. 13. capite 24.

Optatus, tempore Augustini, de quo libro primo contra litteras Petiliani: *Omitto*, inquit, *& sub vno Optato Gildoniano decennalem totius Africæ gemitum*, &c. Videtur fuisse Donatista, Gildoni deditus.

Optato rescribit Antoninus A. 8. Cod. titul. 17.

¶ P. ORBIVS, æqualis Ciceronis, auditor in iure T. Iuuentii, magistro non inferior. Cicero in Bruto. Meminit eiusdem pro L. Flacco, vt aliquando Prætoris Asiæ.

¶ ORBILIVS Beneuentanus, Grammaticus eximius, diu professus est in patria. Quinquagesimo demum anno in vrbem se contulit, docuitque magna nominis sui fama, homo acerbus & plagosus, vt vocat eum Horatius aliquando ipsius auditor. Nec principum quidem virorum insectationem abstinuit. Nam ignotus adhuc cum in frequenti iudicio testimonium diceret, interrogatus a Varrone Muræna, diuersæ partis aduocato, quidnam ageret, & quo artificio vteretur? gibberosos se de sole in vmbram transferre dixit, Murænam vt gibberem notans. Vixit prope ad centesimum ætatis annum, amissa iam pridem memoria. Reliquit filium Orbilium, & ipsum professorem Grammaticum. Hæc & plura Suetonius Tranquillus. Meminit Macrobius lib. 2. Saturnal. sed vt pro Varrone Muræna norato nominet Galbam.

¶ C. ORCHIVS, Trib. pl. tertio ante anno, quam Cato Censor fieret, legem tulit de Senatus sententia, quæ dicta est Orchia, qua præscribebatur numerus conuiuarũ. Macrobius lib. Saturnalium 3.

¶ C. Orchinius, collega Ciceronis in Tribunatu plebis, teste Cicerone ipso in oratione pro Cluentio, vbi meminit & legis de peculatu, ab eodem latæ.

¶ M. ORFIVS, Eques Rom. & in exercitu Tribunus mil. Cicero ad Q. fratrem libro 2. epistola antepenultima.

¶ ORIGENI rescribit Gordianus Imp. 3. Cod. tit. 16.

¶ ORPHIDIVS Benignus, legatus Othonis Imp. cæsus est in pugna Bebriacẽsi. Cornelius Tacitus lib. 18.

¶ ORPHITO rescribit Constantinus 7. Cod. tit. 37.

¶ OSCVS, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi. Solitus erat non incommode dicere, sed sibi nocebat, cum nihil sine schemate dicere vellet. Itaque non inurbane Pacatus Rhetor, cũ illi Massiliæ mane occurrisset, schemate illum salutauit: *poteram*, inquit, *dicere Aue Osce.* Seneca procemio lib. 10. Controuersiarum.

Oscus, libertus Othonis Imp. Tacitus 18.

¶ OTHONIS, nescio cuius familiæ, meminit Cicero ad Att. 12.

OTACILII.

M. Otacilius Crassus, Consul an. V. C. CCCCLXXXX. cum M. Valerio collega, res magnas

magnas in Sicilia contra Carthaginenſes geſſit. Potitus eſt eodem magiſtratu an. 17. poſt, teſte A. Gellio & tabulis Capitolinis.

T. Otacilius Craſſus, Conſulatum adminiſtrauit cum L. Valerio anno V. C. CCCCXCII. autore Polybio.

T. OTACILIVS CRASSVS, Prætor & Proprætor bello Pun. 2. per complures annos non malam operã reipub. nauauit, aliquoties in Africam claſſe tranſuectus, multaq; cum præda, facta agrorum populatione, reuerſus. In petitione tamen Conſulatus Q. Fab. Maximus minorẽ habuit, quam cui in tanto ardore belli tuto reſpub. committi poſſet. Quamobrem honore, quem Iam illi Iuniorum prærogatiua decreuerat, deiectus eſt. Extat oratio diſſuadentis Fabii apud Liuium 24. Interiecto quadriennio Conſul iterum a iunioribus nominatus, interpellante comitia Manlio, qui vna lectus erat, ſimilem repulſam paſſus eſt, ſed abſens & ignarus ac perfectis quidem comitiis, mortuum eum in Sicilia nunciatum eſt. Idem cum Fabio Max. cuius ſororis filiam vxorem habebat, aliquando Duumuir creatus, Menti ædem dedicauit, vti Fabius Erycinæ Veneri. Habebat & Pontificatus ſacerdotium. Deceſſit belli Pun. 2. anno 9. Hæc Liuius eius belli lib. 2. 3. 4. 5. & 6.

Otacilius Craſſus, dux Pompeianus in bello ciuili, Lyſſi præfuit: vbi deditos ſibi 200. tirones Cæſaris, contra datam fidem iugulauit omnes. Cæſar cõment. 3. Hunc eſſe reor Craſſum illum, cuius meminit Plutarchus in vita Catonis, viputa fugientis ex Africa, victo Scipione.

¶ Otacilia Laterenſis, priuato iudicio calumniæ damnata a C. Aquilio Iuriſconſulto. Valerius Max. 8. cap. 2.

¶ Cn. Otacilius Naſo, familiaris Ciceronis, commendatur ab eo Acilio Proconſuli, epiſtolarum 13.

¶ M. OTACILIVS PITHOLAVS, maledicis carmioib. C. Cæſarem inſectatus eſt, quod ille ciuili animo tulit. Meminit eius iocorum Macrobius. Tranquillus in de claris Rhetorib. L. Otacilium Pilitũ vocat, ac ſeruum fuiſſe, deinde obingeniũ manumiſſum ſcribit. Docuit Pomp. Magnum, ac primus libertinorũ, teſte Corn. Nepote, hiſtoriã ſcribere exorſus eſt, non niſi ab honeſtiſſimo quoq; ſcribi ante ſolitam, vt Suetonius ibidem. Meminit Chronol. Euſebii ad Olympiad. 174.

Otacilium notat Martialis 10.

¶ M. Otacilius Fortunatus, cum Otacilia coniuge, refertur in mem. Heluecticis apud Ioannem Stumpfium in opere Chronico, noſtrarum inſcript. pag. 529.

L. Otacilius Fortunatus, cum Otacilia coniuge, memoratur antiquitatũ Rom. pag. 247.

¶ Otacilius Catullus, nominatur a Celſo Pand. 31. de legat. & fidei commiſſis.

Otaciliæ reſcribit Alexand. Imp. 5. Cod. tit. 31.

¶ OVVS, ſynchronus Ciceroois memoratur illi epiſtolarum ad Att. lib. 16. ¶ Ouii ab hac ducta.

Ouia vxor, vt opinor, C. Lollii, refertur Ciceroni ad Att. 12. *Ouiæ C. Lollii curandã ſunt HS. C. Negat Eros, poſſe ſine me. Credo* &c.

OVIDII.

P. OVIDIVS NASO, Poeta, Sulmonenſis patria, vt ipſe de ſe teſtatur, & Eques Rom. natus eſt Hirtio & Panſa Coſſ. Inſtitutus Latinis literis, patris iuſſu, ad Oratoriam faculratem ſe dedit, a quo tamen inſtituto, poſtea, factus arbitrii ſui, reſiluit, totoque pectore Poeticam, cui natus videbatur, amplexus eſt. Scripſit complura poemata vulgo nota; ex quibus dolendum eſt interiiſſe opus Halieuticõn, Medeam, & 6. libros Faſtorum poſteriores. Vxorem habuit, poſt vnam & alteram repudiatam, Fabiam Pętillam, forma & integritate morum præſtantem. Suſtulit & filiam, ex qua bis auus factus eſt. Relegatus demum ab Auguſto Cæſare Tomos in Pontum; ibidem deceſſit anno principatus Tiberii 5. exilii ſui 9. in quem annum ſcriptores & Liuii & Germanici Cæſaris obitum conferunt. Seneca declam. libro 2. declam. 2. ſcribit, ſe vidiſſe Ouidium declamantem apud Rhetorem Atellium Fuſcum, cuius auditor fuerit, vt Latroois admirator, habitumq; declamatorẽ bonum, verbis minime liceñter vſum, niſi in carmine, in quo non ignorarit vitia ſua, ſed amarit. Rogatum enim aliquando ab amicis, vt tolleret tres verſus, illo contra res excipiente, cum vtrique ſuos deſcripſiſſent, repertos eſſe eoſdem. Ex quo apparuit, vt inquit idem Seneca, ſummi ingenii viro iudicium non defuiſſe ad compeſcendam licentiam carminum ſuorum, ſed animum, cum interim & hoc dictum vſurparet, decentiorem faciem eſſe, in qua nævus aliquis eſſet.

Generum reliquit Cornelium Fidum. ¶ Monumentum Ouidii etiamnum extare legimus in recenti Laurentii Mulleri historia. Versus epitaphii ita se habent:

Hic situs est vates, quem diui Cæsaris ira
Augusti Latia cedere iussit humo.
Sæpe miser voluit patriis occumbere terris,
Sed frustra: hunc illi fata dedere locum.

Natalem Ouidii celebrat Martialis lib. 9.

Q. Ouidius, apud Martialem celebratur lib. 7. & 10. vt amicus Cæsotii Maximi, & in amicitia fidus & constans. Celebratur & illius natalis, quæ Calendæ Apriles fuere, lib. 1.

Ouidius, cum Valeriana F. & Antiocho actore, seu villico suo refertur Paulo IC. Pand. 32. de legatis & fideicommissis l. 95.

OVINII.

¶ Ouinia lege sancitum est, vt Censores ex omni ordine optimum quenq; curiatim in Senatum legerent. Quo factum est, vt qui præterirí essent, & loco moti, haberẽtur ignominiosi. Nam antea præteriti Senatores in opprobrio non erant, cum vt ante Reges sibi legebant sublegebantque, quos in consilio publico haberent, ita post exactos eos Consules quoq; & Trib. mil. consulari potestate coniunctissimos sibi quosq; Patriciorum & deinde plebeiorũ legebant. Fragmentum Sex. Pompeii pag. 56. & Pauli epitome lib. 14.

Q. Ouinius, quod lanificio textrinæq; reginæ Cleopatræ Senator P.R. præesse non erubuisset, ab Augusto Cæs. punitus est. Orosius 6. cap. 19. Eutrop. 7.

Ouinio rescribunt Seuerus & Antoninus 8. Cod. tit. 51.

¶ Ouinius Camillus, Senator antiquæ familiæ sub Alex. Imp. qui rebellionẽ moliẽti nõ modo pepercit, sed gratias insuper egit, quod curam reipub. quæ recusantibus bonis imponeretur, sponte reciperet. Hæc & plura de Alexandri erga Ouinium humanitate Lampridius.

¶ L. Ouinius L. F. Rusticus Cornelianus, Consul desig. (quem tamen honorem morte præuẽtus, vt colligi datur, non iniit) refertur vna cũ filia Rustica Ouinia Corneliana, in memoriis antiquis Hispaniæ Tarraconensis pag. 14.

¶ Ouinius Paternus, Consul & collega Claudii II. an. V.C. M. XXI. & iterum cum Probo anno 10. post. præf. item vrbi sub eodem.

Ouinius Pacatianus, præfectus vrb. sub Tacito & Probo.

¶ Ouinius Gallicanus, præfectus vrb. sub Constantino, & Consul sub eodem anno V. C. M. LXIX.

Ouinius, Vatinii libertus, roganti Ciceroni de valetudine patroni, recte ne omnia? cum respondisset, Recte: tum Cicero, ergo mortuus, inquit. Quintilianus 6. cap. 4.

P.

PACATÆ rescribit Alexander A. 8. Cod. tit. 28.

¶ PACATIANO Antoninus A. 7. Cod. tit. 52.

PACCII.

Paccius Orphitus, honore primi pili perfunctus, præsidiorum curam accepit a Corbulone in Syria. Tacitus 13. & 15.

¶ Paccius Africanus, proturbatus a Senatu post interitum Vitellii, tanquã Neroni Scribonianos fratres, concordia opibusq; insignes, ad exitiũ monstrasset, eam inuidiam, cõuersus in Vibium Crispum, cuius interrogationib. fatigabatur, miscẽdo quæ defendere nequibat, societate culpæ declinauit. Cornelius Tacitus lib. 20.

Paccius, diues & orbus, citatur Iuuenali Satyra 12.

¶ *A. Paccio Rufo Aed. Q. II. vir Scirtus Aug. lib. sodali suo F. homini sanctissimo.* Hæc inscriptio extat in museo Io. Francisci Caraffæ, citante Fabricio in castigat. Terent.

Pacciæ Cæsiæ lib. benemerit. Paccia Floria. Hæc inscriptio extat Iaderæ Inscr. ant. pag. 262.

¶ Paccio Rogatiano epistolam scriptam a Q. Cæcilio Candido subiicit Scæuola Pand. 16. tit. depositi vel cõtra. In quibusdã tamen libris legitur Pacatius Rogatianus.

¶ PACCIANVS, a Sylla in Africam missus contra Sertorium, ad liberandũ obsidione Ascalium, a Sertorio victus & occisus est. Plutar. in Sertorio, apud quem tamen legitur Παππιανὸς, sed opinor mendose.

C. Paccianus, captiuus ex M. Crassi exercitu, quod ipsi Crasso persimilis foret, a Parthis sub persona Crassi, velut Rom. Imperator, irrisus est. Plutar. in Crasso.

¶ PACI-

¶ Pacidii fratres, Pompeianarum partium, in Africa sub Scipione militarunt, quorum alter in eo bello apud Tegeam perit. Hirtius comm. 5.

PACONII.

T. Paconius, Eques Rom. citatur Ciceroni pro Milone.

Paconius quidam, vt imperitior in magnis ponderibus transferendis, notatur a Vitruuio lib. 10. cap. 6.

¶ Paconius Agrippinus, cuius pater M. Paconius, vt Tacitus lib. 3. Suetonius in Tiberio, innocens eiusdem Tiberii sæuitia conciderat, sub Nerone, vt paterni in principes odii hæres, & Thraseæ familiaris, Italia pellitur. Tacitus 16. apud quem etiam Ragonius appellatur. ¶ De eodem Arrianus lib. 1. de Epicteti disputationibus, item Stobæus, quem locum ascribere placuit: *Agrippinus*, inquit, *ob hoc laude dignus est, quod cum vir esset præstantissimus, nunquam ipse sese laudauit: sed & cum ab alio laudabatur, erubescebat. Is vir talis erat, vt semper aduersæ res, quæ ipsi accidissent, laudationem conscriberet* &c.

Paconio rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 37.

Paconius quidam, a Cypriano pro fratre agnoscitur epist. 11.

¶ Pactvleivs Magnus, vir Consularis, occisus sub Commodo, teste Lampridio. Filiam habuit Pactuleiam Magnam, vt liquet ex Pand. 28. de hæred. instituen. 92.

Pactuleius Androsthenes, haud dubie libertus Magni, citatur ibidem.

¶ Pactvmeio rescribunt Valerian. & Gall. AA. & Val. Cæs 2. Cod. de pactis.

Pactumeiæ AA. & CC. 4. Cod. de conditione indebiti.

PACVVII.

M. Pacvvivs, poeta Tragicus, natus sorore Q. Ennii, floruit Romæ Scipionis Æmiliani temporibus, vbi & picturam exercuit, & fabulas docuit. Plinius pinxisse ædem Herculis in foro Boario tradit lib. 35. cap. 4. Fabulæ eius citantur multæ apud Nonium Marcellum, Sex. Pompeium & Petrum Crinitũ; nam Macrobius Medeæ tantum meminit. Decessit nonagenarius, cum Tarentum se recepisset, vt scribit Eusebius. Ipse sibi epitaphium condidit singularis verecundiæ & modestiæ. Id extat apud Gellium. Laudatur Pacuuius ab ingenio & doctrina, a dicendi genere, a grauitate sententiarum, verborum pondere & auctoritate personarum, M. Varroni, Ciceroni, Horatio Poetæ & Quintiliano lib. 10. Fragmenta eius, e bonis auctorib. a Roberto Stephano excerpta, vulgauit Henricus Strephanus.

M. & Q. Pacuuii, fratres, subscripserunt in M. Æmilium Scaurum, defendente illum Cicerone. Ascon. Pedianus.

¶ Sex. Pacuuius Taurus, Ædilis pl. memoratur a Plinio lib. 34. cap. 5.

Sex. Pacuuius Taurus, cum munus ab Augusto peteret, diceretque, rumore spartum, pecuniam haud paruam ipsi a Cæsare datam; *Sed tu*, inquit Cæsar, *noli credere*. Idem Tribunus pl. tulit ad populum, vt mensis Sextilis Augustus vocaretur, estque eo nomine plebiscitum factum, vt scribit Macrobius 1. cap. 11. Factum eius in adulando Augusto, dum illi diuinos honores tribuens sacrificat, & simul illum cum filio dicit hæredem ex æquo se relinquere, non quod quicquam haberet, sed quod accipere vellet, pete ex Dionis lib. 53.

¶ Pacuuius Labeo, ad quem scripta epistola Asinii Capitonis citatur apud A. Gellium in fine lib. 5.

Pacuuius, legatus Cn. Semii in Syria, mortuo Germanico sub Tiberio. De hoc arbitror loqui Senecam: *Pacuuius, qui Syriam vsu suam fecit, cum vino & illis funereis epulis se sepelisset, quasi sibi parentauerit, sic in cubiculum ferebatur a cœna, vt inter* planctus exoletorum hoc ad symphoniam caneretur: Bacchus Bacchus, nullo non se die extulit. Locus est epistola 12.

¶ Pacuuius Hister, vir improbus & libidinosus, notatur Iuuenali Satyra 2. & 12. vt auarus captator.

¶ Pacuuius Clemens IC. cuius meminit Pomponius Pand. 40. de statu liberis.

Pacuuiæ Licinianæ rescripsit D. Pius Pand. 36. vt in posl. leg. seu fideicom. &c.

Pacuuius Fronto, memoratur in antiquis inscript. pag. 341.

¶ Palfvrivs Sura, causidicus & Orator, quod Vitellianus esset, a Domitiano Senatu motus est.

PALLADII.

Palladius, Consul anno vrbis conditæ M. CLXIX. Theodosii iunioris in septimo Consulatu collega Præfectus vrbis sub eodem principe, deinde Præfectus præt. sub Martiano & Valentiniano.

Palladio reſcribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Palladius, curſor velociſſimus, de quo eſt apophthegma, lariſſimã Romanorum rempubl. per illum modicam & paruam reddi. Hiſt. Trip. 11. cap. 5.

Palladius, Palladii F. Sophiſta, natus ſub Conſtantino Imp. ſcripſit de Romanorum feſtis, item diſputationes & orationes diuerſas. Suidas.

Palladius, diſcipulus Euagoræ, ſcripſit vitas Monachorum. Hiſt. Tri part. 8. cap. 1.

¶ Palmarius, Conſul, cum vxore & liberis memoratur inter ſanctos. Paſſus eſt ſub Alexandro Imp. 6. Idus Maii.

¶ PAMMACHIVS, *Paulinæ, Paulæ* F. maritus, vxore mortua, Monachi propoſitum ſuſcepit, iuuenis doctus & nobilis, vtpote pronepos Conſulum, & Furiani germinis decus. Hieronymus.

Pammachio, viro Senatorio, Præfecto in parte Numidiæ, ſcribit D. Auguſtinus.

¶ PAMPHILO reſcribitur ab AA. & CC. 4. Cod. de condictione indebiti.

¶ PAMPREPIVS, heroici carminis *Poeta* temporibus Zenonis Imp. De hoc multa Suidas.

¶ PANCRATIVS, *Præfectus* vrbis ſub Valentiniano

Pancratius, Sophiſta, de quo Suidas.

¶ PANHELLENIO, Conſulari Libyæ, reſcribitur a Gratiano, Valentin. & Theod. 10. Cod. tit. 11.

¶ M. PANSIVS, cum D. *Panſio* F. & vxore Iulia Decimina, & eiusdem nominis filia, refertur Inſcript. ant. pag. 503.

¶ PANTHAGATHVS, refertur inter Conſulares ſub Valentiniano III.

¶ PANTHERA, familiaris C. Antonii, Ciceronis collegæ. Q. fr. in de petendo Conſulatu.

PAPII.

Papius, legem tulit de iis, qui ciuitatem vſurparent, cum ciues non eſſent, qua lege damnatus eſt pater M. *Perpennæ* eius, qui an. V. C. DCXXIII. Conſul fuit. Meminit eius legis Cicero in Corneliana, & Valerius lib. 3. cap. 4.

C. *Papius* Trib. pl. an. V. C. DCLXXXIX. biennio antequã Cicero Conſulatu fungeretur, legẽ tulit, ne quis peregrinus in vrbe eſſet. De hoc loquitur Cic. off. 3. & in orat. pro Archia, & in prima contra Rullum. Sic emendationum 1. Carolus Sigonius.

C. *Papius* C. F. qui & T. Annius Milo, Ciceroni amiciſſimus, dictus eſt in Annüs.

¶ C. *Papius* Mutilus, dux in bello ſociali contra Romanos. Appianus 1.

M. *Papius* Mutilus, Conſul ſuffectus cũ Q. *Poppæo* Secundo an. V. C. DCCLXI. circa extrema tempora principatus Auguſti, qui in illorum magiſtratu legem tulit, quæ ab ipſis lex *Papia Poppæa* dicta eſt, incitandis cœlibum pœnis, & augendo ærario. Tacitus lib. 3. & Dion 56. quitamen eo in loco modice mendoſus eſt, *Publium*, qui *Poppæus* eſt, vocans.

¶ *Papius* Fauſtus, occiſus a Seuero Imp. Spartianus.

L. *Papius* L. F. L. N. *Pollio*, refertur in vetuſta & eleganti inſcriptione pag. 105.

Papiæ reſcribitur ab Alexandro Imp. 4. Cod. tit. 55.

Papio ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 35.

PAPINII.

Sex. *Papinius* Allenius, nouiſſimis Auguſti temporibus primus in Italiam attulit uberes & zizipha mala, ſed hæc ex Syria, illa ex Africa, teſte Plinio lib. 15. cap. 14. quem Conſulem ſe vidiſſe ſcribit. Fuit autem Conſul ſub Tiberio anno vrbis cond. DCCLXXXVIII. De hoc extat inſcriptio *Patuii* in monaſterio S. Iuſtinæ: *Sex. Papinio Q. F. Allenio Trib. mil. Q. leg. Tib. Cæſaris Aug. Tr. pl. pr. leg. Tib. Cæs. Aug. Propr. Cos. XV. vir. Sacr. fac.* DD. Inſcript. ant. pag. 336.

¶ Sex. *Papinio* Iſtro L. *Pediano* Coſſ. bubo Capitolii ſellam intrauit: propter quod eo anno vrbs luſtrata eſt. *Plinius* 10. cap. 12.

Sex. *Papinius*, Conſularis viri F. vna cum multis Equitibus Rom. & Senatoribus a C. Cæſare flagellis cæſus eſt, vt habet Seneca de ira lib. 3. Fors hic fuit præfectus ille ſtipatorum corporis ipſius, cuius meminit Ioſeph. lib. 19. cap. 1.

¶ STATIVS *PAPINIVS*, *Poeta*, *Papinio* patre, & ipſo *Poeta*, matre Agillina prognatus, Domitiano Imp. gratiſſimus fuit. *Plura* de illo Crinitus & Gyraldus.

¶ PAPINIANVS IC. Serbidium Scæuolam audiuit, ad id faſtigii in ea profeſſione euectus, vt iuris aſylum, & doctrinæ legalis theſaurus appellatus ſit. Seuerus princeps, quod ſummopere virum probaret, *Præfectum* præt. fecit, eique moriens liberos ſuos commendauit. Interemptus eſt ab Antonino Caracalla, quod parricidiũ ipſius

ipsius excusare nollet. Periit cum patre filius quoq;, qui Quęstor ante triduum opulentum munus ediderat, vt scribit Lampridius. Libros reliquit quæstionum 37. responsionum 19. Definitionum 2. lib. singulares de adulteriis & ἐπιτομὴν. Romæ de ipso in vrna argentea hæc inscriptio inuēta est: *Aemilio Paulo Papiniano Præf. prat. Iurisconsulto, qui vixit annis* XXXVI. *dies* X. M. 3. *Papinianus Hostilius, Eugenia Gracilii, turba to ordine in senio heu parentes fecerunt filio optimo.* Inscripi. ant. pag. 238. ¶ Fragmento responsorum eius, quod debemus Iac. Cuiacio, dicitur Papianus.

Papiniano rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 56.

PAPYRII.

Papyrii erant Patricii minorum gentium, primum Papysii dicti, vt docet Cicero Epistolarum 9. Nomen per i Latinum scribendum censet Manutius. ¶ De prouerbio, Vapula Papyria, in eos, quorum minæ contemnuntur, Fragment. Sex. Pompeii pag. 194.

C. Papyrius, citatur Dionysio vt Pontifex, qui pulsis Regib. sacra omnia instaurarit, lib. 3. Pedianus M. Papyrium vocat, Liuius libro 3. Q. Furium, alii Sextum, alii Manium.

Sex. Papyrius, Iurisperitus, leges regias in vnum collegit, quod inde ius Papyrianū vocatum est. Vixit sub Tarquinio Superbo. *Pomponius Pand. de orig. iuris.* Rutilius cum sequente eundem facit.

Manius *Papyrius*, primus post exactos reges rex sacrificulus creatus est, vir ex *Patriciis* quietis studiosus. Dionysius initio 5.

311. & 325. ¶ L. Papyrius Mugillanus, bis Consul, & Censor eo anno, quo primū is magistratus institutus est, V. C. CCCXII. Fuit & Trib. militū Consulari potestate an. CCCXXXIII. Interrex *Patres* & Tribunos pleb. obiurgans, quod domi seditiones agitarent, periclitante foris republica, contentiones eorum ordinum & certamina discussit. Vide Liuium lib. 4.

¶ Mugillani populi citātur Dionysio lib. 8. pagina 375.

337. & 339. M. *Papyrius* Mugillanus, fors fr. aut F. Trib. mil. Consul. potest. bis fuit, & Consul ann. CCCXLIIII. In Liuio non Mugillani, sed Atratini cognomen est, sed mendose, vt arbitror.

¶ M. *Papyrius* Crassus, Consul an. V. C. CCCXIIII. cū ludi a x. viris, per secessionē plebis a *Patrib.* ex S. C. voti facti sunt. Liuius 4.

L. *Papyrius* Crassus, M. fortasse fr. Consul anno V. C. CCCXIX. & iterum CCCXXV.

M. *Papyrius* Crassus, vrbe a Gallis capta, cuidam ex barbaris, barbam suam permulcenti, scipionem eburneum in caput illisit, qua ex re mota ira, cædis ab illo initium factum est. Liuius 5. Valerius hunc non *Papyrium* sed Attilium vocat. 365.

C. *Papyrius* Crassus, Tribunus mil. Consulari potest. quo anno M. Manlius e saxo Tarpeio deiectus est. anno videlicet V. C. CCCLXXI.

L. *Papyrius* Crassus, Trib. mil. Consulari potestate, an. V. C. CCCLXXXVI.

M. *Papyrius* Crassus, vnus ex v. viris mensatiis qui ob rem foenebrē creati sunt, anno vrbis cond. CCCCIII. Idem postea Dictator anno CCCCXX. ob famam belli Gallici dictus est. Liuius 8.

L. *Papyrius* Crassus, primus *Papysius* vocari desitus. Cicero epistolarum 9. *Prætor* fuit ann. V. C. CCCCXV. Dictator eodem tempore a Consule Manlio salutatus, ob Antiates, qui in agrū Hostiensem, Ardeatem, Solonium excursiones fecerant, ipse M. equitū L. *Papyrium* Cursorē dixit. Nihil tamē ab eo memorabile gestū est, cum aliquot menses statiua in agro Antiati habuisset. Consul an. V. C. CCCCXIX. Ausones & Sidicinos prælio fudit. Iterum Cos. ann. CCCCXXII. contra *Priuernates* bellū gessit. Demum ipse vel sane F. Mag. equ. dictus a L. *Papyrio* Cursore Dictatore an. CCCCXXX. cum ille Q. Fabium remouisset.

Sp. & L. *Papyrii*, Tribuni mil. Cons. potest. anno V. C. CCCLXXII. Sp. etiam iterum anno CCCLXXV. Etsi in Liuio *P.* prænomen est.

¶ L. Papyrius Cursor, Trib. mil. Cons. potestate anno V. C. CCCLXVIII. & iterum biennio post. Liuius 6. Hic autē pater fuit, qui Censor, mortuo collega C. Iulio, ne magistratu abiret, M. Cornelium Maluginensem subrogauit, quod postea religioni fuit, eo lustro vrbe a Gallis capta. Liuius 5.

L. PAPYRIVS CVRSOR, superioris, vt opinor, F. M. equitum fuit Dictatori L. *Papyrio* Crasso, ann. V. C. CCCCXV. Inde Consulatus quinque, Dictaturas 2. gessit. Q. Fabium M. Equitum, quod contra imperium in hostem pugnasset, pene securi percussit. Ter Samnites vicit, ter de iisdem triumphauit; vir animi vigore & corporis viribus excellens, cibi vinig; capacissimus,

præcipua pedum pernicitate, autoritatis in imperio tam apud socios, quam apud ciues ingentis. Prætorem Prænestinum, qui per timorem segnius ex subsidiis suos duxerat in primam aciem, cum ad se vocari iussisset, Age, inquit, lictor, secures expedi. Ad quam vocem exanimato Prætore, incommodam ambulantibus radicem excindi iussit, perfusumque vltimi supplicii metu Prætorem multa dicta dimisit. Liuius 8. & 9. Plinius de viris illustribus

L. Papyrius Cursor F. Consul an. V. C. CCCCLX. Samnites inclyta pugna vicit, victoriamq; de iis quantam nemo ad eam diem præter patrem retulit. Triumphauit in magistratu. Proximo anno Prætor, & interiectis 20. annis iterum Consul, eundem collegã habuit, quem in priori Consulatu, Sp. Caruilium Maximum.

Sp. Papyrius, L. huius ex fratre nepos, armillis aureisq; coronis ab eodẽ imperatore donatus est, ob nauatam strenue & in prælio, & in nocte, qua fugam hostibus infestam fecit, operam. Liuius in fine 10.

¶ L. Papyrius Masso, Ædilitius, a quo Massones. Cicero epistol. lib. 9.

C. Papyrius Masso C. F. Pontifex obiit anno belli Pun. secundi 6. V. C. DXLI. Consul fuit ann. DXXIII. Liuius 5. Primus in Albano monte de Corsis triumphauit. Valerius 3. capite 6. Plinius decimiquinti capite 23.

Papyria, eius, qui in Albano monte triumphauit F. nupsit Æmilio Paulo, Africani mater, repudiata tamen a marito.

C. Papyrius Masso, Decemuir sacrorum.

L. Papyrius Masso, Prætor ann. V. C. DLXXVIII. vrbanam prouinciam tenuit. Liuis Decadis 5. libro 1. Fortassis hic est, quem Masurius scripsit, secundo hærede lege agente, bonorum possessionem contra eum dedisse, cum mater partum se 13. mensibus tulisse, diceret, quoniam nullum certum tempus pariendi statutum ei videretur. Plinius 7. cap. 5. Gellius tertii capite 16.

¶ Papyrius, Prætextatus puer, matrem, curiæ secreta violentius percontantem, festiuo commento eluſit. Vide A. Gellium 1. cap. 23. & Macrob. 1.

L. Papyrius, fœnerator, cum C. Publium, quem obæs alienum paternum, nexum habebat, renuentem stuprum verberibus afficeret, iuuenis in publicum se proripiens, quiritatione tumultum exciuit, effecitque, vti Consules ad populum ferrent, ne quis in posterum ob creditam pecuniam necteretur. Liuius 8.

¶ C. Papyrius Balbus, consul anno vrbis cond. DCXXXIIII.

Sex. Papyrius I. C. auditor Q. Mutii. Pan. de origine viris.

Q. Papyrius, Tribunus pl. legem tulit, quæ vetat, iniussu populi ædes, terram, aram consecrare. Cicero pro domo sua ad Pontifices.

L. Papyrius Eques Rom. Cicero in Verrinis.

M. Papyrius, quem lucem patriciæ dignitatis vocat Portius Latro in declamatione contra Catilinam, cæsus est a P. Clodio in via Appia. Cicero pro Milone. Opinor hunc eundem esse, quem in oratione pro domo sua Sex. Clodii fratrem vocat.

¶ P. Pætus (forte Papyrius) in Consulatus petitione accusatus a L. Torquato, eo honore excidit. Dion libro 36.

L. Papyrius Pætus, vir doctus & bonus, Ciceronis amans, ad quem extant epistolæ Ciceronis lib. 9.

¶ Papyrius Fabianus, Philosophus, scripsit libros ciuilium. Citatur a Plinio 36. capite decimoquinto, vt naturæ rerum peritissimus & qui ipsa marmora in lapidicinis crescere dixerit. Genus eius dicendi commendat Seneca epistola 101. qui se illum audisse scribit, & inter sui temporis declamatores enumerat. Præceptores habuit Arellium Fuscum & Blandum Rhetorem. Plura de hoc idem Seneca proœmio lib. 2.

Papyrius Fronto IC. 4. responsionum libros reliquit. Citatur Martiano Pan. 1 5. de peculio l. 40. & iterum lib. 30. de legatis & fideicommiss. l. III.

PAPYRII plebeii.

C. Papyrius Turdus, Tribunus pl. ann. V. C. DLXXVII. M. Iunio M. Manlio Volsone Coss. Liuius Dec. 5. lib. 1.

¶ C. Papyrius Carbo, Prætor an. V. C. DLXXXVI. Sardiniam prouinciam sorte obtinuit. Liuius Decad. 5. lib. 4. Præterea inter peregrinos & ciues ius dixit: nam ea quoque sors illi cessit. Liuius ibidem.

C. PAPYRIVS CARBO, Orator & Trib. pl. seditiosus, P. Africano vim attulisse

liſſe exiſtimatus eſt. Conſulatum geſſit cum C. Cæcilio Metello ann. V. C. DCXLI. De hoc Cic. in Bruto: *Vtinã in Tib. Graccho Caioq; Carbone talis mens ad rempub. bene gerendam fuiſſet, quale ingenium ad bene dicendum fuit. Profectò nemo his viris gloria præſtitiſſet. Sed eorum alter &c. alter (Carbo) propter perpetuam in populari ratione leuitatem morte voluntaria ſe a ſeueritate iudicum vindicauit. Sed fuit vterque ſummus orator, atq; hoc memoria patrum teſte dicimus. Nam & Carbonis & Gracchi habemus orationes nondum ſatis ſplendidas verbis, ſed acutas prudẽtiaque pleniſſimas &c. Carbo quoad vita ſuppeditauit, eſt in multis iudicijs cauſiſq; cognitus. Hunc qui audiuerant prudentes homines, in quibus familiaris noſter L. Gellius, qui ſe illis contubernalẽ in Conſulatu fuiſſe narrabat, canorum oratorem, & volubilem, & ſatis acrem, atq; eundem & vehementẽ & valde dulcem & perfacetum fuiſſe dicebat. Addebat induſtriũ etiam, & diligentem, & in exercitationibus, commentationibusque multum operæ ſolitũ eſſe ponere. Hic optimus illis temporib. patronus eſt habitus, eoq; forum tenente, plura fieri iudicia cæperunt &c.* Hæc ille. Porro in epiſtolis, accuſante L. Craſſo, cantharides illũ ſumpſiſſe ſcribit. Plin. lib. 7. cum dentib. eundẽ natũ refert. De eodẽ Val. lib. 6. ca. 2. & 5. Liuius lib. 59. & 63. Eſt enim ille ipſe, qui cum exercitu a Cimbris fuſus eſt.

P. & M. Papyrii Carbones, Oratoris fratres fuere, ex quibus P. accuſante Flacco, condemnatus, M. fugit ex Sicilia. Cicero in epiſt. ad Pætum.

C. Papyrius Carbo, illius eloquentiſſimi viri F. orator non ſatis acutus, ſed tamen orator numeratus. Erat in verbis grauitas, & facile dicebat, & auctoritatem naturalem quandam habebat oratio. Hæc Cicero in Bruto. Huius Carbonis, vt obſeruantis accuſatorem patris, L. Craſſum, meminit Valerius 3. cap. 7.

CN. CARBO, ter Conſul, dux Marianarum partium, cæſus eſt Lilybæi a Pompeio Magno. De hoc Valerius lib. 6. cap. 2. lib. 9. cap. 13. Liuius 89. Patrem eius accuſatum a M. Antonio, & ſutorio atramẽto abſolutum, commemorat Cicero in epiſtolis ad Pætum.

C. Carbo, huius fr. diſciplinam militarem, per bella ciuilia collapſam, in priſtinũ gradum reuocare volens, ab exercitu ſuo cæſus eſt. Valerius 9. cap. 7.

Cn. Carbo, vir bonus & Prætorius, cæſus eſt in diſſenſione ciuili a L. Damaſippo Prætore. Vide Paterculum & Valerium 9. cap. 2. qui cognomento hunc Arumam vocat. Cicero in epiſtolis neminem Carbonum præter hunc vnum ciuem e repub. fuiſſe, ſcribit.

Cn. Carbo, & eius frater ſcurra, diuerſi a ſuperioribus, quos Cicero ſe cognouiſſe ſcribit ad Pætum.

Carbo, Rubriæ F. Ciceronis amicus. meminit illius ibidem.

C. Carbo C. F. Tribunus pleb. in concione his verbis vſus, cum ipſe Cicero ſtaret: *O M. Druſe, patrem appello. Tu dicere ſolebas, ſacram eſſe remp. quicunq; eam violauiſſent, ab omnibus eſſe ei poenas perſolutas. Dictum patris ſapiens, temeritas filii comprobauit.* Quam compoſitionis concinnitatem, ingentem concionis clamorem ſecutum eſſe, idem Cicero tradit. Locus eſt in Oratore perfecto. Meminit eius Dion lib 36. & licet præter Tribunatum plebis alium honorem nullum geſſerit, tamen quod M. Cottam accuſaſſet, Conſularibus honoribus exornatum ait. Addit mox vt a Cottæ filio eiuſdem criminis reus actus damnatusque ſit. *Longe enim*, inquit, *procliuius eſt, alios reprehẽdere, quam ſibi ipſi moderari: facilimeq; fit, vt quarum rerum cauſa homines pœna dignos alios iudicant, has ipſi eaſdem admittant &c.*

¶ *C. Papyrius Ceſtus Vergiliæ Optatæ vxori ſuæ benemerenti de ſe. Vixit annos 42.* Hæc inſcriptio extat Romæ iuxta ædem D. Ioannis Baptiſtæ in domo quadam. Inſcript. ant. pag. 208. & apud Politianum miſcellaneorum capite 77.

¶ Papyrius Iuſtus, citatur Pand. de ſeruitutibus vrb. præd. l. 13. ſcripſit Conſtitutionum libros 20.

¶ L. Papyrius Fregellanus, Tiberii Gracchi ætate diſertiſſimus habitus ex Latio. Eius oratio eſt pro Fregellanis coloniſque Latinis habita in Senatu. Cicero in Bruto.

¶ *P. Papyrius P. F. Paſtor Augur II. vir præf. fabr. præf. Neronis Cæſaris &c. ſibi & F. Cn. Papyrio Fuſco fratri Cn. Papyrio curatori filio, Cn. Papyrio Fuſco filio Pontif.* Hæc inſcriptio extat Brixiæ in S. Georgii ad caſtellum. Inſcript. ant. pag. 67.

Papyria Ptima viua poſuit ſibi. Ibidem pag. 360.

¶ Papyrius Dionyſius, præf. annonæ ſub Commodo, a quo & occiſus eſt. Dion.

¶ Papyriano scribit Martialis in fine 8. Papyriano alii rescribitur a Gord. A. 6. Cod. tit. 42.

Papyrianus, qui scripsit de orthographia, citatur a Prisciano lib. 1.

Papyrianus, Martyr, cæsus in Africa persecutione Vandalica. Victor Africanus.

¶ Parallvs, cæsus a Commodo Imp. ob coniurationem. Lampridius.

Parallius, Senator sub Honorio, accusatus a patre, per principem absolutus est. Symmachus in epistolis.

¶ P. Parcarvs, refertur Inscript. ant. pag. 254.

¶ Parthenivs, percussor Domitiani, iugulatus a militibus, genitalib. ante demptis, & in os coniectis. Aur. Victor.

Parthenius, Poeta captus a Cinna, cum Romani Mithradatem debellarunt. Vide Suidam.

Partheni hanc, bene habeas, quime salutas cum Sofia filia mea. Hæc inscriptio legitur in lapide Pisis, teste Victorio in epistolas Ciceronis libri 8. famil.

¶ Pascasivs, Proconsul Siciliæ, sub quo martyrio coronata est Lucia virgo. Qui regressus in vrbem, accusantibus Siculis, quod prouinciam deprædatus esset, capitali sententia a Senatu damnatus est, imperante Diocletiano.

Pascentivs, Arrianus, victus ab Augustino. Possidonius in eius vita.

¶ Pasiphilo rescribitur ab Arcadio & Honorio principibus. 8. Cod. tit. 4.

PASSIENI.

L. Passienus Rufus, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCLVI. triumphalia ornamenta in Africa meruit, autore Paterculo. Hunc, opinor, Seneca virum eloquentissimum, & sui temporis primum Oratorem vocat. Similiter Eusebius insignem fuisse declamatorem scribit.

L. Passienus Rufus F. ob fraudem hæreditatis suæ necatur sub Caligula. Author idem Eusebius.

¶ Passenvs Crispvs, primum maritus Domitiæ, cuius pecuniariam litem aduersus fratrē Ænobarbum defendit, vt est apud Quintilianum lib. 6. cap. 2. deinde Agrippinæ matrimonio, & Nerone priuigno clarior, inter primarios ciues emicuit, bis Consul, & Orator insignis. Eius est scitum illud in C. Cæsarem: *neq; meliorē vnquam seruum, neq; deteriorem dominū fuisse.* Vide Tacitum & Senecam. Plinius scribit, arborem mori eximiam sic adamasse, vt non modo osculari complectique, verum etiam cubare sub illa, vinumq; illi affundere solitus sit, lib. 16. cap. 24.

¶ Passienus Paulus, Eques Rom. municeps Propertii, quem & inter maiores suos numerabat, elegiarum scriptor fuit. Recitanti aliquando, præsente Iaboleno Prisco IC. hoc initio: Prisce iubes? Ego vero, inquit ille, non iubeo, magno omnium risu subsecuto, vt habet Plinius epist. 6. Laudatur effuse ab eodē Plinio lib. 9. ad Seuerū.

¶ Paternvs, disertissimus vir apud Martialem.

Paternus, declamator, citatur Senecæ Controuersiarum 10. in præfat.

Paternus quidā, quod contra tyrannos declamasset, occisus a Domitiano. Dion.

Paternus, diligentissimus iuris militaris assertor. Vegetius lib. 1.

Paterno scribit Plinius. Fors est M. Attinius Paternus, qui floruit sub Traiano.

Paterno rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 75.

Paterno ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 38.

Paternæ ab iisdem 9. Cod. tit. 42.

Paternus, Consul ann. V. C. MCXCVI. Scribit & Paterno D. Ambrosius, sed tempore nonnullo priori, epistolarum 8.

¶ T. Patina, familiaris P. Clodii. Cicero pro Milone.

¶ Patiscvs, patrata cæde Cæsaris percussorib. se coniunxit, in Capitolium euntibus. Appianus 2. Meminit eius Cicero epistolarum 12.

¶ Patricenst rescribitur ab Alex. A. 4. Cod. tit. 57.

¶ Patricto ab eodem 4. Cod. tit. 50.

Patricius, Consul anno V. C. MCCXII. cæsus ab Anthemio principe ob affectatum imperium.

Patricius alius, Cons. an. V. C. MCCLIIII. sub Anastasio Aug.

Patricius, floruit sub Iouiniano Imp. qui ex apparentium aut consequentium signorū cōiectura accuratus censor fuit. Suidas.

Patricius, Rhetor, ad quem scripsit Boethius cōmentaria sua in Topica Ciceronis.

Patricius, pater D. Augustini, homo iracundus. Confessionum 9.

¶ Patrocio rescribitur a Constantino. 5. Cod. tit. 15.

Patrocliæ ab AA. & CC. 6. Codicis, titulo 23.

¶ Patro-

¶ PATRONIÆ ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 26.

Patroniæ alii ab Antonino A. 8. Cod. titulo 45.

¶ PATROPHILO a Valeriano & Gall. AA. 9. Cod. tit. 45.

¶ Q. PATVLCIVS, accusauit Milonem de vi. Asconius Pedian. Patulciani nominis meminit Cicero ad Atticum pag. 551.

¶ Q. PATVLEIVS, Eques Rom. diues sub Tiberio, cui hæres fuit M. Seruilius. Tacitus 2.

PAVLL

Paulus, vir Prætorius sub Tiberio, quomodo seruatus sit opera & fide serui sui, memorat Seneca de beneficiis 3.

Paulus, declamator, citatur Senecæ.

Paulo, viro Consulari, scribit Martialis lib. 19. non procul ab initio.

PAVLVS IC. Patauinus fuisse traditur. Floruit sub Antonino Caracalla, Heliogabalo & Alexandro, Papiniani discipulus & assessor, inde Prætor & Cos. & demum Præfectus Prætor. vnus ex consiliariis Alexãdri. Iabolenum etiam præceptorẽ suum vocat. Prætura & Consulatus sui meminit Pand. 40. de manumiss. vindict.

Paulus quidam refertur 4 Cod. tit. 38. vt cui rescripserint Valerianus & Gall. AA.

Paulus Callimachus cum Iuuentiana F. memoratur Pand. 32. l. 27.

Paulus, Cos. solus ann. V.C. MCCXLIX. sub Anastasio.

Paulus alius, itidem Cos. anno V. C. MCCLXVI.

Paulus Catena, improbissimus delator sub Constantio princ. apud Ammianum Marcellinum.

Paulus Concordiensis, centum annos habens, laudatur ab Hieronymo in epist.

Pauli alii reperiuntur apud Suidam.

PAVLÆ

Paula Busa, Canusina, genere & diuitiis clara, ex acie Cannensi profugos frumento, veste & viatico iuuit. Pro qua munificentia, bello confecto, honores ei a Senatu habiti sunt. Liuius 22.

Paula Valeria, eadem quæ & Polla.

PAVLA CORNELIA (ita enim appellatur Fulgoso) Hieronymo tantopere celebrata, Rogati & Blæsillæ F. nupta Iunio Toxotio, complures ei liberos peperit, Blæsillam videlicet, Paulinam, Eustochium, quæ & Iulia dicta est, Rufinam & Toxotium, cui ex Læta coniuge susceptæ filia est, & ipsa Paula appellata. Decessit in Bethlehem, cum ibi viginti annos in sancto proposito, Romæ quinque vixisset, 7. Cal. Februarii, Honorio & Aristæneto Coss. anno vitæ 56. M. 8. n. 20. Epitaphiũ eius scripsit Hieronymus ad Eustochium F. Sed & hoc de ipsa vulgatum, auctore eodem Hieronymo:

Scipio quam genuit, Paulifudere parentes,
Graccharũ soboles, Agamemnoniq; inclyta ples,
Hoc iacet in tumulo, Paulam dixere priores,
Eustochii genitrix, Romani prima Senatus,
Pauperiẽ Christi et Bethleemitica regna secuta.

Paulæ cuidam rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Paulæ Pontiæ fit mentio Inscript. ant. pag. 184.

PAVLINI.

Paulinus, vnus ex ducibus, seu Tribunis Vespasiani in bello Iudaico. Ioseph. lib. 3. cap. 14. Hegesippus 3. cap. 22.

Paulinus, Cos. an. V.C. MCCLI. sub Anastasio Imp. Hoc Paulino Cos. quem iuniorem appellari video, celebratum est concilium Aurelianense tertium, anno Childerici regis Francorum 26.

Paulinus Theodorus, Cos. anno V.C. MCCLXXXIX. collega Iustiniani principis, in quarto eius Consulatu. Fors hic est Theodorus, cui Senatori, & Consularis loci scribit Fulgentius Episcopus. Nisi malis accipere Manlium Theodorum, eiusdem ordinis & loci virum, quod temporum rationi magis est consentaneum.

Paulinus, Antiochenæ vrbis Episcopus tempore Hieronymi, cuius ille meminit in epistola ad Principiam virginem.

PAVLINÆ.

Paulina, Sentii Saturnini, Syriæ præsidis sub Augusto, coniunx, nobilis & prudens matrona, Romæ dolo sacerdotum in æde Isidis stuprum passa est, Idque circa initia principatus Tiberii. Iosephus ant. libro decimooctauo, capite quarto. Hegesippus 2. capite 4.

Paulinæ Violantillæ rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 19. An eadem sit, cui Rom. Senatoris coniungi ab iisdem rescribitur 5. Cod. tit. 4. incertum.

Paulinæ alii, quippe tempore priori, a Valeriano & Gall. AA. 5. Codicis titulo 17.

Paulina, Iunii Toxotii & Paulæ F. nupſit Pammachio, Conſulum pronepoti, & Furiani germinis decori. Hieronymus de ægrotatione Blæſillæ.

Paulina, Artemii Præfecti & Candidæ, martyrum, filia, cum matre lapidibus obtuta eſt ſub Diocletiano, vtraque Aureliæ ſepulta.

¶ Paxami & Apitii iura nominat Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum.

¶ Pectivs, ſub Auguſto floruit, ad quē extat apud Horatium Oda in Epod. 11.

PEDANII.

T. Pedanius, Centurio, ſingulari fortitudine præſtans; memoratur Liuio belli Pun. ſecundi anno 5. & Valerio Max. lib. 3. cap. 2.

Pedanius, legatus Auguſti apud Ioſeph.

Pedanius Secundus, præfectus vrbi ſub Nerone, a ſeruo ſuo interemtus eſt. Cornelius Tacitus 14.

Pedanius Coſta, in ratione Conſulatus omiſſus eſt a Vitellio, vt aduerſus Neronem auſus, & Virginii extimulator. Tacitus 1 8.

Pedanius, eques ſub T. Veſpaſiano in obſidione Hieroſol. militans, ludæis in fugam verſis, vnum ex hoſtibus fugientem rapuit, & quidē talo comprehenſum, cum ipſe currente equo tamen ſe ad terram demiſiſſet, eumque captiuum ad Cæſarem detulit. Ioſephus eius belli lib. 7. cap. 5. Hegeſippus 5. cap. 36.

PEDII.

Q. Pedivs, ſorore C. Iulii Cæſaris prognatus, Ædilitatem cum Cn. Planeio periuit, quemadmodū meminit Cicero in oratione pro Planeio, vbi & virum fortem illum vocat. In bello Gallico & ciuili legatus auunculi, eum deinde Proconſul Hiſpaniæ citeriori præfuiſſet, de ea triumphū duxit, Cæſare adhuc ſuperſtite, vtpote quartum iam Conſule. Hirtio vero & Panſa apud Mutinam cæſis, Conſul cum Octauiano conſobrino factus, legem tulit de habenda quæſtione in eos, quorum opera Cæſar occiſus eſſet, qua lege M. Brutus, C. Caſſius & D. Brutus abſentes damnati ſunt. Hæreditatis Cæſarianæ partē ſuam Octauiano conceſſit. Nec multo poſt in magiſtratu, dum ſub aduentum Triumuirorum ob cœptam proſcriptionem tumultuantem ciuitatem componere & ſedare conatur, labore & æſtu confectus, interiit. Autores horum ſecundum Ciceronem ſunt Cæſar, Paterculus, Appianus & Dion, præterea tabulæ Capitolinæ.

Q. Pedius, ſuperioris nepos, natura mutus, conſilio Meſſalæ Oratoris, ex cuius familia pueri aula erat, picturam didicit, inque ea arte magni profectus obiit. Plinius lib. 35. cap. 4.

¶ Pedius Blæſus, ſub Nerone Senatu motus eſt, accuſantibus Cyrenenſib. violatum ab eo theſaurum Æſculapii, delectumq; militarē precio & ambitione corruptum. Sub Othone tamen locus illi Senatorius reddituſ eſt. Tacitus 14. & 18.

Sex. Pedius IC. ſcripſit de ſtipulationib. & ad edictum libros 25 in quorum vltimo, teſte Paulo, notas non eſſe literas tradit. Citatur Vlpiano Pand. 39. de noui operis nunciatione, & alibi paſſim.

¶ L. Pedianvs, Conſ. cum Sex. Papinio Iſtro ſub Tiberio. Plinius 10. cap. 22.

C. Pedianvs C. L. Euchariſtus, refertur Inſcript. ant. pag. 147.

PEDVCEI.

Sex. Peduceus, Trib. pl. M. Acilio C. Catone Coſſ. criminatus eſt L. Metellum P. M. quod de inceſtu virginum Veſtalium male iudicaſſet, vna tantū Æmilia damnata, Martia & Licinia abſolutis. Aſconius Ped. Meminit huius rei Cicero quoque de natura Deorum 3.

Sex. Peduceus Sex. F. Prætor Siciliæ, Sacerdoti in ea prouincia ſucceſſit. Sub eo Cicero Quæſtor fuit, vt notum eſt ex Verrinis. Vir cum doctus, tum omnium optimus & iuſtiſſimus fuit. Cum enim nemo ſcirer, eum rogatum a C. Plotio, Equite Rom. ſplendido Nurſino, vltro ad mulierem venit, eique nihil opinanti, viri mandatum expoſuit, hæreditatemque reddidit. Cicero Finium 2. Laudat eundem Cicero in epiſtolis ad Atticum initio libri 10.

Sex. Peduceus Sex. F. Sex. N. quem ſuperior, vt ſcribit Cicero, reliquit effigiem & humanitatis & probitatis ſuæ, ſub Cæſare Prætor Sardiniam tenuit. Adhæſit poſtea C. Cæſari iuniori, teſte Appiano libro 5. Meminit huius Peducei Cornelius Nepos in vita Attici, vt amici & familiaris illius. Similiter Cicero vt ſui amici initio 10. ad Atticum.

T. Pedu-

T. Peduceus, cum pluribus aliis adfuit M. Scauro, proque eo iudicibus supplicauit. Ascon. Pedianus.

C. Peduceus, cæsus in prælio Mutinensi. C. Asinius epistolarum Ciceronis libro 10. Fors fuit Sexti frater.

Memoriæ clariss. foem. L. Peducea Iuliana morib. natal. ac pud. prisc is illustribusq; foem. comparandæ, quæ vixit annos XIII. D. XLVII. *cum marito. Fecit me.* V. D. XX. L. *Nouius Ver.* Hæc inscriptio extat apud Carolum Sigonium in de nominibus Romanorum, & Manutium in Orthographia.

¶ PEGASVS IC. successor in ea professione Proculi, floruit temporibus Flauiorum principum. Nam sub Vespasiano patre Consulatū gessit cum Pusione, estq; de illo nominatum SC. Pegasianum. Functus est & vrb. præfectura sub Domitiano, vt testatur Iuuenal. Sat. 4. Citatur Pegasus Vlpiano Pand. 24. de donationibus.

¶ PENTHELIO rescribitur a Gordiano Imp. 4. Cod. tit. 58.

¶ PERCENNIORVM meminit Cicero in Verrinis lib. 6.

¶ PERO, famosis versib. impetiuit Virgilium.

PERPENNÆ, separatim positi.

Perpennam dici volunt Grammatici, qui lardo deditus sit, qua voce, teste Manutio, caro falsa intelligitur. Idem etiam Perperna scribendum docet.

M. Perpenna, legatus P. R. cum L. Petilio collega, a Genthio rege in vincula coniectus est. Verum rege mox per L. Aniciū capto, splendori suo restitutus, regis vxorē, liberos & fratrem cōprehensos ad Aniciū in castra adduxit. Liu. 44. De hoc intelligo illud patientiæ exemplū, quod est apud Valerium 3. cap. 3. etsi perperam ibi pro Perpenna Pompeius legitur.

¶ M. PERPENNA NEPOS, Cons. an. V. C. DCXXIIII. victum Aristonicū in deditionē accepit, ipse mox apud Pergamū obiit. Sic Strabo & Velleius Pater. De eodē bello Iustin. lib. 36. Flor. 2. ca. 20. Eutrop. 4. ca. 7. Oros. 5. c. 8. Pater huius, q; pro ciue se gessisset, cū ciuitatis ius nō haberet, filio iā defuncto, Papia lege dānatus est. Valer. 3. c. 3.

M. Perpenna, Cons. an. V. C. DCLXII. vixit annos 98. Censorq; cum L. Philippo, septem tantum rex eo ordine, quem ipse legisset, reliquos vidit. Valer. Max. 8. cap. 14. Hunc arbitror esse quem citat Aemilius Probus in vita Catonis, M. Perpennam Censorinum appellans. Decessit initio belli ciuilis. Lentulo & Marcello Coss. teste Dione lib. 41.

C. Perpenna, legatus in bello sociali, ob acceptam cladem, a P. Rutilio Cos. ab exercitu remotus est. Appianus 1.

Perpenna, virgo Vestalis, cum Popilia, Licinia & Aruntia tempore Q. Metelli Pii, Pont. Max. Macrobius 3. cap. 13.

¶ M. Perpenna Turco, tabulariorum publicorum curator, refertur in vetusta inscriptione apud Marlianum topographiæ Romę lib. 2. nostratū memoriarū pag. 522.

Diis manibus Sex. Perpennæ Firmi. Vixi quemadmodū volui, quare mortuus sim, nescio. Hæc inscripno extat Romæ. Inscript. ant. pag. 205. & Manutius in Orthographia.

Sex. Perpenna Argyrus, cum Perpenna Omphale coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 314.

¶ PERPENIA *LL. Fauor. viua fecit sibi & L. Perpennæ Philonisuets.* Extat Patauii citante Scardeonio.

¶ PERPETVO rescribitur ab Alexandro Imp. 5. Cod. tit. 4. Hunc esse puto, qui Cōsularum gessit sub Maximino, an. V. C. DCCCCLXXXIX.

PERSII.

C. Persius, vir impiger in præsidio arcis Tarentinæ sub M. Liuio. Liuius 26.

C. Persius, doctissimus Romanorum, cuius meminit Lucilius & Plinius in præfatione. Cicero item de Oratore.

A. PERSIVS Volaterranus, Poeta Satyricus, vixit Romæ sub Nerone, cum familiaribus Cornuto & Saleio Basso. De huius poemate sic testatus est Martialis:

Saepius in libro memoratur Persius vno,
Quam leuis in tota Marsus Amazonide.

Raphael Volaterranus Volaterris adhuc eius familiæ monumentum cerni scribit in marmore apud portam Sancti Angeli cum hac inscriptione: *A. Persius A. F. Seuerus V. an.* VIII. M. III. D. XIX.

PESCENNII.

Pescennius est perbeneuolus nobis, quē spero semper tui fore obseruantem. Cicero ad vxorem Terentiam.

Pescennio Seuero, contra res bis iudicatas in integrum restitui desideranti, D. Seuerus & Imp. Antoninus permiserūt in auditorio suo examinari. Pand. 4. tit. 4. l. 18.

PESCENNIVS NIGER, eruditus medio-

criter, moribus ferox, diuiriis immodicus, vita parcus, libidinis effrenatæ ad omne genus cupiditatum, cum diu ordines duxisset, demum ab exercitibus Syriacis Imp. salutatur. Vide Spartianum.

Pescennii, Festus, Neratianus, Aurelianus, Maternianus, Iulianus & Albinus a Seuero Imp. occisi sunt. Spartianus.

Pescennius Festus, citatur in libris historiarum per Satyram. Vide Lactantii institutiones aduersus gentes lib. 1. cap. 21.

Pescennia Marcellina, alumna Maximi Imp. Capitolinus.

M. Pescennius A. V. F. Messianus vixit annis XX. Hæc inscriptio extat Clusii in Italia. Inscript. ant. pag. 175.

PETILII.

Petilii plebeii fuerunt. Manutius nomen hoc per geminum l. vult scribi.

Q. Petilius, homo ex plebe, x. vir faciendis legibus ann. V. C. CCCIV. & CCCV. Liuius 3. Dionysius 10. Volaterranus Pætilius legendum & scribendum docet, quod sic in annquo marmore scriptum inuenierunt C. Pætilius C. F. Balbus. Arbitror diuersos esse Pætilios a Petiliis.

Petilius, Trib. pl. semel atque iterum, nequicquam seditionis cupidus. Liuius libro 4.

¶ C. Petilius Balbus, Consul ann. V. C. CCCXCV. triumphauit de Gallis & Tiburtibus. Iterum Consul an. CCCCIX. Liuius 7.

C. Petilius, alius ab illo, Trib. pl. anno V. C. CCCXCVII. auctoribus Patribus tum primum de ambitu tulit ad populum. Liuius 7.

¶ M. Petilius Libo, Consul ann. V. C. CCCCXLI. cum C. Sulpitio Longo collega Samnites prope ad internecionem concidit, oppidum illorum Luceriam cepit. Liuius 9.

CCCCXLII C. Petilius, Dictator aduersus Samnites creatus, Fregellas & Nolam ab eis recepit. Quidam tamen Nolam a C. Iunio Consule receptam, Petilium vero pestilentia orta figendi claui causa Dictatorem creatum tradunt. Liuius 9.

C. Petilius, Consulari patre natus, in petitione Ædilitatis præteritus est vna cum Domitio, prælato Cn. Flauio scriba, libertini generis homine, anno V. C. CCCCL. Plinius 33. cap. 1.

P. Petilius, missus legatus cum L. Genutio & P. Popilio ad regem Syphacem in Aphricam cum donis, anno belli Pun. secundi 9. Liuius 27.

Q. Q. Petilii duo, Tribuni pl. diem ad populum dixerunt P. Scipioni Africano, anno V. C. DLXVII. Vide Liuium Dec. 4. lib. 8. Plinium de viris illustr. Gellium 4. cap. 18.

¶ Q. Petilius Spurinus, Prætor an. V. C. DLXXII. vrbanam prouinciam obtinuit. Consul anno DLXXVIII. dum aduersus Ligures pugnat, incautius ante signa obuersans, missili traiectus cecidit. Ferunt adhortantem pro concione milites, immemorem ambiguitatis, ominatum, se eo die lethum capturum, cum eo nomine hostes insedissent. Liuius 40. & 41. Valerius Max. 1. cap. 5. lib. 2. cap. 2. Frontinus lib. 4. cap. 2.

L. Petilius scriba, in cuius agro corpus Numæ repertum sub terra cum aliquot libris, quos Q. Petelius Spurinus Prætor partim exussit, partim asseruandos curauit. Liuius 40. Valerius Max. 1. cap. 1. Plinius 13. cap. 13. Plutarchus in Numa.

L. Petilius, legatus cum M. Perpenna, DXVI. a Genrio, rege Illyriorum, in vincula coniectus, sed mox, capto rege, per Prætorem Anicium libertati & splendori suo redditus. Liuius 44.

M. Petilius, in consilio C. Verris erat. Cicero in Verrinis.

Q. Petilius, iudex, reo Milone ob cædem Clodii. Cicero pro Milone.

Petilius, coronam auream ex Capitolio furatus, dictus est Capitolinus. Horatius 1. Satyra 4. -- *Mentio si qua*
De Capitolini furtis iniecta Petili,
Te coram fuerit, defendas &c. Consulantur interpretes.

¶ Petilius Faustinus, Virgilii furta adnotauit, quomodo & Q. Octauius Auitus & Macrobius.

Putidius cerebrum est mihi credo, Petili,
Dictanti, quod tu nunquam rescribere possis.
Horatius Serm. 2. Sat. 3.

¶ Petilius Cerealis, affinis Vespasiano Imp. dux in bello ciuili contra Vitellium, deinde Germaniæ rector. Tacitus 19. & 20. Antea legati dignitate militarat in Britannia, ibidē cum legione sua ab hoste fusus. Auctor idem Tacitus libro 14. Dato Consulatu ex Germania iterum in Britanniam ad eam administrandam proficisci iubetur. Iosephus de bell. Iud. libri 7. capite 23.

Sex.

Sex. Cerealis, dux Vespasiani in bello Iudaico, Samaritas extinxit numero 11600. Hegesippus libri tertii capite 13. Et hic haud dubie Petilius, sed alius ab illo, qui eodem tempore pugnauit contra Vitellium, deinde contra Gallos. Iosephus septimi capite 28. successisse illi in Iudæa Lucilium Bassum scribit.

Cerealem quendam occisum a Domitiano, scribit Suetonius.

Sex. Petilius Primigenitus. Inscript. ant. pagina 175.

¶ P. Petinvs, Ædilis. Inscript. antiq. pagina 315.

¶ Petissivs Vrbinas ex naufragio luculeti patrimonii ad Antoniana saxa protectus est. Cicero Philipp. 12.

Petisia mala omnium nuperrime adoptata. Plinius libri decimiquinti capite decimoquarto.

¶ Petitivs Rufus, vir Prætorius sub Tiberio. Vide Tacitum lib. 4.

¶ Petitius, gubernator nauis, per quietē vidit, quasi in portu ad Lariſſam staret, Pompeiusque ad se squalidus & mœrens veste obsoleta & sordida veniret. Postridie cum id insomnium sociis enarrasset, non multo post Pharsalica pugna profligatus adfuit Pompeius, suamque cladem fassus, insomnio veritatem astruxit. Alexander ab Alexandro libri tertii capite 26. genialium dierum.

¶ *N. Petitio N. F. Gal. Rufo II. viro Q. aliment. cur pec pub. curatori frument. Cultores Iouis ob merita eius L. d. d. d.* Manutius in Orthogtaphia.

PETREII.

¶ Petreia vocabatur, quæ pompā præcedens in coloniis aut municipiis, imitabatur anum ebriam, ab agri vitio scilicet Petreia appellata. Fragment. Sex. Pompeii pagina 51.

Cn. Petreius Atinas, Cimbrico bello primi pili ductor sub Q. Catulo, exclusam ab hoc legionem suam adhortatus, Tribunum suum dubitantem per hostium castra erumpete interfecit, legionemque eduxit, donatus corona graminea ob seruatum exercitum. Plinius 22. cap. 6.

M. Petreivs, vir Prætorius, legatus C. Antonii Consulis, Catilinam cecidit, laudatus ob peritiam rei militaris a Sallustio: Idem postea legatus Pompeii superatus est a Cæsare in Hispania. Cæsar Comment. 1. Plinius vigesimi secundi capite vigesimo secundo, citat carmen Petreii, sed nescio an eiusdem. Filium eius occisum a Cæsare, tradit Orosius lib. 6. Meminit Valerius Maximus lib. 2. cap. 1.

M. Petreius, Centurio fortissimus sub Cæsare in Galliis, Gergouiæ cum portas excindere conatus esset, a multitudine hostium oppressus, quanquam multis acceptis vulneribus, eosdem tamen tantisper solus sustinuit, submouitque etiam, donec manipularibus suis spatium fugiendi daret. Cæsar commentario 7.

Petreius, sub Augusto viuus a Thessalis concrematus. Plutarchus in Politicis.

¶ Petridivs, Ophiaca scripsit. Plinius 20. cap. 23.

PETRONII.

Petronius Sabinus, vixit sub Tarquinio, testibus Dionysio & Valerio Maximo libri 1. capite primo.

¶ Petronii tunici fere dicūtur propter vetustatem. Sex. Pōpeius lib. 14. Et rursus eodem libro: Petronia annus est in Tiberim profluens, quē magistratus auspicato trāseunt, cū in campo quid agere voluer. quod genus auspicii perenne vocant.

L. Petronius, Eques Rom. P. Cælio, a quo ornamenta fortunæ suæ habebat, dominatione Cinnana, rebus desperatis, petenti dextra mortem accelerauit, & suam continuo iunxit. Vide Valerium Maximum 4. capite 7.

¶ M. Petronius Passer, memoratur Varroni de re rustica 3. Fors hic est M. ille Petronius, qui Catonem, a Cæsare Consule in carcerem duci iussum, secutus est. Cumque Cæsar increparet, quod ante Senatus dimissionem digrederetur: *Malo*, inquit, *esse cum Catone ἐν τῷ ἐναίρειν, quam hic tecum.* Dion citante Cælio Rhodigino.

Petronius, vnus ex ducibus & amicis M. Crassi, qui cum ipso in Parthis cæsus est. Plutarchus.

¶ P. Petronius Granius, partiū Cæsaris, cum nauis eius, qua Quæstor designatus in Africam vehebatur, in Scipionis potestatem venisset, & cæteris interfectis, Quæstori Scipio incolumitatem polliceretur, respondit, Cæsarianos aliis incolumitatem dare, non accipere consueuisse. quo dicto, se confestim gladio transuerberauit. Plutarchus in Cæsare.

Petronius, vnus ex percussoribus Cæsaris, occisus est ab Antonio post pugnam Philippensem. Appianus lib. 5.

P. Petronius, præfectus Ægypti, missus ab Augusto successor Cornelio Gallo, bellum gessit aduersus Æthiopas. De eo complura Strabo libro decimoseptimo. Dion

quinquagesimoquarto, & Volaterr. in Anthropologia.

Petronia, vxor Tettii, cuius filium infantem Tettium, a patre Tettio exhæredatum, Augustus in bona paterna ire suo decreto iussit. Valerius Maximus libri septimi capite 7.

P. Petronius, missus a Caligula successor Vitellio in Syria, teste Iosepho libro 18. capite 15. Postea legatus Claudii. Seneca in libello de morte Claudii, veterem Claudii conuictorem vocat, & hominem Claudiana lingua disertum. Nisi forte is præsidis Syriæ pater fuit: nam ante Claudium obiisse mortem, indicat Seneca. Filium arbitror fuisse, qui moriturus, inuidia Neronis, vt exhæreditaret mensam eius, trullam murrhinam ccc. sestertiis emptam, fregit. Plinius trigesimiseptimi capite 2. Deeadem Tacitus libr. 16. Plutarchus in libello *περὶ τῆς Διαφόρου τῶν κόλακος καὶ φίλου*, Philo de legatione ad Caium.

¶ *Petronius Priscus*, exactus vrbe sub Nerone. Tacitus 15.

¶ T. *Petronius Turpilianus*, Consul sub Nerone anno vrbis conditæ DCCCXII. Cæsus vt dux Neronis sub Galbæ in vrbem ingressum. Tacitus 18. & aliquot superioribus libris.

Petronia, Vitellii Imperatoris vxor.

¶ *Petronius* Secundus (ita enim vocatur ab Eutropio) Præfect. præt. sub Domitiano, collega Norbani, cædis illius conscius fuit, occisus postea a militibus.

Q. Petronius C. F. pub. modestus P. P. bis leg. XII. Flam. & leg. I. adiu. Vic. Trib. mil. coh. V. pr. pr. Diui Neruæ & Imp. Cæs. Neruæ Traiani Aug. Germa. prouinc. Hisp. citer. Asturiæ & Calleciarum, Flamen Diui Claud. dedit, idemque dedicauit. Hæc Inscriptio extat Tergesti in vico Riburgi marmore amplissimo. Inscript. ant. pag. trecentesima quinquagesimasecunda.

¶ *Petronius Arbiter*, *Poeta*, Massilienſis a plerisque existimatur. Scripsit Satyras, opus varium & eruditum, cuius tantum fragmenta quædam ad nos peruenerunt. Lactantius Placidus Statio illum posteriorem vixisse tradit, vt ex quo quædam sumpserit, vt est illud

Primus in orbe Deos fecit timor

Gyraldus. Aduocatur a Terentiano, Seruio & Macrobio, item ab Hieronymo in epistola ad Demetriad. de Virginitate seruanda. ¶ Emendatiorem & locupletiorem fragmentorum *Petronii* editionem debemus Henrico Stephano, & longe maius operæpretium factum a Iano Dousa. Ibidem e CL. Bineti & ipsius Dousæ sententia de auctoris huius ætate paulo aliter: quippe quæ Neronis imperium astruatur, vt eundem cum *P. Petronio*, de quo supra, intelligas.

¶ Petronii, Mamertinus & Sura, cæsi sub Commodo. Lampridius in Commodo.

¶ *Petronius Septimianus*, Consul sub Commodo anno V. C. DCCCCXLII.

Petronius iunior, occisus a Seuero.

Petronius, occisus iussu Caracallæ ante templum Diui *Pii*. Spartianus.

¶ Petronius Magnus *Prætor* vrbis, citatur Triphonino. Pandect. 23. de pactis dotalibus.

P. *Petronius P.* F. Pal. Rufus cum Sallustia *Phœbe* filia, refertur in mem. Roman. pagina 317.

M. & C. *Petronii*, fratres, C. filii, memorantur vt milites in antiquitatibus agri Moguntini pagina 479.

¶ M. *Petronius* Onesim' pater. M. *Petronius* Licinianus F. referuntur in vetustis inscriptionibus vrbis Romæ, pagina ducentesima nonagesimaprima.

M. *Petronius Primulus* VI. vir Aug. cum Petronia coniuge, in memoriis Italicis pagina 346.

Petronia Musa, ibidem pag. 342.

Petronia Grata cum filia eiusdem nomine, pagina 48.

M. *Petronius* Herasmidicus, cum Petronia Primitiua, pag. 49.

Petronius Antigenides, pag. 148.

Petronia Nice, cum Alcibiade marito, pagina 149.

C. Petronius Fab. Fronto, cum Quintia Restituta pag. 65,

¶ Petronius Thallus, fideiussor cum aliquot aliis pro Aurelio Romulo, Pand. 46. l. 68. ex Paulo.

Thallus alius, sed tempore multo prior, notatur a Catullo. Cuius gentis incertum.

¶ Petronius Probianus, præfectus vrb. sub Constantino, successit in Proconsulatu Africæ Ællano, cui apud D. Augustinum in epistolis a Constantino & Licinio AA. rescribitur.

Petronius, socer Valentis Imp. apud Ammianum lib. 26.

¶ Pe-

¶ *Petronius Perpenna* Magnus Quadratianus V.C. & inlustris præfectus vrb. Constantinianas Thermas refecit, vt indicat inscriptio, quæ extat apud Volaterranum, & similiter apud Marlianum libro quinto.

Petronius, *Præf. præt.* Theodosii iunioris, vir doctus.

Petronius F. *Præsul* Bononiensis, studiis & sanctitate clarus. Huius ferebatur olim opus de vita Monachorum, & aliud de ordinatione Episcopi, sed eruditius quã vt ipsius esse videretur. Proinde patri eius asscripserunt, maxime cum in eo opere testetur se *Præfect. præt.* fuisse. Certe Episcopo filio nobilitatem tribuit Eucherius, Lugdunensis Episcopus, in epistola ad Valerianum, propinquum suum. Vide Gennadium.

¶ *Petronius Maximus* V. C. præf. vrb. curauit. Hæc inscriptio extat Romæ in theatro S. Pauli, alias Petri, Inscriptionum ant. pagina 223. Huius ex filia nepos, Maximus Valentinianum III. occidit anno V. C. MCCVTT I. vicissim cæsus a Genserico rege. Nicephorus 29.

¶ Petronius Diodotus & Petronius Niger quærantur in Chronologia Medicorum. Diodotus ὑπομνήματα scripsit. Citatur a C. *Plinio* lib. 20. cap. 8.

Petronio patre Consule natus est Honorius *Pontifex*.

C. *Petronius* Threicion. Inscript. antiq. pagina 56.

Petroniæ rescribitur a Seuero & Antonino A. A. 4. Cod. tit. 55.

Petroniæ alii ab Alexandro. A. 4. Cod. titulo 65.

¶ L. PETROSTDIVS, Aquilifer in exercitu Cæsaris in Galliis, periit in clade Tituriana. Cæsar comm. 5.

¶ PHILASTER Brixiẽsis Episcopus, scripsit de hæresibus. Citatur Augustino.

PHILIPPICI.

Philippicus, Imp. Mauricii sororius: habuit enim sororem illius Gordiam in matrimonio. Res claras gessit aduersus hostes. Nicephorus lib. 18. cap. 10. Suidas.

PHILIPPICVS BARDANES cognomento, imperauit annũ & 6. menses, deiectus per Anastasium II. oculisque priuatus.

¶ PHILIPPO rescribitur ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 71.

Philippæ ab iisdem 9. Cod. tit. 41.

¶ PHILOTERAE rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 12.

¶ PHILOTIMVS, mediocris Orator, magnum illum Maronem conuiciis salibusq; agitabat.

Alii rescribitur ab AA. & CC. 9. C. tit. 16

¶ PHILOMVSO ab Alexandro A. 6. Cod. titulo 35.

¶ PTAE & Apro ab AA. & CC. tit. 37.

¶ M. PTLIVS, citatur Ciceroni ad Attic. 13. epistola 31. vtpote a quo C. Albanius CC. iugura emerit. Socer fuit T. Attici, collocata illi *Pilia* filia, quam *Piliam*, ad Atticum scribens, subinde salutari iubet. *Pilii* patris meminit Cicero ad Atticum lib. 11. pag. 373. & 3. pag. 505.

PINARII.

Pinariorum familia celebris in Italiã fuit iam tum, cum Hercules Geryone interempto, bobus eius abactis, in Italiam venit. Estque ab eo ad ministerium sacrorum suorum adhibita, quemadmodum & gens *Potitia*. Forte vero ita euenit, vt *Potitii* ad tempus præsto essent, iisque exta apponerentur, *Pinarii* extis adesis ad cæteram venirent dapem. Inde institutum mansit, donec *Pinarium* genus fuit, ne extis solennibus vescerentur, teste Liuio libro primo. Memînit sacrorum Herculis & *Pinariæ* familiæ Virgilius quoque libro octauo, his versibus:

Ex illo celebratus honos, lætique minores
Seruauere diem, primusque Potitius author,
Et domus Herculei custos Pinaria templi,
Hanc aram luco statuit, &c.

Seruius eum locum exponẽs ἀπὸ τῆς πείνης, id est a fame *Pinarios* dictos tradit, constareque, senem illum *Pinarium* alio nomine fuisse nuncupatum.

Pinarii cuiusdam vxor, Thalea nomine, regnante Tarquinio Superbo, prima omnium adnotata est, quæ aduersus socrum suam, Geganiam, iurgio contenderit. adeo matronarum Romæ placidi mansuetique mores ad eam diem extitere. *Plutarchus* in Numa.

¶ T. *Pinarius* Rufus Mamercus, Consulatum gessit cum C. Iulio anno vrb. cond. CCLXIV. Author Dionysius. Nam Liuius eius anni Consules non habet.

L. *Pinarius* Rufus Mamercus, Consulatum obiuit cum L. Furio anno vrbis conditæ CCLXXXI. Authorib. Liuio, Dionysio & Cassiodoro.

¶ L. Pinarius Mamercus, Tribun. mil. conſ. poteſt. anno vrbis conditæ cccxxi. Liuius 4.

¶ L. Pinarius Natta, Magiſter equitum dictus eſt a L. Manlio Imperioſo, cum is claui figendi cauſa Dictator creatus eſſet, anno V.cccxc. Idem 14. poſt anno Prætor L. Furio Camillo App. Claudio Coſs. otam maritimam aduerſus Græcos prædones tuetur, dum Furius Coſ. contra Gallos profectus, cum eis depugnat. Liuius libro 7.

L. Pinarius, vir acer & ſtrenuus, præfectus præſidii Romani, quo tenebatur Enna, oppidum Siciliæ, bello Pun. ſecundo, cum vim ſibi ab Ennenſibus imminere videret, aſtu eos aggreſſus omnes in foro trucidauit. Quod factum Marcellus Conſul neutiquam improbauit, & militibus Ennēſium prædam conceſſit. Liuius 24.

¶ M. Pinarius Poſca, Prætor anno vrbis conditæ DLXXII. Sardiniam tenuit, Corſos in Corſica domuit, duobus millibus illorum in acie cæſis, qua clade compulſi illi obſides dederunt & ceræ centū millia pondo. In Sardinia ſimiliter contra Iluenſes ſecunda prælia fecit. Idem an alius neſcio, cum legem annalem ferret, diſſuaſor M. Seruilius: Dic mihi, inquit, M. Pinari, num ſi contra te dixero, mihi maledicturus es, vt feciſti cæteris? Vt ſementem, inquit, feceris, ita metes. Liuius 40. & Cicero 2. de Oratore. vbi tamen pro Poſca perperam, opinor, Ruſca legitur.

¶ Ariſtoteles lib. 3 Rhetoric. ad Theodectem. Ἀλλ' ἂν αἰσχρῶς μὲν ἐντύχωμεν, καιρὸς δ' ἐπιφανὴς ᾖ.

Pinarius, mentum ſubinde in dicendo intorquens, audiuit a Cæſare Strabone, tū vt diceret, ſi quid vellet, cum nucem fregiſſet. Cicero 2. de Oratore.

T. Pinarius, amicus Q. Ciceronis, cum is eſſet apud Cæſarem in Galliis, familiaris etiam M. Ciceroni vna cum ſuo fratre. Cicero ad Q. fratrem & familiarium 12. ad Cornificium.

L. PINARIVS, vnus ex ſororum nepotibus, quos Iulius Cæſar Dictator hæredes inſtituit. Idem puto in bello Philippenſi dux caſtris præfectus eſt a Triumuiris. Suetonius in Cæſare. Appianus 4.

¶ Pinarius Natta in Iulium Montanum, ortus & occaſus ſubinde inſerentem, cum quidam illum audiendum negaſſet: *At ego*, inquit, *paratus ſum illum audire ab ortu vſque ad occaſum.* Seneca in epiſtolis 123.

¶ Pinarius Scarpus, præſes Libyæ ſub Antonio tempore belli Actiaci. Diō quinquageſimoprimo. Ab hoc exercitum accepit Cotn. Gallus.

Pinarius Valens, patruus Maximi Pupieni, a quo factus eſt Præfect. præt. Capitolinus.

PINNII.

T. Pinnius M. Ciceronem & tutorem & ſecundum hæredem inſtituit. Quare is filii pecuniam, quam debebant Nicæenſes, ſic Silio Proprætori commendat, vt quamprimum ipſius cura & imperio ſolbatur, familiarium 13. epiſt. 62.

Q. Pinnio M. Varro tertiū librū de re ruſt. inſcripſit, & dedicauit, vt vicino & amico.

¶ M. PISIVS Rufus veteranus ſibi & Piſiæ Primæ vxori. Hæc epigraphe reperitur Mediolani in æde S. Valeriæ. Inſcript. antiq. pagina 30.

¶ P. PITIVS P. F. Marullus Decurion. Dect. publice elatus ſepultuſque eſt. Extat in Liburnia. Ibid. pag. 357.

¶ PLACIDVS, vnus ex ducibus Veſpaſiani in bello Iudaic. Hegeſippus libri 4. capite 3. 14. 15. Ioſephus belli Iudaic. lib. 3. capite 3.

Placidii aliquot referuntur Inſcript. ant. pagina 64.

¶ PLAGVLEIVS, inimicus Ciceronis. Meminit illius ad Attic. lib. 10. epiſtola 6.

¶ M PLANIVS Calenus, memoratur Ciceroni epiſtolarum lib. 9. epiſtola 13.

PLANCII.

L. Plancius defenſus eſt a L. Craſſo aduerſus M. Brutum. Cicero pro A. Cluentio. Apud Quintilianum 6. cap. 4. C. Plancus vocatur. Sed & Cicero alibi Cn. Plancium appellat.

C. Plancius, Prætor memoratur L. Sylonis elogio in Antiquitatibus Fabricii p. 52.

Cn. Plancius, Eques Rom. cuius ordinis & pater & auus cæterique maiores fuere, militauit ſub P. Craſſo imperatore, princeps poſtea inter ſuos, ſeuerus & grauis iudex, maximarum ſocietatum autor, plurimarum magiſter. Cicero pro Plancio. Fuit huic Cn. Plancio frater, vt indicat Cicero ibidem, ſed quo prænomine, ſcire non poſſumus.

CN. PLANCIVS, Eques Roman. ex præfectura Atinati, Cn. Plancii publicani ſuperioris F. militauit in Creta ſub Q. Metello, cōtubernalis Sentii Saturnini, propinqui ſui. In Macedonia primū Trib. mil. deinde

Quæ-

Quæstor sub Apuleio Prætore, Ciceroni tũ exulanti maximo adiumento fuit. Marcellino & Philippo Coss. Tribunatum pl. gessit. Postea factus Ædilis a M. Iuuentio Laterensi, qui in ea petitione repulsam tulerat, accusatus est, Cicerone illum defendẽte, quæ oratio inter ceteras extat. Sub Cæsare in exilio vixit, quem Cicero in fine 4. familiarium diligenter & accurate consolatur.

¶ Cn. Planc i an. Æd. cur. Manutius in Orthographia.

¶ Q. Plavsvrnivs C. F. Varus III. vir, refertur in memoriis Tiburtinis pag. 188.

PLAVTII.

Plautii plebeii fuere, cognomentis variis vsi. Nam & Proculi, & Hypsæi, & Venoces, & Syluani, & Numidæ, & Laterani appellati sunt. De omnibus ordine agemus.

C. Plautius P. F. P. N. Proculus, Consul anno V. C. cccxcv. Hernicos deuicit, deq; iis triumphũ duxit, vt est in tabulis Capitolinis. Idem a C. Martio, qui primus ex plebe Dictaturam obtinuit, & ipse primus ex plebe Magister equitum dictus est. Liuius libr. 7.

P. Plautius C. F. P. N. Proculus, Consulatum obiuit anno V. C. ccccxxv. Fuit tum domi pariter & foris quies. Liuius 8.

Hypsæi.

C. Plautius C. F. C. N. Hypsæus, Consul anno V. C. ccccvi. & iterum anno ccccxii. Volscos vicit, Priuernum cepit. Liuius 7. De hoc reperta Romæ inscriptio est: *C. Plautio C. F. C. N. qui in honore Venox appellatus est.* Fronninus scribit sic appellatum, ob aquarum venam ab eo repertam. In tabulis Capitolinis, quod miror, Vennonis cognomentum habet. Carolus Sigonius testatur, se vidisse nummum argenteum perantiquum, in quo legantur hæc verba: *C. Hypsæus Consul. Priu. cepit.* Et ab altera parte: *P. Hypsæus. S. C.*

¶ L. Plautius L. F. Venox Cos. anno V. C. ccccxxiii. cũ collega L. Papyrio Crasso Priuernum obsedit. Liuius 8. De eodem Valerius Maximus lib. 6. cap. 2.

L. Plautius L. F. L. N. Venox, Consulatũ gessit anno V. C. ccccxxxv. Samnitibus tũ induciæ biennii datæ. Liuius 9.

¶ C. Plautius P. F. P. N. Decianus, Consul anno V. C. ccccxxiv. de Priuernatibus triumphauit. Liuius 8.

L. Plautius Hypsæus, Prætor anno V. C. dlxiv. Hispaniam citeriorem prouinciam sortitus est. Liuius 37.

C. Plautius Hypsæus, Prætor anno V. C. dcv. male aduersus Viriatum in Hispania pugnauit. Liuius 52. Orosius 5. Eundẽne an alium nescio: Florus certe libro 3. capite 19. Hypsæum Prætotem memorat, superatum ab Euno, fugitiuorum duce in Sicilia, cuius belli meminit & Liuius 56.

M. Plavttvs Hypsæus, quem Cicero inter patronos connumerat de Oratore 1. Consulatum gessit anno V. C. dcxxvitt. Hunc esse puto, quem Valerius Maximus lib. 4. capite 6. cum coniuge Orestilla in rogum impositum tradit. Orestillam autem arbitror filiam L. Aurelii Orestæ, qui anno proximo ante Plautium Consulatu perfunctus est. De vtroque, Plautio inquam & Orestilla, sic habent verba Valerii lib. 4. cap. 6. *M. Plautius cum imperio Senatus classem sociorum 60. nauium in Asiam reduceret, Tarentumque appulisset, atque ibi vxor eius Orestilla, quæ illuc eum prosecuta fuerat, morbo pressa decessisset, funerata ea, & in rogum imposita, inter officium vngendi & osculandi stricto gladio incubuit, quem amici, sicut erat, togatum & calceatum corpori coniugis iunxerũt, ac deinde subiectis facibus vtrumque una concremauerunt: quorum ibi factum sepulchrũ Tarenti etiamnum conspicitur, quod vocatur τὸ φιλόστοργον.*

P. Plautius Hypsæus, Quæstor aliquando Pompeii, Consulatum petens cum P. Scipione & T. Annio Milone, cum ob perditas ipsorum contentiones comitia haberi non possent, honore frustratus est, Pompeio sine collega Consule creato. Qui ambitus reum genibus prouolutum, supplicãtemque, vt se ab imminentis iudicii periculo liberaret: *Facesse hinc*, inquit, *neque mihi cœnæ tempus eximе.* nimis superbe & insolenter ad eũ, qui & amicus esset, & Quæstor suus fuisset. Valerius Maximus libri 9. capite 5. Asconius in orationem Ciceronis pro Milone, Dion lib. 40.

Syluani.

M. Plautius Syluanus, Trib. pl. Cn. Põpeio Strabone L. Porcio Catone Coss. legẽ tulit, qua singulæ tribus ex eo numero quinos denos crearent suffragio, qui eo anno iudicarent. Quæ te factum est, vt Senatores quoque in eo numero essent, & quidam etiam ex ipsa plebe. Ascon. Pedianus.

M. Plautius M.F. Syluanus collega Cæsaris Augusti in decimotertio ipsius Cōsulatu fuit, & Cæs. Tiberii legatus, auctoribus Dione & Velleio. Carolus Sigonius ad hūc pertinere putat epigrammatillud: *M. Plautius M.F.A.N. Syluanus Cos. VII. vir epulon. Huic Senatus triumphalia ornamenta decreuit ob res in Illyrico bene gestas.*

PLAVTIA HERCVLANILLA, triumphali patre genita, Claudio Imperatori adhuc priuato nupta, Drusum Pompeiū & Claudiam illi enixa est. Eadem postea ob libidinum probra & homicidii suspicionem ab eo repudiata est. Suetonius.

Plautius Syluanus, Prætor, ob Aproniā vxorem in præceps datam accusatus apud Tyberium, solutus venis damnationē præuenit. Plautio coniunx prior Numantina, superstes vixit. Tacitus lib. 4.

Q. Plautius Syluanus, Consulatum gessit sub Tiberio, anno principatus eius 22. vrbis DCCLXXXVII. Meminerunt illius Plinius lib. 10. cap. 2. Tacitus 5. Dion 58.

A. Plautius, primus Consulariū a Claudio Britanniæ præpositus, ouationem retulit, cui vrbem ingresso Imp. obuiam iuit, & in Capitolium eunti, indeque reuertenti, latus texit. Huic vxor fuit Pomponia Græcina, quæ superstitionis externæ rea, & iudicio mariti permissa, insons ab illo pronūciata est. Tacitus lib. 13. & in vita Agricolæ. Suetonius in Claudio.

T. Plautio M.F.A.N. Syluano Aeliano Pontif. Sodal. Aug. Triumuiro A.A.A.FF. Q. T. Cæsaris, legato legionis v. in Germania Pr. vrb. legato & comiti Claudii Cæs. in Britānia, Consuli, Proconsuli Asiæ, legato Propr. Mœsiæ, in quam plura quā centum millia ex numero trāsdanubianorum ad præstanda tributa cum coniugibus ac liberis & principibus ac regibus suis transduxit. Motum orientem Sarmatarum cōpressit, quamuis partē magnā exercitus ad expeditionem in Armeniam misisset. Ignotos ante aut infensos P.R. reges, signa Romana adoraturos, in ripam quam tuebatur, perduxit. Regibus Bastarnarum & Roxolanorum filios, Dacorum fratres captos, aut hostis ereptos, remisit. Ab aliquibus eorum obsides accepit, per quos pacē prouinciæ confirmauit & protulit. Scytharum quoque rege, de Chersonensi, quæ est vltra Borysthenē, obsidione summoto, primus ex ea prouincia magno tritici modio annonam P R. adleuauit. Hunc legatū in Hispaniam ad præf. vrb. remissum Senatus in præfectura triumphalibus ornamentis honorauit, auctore Imp. Cæsare Aug. Vespasiano, verbis ex oratione eius. Q. I. SS Mæsia sta præfuit, vt nō debuerit in me deferri honor triumphalium eius ornamentorū, nisi quod latior ei contigit mora titulus præfecto vrbis. Hūc in eadem præfectura vrbis Imp. Cæs. Augusti. Vespasianus iterum Cōsulem fecit. P. Plautius Pulcher triumphalis F. Hæc epigraphe extat in agro Tiburtino. Refertur Volaterrano in Anthropolog. Apiano pag. 190. Fabricio in Antiq. pag. 53. & seq.

Plautius Syluanus, Consul sub Pio anno V.C. DCCCXCIII. & DCCCCVIII.

PLAVTII varie congesti.

C. Plautius Numida, morte vxoris audita, doloris impatiens, pectus suū gladio percussit. Interuentu deinde domesticorū inceptum exequi prohibitus, colligatusq;, vt primum est occasio data, scissis fasciis, ac vulnere diuulso, constanter dextera spiritum luctæ acerbitate permistum ex ipsis præcordiis & viscerib. hausit: tā violenta morte testatus, quantū maritalis flammæ illo pectore clausum habuisset. Valerius Max. 4. c. 6.

¶ Plautius Rufus, coniurauit in Augustum. Sueton in Augusti vita.

¶ Plautia Vrgulania. De hac Tacitus lib. 2. & 4. ¶ Pertinere aūt Vrgulanios ad Plautiorum familiā, docet hæc vetus inscriptio, adducta a I. Lipsio Comment. in lib. Taciti. A. PLAVTIVS M.F. VRGVLANIVS.

¶ Plautius Lateranus, ob adulteriū Messalinæ Senatu motus, a Nerone initio principatus isti ordini redditus est. Nam quod a Claudio capite punitus nō est, egregiū patrui meritū fecit. Designatus Consul a Nerone, quod in cōiuratione deprehensus esset, Tribuni manu trucidatur. Tacitus. Ab hoc dicta Romę basilica Laterana, teste Hieron. ad Oceanū. ¶ De morte eius egregi° est Arriani locus li. 1. de Epicteti disputationib.

Lateranus, haud dubie Plautiæ gentis, Consulatum gessit sub Domitiano an. V. C. DCCCXLVI.

Lateranus alius, Consulatu potitur sub Seuero A. anno V.C. DCCCCXLIX.

A. Plautius, Trib. pl. Cn. Marcellino L. Philippo Cos. Ciceronis studiosus fuit. Cicero epist. 2. ad Q. fratrem. Dion 39.

¶ Plautius Quintillus, Consul fuit cū Statio Prisco sub Pio, principatus eius ann. 21. vrb. 911. Ietū vero cū Cōmodo A. imperante Marco ann. 929. Prioris Consulatus meminit inscriptio vetusta p. 155. vtriusque Pand. 38. ad SC. Tertul. Fuit & Augur. Vide

de plura apud Spartianum in vita Didii Iuliani, pag. 205.

Plautius IC. notus ex libris Pauli IC. qui scripsit ad illū 18. libros quæstionū. Citatur 2. Inst. tit. 14. & passim in Pand. libris.

¶ PLAVTIANVS, Consul cum Geta Cæsare sub Seuero Imp. & præf. prætorio ipsius, cū affectaret imperium, ab eo occisus est. Herodianus 3. Filia Plautilla, Caracallæ coniux, cum Plauto fratre relegata primum, postea cum eodem occisa est. Dion.

Plautianus, præf. Diocletiani. Rescribitur illi ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 42.

Plautianus Quintillus, Senator, per calumniam sublatus est. Dion in Seuero.

¶ Q. PLEMINIVS, Proprætor & legatus P. Scipionis Africani, tam auare & crudeliter nō modo socios Locrenses, sed & milites Rom. habuit, vt ex sententia Senatus per Pomponiū Prætorē vinctus in vrbem retractus, & in carcerē coniectus sit, in quo illū, priusquam iudiciū de eo perficeretur, mori contigit. Liuius 29. Valer. lib. 1. cap. 2.

PLETORII.

¶ Manutius per æ in prima scribendum docet. Conueniunt Notæ Fulvii Vrsini in operaCiceronis pag. 190. & 197.

C. Pletorius, Triumuir deducēdæ Croronem coloniæ factus est Scipione Africano II. & Sēpronio Coss. an. V. C. 619. Li. 34

M. Pletorius, quod ad suppliciū M. Marii Gratidiani exanimis concidisset, continuo ibi a Sylla mactari iussus est. Valerius Maximus libri 9. capite 2.

L. Pletorius, Senator tempore Ciceronis, cuius meminit pro A. Cluentio.

M. Pletorius, Ædilis cum C. Flaminio, reste Cicerone pro Cluentio, accusauit M. Fonteium. Cicero pro Fonteio, itē Pedianus. Cuius matrem ἀνηγμανῆς; Cicero dū viueret, ludum, postquā mortua esset, magistros habuisse, dixit. Dicebantur namq; infames fœminæ ad illam conuenire solitæ, post mortem vero eius bona venierunt. Quintilianus.

C. Pletorius, vt Cæsarianus, & Quæstor sub Domitio Caluino in Asia refertur Hirtio belli ciuilis commentario 4.

¶ Pletorius Rusticanus, Pompeianatū partium, periit cū Scipione in Africa. Hirtius comment. 5.

¶ Pletorius Nepos, vir Senatorius, aliquādo inter amicos habitus ab Hadriano Imp. postea afflictus. Spartianus.

C. Pletorius C. F. Stel. Phæb⁹ VI. vir Augustal. sodal. Traianal. & Hardianal. III. vir. Quinquen patr. inven. Trebul. Mutust. Vet. sol. lib. mer. Manutius in orthographia.

M. Pletorius cest. imp. Ibidem.

PLINII.

Plinios appellatos ἀπὸ τῦ πλίνθο id est, a lauando, volunt.

Plinius, dux Sex. Pompeii, quo fugiente, ille exercitū M. Lepido tradidit. Appian. 5.

¶ C. PLINIVS SECVNDVS Veronensis, floruit sub Vespasianis principibus, quorū negotia curabat. Scripsit historiā naturalē 37. libris, de iaculatione equestri libtū 1. de vita Q. Pomponii Secundi 2. de bellis Germanorū 20. Studiosotū 3. propter amplitudinē in sex diuisos, dubii sermonis 8. a fine Aufidii Bassi 31. Dicere solebat, *nullū librū esse tā malū qui non aliqua parte prodesset. Perire omne tempus arbitrabatur, quod studiis non impertiretur.* Periit anno ætatis 56. in Vesuuii montis incendio, dum liburnica per mare delatus, eius causam indagare nititur. Vide Plinium Cæcilium epistol. 3. ad Marcum & li. 6. ad Corn. Tacit. ¶ Extat de illo inscriptio in ripa Benaci, sed mutila, lapide fracto, Inscript. ant. p. 163. extat Suetonii de vita eius expositio cōpendiaria, sub iecta de Grammaticis & Rhetorib. libellis, de qua plura annotationes Eliæ Veneti.

C. PLINIVS CAECILIVS, natus patre L. Cęcilio, adoptatus ab auunculo, nomē eius vsurpauit. Consulatum gessit sub Traiano, sub quo & Bithyniā administrauit. Fuit & curator riparum Tiberis. Scripsit libros epistolarum 10. & Panegyricū, quo gratias agit Traiano pro Consulatu. Qui præterea de viris illustribus nomine eius liber circumfertur, eum alii Cornelii Nepotis, alii Suetonii esse volunt. Vxores habuit 2. quarū posterior fuit Calphurnia, Calphurnii & Pōpeiæ Celerinæ filia, neptis Fabari, quem vbique in epistolis prosocerum suum vocat. Reperitur de hoc C. Plinio magnifica inscriptio apud Petrum Apianum in vetustis memoriis p. 55. & 80. sed quam Iohannes Coletus extare negat. Certe honores eius omnes & mirificā liberalitatem continet.

¶ *D. M. C. Plinii, Medici, q vixit annis XXII. M. VI. D. V. parentes.* Hæc epigraphe visitur Comi in æde S. Probini. Insc. ant. p. 82.

C. Plinius Philocalus amico optimo in cuius tutela Cæsidius Enzelus, &c. Hæc inscriptio extat Comi in regione D. Vitalis in quadam casa. Ibidem pag. 74.

C. Plinii Abascanti C. Plinius Phosphorus. Ibidem pag. 259.

C. Plin. M. F. M. N. Fausto Aed. pl III. vir Col. Iul. Eq. Flam. C. Plin. Faust⁹ vinos pons cur. aust.

Extat Geneuæ in porta, teſte Io. Stumpfio libri noſtri pag. 529.

L. Plinio Fauſti F. Sabino annorum 12. Ibidem.

D. M. P. Plinii Pliniani. Extat Comi in ſacello S. Iohannis Leonis. Inſcript. ant. pagina 73.

¶ Plinius Secundus, Athenienſis Sophiſta, & a quibuſdam dictus Epicurus, vtpote fabri F. præceptor fuit Herodoti Sophiſtæ. Scripſit declamationes Rhetoricas. Auctor Suidas.

¶ Plinthas, Arrianus, equeſtribus ſimul & pedeſtribus copiis præfectus, vir Conſularis, & magni apud Imperatorem nominis, Arrianos, Conſtantinopoli 35. annis diſſidentes, in concordiam reduxit. Nicephorus Hiſtor. Eccleſiaſticæ libr. 12. cap. 30. Conſulatum geſſit ſub Honorio & Theodoſio cum Maximo, anno vrb. cond. MCLXXI. Meminit huius & Hiſtoria Tripartita lib. 9. capite 40.

PLOTII.

Plotius, legatus Catonis Prætoris bello ſociali, Vmbros cecidit. Eutropius lib. 5.

A. Plotius, Prætor vrbanus, Cicerone Ciliciam adminiſtrante. Cicero ad Attic. epiſtola 15. Fors idem eſt, quem vt familiarem citat pro Plancio.

C. Plotius Triumuir AAA. Sic legitur in veteri quodam numo, teſte P. Manutio.

¶ L. Plotivs Gallvs, primus Latine docere cœpit, Cicerone puero, ad quẽ cũ fieret concurſus, quod ſtudioſiſſimus quiſque apud eũ exerceretur: *Dolebam*, inquit Cicero, *mihi idem non licere. Continebar autem doctiſſimorum hominum auctoritate, qui exiſtimabant, Græcis exercitationibus alimelius ingenia poſſe.* Hæc Cicero in epiſtola ad M. Ticinium. Hunc eundem (nã diutiſſime vixit) M. Cælius in oratione, quam pro ſe de vi habuit, ſignificauit dictaſſe Acratino accuſatori ſuo accuſationem, ſubtractoque nomine, hotdearium eum Rhetorem appellat, deridens, vt inflatum, leuẽ & ſotdidum. Tranquillus in lib. de claris Rhetoribus. Meminit Varro, teſte Nonio Marcello in verbo Bubulcitate. Et Hieronymus in Chronicis Euſebii: *Plotius*, inquit, *Gallus primus Romæ Latinam Rhetoricam docuit.*

L. Plotius, Poeta, dilectus a C. Mario, memoratur Ciceroni in oratione pro Archia. Arbitror eundem eſſe Plotium, quem Plinius lib. 35. cap. 17. mimicæ ſcenæ conditorem vocat, & Manilii Aſtrologi conſobrinũ, qui ambo cũ Straberio Erote Grãmatico ſerui & eadem naui adducti ſunt.

Plotivs Tvcca, Poetę Virgilii familiaris & amicus, inter hæredes abipſo relictus eſt. Crinitus. Interpres Perſii Tuccetam illum primum vocatum ſcribit.

¶ Plotius Criſpinus, Poeta & Philoſophus Stoicus, notatur ab Horatio, propter garrula carmina Aretalogus dictus, quemadmodum ſcribit Porphyrio.

¶ Plotius Firmus, Præf. præt. ſub Othone lectus a militibus. Tacitus 18.

¶ Plotius Gryphus, in Senatum lectus a Veſpaſiano, mox fit prætor. Tacitus 18. & 20. Idem puto præfectus annonæ ſub Domitiano celebratur Papinio Syluarum 4. etſi ibi Grippus legitur.

M. Plotius, Cæſaris partium miles, refertur comm. 3.

Plotius vnguentarius ad Attic. 13.

¶ Plotio Celſiano reſcribitur a D. Pio Pand. 5. tit. 1.

Plotio alii ab AA. & CC. 4. Cod. titulo 6. & 46.

¶ L. Plotius Atimetus IV. vir Auguſtalis. Inſcript. ant. pag. 57.

Q. Plotius Maximus. Ibidem pag. 54.

Q. Plotius Q. F. Quir. Romanus, exornatus equo publico, honoribus functus in colonia Oſtienſi, deceſſit ſuperſtitibus parentibus. Ibidem pagina 103. & apud Carolum Sigonium emendationum 2. pagina 147.

Plotiana ſcribit ad Iuuentium Celſum, reſpondet illi IC. Pandect. 29. de iure Codicillorum.

¶ Plotina, Auguſta, Traiani Imperat. vxor, cum primum ad Palatium acceſſit, e gradibus ad populum conuerſa: Talis, inquit, huc ingredior, qualis exire volo. & per omnem principatum ſic ſe geſſit, vt omni culpa careret. Huius ope Hadrianus, Traiani ſucceſſor, ad imperium peruenit, qui eius beneficii memor, multis eam honoribus proſecutus eſt.

Plotina, aulici Cæſariani coniunx, & maritum exulem ſecuta eſt, & reditum illi impetrauit.

Plotinus, Philoſophus Platonicus, Ægyptius natione, diſcipulus Ammonii, præceptor Porphyrii, temporibus Gallieni, Claudii & Probi. Scripſit libros 54. Platonicam ſectam continentes. Vide Suidam.

¶ Plvto

¶ Plvto Pinensis, iuuenis eximius, cũ bello Italico patriæ suæ obsessę præliderer, ac Roman. Imp. patrem ipsius captiuum, in conspectu ipsius constitutum, occisurum se minaretur, nisi portas sibi aperuisset, solus e manibus militum scenem eripuit, duplici pietate memorandus, quod & patris seruator, nec patriæ fuerit proditor. Valerius Maximus 5. cap. 4.

¶ Pluria Hermione, memoratur Inscript. ve erum pagina 32.

Polenivs Sebennus, homo nocens sub Seuero & Antonino, cuius fraude periit Bebius Marcellinus. Dion.

POLLÆ.

Polla, vxur D. Bruti, quam & Paulam Valeriam dictã vult Paulus Manutius. Meminit Pollæ Cicero epist. fam. lib. 11.

Polla, mater L. Gellii Publicolæ, refertur apud Dionem lib. 47.

Polla Argentaria, coniunx Lucani Poetæ, docta, vt Statius scribit, & decora forma, simplicitate, comitate, censu, sanguine, gratia, decore. Extat ad hanc epigramma Martialis lib. 10. 2. 8.

Polla, citatur 6. Cod. tit. 35. rescribentibus vero duobus A A. Seuero & Antonin. Eidem, puto rescribit Anton. A. 8. C. tit. 41.

Pollæ alii rescribunt Val. & Gall. AA. 7. Cod. tit. 21.

Polla Almonis cum notatione matiri refertur Martiali lib. 10. 6. 4.

¶ Pollex, seruus Cic. a pedibus de quo ad Attic. 13. Pollex quidem, vt dixerat, &c. non iudex 219. Fit mentio eius & lib. 11. in fine epistolę 4. & familiarium 14. epist. 6.

POLLII.

Q. Pollius Valerianus, laudatur a Martiale lib. 1. vt per quem suis nugis petire nõ licet, in fine.

Pollio eidem, an alii, nondum mihi satis cõstat, dedicauit Statius Syluarum suarum librum 3. Gener illi Iulius Menecrates erat, teste eodem Statio, quem & ipsum Poeta celebrat.

Pollia Caminia Lucilius Anthemidorus coniugi incomparabili. Hæc inscriptio extat Mediolani ad S. Nazarium. Inscript. ant. pagina 43.

Pollia Saturnina, cum Titio Philippo & Ælia Saturnina, liberis, memoratur inter vetustos tumulos Antiquitatibus Fabricii pagina 85.

¶ Pollianvs quidã memoratur Pandect. 33. de dote relegata l. 14.

¶ Pollidenti rescribitur ab Alexan. A. 4. Cod. tit. 31.

¶ Pollidivs, tempore Papiniani floruit. refertur Pand. 22. tit. de vsuris.

¶ Pollio, præf. stipatorũ corporis sub Claudio. Iosephus 19. cap. 4.

Pollioni rescribitur a Diuis fratribus Pãdect. 48. ad legẽ Iuliã de adul. & stupr. 38.

¶ Politianvs, Trib. mil. sub Cestio Gallo, rectore Syrię, missus ab illo Hierosolymam ad exploranda populi consilia, in templo Deum adorauit. Iosephus belli Iudaic. lib. 2. cap. 16.

¶ Pompedivs, Senator accusatus a Timido. Iosephus lib. 19. c. 1. Locus est, vt apparet, mendosus. Fors erit T. Numidio.

POMPEII.

Velleius Paterculus dubitat, duæ seu tres fuerint Pompeiorum familiæ. Nos de re tam antiquaria, in tanta veterum scriptorũ penuria, nihil certi constituere possumus. Illud satis constat, vel Liuio teste, Põpeios omnes plebeios fuisse, primumq; omniũ in eam gentem Consulatum intulisse Q. Põpeium Nepotem, anno vrb. cond. DCXIII. Sed de illo suo loco dicemus. Nunc a Pompeii Magni domo, vt pote integer omnes clarissima, sumemus exordium.

Sex. Pompeius liberos reliquit Cn. & Sex. Ex his Cn. Pompeius, cognomento dictus Strabo, Quæstor T. Albutii fuit, vt meminit Cicero in Verrinis. Consulatum assecutus anno V. C. DCLXV. cum bellũ adderet sociale, re cõtra Picentes feliciter gesta, triumphauit. Deinde Marsos acie vicit, Vestinos & Pelignos in deditionẽ accepit, Asculũ euertit. Bello ciuili exorto, cũ posset patriæ multum prodesse, dissimulanter vtramque partem fouens, Cinnæ vires dedit. Nec nisi profligatis optimatium rebus, ad ferendam opem accurrit. Ad extremũ fulmine exanimatus ipse est, exercitus peste interiit. Ciues cadauer eius, cum efferretur, lecto detractũ multis probris & contumeliis affecerũt. Hæc ex Asconio Pediano, Plutarcho, Liuio, Iulio Obsequente & Orosio libri quinti capite 19. Cicero Philippica duodecima tironem se in illius exercitu fuisse scribit. Et in Bruto, quomodo & Paterculus, inter eius ætatis Oratores enumerat.

Sex. Pompeius Cn. Põpeii Strabonis fr.

luris ciuilis & Geometriæ ſtudiis, tum etiã Stoicarum rerum peritia clarus extitit, teſte Cicerone in Bruto. Celebratur huius dictum ad *P.* Vectium Scaronem, Marſorũ ducem, qui Sexto ſalutato, Quem, inquit, appellem te? flagrabat enim tum bello ſociali Italia: Voluntate, inquit Sextus, hoſpitem, neceſſitate hoſtem. Cicero *Philipp.* 12.

Cn. POMPEIVS MAGNVS, Strabonis F. ex Luciliamatre, tribus Conſulatibus geſtis, totidemque triumphis actis *P.* R. princeps diu feliciſſimus enituit, de cuius rebus geſtis illuſtrium ſcriptorũ libri referti ſunt. *Perſequitur eaſdem Plutarchus in Parallelis.* Elogium eius, quod Romæ legitur in tẽplo Mineruæ prope *Pantheum*, retulit Fabricius in Antiquitatibus pag. 51. *Placuit* etiam hic adiicere locum Saluſtii e libro 3. hiſtoriarum, adductum a Nonio Marcello. *Pompeius*, inquit, *a prima adoleſcentia ſermone fautorum ſimilem fore ſe credens Alexandro regi, facta conſultaque eius æmulatus erat*, &c. Vxores habuit Antiſtiam, Æmiliam, Syllæ priuignam, Mutiam. Ex Mutia filios duos, Cn. & Sex. filiamque *Pompeiam* ſuſtulit. Eadem ob impudicitiam repudiata, Cæſaris F. Iuliam duxit, qua in puerperio defuncta, Corneliam, Scipionis F. a *P.* Craſſo relictam, ſibi coniunxit, vtriuſque fortunæ comitem. Victus enim acie *Pharſalica*, cum ad *Ptolemæum* in Ægyptũ confugiſſet, in conſpectu eius & iunioris filii capite trũcatus eſt pridie natalem ſuũ, cum haberet annum ætatis 58. Cicero lib. 7. ad Attic. epiſtola 16. vocat ſcriptorem luculentum, ideoque in eo notat, quod de maximis rebus ad Cæſarem litteras, quæ in omnium manus vẽturæ eſſent, Seſtio ſcribendas dederit. *Itaque*, inquit, *nihil vnquã legi ſcriptum eruditius.*

Pompeia Pompeii Magni ſoror, fuit in matrimonio Memmii. De hoc ſupra egimus.

Cn. *Pompeius* F. bello ciuili paterno nauibus Ægyptiis præfuit. Poſt pugnam Africanam bellum in Hiſpania vna cum fratre redintegrauit. Victus apud Mundam, in fuga cæſus eſt. Vxorem habuit Appii Claudii, viri Conſulatis & Cenſorii, filiam. Homo ingenio ſtolido & feroci. Caſſius ad Ciceronem ſcribens epiſtolarum 15. *Peream*, inquit, *niſi ſollicitus ſum. Ac malo veterem ac clementem dominum, quam nouum & crudelem experiri. Scis, Cneus quam ſit ſatuus, ſeu quomodo crudelitatem virtutem putet, ſcis, quam ſe ſemper a nobis deriſum putet. Vereor, ne nos ruſtice gladio velit ἀπομυκήσασθαι.*

Sex. Pomp. Magni F. adoleſcens ſtudiis rudis, ſermone barbarus, impetu ſtrenuus, manu promtus, cogitator, celer, fide patri diſſimilimus, libertorum ſuorum libertus, ſeruorumque ſeruus, ſpecioſis inuidens, vt pareret humilimis, vt Vell. Paterculus. Poſt prælium Mundenſe aliquandiu delituit. Cæſare in Italiam regreſſo, reparatis copiis, cum ducibus ipſius conflixit, ſæpe victor. Cæterum eo ipſo die, quo Eboram cepit, cognouit de cæde Cæſaris. Reuocatus in vrbem, Siciliam occupauit, ibique tempore proſcriptionis omnibus ad ſe confugiẽtibus rutiſſimum aſylũ præbuit. Facta poſt pace cum Triumuiris, multos ex iis, in vrbem reſtituit, vt Claudium Neronem, M. Syllanum, Sennium Saturninum, Aruntiũ & Titium, a quo poſtea iugularus eſt. Auctor idem Paterculus. Apud Triumuiros conuiuatus, cum eos poſtero die in nauib⁹ excepiſſet, cœnam ſe eis in carinis ſuis dare dixit, alludens ad patris domum, quam ille in Carinis habuiſſet. Rupta pace, cum etiã mare piratis infeſtaret, poſt multas clades vltro citroque illatas, tandem apud Mylas ab Agrippa nauali pugna victus eſt. Quare relicta Sicilia in Aſiam fugit, vbi fruſtra tẽtatis omnibus, deſertus a ſuis, Titio, quem Antonius miſerat, ſe dedidit, ab eoque vt diximus, interemtus eſt. Vxor illi fuit Scribonia, & ex ea Pompeia filia. Hanc, pace cum Antonio & Cæſare facta, deſpondit M. Marcello, nato Octauia, Cæſaris ſorore. Vide Dionem lib. 48.

Pompeia, Magni F. Cn. & Sex. ſoror, maritum habuit Fauſtum Syllam, Dictatoris F. quo cæſo in Africa, cum ipſa a Cæſare vitam obtinuiſſet, ei ſuperſtes vixit, fratrique in Sicilia adhæſit. Meminit Suetonius in Tiberio.

¶ Cn. Pompeius Lenæus, Pompeii Magni libertus, memoratur a Tranquillo inter claros Grammaticos. Vide de illo Plinium quoque 25. cap. 2.

POMPEII, ſecundum cognomenta digeſti.

Pomp. Agilis, cum Pompeia Primigenia coniuge, & Pompeia Spectata filia, refertur Inſcript. ant. pag. 375.

Pompeia Aphrodiſia, vxor Sicinii Zoſimi. Inſcript. ant. pag. 290.

Aphro-

Aphrodisio (incertum an *Pompeio*) rescribitur ab AA.& CC.4.Cod.tit.26.

Cn.*Pompeius* Basilisc⁹ Mamertinus,memoratur Ciceroni, vt hospes suus, Verrin.6.

Q.*Pompeius* A.F. Bithynicus, biennio quam Cicero fortasse maior, coniunctus ipsi Ciceroni & M. *Pisoni* cum amicitia tũ studiis & exercitationibus dicẽdi. Vide Ciceronem in Bruto. Cæsus est in Ægypto, cũ classis Pompeii Magni diriperetur, omnesque in ea reperti crudelissime interficerẽtur, teste Orosio lib.6.c.15. De hoc Fest⁹ li. 16. *Põpeius Bithynicus*, inquit, *e supellectili regia signum ephebi, mitram tenentis, arenamq; tuentis, exercitationis gratia, more Græcorum Romam portauit, & in Capitolio posuit.*

A.Pompeius Bithynicus, Prætor Siciliæ, venienti Sex. *Pompeio* prouinciam cessit, cum ab illo obsessus esset, ab eoque postea occisus est. Liuius 103. Appianus 5.

Pomp.Collega, Consul sub Domitiano anno V. C. DCCCXLV. Meminit illius Iosephus, vt legati Syriæ, sed adhuc iuuenis, lib. 7.c.2.& *Plin.* epistolarum 2.ad Arrianum.

Sex. Pomp.Chlorus, ciuis Rom. Siculorum omnium primus & nobilissimus. M. Cicero in Verrinis lib. 4.

Q.*Pompeius*, vt opinor, hnius Sex.F. cõmendatur a Cicerone Curio proconsuli, epistolarum famil. lib.13.

Cn.*Pompeius*, Consul suffectus ann. V. C.DCCXXI 1.sub Augusto, ex Cal. Octob.

C. Pompeio Eusebio, conditori factionis Russatæ & factionum primo patrono benemerenti optimo & pientissimo liberti & libertæ heredes fecerunt de suo. Hanc inscriptionem repertam Romæ in æde D. Genitricis de pace tradit Volaterranus.

Cn. Põp Eupbtosynus & Iunia Gemella vxor de omnibus bonis suis boc sibi sumserunt. Inscript.ant.pag.132.

Pomp. Falco, C. Plinii familiaris, ad quẽ illius extant epistolæ. Vlpianus ad hunc epistolã de casib. infecti testamenti Hadrianum scripsisse tradit. Vide *Pand.*28.

Pomp. Falco, sub *Pertinace* Consul, liberius Imperatorem pupugit, sed non minus acriter quam prudenter remorsus, cui postea Falco impetare cupiens parauit insidias. Hac de re in Senatu conquestus Imperator, Falconi tamen pepercit, & a Senatu impunitatem eius petiit. Vixit deinde Falco securus in rebus suis, & bæredefilio decessit. Multi tamen Falconem nescisse tradũt, imperium sibi parari. Cataneus eundẽ hũc esse cum superiore putat, sed temporum ratione refellitur. Filium fuisse, vel nepotẽ potius, non inuitus concesserim.

Falconi rescribitur a Val.& Gal.6.Cod. titulo 42.

Pompeius Faustinus, *Prætor* vrb. refertur in monumentis Rom. pag. 217. *Præf.* vrb. sub Diocletiano.

Cn.*Pomp.* Ferox. Consul cum *Pomponio* Liciniano Ruso. Ibidem pag.221.

SEX. POMPEIVS FESTVS, scripsit variarum obseruationum libros 19. quorum epitomen fecit Paulus quidam Diaconus, temporibus Caroli Magni, magna mehercle studiosorum iactura, quorum non parũ intererat, Pompeium totum & integrũ extare. ¶ Fragmentum Sex. Pompeii e bibliotheca Farnesiana edidit recenti tẽpore Fuluius Vrsinus, lacerum tamen & ipsum.

C. Pompeius Gallus, Consul anno vrbis conditæ DCCCI.

Põpeius Grospbus, amicus Horatii Poetæ, cui scribit ille Carminum 2. Odam 16.

Pomp. Helianus, iuuenis Quæstorius, sub Nerone in Italia & Hispania, in qua natus erat, exulare coactus. Tacitus 14.

Pomp.Hermippus, cum Hermippo F.& Titiana filia, memoratur Paulo IC. Pand. 32.de fideicommiss.& legat.

M. Pompeius Ithacus, cũ Pompeia Vrbana colliberta, refertur Inscrip.ant.p.129.

Pompeius Iulian⁹, Syriæ præses, Euphratis Philosophi socer. Vide Plinium epist. 1.

Cn.Pompeius Lenæus, de quo supra.

Pompeius Macer, Eques Roman, & filius Theophanis, ornandis bibliothecis ab Augusto præpositus, teste Suetonio. Vide Strabonem lib.13. Ad hũc scribit Ouidius in Amoribus & Tristium 2 quemadmodũ ante nos annotauit Baptista Pius Bononiẽsis ann.post. cap.184. Versus Ouidii ex Amoribus sunt:

Carmen ad iratum dum tu producis Achillem,
Primaque iratis induis arma viris:
Nos, Macer, ignauæ Veneris cessamus in umbra,
Et tener ausuros grandia frangit amor.

Ex Tristibus:

Ecquid ab impressa cognoscis imagine cera,
Hac tibi Nasonem scribere verba, Macer?
Tu canis ætherea quicquid restabat Homero,
Nec careant summa Troica bella manu.

Pompeius Macer, *Prætor* vrbanus sub *Tiberio*, Principatus eius anno 1. Idemne

cum superiore, an filius, alius ve sit, ambigo. Puto tamen fuisse filium.

Pompeia Macrinia, sub Tiberio in exilium pulsa, cuius pater, illustris Eques Roman. frater Prætorius, sub instantem damnationem se ipsi interfecerunt. Plura Tacitus lib. 5.

Pompeius Macula, adulter in Fausta, Syllæ filia. de quo est illud Fausti Syllę fratris dictum: *Mirer sororem meam habere Maculam, cum Fullonem habeat.* Nam Fulvius, fullonis filius, nœchus illius erat. Macrobius Saturnal um 2. Meminit illius Maculæ Cicero in epistolis lib. 6. ad Leptam.

Pompeius Menas, Sex. Pompeii libertus. Cui etsi patronus plurimum deferret, bis tamen ab eo ad Cæsarem Octauianum defecit. Perit ad Siciam Pannoniæ, barbarorum subita eruptione oppressus. Dion lib. 48. & seq. Est in hunc Horatii inuectiua Epod. Od. 4. Consulantur interpretes.

Pomp. Messalinus, ciuatur vt scriptor Rufino in de Comicis meiris.

Q. Pompeivs A. F. Nepos, is qui primus ex gente Pompeia Consulatum assecutus est, tubicinis filius putabatur, sicuti memorat Plutarchus. Interrogatus autem a Scipione, studente Lælio, num Consulatū & ipse peteret, negauit se facturū, promisitqi se Læliū deducturū. Illis die Comitiorum aduentū eius expectantibus nunciatur, Pōpeiū ambire. & ciues prehensare. Super ea re cū indignarentur alii, Scipio ridens: *Stultitia est*, inquit, *nostra, tanquā non homines sed Deos precaturi simus, tibicinem expectare.* Ac tunc quidē dilato Lælio, Pompeius Cōsul creatus est missusque contra Numantinos. A quib. victus, ad turpissima descendit fœdera, quod illi ob gratiā ad populū impune fuit. Postea & Censurā gessit cum Q. Metello Macedonico, cum ante id tempus duo pariter ex plebe Censores facti non essent, vt testatur Liu. 59. Cicero in Bruto hūc hominē per se genitum, sine vlla cōmendatione maiorū summos honores adeptū, & tolerabilē Oratorē fuisse scribit. Idē asserit in Verrinis 5. & 7. item lib. 12. ad Atticū. Meminit insuper in Fonteiana & pro L. Muræna. De eodem Valer. Max. lib. 8. c. 5. vbi Q. Pompeium Aufidium vocat.

Pomp. Paulinus, Equitis Arelatensis F. paterna genie pulsus, quod 12. pondo argenti habuisset apud exercitum, ferocissimis gentibus oppositus. Plinius 33. cap. 11. Hunc esse reor, quem sub Nerone cum L. Vetere exercitui Germanico præfuisse, narrat Tacitus lib. 13.

Pompeia Paulina, Senecæ coniūx, cum ipso mori percupiens, venas simul exoluit. Inbibente autem mortem ipsius Nerone, serui libertique brachia obligarūt. Vixit itaq; superstes marito paucos annos, laudabili in illum memoria, & ore ac membrisita pallentibus, vt multum vitalis spiritus effusum, notabilis significatio foret. Corn. Tacitus lib. 15.

Q. Pomp. Pedo. Hunc enim esse arbitror, qui fere cæsus fuit a militibus, quamuis Consul, ni Claudius, tum primum factus Imperator, succurrisset. Iosephus 19. capite quarto, peremptus post ab ipso Claudio, vt est in libello Senecæ de morte Claudii.

Pompeio Pœno cum vitam dedisset Caius Cæsar, absoluto & agenti gratias siniſtrum pedem osculandum porrexit. Seneca de beneficiis.

Pom. Planta, præf. Ægypti sub Traiano. Plinius epistolarum 10.

Pompeii Phrygionis bona sine testamēto possedit Æmilius Scaurus. Vnde in illū C. Memmius, cum accusaret Bestiam, cuius patronus erat Scaurus, ac forte funus quoddam deduceretur: Vide, inquit, Scaure, mortuus rapitur, si potes esse possessor.

Pompeius Primus, cum coniuge Maxima, refertur in memor. Rom. pag. 319.

Pompeius Quintilianus, defunctus laudatur a Plinio Epistolarum 9. idem cui cōmendat libellos suos Martialis.

Pompeius Rheginus, vir transalpinæ regionis. De hoc Valerius Maxim. libro 7. cap. 8. Puto de eodem loqui M. Varronem lib. 3. de re rustic. cap. 12. vbi T. prænomen ei apponit.

Q. Pompeivs Rvfvs, Prætor vrbanus Q. Fabio Max. bonis interdixit. Valerius Maximus libri 3. capite 5. Consul cum L. Cornelio Sylla anno V. C. DCLXVI. cæsus est fraude Pōpeii Strabonis, ad cuius exercitum, successurus ipsi, venerat. Idem Val. Max. lib. 9. capite 7. Liuius lib. 77. Appianus de bell. ciuil. lib. 1.

Q. Pōpeius Rufus F. cæsus est & ipse a Sulpitianis satellitibus, cum ex Cornelia Fausta Syllæ, cuius gener erat, Q. filium & Pompeiam filiam sustulisset.

Q. Pompeius Rufus Q. F. Q. N. Trib. pl. quo iēpore occisus est Clodi⁹, cui familiarissim⁹ erat, cuiusq; se sectā sequi palā p[rae]fitebatur. Excepta est in eo tumultu vox ei⁹

Milo

Milo dedit, quem in curia cremaretis, ego dabo, quẽ in Capitolio sepeliastis. Actus postea reus & peract⁹ a M. Cęlio Rufo, auctorib. Asconio & Valerio Max. libri 4. capite 1. Dion etiam in carcerem coniectum scribit 40. Agit de eodem ipse Cælius lib. 8. epistolarum Ciceronis epist. 1.

POMPEIA, soror, defuncta Cornelia, Cæsari nupsit, quam ille postea dimisit, ratus adulteratam, cum P. Clodius in sacris Bonæ Deæ cultu muliebri ad eã penetrasset. Eadem ab hoc diuortio, aut certe soror eius, matrimonio iungitur P. Vatinio. Meminit Cicero lib. 13. epist.

Q. Pompeius Rufus, ex eadem domo, quod cognomen arguit, Prætor fuit Cicerone Consule.

Cn. Pompeius Rufus, Trib. pl. Pompeio Magno tertium Cos. Huius opinor mentionem fieri comment. belli Africani.

Pomp. Rufus, cæsus a Claudio. Vide Senecam in de morte Claudii.

Pompeius Rufus sub Domit. de quo volunt intelligi illud Iuuen. Sat. 4. -- *Saeuior illo Pompeius tenui iugulos aperire susurro* &c.

Pompeius Sabinus, Hippocratis interpres, citatur Galeno non vno loco.

Pompeius Saluinus, memoratur in Inscriptionib. ant. pag. 424.

Pompeius Saturninus, acer causidicus, siue ex tempore, siue meditate diceret, tum prosarum versu clarus, in orationibus & historia magnificus. Plinius epistolarum 1. ad Eruciam.

Pompeius Syluanus, vir Consularis, senex diues & orbus, præfuit Africæ Procõsulari imperio. Reum inde Nero Cæs. absoluit. Fuit & præses Dalmatiæ sub initia principatus Vespasiani. Cornel. Tacit. 13. 18. & 19. Idẽ Pompeius a Frontino traditur fuisse curator aquarũ publicarũ sub Vespasiano. Ioseph. lib. 20. c. 1. scribit, Rufum & Pompeium Syluanum sub Claudio post Consulatũ illius quintum Consules fuisse.

Pompeius Silo, in oppidum Boianũ, quod ceperat, triumphans inuectus, omen victoriæ hostib. ostendit (quia triumphus in vrbem victricem, non victam induci solet) proximo prælio amisso exercitu, occisus. Iul. Obsequens pag. 516. Diuersus ab hoc est Pompeius Silo, citatus Senecæ inter claros declamatores sui seculi.

Q. Pompeius Theodorus Siculus.

CN. POMPEIVS THEOPHANES, Mitylenæus patria, sed a Pompeio Romana ciuitate donatus, nomẽ eius adsumsit. Scripsit res gestas Pompeii, & eidẽ familiarissimus, Græcorum omniũ clarissimũ se exhibuit. Filium reliquit M. Pompeium, quẽ Cæsar Aug. Asiæ curatorẽ constituit, & nũc inter primos Tiberii familiares numeratur. Hæc Strabo lib. 13. Mytylenæi tamen nepos, pronepos & proneptis sub Tiberio periere. Vide Tacitum lib. 6. Meminit huius Theophanis Cic. in epist. ad Attic. non vno loco. De eodem Valer. Max. lib. 8. cap. 15.

POMPEIVS TROGVS, historicus, lib. 43. maiores suos commemorat, quos vult a Volscis originẽ ducere. Auum Pompeium Trogum, Sertoriano bello a Cn. Pompeio ciuitatẽ accepisse scribit, patruum Mithridatico bello turmas equitũ sub eodẽ Pompeio duxisse, patrẽ suum C. Cæsari militasse, epistolarũq; simul & legationũ & annuli curam habuisse. Ipse Pompeius sub Augusto florens, vir priscæ eloquentiæ & studiis impẽse deditus, totius orbis historiã scribere aggressus est, Herculea, vt inquit Iustin⁹, audacia, quã 44. voluminib. felicissime cõfectam, Iustinus postea in epitomen cõtraxit. Hæc nũc sola extat: Trogi opus vt multa multorum, tẽporum iniuria intercidit.

Pompeius Valens, cum Agricola seruo, citatur Hadriano, rescribenti Calphurnio Celeriano Pand. 48. tit. de quæstionib. l. 1.

Pompeius Varus, amicus Horatii Poetæ, & commilito in partibus Bruti & Cassii, ad quem scribit Carminum 2. Od. 6.

Pompeium Vindullum quære 6. ad Att. sub finem epist. 1.

Pompeius Vopiscus, designatus Consul cum P. Virginio in tempus bimestre ab Othone Imp. prętextu veteris amicitię, etsi pleriq; Viennensium honori datum interpretabantur. Tacitus lib. 17.

Pompeius Vrbicus, vt conscius rerum Messalinæ, a Claudio occiditur. Tacit. 11.

POMPEII sine cognomentis.

Sex. Pompeius Cons. quo anno D. Augustus decessit, celebratur a Valer. Max. li. 2. cap. 1. lib. 4. cap. 7. Ad hunc sunt epistolę Ouid. lib. 4. de Ponto. Seneca de beneficiis 4. videtur in nuere, cõmendatione domus, & nominis Pompeii Magni hunc vt cæteros ad Consulatum ascendisse.

Sex. Pomp. Sex. F. præf. I. D. præf. Fabr. bis Augur sibi & Tulliæ Sex. F. Seueræ vxori & Seueræ F. annorum x x. In memoriis *Patauinis*. Scardeonius.

Sex. Pomp. Prætoril viri pater, Hiſpanię citerioris princeps, cũ hotreis ſuis ventilãdis præſideret, correptus dolore podagræ, immerſit in triticum ſeſe ſupergenua, leuatusq; ſanatis pedib. mirabili modo, hoc poſtea remedio vſus eſt. Plin. 22. cap. 25. Alii tamen legunt Sex. Pomponius.

Q. Pompeius A. F. accuſatus repetundarum, Cn. & Q. Seruiliis, fratribus, & itẽ Q. & L. Metellis, fratribus, acerrime teſtimonium dicentibus, tamen abſolutus eſt. Valer. Max. 8. cap. 5.

A. Pompeius, ſubito mortuus in Capitolio, cum Deos ſalutaſſet. Plinius 7. cap. 53.

A. Pompeius, alius ab illo, Trib. pl. volentem nunciare Cybeles Deæ monitu C. Marii de Cimbris victoriam prohibuit, ſubitoque ardenti febre correptus eſt, nec multo poſt victoriæ nuncii allati ſunt. Fulgoſus ex Mario Plutarchi.

A. Pompeius L. F. patronus municipii Interamnatis, floruit ſub Aur. Antonino, quẽadmodum indicant eius oppidi vetuſtę inſcriptiones apud P. Apianũ pa. 145. An autẽ hic ſit Põpeius ille, cui reſcripſerũt Seuerus & Ant. AA. Pand. 48. ad legem Iuliam maieſtatis pro certo nondum comperi.

Q. Pompeii, Proconſulis Africæ, caſtiſſimi viri, & cui M. Cælius contubernalis fuerit, meminit Cicero pro eo ipſo Cælio.

¶ Pompeianus Ciuica, Conſul II. ſub Hadriano. Fors ille, quem in Marco Capitolinus patruum Veri fuiſſe ſcribit.

Pompeianus Lupercus, Conſul & ipſe ſub Hadriano, anno V. C. DCCCLXXXVII.

Pompeiano, præf. præt. reſcribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 1.

Pompeiano, Conſulari Campaniæ reſcribitur a Conſtantino. 1. Cod.

POMPILII.

POMPILIVS NVMA, Põponis F. Tatii regis gener, e frattibus 4. minimus fuiſſe fertur, natus eodem die, quo Roma condita. Poſt mortem Romuli ad regnum aduocatus, regnauit annis quadraginta. Liu. 1. Pompilio 4. fuiſſe filios volunt, Pomponem, Calpum, Pinum & Mamercum. Inde 4. familias profluxiſſe, Pomponiorum, Calphurniorum, Pinariorum & Mamerciorum. Vide Plutarchum.

Sex. Pompilius, Tribun. pl. anno V. C. CCCXXXIV. cuius frater Quæſturam petens, repulſam ſuſtinuit. Liuius 4.

Pompilius famigeratus ex amicitia Q. Horatii Poetæ, carminibusque eius, inſcripta illi Oda 7. libri 2.

Pompilius, Senator, aduerſus Caligulam coniurauit, vt ſignificat Fulgoſus lib. 3. de patientia.

Pompilius Rufus ſub M. Pio, cui reſcripſit Imperator ille Inſtit. 3. tit. 12.

Pompilius, ſeruus Theophraſti Philoſophi, clarus euaſit. Gellius 2. cap. 18.

¶ C. Pompilius, cũ a Gallis obſideretur, neq; effugere vllo modo poſſet, venit cum hoſtium ducib. in collocutionem: ita diſceſſit, vt impedimenta relinqueret, exercitum educeret. Satius eſſe duxit, amittere impedimenta quã exercitum. Exercitum eduxit, impedimenta reliquit, accerſitur maieſtatis. Ad Herennium lib. 1. pag. 8.

POMPONII.

Pomponios a Põpone, Numæ filio cõditos & denominatos, ſcripſit Plut. in Numa.

M. Pomponius Trib. pl. mox a Decemuiratu abrogato, an. V. C. CCCVI. Liuius 3.

Q. Pomponius, Trib. pl. cũ A. Virginio, collegis legẽ promulgantib. vt parte Senatus ac plebis miſſa Veios habitatum, duas vrbes Reip. cõmunes P. R. incoleret, interceſſit, eoque biennio poſt die dicta, denis millib. grauis æris vterq; abirata plebe cõdemnatus eſt, anno V. C. CCCLXII. Liu. 5.

M. Pomponius, Tri. pl. an. V. C. CCCXCIII. L. Manlium Imperioſum vexare cupiens, quod acerbe delectum habuiſſet, quodq; filium rus ablegaſſet, ab illius filio, T. Manlio, coercitus eſt. Liuius 7.

¶ M. Pomponius Matho, bis Conſul, anno V. C. DXX. & DXXIII. & Pontifex equitumque M. belli Pun. 2. anno 2. dein proximo, quo eſt accepta clades apud Cannas, Prætor vrbanus, quẽ honorẽ iã plurib. ante annis geſſerat. Deceſſit eius belli an. 9.

POMPONIA, mater P. Corn. Scipionis Africani, vt habet Silius Italicus Punicorũ 13. ſuperioris, vt opinor, ſoror fuit.

M. Pomponius Matho, fors frater patruelis, Prætor anno belli Pun. ſecundi altero, cum Romanos ad Thraſymenum cecidit Hannibal. Fuit & Augur & X. vir ſacrorum. Legatus quoque Delphos miſſus cum Q. Catulo, donum ex præda Hannibalis eo pertulit. Obiit an. V. C. DL. Liuius.

M. Pomponius Matho, Ædilis cum Q. Manlio Thurino belli Pun. ſecundi an. XII. Prætor anno XV. Siciliam tenuit, ſoluente in Africam Scipione. Proximo ante claſſi præfuit

præfuit ad tuendam aduersus Poenos oram Siciliæ. Liuius.

¶ M. Pomponius, Trib. pl. anno V. C. DLXXXVII. aduersatus est M. Iuuentio Prætori, volenti Rhodiis bellum indici, vt ad id gerendũ ipse emitteretur. Liu. 45. Prætor sexto anno post fuit, cum factum est S. C. de Philosophis & Rhetoribus vrbe pellendis, vt meminit Gellius lib. 15. cap. 11. item Suetonius in principio de claris Rhetorib.

Pomponius & Lectorius, amici C. Gracchi, quo ille facilius euaderet, corporum suorum obiectu protegentes periere. Val. Maximus 4. cap. 7. Plutarch. in Graccbis, Plinius de viris illustr.

M. Pomponius, Æd. pl. C. Mario Cn. Carbone Coss. Plin. 7. cap. 48.

Pomponius, præf. equ. sub L. Lucullo, saucius ad Mithradatẽ perductus, rogante illo, nũ gratiã sibi, si salu⁹ esset, reddere vellet: *Equidẽ*, inquit, *si Lucullo fueris amicus, perdignã, sin hostis, nullã.* Ob quã vocẽ & animi magnitudinẽ, quãquã dissuadentib. barbaris, a rege cõseruat⁹ est. Plut. in Lucullo.

M. Pomponius, Prætor bello ciuili Cæsaris partiũ. Cæsar commẽt. 3. De hoc arbitror loqui Ciceronẽ ad Att. 13. O rem indignam, gentilis tuus vrbem auget, quam hoc biennio primũ vidit, & ei parũ magna visa est, qnæ etiam ipsum capere potuerit.

C. Pomponius, secutus Pompeiũ cũ C. Marcello, Rhodiis nauib. præfectus est. Cæsar comment. 3. Fors hic est, quẽ proscriptũ a Triumuiris euasisse scribit Appian. lib. 4.

Pomponius adolescens, notatur apud Horatiũ Serm. 1. Sat. 4. vt nepos & heluo:

-- Nunquid Pomponius istis
Auderet lenior a, pater si viueret?

L. Pomponius, Trib. mil. in bello Macedonico sub P. Licinio Crasso. Liuius 42.

Cn. Pomponius, Orator temporib. Carbonis & Syllæ, lateribus pugnans, incitans animos, acer, acerbus, criminosus, vtpote confuse & perturbate dicens. Cicero in Bruto & 3. de Oratore pag. 129.

POMPONII alii, secundum cognomenta digesti.

T. POMPONIVS ATTICVS, Eques Rom. Ciceroni coniũctissimus, auunculum habuit Q. Cæcilium, a quo adoptatus, & hæres relictus, nunc T. Pomponius, nunc Q. Cæcilius cum cognomẽto eodẽ dictus est, vt Varro de re rust. lib. 2. c. 2. Soror ei fuit Pomponia, quę Q. Ciceronis fratri nupsit, & filia Pomponia, quæ M. Agrippæ collocata, Vipsaniam illi peperit, Druli Cæsaris ex Tiberio matrem. Ipse doctissimus, ditissimus ac liberalissimus fuit. Decessit sub Augusto, cui grauissimus & affinitate iunctus erat, cibi abstinentia, cum morbo correptus, tædium illius & dolorem, iam grauis senecta, non ferret. Vitam eius scripsit Cornel. Nepos, cuius epitomen inuenire est apud Volaterranum. Nos ex vtroq; spicilegium hoc fecimus.

Pompon. Bassus, vixit ætate Plinii iunioris, qui secessum illius ad eundẽ scribens collaudat.

Pompon. Bassus, cæsus ab Heliogabalo, quod rebus, quas ille faceret, minime oblectaretur. Sed alterũ crimen grauius erat, quod pulcerrimam vxorem atq; nobilissimam haberet. Ea erat Claudii Seueri & M. Antonini neptis, quã ipse postea duxit, nec ei, ut mariti monẽ lugeret, permisit. Dion.

Pomponius Bassus, sub Valeriano conss. an. V. C. M. X primæ sententię sub Claudio vitam suam Reip. obtulit, cum inspectis libris fatalibus, eius viri morte remedium promitti cognouissent. Aur. Victor.

L. Pompon. Bononiensis, Atellanarũ inuentor, verbis rudis, sed sensib. acer, & operis inuenti nouitate commendabilis. Floruit nõ Laberii & Cic. ætate, quomodo Petrus Crinitus & Volaterran⁹ tradiderũt, sed Claudii Quadrigarii, Valerii Antiatis & Rutilii tẽponb. vt est testis Velleius Paterculus. Citatur apud Marcellum in Præcone posteriore, Aleonibus, Decuma, Fullonis, Syris, Sarcularia, Pictoribus, Prostibulo, Porcaria, Atellana, Mœchis, Geminis, Pistore, Adelphis, Colleglo, Placenta, Dotata, Verre ægroto, Ergastulo, Medico, Macco, Præfecto, Atreo, Buccone, Asinaria, Hærede petitore &c. Apud Macrobiũ etiam in Gallis transalpinis, Mœuia, Calendis Martiis. ¶ Supersunt fragmẽta eius quædam, collecta a Roberto Stephano.

C. Pomponio C. F. ter capit. Dec. Caleno C. Pomponio C. L. Phileroti Scuiro Augustali Pomponiæ C. L. Nicæ. Hæc inscriptio extat in agro Capuano in villa S. Petri, vbi Capua antiqua erat, teste Apiano pag. 133.

M. Pomponius Dionysius, Ciceronis libertus, ex ipso Cicerone & Attico, cui gratissimus erat, appellatus, Ciceronum filiorum præceptor, quem Cicero nunc laudat, vt doctum & virum sanctũ: nunc cõtra ut superbum, loquacem & impium de-

teſtatur, alienatus ab ipſo, cui tamen in gratiam Attici facile ſe reconciliari permiſit. Vide epiſtolas Ciceronis ad Attic.

C. Pomponio Enandro & Calliſto & Diadumeno & Alpidephoro Q. Pomponius Endenian. & Pomponia Alpis filius dulciſſimis & ſibi fecerunt. Hæc inſcriptio legitur Romæ in æde S. Saluatoris de le Cupelle, teſte Apiano.

L. Pomponius Flaccus & Pomponius Græcinus, fratres, & ambo eodē anno, qui fuit V.C. DCCLXIX. Conſules ſub Tiberio, honore continuo, quemadmodū oſtendit Ouid. lib. 4. de Ponto, a quo impenſe cultus eſt Græcinus. Flaccus Mæſiæ præfectus, Rhaſcuporim Thracem, qui fratrem occiderat, ingentib. promiſſis deceptum, captumq; Cæſari, tranſmiſit. Moritur Proprætor Syriæ, vt memorat Corn. Tacit. lib. 5. Mentionem eiuſdem, vt rectoris Syriæ, facit Ioſephus Antiquitatum 18. cap. 12.

Pomponia Græcina, ſoror, maritum habuit Plautium, qui ouans ſe de Britannis retulit, a quo ſuperſtitionis externæ rea, abſoluta eſt. Hæc poſt Iuliam, Druſi filiam, dolo Meſſalinæ interemptam, per 40. annos non niſi lugubri vultu, non animo niſi mæſto fuit. Corn. Tacitus lib. 13.

Pomponia Gratilla, Ruſtici Aruleni vxor, filium Curianum exhæredauit. Vide Plinium epiſtolarum 5.

Pomponius Ianuarius, vir Conſularis ſub Diocletiano, collega Herculii in ſecūdo Conſulatu, & præf. vrb. ſub eodem.

Pomponius Labeo, poſt Præturam a Tiberio præfectus Mæſiæ, 8. annis eam renuit, teſte Dione lib. 57. Reuerſus in vrbē, cum male adminiſtratæ prouinciæ reus factus eſſet, atq; illi domo ſua Tiberius interdixiſſet, abruptis venis mortem ſibi cōſciuit: quod exemplum & vxor Paxæa imitata eſt. Tacitus 4. & 5.

M. Pomponius Marcellus, Grammaticus, refertur Trāquillo. Volaterranus Marullū vocat, ſed opinor mendoſe, vt multa.

POMPONIVS MELA, natione Hiſpanus, ex Cingenterato, Bæticæ oppido, vt ex libro eius 2. manifeſtum fit. Scripſit de ſitu orbis libros 3. Vadianus, qui doctiſſimis commentariis eos libros enarrauit, ſub Claudio vixiſſe, coniicit.

Pomponius Numida, ad quem ſcribit Horatius Carminum. 1. Oda. 36.

Pomponius Philadelphus, cū liberis ponitur Papyriano Pand. tit. familiæ herciſc.

Q. Pomponius Pompeianus fecit ſibi & Pompeio Ingenuo & Pompeiæ Primitiuæ parentibus ſuis b.m. & libertis libertabusq; poſterisque eorum. Hæc inſcriptio extat Romæ in ſtrata, quæ vocatur ad S. Marcum, ſub quadam porticu iuxta apothecas, quemadmodum eſt auctor Apianus.

C. Pomponio Rheno homini optimo hæredes. Hanc inſcriptionem habet Neapolis in ſacello Pontani, teſte Apiano pag. 113.

Pomponius, Rheno, Creſcenti, Danubio, nepotibus, & Euphrati patri eorum. filio, homini ſimpliciſſimo, Pomponius Rhenus pater fecit, qui me non merentem præoccupauerunt. Hæc quoq; inſcriptio reperitur Neapoli. Idem Apianus pag. 114.

Pomponius Rufus, ſcripſit libros Collectorum. Citatur Valerio Max. 4 cap. 4.

Pomponius Rufus, refertur in veteſta inſcriptione Romæ in regione tranſtiberina, hoc modo: *Dedicauerunt Idib. Octob. Cn. Pompeio Feroce Licinio Cos. C. Pomponio Rufo.* Vide Apianum pag. 221.

Q. Pomponius Secundus, homo inquinatis moribus, ſub Tiberio factitabat accuſationes, prætendens ideo a ſe fieri, vt parta principis gratia, periculis fratris mederetur. Tacitus 5.

L. Pomponius Secundus Q. fr. Conſulatū geſſit, quo tempore C. Cæſar occiſus eſt, vt ſcribit Dion li. 58. Sub Claudio Cattos perculit, vnde triumphalis illi decretus eſt honor. Tac. 11. & ſeq. Caio principi cœnā dediſſe tradit Plin. lib. 14. c. 4. quo loco & vitam illius ſe in litteras miſiſſe teſtatur. Idem 7. c. 19. nunquā illū ructaſſe memorat. Apud eundē etiā Gracchorū ſe manus vidiſſe refert li. 13. c. 12. Claruit & ſcribēdis Tragœdiis, qua potiſſimum gloria apud poſteros præcellit. Vide Quintilianum.

L. Pomponius Veientanus, præfectus ſociūm, cæſus a Pœnis bello Pun. 2. homo publicanus antea, malis artib. reip. & ſocietatibus infidus damnoſusq;. Liu. initio. 25.

Q. Pomponius Q. F. Fab. Seuerus ſibi & libert. omnib. T.F.I.H.M.H.N.S. Hæc inſcriptio extat Paduæ, teſte Apiano pa. 343.

SEX. POMPONIVS IC. vixit temporibus Alexandri principis, valde illi familiaris, & ex Conſiliariis vnus. Eius eſt lex. 2. ſeu titulus de origine iuris Pand. 1. Citantur autē in Pand. eius libri, teſtib. Angelo Politiano & Gregorio Haloandro, 20. epiſt. ad Q. Mutium lectionū 15. ad Sabinū 35. variarū lectionū 15. ad Plautium 7. fideicommiſſorum 5. Senatusconſultorū 5. ἐγχειριδίου 2.

Regula-

Regularum 1. His addit Riuallius ad ædem 80. ad edictũ 84. Digestorũ 40. de stipulationib. 17. Decessit anno ætatis 78. Hic discendi solam viuendi rationem optimã iudicauit, quã etiã in vitæ suæ finẽ perduxit.

Pomponius rescribit A. 2. Cod. de transactionibus.

Pomponio Alexander A. 4. Cod. tit. 39. & Gord. A. ibidem tit. 65.

Pomponiana pira memorantur Plinio lib. 15. cap. 15.

In Pomponia gente Vituli quoq; cognomen inueniri docet Varro rei rust. 2. c. 1.

PONTII.

Pontius, familiaris Scipionis Æmiliani. Macrobius ex auctoritate Ciceronis 3. c. 9.

L. PONTIVS, Eques Rom. celebris causarũ actor suo tẽpore, qui luminib. captus, nihilominus in foro munus suũ perentibus impertiebatur. Valer. Max. 8. cap. 7. Opinor huius L. Pontii seruum fuisse, qui ad Syllam accedens: *A Bellona*, inquit, *tibi nuncius aduenio. Victoria tua est ô Sylla.* Refertur id D. Augustino de ciuitate Dei 2. cap. 24.

Pontius, a P. Ceruio in adulterio deprehensus, castratus est. Valer. Max. 6. cap. 1.

L. Pontius, quem putabant magistrum fore, si bona venirent &c. Cicero ad Att. 1. epistola 1.

T. Pontius, Centurio, homo magnarum virium, cuius meminit apud Ciceronem Cato in de senectute.

Pontius, Cæsaris Centurio, moti maluit, quam Pompeio, a cuius socero Scipione captus erat, militare. Hirtius de bell. Afric. Valerius Max. 3. cap. 8.

Pontia T. Pontii filia hîc sum, quæ duobus natis a me veneno consumtis, misere mihi mortem consciui. Tu, qui hac transis, si pius es, quæso a me oculos auerte. Hæc inscriptio Romæ extat & Beneuenti, teste Petro Apiano. Hæc est illa Pontia, cuius meminit Iuuenalis Satyra 6.

Sed clamas Pontia, feci,
Confiteor, pueriique meis aconita parauit. &c.

Pontio scribit Plinius epistolarum 5.

¶ Pontio Proculo, Proconsuli, rescripsit D. Pius. Vlpianus Pand. 48. de accusat. l. 7.

Pontio rescripserunt Seuerus & Antoninus Pand. 48. ad legẽ Iuliam maiestatis.

Pontiæ rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14.

Pontius, D. Cypriani Martyris Diaconus & comes indiuiduus, vsq; ad vltimum supplicii diem exilium cum ipso sustinuit, egregio de ipsius vita & exitu volumine relicto. Hieron. in descriptorib. Eccles.

PONTII, congesti secundum cognomenta.

PONTIVS AQVILA, cum esset Trib. pl. triumphanti Cæsari præteruehenti q; non assurrexit. Vnde Cæsar indignatus: *Repete ergo*, inquit, *a me Aquila, rempub. Tribunus.* Et per aliquot dies nihil cuiquã pollicitus est, nisi sub exceptione, Si tamen per Pontium Aquilam licuerit. Coniurauit Pontius cũ Bruto & Cassio in Cęsaris necẽ, fuitq; vnus ex percussorũ numero. Periit in conflictu Mutinẽsi, Suetonius in Cæsare, Cic. epist. famil. lib. 10. & Dion historiarũ Rom. lib. 46. qui D. Bruti legatũ fuisse, statuamq; illi a Senatu decretã scribit. Refertur cõment. 5. belli ciu. Q. Aquila Cęsaris partiũ. An autẽ hic Pontius ipẽ sit, nondũ certo cõperi.

Pontius Aufidianus, cum filiæ suæ virginitatem a pædagogo Fannio Saturnino proditam didicisset, & seruum & ipsam puellam necauit. Valer. Max. 6. cap. 1.

Pontiæ L. F. Capitolinæ M. Minullius M. F. Exoratus uxori pientissimæ b. m. Vix. an. XIX. *Men.* XI. *dies* XIX. Hæc inscriptio extat Neapoli teste Apiano pag. 122.

Pontius P. F. Clamella hæres VII. vir Epulonum, refertur in inscriptione Pyramidis, quæ supereſt Romæ apud portam S. Pauli. Extat ea apud Marlianum topographiæ antiquæ Romæ lib. 4. & Apianũ in memoriis vetustis Italiæ pag. 252.

Pontius Cominius, cortici incubans, secundo Tiberi delatus in Capitoliũ euadit, reditq; Veios, nuncium ferens de Camillo reuocato, eoq; Dictatore dicendo. Liu. 5.

Pontius Fregellanus, sub finem vitæ Tiberii Senatorium ordinem amisit. Tacit. 5.

C. Pontius Herennius, Pontii Herennii filius, dux Samnitum, Romanos ad furcas Caudinas sub iugum misit. Ipse postea a Papyrio Cursore victis Samnitibus & vicissim sub iugum missis, ductus in triumpho, securiq; percussus est. Liu. 9. & 11. Plinius de viris illust. Dicere solebat, Vtinam ad illa tempora fortuna me reseruasset, & tunc essem natus, quando Romani dona accipere cœpissent: non essem passus, diutius eos imperare. Cicero Off. 2.

Pontio Luciano rescribit Seuerus Pand. 23. de iure dotium.

P. Pontius Maximus ac C. Pontius Paulus. C. Pontius Pontianus F. H. Hæc in-

ſcriptio legitur Romę iuxta campum Flor. teſte Apiano pag. 305.

Pontio Mutio reſcribitur a Grat. Val. Theod. AAA.7. Cod. tit. 48.

C. Pontius Nigrinus, Conſul fuit cum C. Acerronio Proculo, quo anno deceſſit Tiberius. Tacitus 5. Fors idem, quem Plinius Caii principis legatum fuiſſe ſcribit.

Pontius Paulinus, Senatorii ordinis, cuius donationem, libertæ concubinæ factã, Seuerus Imp. ratam habuit Pand. 24 de donationibus inter virum & vxorem.

PONTIVS PAVLINVS, vir Conſularis; Auſonio Poetæ amicitia cõiunctus, & ipſe poeticis ſtudiis clarus, feceſſit in Hiſpaniã. Vbi religioni vacans, opes & voluptates mundanas contempſit. Extant carmina & epiſtolę eius aliquot inter Auſonii Poemata & epiſt. D. Auguſtini. Ipſe Paulinus ad Alipium Epiſcopum ſcribens, a Delphino Burdigalæ ſe baptizatum, a Lampio apud Barcinonem in Hiſpania ſacratũ aſſerit. Et ad Auguſtinum, ætatẽ ſibi eſſe ait, quæ fuit claudi, ad portã templi ſpecioſam ſedentis, Actor. 3. & 4. Præceptorem Auſonium habuit, quo cum iunior eſſet, Conſulatum tamen ante illum obtinuit & geſſit. Ex Hiſpania Barcinonenſem illi muriam miſit. Vxorem habuiſſe, innuit illud Auſonii:

--Tanaquil tua neſciat ſtud.

Ad quod ille reſcribens, inquit:

-- Non Tanaquil mihi ſed Lucretia coniunx,

rem ipſam non negans, ſed nomen repudians. Tres libros Suetonii de regibus in epitomẽ ab illo coactos, & quidem carmine, valde laudat Auſonius, aſſecutum illum aſſerens, quod cõtra naturã rerum ſit, breuitas vt obſcura non eſſet. Tandem ex Hiſpania regreſſus in Italiam, in Campania deſedit, Nolæ Epiſcopum agens. Sic enim de illo Auguſtinus de ciuit. Dei lib. 1. ca. 10. *Vnde Paulinus noſter, Nolenſis Epiſcopus, ex opulentiſſ. diuite voluntate pauperrimus & copioſiſſime ſanctus, quãdo & ipſam Nolam Barbari vaſtauerunt, cũ abeis teneretur, ſic in corde ſuo, vt ab eo poſtea cognouimus, precabatur: Domine non excrucier propter aurũ & argentum: vbi enim ſint omnia mea, tu ſcis* &c. Videtur ad eundẽ ſcribere Hieronymus; vtitur enim his verbis: *Nobilem te Eccleſia habeat, vt prius Senatus habuit.* Et iterũ ad Licentium ſuum Auguſtinus: *Vade*, inquit, *in Campaniam, diſce Paulinum, egregium & ſanctum Dei ſeruum, quam grandem faſtum ſeculi huius tanto generoſiore quanto humiliore cer-*

uice incunctanter excuſſerit, vt eam ſubderet Chriſti iugo, ſicut ſubdidit, & nunc illo moderatore itineris ſui quietus & modeſtus exultat &c. De eodẽ Ambroſius ad Sabinum Epiſcopum init. lib. 6. epiſtolarũ. *Paulinum, ſplendore generis in partib. Aquitaniæ nulli ſecundum, venditis facultatib. tam ſuis quã coniugalibus, in hos ſe induiſſe cultus ad fidem comperi, vt ea in pauperes conferat, quæ redegit in pecuniã, & ipſe pauper ex diuite factus, tanquã deoneratus graui ſarcina, domui, patriæ, nationi quoq; valedicat, quo impenſius Deo ſeruiat. Eleggiſſe autẽ ſecretũ affirmatur Nolana vrbis, vbi tumultũ fugitans anum exigat. Matrona quoq; virtutis & ſtudio eius proxime accedit, neq; a propoſito viri diſcrepat. Denig; tranſcriptis in aliorum iura ſuis prædiis, virum ſequitur, exiguo illic contugis contenta ceſpite. Solabatur ſe religionis & charitatis diuitus. Sobolis ei nulla, & ideo meritorum poſteritas deſiderata. Hæc vbi audierant proceres*, &c.

Pontius Paulinus, Nolanus Epiſcopus, haud dubie diuerſus ab illo, vtpote 60. annis poſterior, litteris & ſanctitate vitæ enituit. Vide Gregorium in dialogorum libro, & Volaterranum in Anthropologia.

C. Pontius Pelignus, refertur Inſcript. ant. pag. 61.

PONTIVS PILATVS, præſes Iudææ, per 10. annos prouinciæ præfuit. Accuſatus apud Vitellium, rectorẽ Syriæ, quod multos iniuſte & crudeliter occidiſſet, ſucceſſorẽ accepit Marcellum, iuſſus Romam repetere, vt ſe corã Cæſare Tiberio expurgaret. Priusquã autẽ ad vrbem accederet, Tiberius rebus humanis exceſſit, vt tradit Ioſephus Antiquitatũ 18. ca. 7. Vide Philonem de legatione ad Caium. Euſeb. hiſt. Eccleſ. 2. cap. 7. ſub Caio principe tot malis, tantisq; calamitatib. circumuentũ excruciatumq; ſcribit, vt propria ſe manu transuerberans, nefariam vitam vi abiecerit. Volaterranus vult hũc ipſum Pilatum Caii Cæſaris legatum fuiſſe, conatumque Lanuuii Atalantæ & Helenæ imagines, a Cleophãto Corinthio pictas, e templo tollere, tectorii natura non permittente. Vtrumq; ego ad Nigrinum potius retulerim. Reperias & aliam de Pilato, eiusque interitu, narrationem apud Suidam Νίγρον.

Pontia Poſthumia, ab Octaulo Sagitta, Trib. pl. ſtupro cognita, cum nuptias ſuas, quas illi pacta erat, abnueret, ab eodem interempta eſt, imperante tum Nerone. Tacitus 13. & 20.

Pontius

Pontius Scæuinus, nobilis adolescens, redditur ordini Senatorio sub Othone. Cornel. Tacitus 17. Nam repetundarum reus sub Nerone, illo exciderat.

C. Pontius Telesinus, Samnitiũ dux in bello sociali, & postea Marianis partib. adiunctus, contra Syllã pugnans cecidit. Appianus 1. & Patere. volumine posteriore.

L. Pontius Telesinus, laudatur vt Philosophus & insignis vir a Philostrato lib. 4. & 7. De eodem Velleius & Tacit. lib. 16.

Pontius Titinnianus, a patre Titinnio missus ad Cæsarem, cum ille Brunduſii Pompeium obsideret. Cicero ad Att. in fine 9.

L. Pontius C. F. Mell. L. Pontius Eutychius sibi. Inscript. ant. pag. 56.

PONTIANI.

Pontianvs Lænas, Consulatum gessit cum Antonio Rufo sub Hadriano ann. V. C. DCCCLXXXIII.

Pontianus alius, Consul fuit cum Pio sub Maximino Imperatore, anno V. C. DCCCCXC.

Pontianus, Martyr, passus sub Antonino Spoleti, iudice Fabiano, 14. Calendas Februarias.

Pontianus Pontifex Rom. sub Alexandro, cum sedisset annos 5. menses 2. pulsus in Sardiniam, ibidem cæsus est 12. Cal. Decembris. Meminit illius Beda in Calendario.

Pontianus alius, occisus sub Maximiano cum Prætextato 3. Idus Decemb.

¶ Pontianilla, citatur 6. Cod. tit. 52. rescribentibus Æliæ Seuero & Antonino.

¶ Ponticus, Poeta Heroicus, cuius meminit Ouidius.

Ponticus, ætate Martialis, notatur ab ipso libro 2.

Ponticus Martyr, memoratur Eusebio Hist. Eccles. 5. cap. 3.

¶ Pontidivs, rogatus qualem existimaret, qui in adulterio deprehenderetur: Tardum, inquit. Cicero 2. de Oratore.

¶ Tib. Pontificivs, Trib. pleb. anno V. C. CCLXXIV. delectum impedire conatus præceptis & monitis App. Claudii, per Patres suosque collegas victus, ab incepto destitit. Liuius 2.

¶ C. Pontinivs (Dion Pomptinium vocat) legatus M. Crassi in bello cõtra fugitiuos, teste Frontino lib. 2. cap. 4. Prætor Cicerone Cos. Gallos Allobroges domuit, deque iis triumphauit, valde adiutus ab App. Claud. Consule, cum illi Tribuni vehementer aduersarentur, quemadmodum memorat Dion in fine 39. Cum Cicerone Proconsule legatus in Ciliciam iuit, vbi Appio simul atque reum illum a Dolabella factum cognouit, accepti beneficii memor, eximiam operã vicissim præstitit, quemadmodum testis est Cicero ad Appium ipsum scribens epist. 10. libri 3.

POPEDII.

Q. Popedius Silo, dux Marsorum in bello sociali, eius tumultus auctor, in eoque cæsus. Liuius 76.

Popedia Sp. F. A. XIIX. *Iulia Procla F. eius V. A.* X. M. III. Citatur a Carolo Sigonio in de nominibus.

Q. Popedio Q. F. Ser. Catoni Q. quinq. liberti. Inscript. ant. pag. 174.

POPILII.

L. Popilius Volscus, Trib. mil. Cõs. potest. an. V. C. CCCLV. quo tempore primus e plebe, & vnus cum honore m assecutus est P. Licinius Caluus. Fuit ergo Patricius hic Popilius. Liuius 5.

¶ M. Popilivs Lænas, cum Consul esset, eodemq; tempore sacrificium publicum cum læna faceret, quod erat Flamen Carmentalis, plebis contra Patres seditione nunciata, vt erat læna amictus, ita venit in concionem, seditionemq; cum auctoritate tum oratione sedauit. Cic. in Bruto. Haud dubie vero Lænatis hinc ipsi gentique nomen additum. Porro Consulatus 4. gessit. In secundo Tiburtes vicit, agrisillorum vastatis. CCCXCVI. In tertio Gallos ingenti pugna cecidit, deque iis triumphauit magno plebis fauore. C. Licinium Srolonem sua ipsius lege 10. millibus æris damnauit. Liuius 7. CCCXCIX. CCCCV. CCCCVII.

M. Popilius Lænas, Consul ann. V. C. CCCCXXXVIII. cum Sp. Nautio superioris, vt arbitror F.

M. Popilius M. F. M. N. Lænas. Hæc inscriptio legitur Romę in vetustissimo marmore, teste Volaterrano.

T. Popilius, legatus fuit in exercitu Q. Fuluii & App. Claudii, Capuam obsidentium, an. V. C. DXLIII.

P. Popilius missus legatus cum L. Genutio & P. Petilio ad Syphacẽ regem iungendæ amicitiæ gratia an. V. C. DXLIV.

M. Popilius Lænas, Consul anno V. C. DLXXXI. Ligures vicin. in quos cum facta deditione præter modum sæuiret, Senatus factum illius improbauit, Ligures insuste venditos, emptoribus precio reddito, liberos esse iussit. Ipse Senatui minus patens, Trib. pl. denunciatione in vrbem retractus bis apud C. Licinium Prætorē causam dixit. Tertio Prætor gratia C. Popilii fratris, qui Consul & absens erat, & Popiliæ familiæ precib. victus, Idib. Martiis adesse reum iussit, quo die noui magistratus honorem inituri erant, ne diceret ius, qui priuatus futurus esset. Ita rogatio de Ligurib. deq; Popilio, quam duo Martii Tribb. pl. promulgarant, elusa est. Liu. 42. Gessit tamen postea Censurā cum P. Scipione Nasica, auctore Plinio lib. 34. cap. 6. & item Gellio 4. cap. 20. Fuit & Poeta, vt est apud Donatū in vita Terentii. Ouid. Fast. 6. eo Cos. instituta Floralia docet. ¶ Censuræ eius meminit Fragment. Sex. Pōpeii. p. 94.

DLXXXII DCXVI. C. POPILIVS LÆNAS, M fr. duob. Consulatibus perfunctus est, vir asper ingenio, seuero vultu & graui oratione. Missus legatus ad Antiochum Epiphanem, Syriæ regem, vti ab obsidione Alexandriæ eum dimoueret, expositis mandatis, quibus iubebatur incepris desistere, cum ille se deliberaturum diceret, virga Regem circumscripsit, iussitq; antequam circulū excederet, responsum dare. Qua asperitate motus Antioch⁹, bellū dissoluit. Liu. 45. qui socios & collegas eius in hac legatione C. Decimiū & C. Hostiliū fuisse scribit, Paterculus, Valerius Max. 6. cap. 4. In Plinio mendose pro Popilio Octauius legitur, etsi Cicero quoque Philipp. 8. Cn. vocat.

M. Popilius Lænas, M. puto F. Consul ann. V. C. DCXV. a Numantinis fusus fugatusque est. Liuius 55. De eodem Valerius Max. lib. 8. cap. 1.

P. Popilius Lænas, Consul anno V. C. DCXXII. quod in eo magistratu acerrime in amicos eliētesq; Tib. Gracchi sæuisset, publice damnatus est, restitutus tamē postea rogatione L. Calphurnii Bestiæ, Trib. pleb. Cicero in Bruto & Paterculus. Citatur in hunc, vt in fratris hostē, oratio C. Gracchi apud Gellium 11. cap. 13. Cicero post reditum ad Quirites, adolescentes filios deprecatos scribit.

Q. Popilius, fors P. fr. Citatur in hunc apud Gellium eiusdem C. Gracchi oratio, inscripta in Q. Popilium circum concilia-bula, si tamen locus non est mendosus.

C. Popilius, alius a priore, & tempore multo posterior, Senatorii ordinis, q, ob rem iudicatam pecuniā accepisset, damnatus est. Cicero in Verrinis. Meminit huius credo, vt exulantis Nuceriæ Cicero pro L. Corn. Balbo. Certe pro A. Cluentio virū clarissimum vocat, & Q. Metello coniungit, nisi forsibi pro C. legendum est P.

M. Popilius, item Senator, moriturus, Oppium Gallum, amicissimum sibi, tanquā illi bona sua relinqueret, traditis anulis cum osculo, cum tamen alium hęredem scripsisset, delusit. Valer. Max. 7. cap. 9.

P. Popilius, sanguine iunctus M. Anco Catseolano, & inter hæredes asscriptus. Valerius Max. 7. cap. 7.

P. Lænas (haud dubie Popilius) Trib. pl. Sex. Lucilium, prioris anni Tribun. pl. Saxo Tarpeio deiecit. Paterculus lib. 2.

C. Popilius, Tribunatus competitor C. Iulio Cæsari. Plutarchus in Cæsare.

C. POPILIVS LÆNAS, Picenæ regionis interemptor patris sui, aliquando a Cicerone in iudicio capitis defensus, caput illi & dextram amputauit. Valer. Max. 5. cap. 3. & Dion lib. 47. Popillum pauci ex historicis interfectorem Ciceronis tradiderunt, & hi quoq; non parricidii reum, & a Cicerone defensum, sed in priuato iudicio. Seneca declamat. 7. Nam Plutarchus & Eusebius, eosq; secuti, ad Herennīū id transferunt. Vide Sebast. Corr. Quæsturam.

Popilia, virgo Vestalis, ob crimen stupri viua defossa est, ann. V. C. CCLXXV. Orosius 2. Liuio & Dionysio Oppia dicitur.

Popilia, mater Q. Catuli senis, & C. Iulii Cæsaris, cui primæ omniū defunctę contigit in vrbe publice laudari. Cic. de Oratore.

Popilia, virgo Vestalis tempore Q. Metelli Pii, Pontif. Max. Meminit eius Macrob. Saturn. 3.

¶ POPILIÆ fœminæ felix nomen dedit nomen tribui Popiliæ. Fragment. Sex. Pompeii pag. 42.

P. Popillus, accusatus ambitus & damnatus, vti T. Gutta & Bulbus, synchroni omnes Ciceronis. Cic. pro A. Cluentio. Aliquanto post L. Popilius vocatur, & libertini filius fuisse traditur.

M. Popilius, Tribun. plebis anno V. C. DLXXXV. apud Valerium Max. 6. cap. 5. perduellionis diem dicit Claudio & Graccho, Censoribus, cū apud Liuiū 43. id faciat Trib. pleb. Rutilius. Nescio vter locus rectius

rectius habeat. ¶ De Rutilii nomine cum Liuio conuenit Fragment. Sex. Pompeii pagina 94.

C. Popilius, synchronus Ciceronis, Iurisperitus haberi volebat, cum esset imperitus, ac ingenio tardus. Ad caussam quandam testis aduocatus, cum dixisset, se nihil scire. *nimirum*, inquit Cicero, *de iure enim te interrogari putas*. Plut. in apophthegm.

C. Popilius, Eques Rom. cognomento Sabellus, sub M. Manlio Volsone, quanquam pede saucio, strenuam operam contra Histros, cum castra reciperentur, præstitit, plurimosque hostium occidit, anno V. C. DLXXVI. Liuius 41.

¶ C. Popilius C. F. Q. N. Carapedo, Consul & VII. vir Epulonum & sodalis Hadrianalis, vixit sub Pio. Vide inscriptionem, quæ extat apud Volaterranum. Fors hic est, qui in Catalogo Consulum appellatur Lænas Pontianus sub Hadriano, anno V. C. DCCCLXXXIII.

¶ *Mer. S. D. Popilius Patus Cn. Iube F. Pæto Consuli desig. fratri suo b. m. p. hunc somno æternali patria retinet*. Extat Patauii, citante Scardeonio.

¶ M. Popilius Andronicus, Grammaticus in vrbe. Vide Tranquil. in de Grãmat.

Popilia Felicula, nota e carmine epitaphio apud Fabriciũ in Antiq. pa. 72. & seq.

Popilia Zenonis. Inscriptionum antiq. pag. 255.

Popilia M. F. miranti cuidam, quid esset, quapropter aliæ bestiæ nunquam marem desiderent, nisi cum prægnantes fieri vellẽt? respõdit, *bestiæ enim sunt*. Macrob. 2.

Popilia, virgo Vestalis, deprehensa in stupto, viua defossa est Olympiadis 73. anno 4. Eusebius.

Popiliæ rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 29.

Popilio ab Anton. A. 4. Cod. tit. 32.

POPPÆI.

C. Poppæus Q. F. Q. N. Sabinus, modicus originis, principum amicitia Consulatum ac triumphale decus adeptus, maximisq; prouinciis per 24. annos impositus, nullam ob eximiam artem, sed quod par negotiis neq; supra erat, concessit vita sub Tiberio, non fato, sed sponte sua. Dion & Tacit. lib. 5. Gessit autem Consulatum sub Augusto an. V. C. DCCIXI. Meminit eiusdem Plinius lib. 7. cap. 48. Filiam reliquit Poppæam Sabinam, quam primum T. Ollio, deinde Scipioni nuptam, Messalina Claudii subuertit. Idem Tacitus lib. 11.

Q. Poppæus Q. F. Q. N. Secundus, Consul ex Cal. Iul. cum M. Papio Mutilo sub Augusto, anno V. C. DCCLXI. a quibus lata lex est Papia Poppæa de hæreditatibus mulierum. Opinor superioris fratrem fuisse patruelem, quandoquidem vterque Q. F. & Q. N. scribitur.

¶ PORCELLVS, Grammaticus, citatur Senecæ suasor. 2.

PORCII.

Porcios Plutarchus in Publicola a porcis dictos scribit, vt a suibus Suillios, a capris Caprarios & a bobus Bubulcos. In eandem sententiam Varro lib. 2. de re rust. cap. 1. *Nomina multa*, inquit, *habemus ab vtroq; pecore, a maiore & a minore. A minore, Porcius, Ouinius, Caprilius: sic a maiore Equitius* &c. Itaque nomen per C. scribendum, docet Manutius in Orthographia. Gens ipsa Tusculo in vrbem venit, auctore Cicerone. Dicti autem Catones sunt cognomento, qui cati & sapientes haberentur.

M. PORCIVS M. F. CATO, in vrbem venit adhortatione Valerii Flacci, cum quo postea Consulatũ & Censuram gessit. Vitam illius habes apud Plutarchũ, Æmilium Probum, Plinium de viris illust. & Volaterranum, vt de Cicerone, Liuio, Plinio auunculo taceam. Excessit natus annos 85. vt Plinius 19. cum eo ipso anno contra Sergium Galbam ad populum summa contentione dixisset. Cic. in Bruto, Liuius lib. 39. anno XC. accusasse Galbam scribit. Vxores duas habuit, Liciniam & Saloniam, & ex vtraque liberos: ab illa Liciniani, ab hac Saloniani appellati sunt. Plinius 7. cap. 14. Gellius 13. cap. 18. Plutarchus tradit, illum primum dictum M. Porcium Priscum, deinde Catonem, patrem habuisse M. proauum item illius a fortitudine laudatum. Referuntur inibi hi versus de illo:

Porcius hic mordax glaucis subrufus ocellis
Interiens, Erebo sedes non repperit vllas.

Citãtur eius actiones apud Nonium de re Floriana, in Pansam, contra Furium &c. ¶ Nominat plures alias Fragmentum Sex. Pompeii, in ũsq; aliquoties orationẽ de suis virtutib. contra Q. Minutium Thermum. Ibid. pa. 179. notatur, quod Originũ libros inscripserit, propterea quod non satis plenũ titulum propositi sui videretur amplexus, quãdo prægrauent ea, quæ sunt rerũ gesta-

rum P. R. cum tamen pag. 181. fateatur, oppidorum originem optime a Catone relatam. E plurimis Ciceronis de Catone locis placuit eum hic adducere, quem habet 7. in Verrem: *Venit mihi in mentē*, inquit, *M. Catonis, hominis sapientissimi: qui cū se virtute non genere populo R. cōmendari putaret: eum ipse sui generis institū ac nominis ab se gigni & propagari vellet: hominum potentissimorū suscepit inimicitias: & maximis in laboribus vsq; ad summā senectutē summa cū gloria vixit* &c.

M. Cato, Catonis ex Licinia F. doctus iuris, obiit patre viuente, Prætor designatus. Vxor illi fuit Æmilia, Æmilii Pauli F. Scipionis Æmiliani soror. De fortitudine eius Plutar. in Catone maiore, Valer. Max. lib. 3. cap. 2. Suidas ἀνδρεία, Iustin. lib. 33. Frontinus lib. 4. cap. 8. Putatur eiusdē esse regula Catoniana Pand. 34. tit. 7. item disputatio Pand. 45. tit. 1. l. 4.

M. Porcius Cato M. F. Censorii Nepos, Orator, Consulatum gessit cum Q. Martio Rege anno V. C. DCXXXVI. Profectus in Africam, ibidem decessit. Huius filius M. Cato, Prætorius, obiit in Gallia.

C. Porcius Cato, M. superioris fr. Censorii & ipse nepos, Consul an. V. C. DCXL. aduersus Scordiscos male pugnauit. Liuius 63. Damnatus a iudicibus Gracchanis lege Manilia. Cicero in Bruto. Meminit illius vt exulantis Tarracone Cicero pro L. Cornelio Balbo.

M. Porcius Cato Salonianus duos filios habuit, M. & L. quorum L. Consul anno V. C. DCLXV. cecidit in bello Italico. Orosius scribit, illum in pugna contra Marsos ad lacum Fucinum fraude Marii iunioris, quod patris illius laudib. obtrectaret, quasi ab incerto auctore cæsum esse, lib. 5. ca 18. M. Tribunitius, periit in petitione Prætu-ræ. Laudatur huius iudicium ex formula bonæ fidei apud Valer. Max. 8. cap. 2.

M. PORCIVS CATO Vticensis, M. Tribunicii F. Saloniani nepos, Censorini pronepos, germanum habuit Cæpionem, & duas Seruilias sorores, item Porciam, quæ nupsit L. Domitio, & auunculum M. Liuium Drusum, qui Trib. pl. domi suæ cæsus est. Vxores duxit primum Attiliam, Serani filiam, dein Martiam, sed non virginem. Filium reliquit M. Catonem, qui in acie Philippensi periit, & Porciam filiam, quæ primum Bibulo, quem bis patrem fecit, vt Plutar. in Catone, dein M. Bruto, Cęsaris percussori nupsit. De huius constantia & vitæ exitu Valerius Max. lib. 3. cap. 2. lib. 4. cap. 6. Totam vitam Catonis luculenta expositione complexus est Plutarch. Inexhaustam eius legendi auiditatē, quæque satiari non posset, prædicat Cicero lib. 3. de finibus: *Quippe*, inquit, *qui ne reprehensionem quidem vulgi inanem reformidans, in ipsa curia soleret legere sæpe: dum Senatus cogeretur, nihil operæ Reipub. detrahens. Quo magis tum in summo otio, maximaque copia, quasi helluo librorum (si hoc verbo in tam clarare vtendum est) videbatur.* &c.

Porciam, Domitio nupram, laudarunt scripto Cicero, Varro & Lollius. Vide Ciceronem ad Atticum lib. 13. Meminit Hieronymus aduersus Iouinianū, qui tale eius dictum celebrat: *Cum apud eam quædā bene morata laudaretur, secundum maritum habēs: Felix, inquit, ac pudica matrona non nubit nisi semel.*

M. Aquinius, Catonis F. bello Africano interfuit, cui Cæsar a morte patris vitam concessit. Comment. 5.

Martia, Catonis filia minor, cum quæreretur ab ea, cur post amissum maritum denuo non nuberet, respondit, se non inuenire virū, qui se magis vellet quam sua. Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum.

C. vel, vt est in nonnullis exemplarib. M. Cato, adfuit M. Scauro, defendente Cicer. Ascon. Pedian. Fuit hic, opinor, Trib. pl. Marcellino & Philip. Coss. cuius memin it Cicero ad Lentulū, epist. 1. & ad Q. fratrē 3. item Liu. 105. & Fenestella apud Nonium Marcellū in voce, Rumor, his verbis: *Itaq; vt magistratum Tribuni iniere, C. Cato, turbulentus adolescēs & audax, nec imparatus ad dicendū, initionib. assiduis inuidiā & Ptolemæo simul, qui iā ex vrbe profectus erat, & P. Lentulo Consuli, paranti iam iter, cogitare seeundo quidē populi rumore cæpit.* Cic. ad Q. frat. 1. epist. 3. hæc de eo habet: *Rempublicā funditus amisimus, adeo vt Cato, adolescens nullius consilii, sed tamē ciuis Romanus, & Cato vix vnus effugerit. Quod cū Gabiniū de ambitu vellet postulare, neq; Prætores dieb. aliquot adiri possent, vel potestatē sui facerēt, in cōcionē ascēdit, & Pompeiū priuatus dictatorē appellauit. Propius nihil est factū quā vt occideretur.*

M. Porcius Cato, Prætorius sub Tiberio principe. Tacit. 4. Fors idē est, quē Frontinus scribit curatorē aquarū fuisse sub Claudio, datque illi prænomen M. De hoc, nescio an de alio, extat inscriptio in memoriis Hispanicis pag. 13.

M. Por-

M. Porcius Cato, curator aquarum, Aquilio Iuliano L. Nonio Asprenate Coss. sub Caio, teste Frontino in de aquæductibus. Meminit Porcii Catonis Prætorii, vt anhelantis ad Consulatum, & ob id dilationes factitantis, Tacitus 4.

Cato Marsus quidam, notatur a Cicerone in oratione pro domo sua.

Catoni rescripsit D. Had. 2. Instit. 10.

PORCII promiscue congesti.

L. Porcius Nasica, Censori Catoni cum ille, Ex tui animi sententia tu vxorem habes? *Non hercle*, inquit, *ex animi tui sententia*. Cicero de Orat. 2. Gellius lib. 4. cap. 20. In Cicerone male legitur, *ex animi mei sententia*

¶ L. Porcius Censorinus, Consul sub Triumuiratu Cæsaris, Lepidi & Antonii ann. V. C. DCCXV. post pugnam Philippensem ab Antonio Græciæ præpositus est. Plutarchus in Antonio.

¶ PORCIVS LATRO, grauis Orator & suauis homo, in omni re tamen nimius. Vide Senecã proœmio lib. 1. controuersiarum, Plinium lib. 20. cap. 14. Cælium 6. cap. 35. & Volaterranũ in voce Latro. Genere Hispanus fuit, condiscipulus Senecæ, Maximi auditor, nobilis declamator. Dicere solebat, summam esse demẽtiam, detotquere orationem, cui rectã esse liceat. Tædio duplicis quartanæ sub Augusto semet interfecit. Sic Euseb. in Chron.

¶ Porcius Septimius, procurator Rhetiæ sub Vitellio, incorruptæ erga illum fidei. Tacitus 19.

¶ Porcius Festus, præses Iudææ sub Nerone, successor Fœlicis. Actor. 24. Obiit in Iudæa. Hist. Eccl. 2. cap. 23.

¶ Porcius Rusticus, propinquus Latronis, pro quo ille reo in Hispania dixit. Seneca.

¶ Fuluius Vrsinus scribit Læca. Vide Notas eius in opera Ciceronis pagina 205.

¶ M. Porcius Lecca, Tri. pl. an. V. C. DLV. L. Manlio Acidino, cũ ex Hispania rediisset, ne vrbem ouans ingrederetur, obstitit, quanquam re a Senatu impetrata. Liu. 32.

P. Porcius Lecca, Triumuir Epulonum factus, quo tempore id sacerdotium primũ est institutum, an. V. C. DLVIII. Prætor anno sequenti, Hetruriam obtinuit, vt a tergo Liguribus esset. Liuius 33.

M. Porcius Lecca, Senatorius, socius Catilinæ. Sallustius.

P. Porcius Lecca, socius Catilinæ. Cicero pro P. Sylla.

DXLIII. L. Porcius Licinius, legatus Q. Fuluii Flacci Proconsl. bello Pun. 2. Liuius 26.

L. Porcius Licinius, alius opinor, Æd. pl. anno sequ. id est DXLIV. Prætor biennio post, Galliam prouinciam assecutus est C. Claudio M. Liuio Coss. ante quorum aduentum aduersus Hasdrubalem multa industria rem gessit. Liu. 27. Traditur idẽ Poeta fuisse, & citatur ab A. Gellio 19. cap. 9. & 17. cap. 21.

L. Porcius Licinius, Prætor ann. V. C. DLXI. Sardiniam tenuit. Consul ann. DLXX. aduersus Ligures rem gessit, in quo bello ædem vouit Veneri Erycinæ, quam L. filius Duumuir extructam ad portam Collinam dedicauit. Liuius 35. 39. & 40.

¶ L. Porcio ob Pro. opt. administratam Bastetani populi P. C. Hæc inscrip extat in Tarraconensi prouincia. Inscrip. ant. pag. 5.

M. Porcius M. F. Ibidem pag. 14.

P. Porcius, scripsit poema de pugna porcorum versibus hexametris, cuius dictiones omnes a *P.* littera incipiunt.

Porcio rescribitur a Seuero & Ant. 5. Cod. tit. 4.

¶ Porcia Veneria, mulier impudica, scitam habet inscriptionẽ. Inscrip. ant. pa. 67.

¶ Porcius Lysimachus.

Lysimachus, citatur Plinio lib. 1. & 15.

¶ Posidius, cæsus a Donatistis. August.

¶ Posidonio rescribitur ab A A. & C C. 6. Cod. tit. 54.

Posidonius, Episcopus Calamensis, scripsit vitam D. Augustini.

¶ POSIS, luti figulus, Plinio ex sententia Varronis 35. cap. 12.

POSTHVMII.

P. Posthumius Tubertus, Cons. anno 5. post exactos Reges, triumphauit cũ M. Valerio collega de Sabinis, & interiecto anno iterum Consul, triumphauit cum Agrippa Menenio de Aruncis. Liu. 2. Plin. 15. cap. 29. Primũ hunc ouasse scribit. Idẽ Dionys. tradit, sed hic bello Aurunco, ille Sabino.

¶ Manutius vult scribendum Postumius ex antiquis lapidib.

A. Posthumius Tubertus, P. vt opinor, nepos, Mag. equ. sub Æmilio Mamerco, quãdo ille censurę tempus ac modũ imposuit an. V. C. CCCXXI. Deinde triennio post Dictator dictus a genero suo, T. Quintio Cincinnato, Volscos & Aquos vicit nobili pugna, deq; iis triumphauit. Hunc Liuius seuerissimi imperii virum vocat, nec credit tamen ab illo filium, quod præsidio non iussus decesserit, secuti percussum libro 4. Agunt de eodem Diodorus Siculus lib. 12.

Valerius Max. lib. 2. cap. 2. Gellius lib. 17. capite vltimo.

C. Posthumius Cominius, Consul anno V. C. CCLII. quo tempore primus Dictator creatus est T. Largius, illius collega. Iterum Consul anno IX. post, Antiates Volscos vicit. Liuius 2. ¶ Vide an idem sit, de quo Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

A. Posthumius Albus Regillensis, Consul & Dictator eodē anno, videlicet V. C. CCLVIII. teste Dionysio lib. 6. Latinos memorabili pugna ad lacum Regillensem vicit, deque iis cum M. Equitium, T. Ebutio triumphauit. Liuius 2. Plin. de viris illustr. Valerius Max. lib. 1. cap. 8. Huius opinor filios fuisse, qui sequuntur, Sp. & A. Posthumios.

Sp. Posthumius Albus Regillensis, Consul ann. V. C. CCLXXXVIII. Postea inter legatos fuit, qui missi sunt Athenas ad describendas leges Solonis, deinde vnus ex X. viris. Liuius 3.

A. Posthumius Albus Regillensis, Consul an. V. C. CCXC. contra Æquos rem feliciter gessit. Liuius 3.

Sp. Posthumius Albus, Sp. vt opinor F. Trihun. mil. Consulari potest. anno V. C. CCCXXIII. Dein sequenti anno legatus A. Posthumii Dictatoris, aduersus Volscos strenue pugnans, ictus saxo, perfractoque capite, acie excedere coactus est. Liuius 4.

M. Posthumius (existimo Regillensem dictum) ann. V. C. CCCXXIX. Tribun. mil. Consulari potest. rem aduersus Veios cum collegis ob discordiam male gessit, vnde damnatus a populo 10. millibus æris grauis. Liuius 4.

M. Posthumius Regillensis, Trib. mil. anno V. C. CCCXLI. prauæ mentis homo, ob crudelitatem ab exercitu lapidibus obrutus est. Huius aliquādo excepta vox est, Malum militibus meis, nisi quieuerint. Liuius 4. Valerius Max. 9. cap. 8.

Posthumia, Vestalis, propter amœniorem cultum, ac liberius ingenium, accusata, tandem absoluta est, an. V. C. CCCXXXV. Liuius 4.

M. Posthumius & M. Posthumius Albinus, simul Trib. mil. ann. V. C. CCCLII.

A. Posthumius Regillensis, Trib. mil. ann. V. C. CCCLVIII. cum L. Iulio Tarquiniensis cecidit. Liuius 5.

A. & L. Posthumii Regillenses, simul Trihh. mil. an. V. C. CCCLXXIV. Fors fratres, superioris A. filii.

Sp. & L. Posthumii Albini Regillenses, Tribb. mil. Consulari potest. Ille an. V. C. CCCLXI. Æquos vicit, decessitque in Censura: hic anno CCCLXVI. id est, proximo post vrbem recuperatam a Gallis. Liuius 5. & 6. Arbitror fuisse fratres, & superioris Sp. nepotes.

Sp. Posthumius Albinus, Consul anno V. C. CCCCXXI. Dein proximo anno Censor, cum Philone, Magister equitum anno CCCCXXVI. Iterum Consul an. CCCCXXXIII. auctor cum T. Veturio pacis Caudinæ, Samnitibus deditus, nec tamen receptus est. Liuius 8. & 9.

¶ L. Posthumius Megellus, Consul an. V. C. CCCCXLIX. triumphauit de Samnitibus. Iterum Consul triumphauit de eisdē & Hettuscis contra auctoritatem Senatus, & intercessionem 7. Tribunorum, cum illi tres Tribuni auxilio essent & plebis voluntas. Tertium Consul, quod opera militum in agro suo vsus esset, cum exercitui præesset, damnatus est. Liuius lib. 9. 10 & 11. Suidas Ποπίμιος.

¶ L. Posthumius Megellus, Consul an. V. C. CCCCXCI. Idem puto fuit rex ille sacrorum, quem citat Plinius 11. cap. 37.

A. Posthumius Albinus, Consul anno V. C. DXI. Idem Flamen Martialis cum ad bellum gerendū proficisci vellet, a L. Metello Pontif. Max. ne a sacris recederet, in vrbe retentus est. Liuius 19. & Valerius libri 1. cap. 1.

L. Posthumius Albinus, Consul anno V. C. DXIX. iterum anno DXXV. tertium designatus absens, cum Prætor esset, vna cū exercitu cæsus est a Gallis, an. DXXXVIII. Liuius. Fors A. fr.

Sp. Posthumius Albinus, Prætor vrbanus anno V. C. DLXV. Tertio anno post Consul Bacchanaliū coniurationem puniuit. DLXX. fit Augur. Moritur an. DLXXIX. Liuius 36. & 39.

A. Posthumius Albinus Luscus, Prætor anno V. C. DLXIX. Consul ann. DCLXXIV. quadriennio post Censor, proximo inde anno X. vir sacrorum, missus legatus cum 9. aliis in Macedoniā an. DLXXXVII. Liuius.

Sp. Posthumius Albinus, Prætor anno V. C. DLXXI. Siciliam tenuit. Consul anno DLXXX. primus omnium socios grauare cœpit, cum ante illum nemo in vlla re oneri aut sumptui fuisset. Liuius 39. & initio 42. Hic idem Posthumius cognomento dictus est Paulus.

L. Post-

L. Posthumius Albinus, Prætor an. V. C. DLXXIV. triũphauit de Lusitanis, Cõsul an. DLXXXI. Fit Flamen Martialis an. DLXXXVI.

L. Posthumius Albinus, Consul ann. V. C. DC. mortuus in ipso honore, vt auctor est Iulius Obsequens.

A. POSTHVMIVS ALBINVS, Romanæ scriptor historiæ, Consul an. V. C. DCII. cũ L. Lucullo. In hunc est dictũ Catonis. Vide Ciceronem in Bruto & Gellium 11. cap. 8. Item Macrobium, Corn. Nepotem & Suidam, Ἄνδρες Ποσθούμιοι.

¶ Sp. Posthumius Magnus, Consul an. V. C. NCVI. De hoc puto loqui Ciceronem in Bruto cum Inquit: *Multæ sunt Sp. Albini orationes*, &c.

Sp. Posthumius Albinus, Consul an. V. C. DCXLIV. lege Manilia damnatus a iudicibus Gracchanis. Cicero in Bruto.

A. Posthumius Albinus, Consul an. V. C. DCLV. Sp. superioris fr. fuit, teste Sallustio, M. Antonii Oratoris collega. Periit in bello sociali. Liuius 75.

A. Posthumius Albinus, Flamen, alius a Consulari, teste Cicerone in Bruto.

A. Posthumius Albinus, vir Prætorius, & legatus Syllæ bello sociali, a militib. Syllæ saxis & lapidibus mactatus, quã rem ille dissimulanter tulit. Plutarchus in Sylla, Liuius lib. 75. Val. Max. lib. 9. cap. 8. Orosius lib. 5. cap. 18. Eutropius lib. 5.

A. Albinus, inter Cæsaris Prætores refertur Appiano lib. 2.

Posthumius, haruspex temporibus Syllæ. Cũ enim is Tarentũ veniſſet, atq; ibi sacrificasset, vidit in capite vitulini iecinoris similitudinẽ. Quare præclarã ei victoriã significari respõdit, iussitq;, vt extis illis solus vesceretur. Augustinus de C. D. lib. 2. c. 24. Variant nonnihil Cicero lib. 1. de diuinat. Valerius Maximus lib. 1. cap. 6.

T. Posthumius, non minus vehemens Orator, quam bellator, effrenatus & acer nimis, sed bene iuris publici leges atque instituta cognouerat. Petiit in bello ciuili Pompeiano. Cicero in Bruto.

Cn. Posthumius, accusator Murænæ, familiaris Ciceronis.

L. Posthumius, Pompeianus a Sallustio ad Cæsarem cum M. Fauonio confertur.

¶ T. Posthumius Furfanus, Cæsaris partium Prætor Siciliæ, ad quem Cicero scribit lib. 6. Cæcinam illi commendans. Fit mẽtio Furfani in epist. ad Att. p. 266. ¶ Variant de cognomento Notę Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pagina octuagesimanona.

¶ M. Posthumius Pyrgensis, publicanus & vir improbus, damnatus a populo. Li. 25.

¶ L. Posthumius Tempsanus, Prætor anno V. C. DLXIX. Liuius 39.

L. Posthumius Tympanus, Quæstor T. Sempronii Longi Cõsulis anno V. C. DLX. cæsus a Gallis, dum castra tutatur. Liui. 34.

Posthumius, familiaris M. Marcelli, Cõsularis, qui Athenis periit. Cicero epist. 4.

Posthumia, Seruii Sulpitii vxor. Cic. 4. familiarium epistol. 2. & ad Attic. 12. epist. 4.

¶ Iulius Posthumius, vir Consularis, præpositus Dalmatiæ sub Augusto, ornamenta triumphalia meruit. Paterculus. Quidã pro Posthumio Posthumũ vocant, qua ratione ad hanc familiam nihil pertinuerit.

Fuluius Posthumius, Cęsaris partiũ apud Dyrrhachiũ, refertur Cæsari com. 3. Eundemne an T. Posthumiũ Cæsar in Italiam miserit, cum ipse tempestate reiectus esset, incertum. Appianus eius meminit lib. 2.

¶ Posthumius Seuerus, occisus a Seuero. Spartianus.

A. POSTHVMIVS, vnus ex triginta Tyrãnis, Gallias 7. annis tenuit. Vide Pollionẽ.

¶ Posthumius Victorinus & Posthumia Maximina, referuntur Inscript. ant. p. 284.

Posthumia Victorina. Ibidem pag. 453.

L. Posthumius Facilis, pag. 330.

Q. Posthumius Hyginus. pag. 455.

¶ Posthumius Lampadius, Consul sub Iustiniano pag. 110.

Q. Posthumius, Senator, ab Antonio, cuius partes fouebat, in bello Actiaco dilaniari iussus. Dion lib. 50.

¶ Posthumius Titianus, præf. vrb. sub Diocletiano.

Posthumia P. F. Paula Iuuentii Secund. Cos. Sic habet inscriptio pagina 66. opinor deesse vel intelligi vocem Vxor.

¶ Posthumus, Romanus, Græcis litteris post tricesimum ętatis annum est eruditus, cum initio aurifaber fuisset. Semel autem isto doctrinæ amore commotus Athenas abiit, ibiq; Græcorũ disciplinas addidicit, & præclara eruditione ornatus consenuit. Iure itaque & hic Heraclii illud de se dicere potuit: ἐμαυτὸν ἐδιζησάμην. Meipsum quæsiui. Hæc Suidas.

¶ POSTHVMVLENVS, citatur Ciceroni epistolarum 6. ad Trebatium.

¶ POTENTIANO rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 35.

¶ POTESENTICO ab AA. & CC. 4. C. ti. 16

¶ M. Potidivs, municeps noster, multas priuatas causſas actitauit, celeriter ſane verba voluens, nec hebes in causis, vel dicam plus etiam quam non hebes, ſed efferueſcens in dicendo ſtomacho ſæpe iracũdiaque vehementius, vt non cũ aduerſario ſolum, ſed etiam, quod mirabile eſt, cũ iudice ipſo, cuius deliniror eſſe debet orator, iurgio ſæpe contenderet. Cicero in Bruto.

¶ Potitii, quod ſacrorum Herculis ritum, prodono genti ſuæ ab ipſo aſſignatum, auctore App. Claudio Cẽſore, adminiſteriũ ſeruorum tranſtuliſſent, eẽs intra annum extincti ſunt, cũ eſſent puberes numero ſuper 30. nomenq; Potitiũ, in 12. familias diuiſum, prope interiit. Val. Max. 1. cap. 2. Plinius de viris illuſtr. ¶ Adde quæ habet Fragment. Sex. Pompeii pag. 34. & 45. item Pauli epitome lib. 14.

P. Potitius, vir frugalis. Cicero in Verrin.

¶ Potitianvs Afer, vitã Antonii narrat apud Auguſtinum.

PRÆSENTII.

P. Præſentius, dux in bello ſociali, Perpennam, Romanorum ducẽ, fugauit. Appianus 1. In vulgata verſione Præſentrius legitur.

L. Præſentius L. lib. Flori Vtvir fi. Aug. L. Præſentius L. lib. Apr. Io. amico b. mer. Inſcript. ant. pag. 152.

L. Præſentius L. F. Lem. Pætus quæratur apud Carolum Sigonium emendationum 147.

L. Præſentius L. F. Pætus Seuerus cum honorib. geſtis & Vrbia L. F. Marcella, refertur apud Apianum memor. veterũ pagina 154. & Carol. Sigonium emendationum 2. pagina 147.

¶ Praesentino reſcribitur ab Anton. A. 5. Cod. tit. 51.

PRECII.

Preciorum familiam commendarunt mala Preciana, quorum meminit Macrobius lib. 3. cap. 13.

Precia, elegans & formoſa muller Romæ, ſed parum pudica, quæ Cethego ſummę auctoritatis in Rep. viro cõciliata, quicquid libuiſſet, facile conſequebatur. Nihil enim in Senatu & in populo decernebatur, vbi non interueniſſet Cethegus, neq; Cethego quicquam probatum erat, quod nõ iuſſiſſet Precia. Huius fauore, ſuffragante Cethego, L. Lucullus Ciliciam prouinciã adeptus eſt. Plutarchus in Lucullo.

L. Precius, Eques Rom. Cic. in Verrinis.

Precianæ hæreditatis, vt a Precio familiari & amico relictæ, meminit Cic. in epiſtolis ad Terentiam, & ad Att. lib. 12. Cuſpiana, inquit, explicabis, etiã Preciana, &c.

¶ Precianvs I C. Ciceroni in epiſtolis ad Trebatium.

¶ Precilivm patrem Cicero impenſe laudat, vt virum bonum & familiarem ſuũ, epiſt. 18. cuius & filium Cæſari cõmendat.

¶ Prima, mater Maximi Pupieni Imp. Capitolinus.

L. Primus Sp. F. Celſus, refertur Inſcript. ant. pagina 293.

Primus, Corinthiorum Epiſcopus, Hegeſippo lib. 5. Euſebio Hiſt. Eccleſ. 4. c. 22.

¶ Primanivs, reſcripto dignatus eſt a Gordiano Imp. 3. Cod. tit. 15.

¶ Primigenio reſcribitur a Carino & Numeriano AA. 5. Cod. tit. 52.

¶ Primitivvs, vnus ex 18. Martyribus Cæſaraugustanis, celebratur Prudentio περὶ στεφάνων.

Primitiuæ reſcribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 64.

Prisci ſeparatim poſiti.

Priſcus, procurator Cęſaris ff. 26. ti. 8. l. 21

Priſcus, dux leg. 10. ſub Ceſtio Gallo, cæſus a Iudæis. Ioſeph. bell. Iud. lib. 2. c. 24.

Priſco reſcribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titulo 65.

Priſcus, in homicidio & incendio nominatus, & ante quæſtionem confeſſus in inſulam deportari iuſſus eſt a Diuis fratribus Pand. 48. de interdictis, relegat. & deport.

Priſcus, Sophiſta & alius Emeſenus, falſarius inſignis, memorantur a Suida.

PRISCIANI.

Priſcianus, reus affectatæ tyrãnidis ſub Ant. Pio, voluntaria morte perlit. Capitol.

Priſciano alii reſcrib. ab Ant. A. 5. C. tit. 53.

Priſciano cuidam, ſcribit in epiſtolis ſuis Libanius Sophiſta.

Priſcianus Philoſophus tempore Symmachi oratoris, cui Senatus ſalarium conſtituit. Meminit eius Symmachus in epiſtolis ſuis a. 5.

Prisianvs Cæſarienſis, Grammaticus, floruit ſub Iuſtiniano principe, teſte Paulo Diacono lib. 18. Præceptorẽ habuit Theoctiſtũ, cui omnẽ eruditionẽ ſuã poſt Deũ imputat lib. 6. Apparet fuiſſe Chriſtianũ: citat. n. ex ſacris libris nomina nota, Michael, Raphael, Gabriel, Abrahã, Dauid, Ioachim

loachim & pleraque alia, citat Vegetium, Seruium & Donatum.

PRISCILLIANI.

Priſcillianus, homo nocentiſſimus ſub Caracalla, iuſſu Macrini in inſulã deportatur. Dion.

Priſcillianus cum Mariano & Ianuario, refertur Pand. 34. de adimpl. vel transferend. leg. & c. l. 3.

¶ PROBATVS, præfectus Ægypti ſub Claudio, teſte Pollione.

PROBI.

M. AVRELIVS PROBVS, natus ex ciuitate Syrmienſi, matre nobiliore quam patre, Tribuno ramen militum, Tacito in imperio ſucceſſit, vir vere prob⁹, & princeps cõſtantiſſimus. Domito fere toto orbe, cũ exercitũ in laboribus detineret, bellũ etiã Perſicũ meditãs, nocuit illi vox præclara, qua breui non neceſſarios fore milites dixerat, ab iratis per tumultũ occiſus, poſt annum imperii 6. menſe 4.

Probæ reſcribitur a Diocletiano & Max. 2. Cod. de tranſact.

Probo a Conſtantino principe 6. C. ti. 1.

Probo aliũ, & ſuperiorum temporum, a Seuero & Ant. AA. ibid. tit. 48. & 4. C. tit. 32. Rurſus alii ab Alexandro A. 9. C. tit. 1.

Proba, virgo in vrbe, a qua dictus puteus dominæ Probæ, quẽ ipſa iuxta S. Mariæ ædem in campo fecit. Marlianus 5. cap. 18.

Probus, Præf. præt. Valentiniani principis, m ortuo Volcatio, & in eodẽ honore Conſul cũ Gratiano Aug. an. V. C. MCXXIV. Laudatur ab Auſonio, vt qui ſit ſtirpis nouator Anniæ, paribuſq; comet infulis Aniciorũ ſtemmata. Apud Ammianũ Marcel. multa de illo cõmemorãtur lib. 27. & ſummatũ omniũ maximus vocatur lib. 28. Filiã reliquit Probã, & ex ea nepotes 3. Olybriũ, Probinũ & Probũ. Duorũ primorũ laudes celebrat Claudianus in ipſorũ Panegyrico,

PROBA *illa, omnium dignitatum & cuncta nobilitatis in orbe Rom. nomen illuſtrius, cuius ſanctitas, & in vniuerſos effuſa bonitas, etiam apud barbaros venerabilis fuit, quam trium liberorum, Probini, Olybrii & Probi non defatigarũt ordinarii Cõſulatus*, &c. Hæc Hieron. ad Demetriada puellã. Augnſtin. huic Probæ & Iulianæ, viduis ſcribẽs, gratulatur ex earũ ſtirpe, & domo Aniciana, Demetriadẽ puellã virginitatis velũ accepiſſe, epiſt. 179.

Olybrius & Probinus, Olybrii, viri Cõſulares, ex Proba filii, ſimul geſſerunt Cõſulatũ ann. V. C. MCXLVIII. Vxor Olybrii fuit Iuliana, ex qua filiã Demetriadem ſuſtulit, de cuius laudibus vide Hieronymum.

Probus, Olybrii & Probini fr. Conſulatum & ipſe geſſit ſub Arcad. & Honorio, Arcadii, iam ſextum eum honorem adminiſtrantis, collega, anno V. C. MCLIX.

Probus quidam ſcripſit de numeris oratoriis. Citatur Rufino de metris Comicis.

Probus, Epiſcopus Chalcedonenſis ſub Mauricio Imp.

¶ PROBINVS, præf. vrbis ſub Cõſtantio. Probino reſcribitur a Gord. Imp. 5 C. ti. 73

Probina, vxor Gracilis, cuius Epitaphiũ legitur in Antiquitatib. Fabricii p. 70. & ſeq.

¶ PROBIANVS, Procõſul Africæ ſub Cõſtantino & Licinio. Auguſtinus epiſt. 68.

Probianus, Medicus in exercitũ Conſtantini. Nicephorus lib. 7. cap. 5. Fors hic eſt, cui reſcribitur Cod. 1.

PROCILII.

Procilius, negata Gabinio ſupplicatione, adiurauit hoc nemini accidiſſe. Cicero ad Q. fratrem lib. 2. epiſt. 5.

Procilius, Grãmaticus, Varroni & Senec.

¶ PROCOPIVS, Tyrannus, ſub Valente Imp. excruciatus. Fors idem, ad quem ſcripſit in epiſtolis ſuis Libanius Sophiſta

Procopius, ſcriptor Hiſtor. De hoc Suid.

¶ PROCVLAE reſcripſerũt M. & L. Pand. 32. de legat. & fideicommiſs. l. 11. Fors eadem, contra quam Commodus Imp. in lite pronunciauit. Pand. de probationibus.

Proculus, Chriſtianus, in aula Seueri cõſenuit, cũ ipſum per oleum curaſſet. Tertullianus ad Scapulam. Proculo reſcribitur a Gordiano Imp. 4. Cod. tit. 29.

Proculus, Tyrannus, patria Albingaunus, ſub Probo: cuius iuſſu, proditus a Frãcis, interemptus eſt. Vopiſcus.

¶ C. PROCVLEIVS, Auguſti Cæſaris familiaris, homo benignus in fratres, quos volunt fuiſſe Scipionem & Murænam, cũ quib. denuo patrimoniũ diuiſiſſe traditur. Hinc illud Horatii, virũ laudãtis li. 2. Od. 2.

Vinet extento Proculeius æuo,
Notus in fratres animi paterni.

Plutarchus de hoc plura in Antonio. In maximo ſtomachi dolore, gypſo poto, mortem ſibi conſciuit. Plinius 36.

Proculeiano & Epitychano reſcripſerũt Diui fratres Pand. 30. de leg. & fideicommiſs. l. 41.

PROPERTII.

Propertius Celer, Prætorius, veniã ordi-

nis petens ob paupertatem, decies seſtertium a Tiberio donum accepit. Tacit. 1.

PROSPER, sermone scholasticus, & assertionibus neruosus, multa composuit. Vide Gennadium.

¶ PROTOGENI, rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. de rebus creditis.

PRVDENTII.

AVRELIVS PRVDENTIVS CLEMENS, vir Consularis, Hispanus genere ex Cæsaraugusta, Christianæ religioni deditissimus vixit, iã ætate prouectior. Nã adolescentiã & iuuentutẽ incontinẽter actam sibi, fatetur ipse & dolet. Septimum & quinquagesimum annum agens res Ecclesiasticas vario carminum genere cœpit cõponere docte & eleganter, nisi quod interdum in vocibus peregrinis, & maxime Græcis, syllabarum quantitatem neglexit, cum tamen Græcas illum litteras probe tenuisse, testẽtur librorũ ipsius inscriptiones Græcæ. Floruit Theodosii Magni & filiorum ipsius temporibus, Hieronymo & Ambrosio synchronus. Vide Gennadium.

Prudentius Maximus, veteranus miles, refertur mem. veterum pagina 410.

Prudentius reuerens Obitio signiferorum. Ibid. pag. 469.

PVBLII.

Q. Publius, Trib. pl. cum deiectus est e saxo Tarpeio Manlius, anno vrbis conditæ CCCLXXI. Liuius 6.

Q. Publius, vnus ex V. viris mensariis anno V. C. CCCCIII. Liuius 7.

¶ Q. PVBLIVS Q. F. Q. N. PHILO, Cõsul anno V. C. CCCCXVI. Latinos domuit, deque iis triumphauit. In eo ipso honore a collega T. Æmilio dictus dictator, leges 3. plebi gratissimas, nobilitati aduersas, tulit, vnã vt plebiscita omnes Quirites tenerent, alteram vt legum, quæ centuriatis comitiis ferrentur, ante initũ suffragiũ Patres auctores fierent, tertiã vt alter vtiq; ex plebe Censor crearetur. Idẽ primus ex plebe Prætor anno XVII. M. Equitum triennio post, Cẽsor 22. iterum Cõsul XXVII. primusq; Procõsul, prorogato imperio, factus est, & acto honore decretus illi triũphus, domitis obsidione Palæpolitanis. Liuius 8.

C. Publius, adolescens ob æs alienũ primum nexus, cũ a Papyrio fœneratore obscœna pati nollet, cæsus ab eodem, cas sa n præbuit nexui a brogando. Liuius 8.

T. Publius, lectus Augur, anno V. C. CCCCLXXI.

Publius, Senator, celebris actor caussarum suo tempore, etiam luminibus captus forum non deseruit. Val. Max. lib. 8. cap. 7.

Publius, proscriptus a Triumuiris, quomodo seruatus sit, Appianus lib. 4.

PVBLIVS Syrus mimographus, quẽ Cæsar prætulit Laberio. Vide Gellium & Macrob. De hoc puto loqui Cicer. ad Att. 14. epist. 2. *Ex priore theatrũ Publiumq; cognoui.* Seneca controuersiarum 7. controuers. 3. refert, summum Publii amatorẽ fuisse Cassium Seuerum, solitumque dicere, multa esse apud illum melius dicta, quam apud quenquam Comicum Tragicumque, aut Romanum aut Græcum, vt illum versum, quo utebar, non posse inueniri meliorẽ: *Tã deest auaro, quod habet, quam quod non habet.* Et illũ de eadẽ re: *Desunt luxuriæ multa, auaritiæ omnia.* Et illũ: *O vita misero longa, felici breuis.* ¶ Reliqua huius Publii petantur e veterum Latinorum Poetarum fragmentis apud Robertum Stephanum.

Publius, primas Melitæ insulę, cuius patrem curauit Paulus Apostolus, naufragio illuc eiectus. Actorum vltimo.

Publius, vnus ex 18. martyribus Cæsaraugustanis, de quibus Prudentius.

Publia, virgo diues, quam Cicero dixit, repudiata Terentia, pauloque post abiecit, quod filiæ morte gaudere visa esset.

Publia Laodia. Inscript. ant. pag. 283.

¶ Q. Publius Secundus, Consul cũ M. Papio Mutilo sub Augusto iam seniore an. V. C. DCCLXI. a quibus lex Papia Publia dicta, quam Augustus de maritandis ordinibus, & incitandis cælibum pœnis tulit, cũ vterq; illorũ liberis & vxore careret. Diõ 56.

¶ Publius Optatianus, præfect. vrb. sub Constantino.

¶ Q. PVBLICENVS, necessarius Ciceronum. Ad Q. fratrem 1. Cuius honorem M. Cicero a Prętore Asiæ, fratre, minui vel impediri non vult.

PVBLICII.

M. Publicius Malleolus, Consul an. V. C. DXXI. cũ nat⁹ est M. Cato, Censorin⁹ ille.

¶ C. Publicius Bibulus, Trib. pl. infensus M. Marcello belli Pun. secũdi anno 10. Huius fors dictum est de P. Mumio, illum cuiuis tẽpori hominẽ esse. Refertur a Ciceronе 2. de Orat. ex auctoritate Catonis.

L. Publicius Bibulus, Trib. mil. ex legione 2. pugnæ Cannensi superfuit. Liu. 22.

C. Publicio L. F. Bibulo Ed. pl. honoris virtu-

virtutisque causa S. C. populique iussu, locus monumento, quo ipse posterique eius inferrentur, publice datus est. Extat Romæ, Inscript. ant. pag. 207. & apud Marlianum 6. cap. 10.

L. & M. Publicii, Ædiles ædem Floræ constituerunt, vt est auctor Tacitus libr. 2. Ouidius ex mulctaria pecunia Floræ ludos fecisse, & cliuum Publicii ædificasse scribit, Fastorum lib. 5. De cliuo ab illis ædificato, testis est Varro. ¶ Adde quæ habet Fragment. Sex. Pompeii pag. 48.

¶ Publicius Malleolus, interempta matre, primus omnium culeo insutus, & in mare proiectus est. Liuius 68. Orosius 5. capite 16.

C. Publicius Malleolus, Quæstor Cn. Dolabellæ, in Cilicia cæsus est. Cicero in Verrinis 3.

Publicia Posthumium Albinum, Consulem, maritum suum, veneno sustulit. Liuius lib. 48. Valerius Maximus 6. cap. 3.

¶ Cn. *Publicius* Menander, libertinus homo, quem legati Rom. in Græciã proficiscentes, interpretem secum habuerunt. Cicero pro L. Corn. Balbo. Vide eam orationem.

Q. *Publicius*, *Prætor* tempore Ciceronis. Idem pro A. Cluentio.

Publicius & Vibius, ita similes *Pompeio* Magno fuere, vt permutato statu & *Pompeius* in illis & illi in *Pompeio* salutari possent. Valerius Maximus lib. 9. cap. 15.

Publicius, Trib. pl. tulit, vt in Saturnalibus cerei nõ nisi a ditioribus mittitarentur, cum tenuiores clientes à patronis ambitiosis muneribus grauarentur. Macrobius 1.

¶ *Publicia* Flaminica, Lentuli Flaminis vxor, filia Semproniæ. Macrobius 3. c. 13.

¶ *Publicius* Certus, accusator Heluidii, Consulatus honore per *Plinium* deiectus, paulo post morbo decessit. Vide *Plinium* epistolarum 9. ad Quadratum.

¶ L. *Publicius* Italicus, vxorem habuit Flauiam Q. filiam Salutarem, filios Flauianum & Italicũ *Publicios*. De his omnibus scita extat inscriptio apud Volaterranum in Flauiis.

¶ *Publicia* Antilla, vxor Cælii *Primitiui*. Inscript. ant. pag. 220.

M. *Publicius* Hilarius. Ibidem pag. 280.

Sex. Publicius Fronto. Ibidẽ pag. 373.

C. *Publicius*, legatus C. Cassii Cos. anno V. C. DCXLVII. cæso ab Heluetiis Tigurinis exercitu Rom. cum ipso Consule & L. Pisone legato altero, ne residui, qui in castra confugerant, delerentur, obsides & dimidiam partem omnium rerũ Tigurinis dedit. Qui reuersus in vrbem, a Gellio Trib. pl. die dicta, quod obsides Tigurinis dedisset, in exiliũ concessit. Eutropius in fine 4.

Publicio & Optato rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 19.

Publicio M. Ælius Antoninus 7. Cod. titulo 43.

Publiciæ Seuerus & Antoninus 4. Cod. titulo 53.

Publicii aliquot referuntur Inscript. ant. pagina 63.

¶ De *Publiciana* in rem actione extat titulus *Pand.* 6.

Publiciano rescribitur ab AA. & CC. 6. C. titulo 58.

PVBLILII

L. *Publilius* L. F. Voleron. N. Volscus Trib. mil. Consul. potest. anno vrb. cond. CCCIV.

Volero *Publilius* P. F. Vol. N. Trib. mil. anno V. C. CCCLIV.

Publilia & Sex. *Publilius* Sex. lib. Inscript. ant. pag. 131.

Publilius, cum filia *Publilia*, citatur Ciceroni ad Attic. 12. & 13.

¶ T. PVLFIO, Centurio sub Cæs. in Galliis, vir fortissimus, postea tamen in bello ciuili exercitum C. Antonii prodidit, factusque est *Pompeianus*. Cæsar 5. Gallici & ciuilis 3.

¶ M. PVLLIENVS Tertullus pater, Ingẽnua *Prisca* mater.

M. *Pullienus* Ouf. Ingenuus F.

M. *Pullienus Priscus*.

L. *Pullienus* Tertullus. Inscriptionum antiquarum pag. 168.

¶ PVPIENVS MAXIMVS, Imp. cum Balbino, antea Consul & præf. vrbi, vir grauis, seuerus & rei militaris scientissimus. Patrẽ habuit Maximum, fabrum ferrarium, vt alii volunt vehicularium, matrem *Primam* nomine. Vide Capitolinum.

PVPII

P. Pupius (sic enim legendum arbitror, non *P. Pipius*) vir ex plebe Quæstor fuit anno V. C. CCCXLVI. Liuius 4.

Cn. *Pupius*, Duumuir belli *Pun.* secundi anno 2. cum collega Cæsone Quintio Flaminio ædem Concordiæ in arce faciẽdam locauit. Liuius 22.

L. *Pupius*, *Prætor* anno vrbis conditæ

DLXX. Apuliam prouinciã tenuit. Liui. 39.

M. Pupius, in summa senectute Pisonẽ adoptauit. Cicero pro domo sua ad Pontifices, vbi addit, *nostra memoria*, vt intelligas ætate Ciceronis factum. Arbitror autẽ adoptatum ab illo M. Pisonẽ illum oratorẽ, de quo multa Cicero in Bruto, qui Consul fuit anno V.C. DCXCIII.

Pupiæ legis meminit Cic. ad Q. fratrem secundo epistola penult.

Cn. Pupius, commendatur a Cicerone Pisom genero 13. epistolarum.

Pupii, Poetæ Tragici, meminit Horatius epistolarũ 1. cuius poemata vocat lachrymosa, quod spectatori lachrymas ob commiserationem facile mouerent.

L. Pupius, Centurio Pompeianus. Cæsar Comm. 5.

M. Pupius Piso Calphurnianus, Consul anno V.C. DCXCIII.

M. Pupius M. F. Strigo, Ædilis ne an Quinquevir, nescio. Cene illo cum Cæsare Augusto & trib. aliis (sic opinor) curatoribus facti sunt ludi seculares quinti.

Q.

QVARTAE rescribunt Seuerus & Ant. C. lib. 8. tit. 45. l 2.

P. QVARTIVS P.F. Victor.

P. Quartius P.F. Primus.

VI. viri. Inscript. ant. p. 168.

Quartia vidua an. vixit LXXX. Ibi. p. 334.

¶ QVARTINO rescribũt AA. & CC. 5. Cod. tit. 21. rerum amotarũ & 8. C. tit. 42.

Quartinæ iidem Principes 8. Cod. ti. 51.

Quartinus coactus imperium sumere sub Maximino, a Macedonio, eius rei auctore, mox interimitur. Herodianus 7.

Quarto rescribitur ab Alex. A. 5. C. ti. 38

¶ QVERCONIVS, memoratur Inscript. ant. pag. 160.

¶ QVIETO rescribitur ab Ant. 9. C. ti. 51.

¶ QVIEGIO scribit Ambros. epist. li. 8.

¶ QVINTVS, Poeta Calaber, scripsit τὰ τῶ Ὁμήρου παραλειπόμενα.

Quintus, Medicus, cuius discipulos, Satyrum, Numesianũ & alios, quotquot potuit, studiose audiuit Galenus, magnifice de Quinto sentiens.

¶ Quintilla, citatur Iuuenali Sat 7.

QVINTII.

¶ Quinctii, Quinctii, Quinctilii scribẽdum, teste Manutio in Orthographia.

Quintiorum familia Romæ clara & Patricia fuit, in qua Cincinnati, Capitolini, Crispini, Flaminii diuersis temporibus floruere. Plinius auctor est, in Quintiorũ gente aurum ne feminas quidem habere solitas, quod magnũ virtutis & frugalitatis documentum est. Primus gentis auctor quis fuerit, nusquam in memoriis veterũ proditur. Antiquissimi omnium L. Quintius Cincinnatus & T. Quintius Capitolinus reperiuntur, quos equidem fratres patrueles fuisse reor.

Cincinnati.

L. QVINTIVS L.F. L.N. CINCINNATVS, filium habuit Cæsonem, corporis magnitudine ac viribus, tũ rebus bellicis & in foro facundia valde conspicuũ. Qui quod Tribunos ac plebem, tribunitiis actionibus infestus, aliquoties foro pepulisset, die dicta ad populũ a Trib. pl. A. Virginio, priusquã iudicii tempus aduenisset, Consulũ iussu in Thuscos exulatũ abiit anno V.C. CCXCIII. Ceterũ pecunia, qua dati ab illo vades obligati erãt, tã crudeliter a patre exacta est, vt diuenditis omnib. bonis, aliquandiu trans Tiberim veluti relegatus deuio quodã in tugutio viueret. Proximo tamẽ anno in locum P. Valerii Publicolæ, qui in recuperatione Capitolii ceciderat, Consul suffectus, assiduis cõcionib. Tribunos & plebẽ coercuit, Senatũ castigauit, volentib⁹ se Patrib⁹ in sequentẽ annũ Consulẽ reficere restitit. CCXCVI. Dictator dictus, L. Manliũ Cos. ab Æquis inclusũ, liberauit, eumq; Consulatũ deponere coegit, Æquos sub iugũ misit, deq; iis triũphauit, Dictatura, quã in sex mẽses acceperat, 16. die deposita. Iterũ 20. anno post Dictator creat⁹ cũ iã esset octogenario maior, Sp. Melliũ, studentẽ rebus nouis, & a M. Equitũ, Seruilio, quod ad dicendã causã venire nollet, interemptũ, iure cæsum pronũciauit, bona illius publicauit, domumq; dirui iussit. Id Æquimeliũ appellatum. Filios ꝑter Cæsonẽ tres habuit, L. T. Q. pari indole ac animi magnitudine. Vxor ei fuit Racilia. Ipse in vtraq; fortuna moderatus, nõ minus sanctimonia vitæ quã rebus gestis clarum nomẽ ad posteritatẽ transmisit. Vide Liuiũ 3. & 4. Dionys. Halicar. 10. Ciceronẽ in de senectute, Val. Max 4 c. 2. & lib. 4. c. 4. Plin. 18. c. 3. auctorẽ de viris illustribus, Florum 1. c. 11. Suidam Κίνν. ¶ Fragmẽt. Sex. Pompeii pagina 66.

CCXCVI. CCCXVI.

L. Quin-

L. Quintius Cincinnatus L. F. ter Tribunatum militũ Consulari potestate gessit. Fuit & M. equitum Dictatori Mamerco Æmilio, cuius in primo Tribunatu collega fuerat. Liuius 4.

T. Quintius Cincinnatus Pœnus L. F. L. N. bis Consul, bis Trib. militũ Cõsulari potestate fuit. In priore Cõsulatu male cõcors cũ collega C. Iulio Mentone, cũ neuter dicere Dictatorẽ veller, ipse tandẽ coactus a Tribunis pl. socerũ suũ, seueriſſimi imperii virũ, A. Posthumiũ Tubertũ, dixit. Tribun. militũ Cõsulari potestate cõtra Veios cum collegis infeliciter pugnauit, fuso exercitu, castrisq; amissis. Mox tamẽ sub Dictatore Mamerco Æmilio legatus plurimũ ad victoriã cõtulit. Quæ res illi postea ad populũ reo, & quod antea quoq; Consul in Volscis auspicio Posthumii Dictatoris rẽ prospere gessisset, profuit, accedẽte Cincinnati patris memoria, & exactæ iam ætatis T. Quintii Capitolini precibus. Liuius 4.

Q. Quintius Cincinnatus L. F. (sic enim appellatiũ opinor minimũ natu ex Cincinnati liberis) Tribunus mil. Cõsulari potest. fuit, quo anno Veii circumsessi sunt.

CCCLXVII. CCCLXXI. CCCLXXV. CCCXCIV. T. Quintius Cincinnatus, T. puto F. L. N. duobus Tribunatibus dupliciq; Dictatura præfulsit. Superauit Prænestinos, deq; iis triumphauit. Liuius 6. & 7.

L. Quintius Cincinnatus, illius haud dubie fr. & ipse bis Tribunatum mil. cũ Consulari potest. assecutus est. Latinos, Tusculũ obsidentes, cum collega Ser. Sulpitio Rufo ad vnum omnes cecidit. Liuius 6.

C. Quintius Cincinnatus, collega L. Quintii in secundo Tribunatu anno V. C. CCCLXXVIII. frater, puto, patruelis fuit, Q. Quintii filius.

T. Quintius Pœnus, fors T. superioris F. T. N. L. pronepos, Consul fuit anno V. C. CCCCIV. & antea bis M. equitum, primũ M. Furio Camillo Dictatori V. iterum Q. Seruilio Halæ. Liuius 7.

Capitolini.

CCXXCIII. CCLXXXVI. CCLXXXIX. CCCIX. CCCXII. T. QVINTIVS CAPITOLINVS BARBATVS, L. Cincinnati synchronus, & vt puto, patruelis, sexies summũ imperiũ, id est Cõsulatũ obtinuit. In primo seditionẽ de tributis Comitiis plebeiorũ magistratuũ sedauit. In secũdo de Volscis & Antio capto triũphauit. Inde Quæstor Volsciũ, qui falsus testis Cæsoni Quintio innocenti dicendæ causæ potestatẽ ademisset, donec damnaretur, persecutus est. Quartũ Consul plebẽ & Tribunos, delectũ inhibentes cõpescuit, & ad officiũ reuocauit. Extat eius oratio apud Liuium 5. Volscos & Æquos vicit. in quinto Cõsulatu rogatus armati collegæ gloriã æquauit, cõcordiã ac pacẽ domi inter ordines retinens. Sexti Cõsul L. Quintiũ Cincinnatũ ad extinguendã Sp. Melii cõiurationẽ, Dictatorẽ dixit. Vir toi Consulatib. eodem tenore gestis, omniq; vita consulariter acta, toti P. R. verendus ac amabilis. Liuius 2. 3. & 4.

T. Quinti. Capitolinus T. F. & Consul fuit, & Consulari potestate Trib. militum. Consulatum gessit cũ Cn. Fabio Vibulano an. V. C. CCCXXXIV. Tribunatũ CCCL. cũ primum circumsessi sunt Veii. Liuius 4. Huius opinor filios fuisse, qui sequuntur.

T. Quintius Capitolinus Crispinus, bis Trib. mil. & M. Equitũ. Deinde Consul an. V. C. CCCCI. triũphauit cũ collega M. Fabio Ambusto, de Tarquiniensibus. Liu. 6. & 7.

L. Quintius Capitolinus, fratris in Tribunatu primo collega fuit, ann. V. C. CCCLXX.

Q. Quintius Capitolinus, eundem honorem anno 5. post gessit.

Cn. Quintius Capitolinus, tantũ Ædilis Cur. fuisse legitur, an. V. C. CCCLXXXIX. Liu.

Flaminii.

Ex Quintiorũ Flaminiorũ ædib. Festus scribit ignẽ, nisi tei diuinæ gratia, efferri nõ licuisse. Fuere autem plebei. In Culice Virgilii hic versus legitur:

Flaminius deuota dedit qui corpora flammæ.

Variat tamen Manutius in Orthographia: Flamininus, inquit, Quinctiorum cognomen, Flaminius gentis nomen.

C. Quintius Flaminius, Flamẽ Dialis, cui sacerdotiũ hoc cum toga prætexta & sella curuli datum, auctor puto Flaminiorũ in gente Quintia fuit. Eidem etiam vt Senatum ingredi posset, concessum. Liuius 27.

C. Flaminius C. F. L. N. Trib. pl. legẽ de agro Gallico diuidendo promulgaturus, cũ nec precibus nec minis Patrũ moueretur, patre iniiciente manum, e Rostris descẽdit, priuatoq; paruit imperio, Consul an. V. C. DXXXI. Gallos vicit, deque iis triumphauit. Nõ multo post Censurã gessit cũ L. Æmilio Paulo. Q. Claudiũ Trib. pl. ferentẽ legẽ, ne quis Senator, quive Senatoris pater fuisset, maritimã nauẽ, quæ plus quã trecentarum amphorarũ esset, haberet, enixe iuuit. Alterũ inde a plebe Consulatũ obtinuit, in quo honore cõtra Hãnibalẽ ad Trasym. pugnãs, magna P. R. clade victꝰ & cæsus est. Li. 21. 22.

& 23. Plutarchus in Fabio, Valerius Maximus libri 1. capite 6. lib. 3. cap. 4. Fuisse & Magistrum equitum apparet. Vide Plutarchum in Marcello Filios reliquit duos, T. & L. & filiam Quintiã. Forsan eodem natus C. Quintius Flaminius. Nam tabulis Capitol. C.F.C.N. dicitur.

Flaminii Patricii.

T. Qvintivs Flaminivs C. F. ex Quæstura Consul, cum haberet annum ætatis 30. Philippum, Macedoniæ regem, prælio fudit, & castris exuit, Nabin Tyrannum subegit, eoque nomine triumphauit. Missus est legatus contra Antiochũ & Ætolos cum M. Acilio, missus est & ad Prusiam propter Hannibalem. Sed & Censuram gessit. Auctores Liuius, Plinius, Plutarchus, Valerius Maximus.

L. Quintius Flaminius, T. ſt. Prætor vrbanus anno V.C. DLV. fuit. Consul septẽnio post, contra Gallos & Ligures rem gessit. Cato Censor Senatu hunc mouit, quod ad libidinem pueri, quem adamabat, quẽdam ex damnatis securi percussisset. Liuius 35. & 39. Cicero de senectute, Valerius Maximus libri 2. capite 4. Plutarchus in Catone & Quintio. Populus tamẽ Romanus, cum aliquando in extrema parte theatri stantem spectare illum animaduertisset, verecundia & commiseratione ductus, in locum dignitati suæ debitum transire coegit. Idem Valerius Maximus lib. 4. cap. 5.

C. Quintius Flamini*, Quæstor Scipionis in Hispania anno V.C. DXLIV. Prætor anno DLXI. Hispaniam citeriorem tenuit. Cos. an. DLXVII. cũ Æmilio Lepido Ligures domuit, deinde viam a Bononia perduxit Arretium. Liuius 35. & initio 39.

T. Quintius Flaminius T. superioris F. mortuo patre, munus insigne gladiatoriũ cum visceratione epuloque & ludis scenicis quatriduum dedit, anno vrbis conditæ DLXXX. Liuius in fine 41. Idem postea lect* Flamen Quirinalis anno DLXXXVII. Liuius 44.

T. Quintius Flaminius Cos. anno V.C. DCIIII.

T. Quintius Flaminius Apelles, Consul anno DCXXXI. Hunc conspectum sibi puero Cicero scribit in Bruto.

Cæso Quintius Flaminius, Duumuir locandæ ædis eodem anno, quo I I. Consul C. Flaminius cæsus est, id est DXXXVII.

L. Quintius Flaminius, creatus Augur anno V.C. DXLI.

Q. Quintius Flaminius, X. vir diuidendis agris creatus, an. V.C. DLIII. Cn. Lentulo P. Ælio Pæto Coss.

C. Quintius Flaminius, Prætor anno V.C. DLXXVII. peregrinam iurisdictionem tenuit, Liuius 41.

C. Flaminius, Ædilis cum M. Pletorio tempore Ciceronis. Idem pro A. Cluentio. Hunc puto esse, quem ad Att. 15. cognomento Flammam vocat.

L. Quintius, Trib. mil. in exercitu P. Philonis Proconsulis anno V.C. CCCCXXVIII. Liuius 8.

L. Quintius Gulo, Consul anno V. C. CCCCLXXXIV. Auctor Eutropius.

Crispini Patricii.

T. Qvintivs Crispinvs, Badium Campanum singulari pugna superatũ confecisset, nisi ille relicto equo, fuga sibi consuluisset. Prætura gessit belli Punici secũdi anno decimo. Deinde proximo Consul cũ M. Marcello, dum vna exploratum eunt tumulum quendam, in insidias delati, M. Marcellus statim ibi configitur, Crispinus cum effugisset, ex vulnere paulo post obiit. Liuius 23. & 27. Val. Maxim. libr. 5. cap. 1.

L. Quintius Crispinus, Prætor anno vrbis conditæ DLXXXVI. Hispaniam citeriorem sortitus, biennio post ex eadem triumphauit. Liuius 39.

L. Quintius Crispinus, Consul sub Augusto anno vrbis conditæ DCCXLV. collega Drusi Neronis. Dion Titum nominat, & T.F. fuisse scribit. Meminit inter Iuliæ adulteros punitos Velleius volum. poster. & singularem nequitiam supercilio truci protexisse, tradit.

L. Quintius Crispinus, Prætor anno V.C. DCCXCVI. Dion Caium vocat.

T. Quintius Crispin* Valerian*, circa eadem tempora floruit. Extat de hoc inscriptio apud Volaterranum, & Inscriptionum veterum pagina 212.

Crispinus & Menophilus, viri Consulares sub Maximino, Aquileiam aduersus illum defendentes. Capitolinus.

Qvintii plebeii.

D. Quintius, vir obscuro genere ortus, sed factis militaribus clarus, cæsus a Tarentinis in pugna nauali. Liuius 26.

L. Quintius, homo nouus & improbus, sub

sub Sylla florens, Trib.pl.defendit Oppianicum, quo condemnato M.Iuniũ, hominem Ædiliciũ, qui isti quæstioni præfuerat, ciuitate eiecit. Cicero pro A. Cluentio. Agenti pro Tribunitia potestate testituenda Lucullus restitit. Salustius in oratione Macri Trib.pleb. item Asconius Pedianus. Hunc esse opinor, quem Cicero in Bruto turbulentis concionibus aptissimũ vocat.

C.& P.Quintii, fratres fuere, C. filii. Pro Publio iam sexagenario, cum illum Sex. Næuius adfinis bonis suis nefarie exuisset, dixit Cicero: quæ oratio etiamnum extat. Eiusdem coniunx Q Roscii sotor extitit.

¶ P.Quintius Varus, cuius meminit cũ laude Cicero pro A. Cluentio: etsi Quintilii Vari dicantur.

¶ Quintius Hirpinus, ad quem scribit Horatius in Odis lib. 2. Celebratur ab ipso inter amicos.

¶ T. Quintlus Atta, togatarũ scriptor, Olympiade 170. mortuus, sepultusque in via Prænestina. Meminit huius Festus Põpeius in voce Atta, & Horatius in epistolis ad Augustum, notans eius fabulas non exacte scriptas. Gellius subinde citat illum in Ædilibus, in Conciliatore, in Tirone proficiscente. Nescio ad hunc an ad aliũ scripserit Lucilius; Muginamur, molimur, subducimur Atta, citante Nonio. Ab Isidoro etiam lib.6. e Nattæ Satyra adducitur: *Vertamus vomerẽ in ceram, mucroneq; aremus Osseo.* Nam cum Græci & Thusci primum ferro in cetis scripsissent, post Romani iussere, ne quis graphium ferreũ haberet, sed vt cera ossibus scriberetur, vt idem Isidor⁹.

L.Quintius, legatus seu dux Crassi fuit, in bello contra fugitiuos gesto. Frontinus 2.cap. 5. Liuium citans, Plutarchus item in Crasso.

¶ P.Quintius Scapula, cum cœnaret apud Aquilium, repente expirauit. Plinius 7.capite 53.

T.Quintius Scapula, auctor & concitator belli in Hispania cum Q. Aponio. Nam ab illis pulsus & eiectus est Trebonius, Proconsul a Cæsare vlterioti Hispaniæ præfectus. Exitus Scapulæ traditur cõmentario 6. Vide Dionem lib. 43.

¶ M. Quintius Felix M. Quintio Pira lio F. piissimo. Inscript.ant.pag. 305.

¶ T. Quintius Trogus, homo sceleros-sus, accusatur capitis a M. Sergio. Varro libro 5. de ling. Lat.

P.Quintius Repentinus, cum vxore Sallustia Phœbe, refertur ibidem pagina 317.

Quintia Restituta, C. Petronii materp. 65

Quintia LL. Gripta. pag. 317.

Quintia Q. F. Aliena, Cornelii Iusti vxor 173.

Quintius Astorius, sub Pio viuens, refertur cũ laude & epitapbio honorifico p. 190.

Quintiam Catullus laudat, vt candidã, longã & rectã, formosam ramẽ esse negar.

Quintius & Cornelius memorantur eidem Catullo.

Quintius, sub Decio Proconsul Siciliæ, sub quo passa est Agatha virgo.

L.Quintius, Prætor, obseruata Domitiani temporis Prætura maxima castitate, cũ de prouincia reuersus æget assidenti amico dixisset, se frigidas habere manus, renidens ille: *atqui eas*, inquit, *de prouincia calidas paulo ante renocasti*. Risit Quintius, delectatusque est innexo scommate, quippe a suspicione furrorum alieniissimus. Macrobius lib.7.cap. 3.

¶ QVINTIANVS, adolescens nobilis, in Commodum stricto pugione irruens: *Hũc*, inquit, *tibi Senatus mittit*. Verum a militib. comprehensus, amentiæ pœnas dedit. Herodianus. Lampridius male hunc Pompeianum fuisse tradit.

Quintiano rescribunt Seu. & Anton. 6.Cod.tit. 3.

Quintiano AA.& CC.7.Cod.tit. 16.

Quintianæ AA.& CC.6.Cod.tit.48.

QVINTILII.

¶ De Quintiliæ familiæ primordiis Fragment.Sex. Pompeii pag. 26. Idem nominat Quintilianos Lupercos pag. 66.

Sex.Quintilius, Sex.F. P.N. Varus, Cõsul anno V.C.cccl. periit in Consulatu peste, quæ tum omnium maxima grauissimaque fuit. Liuius 3. Dionysius 10.

M. Quintilius Varus, Trib. mil. Consulari potestate an. V.C. cccl i i. Tab.Capit.

Cn.Quintilius Varus, Dictator anno V. C. cccexx i i i. claui figendi gratia.

P.Quintilius Varus, Prætor anno V. C. DL i. Magonem, frattem Hannibalis, pugna vicit, Mago paulo post ex vulnere obiit. Liuius 30.

M.Quintilius Varus F. eidem pugnę interfuit.

P.Quintilius Varus, Flamen Martialis, obiit anno V.C. DLXXXV.

P.Quintilius Varus, Prætor anno V.C. DLXXXVI i i.

Sex. Quintilius Varus, Ciceronis ſtudioſus. Cicero poſt reditum in Senatu. Prætor fuit Lentulo & Metello Nepote Coſs. ann. V. C. DCCXVI. Quæſtor initio belli ciuilis, cum L. Domitio Corfinii captus & dimiſſus, in Africam ad Accium Varum ſe contulit. Cæſar comment. 1.

Sex. Varus, Proconſul Hiſpaniæ. Cicero epiſtolarum 10. Neſcio an queat eſſe idem cum ſuperiore.

P. Quintilius Varus, inter iudices fuit, cum Cicero diceret pro P. Quintio. Vide orationem ipſam.

Sex. Quintilius Varus, poſt cladem Philippenſem velatus honorum inſignibus, liberti manu ſe iubente cõcidit. Paterculus.

P. QVINTILIVS Sex. F. VARVS, periit in Germania ſua ipſius manu, cæſis legionib. patris auiq; exemplo. Hiſtoria illa cum ab aliis, tum præclare a Paterculo deſcribitur volumine poſteriore. Conſul fuit anno V. C. DCCXLI. ſub Auguſto. Inde Syriam rexit, ſucceſſor Saturnini. Vide Ioſephum libro 17. capite 6. Vxorem habuit Claudiã Pulchram, qua editus Quintilius Varus, ſororem Quintiliam, nuptam Nonio Aſprenati.

Quintilius P. F. Varus, gener Germanici, prætextatus declamãs audiit a Ceſtio: *Si iſta negligentia pater tuus, exercitum perdidit*, &c. Seneca cõtrouerſ. lib. 1. controuers. 3. Tacitus tamẽ lib. 4. non generum Germanici, ſed matrem eius Claudiam Pulchrã, vxoris Agrippinæ ſobrinam fuit. Et pertinet eodem locus Dionis de Agrippina in Caligula. Vt a Domitio Afro accuſatus ſit, docet Tacitus ibidem.

¶ Q. Quintilius, Senator Romæ ſub Auguſto, ſuam operam in monomachia, principi gratificans, præſtitit. Dion lib. 50. apud quem corrupte legitur Κόϊντος Οὐιντίλιος.

¶ Quintilius Cremonenſis, Virgilii & Horatii familiaris, moritur ſub Auguſto. Euſebius in Chron.

Quintiliorum domus omnis cæſa & extincta a Commodo. Lampridius.

Quintilio Attilicio Diui fratres reſcripſerunt Pandect. 38. de bonis libertorum.

¶ Quintilius Fauſtus, Senator tempore Iuliani principis. Volaterranus in Fauſtis.

¶ C. QVINTILIVS MARCELLVS, vir bonus ſub Alexandro, & a conſiliis illius, quo ne meliorem quidẽ Hiſtoriæ habent, vt inquit Lampridius in Alexandro. Conſul fuit ſub eodem principe an. vrbis conditæ DCCCLXXVII. collega illius in ſecundo Conſulatu.

Quintilia, amica Calui Licinii, cuius morte mœſtum ac dolentem Caluum cõſolatur Catullus.

Quintilia, Mima, cum nullis tormentis a Caligula ſubigi poſſet, vt fateretur, quo nomine accuſata erat, ſe Pompilii Senatoris conſiliorum aduerſus principem conſciam eſſe, tandem vrinſons abſoluta & dimiſſa eſt. Fulgoſus 3. tit. de patientia.

A. Quintilius A. F. Pal. Priſcus, cum honoribus geſtis refertur Inſcript. antiquarum pagina 159.

¶ QVINTILIANVS, Declamator, cuius meminit Seneca controuerſiarum 10. cõtrouerſia 4. vbi eius hæc ſententia refertur: *Neſcio, vtrumne vos miſerabiliores dicam, quod alimenta accipitis, an quod huic datis. Accipitis enim, quia debiles eſtis: et datis, per quem debiles eſtis.* Auus fuit M. Fabii Quintiliani Oratoris, cuius extant inſtitutionum oratoriarum lib. 12.

Quintilianus, vnus ex 18. Martyribus Cæſarauguſtanis, de quibus Prudentius in Periſteph.

Quintilianus, litteras Hieronymi perfert ad Exuperantium militem, fratrem ſuum.

Quintilianus Ariſtides, citatur Politiano miſcell. cap. 1.

Quintiliano reſcribit Alexand. 7. Cod. titulo 2.

Quintiliano Seuerus & Anton. 7. Cod. titulo 45.

¶ QVINTILLAE Alexand. Imp. 5. Cod. titulo 16.

¶ L. QVIRINALIS Maximus. Inſcript. ant. pag. 401.

¶ QVIRINVS, Martyr & Epiſcopus, refertur a Prudentio in Periſteph.

Quirino reſcribit Alexander 7. Codic. titulo 16.

Quiriana mala referuntur Catoni, Plinio decimiquinti capite decimoquarto. & Macrobio 3. capite 19.

Quirinus, Sophiſta, dicebatur γλῶσσα τεμνὸν lingua ærarii, quam habebat ab Imperatore. Suidas Κυρῖνος.

RABI-

R

RABIRII.

C. Rabirius, Senator, quo præcipuo adiutore L. Saturnini seditiosum Tribunatum Senatus coercuerat, perduellionis & lætæ maiestatis accusatus a T. Labieno, quod Saturninũ Tribunum pl. occidisset, defensus a Cicerone in Consulatu est. Suetonius refert C. Cæsarẽ subornasse, qui diẽ illi perduellionis diceret, ac sorte iudicem in reũ ductum tã cupide condemnasse, vt ad populum prouocãri nihil æque ac iudicis acerbitas profuerit. Meminit Plinius de viris illustribus pag. 468. & caput Saturnini per conuiuia in ludibrium circumtulisse tradit.

¶ C. Rabirius Posthumius, C. Curii publicani ex sorore C. Rabirii filius, & ab auũculo adoptatus. Qui reus factus quod Ptolemæo regi pecunias immodicas suppeditasset, & in Ægypto infra dignitatẽ Romani nominis se gessisset, & ipse a Cicerone defendi meruit. Adhæsit Cæsari in bello ciuili, a quo, tempore belli Africani, missus est in Siciliam ad secundum commeatum accersendum. Hirtius commentario 5.

C. Rabirius, Poeta epicus, cuius meminerunt Ouidius in Tristibus & Quintilianus lib. 10. Laudat in hoc Seneca de beneficiis 6. exclamationem illam Antonii, quã vsurpat, fortunam suam ad alios transeuntem videns, nulla re alia præter mortis arbitrium sibi relicta: HAEC HABVI, QVAECVNQVE DEDI. Citatur a Fulgentio Placiade Rabirii nomine ex Satyra:

Abstemium temulenta fugit Mecennia nemẽ.

Rabirius, architect⁹ in ędificanda domo Domitiani Imp. Meminit eius Martial. l. 7.

C. Rabirius Fest⁹ Trib. leg. VII. & præf. alæ scubulorum. Refertur in memoriis Germanicis pag. 465.

¶ C. Raboleius, Trib. pl. Sp. Cassio III. Cos. anno V. C. CCLXVIII. Dionysius 8.

M. Raboleius, Xvir ferendis legibus biennio. Liuius 3.

¶ C. Rabonius, tutor P. Iunii pupilli P. F. cui M. Iunius patruus, C. Mustius vitricus fuit. Cicero Verrinarum 3.

RACILII.

L. Racilius Volso, Trib. mil. Cõsul. postest. ann. V. C. CCCLVI. & iterum an. CCCLIX. Apud Liuium lib. 5. L. Attilius vocatur.

L. Racilius, Trib. pl. de Clodianis facinorib. in Senatu questus est. Cicero ad Q. fratrem. Huius, puto, in se beneficia Cicero diuina vocat, nec tamen licuisse per hominum vim & P. R. gratiam a se referri queritur pro Cn. Plancio. Ex quib. verbis appareret, illum in exilium pulsum.

C. Racilia, virgo, prima nocte cum marito in coniugali complexu ruina thalami extincta. Vide Inscript. ant. pag. 268.

Racilius, occidi iussus a Q. Cassio in Hispania, quod in se coniurasset tempore belli ciuilis. Hirtius Comm. 4.

¶ Racivs Constans, præpositus Sardiniæ, cæsus est sub Seueto. Dion.

RAGONII.

Ragonius Vincẽtius Celsus, refertur ex vetusta & eleganti inscriptione apud Volaterranum. Qui styli ratione ductus, arbitratur eum Plinii Tacitiq; seculum & ẽloquẽtiam redolere. Obtinuit Ragonius iste potestatem annonariã. Extat & epistola Seueri Imp. ad Ragoniũ Celsum, Gallias regentẽ, apud Spartianum in vita Pescennii.

L. Ragonius L. F. Inscript. ant. pagina 297. & 310.

L. Ragonius Vrinatius Latgus Quintianus, Consul cum Seuero sub Alexandro, anno V. C. DCCCCLXXXVII.

Ragonius Clarus, præf. Illyrici & Galliarum sub Valeriano, Pollioni in Balista.

¶ Rammia Callityche. Inscrip. ant. p. 33.

L. Rammius Brudusinus, refertur Liuio Decadis 5. lib. 2.

¶ C. Rantivs Calpetanus. Inscript. ant. pagina 526.

¶ T. Rasidivs Amaranthus. Ibidem pag. 122.

Regillianvs, vnus ex triginta Tyrannis apud Pollionem.

¶ Regnio rescripsit Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 64.

¶ Remigivs, Magister off. sub Valentin. & Valente AA. 5. Cod. de Iudæis & cœlicolis.

¶ Remilivs Seuerianus. Inscript. ant. pagina 6.

REMII.

Q. Remius Palæmon Vicentinus, Grãmaticus argutissimus, de quo vide Tranquillum in Grammaticis. ¶ Aliis est Rhemnius: extatque ars eius Grammatica, inuenta a Iouiano Pontano. Achiiles Statius commentans in Suetonii Grammaticos, m. geminat, vt sit Remmius, idque ex eiusmodi monumento veteri, M. REMMIVS M. L. PHILER. POMPEIA D. L. PRIMA SEX. POMPEIVS D. L. STATIVS.

Remius Fannius, cuius est carmen de ponderibus, scripsit librum de medicinalibus carmine ad Lactantium Firmianum, & ipse Arnobii discipul⁹. Tribuitur & huic interpretatio Dionysii de situ orbis, quæ Prisciani nomine vulgo circumfertur. Gyraldus.

M. Remius liber Xistus Tib. Cæsaris Ser. Inscript. ant. pag. 301.

Remius Firmus. Ibid. pag. 409.

¶ RESPECTO rescribit Alex. 9. C. tit. 41.

¶ RESTITVTI aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 447.

Restituto rescripsere Seuerus & Anto. 2. Cod. de pactis.

Restituto alii A A. & CC. 9. Cod. tit. 51.

Restituto Antoninus 8. Cod. tit. 17.

¶ L. RHEGINVS, Tribunus pl. Cępionẽ ob cladem Cimbricam in carcerem coniectum, veteris amicitiæ memor, publica custodia liberauit, & fugę eius comes accessit. Valerius Max. lib. 4. cap. 7.

Rheginus, proscriptus a Triũuiris, quomodo euaserit, App. 4.

¶ RHESAE rescribũt A A. & CC. 6. C. ti. 55.

Rheso iidem 7. Cod. tit. 2. & 8. C. tit. 45.

¶ C. Rhetius Dexter. Inscrip. ant. p. 396.

¶ M. RHETVS, missus legatus cum Sex. Antistio Massiliam, exploratum de aduẽtu Hasdrubalis, volentis se in Italia coniungere Hannibali fratri. Liuius 27.

M. Rhetius, Prætor ann. V. C. DLXXXIV. C. Hostilio Mãcino C. Attilio Serano Cos. Liuius Decadis 5. lib. 3.

¶ RHODONI rescribunt A A. & C C. 5. Cod. tit. 4. l. 16.

¶ RICHIMER, genere Gotthus, homo perfidus, & impurus, cum esset Magister militum, Auitum Imp. captum imperium deponere coegit. Factus Patricius, Maiorianum Augustũ, virum bellicosum, & sub quo Consulatum gesserat quarto imperii anno apud Hyram fluuium interemit, Seuero, homine Lucano, illi suffecto. Quo & ipso per venenum sublato, cum Leo Imp. Orientis, Anthemium, virum Patricium & Consularem misisset, qui imperium occidentis gubernaret, sexto principatus anno suscepto aduersus illum bello ciuili, Bilimerem, Galliarum rectorem, volentem Anthemio suppetias ferre, apud Hadriani pontem superatum occidit. Deinde vrbẽ inuadens, Anthemium contra ius affinitatis, cum illi gener esset, interfecit, ac Olybrium, qui Placidiam, Valentiniani F. vxorẽ duxerat, substituit. Quo scelere patrato non longum lætatus, post tertium mensem per aduersam valetudinem vehementer excruciatus, impiam animam efflauit, Festo & Martiano Cos. anno V. C. MCCXXV. Vnum illius factum hoc collaudes, quod tertio anno regnãtis Seueri Biorgerem, Alanorum regem, nõ longe a Bergomo, oppido Venetiæ, cum toto exercitu sustulit, Rusticio & Olybrio Cos. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occident.

¶ ROGATO rescribit Anton. A. 8. Cod. titulo 17.

Rogato alii Gordian. Imperat. 8. Cod. titulo 28.

Rogatus, ex vxore Blęsilla sustulit Paulam, tantopere celebratã Hieronymo. Ferebatur is ab Agamemnone genus ducere, cum Blæsilla Scipionum & Gracchorum soboles esset. Vide Hieronym. in Epitaphio Paulæ.

¶ ROGATIANO cuidam rescribit Ant. 7. Cod. tit. 57.

Rogatiano alii Alex. 5. Cod. tit. 6.

Rogatiani, duo Episcopi in Africa fuere, tempore Cyprian. Vide Epistolam 10.

ROMANI.

Romani reperiuntur in Auteliis, Plotiis, Seruiis, Vergiliis & Voconiis. Prætet hos occurrunt, de quorũ familia dubites.

Romanus Hispo, quibus moribus enituerit sub Tiberio, docet Corn. Tacitus libro 1. Citatur subinde apud Senecam inter declamatores sui seculi. Natura dicendi venam asperiorem sequebatur. Controuersiarum 5.

Romanus, Materni filius, cum Romana Argentonia coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 394.

Romanus Nouellialis similiter pag. 38.

Romano, cui liquet fratrem monoculũ fuisse, rescribit Alex. Imp. 5. Cod. tit. 62. itẽ Gordianus A. 5. Cod. tit. 1.

Romanus

Romanus Martyr, bapnizatus a Laurentio & a Decio capite punitus.

Romanus apud Antiochiam, Nouatianus antea, tẽpore Maximiani A. ab Aſclepiade præfecto ſupplicüs multis affectus, celebratur a Prudentio.

Romanus, Patricius, affectans imperium, ab Anthemio Imperatore capitali pœna plexus eſt.

Romanus Lecapenus, & Romanus iunior, Conſtantinopolitani Impp. fuêre, ille Conſtantini ſeptimi ſocer, hic filius. Conſulantur Byzantinæ hiſtoriæ ſcriptores.

¶ ROMANVS Apulus, magiſtratus geſſit. Fit eius mentio Pand. 26. de tutor. & curatorib. datis.

Romania Lupa, cum coniuge M. Herennio Euchariſto, refertur Inſcr. ant. p. 77.

¶ L. ROMATIVS Trophimus, cum vxore Publicia Atilia, & filia Romatia. Ibidem pag. 81.

ROMVLI.

ROMVLVS & REMVS, Numitoris Albanorum regis ex Ilia F. nepotes, Romam condiderunt. Fratre cæſo, Romulus 37. annos regnauit. Vita illius & res geſtæ copioſe traduntur a Plutarcho & Liuio.

Romulus, tempore Martialis vnus ex ipſius amicis. De quo in Xeniis:

Hæc de vitifera veniſſe picata Vienna,
Ne dubites, miſit Romulus ipſe mihi.

Romulo reſcribitur ab Alexandro A. 3. Cod. tit. 19.

Romulus, cũ Varia Hedona matre, refertur Pan. 40. de liberali cauſa pupill. ætatis.

Romula, mater Galerii Maximiani A.

Romulus, Conſul an. V. C. MXCV. ſub Conſtantio & Conſtante.

Romulus, vir ſanctiſſimus, primus Volaterranorum & Feſulanorum Epiſcopus, miſſus a D. Petro. Volaterranus.

Romulo ſcribit Ambroſius epiſt. 7.

¶ ROMVLVS Momyllus, natus patre Oreſte, Gontho, poſtremus occidentis Imperator, vulgo AVGVSTVLVS dictus. Vide Carolum Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuiniũ. Apud Glycam pag. 368. hæc de Romulo iſto legimus: *Hic mihi notabis illud ipſum imperium, quod ſub Romulo initium habuerat, poſt* M. CCCLXX. *annos itidem ſub Romulo principe defeciſſe.*

ROMVLII.

Romulius Denter, præf. vrb. ſub Romulo rege. Corn. Tacitus lib. 5.

T. Romulius Vaticanus, Conſul anno V. C. CCXCIX. damnatus a populo, quod mortem ſtruxiſſet L. Sicinio Dentato, eiusque commilitonibus. Poſtea tamen cum ad plebis gratiam ſententiam accommodaſſet, factus eſt x. vir. Dionyſius 10. Liuius 3.

T. Romulius, Triumuir epulonum anno V. C. DLVIII. Purpurione & Marcello Coſſ. Liuius 33.

Romulius Pollio, cum centeſimum ætatis annum exceſſiſſet, rogatus ab Auguſto Cæſare, quanam ratione maxime vigorem illum animi corporisque cuſtodiſſet: *Intus*, inquit, *mulſo foris oleo.* Plin. 22. c. 24.

¶ ROSÆ reſcribitur a Val. & Gall. AA. 4. Cod. tit. 19.

ROSCII.

L. Roſcius in legatione ad Veientes iuſſu Tolumnii regis cæſus eſt. Liuius 4. Cicero Philipp. 9.

¶ Sex. Roſcius Amerinus, Sex. Roſcio patre cæſo, non modo bonis paternis a duobus T. T. Roſciis Magno & Capitone, excuſſus eſt, ſed inſuper illorum opera parricidii accuſatus. Defendit illum Cicero, cuius oratio inter reliquas extat.

¶ L. ROSCIVS Otho, Trib. pl. C. Piſone M. Glabrione Coſſ. cum ageretur de bello Piratico Pompeio mandando, egit cum populo, vt non ſolus ille, ſed adiuncto collega, ſecundus dux crearetur. Quare tanta indignatione populus ſuccłamauit, vt ſuperuolans coruus oculis captus in forum decideret. Legem præterea tulit, vt Equitib. Romanis ſpectandi gratia 14. ordines darentur. Accuſatus ob eam rem, a Cicerone, tum Conſule, defenſus eſt. Meminit eius erga Equites beneficii Cicero in Orat. pro Muræna, Liuius 99. & Paterculus volumine poſteriore. Superiorum auctores ſunt Dion 36. Plutarchus in Pompeio. Cæterum legem Roſciam etiam Plinius inculcat lib. 7. cap. 30. Quæ certũ præſcribebat cenſum Equeſtri ordini, quem qui non explerent, ſpectandi loco in XIV. ordinib. arcebantur. Patet id ex Iuuenalis Sat. 3. & 14. patet ex Horatio, qui 40000. nummûm, id eſt CCCC. ſeſtertia fuiſſe ait:

Si quadringentis ſeptem ſex millia deſunt,
Plebs eris &c.

Legimus apud Plinium lib. 33. cap. 2. caput hoc repetitum ſub Tiberio.

¶ Q. ROSCIVS GALLVS, Comœdus,

& ipſe ob excitatam in theatro ſeditionem cum poſtulatus foret, Ciceronis patrocinio meruit abſolui. De hoc videto Ciceronem libro 1. de diuinatione, de Oratore 1. & pro Quintio, Macrobium Saturnalium 3. & Valerium Maximum 8. cap. 7. Idem tradente Plinio, H S. quinquaginta meritaſſe proditur lib. 7. cap. 39. Vide item Volaterranum, & ex hoc mutuatum ſua Geſnerum in Onomaſtico. ¶ De hoc Roſcio locum Ciceronis lib. 1. de Oratore ad hunc modum expreſſit Fragment. Sex. Pompeii pag. 98. *Roſcii*, inquit, *vulgo appellari ſolent in omni arte ita perfecti, vt Roſcius Comœdus in arte ſua perfectus fuerat, cui nihil deeſſet ad perfectionem.*

Roſcii, duo fratres, cum M. Craſſo in Parthos profecti, a Surena, cuius comitatū exploratum ierant, capti ſunt. Plutarchus.

L. Roſcius, Prætor ſub initium belli ciuilis Pompeiani, antea legatus Cæſaris in Galliis. Hic cognomento dictus eſt Fabatus, vt liquet ex epiſtolis Ciceronis ad Atticum manuſcriptis, nempe libro 8. epiſtola 16. In excuſis mendoſe Fabius legitur. ¶ De eodem notæ Fuluii Vrſini, in opera Ciceronis pag. 98.

Roſcius, legatus L. Cornificii in Africa, periit ibidem cum Cornificio. Appianus libro 4.

Roſcius Regulus, vno die Conſul ſub Vitellio. Tacitus lib. 19.

¶ C. Rosivs Lollianus, refertur Inſcript. ant. pag. 66.

¶ C. Rosianvs quæratur in Geminiis.

RVBELLII.

C. Rubellius, coætaneus Ciceronis, & hæres Q. Thurii cum nonnullis aliis, commendatur Q. Cornificio.

¶ C. Rubellius Geminus, Conſul ſub Tiberio, anno vrbis cond. DCCLXXXI. Tacitus initio 5.

¶ C. Rvbellivs Plancvs, natus auo Tiburte Equite Rom. in cuius domū ſub Tiberio denupſit Iulia, Druſi F. quondam Neronis vxor. Ipſe Conſularis nominatur Tacito. Vide lib. 3. & 5.

¶ Diuerſam, & forſan veriorē, de hoc Rubellio I. Lipſi ſententiam pete e cōment. eius in lib. 14. Tac.

Rubellius Plancus, C. Rubellii & Iuliæ F. per matrem pari ac Nero gradu Auguſtum contingens, primum in exilium cum Antiſtia coniuge pellitur a Nerone, poſtea miſſis militibus occiditur, capite in vrbem relato. Tacit. 14. Sueton. in Nerone. Ad hunc inſtituta apoſtropha Iuuenalis Sat. 8.

— Tecum eſt (inquit) *mihi ſermo, Rubelli Plance, tumes alto Druſorum ſanguine tanquā Feceris ipſe aliquid, propter quod nobilis eſſes, Vt te conciperet, quæ ſanguine fulget Iuli. Non quæ ventoſo conducta ſub aere texit* &c.

Serg. Rubellius Anthus, cum Rubellia Laudice matre, refertur inſcrip. ant. p. 264.

¶ Rvbrenvs memoratur L. Planco apud Ciceronē epiſtolarū lib. 10. epiſt. 21. vt qui in exercitu Lepidi vna cum Canidio primas partes habeat, Antonio fauēs.

Rubrenus Lappa Iuuenali Sat. 7.

RVBRII.

Rubrius, collega C. Gracchi in Tribunatu pl. tulit vt Carthago, a P. Scipione euerſa, reſtitueretur. Plutarchus in Gracchis.

¶ Q. Rubrius Varro, hoſtis a Senatu iudicatus eſt vna cum C. Mario, acer & vehemens accuſator. Cicero in Bruto.

Rubria, mater Carbonis, quem Cicero ironiæ amicum ſuum vocat in epiſtolis ad Pætum, fors Q. Rubrii ex F. nepotem.

Rubrius, Prætor Macedoniæ, ſub quo M. Cato Tribunus mil. fuit. Plutarchus in vita Catonis.

P. Rubrius, deliciæ C. Verris. Cicero in Verrinis.

M. Rubrius, Pompeianarum partium apud Catonē in Aphrica. Plut. in Catone.

L. Rubrius, captus a Cæſare Corfinii cum L. Domitio, & dimiſſus. Cæſ. com. 1.

¶ Rubrius Ruga, vnus ex percuſſorib. Cæſaris teſte Appiano.

¶ L. Rubrius Caſſinas, Antonium, qui nunquam illum vidit, hæredem fecit. Cicero Philipp. 2.

¶ L. Rubrius Fabatus, Eques Rom. ſub Tiberio in vincula coniectus, obliuione magis quam clementia manſit incolumis.

Rubria, de qua Valerius Max. libri 9. capite 16.

Rubria, virgo Veſtalis, a Nerone vitiata. Sueronius.

¶ Rubrius Gallus, oppreſſo a Sarmatis Agrippa, miſſus a Veſpaſiano, repreſſit illos. Ioſephus belli Iudaici 7. capite 23. & Tacitus. Hic, opinor, deſcribitur Iuuenali Satyra 4. ſub Domitiano viuens:

Rubrius offenſæ veteris reus at q. tacendæ.

Rubrio Gallo & Cælio Piſone Coſſ. factum eſt S. C. Traiani temporibus, quo libertatibus ſubuentum eſt. Vlpianus Pand. 40. de fideicommiſſ. libertat.

Rubrius, Medicus, citatur Plinio 29. c. 1.

¶ P. Ru-

¶ P. Rubrius Celer, cũ vxore Simia, memorantur Tortellio ex inscriptione veteri.

¶ Rubrius Nicenus, cum Rubria Veneria, in memor. Rom. pag. 259.

Rubrius Telesphorus, citatur Vlpiano Paud. 34. vt cui rescripserit D. Pius tit. de alimentis & cibar. legat.

Rubrius Theophilus, quæratur in memor. antiquis pag. 93.

RVFI, separatim positi.

Rufi in 30. & amplius familiis reperiuntur. Quoniam autem complures sunt, quorum gentilicia nomina ignorantur, hic eosdem subūcere placuit.

P. Rufus, Tiberio Graccho secundum vulnus inflixit, de quo etiam gloriari solitus fuit. Plutarchus in Gracchis.

M. Rufus, Senator, Cæsaris partium, cuius fit mentio Comm. 1. & 2.

Rufus, vir Senatorius, quomodo seruatus sit sub Augusto consilio & fide sui serui, narrat Seneca de beneficiis 7.

Rufus Bononiensis, Poeta apud Martialem.

Rufus, Consul sub Marco. ann. V. C. DCCCCXXX.

Sex. Rufus, vir Consularis, scripsit rerum Rom. epitomen ad Valentinianũ Augustũ.

¶ Rufus Auienus, Dionysium & Aratum vertit Lat. carmine. Scripsit & iambico carmine de oris maritimis ad Probũ, consularem vitum, sub Theodosio & filiis eius. Seruius tradit, Vergilianas illum fabulas & Liuium iambicis versibus descripsisse.

Rufus, Consul an. V. C. MC CX. Maioriano principe.

Rufus, Ephesius medicus sub Traiano.

Rufus, Corinthius Sophista. Philostrat.

RVFII.

Rufius Pollio, memoratur Dioni, vtpote cui Claudius imaginem & sellam in curia dederit.

¶ P. Rufius Flauus, cum vxore Antonia Clemẽtina, refertur Inscript. vetust. p. 3.

¶ C. Rufius Apolaustus, cum Iulia Successa, vetustã habet inscriptionẽ pag. 374. Huic, an alii, nescio, certe Apolausto rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 16.

¶ Rufius Albinus, Consul enituit an. V. C. MLXXXVII. sub Constantio.

¶ Rufius Volusianus, Consul sub eodem principe anno V. C. MLXVI.

¶ Rufius Festus, Proconsul Græciæ prę-fuit, vt testatur inscriptio Græca veterum memoriarũ pag. 499. Extat apud Volaterranũ de hoc ipso itidẽ Græca inscriptio, in qua nõ Rufius, sed Rufus Festꝰ appellatur.

Fl. Rufius Posthumius Consul effloruit sub Valentiniano III. ann. V. C. MCCI.

RVFINI.

Rufini reperiuntur in Iuniis, Liciniis, Memmiis, Mumiis, Treboniis & Volcatiis, ac fors etiam in pluribus familiis. Nos eos hic recensebimus, de quorum prosapia & gentilitate nihil ex bonis auctoribus constare potest.

Rufinus, carpitur ab Horatio lib. 1. Sat. 2. Citat eundem locum Seneca epist. 87. nomine tamen variato: *Descripturus*, inquit, *infamem & nimis notabilẽ delitiis Horatius Flaccus, quid ait? Pastillos Rucillus olet*, &c.

Rufinus, amicus Ouidii, ad quem scribit in lib. de Ponto.

Rufino rescribũt AA. & CC. 4. Cod. titulo 29.

Rufinæ iidem Inibi tit. 50.

¶ Rufinus Albinus, præf. vrbi sub Constantino A.

¶ Rufinus Arabicus, Comes orientis creatus a Iuliano in locum Iuliani defuncti. Ammianus lib. 23.

Rufina, Marcelli coniunx sub Valentiniano I. ob adulterium occisa. Idem lib. 28.

RVFINVS, ex officiorum Magistro factus est Consul, & in Consulatu Præf. præt. teste D. Ambrosio ad Titianum epistolarum lib. 7. Fuit autem in Consulatu secundo Arcadii principis collega. Verum cum postea deprehensus esset ingratus & perfidus, caput illi amputatum pilo gestatum est Constantinopoli, & abscissa manus dextera, ad dedecus insatiabilis auaritiæ, ostiatim stipem mendicauit. Hieronymus ad Heliodorum in epitaphio Nepotiani, Suidas Ρηφῖνος.

Rufinus Aquileiensis presbyter, æmulus & obtrectator D. Hieronymi. quemadmodum vtriusque epistolæ testantur. Vide Gennadium. Multa ex Græcis in Latinum eloquium transtulit, sed nihil vnquã bona fide, truncatis & contaminatis omnibus, quæcunq; vertenda suscepit, interim neque Græce neque Latine satis sciens, quomodo recte de illo iudicauit Erasmus.

Rufinus Cos. an. V. C. DCCCCV. sub Pio.

Rufinus Cos. anno V. C. DCCCCLXII. sub Seuero.

Rufinus Cos. anno V. C. MC. ſub Conſtantino.

Rufinus Cos. anno V. C. MCCXLVIII. ſub Anaſtaſio.

Rufinus Grammaticus, ſcripſit de metris Terentii, Plauti & aliorum Comicorũ.

Rufinus quidam apud Chalcidem, bibens helleborum, neq; vomebat, neq; vllo modo purgabatur, ſed, vt conſuetum aliquem potum ſumebãt, & concoquebat. Sex. Philoſophus lib. 1. cap. 14.

Rufina & Secunda, Rom. virgines, patre Aſterio & matre Aurelia, martyres ſub Valeriano, vt ſcribit Volaterranus.

¶ RVFIO Veſtorianus, citatur Ciceroni lib. 14. ad Atticum epiſt. 3.

Rufioni reſcribunt AA. & CC. 4. Cod. titulo 49.

¶ P. RVFIVS P.F. Balbinus, C. Ruftius P.F. Pedon. fratres, & Rufria P. L. Amœna, referuntur Inſcript. ant. pag. 64.

RVSCII.

C. Ruſcius, accuſator vetus, de quo multa iucunde ſcitu Cicero in Bruto pag. 231.

C. Ruſcius, C.F. Fauoſiter. Inſcript. ant. pag. 189.

¶ Ruſcii Cæpionis donationem, qua hæredes obligabantur, quotannis certam pecuniam Senatoribus dare, qui Senatum frequentarent, Domitianus vt ambitioſam atque parum vtilem reſcidit. Suetonius in Domitiano.

Ruſcius quidam in exercitu Craſſi fuit, inter cuius impedimẽta poſt patratam cædem inuenti ſunt libri Mileſii Ariſtidis, de luxuria & delitiis compoſiti. Plutarchus in Craſſo.

RVSTICI.

Ruſticus Arulenus, Trib. pl. ſub Nerone, Prætor ſub Vitellio, miſſus ab illo legatus ad Flauianos duces, a militibus vulneratur. Tacitus 16. & 19. Hunc Domitianus propterea q; philoſopharetur, quodque Thraſeam diuinum fuiſſe hominem diceret, interemit. Dion in Domit. Tacit. in vita Iulii Agricolæ. Meminit Plin. epiſt. 5. lib. 1. Vide ſupra Iunius Ruſticus.

¶ Ruſticus Iulianus, res nouas moliens in præfectura vrbana, extinctus eſt ſub Valentiniano. Ammianus 27.

¶ Ruſticus Bolanus, Conſul ſub Traiano, anno V. C. DCCCLXIII.

Ruſticus, neſcio idem an alius, Conſul ſub Hadriano, anno vrbis cond. DCCCLXXI. Inſcript. ant. pag. 197. citati Ruſticũ quondam Dereſium, curatorem Tiberis & cloacarum vrbis ſub Hadriano, ſed voce opinor corrupta & deprauata. Quidam malunt legere Terchefius.

Ruſticus, Epiſcopus Narbonenſis, cui ſcripſit Leo primus Pontifex.

Q. Ruſticus, præf. vrb. ſub Conſtantino & Conſtante.

Ruſtico reſcribit Alex. 9. Cod. tit. 50.

RVSTICII.

Ruſticius, Conſul anno V. C. MCCXVII. cum Olybrio.

Ruſticii, vt nobiliſſimi meminit Io. Monachus, Græcus auctor, Leonis Imperatoris res geſtas deſcribens, quem militaribus copiis tanquam ſciennſſimum virum præfecerit Imperator.

¶ RVSTICIANA, vxor Boethii, & filia Symmachi, vrbe per Totilam capta, ad eam miſeriam redacta fuit, vt ab hoſtibus panem mendicaret, quæ olim ditiſſima egentibus multa fuerat elargita. Vide Procopium lib. 3. de bello Gotthorum.

Ruſticiano reſcribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

¶ C. RVSTICELLVS Bononienſis, exercitatus in dicendo, & natura volubilis. Cicero in Bruto. ¶ Aliter de nomine hoc Notæ Fuluii Vrſini in opera Ciceronis pag. 10.

¶ RVSTICVLVS, Epiſcopus Nouatianorũ Romæ. Hiſtoriæ Tripartitæ 11. c. 10.

RVTILII.

Sp. Rutilius Craſſus, Tribun. mil. Conſularipot. anno vrbis cond. CCCXXXVIII. qui vna cum ſequenti res tranquillas habuit. Liuius 4.

¶ P. Rutilius Caluus, Tribunus plebis Tib. Graccho & C. Claudio, ob nimis ſeuere geſtam Cenſuram, diem perduellionis dixit. Valerius Max. lib. 6. cap. 5. Prætor an. V. C. OLXXXVIII. Sardiniam tenuit. Liuius in fine 45.

¶ P. Rutilius P. F. P. N. Rufus, Conſul anno V. C. DCXXII. cum P. Popilio, Siculis leges dedit, in qua inſula publicanis aliquando operam dederat, inopiamq; ſuam, autorato ſociis officio, ſuſtentarat. Valer. Max. 6. cap. 10. Ciceronis, Aſcon. Pediani & multorum aliorum libri pro Rutilio perperam Rupilium vocãt. Q. Fabium

bium generum suum, quod per negligentiam Tauromintanam arcem amisisset, excedere prouincia iussit. Valerius Max. 2. cap. 2 Damnatus est cum collega publico iudicio, quod Consul in amicos & clientes Tib. Gracchi asperrime sæuiisset. Paterculus. Moriuus est ex dolore & impatientia, ob fratris in petitione Consulatus repulsam. Cicero Tusculanarum 4. & Plinius 7. cap. 36. Idem, sic opinor, sub Scipione Tribunus mil. historiam eius temporis cõscripsit, vt est apud Appianum. Tacitus etiam de vita sua commentatum, neque hoc ei citra fidem fuisse, tradit in vita Agricolæ. Nominatim autem de vita eius historia ista citatur a Charisio, qui librum eius quintum nominauit, citatur ab Isidoro lib. 20. Origin. Meminit Suidas Ρουτίλιος.

L. Rutilius Rufus P. fr. Consulatum petens, repulsus est, quamuis Scipione Æmiliano suffragante. Vnde in Lælio M. Cicero: *Scipio*, inquit, *Rutilium potuit Consulem efficere, fratrem eius L. non potuit.*

P. RVTILIVS M. F. RVFVS IC. in quodam tristi & seuero dicẽdi genere versatus est. Magnum munus de iure respondendi sustinebat. Sunt eius orationes ieiunæ, multa præclara de iure. Doctus vir & Græcis litteris eruditus, Panætii auditor, prope perfectus in Stoicis. Cicero in Bruto. Hic Consul cum Cn. Manilio an. V. C. DCXLIX. armorum tractandorum meditationem militibus tradidit. Nullius enim ante se Imperatoris exemplum secutus, ex ludo C. Aur. Scauri doctoribus gladiatorum accersitis, vitandi atq; inferendi ictus subtiliorem rationem ingenerauit. Val. Maximus 2. cap. 1. Agit de eodem Frontinus lib. 2. *P. Rutilius*, inquit, *cum secundum leges in contubernio suo filium posset habere, in legione militem fecit.* Cum Asiam a publicanorum iniuriis defendisset, inuisus equestri ordini, penes quem ex legibus Gracchanis iudicia erant, repetundarum damnatus, in exilium pulsus est. Liuius 70. Paterculus volumine posteriore. Quam iniquitatẽ patientissime tulit, ac cũ Asiam petenti omnes prouinciæ illius ciuitates legatos, feceſſum eius operientes, misissent, vt Valerius Max. lib. 2. cap. 5. Smyrnam commigrauit, ibique totum se litterarum studiis tradidit. Cic. 1. de Oratore, ea scribit illum grauitate fuisse, vt non modo supplex iudicibus esse noluerit, sed ne liberius quidem aut ornatius cauſſam suam dici passus sit, quam simplex veritatis ratio ferret. Da eadem re plenius Valerius Max. lib. 6. c. 4. Cum quidã illum cõsolaretur, & diceret, instare arma ciuilia, breui futurũ, vt omnes exules reuerterentur: *Quid tibi*, inquit, *mali feci, vt mihi peiorem reditum quam exitum optares?* Seneca lib. 6. de beneficiis. Redeundi potestatẽ cum illi Syllana victoria feciſſet, respondit id, quod est apud Senecam ibidem: *Malo vt patria mei exilii erubescat, quam reditu mœreat.* Magnanimitatem hanc eius laudant Ouidius 1. de Ponto, Seneca de diuina prouidentia, Valerius Max. lib. 6. cap. 4. auctor est, cuiusdam iuiustæ rogationi resistentem, cum ille diceret, *Quid mihi opus est amicitia tua, si, quod rogo, non facis?* scite iuxta ac grauiter reddidisse. *Imo quid mihi tua, si propter te aliquid inhoneste facturus sum?* Ceterum Mithradatis crudelitatẽ, cum eius edicto per totam Asiam vno die, quicunque ciues Romani essent, occidi iuberentur, mutatione vestitus euasit, vt proditum est a Cicerone in oratione pro C. Rabirio. Scripsit Tacitus lib. 4. pulsum legibus Smyrnæos sibi ciuem addidisse. Vt exulantem Aurelius Opilius Grammaticus secutus sit, sicut simul consenerint, docet Suetonius.

Rutilia soror, fraternæ constantiæ & grauitatis hæres, C. Cottam, Oratorem illum, filium suum, & ipsum exactum patria, in exilium comitata est, cumque eo rediit, quem & tandem morituum magno animo tulit. Seneca de consolatione ad Albinam. Meminit Cic. lib. 1. de Orat. item ad Atticum lib. 12. epist. 20. & seq.

C. Rutilius Rufus P. (sic puto) fr. P. Lentulo ei, qui princeps Senatus fuit, in M. Aquilium subscripsit. Cicero in diuinatione contra Verrem. Hic opinor est, quem Cicero in Bruto Scæuolæ fuisse familiarem scribit.

¶ RVFVLI, Tribuni militum appellabantur, quos Cos. faciebat, non populus: de quorum iure quod Rutilius Rufus legem tulerat, qua eis cauebatur multis modis, Rufuli a cognomine Rutilii, ac post Rutili appellati sunt. Fragment. Sex. Pomp. p. 70.

Primus, Rutilius Prætor edixit, se amplius non daturum patrono, quam operarum & societatis actionem. Pand. 28. de bonis libertorum.

¶ P. Rutilius Lupus proscissus a Lucilio Poeta. Persius Satyra 1.

– secuit Lucilius vrbem,
Te Lupe, te Muti, & genuinũ fregit in illis.
Horatius Sermonum 2. Satyra 1.
Famosisq; Lupo cooperto versibus.

P. RVTILIVS LVPVS, Consul cum L. Iulio Cæsare tempore belli socialis, in quo & periit, dum C. Marium, propinquũ & legatum suum, non audit, submonentem, moram vtilem bello esse, ac militem tironem in castris exerceri oportere. Nam eo consilio contempto, insidiis Marsorum circumuentus, cum multis nobilibus interfectus est, cæsis Romanorum militum 8. millibus. Clades hæc accepta est ad Tolenum fluuium, teste Ouidio Fast. 6. *Hanc tibi quo properas* &c. Meminit Iulius Obsequens pag. 515. sed deprauato familiæ nomine: vocat enim Lucilium.

P. Rutilius Lupus, Prætor initio belli ciuilis, id est, ann. V. C. DCCV. Pompeianas partes secutus est. Cæs. comm. 1. Idem puto Tribun. pleb. Marcellino & Philippo Coss. cuius meminit Cicero in epistol. ad Lentulum.

P. Rutilius Rupus, Rhetor, scripsit de arte, Gorgiam secutus, non illum Leontinum, sed alium sui rẽporis, cuius quatuor libros in vnum suum transtulit. Vixit tempore Quintiliani. Idem 3. cap. 1. & 9. cap 3.

Rutilio Lupo rescribitur a Diuis fratribus Pand. 50. De munerib⁹ & honorib.

RVTILII, promiscue congesti.

P. Rutilius P. F. familiaris Ciceronis, commendatur ab ipso Pisoni Crassipedi, Quæstori Bithyniæ lib. 13. epist. 10.

M. Rutilius, Cæsaris partium, præfectus ab illo diuidendis agris. Scribit ad illum Cicero lib. 13.

Q. Rutilius, ærarii custos, Ant. & Dolabella Coss. Ioseph. lib. 14. cap. 16.

Rutilius, Tragœdus tempore Ciceronis Off. 1.

P. Rutilius M. F. Trib. pl. C. Mancinum, quod domum reuersus, cum Numantinis deditus, nec receptus esset, in Senatum introire non dubitasset, de Senatu iussit educi, ciuem esse negans, quem Pater patratus dedidisset. Cicero de Orat. 1.

Rutilius, præses Cretæ sub Nerone. Volaterranus in Dicti Cretense.

¶ Palladius Rutilius Taurus Æmilianus, vir illustris, scripsit de re rust. lib. 14. ad Pausilypum, post Plinium sub Hadriano Imperatore.

Rutilius Seuerus cum vxore Domitia vixit sub Diuis fratribus, a quibus de ipso rescriptum Val. Prisciano, Prætori vrbano Pand. 25. de venire inspiciendo.

¶ C. Rutilius Gallicus Valens præf. vrb. sub Domitiano, de quo Iuuenalis Sat. 13. *Et custos Gallicus vrbis.* Cecinit huc Soteria Statius Syluarum 1.

Sex. Gallicus, an ex Rutiliis nescio, citatur Plinio lib. 1. ex 25.

¶ Rutilius Geminus, Poeta Tragicus, cuius citatur Astyanax tragœdia. Scripsit & libros Pontificales, teste Fulgentio.

¶ Rutilius Claudius Numatianus, homo Gallus & Poeta, scripsit carmen hodœporicon ad Venerium Rufinum. Id suis temporibus inuentum Volaterranus, & a se lectum Gyraldus, confirmant. ¶ Idem a Iosepho Castaleone emendatum prodiit Romæ anno MDLXXXV.

Rutilia Primitiua, cum Q. Gauio Seuero marito, refertur Inscript. ant. p. 285.

P. Rutilius quidam commemoratur Liuio 43. & 44. qui Trib. pl. Claudio & Gracchо diem ad populum dixerit, eosque violenter accusarit, a quibus ipse postea tribu motus, & ad opera publica faciendа factus sit operarius. Sed hunc Valerius Max. 6. cap. 5. non Rutilium, verum M. Popilium vocat: propinquum autem eius, vnde totalis & controuersia exorta est, Rutilium appellat.

Rutiliæ Pollæ, vr emptricis lacus Sabatianensis, meminit Proculus IC. Pand. 18. de contrahenda emptione lib. 69.

¶ RVTILIANVS, vir honestus ac probus, tum compluribus in præliis spectatæ virtutis, sed valde superstitiosus, Alexandri quem Lucianus pseudomantem vocat, filiam vxorem duxit. Vixit sub M. Antonino, sub quo etiam septuagenarius obiit. Auctor Lucianus.

Rutiliano, Consulari Ciliciæ, rescribitur ab Antonino A. 9. Cod. tit. 43. de generali abolitione.

S.

SABIDII.

SAbidius, vt amicus C. Antonii, & homo sordidus, refertur Q. Ciceroni in de petitione Consulatus.

Sabidius, apud Martialem hômo gulosus, & ob id animæ fetentis.

P. Sabidius Hermes, Sabidiæ Ægloges libertus, vixit annos 57. Hæc inscriptio extat Romæ trans Tiberim in ædibus D. Coronati, referente Apiano pag. 294.

SABINI, separatim positi.

Sabini reperiuntur in Claudiis, Caluisiis, Cæliis, Fabiis, Flauiis, Masuriis & Tituriis.

T. SABINVS a cane, quem aluerat, ne mortuus quidem, & in Tiberim proiectus, desertus est. Vide Plinium 8. cap. 40. Fulgosum 5. de gratis. Fuit hic Sabinus amicus Germanici. Tacitus Titium vocat.

Sabina cum Modesto seruo refertur apud Plinium & Fulgosum 7. cap. 8.

¶ Sabinus Asidius, venustissimus inter Rhetores scurra, cum sententiam Leonidæ ad 30c. retulisset: *Ego*, inquit, *illi ad prandium promisissem, ad cœnam renunciassem.* Seneca suasoria 2.

Sabinus Syrus, miles impense fortis sub Tito in bello Iudaico, memoratur Hegesippo lib. 5. cap. 28.

Sabinus, Sophista sub Hadriano Imperatore. Vide Volaterranum, plures Sabinos recensentem. Scripsit Isagogen ad materias & hypotheses, declamandi lib. 4. & enarrationē in Thucydidē. Auctor Suidas.

¶ Sabino Maximo rescripsit Hadrianus Imp. Pand. de testib.

Sabinus IC. reliquit Iuris ciuilis libros 3.

¶ Sabinus Iulianus, inuasor imperii, a Carino Imp. peremptus. Aur. Victor.

¶ Sabinus Tiro, scripsit περὶ κηπευτῶν, id est, de hortensibus, quod opus dedicauit C. Mecœnati. Vide Plinium lib. 19. cap. 8.

Sabini, Martyres duo petantur ex Volaterrano, & Sabinæ item duæ.

¶ SEX. SALANIVS P. F. Inscript ant. pag. 304.

¶ SALEIVS Bassus Quintiliano inter Epicos Poetas recensetur, qui illi vehemens & poeticum ingenium tribuit, sed quod senectute, quomodo nec Valerii Flacci, non maturuerit. Tacitus non modo Poetam egregium & absolutissimum, sed etiam virum optimum vocat. Exiguo tenuiqi censu vixisse, Iuuenalis indicat Satyr. 7. sed in magna existimatione & gloria. Vespasianus Imp. non ferens hanc viri inopiam, pro sua liberalitate 500. sestertia Basso donauit, quemadmodum est auctor Cornelius Tacitus.

¶ P. SALIVS Mysticus, memoratur Inscript. ant. pag. 343.

¶ SALIA, Consul sub Constantiis Principibus, an. V. C. MCI. memoratur Prudentio in præfatione καθημερινῶν, vtpote, quo Consulatum gerente, ipse in lucem editus sit. Quem locum in excusis exemplarib. omnibus deprauatum videmus. Legitur namque vulgo:

— Hæc dum vita volans agit,
Irrepsit subito canities seni,
Oblitum veteris Messaliæ Consulis arguens,
Sub quo prima dies mihi &c.

Nec desunt, qui Massiliam legunt, ac ciuitatem interpretantur, vbi Prudētius Consul fuerit. quam sententiam video secutū quoq; virum alioqui non vulgariter eruditum, Aldum Manutium. Sed quemadmodū dixi, verba Prudentii corrupta vitiataq; sunt, cum sit legendū per hypodiastolen: *Oblitum veteris me Saliæ Consulis arguens.* Quam sinceram esse lectionē & ex veteribus hisce memoriis, a nobis probe deprehēsam, omnes scio docti libenter agnoscēt.

¶ SALTANVS, dux Constantis Imp. referente Nicephoro Historiæ Ecclesiasticæ lib. 9. cap. 21.

¶ T. SALTENVS, Centurio legionis 5. sub Cæsare, vir improbus & seditiosus, ideoque per ignominiam dimissus. Commentario belli ciuilis 5. vbi tamen quidam codices pro Salienus, Alienus habent.

L. Salienus T. F. Sedatus, refertur Inscript. ant. pag. 152.

¶ C. SALLIO *Aristæneto V. C. Septemviro Epul. Sodali Augustali* &c. Nobilis est inscriptio, quam subiicit Manutius in Orthographia in voce Tutelarius, memoraturq; a Fabricio in Antiquitatibus pag. 48: Idemne an alius incertū, certe Aristænetus Cons. fuit cū Honorio A. an. V. C. MCLVIII.

SALONII.

P. Salonius, Tribun. mil. anno V. C. ccccxiii. cum ipsi infestus exercitus, qui a Repub. defecerat, inter reliquas pacis ac reconciliationis conditiones a Senatu postulasset, ne quis, vbi Tribunus mil. fuisset, ordinum postea ductor esset, idq; propter Saloniũ, qui alternis prope annis & Trib. mil. & primus Centurio erat, intelligens quod postulatum hoc Senatus neutiquam concessurus foret, obtestatus P. C. ne suum honorem pluris, quam concordiam ciuitatis æstimarent, perpulit, vt id decerneretur. Liuius 7.

C. Salonius, Triumuir deducendæ Tempsam coloniæ, anno V. C. DLX. P. Scipione iterum & T. Sempronio Longo Coss. memoratur Liuio lib. 34.

¶ Q. Salonius Sarra, Prætor an. DLXII. L. Quintio Cn. Domitio Coss. Sardiniam prouinciam obtinuit. Liuius 35.

Ex Saloniis fuit haud dubie & Sarra ille, de quo Cicero ad Attic. 15. Sarra, inquit, nefarius & in me contumax.

Salonius, cliens Catonis, cuius filiam ille duxit, ex eaque filium susceptum M. Catonem Salonianum appellauit, quem auum habuit M. Cato Vticensis. Gellius Noct. Att. 13. cap. 18. Salonii huius filia D. Hieronymo est Actoria Paula, de qua in Actoriis.

Salonius, Episcopus Viennensis, ad quẽ scripsit Saluianus, presbyter Massilienſis, vt est apud Gennadium.

¶ SALONINA, vxor A. Cecinæ, ducis Vitelliani, refertur Tacito lib. 17. Sed Saloninos arbitror pertinere ad Asiniorum familiam.

SALVII.

Saluius, Trib. pleb. Antonium hostem iudicati diu prohibuit. Postea Ciceroni consentiens, in omnibus eidem adhæsit. Proscriptus a Triumviris, domi suæ in cõuiuio cæsus est. Appianus 3. Hunc opinamur esse, cuius Cicero meminit in epistola ad Dolabellam, quæ est familiarium libri noni 10.

Saluius, libertus Hortensii, a quo filium deprauatum Cicero queritur ad Att. scribens in fine lib. 10. Alius ab hoc fuit anagnostes Attici.

¶ C. Saluius Bubulcus, Quæstor fuit Augusto secundum Consule, quemadmodum habet vetus fragmentum Rom. magistratuum 315.

¶ Saluia Citiscenia, vixit & ipsa sub Augusto. Meminit eius M. Antonius in epist. ad Augustum, teste Suetonio.

¶ Saluius Fuscus, homo prodigiosæ fortitudinis apud Plinium lib. 7. cap. 20. Duo namque centenaria pondera pedibus, totidem manibus, & ducenaria duobus humeris contra scalas ferebat.

¶ Saluius Titianus, Proconsul Asiæ sub Nerone, homo in omnem auiditatẽ pronus. Tacitus in vita Iulii Agricolæ, quem illius Quæstorem in ea prouincia fuisse scribit.

¶ Saluius Liberalis, accusatus sub Domitiano, pertigit ad tempora Traiani, sub quo pro Mario Prisco dixit. vir disertus & acer, teste Plinio in epistola ad Arrianum, & qui, quemadmodum est apud Tranquillum, in defensione cuiusdam diuitis ausus est dicere: Quid ad Cæsarem, si Hipparchus sestertium millies habet? quod eius quamuis ferocius dictum, Cæsar tamen Vespasianus laudauit.

Saluio, legato Aquitaniæ, rescripsit D. Hadrianus, vt refert Callistratus Pand. 48. de custod. & exhibitione reorum.

¶ SALVIVS IVLIANVS Seuerus IC. & per filiam proauus Iuliani Didii Imp. bis Consul & præf. vrb. fuit. Sub Hadriano edictum perpetuum proposuit, eiq; in consilio fuit. Dein Pio; postremo a diuis fratribus in magna veneratione habitus est. Dicere solebat, etiamsi pedem alterum haberet in sepulchro, tamen adhuc discere velle, vt est in Pand. libro 40. de fideicommiss. libertat. l. Apud Iulianum. Reliquit digestorum libros 99. de ambiguitatibus vnum, ad Minucium 6. ad Vrceium 4. In hunc notas scripserunt Marcellus & Paulus.

¶ Familiæ huius stẽma habet Onuphrius Panuinius pagina 47.

Saluius Iulianus Iurisperiti F. cæsus est ab Imp. Commodo, vt narrat Lamprid.

Saluia F. genuit Petronium Didium Seuerum, qui pater Iuliani principis.

¶ Saluio Candido rescripsit Pertinax Imp. Pand. 50.

¶ Saluius Aristo IC. quem Iuliano scripsisse refert Iulianus Pand. 37. de legatis præstandis.

¶ Saluius Valens IC. sub Antoninis, Pio & Marco, memoratur Capitolino. Rescribitur eidem a Pio Pand. 48. de accusationibus & inscript.

Saluius

Saluius Cos. sub Antonino Philos. Aristides Adrian. sacr. serm. 2.

Saluia C. F. Prima fecit, & extat Mutinæ, teste Carolo Sigonio.

Saluia L. cum P. Saluio Parnachi colliberto memoratur Inscript. ant. pag. 58.

Saluius senex mortuorum canum alligatione punitur. Augustinus Tomo 7. pagina 217. A.

SALVIDIENI.

Q. Saluidienus Rufus, opera Cæs. Octauiani ad Consulatum vsque euectus, cum nondum Senator esset, eiusdem iussu confossus est, quod ad Antonium transfugere voluisset. Puero pascenti caput flammã reddidit, in quod futuræ claritatis & splendoris signum fuit. Appianus 5. Dion libro 48. Suetonius in Augusto, Liuius 121. Paterculus. Fratrem habuit, quem paulo ante defunctum Cæsar super Tiberim ponte facto extulit.

¶ Saluidieno Orphito sub Nerone obiectum est, quod tabernas tres de domo sua circa forum ciuitatibus ad stationem locasset. Suetonius.

Saluidienum Orphitũ quasi molitorem rerum nouarũ occidit Domitianus. Idem.

M. Saluidienus, vt scriptor historicus, citatur a Vopisco in Saturnino.

¶ SALVINA, soror Augustæ, filia Gildonis, qui Africam tenuit, & coniunx Nebridii, ex quo Nebridium puerũ tulit. Laudatur ab Hieronymo ad preces Auiti. Sed etiam ad illam scribens Hieronymus, Nebridium laudat, contubernalem illum & condiscipulum Augustorum appellans.

SALVSTII.

¶ Alii nomẽ hoc l. geminato scribũt. Hieronym. Wolfius vni cum ei asserit, siue a sale, siue a salute deriuetur.

Salustiorum nomen & familiam nobilitauit C. SALVSTIVS CRISPVS, Historiæ scriptor, qui natus Amiterni in Sabinis, teste Eusebio, patrem habuit C. Salustium. Instructus autem per ætatem liberalibus disciplinis, ad rempublicam se cõtulit, gessitq; primum Quæsturam, deinde & Tribunatum, sed non multa cum laude. Turpiter namque viuens, & totum se gulæ atq; libidini tradens, magnã apud omnes infamiam contraxit. Domum paternam patre adhuc superstite vendidit. Bis apud Iudices reus factus, ita discessit, vt non innocens ipse, sed quomodo, inquit ille, Iudices peccasse viderentur. Deprehensus in adulterio apud Faustam Syllæ filiam, ab Annio Milone, loris bene cæsus & dimissus est. Obiurgatus obid a Censoribus App. Claudio & L. Pisone, quod matronarum sectator esset, non se matronas sed libertinas sectatum fassus est. Proinde moto Senatu per summam turpitudinem consenescẽdũ erat, ni bellũ ciuile interuenisset. Quo partib. Cæsaris adhærens, iterũ Quæstor factus, Senatorium ordinẽ, vnde exciderat, recuperauit. Obtinuit deinde & Præturam, ac cum Cæsare in Africam profectus, profligatis Pompeianis, cũ ibi Proconsule relictus esset, prouinciam auare & crudeliter habuit. Magnis igitur opib. coactis in vrbem rediit, amœnissimos hortos (quos adhuc hodie de nomine eius Salustianos dici, legimus in Roma Fabricii) sibi ad portã Collinã parauit, ac totus in priorẽ vitam & mores reuolutus, adeo se in omne genus voluptatis effudit, vt Lenæus, Pompeii libertus, patroni sui manes in gratiam Cæsaris lacerantẽ non dubitarit nebulonem, lurconẽ, popinionem & lastaurum appellare. Certe Macrobius non ferendũ alienæ luxuriæ censorẽ & obiurgatorẽ existimat, carpentẽ in Metello Pio luxũ & cõuiuia, quib. ipse longe licentius indulgeret. Inter hasce tamen voluptates, quod mirãdum opinor, studia litterarum sectatus est, & P. R. Historiam contexuit. Quo labore & diligentia tantũ sibi laudis apud omnes eruditos peperit, vt verissime de illo Martialis ceciniſſe iudicetur:

Hic erit, vt perhibent doctorum corda virorũ,
Primus Romana Crispus in historia.

Doctis summopere laudatur illius in dicẽdo breuitas. Ac Seneca Controuers. 9. cum Thucydide illũ cõferẽs, Græco homini aliquid addi posse fatetur, Saluſtio nihil demi posse dicit. Idẽ sentit Quintilianus, Saluſtiana illa breuitate nihil apud aures vacuas & eruditas perfectius esse cõtestans. Tacitus florentissimũ auctorẽ, Gellius verborũ nouatorem concinnum vocat. Etsi autem Ciceroni nõ parũ infensus fuisse prodatur, attamen in reb. gestis eius memoriæ tradẽdis nihil affectibus dedit, sed quæ potissima lex est historiæ scribendæ, constanter & vsquequaq; veritatem sibi sectandam esse duxit. Quamobrẽ a D. Augustino pulcherrimo decoratus elogio, veritatis historicus appellatur. Non fugit me, diuersum nonnullos de Saluſtio sentire, vtpote qui multa de Ciceronis laudib. data opera prætermiserit. Sed aliud est falsa pro veris tradere, aliud, nihil magnopere ad rẽ pertinẽtia,

¶ Suetonius de cl. Grammat. p. 479.

& ab aliis vulgata, præterire. Notatur tamen a Pollione, vt nimis antiquarius, & ex Catonis Originibus verba mutuatus. Sed cui notam aliquam non inusſit Pollio? Reprehenditur a Liuio, verum palam iniquo, quaſi vitioſa & corrupta ſit eius dictio. Trogus etiam Pompeius orationes eius, vt ditectas & nimis longas, vellicat, credo quo ſuas poſteritati magis commẽdaret. Suntqui tradant, Terentiam, a Ciceronc repudiatam, duxiſſe coniugem, vt tanto facilius hominis inimici ſecreta cognoſceret. Deceſſit ex hac vita quadriennio ante bellum Actiacum, vt annotauit Euſebius, compluribus hiſt. Rom. libris perfectis & abſolutis, ſed quorum præter coniurationem Catilinæ, & bellum Iugurthinum, atque pauculas eonciones, temporum iniuria nihil ad nos peruenit.

C. Saluſtius Criſpus, Saluſtia, Hiſtorici ſorore, natus, & ab auunculo in nomen adſcitus, magnæ apud Auguſtum & Tiberium auctoritatis fuit, Mecænatis exemplo ſine dignitate Senatoria multos triumphalium Conſulariumq; porenti-tantũ Eques antecedẽs. Hic negauit Tiberio, ſe iuuenis Agrippæ cædem imperaſſe, & redditurum Centurionem facti rationẽ apud Senatũ, Liuiam monuit, ne arcana domus, ne conſilia amicorum, miniſteria militũ vulgarẽtur, neve Tiberius vim principatus reſolueret, cuncta ad Senatũ vocãdo; eam eſſe conditionẽ imperãdi, vt nõ aliter ratio cõſtet, quã ſi vni reddatur. Huius etiam opera Tiberius Clementẽ, qui Agrippã ſe eſſe ſimulans, res nouas moliebatur, in poteſtatẽ redegit. Obiit mortẽ anni principatus Tiberii 6. Tacit. 1. 2. & 3. Ab hoc nominatum æs Saluſtianum, auctor eſt Plin. lib. 24. c. 2. Extat ad hunc ipſum Oda Q. Horat. lib. 2.

Nullus argento color eſt auaris,
Abdito terris. &c.

P. & Cn. Saluſtiorum meminit Cicero in epiſtolis ad Attic. Publium etiam in familiaribus habitum, indicat libri 11. epiſtolis, quarum initia ſunt: *Confectus iam*, &, *Properantibus tabellariis alienis* &c.

¶ Saluſtius Lucullus, interẽptus a Domitiano, quod lances nouæ formæ appellari Lucullcos paſſus eſſet. Suetonius.

Saluſtius quidam floruit Alexandro imperante, cui reſcribitur ab illo principe Cod. 8. tit. 11. de fideiuſſ. & mandat.

Saluſtius alius, emicuit ſub Diocletiano & Max. AA. cui reſcribitur ab iisdem 7. Cod. tit. 1. de vindicta, item 9. Cod. tit. 41. vbi præſes nominatur.

¶ Saluſtius Secundus, tertium Conſul & præf. præt. per Gallias, collega Iuliani A. in quarto illius Conſulatu, Perſicæ expeditionis comes, pene cæſus interiit, cum defuncto Iuliano, delatum imperium renuens, parum proſperã valetudinem & ſeniũ excuſaret. Idem poſtea Valentinianum I. Imperatorem delignauit. Multa de eo Suidas. Meminit etiam *ἀνεκδότων* & *μεγίστων*.

Saluſtius, Quæſtor ſub Theodoſio iuniore, a quo reſcribitur illi 1. Cod. tit. de off. Quæſtoris.

¶ Saluſtia Homilia, coniunx Cæcilii Dii, refertur Inſcript. ant. pag. 179.

Saluſtia Phœbe ſibi & P. Petronio P. F. Pal. Rufo patri de ſuo, & P. Quintio Repentino, coniugi ſuo indulgentiſſimo, & liber. libertabusque eius poſterisque eorum, & quibus donauit donauero in fr. P. XIIII. *in agr. P.* XII. Inſcript. anr. pag. 317.

Saluſtiæ reſcribunt AA. & CC. Cod. titulo 16.

Saluſtius, Sophiſta, ſcripſit in Herodotum & Demoſthenem commentarium & alia. Suidas.

¶ Saluſtius Dionyſius, Græcus auctor, citatur Plinio lib. 1. & 32. cap. 7.

¶ Saluſtius Mopſeates, Medicus ſub Tiberio, ſcripſit medicinalia, teſte Suida.

Saluſtius, Philoſophus, de quo multa Suidas. Familiaris fuit Marcellino, vt idem Suidas *Μαρκελλίνος*.

¶ SANCTRA, citatur Nonio Marcello in nunciis Bacchis, & de antiquitate verborum libro 4. ¶ De eodem Chariſius & paſſim Fragmentum Sex. Pompeii & epitome Pauli.

¶ M. SANQVINIVS MAXIMVS, Cos. ſuffectus ex Calend. Mart. ann. V.C. DCCLXXXI. Vide Tacitum lib. 5.

SASERNÆ.

Saſernæ, pater & F. citantur Plinio vti peritiſſimi ſcriptores, & poſt Catonem vetuſtiſſimi, lib. 17. cap. 23. Meminere Varro & Columella de re ruſt. ille lib. 1. cap. 2. hic lib. 1. cap. 1. & quidem ſimiliter proxime & ſecundum Catonem, ſubiuncto illis Tremellio Scroſa, æratum haud dubie diſcrimina ſequens.

¶ Saſern ad Hoſtil gentem p tinere, do e veter mo Fulu Vrſinus.

P. & C. Saſernæ, fratres, militarunt ſub Cæſare in Africa per bellum ciuile. Vide commentarium 5. De horum altero puto

puto loqui Ciceronem ad Att. 14. pa. 362. Saserna collega dignus.

¶ SASSIA, mater Cluentii iunioris. Cicero.

¶ Satellius Quadratus, memoratur Senecæ, sed opinor mendose pro Statilio. huius enim gentis sunt Quadrati.

¶ C. SATIVS C.F. O.V F. cum C. Satio Felici liberto, refertur Inscript. vet. p. 33.

C. Satius Calpentanus, tabulariorũ publicorũ curator, pa. 522. citante Marliano.

SATRII

Satrius, legatus C. Trebonii. Cicero in epist. ad Brutum.

L. Satrius Rufus, præfectus aquis, cui in ea curatione sub Tiberio, Corn. Cethego L. Visellio Varrone Coss. M. Cocceium Neruam, D. Neruæ auum, succesisse scribit Frontinus, cum ipse Satrius sub Augusto L. Martio C. Antistio Coss. Atteio Capitoni succesisset.

¶ Satrius Secundus, cliens Seiani, & ob eius porentiã a multis cultus. Tacit. 4. & 5.

Satrius Rufus, eloquentia clarus tẽpore Plinii iunioris, cuius ille meminit aliquoties. In eum est illud Reguli: Satrius, cui non est cum Cicerone æmulatio, & qui contentus est eloquentia seculi nostri. Epistolarum lib. 1. ad Voconium. Catanęus indocte hunc cum superiore commiscet.

¶ L. Satrius Abascantus, vixit & ipse tempore Plinii iunioris, cui ille a Traiano ius Quiritium petiit, lib. 10.

¶ T. Satrius Decianus, refertur Inscript. ant. pag. 522. etsi apud Marlianum legitur T. Sattius Decianus.

Satria Marcellina, coniunx P. Octauii Euprepis. Ibid. pag. 306.

¶ P. SATVRIVS, vir bonus, & iudex incorruptus. Cicero pro A. Cluentio.

¶ SATVRO rescribit Alexander A. 5. Cod. tit. 38.

¶ M. SATYRIVS, patronus agri Picenι & Sabini, ab auunculo L. Minutio Basilio hæres factus, & nomen ipsius ferre iussus est. Cic. Off. 3.

C. Satyrius, Satyrii Picenis P P. filius &c. Vide emendationes Caroli Sigonii libro 2. pag. 145.

SATVRNINI, separatim positi.

Saturnini in pluribus familiis reperiuntur. Quoniam autem de plerisq; non admodum intelligere possumus, ad quam gentem seu familiam pertineant, eorum hæc classis esto, donec de iis liquidius statuerimus.

P. Saturninus, collega Tib. Gracchi; primus illi fragmẽto subsellii vulnus inflixit. Plutarchus in Gracchis.

¶ Saturninus Vetulio, proscriptus a Triumuiris, correptis Prætυræ insignibus, ac obuios submouens, euasit in Siciliam. Valerius Max. lib. 7. cap. 3. At Appiano Pomponius vocatur.

Saturninus, nobilis puer cynædus, de quo Valerius Max. lib. 9. cap. 1.

Cn. Saturninus, adolescens tempore Plinii iunioris, ob superiorem vitam inuidiosus, refertur epistolarum 8.

Saturnino rescribit Anton. A. 5. Cod. titulo 65.

Saturninæ Gordianus A. 7. Cod. tit. 46.

Saturnino Phil. A. 4. Cod. tit. 24.

Q. Saturninus IC. 10. libros ad edictũ reliquit. Citatur a Pomponio.

Saturninus, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno, refertur a Trebellio, vir singularis grauitatis & prudentiæ.

SATVRNINVS, alius a superiore, vir & ipse strenuus, litteratus & prudens, imperium sub Probo sumpsit, ab illius postea militibus iugulatus. Vopiscus. Fors hic est Saturninus ille, qui Gallieno in Consulatu sexto collega fuit.

Saturninus, Consul sub Gratiano anno V. C. MCXXXVI.

Saturninus & Aurelianus, viri Consulares Constantinopoli sub Arcadio Imp. Nicephorus 13. cap. 5.

¶ T. Saturninus Nigrin. cum Saturnina Cannica lib. & vxore, refertur in opere Chronico Io. Stumphii.

Saturnini item duo commemorantur Inscript. ant. pag. 392. & 395.

Saturnini 4. referuntur a Prudentio inter 18. Martyres Cæsaraugustanos.

SAVFEII plebeii.

Saufeiam legem dissuasit C. Gracchus. Gellius 11. cap. 10. Apparet latam per disceptationem Mithradatis & Nicomedis, regum. Vide Gellium.

C. Saufeius, cæsus cum L. Saturnino. Cicero pro C. Rabirio, Eutropius 5. Orosius item 5. capite 17. Appianus Larinus mendose Saphinium vocat, & Censorem fuisse tradit.

M. Saufeius, M. F. qui dux in expugnanda taberna Bouillis, & occidendo Clodio fuerat, absolutus est, defendente Cicerone. Ascon. Pedianus.

L. SAVFEIVS, Eques Rom. cum proscriptus esset, vitam & patrimonium Attici opera recuperauit. Nepos in vita Attici. M. Ciceroni & Attico coniunctus, cum Patrone Epicuri sectam sequebatur. Attici auia mortua, consolationem illum daturum ad Atticum, arbitratur Cicero ad Att. 1. epist. 2.

D. Saufeius, scriba, repente decessit, cum domi suæ prandaret. Plinius 7. cap. 53.

App. Saufeius, & ipse subito interiit, cum a balneo reuersus mulsum bibisset, ouumque sorberet. Ibidem.

¶ Saufeius Trogus, quod conscius esset Messalinæ in contrahendis cum C. Silio nuptiis, a Claudio peremptus est. Tacitus in fine 11.

¶ Saufeius Sabda quidam refertur in memoriis Italicis pag. 349.

¶ SAVINIVS Max. præf. vrb. sub Cæsare, & Consul suffectus in secundo illius Consulatu. Dion lib. 58.

¶ P. SCÆVIVS, miles Cæsaris, Hispaniam ex prætura obtinentis, in subita hostium aggressione cæteris suis commilitonibus cæsis, superstes solus, & scuto spoliatus, multumque vulneratus, irruens in aquam, ad suos transnatauit. Dion 37.

¶ L. SCÆVINIVS *L. L. Quadratus sibi & Auctæ sorori suæ b. m.* Inscript. ant. pagina 333.

¶ SCALIA *Magna vixit annis* XXII. *M.* IV. *Scalia Tyche filiæ benemerenti.* Hæc inscriptio reperitur Neapoli, teste Apiano pagina 119.

¶ SCAMVLA, Centurio apud Ciceronem ad Att. 6. pag. 190.

¶ SCANDILIVS, Eques Rom. Cicero in Verrinis.

SCANTII.

Scantius quidam vir doctus, citatur M. Varroni in Eudæmonibus; *Cum*, inquit, *in eo esset occupatus, atque in schola curaret, vt scribit Scantius, homo per Dionysia* &c. Nonius.

¶ *P. Scantius Philetus fecit sibi & Scantiæ Nicæ lib. requietorium. Benefacere semper studiosus fui.* Hæc inscriptio reperitur Romæ, item Tergeste, prodente Apiano pag. 243. & 354.

P. Scantio Iuliano P. Scantius Augustalis, pater, & Seruilia C. F. Isias mater, filio piissimo fecerunt, qui vixit ann. VIII. *M.* V. *D.* XII. *Hor.* VI. *cuius annos ingenium excedebat.* Romæ, teste Apiano pag. 244.

Scantiana mala referuntur Plinio lib. 15. cap. 15.

SCANTINII.

Scantinios apparet Aricia prognatos esse. Sic enim Cicero Philippica 3. de Aricia loquens: Hinc Yoconiæ, hinc Scantiniæ leges, hinc multæ sellæ curules &c.

P. Scantinius, Pontifex, mortuus anno pugnæ Cannensis. Liuius 23.

¶ C. Scantinius Capitolinus, Tribunus plebis, accusatus a M. Marcello Ædili Curuli, quod filium eius de stupro compellasset, damnatus est. Valerius Maximus 6. capite 1. Plutarchus in Marcello. Murmellius in Rom. Prudentii ab hoc vult dictam legem Scantiniam, qua puniebantur nefando concubitu contra naturæ legitimum vsum polluti. Mihi tamen magis placet, a latore quopiam Scantinio nuncupatam.

Scantinia Lupula Solutorio Marcello cõiugi & Solutoriæ Marcellæ filiæ, dulcissimis. Hæc inscriptio legitur Romæ, teste Apiano pag. 207. & 259.

¶ SCOPONIVS proscriptus, vxoris alioqui pudicissimæ adulterio vitam ab Antonio redemit. Appianus 4.

SCAPTII.

P. Scaptius homo plebeius, quo auctore Aricinis & Ardeatibus ager, super quo P. R. iudicem ceperant, ademptus est. Liuius in fine 3. Dionysius 11.

P. Scaptius, homo improbus, cum App. Claudio in Cilicia fuit. De eius sceleribus vide Ciceronem ad Atticum epistol. 5.

¶ SCAVRVS, Grammaticus, scripsit cõmentaria in Plautum. Citatur in Pseudolo a Rufino in de metris Comicis.

¶ SCAVRINVS, filius Scaurini, doctor celebertimus, præceptor Alexandri Seueri. Lampridius.

¶ SCIOLÆ Faustinæ rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 22.

SCRIBONII.

Scribonios ad tribum Publiciam pertinere, indicat Cælius in epistolis ad Ciceronem.

Curionis

Curionis cognomẽ vnde genti Scriboniæ adhæserit, ex veterum monymẽtis parum liquet. Coniectare licet, eum, qui primus sic appellatus sit, vel eximie vocalem, vel insigniter macilentum fuisse. Nam & Præcones Curiones dicti sunt, & Plautus velut ad gentile cognomentum alludens, aguum Curionem dixit macilentum, tanquam curis emaciatum & confectũ. Nec tamen abnuerim, sacerdotium potuisse hanc appellationem tradere, quemadmodum qui primus Libonum Curio dictus est, Curionatum Maximum administrauit. Sed de hoc doctiorum esto iudicium. Illud notabile est, tres Cutiones per continuam seriem Oratores extitisse, id quod C. Plinius libri septimi capite 41. non immerito inter euentus humanæ felicitatis collocat.

Scribonius Libo, Curio Max. & Ædilis pl. cum Cn. Domitio Ænobarbo, a quibus ex multaria pecunia ædes Fauni locata est. Prætor triennio post, id est anno vrbis conditæ DLXII. peregrinã iurisdictionem sortitus est. Liuius 33. & 34.

C. Scribonius Curio, deligitur Curio Maximus in locum C. Æmilii anno V. C. DLXXVI. Liuius 41.

C. Scribonius Curio eadem fere ætate, qua C. Gracchus, T. Quinctius Flaminius, M. Scaurus & P. Rutilius enituere, floruit, *illustris sane Orator, cuius de ingenio ex orationibus eius*, inquit Cicero, *existimari potest. Sunt enim & aliæ, & pro Ser. Fulvio de incestu nobilis oratio.* Et post pauca: *Scripsit etiam alia nonnulla, & multa dixit, & illustris & in numero patronorum fuit, vt eum mirer, cum & vita suppeditauisset, & splendor ei non defuisset, Consulem non fuisse.* Vide Brutum.

Dardanorum ferociã ... pœnam genere ... prestiterit, ... refert Marcellinus lib. ...

C. Scribonius Curio F. Orator & ipse, rebusq; gestis clarus fuit. Administrauit enim Consulatum cum Cn. Octauio, anno vrbis conditæ DCLXXVIII. Ex quo sortitus Macedoniam, deuictis Dardanis, cum ad Danubium penetrasset, bello intra triennium confecto, triumphauit. Caio Cæsari vehementer infestus, in quadam illum oratione omnium mulierum virum & omnium virorum mulierem appellauit, vt est apud Valerium. Cicero declaris oratoribus agens, relictum illum pupillum, & ob id nullis artibus institutum scribit: valuisse tamen verborum splendore & copia, idque ex vsu domestico. Motus eius in actione a plerisque notatus est: nam vacillante eo in vtramque partem toto corpore, facete C. Iulius quæsiuit, *Quis ex lintre loqueretur?* Et Cn. Sicinnius, Tribunus pleb. sedenti Cn. Octauio Cõsuli fasciis & multis medicamentis propter dolorem artuum delibuto: *Nunquam*, inquit, *Octaui, collega tuo gratiam referes, qui nisi se suo more iactauisset, hodie te illhuc muscæ comedissent.* Memoria vero tam debili & infirma fuit, vt tribus propositis vel quartum adderet, vel tertium quæreret. Pro Seruio Næuio dicens, subito totam causam oblitus est, idque veneficiis vel incantationibus factum credidit. Sed nec in scriptis, quid paulo ante posuisset, satis meminerat: quale illud est, quod commentaturus de rebus in Senatu actis, ex quo se, Consule Cæsare, egredientem fingit, eas res vituperat, quas Cæsar aliquot post annis in Galliis confecit. Hæc & plura Cicero in Bruto, qui tamen eius orationes aspiciendas censet, conciliaturas aliis id bonum, quod ipsi speciem Oratoris alicuius addiderit. Meminit Valerius Maximus libri noni capite decimoquinto. ac licet omnibus honoribus abundarit, tamẽ ob corporis motum Burbulei, cuiusdam Scænici, nomen suscipere coactum scribit.

C. Scribonius Curio, patris & aui in Oratoria laude successor, primum Quæstor in Asia, deinde Tribunus pleb. exorta dissensione ciuili, Cæsarianas partes secutus est, vir luxu & audacia singulari. Sexcenies enim sestertium debebat, vt est auctor Valerius Maximus libri noni capite primo. Gallorum vero captus spoliis & Cæsaris auro, non dubitauit eundem ad bellum inflammare. A quo in Siciliam missus, Catonem expulit. Deinde cum quatuor legionibus in Africam profectus, Accium Varum Pompeianum prælio fudit. Quo rerum successu confidentior factus, dum iuueniliter aduersus Iubæ regis præfectum excurrit, per simulationem metus cedentem, ab eodem circumuentus cum toto exercitu periit. Patebat tamen victo fuga, sed pudor suasit, vt amissas sua temeritate legiones morte sequereretur. Cicero in Bruto testatur, illum, si vixisset, magnam fuisse laudem eloquentiæ consecuturum, quod admirabilem ad dicendum naturam haberet. Extant ad eundem Ciceronis epistolæ, quibus & indolem eius celebrat, & ipsum ad summæ laudis & honoris expe-

ctarionem cohortatur. Plinius libro trigesimosexto miratur eius ingenium pariter & insaniam, qui in funebri patris munere P.R. ad ipsius tumulum q. depugnare fecerit, duobus theatris inclusum, quæ cum libuisset circumagens, amphitheatrum faceret, summo sedentium omnium discrimine, & certa pernicie, si luxari machinas contigisset.

C. Scribonius Curio F. punitur capite ab Augusto post victoriam Actiacam. Dion libro 50.

¶ L. Scribonius Libo, captus ab Hannibale in pugna Cannensi, ab eodem missus est legatus cum duobus aliis in vrbem de redimendis captiuis. Idem postea Prætor eius belli anno x v. V. C. DL. iurisdictionem peregrinam & Galliam tenuit. Liuius 22. & 29.

L. Scribonius Libo, Prætor anno vrbis conditæ DLXI I. peregrinam dictionem iuris sortitus est. Liuius 35. Huius opinor esse numisma vulgarum, in cuius altera parte scriptum legitur: *Libo bone vent*, capite ipsius expresso. in altera: *puteal Scribonii*, tribunalis simulachro adiecto. ¶ Vide Fragment. Sex. Pompeii pagina 142. & in idem Notas pagina 34.

L. Scribonius Libo, Trib. pl. tempore belli Pun. tertii, rogationem tulit, vt Lusitani, qui ex fœdere P. R. dediti a Serg. Galba in Galliam venissent, in libertatem restituerentur. Liuius 49. Eundem Galbam, in vrbem ex Hispania regressum, ad populum reum fecit, ferentiq; iudices familiares suos cum dixisset, quando tandē Galba de triclinio tuo exibis? Cū ru, inquit, de cubiculo alieno. Cicero de Orat. 2. apud quem in Bruto perperam illi T. prænomen tribuitur. Valerius Maximus lib. 8. cap. 1.

L. Scribonius Libo, familiaris Pompeii Magni, & Sex. F. socer. Bello ciuili classi Liburnicæ præfuit. Bruto & Cassio victis, adhæsit Sex. genero, quo tandem, rebus illius perditis, relicto, ad Antonium se contulit, per quem in vrbem reductus, etiam collega ipsi in secundo Cōsulatu delectus est, anno vrbis conditæ DCCXX. Videtur de eodem loqui Valerius Maximus lib. 6. cap. 2. Pertinet etiam ad hunc locus Horatii libr. 1. epist. 3.

--- Forum putealque Libonis
Mandabo siccis, &c.

Fuit enim puteal in foro Rom. prope ficum Ruminalem, vt Halicarnass. lib. 1. in de Libonis dictum, vel quod prope habitaret, vel quod impensa eius factum aut restitutum esset.

SCRIBONIA, soror, duobus antea Consularibus nupta, ex altero etiam, Scipione videlicet mater, a Cæsare Octauiano ducta, Iuliam illi filiam peperit, post etiam repudiata. Suetonius & Appianus. De filia eius Cornelia vide in Scipionibus.

L. Scribonius Libo, superioris haud dubie nepos, Consulatum gessit cum Statilio Sisenna sub Tiberio, anno imperii eius 2. Tacitus 2.

L. Scribonius Libo Drusus adolescens, superioris frater patruelis, & ipso Consule Prætor, cum apud Tiberium accusatus esset, quod res nouas moliretur, quodque Chaldæos de summa rerum consuluisset, veste mutata, cum primoribus fœminis illustrium domos circumiuit, ab amicis & affinibus opem experens. Cunctis vero ob formidinem abnuentibus, lectica siue metu & ægritudine fessus, siue morbo, vt quidam volunt, simulato, ad fores curiæ se deferri curauit. Ibi frairi inuisus, & manus ac voces supplices ad Tiberium tendens, posteaquam immotum eius vultum animaduertit, multaque sibi crimina ingeri, libellos ostendi, seruosque per tormenta interrogari vidit, ipse sine patrono consistens, posterum diem petiuit, domumque digressus, irritis, quas ad principem mandauerat, precibus, domo etiam a militibus iam cincta, inter nouissimas epulas sibi manum attulit. Bona eius inter accusatores diuisa. Vide Cornel. Tacitum libro secundo, & Dionem quinquagesimo septimo. Tacitus etiam Pompeio proauo, & amita Scribonia, quæ Cæsaris Augusti coniunx fuit, & Druso Cæsare consobrino, clarum fuisse tradit. Temporum ratio Scriboniam non amitam, id est, patris, sed amitam magnam, id est, aui sororem fuisse indicat.

Scribonia (an ex Libonum familia, incertum) M. Crassi coniunx, mater Scribonianorum fratrū, de quibus diximus in Liciniis, interempta a Claudio. Vide Cornelium Tacitum lib. 13. & 20. & Senecam in ludicro libello de morte Claudii.

¶ L. Scribonius Aphrodisius, Orbilii seruus atque discipulus, mox a Scribonia, quæ Augusto nupsit, redemptus & manumissus. Docuit in vrbe Grammaticen, quo Verrius tempore, cuius etiam de Orthographia

thographia libris reſcripſit, nõ ſine inſectatione ſtudiorũ morumq; eius. Trãquillus.

¶ Scribonius Largus, Medicus ætate Tiberũ principis, ſcripſit ad C. Iulium Caliſtum de compoſitione medicamentorũ. Citatur aliquoties a Galeno, qui multum illum commendat, eiuſque præſcripta pluribus in locis ſequitur.

¶ Scribonius Proculus, cum inter alios Protogenẽ, Caii in omnibus ſceleribus miniſtrum, ſalutaſſet, ac ille toruum intuens, reddidiſſet: *Tume ſalutas ſic odio Cæſarem proſequens*, mox a circumſtantibus diſcerptus eſt. Dion lib. 58.

¶ T. Scribonius Barbula, cum vxore Iulia Maxima Q. F. refertur in memoriis Anguſtanis.

¶ Scribonio Polycarpo & Scriboniæ Aphrodiſiadi L. Scribonius & Scribonia Nicæ F. Vide inſcript. ant. pag. 310.

Scribonia Fauſtina. Ibid. pag. 63.

¶ SCRIBONIVS, Mithridatis regis ſe nepotem perhibens, duxit ab Aſandri morte Dynamin, Phatnacis F. eoque matrimonio Boſporum ſibi vendicat. Hac de cauſa cum Polemon, rex Ponti, ei bellum facturus eſſet, fraude cognita ab ipſis Boſporanis necatur. Dion lib. 54.

¶ Scyroni reſcribitur ab AA. & CC. 5. Cod. de repudiis.

¶ SEBASTIANO ab iiſdem 7. Cod. titulo 16.

Sebaſtianus, vixit ſub Valente, egregio Suidæ encomio celebratus. Meminit idem Κολοσσῶν: *Vt Rhodiorum*, inquit, *coloſſus ob magnitudinem formidabilis non amabilis erat, ſic neq; Sebaſtianꝰ ob abſtinentiã erat admirabilis.*

¶ SECCII aliquot referuntur Inſcript. ant. pag. 375. & 448.

¶ SECVLARIA Seuerina, Licinii Liciniani coniunx. Ibidem pag. 467.

SECVNDI, ſeparatim poſiti.

Secundus Carinas, Rhetor, citatur Iuuenali Satyra 7. Pulſus eſt vrbe per Caium principem, quod in gymnaſio declamationem contra Tyrannos habuiſſet. Dion 59. Meminit Tacitus lib. 15. item Iuuenalis:

Sicut Thraſymachi probat exitus atq; Secũdi Carinatis.

Secũdus, Præf. præt. ſub Iouiniano Imp. Hiſtoriæ Tripart. 7. cap. 4. & 1. Cod. de Epiſcopis & Clericis.

Secundus, Athenienſis Sophiſta multæ doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis & æmulus Herodis Attici, in quem Herodes illud Heſiodi ſcita mutatione detorſit: Æqualem exagitat figuluſque & Rhetora tecton. Erat enim filius Architecti Secundus, ob id epithyrus a quibuſdam appellatus. Herodes nihilominus ſenem illũ poſtea morientem & epicedio & lacrymis honorauit. Philoſtratus.

Secundus Tridentinus, Aginlphi, regis Longobardorum tempore, ſcripſit breuiter Longobardorum hiſtoriã. Paul. Diac.

Secundus, pater Io. Chryſoſtomi. Tripart. 10. cap. 3.

Secundino reſcribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 5.

Secundinæ ab eodem 4. Cod. de conditione indebiti.

¶ SEDATVS, Africæ Epiſcopꝰ apud Cyprianum epiſtola 12.

SEDVLII.

Sedulius, homo propter inopiam tecti in foro pernoctare ſolitus. Cicero pro domo ſua.

Sedulius, dux & princeps Lemouicum, occiditur in prælio, apud Alexiam contra Cæſarem pugnans. Comment. 7.

P. Sedulius Iulianus miles leg. VIII. Aug. Antoninianæ ſub Antonino Pio. Vide Inſcriptiones ant. pag. 461.

Cælius Sedulius, ſcriptor Eccleſiaſticꝰ & Poeta, floruit circa an. nati Chriſti CCCCXXX.

Sedulius, Epiſcopus Africę, memoratur a Cypriano epiſt. 11.

¶ SEGONIANORVM fratrum fit mentio apud Ciceronem in epiſt. lib. 10. epiſt. 17.

¶ SEGVLIVS Labeo, loquax & garrulus, in quem Cicero D. Bruto ſcribens: *Dii*, inquit, *iſti Segulio male faciant, homini nequiſſimo omnium, qui ſunt, qui fuerunt, qui futuri ſunt*, &c. Vide epiſtolas libr. 11. familiarium 6. & 7.

SEII.

M. Seius, Ædilis, in caritate annonæ modium aſſe populo dedit, eaque liberalitate magna & inueterata inuidia ſe liberauit. Cicero Offic. 2. Prælatus eſt in petitione eius magiſtratus M. Piſoni, antea tamen iudicio afflictus. Cicero pro Cn. Plancio. Opinor de eodem loqui C. Plinium libr. 15. capite primo. Verba illius ſunt: *Anno vrb. cond.* CLXXX. (puto legendum DCLXXX) *olei denas libras ſingulis aſſibus præſtitit P. R. per totum annum.* Idem (ſic reor) accuſauit M. Saufeium, ſocium Milonis

in occidendo Clodio. Vide Ascon. Pedianum in orationes Ciceronis. Meminit Varro de re rustica lib. 2. cap. 2.

¶ Q. Scius Posthumus, a P. Clodio, quod illi domum suam vendere nollet, veneno sublatus est. Cicero pro domo sua ad Pontif.

Cn. Seivs, dominus equi illius, vnde est prouerbium in infelices & calamitosos, a M. Antonio, qui postea Triumuir fuit, credo rempore belli ciuilis, cum præesset Italiæ, capitis damnatus, miserando supplicio affectus est. Gellius libri tertii capite nono. De hoc arbitror loqui Ciceronem ad Atticum 12. epistola quarta. *Male de Scio, sed omnia humana tolerabilia ducenda. Ipsi enim quid sumus? aut quamdiu hæc curaturi sumus?*

Cn. Scius, alius a superiori, secutus est partes D. Brutii initio belli Mutinensis. Cicero familiarium 11. epist. 7.

¶ Scius Strabo, Præf. præt. cohortis sub Augusto & Tiberio, pater Ælii Seiani, quẽ sub Tiberio, collegam accepit. Vxorem habuit Iuniam, Iunii Blæsi, Proconsulis Africæ, sororem, ex qua complures liberos sustulit.

L. Ælius Seianus, Strabonis F. dictus est a nobis inter Ælios, in quam gentem adoptione transiit.

¶ Scius Tubero, legatus Germanici Cæsaris contra Germanos, post inter primores ciuitatis & amicos Tiberii habitus. Tacitus 2. & 4.

¶ Scius Quadratus, damnatus a Tiberio. Tacitus 5.

¶ Scius Fuscianus, floruit sub M. Antonino Philosopho, quem ille Senatorii ordinis ex condiscipulis vna cum Ausidio Victorino præcipuos amauit. Extitit & Fuscianus Consul sub Commodo, homo seuerus & præf. vrbi, in quo honore Pertinax is, qui postea imperauit, illi succesit.

¶ Scius Saturninus Archicubernius ex classe Britannica testamento fiduciarium reliquit hæredem Valerium Maximum Trierarchum, idque ob filium Scium Oceanum, cui auunculus Manlius Seneca erat. Iabolenus Pandect. 36. ad S.C. Trebellianum l. 46.

¶ C. Scius Masculinus cum Ælia Martiana coniuge, refertur inscriptione vetusta, quæ extat Romæ in templo S. Sebastiani extra muros vrbis. Vide Appianum pagina 319

SELII

P. & C. Selil. Meminit Cicero lib. 4. Academic. quæstion.

Selius quidam, vt patronus malus, & de cuius libertate non satis constat, notatur Ciceroni familiarium septimo ad Volumnium.

Selium vt cœnipetam, notat Martialis libro secundo.

A. Selius Africanus & A. Selius Zosimianus, memorantur Inscriptionum antiquarum pagina 307.

¶ Q. Selicii, vt familiaris meminit Cicero ad Attic. Et ad P. Lentulum scribens epistola 5. Vtor, inquit, ad omnia Q. Selicio neque enim prudentiorem quenquam ex tuis, neque fide maiore esse iudico, neque amantiorem tui.

¶ C. Sellius Onesimus & Selleia Nice. Inscript. ant. pagina 317.

SEMPRONII

Sempronii plebeii erant, teste Liuio, exceptis Atratinis, qui fuere Patricii, vt idem Liuius lib. 4.

A Sempronius Atratinus, Consul fuit primum cum M. Minutio Augurino, anno vrbis conditæ CCLVII. estque tunc ædes Saturno dedicata, & Saturnalia, dies festus institutus, iterum anno vrbis conditæ CCLXIII. Huius filii fuere A. & L. nepotes C. & A. Sempronii. Dionysius vndecimo, Liuius quarto. ¶ Vide an idem sit, de quo Fragmentum Sex. Pompeii pagina vigesimatertia.

A. Sempronius Atratinus, Trib. mil. Cõsulari potestate, cum primum illi, & quidẽ 3. numero creati sunt, anno vrbis conditę CCCXL. Liuius 4.

L. Sempronius Atratinus A. fr. eodem anno Consul cum se Tribuni mil. quod vitio creati essent, magistratu abdicassent. Liuius ibidem.

A. Sempronius Atratinus A. F. A. N. Trib. mil. Cons. potest. ter fuit, primum anno V. C. CCCXXX. iterum CCCXXXV. postremo anno CCCXXXIX.

C. Sempronius Atratinus, superioris Auli patruelis, Cõsul anno V. C. CCCXXXII. contra Voscos male pugnauit, ac ni Tempanii decurionis equitum virtute factum esset, amissus foret totus exercitus. Reus obid apud populum, 4. equitum suorum, qui tum Tribuni pl. erant, gratia missus est. Postea tamen iterum arreptus, 15. millibus

libus æris damnatus est. Liuius lib. 4. Val. Maximus lib. 6. cap. 5. non C. prænomen illi sed L. tribuit. Idem de eodem lib. 3. c. 2.

A. Sempronius Atratinus, M. Equitum fuit T. Quintio Dictatori anno vrb. cond. CCCLXXV. cum victi sunt Prænestini, deque iis triumphatum. Liuius 6. Fors hic est A. filius.

L. Sempronius Atratinus, Consulatum gessit anno V. C. DCCXX. cum M. Antonius posito Consulatu, illum sibi substituisset. Dion lib. 49.

Atratinus, adolescens 17. annos natus, vt scribit Eusebius, ac Ciceronis necessarij, M. Cælium, patris sui accusatorem, accusauit. M. Cicero in oratione pro Cælio. Peruenit ad extremam senectutẽ, ac morborũ tædio in balneo volens exanimatus, hæredem reliquit Augustum. Eusebius. Opinor eundem esse cum superiori.

Atratinus, Consul anno V. C. DCCCXLI. sub Domitiano.

Sophi.

P. Sempronius Sophus, Consul ann. V. C. CCCCI. vna cum collega P. Sulpitio triũphauit de Æquis, oppidis illorum 41. intra 60. dies oppugnando captis. Gessit cum eodem Sulpitio Censuram quoque anno CCCCLIV. additis ad priores duabus tribubus, Anensi & Terentina, cum præcedenti anno Pontifex factus esset, quando primum ex plebe Pontifices & Augures creari cœpti sunt. Duobus vero post Censuram annis Præturam etiam, quod tamen vsitatũ erat, obtinuit. Liuius 9. & 10. Rutilius hunc esse vult, qui Trib. pl. anno V. C. CCCCXLV. contra App. Claudium, non abdicantem legitimo tempore Censuram, actionem suscepit. Extat eius oratio apud Liuium lib. 9. Tempus conuenit.

P. Sempronius Sophus, fors P. F. Consul anno V. C. CCCCLXXXV. Censor circa annum CCCCXCVII. cum M. Valerio Maximo a quibus 13. Senatu moti. Liuius 18. Nescio de hoc, an de superiore, certe de P. Sempronio Sopho, refert Valerius, coniugem illum repudiasse, quod se ignorante ludos spectare ausa fuisset, lib. 6. cap. 3.

Tuditani.

M. Sempronius Tuditanus, Consul anno V. C. DXIII. cum C. Claudio Centone. Meminit horum Cicero in Bruto & in Catone, item Gellius 17. cap. 21.

P. Sempronius Tuditanus, Trib. mil. in Cannensi pugna, cum castra, in quæ superstites confugerant, a Pœnis obsiderentur, cum 600. facto cuneo, per medios hostes euasit, Canusiumque suos incolumes perduxit. Ædilis deinde fit biennio post, mox Prætor, & interiectis tribus annis Censor, cum nondum Consul fuisset. Consulatum vero assecutus eius belli anno 15. contra Hannibalem prospere pugnauit, cum ædẽ Fortunæ Primigeniæ vouisset. Habuit in eo magistratu collegam, quem ante & in Censura habuerat, nondum itidem Consularem, M. Cornelium Cethegum. Liuius 22. 24. & 29. Idem etiam hunc Sophum vocat lib. 34. qui locus tamen mihi mendosus videtur.

Cn. Sempronius Tuditanus, Ædilis pl. anno V. C. DLVI. Mox Prætor Hispaniam citeriorẽ tenuit. In qua prælio victus a Celtiberis, exercitu fuso & fugato, non multo post ex graui vulnere expirauit. Liuius 32. & 33. Testamenti, quod hic in eadem prouincia fecerat, inscriptionem habet Volaterranus, quã tamen mendosam & depraua tam nescio quam probare debeam.

M. Sempronius Tuditanus Trib. mil. anno V. C. DLXI. quarto vero anno post Prætor, Siciliam tenuit. Consul an. DLXIX. cum Claudio collega aduersus Ligures rem gessit. Biennio post fit Pontifex. Moritur anno DLXXVIII. Liuius. Hic fortassis est, cuius Macrobius citat librum 3. de magistratibus lib. 1. cap. 13.

C. Sempronius Tuditanus, Consul anno V. C. DCXXV. Hic proauus fuit Hortensii. Vide Ciceronem ad Atticum 13. epist. 6. Tuditanus, inquit Plinius lib. 3. cap. 19. qui domuit Histros, in statua ibi sua inscripsit, &c. Puto hæc de C. hoc Tuditano dici. Ac omnino sic est: Nam & Appianus Consulem illum in Illyricum profectum scribit, de bellis ciuilibus 1. C. Tuditanus cum omni vita atque victu excultus atque politus, tum eius elegans est habitum etiã orationis genus. Cicero in Bruto.

Sempronius Tuditanus, insanus patrimonium populo diripiendum sparsit. De hoc Valerius Maximus lib. 7. cap. 8. Meminit Lactantius Firmianus 3. cap. 23. Cicero Philipp. 3. Auus maternus fuit Fuluiæ, vxoris M. Antonii Triumuiri. Filiam illius Semproniam, Fuluiæ matrem, temeritatis notat Cicero pro domo sua ad Pontifices. Eandem etiam L. Licinio Murænæ nuptã fuisse, docet ibidem.

P. Pauus mihi Tuditanus Quæstor Hibera in terra fuit, lucifugus nebulo, id genus sane. Lucilius Poeta apud Nonium Marcellum in voce, Nebulones.

Primus Tuditanorum videtur inde nomen sortitus, quod malleo simile caput haberet. Gesnerus in Onomastico ex Sex. Pomp. lib. 18. *Tudites*, inquit ille, *mallei a tundendo dicti. Inde cuidam cognomen Tuditano fuit, quod caput malleo simile habuerit.*

Blæsi.

C. Sempronius Blæsus, bis Consul fuit, primum anno V. C. D. iterum. DIX.

Sempronius Blæsus, Quæstor Cn. Seruilii Consulis cæsus in Africa anno belli Pun. 2. altero. Liuius 22.

Cn. Sempronius Blæsus, Trib. pl. anno bell. Pun. secundi octauo, vrbis DXLIII. Cn. Fuluium in exilium ire compulit. Liuius initio 26. Idem (si tamen nomen non fallit) Q. etiam Fuluii Flacci Cos. ad Capuam legatus anno proximo fuit. Liu. 27.

P. Sempronius Blæsus, Trib. pl. anno vrbis conditæ DLXIII. P. Scipionis Nasicæ triumphum de Boïs impedire conatus est. Liuius 36.

C. Sempronius Blæsus, Ædilis anno vrbis conditæ DLXVI. Prætor tertio post annò Siciliã tenuit. Liuius 39. Ann. DLXXXIV. missus est legatus cum Sex. Iulio Cæsare ad restituendos in libertatem Abderitas. Liuius 43.

Longi.

T. Sempronius Longus T. F. Consul initio belli Pun. secundi. Siciliam & Africam prouincias sortitus apud Lilybęum hostem fudit, & Melitam insulam Carthaginensib. eripuit. In Italiam regressus, apud Trebiam cum Scipione collega ab Hannibale superatur. Decessit eius belli anno 9. cum esset X. vir sacrorum. Successit illi in X. viratu T. Sempronius C. F. Longus. Liu. 21. & 27.

T. Sempronius Longus T. F. T. N. Cõsul anno vrbis conditæ DLX. cum Scipione Africano, quorum patres primo anno belli Punici secundi Consules fuerant. Liu. 34.

P. Sempronius Longus, Prætor ann. V. C. DLVII. Sardiniam obtinuit. Liu. 33.

P. Sempronius Longus, Prætor anno vrbis conditæ DLXX. Hispaniam vlteriorẽ sortitus est. Liuius 39. Moritur Proprætor in eadem prouincia. Liuius 40.

C. Sempronius Longus, sit Decemuir sacrorum in cõsanguinei defuncti locum, anno V. C. DLXXVIII. Liuius 41.

Sempronius Longus, citatur ab Antonio apud Ciceronẽ de Oratore 1. a quo Historiam, & prudentiam iuris publici, & antiquitatis iter, & exemplorum copiam, vt a viro optimo, & istis rebus instructissimo, familiari suo, si quando opus sit, se mutuari dicit sub finem libri.

Gracchi.

Graccos, non Gracchos dicendum, eosque a gestando vocatos, docet in Racemationib. suis Egnatius Venetus cap. 10. Eosdem semper plebeios fuisse, legimus apud Liuium Decad. 3. lib. 3.

T. Sempronius Gracchus, Consul ann. V. C. DXV.

T. Sempronius Gracchus, Ædilis ann. belli Punici secundi tertio, & in eo honore M. Equitum Dictatori M. Iunio. Cõsul anno proximo, id est, DXXXIX. ac iterum anno DXLI. cæsus est fraude Flauii Lucani, hospitis sui. Vide Liuiũ 25. Val. Max. lib. 5. c. 1.

TIB. SEMP. GRACCHVS T. F. T. N. Trib. pl. L. Scipionem in carcerem duci passus non est. Prætor ann. V. C. DLXXIV. triũphauit de Celtiberis. Consul primũ Sardos perdomuit, deq; iis triumphũ egit. Iterũ Consul, & intermedio tẽpore Censor fuit. Habuit & Auguratus sacerdotium, quod contra morem istorum temporum valde iuuenis adeptus est, an. DLI. Vide Liuiũ, Plutarchũ, Plinium de viris illustrib. Val. Max. li. 4. c. 1. & seq. li. 6. c. 5. Gellium lib. 12. c. 8. De amore eius erga vxorem Corneliã, Africani filiã, habes exemplũ apud eundẽ Val. Max. 4. c. 6. Filii fuere ei Tib. & C. Gracchi & filia SEMPRONIA, quæ Scipioni Æmiliano nupta, cũ ob deformitatẽ & sterilitatẽ nec amaret, nec amaretur, vt Appianus lib. 1. de bellis ciuilib., post in necis ei structæ suspicionẽ venit. De constantia eiusdẽ Semproniæ Val. Max. li. 3. c. 8. Plinius in viris illustr. pag. 466. Trecentas in Hispania ciuitates a Graccho subnersas, id quod a Polybio traditur, quomodo sit accipiendũ, docet Strabo lib. 3. Extat de hoc honorifica inscriptio apud Marlianum topographiæ veteris Romæ li. 4. ¶ De Cẽsura eius, quẽ gessit cũ C. Claudio Pulchro. Fragm. Sex. Põpeii p. 94.

TIB. SEMPRONIVS GRACCHVS, quæstor sub C. Mancino in Hispania fuit. Trib. pl. cũ leges agrarias ferret, nobilitatem aduersam habens, a Scipione Nasica occisus est

anno

anno V. C. DCXXI. Vxor illi fuit Claudia, Appii Claudii, Consularis viri, & Antistiæ filia, quæ cum vterque Augur esset, in augurali cœna ipsi desponsa est. Plutarchus. De tribus Gracchi huius filiis, eorumq; interitu. Valerius Maximus lib. 9. cap. 7.

C. SEMPRONIVS GRACCHVS fr. Quæstor per triennium L. Aurelio Oresti Cos. in Sardinia fuit. Tribunus pl. cum fratris exemplum in ferendis legibus agrariis sequeretur, simili exitu duodecimo post anno interiit. Fratre non paulo eloquentior fuit. Cicero in Bruto. Hosce Gracchos permulti culpāt vt seditiosos & Reip. turbatores. Sed laudat eos vnice Plutarchus, vitam illorum, mores & res gestas referens. Vxorem habuit Liciniam, Crassi Mutiani filiā.

Tib. Sempronius Gracchus, vir clarus, præf. sociûm cū M. Iunio Syllano, cadit in prælio contra Boios sub Marcello Consule anno V. C. DLVIII. Liuius 33.

P. Semp. Gracchus, Trib. pl. ann. V. C. DLXV. cum collega C. Sempronio Rutilio Censuræ petitione M. Attilium Glabrionem deiecit. Liuius 37.

Tib. Sempronius Gracchus, Augur, alius a Tiberio viro Consulari & Censorio, moritur anno V. C. DLXXVIII. Liuius 41.

Sempronius Gracchus, adulter Iuliæ Aug. filiæ, occisus a Tiberio, cum 14. annis sub Augusto exilium toleraſſet, nobili familia, facundus & ingenio solers, sed moribus prauis, & vita Sempronio nomine indignus. Velleius vol. poster. Tacit° 1. Vxor illi fuit Alliaria. ¶ Iustus Lipsius nummum eius a se visum eiusmodi scribit: *Ti. Sempronius Graccus IIII. vir. Q. desig.*

Gracchus quidam, haud dubie gentis Semproniæ, notatur Iuuenali Sat. 2. vt qui sub Domitiano gladiatorio munere depugnarit, & antea etiā vti puella viro nupserit.

Gracchus item præf. vrb. & Vicar. sub Valentin. Valente & Gratiano A A A. 3. Cod. Forsbic est, de quo Hieronymus in epist. ad Lætam. *Gracchus nobilitatem patriciam sonans nomine, quum præfecturam gereret vrbanam, nonne specum Mithræ & omnia portentosa simulachra, &c. subuertit, fregit, exusit, & his quasi obsidibus ante præmissis, impetrauit baptismum Christi?* Rescribitur eidem a Valente, Valentin. & Gratiano AAA. 4. Cod. tit. 20.

Muscæ.

T. Sempronius Musca, legatus anno V. C. DLXXXVI.

A. & M. Sempronii, haud dubie & ipsi Muscæ, cum in illos complectentes & prehensantes Vargula dixerit: *Heus puer, Muscas abige*, ad agnomen illorū alludens. Fratres fuere, L. Crassi Oratoris ætate florentes. Cicero 2. de Oratore.

Sempronius Musca, C. Gallium, deprehensum in adulterio, flagellis cecidit. Valerius Maximus 6. cap. 1. Meminit Muscæ Cic. ad Attic. 12. pag. 357.

Rutilii.

C. Sempronius Rutilius, cum P. Sempronio Graccho Trib. pl. ann. vrbis conditæ DLXV. Liuius 37.

M. Sempronius Rutilius, legatus Cæsaris in bello Gallico. In fine comm. 7. vbi tamen Rutilus legitur, non Rutilius.

Asselliones.

Sempronius Asellio, Trib. mil. ad Numantiam sub Scipione, res eas, quibus ipse interfuit, scripsit. Gellius 2. capite 13. Hunc esse reor, in quem extant apud Ciceronem 2. de Oratore Scipionis Æmiliani dicta, etsi Asellus non Asellio nominatur. Citat eundem Cicero Legum 1. citat Historiæ eius librum 40. Charisius.

A. Sempronius Asellio, Prætor belli socialis tempore ann. V. C. vt opinor, DCLXV. cum ius secundum debitores diceret, ab iis, qui fœnerabātur, in foro occisus est. Liuius 74. Appianus 1. Valerius Max. 9. c. 7.

¶ P. Sempronius, præfectus sociûm, cęsus a Gallis sub Consule T. Sēpronio Longo, ann. V. C. DLX. Liuius 34.

Sempronia, mater Publiciæ, quæ fuit Lentuli Flaminis vxor. Macrob. 3. c. 13.

¶ C. Semp. Rufus, mel ac deliciæ Ciceronis, epistolarum 8. epist. 8. in quib. tamē verbis puto ironiam esse. Lib. 5. epist. 2. ad Att. Rufionem vocat.

Sempronius Rufus, Eunuchus, natione Hispanus, moribus veneficus & præstigiator. De hoc Dion in Caracalla.

SEMPRONIA, D. Bruti vxor, & mater D. Bruti, percussoris Cæsaris, vt opinor, socia Catilinæ. Mores eius graphice describit C. Sallustius. Eandem esse existimo, quam Cic. lib. 9. ad Dolabellam scribens, Sophā vocat: sic enim malo legere, quā quomodo vulgo, Sophia.

¶ Sēp. Densus, vir senex & eximius Centurio cohortis Prætoriæ, cū Galba occideretur, stricto pugione occurrens armatis, scelus exprobans, Pisoni Cæsari effugium dedit. Tacitus 17.

¶ Sempronius Senecio sub Traiano.

¶ Semp. Cælianus, itē sub Traiano floruit. Plinius epistol. lib. 10.

¶ 2. Sempronia Tibulla quæratur in Inscript. vetust. pag. 69.

Sempronia, Leontis L. Decii Blasci soror. Ibidem pag. 332.

C. Sempronius Primus, Q. Sempron. Tertius, fratres, Q. filii. pag. 213. & 339.

L. Sempronius Firmus, cum vxore Furia Spe. pag. 277.

C. Semp. Summinius. pag. 383.

C. Semp. Polyclitus.

Sempronius, vir doctus apprime sub Gratiano & Theodosio.

Semp. Attalus, memoratur Paulo Pandect. 33. de vsu & vsufructu legato.

Sempronio rescribit Gord. Imp. 4. Cod. Si certum petatur.

¶ Senator, præf. vrbis sub Arcad. Hon. & Theodosio, a quibus illi rescribitur 1. Cod. de hæreticis & Manichæis.

Senator, alius sub Valentiniano III. Cōsul cum Isidoro, anno V. C. MCLXXXIX.

Senator, vir clariss. solus Consul anno V. C. MCCLXVIII. sub Anastasio.

¶ Senecæ Defensori rescribunt Valentin. & Valens 1. Cod.

¶ L. Senecivs, refertur Inscript. ant. pagina 400.

¶ Senecio, homo turbulenti ingenii, quòd omnia grandia cuperet, cœpit vocari Grandio. Seneca suasor. 1. Cœlius Rhodig. 6. capite 35.

SENTII.

C. Sentius, Ædilitius & Prætorius. Prætor contra Thracas feliciter pugnauit. Liuius 70. Præfuit Macedoniæ tempore belli socialis. Cicero Verrinarū 5. Plutarchus in Sylla. Sathimum regem, cum magnis Thracum auxiliis Macedoniam depopulantem, vicit. Orosius 5. capite 18. Eutropius 5. Hic est, quem Cicero pro Plancio, fellam cutulem in eam familiam attulisse testatur, vocatque cognomento Saturninum, filium vero Cn. Saturninum, virum optimum, qui tum in eo iudicio Plācio adfuisse ex eadem oratione intelligitur.

¶ Cn. Sentius Saturninus, facta cum Pompeio pace sub Triumviris in vrbem rediit. Nescio an hic sit Saturninus ille Vetulio, quem proscriptionis tempore Prætoris habitu ac specie in Siciliam euasisse, scribit Valerius Maximus lib. 7. cap. 3.

C. Sentivs (Dioni est C. F.) Saturninvs, Consul fuit sub Augusto anno V. C. DCCXXXV. Laudatur illius grauitas & constantia in gerenda republica a Paterculo. Iosephus huius vt legati Augusti Cæsaris, & Syrię præsidis meminit, quique in ea administratione successorem Quintiliū Varū habuerit. Addit idem, tres illi filios fuisse Consulares & legatos, lib. 16. cap. 13. item fratrem 17. cap. 1.

C. Sentius Saturninus, haud dubie superioris F. Consul fuit cum Sex. Ælio Catulo anno V. C. DCCLVI. cū est ab Augusto Tiberius adoptatus. Ab his Consulibus latam dictamq; arbitror legem Æliam Sentiam, cuius meminit Imp. Institut. 1.

Sentius Saturninus, cæso C. Principe, fortiter pro libertate locutus est. Iosephus in Antiquit. lib. 19. cap. 2.

Saturninus Luscus, traditur a Claudio occisus in ludo Senecæ, nescio idemne cum superiori, an diuersus.

Cn. Saturnini adolescentis, a superiore vira inuidiosi, & a Cn. Domitio, L. filio, rei facti, meminit Cælius, ad Ciceronem epistola 14.

Sentia Saturnina, C. Catii Secūdi vxor, refertur in monumentis Comēsium p. 75.

¶ Cn. Sentius Augurinus Gallus, vir illustris, multa in Britannos & Iudæos gessit. Laudat filii huius epigrammata Plinius in epistolis ad Falconem. Meminit & Augurini cuiusdam Seneca de morte Claudii, qui eodem fere tempore mortem obierit.

Augurinus, Consul cum Sergiano, refertur Haloandro & Glareano ann. V. C. DCCCLXXXIV. sub Hadriano.

¶ Sentia C. F. Maxima. Inscript. antiq. pagina 323.

C. Sentius Terptus. Ibidem pag. 168.

Q. Sentius Amans V. vir. & Aug. p. 74.

L. Sentius C. F. cum L. Senrio Riuali lib. pagina 38.

M. Sentius L. F. O. V. F. Macer Veteran° L. IIII. Scythicæ sibi & fratri V. F. Extat Mediolani, citante Scardeonio lib. 1. vbi agit de Luna.

¶ Sepidvrae rescribunt Val. & Gall. 4. Cod. tit. 29. Fors erit Serpodoræ, vt infra.

SEPTIMII.

Septimiorum familia diu intra Prætura stetit. Sub Pio tādem Antonino per Seueros ad Consulatum ascendit, nec multo post etiam imperio potita est.

¶ P. Se-

¶ P. Septimius Scæuola, Senator, Q. Hortensio Prætore damnatus est, quod obtem iudicandam pecuniam accepisset. Cicero Verrinarum 2. & pro A. Cluentio.

L. Septimius, memoratur Ciceroni in oratione pro Vareno, citãte Prisciano li. 3.

¶ T. Septimius Sabinus, Ædilis Cur. Herculis tunicati statuam, a L. Lucullo de manubiis comparatam, & a pupillo filio ex S.C. dedicatam, ex priuato in publicum restituit, indicante hoc ipsum statuæ inscriptione. Plinius 34. cap. 8.

C. Septimius C. F. Quirina, citatur in epistol. Cælii ad Ciceronem. Vir Prætorius fuit, & Ciceronis studiosus. Gessit autem Prætură Philippo & Marcellino Cos. Fors hic est, quem Appianus vxoris opera inter proscriptos relatum ac cæsum narrat.

¶ Septimius Camers, socius Catilinæ. Sallustius.

L. Septimius cognatus A. Gabinii, relictus ab illo in Ægypto ad Ptolemæi custodiam, Pompeium Magnum, illuc delatũ, occidit. Dion 41.

Septimia, refertur Ciceroni ad Atti. 16. tanquam Siccæ coniunx.

P. Sept. hominis flagitiosi, & asseclæ Antonii, meminit Cicero Philipp. 5.

P. Sept. Quæstor M. Varronis, ad quem ille tres de lingua Latina libros se scripsisse fatetur in fine sexti ad Ciceronem. Hunc esse reor, quem M. Vitruuius in prologo septimi duos de architectura libros composuisse tradit.

Q. Septimius, Philosophus tempore Augusti, ad cuius sectam, dimissa schola, L. Crassitius Grammaticus se contulit, teste Tranquillo. Ac fortassis idẽ est, ad quẽ Horatius scribit Carm. 1. Oda 6.

¶ Septimius Seuerus, Leptinus ex Africa, laudatur ab eruditione & facundia Statio in syluis, & Martiali epigrammatum 11. Terentianus tradit illum scripsisse opuscula iuris.

Septimius Seuerus, Consul sub Pio, & iterum sub Marco, patruus fuit Seueri eius, qui postea imperauit, quemadmodum & M. Septimius Agrippa, auctore Spartiano.

L. SEPTIMIVS SEVERVS PERTINAX, Augustus, oriundus ex Africa, cuius maiores Equites fuere Rom. antequam ciuitas Leptinis omnibus data, pater Geta, auus Macer, mater Fuluia Pia. Imperauit annis 18. relictis duobus filiis, M. Aurelio Antonino, quem & Bassianum ab auo materno vocauit, & P. Septimio Geta, itẽ fratris filio Seuero, quem Antoninus patruelis, quomodo & Getam fratrem, interemit. Imperauit post mortem patris Ant. ano. 6.

¶ L. Septimius Seuerianus, agnoscitur ex vetusta inscriptione, quæ extat Salendii in æde Virginis, huiusmodi: *Sacrum pro salute L. Septimii Seueriani patroni L. Septimius Felicio ex voto.*

Septimius ɔ L. Nicephor. Septimia Sp. F. Quinta citatur apud Carolum Sigonium iu De nominibus.

¶ Q. SEPTIMIVS FLORENS TERTVLLIANVS, scriptor Ecclesiasticus, Latinorũ facile vetustissimus, ex Africa patre Centurione Proconsulari natus. Scripsit cõplura, vir actis & vehementis ingenii, quem Cyprianus magistrum appellans, nullum absque eius lectione diem transigebat. Floruit sub Seuero & Antonino. Vide Hieronymum de scriptoribus Ecclesiasticis, item epistolam eius ad Magnum, oratorẽ Rom. & alteram ad Tranquillinum, vbi ad hunc modum de eo differit: *Origenem propter eruditionem eius interdum legendum arbitror, quomodo Tertullianum, Nouatum, Arnobium, Apollinarium, & nonnullos Ecclesiasticos scriptores, Græcos pariter & Latinos,* VT BONA EORVM ELIGAMVS, VITEMVSQVE CONTRARIA, *iuxta Apostolum dicentem: Omnia probate: quod bonum est, tenete.* &c.

¶ Septimius Arabinus, famosus crimine furtorum, in quem extat illa exclamatio Alexandri: *O Iupiter, o Dii immortales, Arabinus non solum viuit, sed etiam in Senatum venit,* &c. Lampridius.

Septimius, scriptor vitę Alexandri, citatur ab eodem Lampridio.

Septimius, sub Aureliano apud Dalmatas Imp. effectus, mox a suis obtruncatur. Aur. Victor.

¶ Septimius Agnidinus (fors erit Acyndinus) V.C. & per Hispanias vice sacra cognoscens sub Traiano. Inscript. ant. pag. 6.

¶ Septimius Acyndinus, anno V. C. MXCII. Consul & præfectus sub Constantio, cuius mirificum factum, damnantis se ad exsoluendam libram auri, propter quã debitoris vxor diuiti cuidam sui copiã fecerat, narrat Augustinus 1. de sermone Domini in monte.

¶ Septimius Bassus, Præfectus vrbis sub Constantino.

¶ Septimius Mnasea, Præfectus vrbis sub Constantio.

tẽmaperquitur Ophrius Pãius p. 48.

Q. Septimius Rom. Dictys Cretensis libros 6. de bello Troiano, Latinos a se factos, dedicauit Q. Arcadio Rufino, qui floruit sub Constantino.

¶ L. Septimius Iulianus, cum Septimia coniuge & liberta, refertur apud Apianum in memoriis Germanicis pag. 448.

M. Septimius M. F. Hor. Septimianus. In Antiquitat. Ital pag. 141.

M Septimius, Gallus, in iisdem p. 211. 10

Fl. Septimius Zosimus, pag. 299. Septimius Felicio, pag. 164.

¶ P. Septimius Dama, in via Salaria monumentum habuit. Pand. 35. de conditionibus & demonstr.

¶ Septimio Zenoni rescripserunt Seuerus & Anton. AA. Pandect. 50. ad Municipalem.

¶ Septimius Altinus, Episcopus, cui rescripsit Leo Papa primus.

Septimiæ rescribitur 4. Cod. tit. 34. ab AA. & CC. & alii Septimiæ ab Alexand. Imp. 4. Cod. tit. 50. & 8. Cod. tit. 41.

SEPTIMVLEII.

L. Septimuleius, quanquam C. Gracchi familiaris, auaritia tamen ductus, caput eius abscindere, & per vrbem pilo fixũ gestare non erubuit, quod Consul Opimius auro id se repensurum edixisset. Sunt qui tradunt, liquato plumbo, quo ponderosius esset, caput expleuisse. Hinc post id factum roganti Scæuolam, vt se in Asiam præfectũ duceret: *Quid*, inquit ille, *tibi vis insane? tanta malorum est multitudo ciuium, vt tibi ego hoc confirmem, si Romæ manseris, te paucis annis ad maximas pecunias esse venturum.* Cicero 2. de Oratore, Valerius Maximus lib. 9. cap. 4. Plinius 33. cap. 3. Plutarchus in C. Graccho, Auctor de viris illustribus.

C. Septimuleio C. F. Troobolæ IIII. L. viri ex testamento. Hæc inscriptio legitur apud Esterniã, oppidũ Samnii, teste Volaterrano.

SEPTITII.

Q. Septitius, Eques Roman. Cicero in Verrinis.

Septitia, mater Trachalorum Ariminẽsium, filiis irata, in contumeliam eorum, cũ iam parere non posset, Publio admodum seni nupsit, testamento etiam vtroque præterito. A quibus aditus D. Augustus, & nuptias mulieris & suprema iudicia improbauit, hæreditate materna filiis assignata, & marito, quia non creandorum liberorum causa coniugium interceßisset, dotem retinere vetito. Valerius Max. 7. cap. 7.

¶ Septitius Clarus, cui Plinius epistolarum suarum opus dedicauit, Erucii Clari fuit auunculus. Turboni, Præf. præt. sub Hadriano successit, remotus tamẽ postea, quod se familiarius apud Sabinam vxotẽ eg sset, quam Cæsareæ domus reuerentia postularet, mox etiam hostis loco habitus.

Septitio Antigono rescripsit Antoninus Seuerus Pand. 48. de quæstionibus.

Septitiana mala ab inuentore libertino nomen habent, insignia rotunditate. Plin. lib. 15. cap. 14. Sic enim malo legere, quã quomodo vulgo Septiana.

¶ SEPTITIANVS, notatur a Martiale in fine 4. ac item 11. illic vt dissimulator, hic vt negligens & mendax lector.

¶ SEQVENTIA Faustina, agnoscitur ex inscriptione vetusta, reperta in sarcophago apud D. Albanum Moguntiæ: *Sequentiæ Faustinæ coniugi sanctissimæ & dulciß. quæ vixit annis 37. M. 4. sarcophagum iussu ipsius F. Flauianus Auentinus, Dec. ale Indiana, coniugi incomparabili. F. C.*

¶ SERAPIANO tescribit Alex. Imp. 4. Cod. titulo 55.

¶ SERBIDIVS Scæuola IC. quo M. Philosophus vsus est, docuit Seuerum Imp. & Papinianum. Reliquit Quæstionum libros 20. Responsorum 6. Digestorum 40. Regularum 4. de quæst. one familiæ vnũ, & quæstionum publice tractatarum vnũ. Dicere solebat, Ius ciuile vigilantibus scriptum esse.

SERENI.

A. Serenus, Poeta Lyricus, qui vario & multiplici carmine poemata conscripsit. Meminetũt huius Terentianus, Hieronymus, Marcellus, Diomedes, Mart. Capella. Citantur eius ruralia apud Nonium 304. & opuscula, 303. Callet lenium arte bibendi, Sereni est ex opusculis.

Q. Serenus, alius ab illo, scripsit de morborum remediis, de facultate medicinæ. Citatur a Nonio.

C. Serenus, subtilissimus homo, Q. Catulo in petitione Ædilitatis prælatus. Cicero pro Planclo.

¶ Serenus Samonicus, occisus a Caracalla. Spartianus.

Serenus Samonicus F. Gordiano II. cui præceptor fuit, partis sui libros, qui ad 62. millia censebantur, moriens reliquit. Capitolinus

pitolinus in Gordianis. Gyraldum hic fallí puto, qui ex patre & filio vnum & eundem facit.

Serena, coniunx Diocletiani. Sic est in passione Tiburtii & Susannæ.

¶ SERENIVS Granianus, Proconsul Asiæ, cui successisset Minutius Fundanius, auctore Eusebio hist. Eccles. lib. 4. cap. 8.

SERGII.

Sergii Patricii erãt. De his Virg. 5. Æneid. *Sergestusque, domus tenet a quo Sergia nomẽ.* Olea Sergia, siue Sergiana, citatur bonis auctoribus.

L. Sergius Fidenas, bis Consul, bis Consulari potestate Trib. mil. prim⁹ cũ Veientiũ rege cis Anienẽ seeũdo prælio conflixit, nõ ineruenta tñ victoria, multis ciuib. amissis.

T. Sergius Fidenas, Trib. mil. Consulari potestate anno V. C. ccccxxxi.

M. Sergius Fidenas, Trib. mil. Cons. potest. anno V. C. cccli.

L. Sergius L. F. Fidenas, Trib. mil. Cons. pot. anno V. C. ccclvi ii.

Cn. Sergius Fidenas, Trib. mil. Consul. pot. an. V. C. ccclxviii. ccclxx. ccclxxv.

M. Sergius, Trib. mil. in exercitu P. Scipionis, refertur Linio 29. Fors hic est, cuius eximiam fortitudinem miratur & celebrat Plinius 7. cap. 28. cuius etiam pronepotem fuisse, qui isti nomini derogarit, L. Sergium Catilinam, tradit.

¶ Cn. Sergius Planeus, Prætor an. DLIV.

¶ M. Sergius Silus, Prætor anno V. C. DLVI i. Liuius lib. 32.

Cn. Sergius, Silus, damnatus accusante Metello Celere, quod matrifamiliæ ob stuprũ numos promisisset. Val. Max. 6. c. 1.

Q. Sergius, Senator, bello Italico inter sicarios damnatus. Cicero pro A. Cluẽtio.

¶ CN. SERGIVS, AVRATA cognominat⁹, quod illi auratæ pisces charissimi essent, ostreatum viuaria primus omnium inuenit in Baiano ætate L. Crassi Oratoris ante bellum Marsicũ, nec gulæ gratia sed auaritiæ. Vide Varronem lib. 3. de re rust. c. 3. Columellam lib. 8. cap. 16. Valerium Maxim. 9. cap. 1. Plinium 9. cap. 54. Macrobium 3. c. 15. Sex. Pompeium lib. 13. De hoc Augustinus in de beata vita ex Cicerone: *Sergius*, inquit, *Orata, homo ditissimus, amœnissimus, delicatissimus, cui neque ad voluptatem quidquam defuit, neque ad gratiam, neque ad bonã integramque valetudinẽ: nam & prædiis quæstuosissimis, & amicis iucundissimis, quantum libuit, abundauit, & illis omnibus aptiss. ne ad salutem corporis vsus est, eiusque, vt breuiter totum explicem, omne institutum, voluptatem q; omnem successio prospera consecuta est.*

¶ L. SERGIVS CATILINA, accusatus incesti, cum Fabia, Vestali virgine, cõmissi, Catuli gratia fultus euasit. Eutropius 6. Cũ patriæ perniciẽ facta eõspitatione moliretur, primũ Ciceronis cõsiliis, dein armis Antonii oppressus est. Lege Sallustiũ. Habet nomẽ eius integrũ, alioqui a paucis traditũ, Suidas Λεύκιος Σέργιος Κατιλίνας. Ipse Catilina in oratione, qua Ciceroni in Senatu respõdit, e Scipionis sanguine se descẽdere, eiusque nobilẽ propaginẽ esse, docet. Coniuratio Nonis Decemb. prodita & punita. Cicero pro Cn. Plãcio. Cognomẽ Catilina a fel-landi libidine esse volunt. Notabilis est de Catilina loc⁹ Iuuen. Sat. 14 — *dociles imitãdis Turpibus ac pravis omnes sumus, & Catilinã Quocunq; in populo videas, quocunq; sub axe.*

L. Sergius, armiger Catilinæ, stipator corporis sui, signifer seditionis, eõcitator tabernariorũ, damnatus iniuriarũ, percussor, lapidator, fori depopulator, obsessor curiæ. Cicero ad Clodium in oratione, quam habuit ad Pontif. pro domo sua.

M. Sergius M. F. accusauit capitis T. Trogum. Varro lib. 5. de ling. Lat.

Sergius, proscriptus a Triumuiris, apud ipsum Antonium delituit, donec proscriptorum numero eximeretur. App. 4.

Sergius Zeugmatæus, Aphthonii F. Præf. præt. & Excõs. & Patrici⁹, scripsit epitaphiũ sophistę & frairi Sabino. Vide Suid.

¶ Sergius Paulus, Procõsul Cypri tẽpore Pauli, apud quẽ etiã is primũ appellatus est Paulus. Actor. 13. Citat Sergium Paulũ in natur. hist. C. Plinius lib. 1. ex 18.

Sergius Paulus, Proconsul Asiæ sub M. Antonino Philosopho. Eusebius hist. Eccl. lib. 4. cap. 24. Consulatũ gessit eum Mareo anno V. C. DCCCCXX.

¶ *Cn. Sergius Cn. L. Anthus pater Augustalis fecit Cn. Sergio Cn. F. Vot. Prisco F. suo Prætori sacris Vulcani*, &c. Sigonius emẽdationum 1. pagina 74.

¶ Sergi⁹ Lustralis, occisus a Seuero. Spar.

L. Sergius C. F. refertur Inscript. ant. p. 358. cum aliquot Sergiis aliis.

L. Sergius Rufus F. Sergia Olympias mater. Ibidem pagina 363.

Sergio Iuliano rescripsetũt Verus & Antoninus Pand. iuris ciuilis 26. de admin. & perie. tutorum, &c.

Sergio referibunt AA. & CC. 7. tit. 32.

Sergiæ M.F. Peregrinæ M. Sergius Voto amitæ. Inscript.ant.pag.20.

¶ Sergiam tribum præter Vatinium nemo vnquam perdidit. Cicero in Vatinium.

Sergii Polensis parasiti iudicrum testamentum refertur Fabricio in antiquitatib.

¶ SERPEDORO rescribunt A A. & C C. 4.Cod.tit.49.

SERTORII.

¶ De voce, Sertor, vnde Sertorii dicti videntur, consule Fragment.Sex.Pompeii pag.148.Pauli epitom.lib.17.

Q. Sertorius, Senatorii ordinis, in dicendo solutus & acutus. Cicero in Bruto.

Q. SERTORIVS, dux Marianarum partium, desperatis rebus in Iberiam profugit, eámque 8.annis contra Metellum & Pompeium tenuit, tandem conspiratione suorum, & dolo Perpennæ Prætoris sui in cõuiuio occisus. Liuius 96. Plutarchus in vita eius, Appianus lib.1. Strabo tamen libro 3.aduersa valetudine mortuum tradit pagina 253. Plinius 22.capite 6.gramineam seu obsidionalẽ illi coronã cessisse scribit.

¶ *Q.Sertorius Q.Libertus Abascantus.* Inscript.ant.pag.22.

M.Sertorius M.Lib.Faustus sibi & Sertoriæ M.L. Benignæ. Ibidem pag.96.

C.Sertorius L.F. O.V.F. Tertullianus veteranus curator ciuium Rom. Ibidem pagina 35.&142.

Sertorius Clemens, aduocatur in catalogo Medicorum.

Sertorio rescribitur a Philipp.A.3.Cod. titulo 19.

SERVII.

Seruli nomen quidam prænomen tantum esse volunt. Ego etiam gentile nomen, quomodo Publii, Decii & Appii, statuo. Indicat id ipsum, quod a Seruiis Seruianos dictos legimus. id quod fieri non posset, nisi Seruiorũ Romæ domus & familia fuisset.

SERVIVS TVLLIVS, serua natu, gener Tarquinii Prisci VI. Rom. rex, regnauit annos 44. De hoc plura Liuius, Plinius, Valerius Maximus 3.cap.4.& alii.

¶ Seruius Romanus dictus seruus ille, qui Artenam, Volscorum arcem, Romanis prodidit, duarum familiarum bonis cum libertate in præmium acceptis. Liuius in fine 4.

¶ Seruius Pola, homo teter & ferus. Meminit eius Cicero ad Q. fratrem lib.2. epistola penultima.

¶ Q.Seruius Tullius adolescens, cum C. Racilia sponsa, prima nocte in coniugali complexu ruina domus extinctus. Inscript.ant.pag.268.

Seruius, consobrinus D.Bruti, Consulis designati. Cicero epist.7.lib.11.

¶ Seruio Sabino rescripserunt Hadrianus & Antoninus Pand.de quæstion.libr.48.

¶ Seruio Quartino Traianus. Ibidem. Nescio tamen, an istis duobus locis, Seruii vox nomen sit, an prænomen. Nã & Claudio Quartino, cui potuit esse Seruii prænomen, Hadrianus ibidem rescripisse legitur l.1.

¶ Seruius Plancus, corrupti filii reus, semet in iudicio interfecit. Eusebius, si tamen locus non est deprauatus.

Seruius quidam, magistratum Syllæ fauore petens, ob populi in eum odium repulsam passus est. Plutarchus in Sylla.

M. Seruius, frater Sulpitii eius, qui Trib. pl. sub Sylla periit, Aniciam vxorẽ habuit, consobrinam T. Pomp. Attici. Corn. Nepos in vita Attici.

¶ Seruius Codrus, corpus Pompeii repertum cremauit, & cineres terra condidit. Plinius de viris illustribus in historia Pompeii.

Seruius, Trib. pl. designatus, condemnatus est, cuius locum C. Curio petiit. Cælius epistola 4.

De Seruii patris litteris Cic.ad Atti.11.

Seruianum interdictum citatur a Iurisconsultis.

¶ Seruius Ocella, intra triduum bis deprehensus in adulterio. Cælius Ciceroni epistol.7. Gelenius in annotationibus Plinianis vult Ocellas ad gentem Seruiliam pertinere.

¶ IVLIVS SERVIANVS, bis Consul sub Traiano, & legatus Pannoniæ. Tertium Consulatum Hadrianus contulit, cuius soror Paulina illi nupta fuit. Filiam Fusco Salinatori collocauit. Nonagenarius tamen ab eodem Hadriano cũ nepote 18. annos nato, interimitur. Vide Dionem & Spartianum.

SERVILII.

¶ De gentis Seruiliæ triente vide Plin. 34.capite 13.in fine.

P.Seruilius Priscus P.F. teste Dionysio lib 6. Consulatum gessit cum App.Claudio anno vrbis conditæ CCLIX. qui Tarquinii morte insignis fuit, etsi Dionysius priori anno mortuum tadit.

Q.Ser-

Q. Seruilius P. fr. M. Val. Dictatori M. equitum fuit, ann. V. C. CCLX. cum insigni pugna victi sunt Sabini, deque iis triumphatum. Dionysius 6.

C. Seruilius Priscus, Cos. anno V. C. CCLXXVI. cum L. Æmilio. Liuius 2.

Sp. Seruilius Priscus, Consul biennio post, magno cum detrimẽto aduersus Hetruscos pugnauit. Vnde cum illi a Tribuno plebis dicta dies esset, periculum orationis grauitate & audacia discussit. Liuius 2.

Q. Seruilius Priscus, bis Consul, nempe anno CCLXXXVI. & CCLXXXVIII.

A. Seruilius Dictator a L. Virginio Cos. dictus, Fidenas cepit anno V. C. CCCXX. Liuius lib. 4. qui ibidem ab aliis Priscum, ab aliis Structum cognominari dicit: cum ipse ad annum CCCXXXVII. Q. Seruilium appellet. Tum enim iterũ Dictator creatus, Æquos vicit, castra expugnauit, Lauicos cepit ac diripuit, Dictaturam octauo die, quam creatus erat, deposuit. Laudatur plurimum a Liuio ibidem. Opinor Q. filium fuisse.

P. Seruilius Priscus, haud dubie Q. fr. Consul anno vrbis cond. CCXCI. quo tempore grauis pestilentia fuit, qua & ipse cum L. Ebutio collega in ipso honore defunctus est.

C. Seruilius Priscus A. F. bis Trib. mil. Consulari potestate, patrique Dictatori M. Equitum fuit.

Q. Seruilius Fidenas C. F. A. N. sex militum Tribunatus Cons. potest. gessit. Liuius 6. Laudatur inibi a Camillo.

Q. Seruilius Fidenas Q. F. C. N. A. Pronepos, ter mil. Trib. Cons. potest. fuit.

Sp. Seruilius Priscus, Censor cum Q. Cloelio Prisco, ann. vrbis cond. CCCLXXVII. Liuius 6.

Sp. Seruilius Priscus, Tribun. mil. Cons. potest. anno V. C. CCCLXXXVI.

M. Seruilius x. vir ferundis legibus, auctore Dionysio 6. Liuius hunc non Seruilium sed Sergium vocat.

¶ Halas Cicero in Oratore ad Brutum primum axillas, deinde fuga literæ vastioris alas dictos scribit. Porro ex ala postea factum est Halæ.

C. SERVILIVS HALA (Ahala, vt alii scribunt) M. Equitum Sp. Melium, regnum affectantem, nec ad Dictatorem venire volentem, interemit, an. V. C. CCCXVI. Consul I 2. post anno fuit. Tandem custoditæ libertatis exilio pœnas pependit. Valerius Max. libri 5. cap. 3. Cicero pro domo sua dicit illum restituturum esse.

C. Seruilius Hala, bis M. Equitum, & ter Tribunus militum Consul. potestate fuit, haud dubie C. F.

Q. Seruilius Hala M. equitum, ter Consul & Dictator, vicit Gallos, non procul a porta Collina cum illis pugnans. Liuius 7.

¶ C. Seruilius Tucca, Consul an. V. C. CCCCLXIX.

¶ Cn. Seruilius, Cæpio, Consul anno V. C. D.

¶ Cæpiones nobiles, Gemini plebeii fuere. Sed & ab Halis descendere Cæpiones, auctor est Plutarchus.

Cn. Seruilius Cæpio, Consul cum Cn. Seruilio Gemino an. V. C. DLI. belli Pun. secundi anno XVI. Fuit & Pontifex. Obiit anno DLXXVIII.

Cn. Seruilius Cæpio F. Ædilis Curulis an. V. C. DLXXIV. Quinquennio post Prætor, cum pater obiit, Hispaniam vlteriorem sortitus est. Liuius 41.

Q. Seruilius Cæpio, Consul ann. V. C. DLXXXV. cum collega Q. Martius contra Persen, regem Macedonum, missus est. Liuius 43.

Q. & Cn. Seruilii, Cæpiones fratres, teste Valer. Max. 8. cap. 5. quorum Cn. anno V. C. DCXIII. Consulatũ gessit, Q. anno proximo, qui & Viriatum Lusitanum dolo sustulit. Hi duo Cæpiones multum clientes consilio & lingua, plus auctoritate tamen & gratia subleuabant. Cicero in Bruto. De Q. amplius Appianus Iberico, Liuius lib. 54. Valer. Max. lib. 9. cap. 6.

Q. SERVILIVS CÆPIO, Consul anno V. C. DCXLVIII. victus est a Cimbris. Liuius 67. Orosius lib. 5. cap. 16. Ciceroni in Bruto vir fortis & acer dicitur. Hic est, quem Valerius Max. lib. 6. cap. 11. Consulatem triumphalem, P. Max. in carcere defunctum, iactasse in scalis Gemoniis scribit. Eiusdem auaritia & calamitas locum fecit prouerbio: *Aurum habet Tolosanum.* Vide Gellium lib. 3. cap. 9. Liuius huic primo post Tarquinium imperium abrogatũ scribit. Addit Strabo libro 4. e Timagene, filios bona, quæ Gallica e Delphis præda erant, inter scorta abliguriisse, fœdeque mortuos esse.

Q. Seruilius Cæpio, bello sociali legatus Rutilii Consulis, circumuentus insidiis, fuso exercitu, cecidit. Liuius 73. Appianus 1. Orosius 5.

Cn. Seruilius Cæpio, Seruiliæ Claudii pater, periit naufragio. Cicero ad Att. 12.

epist. 20. ¶ Variat recenti tempore prolata Ciceronis consolatio pag. 22.

Seruiliæ duæ, sorores Catonis, quarum altera nupta fuit D. Syllano, Consulari viro, postea quam ex Bruto M. Brutum, Cæsaris percussorẽ, sustulisset, altera L. Lucullo, prolis vnius ex eo parens, vt Plutarchus in Lucullo, vtraque parum pudica. Frater earum Cæpio, in Asiam proficiscens, in Thracia mortuus est. Genus horum Plutarchus ad Seruilium Halam refert. Vide Plutarch. in Catone & Bruto, Ciceronem in Oratore ad Brutum.

Q. Seruilii Cæpionis, vt Smyrnæ exulantis, meminit Cicero in oratione pro L. Cornelio.

Cn. Cæpionis Bruti meminit Cicero ad Atticum libro 2. epistola penultima. Hic alius est a fratre Catonis, qui tum erat mortuus, ante Ciceronis Consulatum decedens, vt liquet ex Plutarcho.

Cæpio coniurauit in Augustum, haud dubiæ gentis Seruiliæ. De eius fuga, & serui in eum fidelitate, vide Macrobium 1. capite 11.

Cæpionis sub Tiberio, qui negarit centifolium in coronis addi, meminit Plinius lib. 21. cap. 4.

¶ M. Seruilius, post Quintium & Camillum in exilium pulsus & reuocatus. Cicero pro domo sua. Nescio quis hic fuerit, ac dubito etiam de integritate loci.

¶ P. & Q. Seruilii Gemini, fratres gemini fuere, teste Cicerone Academicarum 4. Hinc illis opinor contigisse Gemini cognomentum. P. bis Consul fuit anno V. C. DI. iterum DV.

Cn. Seruilius Geminus, bello Punico secundo, anno vrbis cond. DXXXVII. cum C. Flaminio Consul fuit: quo cæso, sortitus collegam M. Attilium Regulum, Fabianis artibus bellum gerendo, Hannibalem ad summam inopiam redegit. Perit mox in acie Cannensi. Liuius 22.

DLI. Cn. Seruilius Geminus & C. Luctatius fratres, post decimum sextum annum e seruitute recepti, opera Cn. Seruilii Gemini Consulis, qui alterius horum F. fuit. Auctor Liuius 30.

C. Seruilius Geminus, fit Pontifex anno V. C. DXLV. proximo Ædilis & M. Equitum, biennio post Prætor, anno vero DLXXI. Pontifex Max. Decessit eius sacerdotii anno 3.

M. Seruilius Geminus, Consul anno V. C. DLII. cum superiore M. Equitum fuisset. Refertur eius oratio pro L. Æmilio Paulo, cuius de Perse rege triumphus impediebatur, apud Liuium 45. & Plutarchum in vita Æmilii Pauli. Idem vicies tricies singulari certamine pugnasse scribit, hoste tempertrucidato.

¶ M. Seruilius, factus Augur an. V. C. DXLIV. legatus fuit Scipionis in Africa bello Punico 2. Liuius 30.

M. Seruilius, alius ab illo, fit Pontifex anno V. C. DLXXXIV. Liuius.

Q. Seruilius, Proconsul, cæsus Asculi initio belli socialis cum plurimis ciuibus Rom. Liuius 72. Orosius 5. cap. 18. C. Seruium vocat.

Seruilius Augur, qui patrem Lucullum accusarat, accusatus est a L. Lucullo F. adhuc adolescente de pecunia publice peculata, qua ex lite tamen euasit. Plutarchus in Lucullo.

M. Seruilius, synchronus Ciceronis, nominatur in Bruto. Nescio num idem sit, quem vt turbatorem & venalem, & de repetundis postulatum, scribit Cælius ad Ciceronem libro 8. epistola 8. Fors idem Tribunus plebis, Hirtio & Pansa Consulibus, cuius meminit Cicero ad Cassium 12. epistola 7.

Sex. Seruilius, vt patronus causarum & amicus, citatur a Varinio ad Ciceronem epistola 5.

¶ P. SERVILIVS VACIA, Consul anno vrbis cond. DCLXXV. Isauros domuit, vnde & ISAVRICVS dictus est, oppidis illorum, Coryco, Olympo, Phaselide expugnatis, de quibus & triumphum duxit. Reum quendam testimonio suo afflixit, quod cum illi Laurentia via occurrisset loco admodum angusto, descendere de equo noluerit. Valerius Max. libri 8. capite 5. Nepos fuit Q. Metelli Macedonici ex filia. Cicero in Verrem 5. Idem Censuram gessit auctore Valerio Max. Decessit eo ipso anno, quo Cæsar interiit, publico funere elatus, quomodo tradit Eusebius. Res huius gestas luculenter commemorat Eutropius lib. 6.

P. Seruilius Vacia Isauricus P. F. bis Consul, Augur & Proconsul Asiæ sub Cæsare, cui in secundo Consulatu collega fuit. Hic cum M. Cælii Prætoris sellam curulem fregisset, ille alteram posuit loris intentam. Dicebatur enim Seruilius aliquãdo cæsus a patre flagris. Eodem alluſit

Cicero

Cicero in eundem iocatus: Miror, inquiens, quid sit, quod pater tuus homo constantissimus, te nobis varium reliquit. Fabius Quintilianus 6. cap. 4. de risu.

Seruilius Vacia Dives, Prætorius, nulla alia re quam ocio notus consenuit. Vide Senecam epist. 55. & Cælium 6. cap. 23. Item Volaterranum in Vacia, Erasmum in Apophthegmatis.

Seruilia, Lepidi iunioris vxor, viuo igni devorato, præmaturam mortem immortali nominis sui memoria pensauit. Paterculus.

M. Seruilius Cos. sub Augusto, anno V.C. DCCLV. Meminit eius Valerius Max. lib. 1. cap. 8.

¶ M. Seruilius Nonianus, princeps ciuitatis, quem Quintilianus audiuit. Eidem Claudius, cum recitare illum cognouisset, subitus superuenit. Plinius epistolarum 1. ad Sosium. Cos. fuit sub Tiberio. Plinius auunculus aduersus lippitudinē duas Græcas litteras ρ. & α. inscriptas chartæ collo gestare solitum tradit 28. cap. 2. Huius filia, vt opinor, curata est a Democrate.

¶ Seruilius Democrates, Medicus Plinio 25. cap. 8.

Seruilia, Sorani F. vna cum patre & Thrasea sub Nerone ad mortem adigitur, Annio Pollione marito nuper in exilium pulso. Tacitus in fine 16.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, alii familiæ insertus, ex hac gente descendit. Consul fuit ann. V.C. DCXII.

¶ C. Servilivs Glavcia, Prætor, oppressus est cum L. Saturnino. Vide Ciceronem in Bruto, plura de hoc commemorantem, & 2. de Oratore, item Appianum, Florum, Plinium in viris illustr.

C. Glaucia, vltimæ sortis homo, per cōtemtum Dictator nominatur a P. Claudio Pulchro: & magistratu se abdicare coactus, postea ludos prætextatus spectauit. Liuius lib. 19.

Glauciæ rescribit Philippus Imperator, 4. Cod. tit. 32.

¶ P. Servilivs Rvllvs, Trib. pl. Cicerone Cos. contra quem sunt Ciceronis actiones. Huius pater P. Seruilius Rullus, primus omnium solidum aprum in epulis apposuit. Plinius 8. cap. 51.

¶ P. Seruilius Casca, Tribun. pleb. belli Pun. secundi anno VII. Liuius 25. Ex huius posteritate fuere Seruilii Cascæ, fratres, qui vna cum cæteris coniuratis Cæsarem interemerunt, vt Cicero Philippica 2. & Plutarchus in Cæsare. P. Seruilium Cascam Tribunū pleb. fuisse Hirtio & Pansa Coss. & sub ingressum Cæsaris Cos. vrbe cessisse, scribit Dion 46.

¶ Seruilius Strabo, commendatur a Cicerone P. Silio, Proprætori Bithyniæ, epist. famil. 13.

¶ C. & P. Seruilii Pansæ fratres, quorum C. subito periit, cum staret in foro ad tabernam hora diei secunda in P. fratrem innixus. Plinius 7. cap. 53.

¶ P. Seruilius Globulus, Tribunus plebis C. Pisone M. Glabrione Coss. Cornelio collegæ rogationem minus gratam Senatui ferenti intercessit. Asconius Pedian. Eundem puto esse Globulum, quem Cicero in orat. pro L. Flacco Prætorem Asiæ fuisse scribit.

¶ L. Seruilius Posthumus, hæres cum aliis Q. Turii, commendatur a Cicerone Cornificio lib. 12.

¶ P. Seruilius Caluus, præses Bithyniæ ante Plinium, lib. 10.

¶ Seruilius Pudens, legatus sub Traiano. Plinius epistolarum 10.

¶ Seruilius Hasta, Consul sub Tralano ann. V. C. DCCCLXVI.

¶ Seruilius Syllanus, occisus sub Commodo. Lampridius.

¶ Seruilia Irene. De hac Antiq. Fabricii pagina 74.

¶ Seruilia Nais, amica Cn. Domitii, proaui Neronis. Suetonius.

¶ A. Seruilius Epitynchanus, cum vxore Iunia Læsia, refertur Inscript. ant. pag. 258. Fit & mentio Epitynchani, sed nescio an eiusdem, pag. 27.

Seruilius Polian. F. Seruilius Verus pater. Ibidem pag. 66.

¶ Servilianvs, vir clariss. tempore Gellii 1. cap. 2.

SESTII.

P. Sestius Vaticanus, Consul anno vrbis cond. CCCII. fit sequenti anno X. vir ferendis legibus.

¶ M. Sestius Sabinus, Ædilis cum Cn. Tremellio Flacco ludos Rom. ac plebeios exhibuit. Inde Prætor Galliam sortitus est, duabus legionibus acceptis a decessore P. Quintilio Varo, M. Seruilio, T. Claudio Coss. Liuius lib. 30.

L. Sestius, Trib. pl. reliquis honoribus vti voluit. Cicero in oratione pro Sestio F.

¶ P. SESTIVS F. cognomento GALLVS, vt existimat Paulus Manutius, vxorem habuit Corneliam, C. Cornelii Scipionis exulis F. cum ante C. Albini, Senatoris, filiam habuisset, duobus ex ea liberis, filio videlicet & filia, susceptis. Quæstor cum C. Antonio Cos. in Macedoniã abiit. Inde regressus, factusque Trib. pleb. valde studuit Ciceroni reuocando, estque a Clodianis propemodum interemptus, cum in templo Castoris Consuli obnunciasset. Post eum diem armis se sepsit, iisque Clodianorum impetum & furorẽ repressit. Vnde accusatum a M. Scauro de vi, Cicero defendit. Interiectis aliquot annis cum Prætor designatus foret, damnatus est ambitus, accusante illum T. Iunio L. filio tribunicio, teste Cicerone in Bruto. Aberat per id tempus Cicero, Ciliciam administrans. Quare periclitanti succurrere non potuit. Paulo post tamen in Italiam reuersus, digressum iam in exilium per litteras consolatur. Ea est epistola libri 5. familiarium 17. Idem ad Q. fratrem libri 2. epistola 4. peruersum & morosum hominem vocat.

T. Sestius Gallus, refertur Ciceroni pro Milone, vt cuius in fundo Bonæ Deæ sacrarium fuerit.

¶ L. Sestius Pansa, & eius postulatio, memoratur a Cicerone ad Q. fratrem lib. 2. epistola, *Epistolam hanc &c.*

M. Sestius, Eques Romanus ætate Pompeii Magni. Meminit eius Plinius 10. capite 22. Dubito, an idem sit, de quo Cicero lib. 7. ad Atticum epistola 16.

L. Sestius P. F. studiosus M. Bruti, & in omnibus illi bellis commilitans, etiam Augusto rerum potiente, memoriam eius colere perrexit, cum imagines eius haberet, eumque laudare soleret. Hanc amicitiæ obseruantiam ipsius, & fidem non modo Augustus non odio, sed honori quoque habuit, ideoque in secundo suo Consulatu sibi substituit, vt scribit Dion libro 53. Fors est idem, ad quem scribit Horatius 1. Carminum Oda 4. De eodem Appianus belli ciuilis libro 4.

¶ Sestius Paconianus, sub Tiberio Prætorius, vir maleficus & audax, omniumqi secreta rimans. Tacitus libro 5.

¶ Sestius Niger, diligentissimus in medicina fuit, de qua scripsit Græce. Plinius 32. capite 3.

Sestius, e Romanis sapientiæ sectatoribus, Athenis Democriti exemplum in coemendo oleo ad imminentem penuriã imitatus est. Plinius 18. cap. 28.

¶ Q. SESTILII meminit Cicero 2. ad Q. fratrem epistola prima. Ac nescio, an idem sit, cuius fundum a Curtilio Verberone Cæsariano, possideri quæritur ad Att. 14. epistola 6.

SEVERI, separatim positi.

Seuerus, Prætor Asiæ tempore Antonini Philosophi. Aristides sacr. serm. 4.

Seuerus Martianus, cum sorore Seueria Martiale, refertur Inscriptionum ant. pagina 528.

Flauia Seueriana. Ibidem.

Seuero rescribit Alexander, Imperator 4. Cod. tit. 56.

SEVERVS Cæsar, a Galerio contra Maxentium missus, Rauennæ occiditur, anno imperii 2. ¶ Vide Carolum Sigonium libro 2. de imperio occidentali, & Onuphrium Panuinium.

SEVERVS, gente Lucanus, Maiorano in imperio succedit opera Richimeris, cuius & ipse fraude & veneno tollitur anno principatus quarto. ¶ Sigonius & Onuphrius ibidem.

Seuerus, Sophista Romanus. Vide Suidam.

Seueriana pira memorantur Plinio 15, capite 15.

¶ SEVERIANVS Gallus, cæsus cum omnibus copiis ab Othryade sub Antonino Philosopho. Lucianus in Alexandro.

Seuerianus, Africæ Proconsul. Apuleius.

Seuerianus, Damascenus, sed qui ad Romanos generis sui ortum referret, floruit sub Zenone. De hoc multa Suidas.

Seueriana, virgo sacra & Christiana, refertur Alcimo Auito in libro de virginitate.

Seueriano rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 30.

Seuerianæ Gordianus Imperator 7. Codicis, titulo 73.

SEVII.

C. SEVIO Tertio C. Seuio Tempestino filio Celandus. Hæc inscriptio legitur Salonæ, teste Apiano pag. 369.

Seuius

Seuius Nicanor, Grammaticus. De hoc Suetonius.

Seuius quidam, citatur Macrobio in Saturn. & Plinio 30. cap. 2. Seuius sic nos repleuit vmbris. Puto enim proptium esse, etsi de Nerone sermo præcedit.

¶ SEVIANVS rem stultissimam dixit Diues me semper contempsit, nunquam nisi pro mortuo habuit. Vt aliquid & ipse simile de Seuiano dicam, post hanc sententiam Seuianum semper pro mortuo habui. Sic Seneca controuersiarū 5. controuersia 2.

SEXTII, qui plebeii fuere.

¶ P. Sextius, homo patriciæ gentis, accusatus est a C. Iulio x. viro. quod apud illū domi defossum cadauer inuentum esset. Liuius 3.

P. Sextius Trib. pl. anno V. C. CCCXL. vir acer nec infacundus, cum rogationem ferre moliretur, qua Volsi coloni mitterentur, per intercessionē collegarum, Senatui gratificantiū, res discussa est. Liu. 4.

¶ L. Sextius Sex. F. Lateranus, strenuus adolescens, & cuius spei nihil præter genus patricium deesset, Tribunatū plebis cum C. Licinio Stolone per 10. annos continuando, hoc effecit, vt x. viratus sacrorum & Consulatus plebi communicaretur. Itaque primus ipse ex plebe Consul factus est anno vrbis conditæ CCCLXXXIX. Liuius 6. & 7.

¶ C. SEXTIVS CALVINVS, Consul an. V. C. DCXXX. victa Saliorum gente (plerisque Sallyes vocantur) coloniam Aquas Sextias cōdidit, ab aquarum copia; & calidis & frigidis fontib. de nomine suo ita appellatas. Liuius 61. Ingenio & sermone eleganti fuit, valetudine incommoda; laborabat enim ex pedibus. qui si quando dolores remisissent, aderat in causis, non sæpe tamen id faciebat. Itaq; consilio eius, quum volebant, homines vtebantur, patrocinio cum licebat. Cicero in Bruto.

C. Sextius (si tamen hic non fuit Cestius) Prætor Macedoniæ, in illa omnium barbarorum defectione, a Denselitis, quæ natio semper obœdiens P. Romano fuit, defensus est. Cicero in oratione, qua inuectus est in L. Pisonem.

P. Sextius, Ciceronem cum aliquot aliis ad causæ patrocinium adhibuerat. cumq; ipse vellet omnia dicere, nec cuiquam dicendi locum daret, vbi iam eōstaret, illum absoluendum a Iudicibus, ferreturq; sententia: *Vtere*, inquit Tullius, *hodie tempore: eras enim priuatus eris.* notās hominē, quod in caussa suo arbitratu egisset omnia.

¶ P. Sextius Bibaculus, primi pili Centurio sub Cæsare in Galliis, vir fortissimus, contra Neruios pugnans, multis vulnerib. confectus, vix vitam retinuit. Pugnauit postea contra Sedunos sub Sergio Galba. Cæsar comm. 2. & 3.

T. Sextius, legatus Cæs. in Galliis, deinde & in bello ciuili eidem adhæsit. Cæsar belli Gallici 6. 7. & 8. & belli ciuilis 4. Sed hic P. vocatur, vt fors erratum sit in prænomine. A Cæsare Libyæ Numidicæ præfectus, Cornificium, veteri Libyæ præpositum, post illius cædem partes Senatus sequentem, bello adortus sustulit, ac vtramque prouinciam Triumuirorum imperio asseruit. Applanus 4. Dion 48. etsi inter se nonnihil variantes.

Q. Sextius, miles sub Q. Cassio, quem Cæsar Hispaniæ præfecerat, quod in eius necem coniurasset, 50. sestertiis ab eo vitā sibi redemit. Hirtius comm. 4. Valerius Max. 9. cap. 4. perperam Silium vocat.

Sextii, viri boni, & patris eius, cui plurimum semper tribuerit, a quo sit etiam Nonis illis Decembribus ad fortitudinem extimulatus, meminit Cicero pluribus verbis initio libri 10. ad Atticum, & ante libro 9. epistola 6.

Q. Sextium, patrem, hominem Stoicum, eiusque librum laudat Seneca epistola 65. Cum legeris, inquit, Sextium, dices, Viuit, viget, liber est, supra hominē est &c. Eiusdem cōmendatur, se ipsum quotidie ante nocturnam quietē examinantis, apud eundem Senecam lib. 3. de ira. *Dicere solebat, Iouem non plus posse, quam virum bonum.* epist. 74. lib. 10. Honores repulit, qui ita natus, vt tempublicam deberet capessere, latum clauum, Diuo Iulio dante, non recepit. Seneca epistola 99.

¶ L. Sextius Peruuincus Dec. ciuitatis Auderiensium causidicus. Refertur apud Apianum in mem. antiquis pag. 467.

¶ Sextius Syllas, vir Carthaginensis, homo doctus temporib. Plutarchi, & ipsi familiaris, citatur in vita Romuli.

¶ Sextius Naso, ab Appiano inter percussores Cæsaris nominatur lib. 2.

Sextius Trib. pl. Antonio & Posthumio Coss. ann. V. C. DCLV. cum de agris diui-

dendis, repugnantibus collegis, legem ferret, corui duo in alto volantes supra concionem ita pugnauerunt, vt rostris vnguibusq; lacerarentur. Itaq; haruspices sacra Apollinis litãda, & lege, quæ ferebatur, supersedẽdũ pronunciauerũt. Iul. Obsequẽs.

Sextius Paconianus, ob carmina in Tiberiũ facta, strãgulatur in carcere. Tacit. 5.

Sex. Sextius Onesigenes. Inscript. ant. pagina 59.

¶ SEXTICIA, marito suo Mamerco Scauro & incitatrix mortis & particeps fuit sub Tiberio. Tacitus 5.

SEXTILII

Sextilii, & ipsi plebeii, ad honores euecti sunt, sed vltra Prætutam conscendisse, non legi.

C. Sextilius, Trib. mil. Cons. potest. creatus, emicuit ann. V. C. CCCLXXV. cum Patriciorum plebeiorumque numerus æquatus est, tribus vtrinque lectis.

L. Sextilius, Triumuir, quod ad incendium nocturnum, in Sacra via ortum, extinguendum tardius accurrisset, die dicta a Trib. pleb. damnatus est. Valerius Maximus 8. cap. 1.

¶ M. Sextilius Fregellanus, bello Pun. secundo negantibus 12. coloniis esse, vnde milites pecuniamque darent, pro duodeuiginti coloniis respondit, & milites ex formula paratos esse, & si pluribus opus esset, plures daturos. Liuius 27. Volaterranus hic mendosus est.

Sextilius, Prætor Libyæ, C. Mariũ ad eam appellentem, prouincia excedere iussit. Plutarchus.

P. Sextilius, patronum suum L. Cæsarem, a quo defensus fuerat, dominatione Cinnana percussoribus tradidit. Valerius Max. 5. cap. 3.

Sextilius, legatus L. Luculli in bello Mithradatico. Fors idem Prætor fuit, quem a Piratis abductũ scribit Plutar. in Pompeio.

¶ P. Sextilius Rufus, hæres Q. Fabii Galli, Cicerone adolescente, magnam hæreditatem non honeste consecutus est. Cicero Finium 2.

P. Sextilius (fors P. F. & Rufus) Quæstor cum M. Curio; Pisone, quem ad modũ opinor, & Messala Coss. Cic. prõ L. Flacco.

C. Sextilius Rufus, Quæstor Ciliciæ, post præf. classis C. Cassii. Cicero epistolarum fam. 12. & 13.

C. Sextilius, M. Lurconis, qui familiaris fuit Ciceronis, sororis F. homo prudens & grauis. Cicero pro L. Flacco.

¶ SEXTILIVS ENA, patria Cordubensis, homo ingeniosus magis, quam eruditus, Poeta inæqualis, & pene quibusdam locis talis, quales esse Cicero Cordubenses Poetas ait, pingue quiddam sonantes atq; peregrinum, cum carmen de proscriptione & interitu Ciceronis in domo Coruini Messalæ recitaret hoc principio:

Deflendus Cicero est, Latiæq; silentia linguæ:

Asinius Pollio, qui aderat, Ciceroni semper infestus: *Tu*, inquit, *Messala videris, quid tibi liberum sit in domo tua. Ego istum non sum auditurus, cui mutus videor*, & consurgens discessit, ne cæteros versus audiret. Seneca Suasoria penultima, & Crinitus.

¶ Sextilius Andro, coniugem habuit Valeriam, cuius intestatæ mortuæ bona L. Flaccus, tum Prætor, ad se & ad L. Flaccum adolescentem æquãliter pertinentia, ipsi adolescenti, propinquo suo, concessit, relata per Antiochum, paternum adolescentis libertum, seni Flacco probatissimum. Cicero pro L. Flacco.

Sextilio rescribit Anton. A. 7. Codicis titulo 45.

¶ Sextilius Felix, dux Flauianarum partium contra Vitellianos. Tacitus 19.

¶ P. Sextilius Primus, cum vxore Sophronia, quæratur in Sophron.

Sextilia, virgo Vestalis, incesti damnata, viua defossa est. Liuius 14. Eutropius 2.

Sextilia, mater Vitelliorum, defuncta imperante filio. Tacitus & Sueronius.

¶ Sextiliæ Batiæ rescripsit D. Pius, quomodo refert Scæuola Pand. 34. de alimẽtis & cibariis legat. Eius apparet maritum fuisse Claudium Iustum. Libertis rescribit Pius 6. Cod. tit. 37.

Sextiliana pira fera memorantur Macrobio lib. 3. cap. 19.

¶ SICILIVS Coronas, Senator, exercente Octauiano Cæsare iudicium super percussoribus patris, M. Brutum absoluit. Eam ob rem postea proscriptus, interiit. Dion lib. 46.

SICINII Patricii.

T. Sicinius, Consul ann. V. CCCLXVI. vicit Volscos, deque iis in magistratu triumphauit, quomodo tradunt tabulæ Capitolinæ, in quibus illi Sabini cognomen adiicitur. Liuius triumphi non meminit. Dionysius & Cassiodorus pro Sicinio Siccium

cium vocant, sed perperam & mendose. Sciendum autem cum ptimis est, Siciniæ gentis non temere quenquam, nisi plebeiũ inueniri, præter hunc vnum, quem Patricium oportet fuisse: nec enim tum alii ad Consularem dignitatem euehebantur.

SICINII plebeii.

C. Sicinius Belutus, quo auctore plebs Romana in Sacrum montem secessit, primus ex lege sacrata Tribunus plebis creatus est, addito illi collega L. Iunio Bruto. sic enim a pluribus nominatos lego. Volebatur tum annus vrbis conditæ CCLX. Sp. Cassio Posthumio Cominio II. Duos autem primum creatos in hunc annum, deinde vigesimo secundo anno post tres adiectos, sentio cum Pisone, non ignarus Dionysium & Plutarchum 5. Tribunos primũ factos tradere. Liuius lib. 2. vtramque sententiam subiecisse contentus, nihil ex arbitrio suo determinat. ¶ Meminit Fragment. Sex. Pompeii pag. 127. Vide in idem Notas pag. 32.

C. Sicinius, alius a superiore, Trib. pleb. lectus est cum quinque simul creari placuisset, anno, quo modo supra meminimus, CCLXXXII. Hic & M. Duillius collega App. Claudio, quod acerrime legem agrariam dissuaderet, diem ad populũ dixere, damnaturi haud dubie, nisi morbus ante diem destinatam virum abstulisset. Liu. 2.

T. Sicinius, Cos. cum C. Aquilio anno V. C. CCLXVII. ¶ Variat de collega Fragment. Sex. Pompeii pagina 23. Nautii Consulatu, inquit, & T. Sicinii, Volsci populi cum atrox prælium iniissent aduersus Rom. Tribuni militum in Circo combusti feruntur, & sepulti in crepidine, quæ est proxime Circum, qui locus postea fuit lapide albo constratus &c.

¶ L. SICINIVS DENTATVS, strenuus bellator, Tribunus plebis creatus anno vrbis conditæ CCXCIX. T. Romulio, prioris anni Consuli, diem dixit, obstructam sibi perniciem, condemnauitq;, nec multo post Decemuirorum fraude perüt, occisus a militibus, quos illi non defensores sed futuros percussores addiderant. Liuius libro 3. Dionysius 10. & 11. Gellius 2. capite 11. De fortitudine illius lege Val. Maximum lib. 3. cap. 2. Plinium lib. 7. cap. 38, & libri 22. cap. 5. Gellium loco proxime citato & Sex. Pompeium libro 13. qui postremi duo Achillem Romanum nominatum tradunt. Sigismundus Gelenius, vir doctissimus, in castigationibus Plinianis admonet L. Siccium a Plinio & Liuio vocari. quod etsi verum esse non diffitemur, malumus tamen Dionysii & Gellii lectionem sequi. Verba vt genuina & sincera multis argumentis ostendere possumus.

C. Sicinius, ad eundem honorem euehitur anno V. C. CCCIV. cum plebs secundum secessit, insolentem Decemuirorum libidinem detestata. Liuius libro 3. Sicininm hunc eius, quem in facto monte primum Tribunum creatum constat, progeniem vocat, id est, vt ego accipio, nepotem.

T. Sicinius, Trib. pl. ann. V. C. CCCL. legem tulit, vt pars P. R. Veios migraret: duas enim vrbes a P. R. incoli posse. Liuius lib. 5. Eam rogationem Patres summis adnixi viribus abrogarunt.

L. Sicinius, Trib. pl. an. V. C. CCCLXVIII. de agro Pomptino egit frequentiore iam populo, mobiliõreque ad cupiditatẽ agri, quam fuerat. Liuius lib. 6.

Cn. Sicinius, cum Ædilis fuisset, Prætor factus Sardiniam obtinuit. Iterum Prætor anno vrbis cond. DLXXXI. iurisdictionem inter peregrinos consecutus est. Liuius 39. & 45.

C. Sicinius, nepos ex filia Q. Pompeii Censoris Quæstorius mortuus, probabilis Orator fuisse traditur Ciceroni in Bruto.

Cn. Sicinius, Trib. pl. Curione & Octauio Coss. homo impurus, sed admodũ ridiculus, multum laborauit, vt Tribuniciam potestatem populo darent Coss. Cn. Pompeius Magn. & M. Licinius Crassus. Sic Asconius. Plura Cicero in Bruto, dictũ eius in Curionem referens. Plutarch. in quos uis probra iacere non metuentem, rogatũ aliquando tradit, cui soli Crasso in conniciis parceret? tum illũ respondisse, quoniã fœnum in cornu gereret, significãs cornupetam esse, nec a quoquã impune lacessi.

¶ C. Sicinius Zosimus, cum vxore Pompeia Aphrodisia, refertur Inscript. ant. pagina 290.

¶ L. SIDICINVS, potentissimus homo, sed infamis singulari studio rerum nouandarum. Porcius Latro in declam. contra Catilinam.

SILII.

Silii videntur a Silo quodam, id est, aduncum nasum habente, nomen sortiti.

Fuit horum familia plebeia quidem, sed nobilis & honorata, maxime circa Augusti tempora, cum etiam ad Consulatum ascendit: nam antea Quæsturis & Præturis contenta substitit.

Primus Siliorum, qui litteris traditus sit, occurrit Q. Silius, Quæstor lectus, quo tempore primum ires ex plebe Quæstores creati sunt an. V. C. CCCXLIV. Liuius lib. 4.

¶ P. & M. Silii, Tribuni pl. Vide Fragment. Sex. Pompeii pag. 55. & seq.

Silius quidam, iisdem Quæstor anno post, quam Consul Mumius fuit. Erat is annus V. C. DCVIII. Cicero.

T. Silius, Trib. mil. sub Cæsare in Galliis. Comment. 3.

M. Silius, coniurauit in Q. Cassium, & deprehensus cum pugione, quinquagies sestertium vitam redimit. Hirtius de bello Alexand. Valerius Max. lib. 9. cap. 4.

P. Silius, Prætor Bithyniæ, cum Cicero Proconsul rexit Ciliciam, Bibulus Syriam, Thermus Prætor Asiam. Vide Ciceronem in epistolis ad Att. lib. 7. Commendat huic familiarium libro 13. T. Pinnium. De hoc ipso Silio puto scribere Ciceronem ad Att. 12. Silius filium habet, quomodo vult. &c.

¶ P. Silius P. F. Nerua, primus in gentem suam Consulatum intulit, anno V. C. DCCXXXIII. Legatus Cæsaris Augusti præfedit Hispaniæ.

A. Silius, memoratur Ciceroni vt amicus & familiariter notus, epistolarum ad T. Pomponium Atticum lib. 12.

A. Licinius Nerua Silianus P. F. teste Paterculo, adoptione transiit, in gentem Liciniam. Consulatum gessit sub Augusto DCCLIX.

C. Silius P. F. P. N. quomodo est in tabulis Capitolinis, quibus credere malo quam Dioni, qui C. F. vocat, Consulatum obtinuit circa extremam ætatem Augusti ann. V. C. DCCLXV. Legatus superioris exercitus apud Rhenum, cum Germanico Cæsare in Germaniam descendit, vbi rebus cum Germanico præclare gestis assecutus est insignia triumphalia. Ad extremum nocuit illi apud Tiberium Germanici Cæsaris amicitia, quodq; ingentis exercitus per septem annos moderator, partis triumphalibus, belliq; Sacrouitiani victor, nonnunquam insolentius de rebus a se gestis gloriaretur. Proinde quæstione repetundarum & maiestatis arreptus, damnationem instantem voluntaria morte præuenit. Vxor Sosia charitate Agrippinæ similiter inuisa Tiberio, in exilium pellitur, bonorum, in quæ etiam sæuimm est, liberis, æquitate M. Lepidi, dodrante conseruato. Tacius 1. & 4.

P. Silius Nerua, Consulatum obiuit sub Tiberio ann. V. C. DCCLXXX. cum App. Iunio Syllano. Meminerunt eius Consulatus Plinius libri 8. cap. 44. & Corn. Tacitus in fine 4.

C. Silius C. Silii & Sosiæ F. Romanæ patriciæq; iuuentutis optimus & fortissimus, adhæc Consuli designatus, ex altissimo felicitatis gradu per Messalinã, vxorem Claudii Cæs. decidit. Ea namq; specie & dignitate viri commota, in illum deperire cœpit, nec contenta furtiuis amoribus, nubere illi voluit, idque, cum coniugẽ illius Iuniam Syllanã domo eiecisset, spectante P. Romano (tanta fuit ambotũ vecordia) perfecit. Claudius vbi facinus id resciuit, Silium, multosque cum illo vita priuauit. Lege Tacitum 11. Suetonium in Claudio & Iuuenalem Sat. 10.

¶ P. Silius Italicus, Poeta, patriam habuit Italicam, non illam Hispaniæ, sed Pelignorum metropolim, Corfinium, quam Samnites, cõmunem vniuersis Italis ciuitatem demonstrantes, Italicam appellauerunt. Egit causas in foro non sine successu & laude. Sedit iudex inter Centumuiros, Consulatus tres obiuit. Primum vltimo imperii sui anno Nero contulit, sub quo famam læsit, creditus accusasse sponte. Reliquos dedit Cæsar Domitianus, quo imperante ex Proconsulatu Asiæ gloriam reportauit. Vnde abluta veteri macula, totum se studiis Poeticis dedit, scriptis de bello Pun. secundo 17. libris. Grauis autem iam ætate, & insanabili valetudine laborãs, inedia vitam finiuit, natus annos 75. Ex duobus filiis iuniorem, Seuerum nomine, etiamnum in adolescentia constitutũ amisit. Alterum auctum opibus, & ætate florentem superstitem reliquit. Plura de moribus illius & exitu refert Plinius epistolarum 3. ad Caninium scribens. Imprimis admiratur illum & laudat in Epigrammatis suis Martialis.

Silius Messala, gessit Consulatum Didio Iuliano Imperante. Sub Heliogabalo reus fit, quod rebus, quas ille faceret, minime oblectaretur. Dion.

¶ Similis, ex qua familia prognatus, incertum

incertum est, floruit sub Hadriano principe, cæteros illius præfectos ætate & honore antecedēs. Centurio cum esset, vocatus in consilium ante præfectos: Turpe est, inquit, o Cęsar, te cum Centurione disserere, præfectos vero non admitti. Præfecturam dein inuitus accepit, quam tandem deposuit, vacatione data. Vixq; dimissus in agrō 7. annis, quod reliquū vitæ fuit, in ocio & quiete exegit, arq; hæc moriens sepulchro inscribi iussit: Similis hic iacet, cuius ætas quidē multorum annorū fuit, 7. tamē duntaxat annis vixit. Hæc Dion in vita Hadriani, interprete Merula.

SIMPLICII.

Simplicio rescribit Philipp. A. 9. Codic. titulo 32.

Simplicio alii Valentin. Valens & Gratianus, ibidem 35.

Simplicio, Procōs. Asiæ, Hon. & Theodosius 1. Cod. dē off. Comitis sacr. part im.

Simplicius, Senator, cum vxore, filiis & familia sua ad numerum 68. cæsi.

SISINNII.

Sisinnius, Grammaticus. Suetonius.

Sisinnius, se a Triumuiris proscriptum negans, ad tabulam adductus, lectoque ibi nomine suo cæsus est. Appianus 4. Idem fors est, quem Iosephus nominat inter duces Gabinii Proconsulis, cum restitueret Ptolemæum, & pacaret Iudæam.

¶ Sisinnius Capito, scripsit libros spectaculorum. Citatur a Lactantio Firmiano li. 6. ca. 20. a Festo Pompeio prouet. Vapula Papyria. ¶ Fragmento Sex. Pompeii perpetuo est Sisinnius Capito, qui Epitomæ Pauli nunc Asinius nunc Sisinnius Capito.

¶ Sisinnius Festennus, præf. in Galliis apud Parisios animaduertit in Dionysium Episcopum & Rusticum Diaconum 9. Octobris.

Sisinnius, Nouatianorum Episcopus, vir eloquentissimus. De hoc Suidas.

¶ P. Siser, refertur Ciceroni ad At. 11. epist. A. Murænæ liberto, &c.

SITII.

L. Sitius, legatus Scipionis, cum L. Fabio & L. Seruio missus Carthaginem super conditionibus pacis. Polybius initio 15. Liuius a Polybio varians, L. Bæbium, M. Seruilium, L. Fabium legatos fuisse tradit, libro 30.

P. Sitivs, accusationem in vrbe non sustinens, fugit in Libyam, ibique comparato exercitu, contendentibus per partes se miscuit, victoria semper exultans. Iuuit demum partes Cæsaris contra Pompeianos, occisus ad extremum ab Arabione Manassis regis F. Vnde Cicero ad T. Pomp. 15. *Arabioni*, inquit, *de Sitio nihil irascor.* Vide Appianum & Cæsaris commentarios de bello ciuili lib. 5.

P. Sitius P. F. Cæsaris Octauiani partes secutus est. Appianus 4.

Sitius, proscriptus a Triumuiris, a Calenis asseruatus est, donec vita donaretur. Appianus lib. 4.

Sitianam syngraphan commendat Ciceroni Cælius lib. 8. epistola 2. Sed & Sitianum in vrbe balnearum meminit Gellius initio 3.

¶ Solanvs, vnus ex amicis Ouidii, ad quem scribit 2. de Ponto.

¶ C. Sollivs Sinonivs Apollinaris, patre natus Apollinari, qui Præfectus prætorio, Gallicanis, vtipse ait, tribunalibus præsedit. Floruit in ipsa ruina imperii, id quod indicant Panegyrici eius; Aulto, Maioriano & Anthemio, qui solam Italiam tunc ex imperio reliquam vtcunque tenuere, dicti. Extant eius epistolæ & poemata. Post collapsam Rom. potentiā Auernorū factus Episcōpus, tempore famis egenorum M. cotidie domi fīrē iussit.

¶ Sophiæ rescribitur a Seuero & Ant. AA. 4. Cod. tit. 26.

¶ Sophronia C. L. Tertiā sibi, & P. Sextilio Primo, haruspici Seuiro Aquini &c. Manutius in Orthographia.

SOSII.

Q. Sosius, Eques Romanus ex agro Piceno, tabularium se incendisse testatus est. Cicero de natura Deorum lib. 3.

C. Sosivs C. F. C. N. (sic enim vocatur apud Dionem) Quæstor fuit M. Lepidi. Militauit sub Gabinio in Syria & Ægypto. Prætura gessit initio belli ciuilis, teste Cicerone ad Att. 8. epist. 6. Post cædem Cæsaris adhæsit Antonio, a quo peracto bello Philippensi missus in Iudæam cum Herode, Hierosolyma cepit, quomodo tradit Paterculus. Consulatū deinde assecutus, Antonii partes cōtra Cęsarem iuniorē tutatus est, nec multo post in pugna Actiaca classis Antonianæ simul cū Publicola præfectus fuit. Antonio superato, quanquā difficulter, veniā tamē impetrauit a Cæsare, interueniente fide & deprecatione Aruntii.

Sosia Galla, fors C. Sosii neptis, vxor C. Silii fuit, a Tiberio post cædem mariti in exilium pulsa.

Sosii fratres, bibliopolæ & librorum concinnatores, haud dubie de plebe, fuerunt. Meminit illorum Horatius in Arte Poetica, & epistolarum 1. sub finem.

¶ Sosius Senecio, sub Traiano Imp. floruit, a quo ad secundum, tertium & quartum Consulatum erectos est. Huic Plutarchus vitam Thesei, Dionis Syracusani & Bruti, præterea commentarium de profectu morum dedicauit. Extant ad hunc ipsum epistolæ nonnullæ Plinii iunioris.

¶ Sosius Pappus, Senatorii ordinis, magnus in amicitia Hadriani principis extitit, præcipue Parthicæ expeditionis tempore. Dion scribit dilectum ab Imperatore & statua publica honoratum.

¶ Sosius Alexander, cum Sosia coniuge, refertur a Manutio in Orthographia in voce, Coniunx.

¶ Sosiano, Præf. præt. rescripsit Alex. Imp. 5. Cod. tit. 39. & 8. Cod. tit. 28.

¶ Sosibivs, educator Britannici, cuius opera Messalina Claudii, Val. Asiaticum, bis Consulem, interemit, marito ad id facinus iubendum impulso. Tacitus libro 11. Quæri possit, idemne sit, de quo Arnobius libro 4. Clemens Alexandrin. ad gentes. Sed & Suidas litteratoris meminit hoc nomine Σωσίβιος.

Sosibianus, notatur Martiali, quod scriptorum suorum nihil edat, lib. 1.

¶ Spanivs quidam, vnus ex turba lucifugarum, describitur Senecæ epist. 123.

¶ Spendophorvs, seruus, memoratur Pand. 40. de fidei cõmiss. libert. l. 41.

¶ Sperati aliquot. Inscript. ant. pag. 465.

Speraro rescribit Anton. 8. Cod. tit. 15.

Speratæ, Seuerus & Antõn. 5. Cod. de testament. tutela.

¶ Spongia, inter corruptos iudices fuit, cum est absolutus Clodius. Cicero ad Attic. 1.

¶ C. Spvrivs Saturninus, refertur in memoriis Mediolanensium pag. 43.

¶ Spvrilivs, Trib. pl. ex equitum præfecto ann. V. C. cccxxxii Liuius 4.

¶ Spvrina, formosus adolescens, de quo est apud Val. Maximum lib. 4. cap. 5. & apud Ambrosium de virg. 3.

Spurina, haruspex, Cæsari cauendas Idus Martias prædixit. Valerius Max. 8. cap. 11. Cicero de diuinatione & in epistolis ad Pætum, Suetonius & Plutarchus in Cæsare.

STABERII

Staberius, ea locutus, bonis viris subauscultantibus, interposito pariete, quibus patefactis, in iudiciumque prolatis, rei capitalis iure damnatus est. Cicero in Topicis, vbi tamen mendose Staterius legitur.

Staberius, apud Horatium Sermonum 2. Satyra 3.

Hæredes Staberi summam incidere sepulchro.
Nisi fecissent, gladiatorum dare centum
Damnati populo paria, atque epulum arbitrio
Arri, &c.

Staberia P. L. Flora, refertur Inscript. ant. pag. 129.

¶ Stadivs, citatur Persio Sat. 6.

... quod mihi quondam
Legarat Stadius.

¶ Staivs, vt homo nocens & auarus notatur Persio Sat. 2.

STATII

T. Statius, Trib. pl. anno V.C. cclxxix. Liuius 2.

Sex. Statius, vt Cn. Pompeii in Asia procurator, memoratur a Cicerone ad Atticum 6. pag. 286.

¶ T. Statius Murcus, Cæsaris partium. Inde secutus Cassium & Brutum, postremo Sex. Pompeium, ab eodem interemptus est. Appianus 5. In epistolis Ciceronis lib. 12. L. prænomen ei tribuitur. ¶ Plenius de hoc Murco agit Fuluius Vrsinus.

¶ Stativs Sebosus, vicinus Ciceronis, & Catuli familiaris. Ad Att. 2. epistola 14. Scripsit de actis triumphorum. Citatur a C. Plinio libri 9. capite 15. & libri 6. capite 31.

¶ P. Papinius Statius, Poeta temporibus Domitiani, quibusdam P. Papinius Statius vocatur. Quære Papinios.

¶ Statius Tullianus, citatur Macrobio de vocabulis.

¶ Statius Priscus, sub Antonino Philosopho rem prospere gessit, estque tum bellum Parthicum, adiuuantibus duob. aliis, confectum. Cataneus. Consulatum gessit sub eodem Imperatore cum Apollinari ann. V.C. dcccxxi.

¶ Statius Surculus, vt quidam, Vrsulus Tolosanus, alius a Statio Cæcilio Poeta, teste Laurentio Valla, in Gallia celeberrime Rhetoricam docuit. Eusebius in Chron.

¶ Statius

¶ Statius Achilles, scripsit 8. libros Græce de Leucippe & Clitiphonte, & alia amatoria, qui extant Romæ in Vaticana bibliotheca. Tandem factus est Christianus & Episcopus. Scripsit & de sphæra & Etymologia, & historiam miscellaneam, in qua multorum magnorum & admirabilium virorum meminit. Vide Suidam Ἀχιλλεὺς Στάτιος.

¶ L. Statius Diodorus. Inscript. ant. pagina 327.

M. Statius Surio, cum coniuge Ælia Syria. Ibidem pag. 351.

C. Statius O. V. F. pag. 33.

Statius Rufinus, præf. vrb. sub Dioclet.

¶ Statius Florus, decessit, Pompeio & Faustino hæredibus institutis, sub Diuis fratribus, vel certe sub Seuero & Antonino. Paulus Pand. 49. de iure fisci.

¶ Statius Rufinus, sub diuis fratribus vixit, de quo iidem Impp. Flauio Celso rescripserunt, probe facturum illum, si opus proscenii, quod Gabinis se exstructurum promiserat, perficiat: nam etsi aduersa fortuna vsus in Lemnum a præfecto vrbi relegatus esset, tamen gratiam muneris, quod sponte obtulerit, minuere non debere &c. Pand. 50. de pollicitationibus.

¶ Statius Valens, Traiani & Alexandri Imperatorum vitas & res gestas scripsit.

Statio rescribitur a Diocletiano Cod. 1.

Statiæ ab Alex. 5. Cod. tit. 12.

¶ STATIANVS, legatus Antonii bello Parthico, cum duabus legionibus cæsus. Paterculus.

STATILII.

M. Statilius Lucanus, præfectus Lucanorum in castris Æmilii & Varronis apud Cannas. Liuius 22.

Statilius, Catonis æmulus, cum vna se inrerimere vellet, vix tunc a Philosophis dissuasus & prohibitus, sequenti tempore cum Bruto in Philippis periit. Plutarchus in Catone.

Statilius, socius Catilinæ, strangulatus, Salustius.

L. Statilius, synchronus Ciceronis, cuius meminit ad Attic. 12.

¶ T. Statilius Taurus, collega Augusti in 8. illius Consulatu, & iterum Consul triennio ante illius obitum. Vide Velleium volum. poster. Appianū lib. 5. bel. ciu. Dionē lib. 49. Meminit Suetonius in Nerone.

M. Statilius Taurus, fors superioris F. aut nepos, Consul fuit sub Claudio anno V. C. DCCXCVI.

Tauro rescribunt Diocles & Max. AA. Cod. 1. de iuris & facti ignorantia.

Q. Statilius, Trib. pl. sub Augusto IV. Cōsule, quem magistratum gerere ab ipso coactus est. Dion lib. 52.

Statilia, Claudio principe ex nobili domo 99. vitæ annos habuit. Plin. 7. cap. 48. Forte T. Statilii Tauri, bis Consulis, filia.

STATILIA MESSALINA, Statilii Tauri, bis Consulis, abneptis, vxor Attici Vestini, qua Nero potiri cupiens, maritum eius in eo honore trucidauit, illamque rapuit. De hac egimus in familia Cæsarum, Neronis vxores exponentes.

¶ Statilius Maximus, Grammaticus, de singularibus apud Ciceronem positis scripsit, teste Charisio. Commentatus est quoque in Catonem & Salustium.

Statilia Maxima, citatur in scripto seu libello Hadriani Cæsaris, vtpote in eius hortis dato, L. Ceionio & Pompeiano Ciuica Coss.

¶ Statilius Carfulenus, Senator sub Seuero. Capitolinus in Albino.

¶ Statilius Seuerus, cui rescripsit Traianus 2. Inst. 11.

¶ Statilius Coruinus, Oratoris Messalæ nepos, conspirauit ad res nouas sub Claudio Imp. Suetonius.

¶ T. Statilius Valens miles, refertur Inscript. ant. pag. 239.

¶ Statilio Secundo legato rescripsit D. Hadrianus Pand. lib. 48. tit. de custodia & exhibitione reorum.

¶ Statilius Sisenna, sub Tiberio domum Ciceronis post Censorinum possedit. Paterculus lib. 2.

Statilii Flacci hexastichon citatur lib. 4. Anthologii, & rursus 5. versus lib. 6.

STATORII.

Q. Statorius, Centurio in exercitu Scipionum in Hispania tempore belli Pun. 2. missus legatus ad Syphacē, regem Numidiæ, copias eius ad morem Romanæ militiæ instruxit, exercuitque. Liuius 24.

L. Statorius, cum C. Lælio ad Syphacem profectus memoratur Iulio Frontino lib. 1. capite 1.

Statorius Victor, citatur Senecæ inter celebres sui temporis declamatores.

¶ STEDIA Paulina memoratur Inscript. ant. pag. 303, & 367.

¶ STENIA Veneria, cum C. Stenio Aulace coniuge, ibidem pag. 175.

¶ STLACCI I referuntur pag. 262.

STERTINII.

L. Stertinius, Proconsul Hispaniam vlteriorem rexit triennio. Reuersus 50. millia pondo argenti in ærarium tulit, & de manubiis duos fornices in foro boario ante Fortunæ ædem & matris Matutæ, vnum in Circo maximo fecit, & his fornicibus signa aurata imposuit. Liu. in fine 31. & 33.

C. Stertinius, Prætor anno vrbis cond. DLXVI.

L. Stertinius, Quæstor cum L. Manlio ann. V. C. DLXXXVI. Liuius 45.

Stertinius, apud Horatium sapientum octauus.

Q. Stertinius apud Plinium 29. cap. 1. Medicus, qui principib. imputauit, quod H S. quingenis annuis contentus esset, cum sexcenta sibi quæstu vrbis fuisse, numeratis domibus, ostenderet. Exornauit operibus Neapolim, & quanquam sic censibus exhaustis, hæreditamen H S. trecenta reliquit. habuit & fratrem, cui a Claudio par merces numerata est.

Stertinius, auctore Fabio lib. 3. cap. 1. quædam de Rhetorica prodidit. Quis hic fuerit, adhuc dubito.

L. Stertinius, Germanici Cæsaris legatus in Germania, fusis Bructeris, vndeuicesimæ legionis aquilam, cum Varo amissam, inter cædē & prædam reperit. Tacit. 1.

¶ Stertinius Auitus, celebratur epigrammate apud Martialem initio lib. 9. qui eius imaginem in bibliotheca sua ponere voluit.

Ioui Hammoni & Syluano P. Stertinus Quartus dd. Vide Inscript. ant. pag. 316.

¶ Stertinius Maximus, citatur Senecæ controuersiarum libro 3. controuers. 10. & Declamationum 2. declam. 1. Aduersus hunc, cum a ipso premeretur, dixit Syriacus Vallius, cum comes eius fuisset: Per annos 12. in officio tuo fui, die, quid peccauerim? Sed hæc est consuetudo vestra, iniuriam vocatis finem seruitutis.

STRABERII.

L. Straberius, Pompeianus dux, præfectus Apolloniæ, veniente Cæsare aufugit. Comment. 3. Appianus 2. vbi male Stamerius vocatur.

L. Straberius, Grammaticus, quæratur in Suetonio Tranquillo & Plinio lib. 35. cap. 15. vbi cognomento Eros appellatur, quod magis quam Hiera probauerim.

¶ STVDIVS, vir clarus Romæ, Constantinopolin veniens, Diuo præcursori templum ibi condidit. Nicephorus Hist. Eccles. lib. 15. cap. 23. Præfecturam vrbanam administrauit sub Arcadio & Honorio. Fit eius mentio 1. Codicis. Puto eidem scribere Ambrosium libro epistolarum 7.

¶ SVBERINVS Calenus, Cicero epistolarum 9.

¶ Subrius Flauius, Prætoriæ cohortis Tribunus, particeps Pisonianæ coniurationis in Neronem, cum ab eodem interrogaretur, quibus causis ad obliuionem sacramenti processisset: *Nemo*, inquit, *tibi fidelior militū fuit, dum amari meruisti: odisse cœpi, postquā parricida matris & vxoris, auriga, histrio & mœdiarius extitisti.* Tacit. lib. 15.

¶ Succius Comicus, citatur a Grammaticis.

¶ Successus, vnus ex 18. Martyrib. Cæsaraugustanis Prudentio.

Successus alius, Episcopus Africæ, nominatur a Cypriano epistola 12.

SVETONII.

Suetonius Paulinus, vir Consularis, primus Rom. ducum transgressus Atlantem aliquot millium spatio. Hæc & plura Plinius 5 cap. 1. sæpius eundem citans. De eodem multa Tacit. lib. 13. & 18. itē in Agric.

C. Suetonius Lenis 13. legionis in bello Othoniano Tribunus, pater Suet. Tranq.

C. Suetonius Tranquillus, Hadriani principis epistolarū magister, scripsit 12. Cæsares, item Grāmaticos & Rhetores claros. Citatur & illius de ludicra historia liber apud Gellium 9 c. 2. ¶ Plenius de Suetonii hulus vita Suidas Τράγκυλλος, plenissime Elias Vinetus Santo, quam descriptionem, Suetonii Cęsaribus præmissam, habet editio Lugdunensis Antonii Gryphii. Cæsares eius ἀνεφάλως suppleuit Lud. Viues. Sed & de Rhetorib. libro multa deesse, probat Achilles Statius ex eorū Rhetorū catalogo, qui principio libri manuscripti eiusmodi legatur: *L. Cæstius Pius. M. Portius Latro. Q. Curtius Rufus. L. Valerius Primanus. Vergilius Flauus. L. Statius Vrsulus. P. Clodius Quirinalis. M. Antonius Liberalis. Scx. Iulius Gabinius. M. Fabius Quintilianus. Iul. Tiro.*

Suetonius Optatianus, Taciti principis tempore, cuius vitam scripsit.

¶ SVEVIVS, vir doctissimus, citatur Macrobio in Idyllio, qđ more tū inscribitur.

¶ SVE-

¶ SVFFENVS, vt ineptus Poeta notatur Catullo.

Suffenas tempore Pompeii. Meminit eius Valerius Maximus 7. cap. 7. De eodē forte Cicero lib. 4. ad Attic. epist. 15.

SVFFIDII.

Q. Suffidius Q. F. Eques Rom. priuignus M. Cæsii, & Trib. mil. sub Cicerone in Cilicia fuit. Commendatur Bruto epistolarū 13. idque duabus epistolis.

Suffidius, primus Rom. de architectura volumen edidit. Vitruuius in prologo 7. apud quem tamen vulgo legitur Sufficius.

SVILLII.

P. Suillius Rufus, Vestiliæ F. accusator terribilis ac venalis sub Claudio, quæstor aliquando Germanici, & Asiæ prouinciæ rector, sub Nerone pellitur in Baleares, parte etiam bonorū adempta. Filius illi fuit Nerulinus & neptis. Plinius lib. 7. cap. 4. Tacitus 11. & 13. Consul fuit cum Hostorio Scapula sub Claudio. Institutionum 3. titulo 9. Huic, opinor, scribit Ouidius lib. 4. de Ponto, ostenditque illum priuignum suam duxisse:

Nā tibi quę coniunx, eadē mihi filia pene est.

¶ M. SVILLIVS SERVILIANVS, Consul sub Claudio anno V. C. DCCCII.

¶ Suillius Cæsoninus, donatus vita sub Claudio, cum conscii flagitiorum Messalinæ, C. Silio adultetio nubentis, punirentur, Tacitus 11.

¶ Suillius Cincinnatus, cum Sex. Pompeio & Attico, item Q. Mattio, & C. Septimio, & C. Sestio, nominatur in testamento L. Cuspidii.

¶ *C. Suillius Aristaenetus VII. vir Epul. sodalis Augustalis*, &c. refertur Fabricio in antiquitatibus CC. 8.

SVLPITII Patricii.

Sulpitiorum, quis primus Galbæ cognomen, & vnde tulerit, incertum est. Quidā quod Galbano faecibus illitis oppidum in Hispania succenderit, cum id frustra diu oppugnasset, appellatum Galbam putant, alii quod in diuturna valetudine Galbeo, id est, remediis lana inuolutis assidue vteretur: nonnulli quod præpinguis fuerit visus, quem Galbam Galli vocant, vel contra, quod tam exilis, quam sunt animalia, quæ in æsculis nascuntur, appellanturque Galbæ. Suetonius in Galba.

Antiquissimum in Galbarum gente inuenio P. Sulpitium Sergii F. qui nullo antea curuli magistratu gesto, Consul factus est, missusque contra Philippum, Macedonum regem. Idem ad reuocandum ex Sicilia Cn. Seruilium Consulem, parantem in Africam traiicere, Dictator dictus, ipsum pro iure maioris imperii in Italiam retraxit. Liuius in fine 25. & 30. Iterum Consul anno a primo consulatu 11. bellum Macedonicum aduersus Philippum sortitus est. Liuius 31. Quidam tamen alium hunc esse volunt, qui in Macedoniam transierit ab eo, qui contra eundem res in Græcia gesserit, Dictatorque fuerit.

¶ Serg. Sulpitius Galba, Ædilitius, mittitur legatus vna cum aliis in Asiam ad transportandam ex Asia matrem Deûm, anno vrbis conditæ DXLIX. Mortuo Q. Fabio Maximo in eiusdem locum Pontifex inauguratus est. Decessit ann. DLVI. Liuius lib. 29. & 32.

¶ L. Sulpitius Galba, Pōtifex & ipse, eodem quo Serg. Sulpitius anno vitam cum morte commutauit. Liuius 32.

Serg. Sulpitius Galba, Ædilis cur. anno V. C. DLXVI. cum P. Claudio, a quibus 12. clypea erata in Capitolio posita ex pecunia, quo frumentarios ob annonam compressam damnarunt. Sequenti anno Prætor vrbanam iurisdictionem renuit. Liuius 38.

C. Sulpitius Galba, fit Pontifex in locū Tuditani, anno V. C. DLXXX. deinde interiecto triennio Prætor. Liuius lib. 41. & seq.

Serg. Sulpitius Galba, Trib. mil. secundæ legionis in Macedonia sub L. Æmilio Paulo imp. triumphum illius, quē de Perse rege egit, impedire conatus est, fecisset que, ni M. Seruilius, qui Consul & Magister equitum fuerat, graui oratione populum in diuersam sententiam traduxisset. Liu. 45.

SERG. SVLPITIVS GALBA, ætate sua Rom. omnium eloquentissimus, consulatum gessit cum L. Aurelio Cotta anno V. C. DCX. Prætor principio aduersus Lusitanos male pugnauit. Liuius 48. Inde 30000. Lusitanorum summa perfidia trucidauit. Ob quod facinus cum se damnati videret, complexus duos filios prætextatos & F. C. Sulpitii, cuius tutor erat, ita miserabiliter pro se locutus est, vt rogatio antiquaretur. Vide Ciceronem in Bruto, Liuium 49. Sueton. in Galba, Valerium Maximum lib. 8. capite 1. lib. 9. capite 6. Orosium lib. 4. capite 21.

C. Sulpitius Galba, Oratoris Sergii F. P. Crassi, eloquentissimi Iurisperiti, gener, primus e collegio sacerdotũ publico iudicio damnatus est. Vide Ciceronem in Bruto plura commemorantem.

Serg. Sulpitius Galba, Consul an. V.C. DCXLVI. bello sociali comprehensus a Lucanis viuus, fœminæ opera, ad quam diuertebatur, captiuitate exẽptus est. Liu. 72.

P. Sulpitius Galba, Ciceronis in ambiẽdo Consulatu competitor. Asconius Ped. Meminit eius 1. ad Att.

Serg. Sulpitius Galba, Oratoris nepos, legatus Cæsaris in bello Gallico, infensus illi ob repulsam Consulatus, cum Cassio & Bruto cõspirauit. Propter quod Pedia lege damnatus est. Hic, teste Suetonio, Galbæ Imperatoris proauus fuit. Ac nescio an idẽ sit, qui sponsor pro Pompeio, bonorũ illius venditionẽ Cæsari pro tribunali nõ obscure obiecit, vt est apud Valer. Max. 6. cap. 2.

Serg. Sulpitius Galba, Imp. auus, studiis quam dignitate clarior (non. n. egressus est Prætoræ gradũ) multiplicẽ nec incuriosam historiã edidit. Suetonius. Huius esse arbitror, quod citat Fabius 6. c. 4. in negligenter petentem pilã: *Petis tanquam Cæsaris candidatus.* De prænomine tamẽ nõnihil adhuc dubito: nec enim idẽ est apud Suetonium.

C. Sulpitius Galba, Imp. pater, vir Consularis, breui corpore atq; etiã gibber, modicęq; in dicẽdo facultatis, causas industrie actitauit. Vxores habuit Mummiã Achaicã, neptẽ Catuli, proneptemq; L. Mũmii, qui Corinthũ excidit, & Liuiã Ocellinã, ditem admodũ & pulchrã, a qua nobilitatis causa appetitus fuit. Ex Achaica liberos C. & Serg. procreauit Suetoni⁹. In hũc, ai bitror, est dictũ M. Lælii: *Ingeniũ Galbæ male habitat.* Vide Macrob. Satur. l. 2. vbi & Augusti Cęs. & Orbilii Grãm. in eũ dicteria cõmemorãtur.

C. Sulpiti⁹ Galba, Cõsul sub Tiberio an. V.C. DCCLXXIX. attritis facultatibus, vrbe cessit, prohibitusque a Tiberio sortiri anno suo Proconsulatum, voluntaria morte decessit. Suetonius & Tacitus lib. 5. Meminit huius & Plin. 33. c. 2. Sigillo vsus est progenitorũ cuiusdã sui, in quo erat canis ex naui prospectans. Dion lib. 51. pagina 301.

SERG. SVLPITIVS GALBA, Imp. natus est M. Val. Messala Cn. Corn. Lentulo Coss. Liberalibus artibus institutus, etiã iuri operã dedit. Per dignitatis gradus ad Cõsulatũ, & Hispaniæ Procõsulatũ euectus, imperio dignus habitus, sed in Ipso repertus minor, sæuus & sordidus, eoque militibus inuisus, insidiis Othonis in foro occiditur, imperii mense 7. anno ætatis 73. Plura Suetonius, Tacitus & Plutarchus.

¶ *Rideo, inquit Galba, canteri, prouerbiũ est, quod Sisinnius Capito de iis interpretatur, qui principio rei alicuius inchoatæ deficiunt animo. Sulpiti⁹ Galba, cũ in prouinciã exiẽs ad portã ipsã cæteriũ suũ animaduertisset cecidisse: Rideo, inquit, canteri, te iam lassum esse, cũ tam longũ iter iturus, vix id sis ingressus.* Fragmentum Sex. Põpeii p. 92. & Pauli epitome lib. 16.

L. Galba, scurra Cæsaris, cuius meminit Iuuenalis Sat. 5. & Martialis sub finem 10. Huic Erasmus tribuit dictum illud in pilam negligentius petentẽ. De hoc paulo supra.

Serg. Galba, tempore Horatii I C. fuisse traditur, in quẽ dictũ sit illud Horatii, de deprehẽsis & puniris in adulterio, serm. Sat. 2.

Iure omnes Galba negabat.

Rutilius vult hũc patrẽ Imperatoris fuisse.

¶ Ser. Sulpitius P. F. Camerinus, Cõsul anno V.C. CCLIV. sub quo euulgata est cõiuratio, ad prodendã vrbẽ Tarquiniis inita. Idem Curio Maximus fuit. Moritur anno CCXCI. Liuius & Dionysius.

Q. Sulpitius Camerinus, Consul an. V. C. CCLXIV. quo tẽpore pestis grauiter vrbẽ depopulata est. Dionys. 7. fors Seruii fr. fuit.

Ser. Sulpitius Camerinus, Consul an. V. C. CCXCIII. quando in exilio actus est Cæso Quintius Cincinnatus. Liuius 3.

P. Sulpitius Camerinus, vnus ex tribus legatis, qui ad describẽdas Solonis leges Athenas missi sunt, deinde ferẽdis iisdẽ creatus X. vir, ann. V.C. CCCLII. Liuius 3.

Q. Sulpitius Camerinus, Trib. mil. cõs. potest. an. V.C. CCCLIII & iterũ biẽnio post.

Ser. Sulpitius Camerinus Consul an. V. C. CCCLXII. Censor anno CCCLXXV.

Ser. Sulpitius Camerinus, Consul anno V.C. CCCCX.

Q. Sulpitius Camerinus, Consul sub Augusto an. V.C. DCCLXI. Meminerunt huius Plinius 7. cap. 48. Suetonius in Vespasiano. Hũc opinor esse, quem Ouidius citat inter Poetas sui temporis in fine 4. de Ponto.

Sulpitius Camerinus cum F. interfectus a Nerone, accusante Helio. Vide Dionem & Tacitum lib. 13.

¶ Q. Sulpiti⁹ Coss⁹, Cos. an. V.C. CCCXXI.

¶ Ser. Sulpitius Rufus, Trib. mil. Cons. potest. sexies. In quinto Tribunatu cũ collega L. Quintio Cincinnato Tusculanos obsidione soluit, & Latinos cecidit. Hic M. Fabii

Fabii Ambusti gener fuit, cuius vxor sororem irridens, quod fores lictorum fascibus percussas expauisset, causam præbuit, vt C. Licinius Stolo maritus similitet atq; Trib. pl. factus est, legem ferret, vt consulū altere plebe fierer, qua lege & ipse paulo post Cōsulatū homo plebeius consecutus est. Li. 6.

¶ Ser. Sulpitius, Ser. F. Augur. Fragmēt. Sex. Pompeii pag. 150.

P. Sulpitius Rufus, C. Cæsaris legatus in Galliis. Meminit eius Cęsar Comm. 4. & 7. Opinor lureconsulti fratrem fuisse.

Ser. Sulpitius, alius haud dubie a lurecōsulto, memoratur Cæsari in partibus Pompeianis Comment. 2. in fine.

Ser. SVLPITIVS Q. F. Rufus, vir summæ nobilitatis & I. C. natus tamen patre Equite Romano, auo nulla insigni laude celebrato, vt Cicero pro Muræna. Ad hunc sunt epist. Cic. lib. 4. Vide annotationes nostras. Prætor quęstionē peculatus exercuit. Cicero pro Muræna. Cōsulatū gessit cū M. Marcello an. V. C. DCCII. Accusauit L. Murenā, a quo petitione Cōsulatus victus erat, quē tūc Cōs. defig. Cicero Cōsul defendit. Audiuit L. Lucilū Balbū & C. Aquiliū Gallū. Obiit bello Mutinēsi in legatione, vnde & illi statua decreta. Cicero Philip. 9. Laudatur impensius ibidē & in Bruto. Locum in Philippica ita claudit: *Omnes qui ex omni ætate in hac ciuitate intelligentiam iuris habuerūt, si vnum in locum conferantur, cū Ser. Sulpitio nō sunt comparandi. Neq; enim ille magis iuris cōsultus q̄ iustitiæ fuit. Itaq; q̄ proficiscebantur a legibus, & a iure ciuili, semper ad facilitatē æquitatemq; referebat. Neq; cōstituere litium actiones malebat, quā controuersias tollere*, &c. Quintilianus ait, Trib. eū orationib. insignē laudem meruisse. Ex his pro Aufidia citatur in Fragmento Sex Pōp. p. 3. Plura Volater. Vxor illi fuit Posthumia, teste Suet. in Cęs. De Seruio filio Cic. Philip. 9. & epist. lib. 4. epist. 3.

Sulpitius Rufus, ludi procurator sub Claudio, occisus ab eo propter nuptias Messalinæ cum C. Silio celebratas. Tacit. li. 11.

¶ P. Sulpitius Longus, Trib. mil. Cons. potest. ann. V. C. CCCLXV.

C. Sulpitius Lōgus, Consul an. CCCCXVIII. iterum CCCCXXXI.

Sulpitius Longus, cum fœdissimus esset, eum, cōtra quem in iudicio liberali, aderat, ne faciem quidem habere liberi hominis dixit. Cui respondens Domitius Afer: *Tu*, inquit, *ex animi sententia, Longe? qui malam facies habet, liber non est?* Fab. Quint. 6. c. 4.

¶ C. Sulpitius Peticus, Trib. mil. Cons. potest. ann. V. C. CCCLXXII.

C. Sulpitius Peticus, Consul quater & Dictator, Gallos insigni pugna strauit, deq; iis triumphauit.

¶ Sulpitius Asper, Centurio, dedit coniurationi Pisonianæ nomen sub Nerone. A quo interrogatus, cur in eędem suā conspirauisset, respondit: Non aliter tot flagitiis eius subueniri potuisse. Tacitus lib. 15. Dioni est Σουλπίκιος Ἄσπερ.

¶ P. Sulpitius Auerrio, Consul ann. V. C. CCCCL. triumphauit cum collega T. Sēpronio Sopho de Æquis, cū intrā dies 60. oppida 47. oppugnando cepissent. Idem Censor fuit quadriennio post.

P. Sulpitius Auerrio, Consul anno V. C. CCCCLXXIV.

¶ C. Sulpitius Paterculus, Consul anno V. C. CCCCXCV. Ad hunc refero stratagema, quod narrat Frontinus lib. 2. cap. 4. male, vt opinor, Petreium vocans.

Ser. Sulpitii Paterculi filiam Sulpitiam, castissimam fuisse matronam, e centū delectam, quæ ob pudicitiam Veneris simulachrum dedicaret, scribit Val. Max. 8. c. 16. De eadē Ouid. 5. Fast. Iul. Obsequens, Plinius 7. cap. 35. Solinus capite 7.

Sulpitia, ex nobilissima Sulpitiorum familia, Poetria temporibus Domitiani, Nęruæ & Traiani, cuius carmina laudant Martialis & Apollinaris. Maritum habuit Calenum. Extat eius titulo carmen Satyricū de edicto Domitiani, qno Philosophos vrbe exegit, inter epigrammata Ausonii.

Sulpitiam, Seruii filiam, vt elegantem & amicam celebrat Tibullus Eleg. 2.

¶ Sulpitius Flauus Claudio Imperatori in scribenda Hist. aditor extitit, teste Suet.

Sulpitianus Flaccus, a Pertinace Imp. cuius socer erat, præfectus vrbis factus est, cæsus a Seuero, Dion.

¶ C. Sulpitius Gallus, Consul anno vrbis conditæ DX.

C. SVLPITIVS GALLVS, Prætor fuit anno V. C. DLXXXV. Triennio post Consul Ligures subegit. Liuius 46. Maxime omniū nobilium Græcis litteris studuit, & in Oratorum numero habitus est. Quo Prætore ludos Apollini faciente, Ennius Thyestem fabulā docuit, Cōsule vero mortem obiit. Trib. mil. in exercitu Pauli Æmilii Lunæ defectū prædixit. Cic. in Brut. Liu. 44. Plut. in Paulo, Val. Max 8. c. 11. Plin. 2. c. 12. Quintilianus lib. 1. c. 17. Frontinus lib. 1. cap. 12.

P. Sulpitius Gallus, fors C. fr. homo delicatus, cui inter alia, quod tunicis totas manus operientibus vteretur Scipio Æmilianus, pbro dedit. Legatur A. Gellius 7. c. 12.

Q. Sulpitius Gallus C. F. quem pupillũ Galba in iudicium tulit. Cic. de Oratore 1.

C. quidam Sulpitius Gallus, vxorem dimisit, quod capite aperto foris versatã cognouisset. Valerius Max. 6. cap. 3.

C. Sulpitius, Prætor Cicerone Consule. Cicero in Catilinam oratione 3.

¶ Sulpitius Crassus, Proconsul Asiæ, occisus sub Commodo. Lampridius.

¶ Sulpitius Can[us], occisus a Seuero. Spart.

Sulpitio rescripsit Gordianus Imp. 4. Cod. tit. 32.

Sulpitio Maximinus Imp. 5. Cod. tit. 12.

¶ M. Sulpitius M. F. Acceptus. Inscript. ant. pag. 34.

M. Sulpitius Eros. Ibidem.

C. Sulpitius, Prætor ann. V. C. DXLII.

P. Sulpitius, Tribunus pl. accusauit seditiosum ac inutilẽ ciuem, C. Norbanũ, quæ actio ipsius eloquentiam valde illustrauit. Cicero Off. 2. cæsus iussus Syllæ, de cuius improbitate multa Plutarchus in vita Syllę. Cicero hũc in Oratore suo cũ L. Crasso, M. Antonio & C. Cotta inducit. Fratrẽ habuit M. Seruium Sulpitium, vt tradit Nepos in vita Attici. Plura Volaterranus. Cicero hũc in de Haruspicũ responsis ab optima causa profectum, Caioque Thuscio, Consulatũ contra leges petenti, resistentem, longius q̃ voluerit, aura populari prouectũ scribit.

Sulpitia, quanquam retinente matre Iulia, Lentulum Crustellionem maritũ, proscriptum a Triumuiris, in Siciliã secuta est. Valerius Maximus 6. cap. 7.

¶ Q. Sulpitius Marcellinus, refertur Inscript. ant. pag. 66.

Ser. Sulpitius Trophinus. Ibidem p. 187.

¶ P. Svlpitivs Qvirinivs, Consul sub Augusto, anno V. C. DCCXLI. nihil ad veterem Sulpitiorum familiam pertinens, ortus apud Lanuuium municipium. Tacitus 3. Hic est haud dubie, qui apud Lucam Græce recte Κυρίνιος, sed Latine perperã Cyrenius vocatur. Dioni etiam 54. & Iosepho li. 18. c. 1. Cyrinius est. Eusebius hunc ex S. C. in Iudæam ad hominum census describendos missum tradit.

¶ Sulpitius Posthumius, Prætorius, datus adiutor Messalę Coruino in curatione aquarũ sub Augusto, an. V. C. DCCXLIII. Q. Ælio P. Fabio Coss. Frontinus de aquæductibus.

¶ Sulpitia Prætextata, vxor M. Licinii Crassi Scriboniani, 4. liberorum ex eo mater. Tacitus lib. 20.

¶ Sulpitius Victor, scripsit de arte Oratoria ad M. Silonem, generum suum.

¶ Sulpitius Apollinaris, vir doctissimus prædicatur Gellio. Scripsit epigrammata Græca, & argumenta in Comœdias Terentii. Floruit sub Hadriano, vt vult Benedictus Philologus Florentinus. Martialis ad illum scazonta suum misit.

Sulpitio Antigono cum patre suo rescripsit Antoninus Pand. de quæstionibus.

Sulpitius Seuerus, vir genere & litteris nobilis, scripsit non contemnenda opuscula. De hoc Gennadius.

¶ Svpertanvs, Sophista, sero ille quidem ad discendum accessit, & ingenio tardiore fuit, sed adeo laboriosus & diligẽs, vt cum annos natus 30. oratorum libros legere cœpisset, & liberalibus disciplinis operã dare, a seipso illa per vim exigerer, nec obiurgationibus nec flagris parcens. Nequaquã igitur spe frustratus Athenis designatus Sophista fuit. Plura de eo Suidas.

SVRDINII.

Surdinius Næuiani liberti bona, quæ ille Genutio cuidam, matris magnæ Gallo, testamento reliquerat, sibi vendicault, edicente Consule Mamerco Æmilio, Genutiũ neq; virorum neq; mulierũ numero habendũ, qui sibi spõte genitalia amputasset. Valerius Maximus lib. 7. cap. 7.

Surdinius, Declamator, Senecæ citatur vt ingeniosus adolescens, & a quo Græcæ fabulæ elegantet in Latinum sermonem conuersæ sint, quiq; solitus sit dulces sentẽtias dicere, frequentius tamẽ prædulces & infractas. Declamauit aliquando apud Cestium Prætorem. In fine suasoriarum.

Surdinia Aphrodisia. Inscript. ant. p. 47.

SVTORII.

L. Sutorius Turpio, memoratur Ciceroni ad Attic. 6.

L. Sutorius Priscus, a quo Seianus spadonem emit III. M. D. Plinius 7. cap. 39.

L. Sutorius Priscus LL. Amaranthus, cum Sutoria L. L. coniuge, memoratur Inscript. ant. pag. 74.

Sutorius Callinicus, Sophista. Suidas Καλλινικος.

¶ Svtrivs Comicus, citatur Fulgẽtio.

¶ Syagrivs, notari[us] sub Valẽtiniano. I.

postea

postea Cos. & Præf. Ammian. lib. 28. Cōsulatū gessit sub Gratiano an. V. C. MCXXXIV.

SYLVANI.

Syluani plerique dicti in Plauriis.

Syluanus, vir Consularis sub Ant. Pio.

Syluanus Bonitii, viri fortis F. sub Constantio sumsit imperium. Ammianus 15.

Syluano rescribit Antoninus 8. C. tit. 18.

SYLVII.

Syluii reges apud Albanos regnarunt.

Syluiorum familia, ex qua Otho Imp. descendit, vetus & honorata fuit in oppido Ferentino.

M. Syluius Otho, auus, patre Equite Roman. matre humili, incertum an ingenua, per gratiam Liuiæ Augustæ, in cuius domo creuerat, Senator factus est, nec Præturæ gradum excessit.

L. Syluius Otho, pater, materno genere præclaro, & magnarum propinquitatum, tam charus tamque non absimilis facie Tiberio principi fuit, vt plerique procreatum ex eo crederent. Vrbanos honores, Procōsulatum Africæ & extraordinaria imperia seuerissime administrauit. Hæc & plura Suetonius. Sustulit ex Albia Terentia, splēdidissima fœmina, filios duos & filiam, quā nondum nubilem Druso, Germanici F. despondit.

M. SYLVIVS OTHO L. F. natu minor, in adolescentia prodigus & procax, facile se morum similitudine Neroni principi insinuauit. Apud quem cum multum potentię obtinuisset, tandem ob Poppęam Sabinam pertinaci⁹ adamatā, per causam legationis, in Lusitaniam semotus est. Quare postea conatibus Galbæ primus accessit. Sperans autem a Galba se adoptandum, vbi Pisonē prælatum vidit, milites largitionib. & promissis corrupit. A quibus Galba & Pisone interēptis, ipse Imperator salutatus est. Sed breue gaudium fuit: nam eodem tempore Vitellius in Germania imperium arripuit. Per cuius duces copiis suis profligatis, cum tamen adhuc plures illi, eæq; integræ supersessent, moriendi consilium iniit, dimissisque omnibus, cum & fratris filium hortatus esset, ne se patruum suum aut obliuisceretur vnquam, aut nimium meminisset, mortem sibi sua manu consciuit, ætatis anno 38. imperii mense 4. hoc vno laudē adeptus, quod publico bono volēs & fortiter interiisset. Auctores Tacitus, Tranquillus & Plutarchus.

L. Syluius Titianus, Othonis fr. natu maior, statim a cæde Galbæ cum eodē Cōsulatum iniit. Profecto illo contra duces Vitellii, reb. vrbanis præfuit, donec accitus a fratre, toti bello præponeretur. Censentib⁹ autē cæteris ducib. morā ipsis vtilē esse, festinationē hostibus, eoq; lentius agendum, operatione sua rē afflixit. Victis partib. Othonianis, nullū discrimē apud victorē adiit, pietate & ignauia excusat⁹. Tac. 17. & 18.

M. Syluius Coccianus, Titiani F. a Domitiano interemptus est, q. Othonis Imp. patrui sui, natalem celebrasset, teste Suetonio. Eius filiā Cocciā vxorē duxit Vestricī Spurina, ex eaq; filiū singularis indolis Cocciū suscepit, qui inuenis admodū mortuus, ab Imp. Traiano in solatiū orbitatis paternæ, & victoriæ præmium de Bructeris, triumphali statua donatus est. Plinius lib. 2. epist. ad Lupercum.

SYLVINI.

Costa Præt. L. Syluini Helpidiani. Manurius in Orthographia.

P. Syluinus, vir clarus, ad quem L. Iunius Columella libros de re rustica scripsit.

Syluinus, Rhetor, ab Heliogabalo occisus est, vt scribit Lampridius.

¶ L. SYLO Sabinus, cecidit in bello Viriatino, vt est apud Fabricium.

SYMMACHI.

Symmachi ad quam gentem pertineāt, statuere non possum. Vnū Aurelii nominis inuenio, de cęteris idē affirmare nō audeo.

Symmacho & Diotimo rescribit Alex. A. 5. Cod. tit. 36.

Symmachus, Consulatu functus est sub Constantino ann. MLXXXI. Huic, opinor, rescribūt Cōstantin⁹ & Licinius 5. C. ti. 40.

Symmachus, cum Maximo a nobilitate Rom. missus ad Constantium est, ex quib. ille posthabito potiore, Maximo præfecturā vrbis contulit. Successit postea sub Valentiniano in eodē honore Aproniano, vir inter præcipua nominandus exempla doctrinarū atq; modestiæ. Hæc & plura Marcellinus lib. 28. p. 732. Gessit & Consulatū, opinor, sub Theodosio, ann. V. C. MCXLIV.

Q. Aurelius Symmachus, Consulatum obtinuit anno V. C. MCXCIX. Aetii collega.

Symmachus, alius, eodē honore potitus est anno V. C. MCCXXVIII. & quidē solus.

Symmachus, socer Boethii, cū ipso genero Cōsulatū gessit an. V. C. MCCLXXV. in quo honore ambo iussu Theodorici Gothorū regis, interempti sunt. Vide Aurelios.

Symmachi, Medici opinor, meminit Martialis.

Symmachus, sacrorũ librorũ interpres, Ebionita fuit teste Eusеb. Hist. Eccl. 6. c. 14.

¶ Symphoro rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 54.

¶ Symphorianae Alexan. A. 7. Cod. titulo 74.

¶ Symphronivs præf. vrbis. Aspasius, Vicarius eius. in passione Agnetis.

¶ Syricio scribit D. Ambrosius epistola 7.

T.

TAdrvs locutus est mecũ, &c. Cicero ad Att. 1. epistola 4.

T. Tadi' T. F. Catian' quęratur in Inscript. ant. pag. 88.

Q. & P. Tadii, citantur Ciceroni in Verrinis.

¶ Thalassio, Præf. præt. rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 42.

Thalassio, alii, Proconsuli Africæ, rescribunt Valēs, Gratianus & Valentin. 7. Cod. titulo 65.

T A M I S I I.

L. Tamisius, a Catilina occisus. Asconius Pedianus. Alii tamen L. Tanusius, alii L. Tantalius legunt.

Tamisiorum, vt gentis alicuius, in quam sæuierit Sylla, meminit Cicero in petitione Consulatus ad fr.

Tamisius Geminus, Historicus, citatur a Suetonio & Plutarcho in Cæsare.

Tamasia matrona, T. Iunium maritum, proscriptum a Triumuiris, arcæ inclusit, & apud libertum tantisper occuluit, donec vitam illi a Cæsare impetraret. Cæsar etiam seruum ob seruatum patronũ equestri dignitate remuneratus est. Dion lib. 47.

Tamisius Mustela, Antonianus, memoratur Ciceroni Philipp. 2.

¶ Tantillae rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 18.

T A R A T I I.

C. Taratia, virgo Vestalis, campum Tiberinũ populo gratificata dedit, cui obid decreta statua. Plinius 34. cap. 6. De prænomine huius, itẽ C. Cæciliæ, quæ est Tanaquil, Tarquinii Prisci vxor, probat Sex. Pompeius lib. 14. etiam fœminas prænominibus appellatas.

Taratius Bassus cum fratre Camenio vixit sub Valentiniano primo, postea præf. vrb. Ammianus 28.

¶ Tarivs, filium deprehensum in parricidio, caussa cognita, cum etiam Augustũ aduocasset, Massiliam relegauit, & annua illi præstitit, quanta præstare integro solebat. Seneca 1. de Clementia.

T A R P E I I.

Sp. Tarpeius, custos arcis, quã Tarpeia filia virgo, auro corrupta, Sabinis prodidit. Liu. 1. Suidas Τάρπ, Varro lib. 4. de ling. Lat.

Sp. Tarpei' Capitolin', Cõs. an. V. C. ccc.

Tarpeia, lecta inter primas Vestales, quæ quatuor fuere. Plutarchus in Numa.

T A R Q V I N I I.

L. Tarqvinivs Priscvs, a patria nomẽ habens, dictus antea Lucumo, patre natus Demarato, Corinthio exule, V. Romæ Rex factus est. De hoc Val. Max. 3. c. 4. alii.

L. Tarqvinivs Svperbvs, Prisci regis F. seu, vt Dionysius vult, nepos, septimus & vltimus Rex, cum 25. annis præfuisset, ob scelus Sexti F. cum liberis pulsus est. Obiit Cumis nonagenarius, neqnicquam tentatis omnibus, vt in regnum restitueretur.

T. Aruns, Sextus, Tarquinii Superbi filii, quorum Sextus, stuprata per vim Lucretia, causam Rom. præbuit, vti pater cum tota domo pelleretur. Idem apud Gabios, quos ante patri prodiderat, cæsus est. Liu. 1. Ouid. Fast. 2. Aruns cũ Bruto Consule cõgressus, mutuo vulnere interiit. T. apud lacum Regillum occubuit. Linius.

L. Tarquinius Collatinus, Egerii F. Aruntis, qui Tarquinii Prisci fr. erat, nepos, Lucretiæ maritus, primus cũ Bruto Romæ Consul creatus est, quo tamẽ in honore, ob nomen Tarquiniũ, in exiliũ ire coactus est.

¶ L. Tarquinius, Patriciæ gentis M. equitum dictus a L. Quintio Cincinnato Dict. Liuius 3.

P. Tarquinius, Trib. pl. cum M. Liuio Druso, quorum leges bellum Italicum excitarunt. Iulius Obsequens.

L. Tarquinius, coniurationis Catilinæ falsus iudex. Salustius. Per L. Tarquinium (nescio an eundẽ) cũ simul e portu Ephesi egrederetur, sed expeditius nauigantem, Cicero ad Atticum litteras dedit. Ad Attic. 6. epistola 8.

¶ Tar-

¶ Tarquinius Priſcus, dux Sertorii cõtra Pompeium apud Lauronẽ. Vide Frõtinum 2. cap. 5. item locum Saluſtii, adductum a Seruio in lib. 1. Æneid.

Tarquinius, præf. vrb. Sylueſtro Pontifici moleſtus. Mantuanus in Faſtis.

¶ Tarquinia Fauſtina, cum coniuge M. Caluentio Sabiniano, refertur Inſcript. vetuſt. pag. 488.

Tarquinia Modeſta. Ibidem pag. 102.

TARQVITII.

L. Tarquitius Flaccus, Magiſter Equitũ anno V. C. ccxcv. Tabulæ Capitol.

Tarquitius Creſcẽs, de quo Tacit. li. 15.

L. Tarquitius Trophimus & Tarquitia Eutychia coniunx Inſcript. ant. pag. 294.

M. Tarquitius, Tarquitia Lacæna, coniuges. Ibid. pag. 314.

Tarquitius, ſcripſit de Hetruſca diſciplina. Citatur a Plinio lib. 1. Sex. Pomp. Fragment. pag. 83. Macrobius Tarquinium Priſcum, & librum oſtentarium arboratiũ vocat. Si tamen eſt idem.

¶ Tarvla, L. Syllæ Dictat. ſeruus. Lepidus apud Saluſtium illius commeminit.

TARVTII.

L. Tarutius Firmianus, familiaris Ciceronis, Chaldaicis litteris inprimis eruditus. Cicero 2. de diuinatione. Huic Varro propoſuit Romuli natalem diem horamq; ex iis, quæ ei in vita ſua euenìſſent, colligendã ſupputandamq;. Vide Plutarchum in Romulo. De nominis ſcriptura iſta conuenit cum Cicerone Auguſtinus. Nam Varroni li. 5. de ling. Lat. Taruntius, Stephano Ἀνὴρ θεμέλιος dicitur. Variat longius Cenſorinus cap. 17. & Vettium vocat.

Tarutius Paternus, citatur inter Iurecõſultos. Scripſit 4. militariũ libros, ieſte Martiano I C. Vegetius diligentiſſimum iuris militaris aſſertorem vocat. Apud nonnullos legitur Taruntius.

Tarutius Paternus, Præf. præt. Commodi Imp. homo nefarius & rapax, qui Commodum deprauauit, occiſus tandẽ ab Imp. Hunc mendoſe Lampridius, opinor, Tarrutinum vocat.

TATII.

T. Tativs, rex Sabinorum, poſt compoſitum cum Romulo bellum conſors illi regni factus eſt, cæſus in Lautẽtibus Liu. 1.

Tatia, T. Tatii regis filia vnica, quæ a patre Põpilio Numæ in Sabinis collocata 13. eius cõiugii anno deceſſit. Numa ipſe poſtea Romæ regnauit. Plutarchus in Numa.

Tatia, Cæſonis F. ſeculo ſuo maximam dotem, id eſt, X. millia æris ad matrimonium attulit. Val. Max. lib. 4. cap. 4.

Q. Tatius, legatus Claudii Neronis Coſ. bello Pun. ſecundo caſtris præpoſitus eſt, cum ille contra Hannibalem pugnaturus, ad Liuii collegæ caſtra tenderet. Liuius.

¶ L. Tatius Rufus, amicus Auguſti, ab eodem ad Conſulatum euectus. Vide Plinium 18. cap. 6.

¶ Tatius Maximus, ſucceſſor Gauii Maximi in præfectura Prætoriana ſub Pio.

¶ Tatius Cyrillus, ſub Conſtantino Magno Græca ſolitus in Latinum vertere. Capitolinus in Maximino.

¶ Tatiano reſcribitur a Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de tranſactionib. & 5. Cod. tit. 4.

Tatiani duo fuere, pater & filius, incertũ vero vtrius meminerint Auſonius & Sidonius, vt eloquentis viri, & qui apud Viſontium municipalem ſcholam rexerit. Meminit & Tatiani D. Hieron. in viris illuſtribus. Hæc ex Egnatio. Capitolinus de Maximino iuniore: *Oratore*, inquit, *vſus eſt Tatiano, filio Tatiani ſeniore, qui prouinciarum libros pulcherrimos ſcripſit, & qui ſui temporis dictus eſt ſimia, quod cuncta imitatus eſt.*

TAVRI, ſeparatim poſiti.

Taurus, iudex Rauennæ, filium habuit cæcum, cui Apollinaris, Petri Apoſtoli diſcipulus, viſum reſtituit. Vide Martyrologium 22. Iulii.

Tauro reſcribit Gordianus A. 5. C. tit. 62.

Taurus, Præf. præt. & Conſul cũ Florentino, ſub Iuliano in exiliũ actus. Marcel. 22.

¶ Tavrinvs, dictus Imp. ſub Aur. Alexandro, in Euphratem fluuium ſe abiecit. Aur. Victor.

TEDII.

Tedius Afer, Conſul deſignatus, quod factũ aliquod Cæſaris Octauiani maligno ſermone carpſiſſet, tantis abeo minis conterritus eſt, vt ſe præcipitarit. Suetonius.

Tedia non lambit Clusiam nec Flora Catullam. Iuuenalis Sat. 2.

¶ M. Tevs, ſub Sylla militans cum caperentur Athenæ, primus omnium in murum euaſit, teſte ipſo Sylla in commentariis. Plutarchus in Sylla.

¶ Sex. Tempanivs, ſpectatæ vir fortitudinis, & equitum decurio, Trib. pl. factus, anno cccxxxii.

TENACII.

P. Tenacius Gemellinus Aug. Col. Epul. Inscription. ant. p. 491. cum Cocceia Val. coniuge.

M. Tenacius Niger & C. Tenacius Probus C. filii P. nepotes, cum Domitia C. F. Secunda matre, referūtur in Antiquitatib. Paronæ ciuitatis Ægypti pag. 512.

¶ T. Terast divs, Trib. mil. sub Cæsare in Galliis. Comm. 3.

TERENTII.

Terentios a Tereno, quod est lingua Sabinorum molle, nominatos putat Varro ad Libonē 1. citante Macrobio li. 3. Sat. c. 18.

C. Terentius, Tribunus pl. anno V. C. ccxci. Liuius lib. 3. Halicarnasseus to.

Q. Terentius & M. Antistius bello Pun. secundo missi ad reuocādum retrahendūque in vrbem C. Flaminiū Cos. cū ille honorē istū in vrbe inire nollet. Liu. in fin. 21.

¶ Q. Terentius Culeo, Prætoria familia natus, in eodē bello capitur a Pœnis. Facta pace cum 4. millibus captiuorum Scipioni redditus, currū triūphantis pileo tectus secutus est. Idē postea Prætor factus est anno V. C. dlxvtt. Vide Liuium in fine 30. & 38. Val. Maximum 5. capite 2.

Terentius Culeo, Trib. pl. T. Flaminio & M. Marcello, Censoribus. Vide Plutarchum in vita T. Flaminii.

Terentius Culeo, partium Lepidi & Antonii. Cicero epist. 10. Appianus 3.

Culeolus, Proconsul. Cicero epistolarū 13. De hoc an de alio, nescio, Cicero ad Atti. 6. Me ita appellauit, Culeolū vix auderē.

¶ L. Terentius Massaliota Ædilis pl. anno V. C. dlv. Prætor cum Q. Terentio Culeone Siciliam sortitus est. Liuius.

¶ C. Terentius Istra, Prætor an. dlxxii. Sardiniam tenuit. Liuius initio 40.

¶ P. Terentius Tusciueicanus, nominatur inter alios anno V. C. dlxxxvt i. legatus in Illyricum. Liuius 45.

¶ P. Terentius Lucanus, Senator, cui seruiuit seruitutem P. Terentivs Afer, Poeta Comicus, mature tamen ab eo ob ingenium & formam manumissus. Forsidem cum superiore.

C. Ter. Lucanus quæratur apud Plinium 35. capite 7.

¶ Terennius Vespa, Titium, studiose pila ludentē, & noctu signa sacra frangere putatum, cum gregales eum in campum non venisse requirerent, excusauit, quod eum brachiū fregisse diceret. Cic. 2. de Oratore.

Terētius, filiorum octo pater, oppugnauit filii in adoptionem dati testamentum, & euicit. Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

L. Terentius, comes contubernalisque Pompeii Magni, patrē Strabonē interimere voluit, quod ne faceret, a filio callide, citra noxam tamen, præuentus est. Plutarchus in Pompeio.

Cn. Ter. Senator Cicerone Cos. Salustius in Catilina.

Q. Terennius, Pontifex, tempore Ciceronis. Idem in de Haruspicum responsis.

¶ P. Terentius Hispo, commendatur a Cicerone, vt familiaris P. Silio epistolarū 13. Eiusdem meminit ad Att. li. 11. epist. 10.

Ser. Terentius, pro amico D. Bruto mori voluit, sed agnitus, seruatus est. Valerius Maximus 4. cap. 7.

¶ M. Terentius Corax, subito mortuus, dum tabellas scribit in foro. Plin. 7. c. 53.

Terentia Ciceronis, 93. vitæ annum expleuit. Val. Max. 8. c. 14. Plinius 7. capite 48. tt 7. annos vixisse tradit. Repudiata a Cicerone, nupsit Salustio, inde Messalæ Coruino. Hieronymus contra Iouinianū: *Illa coniunx egregia, & quæ de fontibus Tullianis hauserit sapientiam, nupsit Salustio inimico eius, & tertio Messalæ Coruino, & quasi per quosdam gradus eloquentia deuoluta est.* De Terentia flebiliter Cicero ad Attic. 12. p. 454. & lib. 11. *De Terentia*, inquit, *auditum ex Philotimo, eam scelerate quadam facere.*

L. Terennū ex Africa discessisse scimus, Præstumq; venisse, &c. Dicitur per Nasidiū emissus. Cicero ad Attic. 11. epistola 17.

¶ C. Terentivs Varro, natus patre lanio, proclamando pro sordidis hominibus, causisq; aduersus rem & famam bonorū, non Quæstura modo enituit, sed & duplice Ædilitate, plebeia & curuli & Prætura perfunctus, Consulatū assecutus est, homo temerarius & cladis Cannensis auctor. Cui post fugā in vrbē reuertenti actæ grates sunt, quod de Republica nō desperasset, & Dictatura oblata. Liuius Dec. 2. & alii, item Val. Max. li. 3. c. 4. li. 4. c. 5. Frontinus 4. c. 5.

A. Terentius Varro, Prætor an. dlxx. ouauit biennio post ex Hispania.

M. Terentvs Varro, doctus ille, synchron' Ciceronis, militauit sub Pōpeio bello Piratico, a quo & corona nauali donatus est. Per idē tēpus cū Corcyræ esset exercit', ac classis & oēs domus repletæ essent ægrotis ac funeribus, immisso fenestris nouis Aquilone, & obstructis pestilentibus, ianuaque

que permutata, cæteraque eius generis diligentia, suos comites ac familiam incolumes reduxit. Auctor ipse Varro lib. 1. de re rustic. cap. 4. Eiusdem in bello ciuili legatus Pompeii in Hispania fuit. Proscriptus a Triumuiris, apud Fusium Calenum delituit, donec vitam impetraret. Vixit annis plus minus 100. Huic vni viuēti imago ab Asinio Pollione in Bibliotheca, quæ prima in vrbe publicata fuit, posita est. Honorificū illi eruditionis & litteraturæ testimoniū tribuit Cicero in Academicis quæstionibus. Itē Val. Max. li. 8. c. 7. *Terentius Varro*, inquit, *humanæ vitæ exemplū, ætatisq; spatiū nominandus: non annis, quibus seculi tempus æquauit, quam stylo vinacior fuit. In eodē enim lectulo & spiritus eius & egregiorū operū cursus extinctus est.* Sed & Augustinus noster tam multa illum legisse scribit, vt mirum sit, aliquid scribere potuisse: rursum tam multa scripsisse, quā vix quenquam legere posse, verisimile sit. In cæteris reliquit antiquitatū seu diuinarū & humanarum rerū libros 42. Scripsit etiā de gēte populi Rom. de bibliothecis, de vita sua. Vxorem habuit Fūdaniam nomine, de qua supra. ¶ De coronæ nauālis honore eius Fragm. Sex. Pomp. p. 11. Itē Plin. lib. 3: c. 11. lib. 7. c. 30. lib. 16. c. 4. Scriptorū eius fragmenta, summa diligentia e veteribus auctoribus a Roberto Stephano collecta, superioribus annis Henrici Stephani typis prodiere. De quorū scriptorum vi ipse explicans: *Vereor*, inquit, *ne plures sint futuri, qui quod nimiū multa scripserim, reprehendāt, quam quod reliquerim quædam, accusent.*

Terentius Varro, postulatus est repetūdarum ex Asia ab App. Claudio, adolescēte nobili, apud L. Furiū Prætorem, deinde apud P. Lentulum Suram, absolutus autē opera Hortensii, datis iudicibus tabulis, quę ceras discolores haberent. Asconius in diuinationem Ciceron.

A. Terentius Varro Muræna, collega Augusti Cæsaris in II. Cōsulatu, in eo magistratu mortuus est, suffectusque illi Piso, adoptatus fortassis ex genie Licinia.

P. Terentius Varro Atacinus, ab Atace, vico Narbonēsis Galliæ, vbi natus est, Poeta, scripsit Argonautica libris 4. & Epigrāmata. Celebrauit & carmine amicam Leucadiam. Maria Cataneus hunc eundem facit cum M. Terentio docto illo, sed prorsus indocte. Eundem P. esse Varronem arbitror, cuius bellum Sequanicum citatur a Prisciano lib. 10.

Terentia, Mœcenatis vxor, alia ab illa Ciceronis. Hāc perdite amauit Mœcenas, postea tamen repudiauit, cuius desiderio mœrentem, diu somno caruisse traditur, vt huc referendum scias, quod de illo scribit Plini⁹. De hoc diuortio, & donatione facta, vt ad se reuerteretur, fit mentio ff. 24. tit. 1. l. 64. Dion Murænæ sororē fuisse scribit, qui in Augustum conspirauit, & adamatam ab Augusto, vnde & Mœcenas in gratia apud Augustum repescere cœperit.

Terentius Varro, sub Augusto, vt videtur, Salassos domuit. Strabo lib. 4.

¶ Terentius Lētinus, Eques Rom. sub Nerone lege Cornelia damnatus. Tac. 14.

Terentius Libo, memoratur a Donato ex Suetonio, & videtur de eodem loqui Varro lib. 5. de ling. Lat.

¶ Terentius Priscus, a Martiale celebratur tanquam Poetarū præfidiū lib. 8. & 12.

¶ Terētius Rufus, cū Tito in oppugnatione Hierosolymorū fuisse memoratur Iosepho lib. 7. c. 20. & Hegesippo lib. 5. c. 49.

¶ Terentius Maximus, Domitiani in Bithynia procurator.

¶ Terentius Iunior, celebratur a Plinio in epistolis, & maxime lib. 7. vbi studia eius commendantur.

¶ Terentius Gentianus, inuisus Hadriano fuit, q̄ ipsum a Senatu tanquā futurum Imperatorem diligi videret. Spartianus.

Gentiano (an Terentiæ familiæ nescio) rescribit Alexander Imp. 9. Cod. tit. 51. Idē, opinor, Consul fuit anno V. C. DCCCCLXIII.

¶ Terentius Scaurus, nobilis Grāmaticus Diui Hadriani temporibus, composuit quædam de Cesselli Vindicis erroribus. Gellius 11. c. 15. Huius filiū, eiusdē cognomenti Grammaticum, auditū a Vero Imp. Capitolinus refert. Eiusdē fortasse est scriptū de Orthographia, quod vulgo circumfertur typis excusum.

¶ Terētius Clemēs IC. sub Marco Philosopho. Citantur eius libri 8. ad legem Iuliā Papiam Pand. 23. de ritu nuptiarū, & Pandect. 28. de hæred. instituēdis l. 70. Scripsit item ad leges libros 2c.

Terentio rescribitur ab Alex. 8. C. tit. 45.

Terentio ab Ant. A. 6. C. tit. 3. (tit. 23.

Terētię ab AA. & CC. 3. C tit. 12. & 6. C.

Terentia Flauola V. V. Maxima. Inscript. ant. pag. 249.

C. Terentio C. L. Pamphilo C. Terentio C. L. Rufioni Terentius C. libertus. Ibid. pag. 306.

A. Terentius A. L. Fœlix. 313.

Terentia Valentiniana 183.

C. Terentius Philetus. 14.

C. Ter. Denter. 254.

Terentius, Tomitanus Episcopus, Nicephoro lib. 12. capite 13.

¶ M. Terentius Asclepiades, citatur in Catalogo Medicorum.

C. Terentius Onesimus & C. Terentius Vrsus F. Inscript. ant. pag. 22.

L. Terentius Acutus Conc. Aug. L. Terentio Optato filio Conc. Terentiæ Saturninæ L. Vxori Cassiæ L. Luciano lib. Prudenti liberto. Citatur Scardeonio pag. 68.

¶ P. Terentivs Afer, Comicus, Terentii Lucani Senatoris libertus, teste Donato. Eusebius de eo ita: *P. Terentius Carthaginensis, Comœdiarum scriptor, ob ingenium & formam libertate donatus, moritur in Arcadia: qui primam Andriam antequam Ædilib. venderet, Cæcilio multum se miranti legit.* Plura de vita eius idem Donatus.

¶ L. Terentius Fregellanus, & ipse Comicus & libertus, auctorib. Metio & Donato.

¶ M. Terentius Varro Gibba, defendit cum Cicerone Saufeium, socium Milonis in occidendo Clodio. Ascon. 11. Nescio doctus ne Varro hic sit, an alius.

¶ C. Terentius T. F. Terent. patricia gente Rom. ortus, militauit sub Cæsare in Hispania, ibiq; interiit. Vide Inscript. ant. p. 11.

L. Terentius Verus & L. Terentius Verinus. Ibidem pag. 445.

¶ Terentius Victor, synchronus Iuliani IC. decessit relicto hærede fratre suo. Vlpianus ex auctoritate Iuliani, Pand. 19. de act. empti & venditi.

¶ C. Terentius Arsa, Trib. pl. ann. V. C. CCXCI I. ad populum tulit de legibus Consulari imperio præscribendis. Liuius 3.

¶ L. Terentius Fraternus. Inscr. ant. p. 21.

P. Terentius Felix. Ibid. pag. 123.

C. Terentius C. F. Mercator pag. 74.

Ter. Exsoninus Ter. F. 475. Puto ad Tertios pertinere.

¶ Terentianvs, Grammaticus, cuius opus extat de litteris & syllabis.

Terentianus, Episcopus & Martyr apud Tudertum sub Hadriano.

Terentiano rescribit Ant. A. 4. C. ti 52. & 65

¶ Termvtta olea citatur Macrobio. Nescio an gentis nomen sit, vt Sergiana.

TERTII.

T. Tertio Seuero A. L. Auenticenses, ob eius erga se merita donum posuisse, testatur verus inscriptio Wilerii in Heluetiis, auctore Beato Rhenano. Vide inscript. antiq. pagina 454.

Tertia Seruilia, Seruiliæ Catonis filia, de qua est iocus Ciceronis: *Quo melius emtum sciatis, Tertia deducta est.*

P. Tertius, commentator Vergilii, citatur apud Macrob. 3. cap. 7.

Tertio rescribunt Seuerus & Anton. 5. Cod. tit. 47. & seorsim Ant. 7. Cod. tit. 1.

TERTVLLI.

Tertullus, Eques, cuius filiam T. Cæsar vxorem duxit. Suetonius.

¶ Tertullus Cornutus, collega Plinii in præfect. ærarii & Cōsulatu. Plinius in epist. Vir grauis & sanctus. Idem & Æmiliæ viæ curator fuit.

Tertulli & Maximi Consulatus meminit Vlp. Pand. 48. ad legem Iuliā de adulteriis l. 29. Glareanus Tertullo Clementem iungit sub Seuero. Citatur 2. ff. 27. tit. 9. l. 1.

Tertullus, adulter in vxore Antonini, deprehensus aliquādo prandens cum illa. De quo mimus in scena quærenti sæpius adulteri nomen, *Iam tibi dixi, Tertullus dicitur Capitolinus.* Hic puto est, quem consulem habuit cum Sacerdote annus DCCCCX.

Tertullum, virum grauem & Philosophum, Ædilem futurum clamasse in auribus ciuitatis, inter cætera sui magistratus officia sibi Floram matrem ludorum celebritate placandam, Auctor D. Augustinus.

¶ Tertullo Scapulæ rescripserunt D. Marcus & Cōmodus AA. teste Marcello Pand. de off. præsidis.

Ad Scapulam, præsidem Carthaginis, fors Tertullum, extat liber Tertulliani pro Christianis.

Tertullus, præf. vrb. sub Constantio A. & Iuliano. Ammianus 21. dedit illi successorem Iulianus Maximum, F. sororis Rufini Vulcatii.

Tertullus, Consul sub Honorio anno MCLXIII. quo anno Roma a Gothis capta & direpta est. Orosius 7. cap. 42. de Attalo Tyranno loquens: *Nec mirum*, inquit, *si iure hac pompa miser lusus est, cuius ille vmbratilis Consul, Tertullus, ausus est in curia dicere: Loquar vobis Patres Conscripti, Consul & Pontifex, quorum alterum teneo, alterum spero, sperans abeo, qui non habebat spem*, &c. Blondus hunc Tertullum Patricium virū fuisse, & arrepto imperio, paulo post a Romanis, Honorio studentibus, occisum esse scribit.

Tertullus, Senator, pater Placidi Monachi, & discipuli D. Benedicti.

Q. Ter-

Q. Tertullo, præsidi prouinciæ Mysiæ inferioris, rescripserũt Antoninus & Diuus pater. Pand. 49. de captiuis & postliminio reuersis.

O. Tertull. F. O. Tertullus & Aurel. amantiss. parent. po. Inscript. ant. 362.

Tertullo rescribũt AA. & CC. 4. C. ti. 20.

Tertullus, Orator Iudæorum aduersus Paulum. Act. 24.

Tertulla, vxor Cassii alicuius. Id innuere videtur Cicero 14. ad Atticum epist. 14.

¶ TERTVLLIANVM S. C. factũ temporibus D. Hadriani, quo matres filiis, intestato morientibus, succedere permittuntur.

Tertullianus l. C. 4. libros quæstionum, & 1. de castrensi peculio composuit. Riuallius Consulem fuisse, & ab eo S. C. Tertullianum nominatum putat, quod mihi neutiquã probatur. Rescribit ei Constantinus A. librũ 4. quæstionũ citat Sex. Põponius ff. de acquirend. vel omittend. hæred. l. 30.

C. Tertullianus Quintulus. Inscript. ant. pagina 168.

Tertulliano rescribit Const. 8. C. tit. 4.

¶ TETRICI, pater & filius, ambo in 30. Tyrannis cõnumerati, victi ab Aureliano, seruatique, & in triumpho ducti. Pater etiã rector Lucaniæ factus est. Addit Pollio, domum illorum extare in monte Cælio inter duos lucos contra Isium Metellinum.

Tetricus, Episcopus Lingonensis, interfuit Concilio Aurelianensi quinto.

¶ TETRILVS ROGVS, nominatur a Cicerone lib. 4. Acad. quæst.

¶ TETRINIVS Gallus, Senator, quod repente oculis captus esset, inedia mori destinauit: verum Augusti consolatione permotus, sententiam mutauit. Suetonius in Augusto. Quidam libri Terrinius habent.

TETTII.

Tettii in clientela Claudiorum erant. In Valerio, excuso Moguntiæ ann. 44. Tectii vocantur.

C. Tettius, accensus C. Neronis, præsidis Asiæ. Cicero 2. in Verrem.

¶ M. Tettius Damio, memoratur Ciceroni ad Att. 4.

C. Tettius infans, matre Petronia natus, ab. Augusto in bona patris, a quo facto testamento præteritus erat, ire iussus est. Valerius Maximus 7. cap. 7.

Sex. Tettius; videtur citari a Cælio ad Ciceronem epist. 8. teste Manutio.

Oppius aduentat, comes est quoq; Tettius illi.

Vers⁹ est Terẽt. de mutis duplicatis agẽtis.

Cn. Tettius Q. F. refertur in lege ædificantium apud Georgium Fabricium.

T. Tettius. Inscript. ant. pag. 107.

C. Tettius Chresimus, refertur Fabricio in Antiquitatibus pagina 42.

¶ THEODORO rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 37.

¶ THEODOSIVS I. & II. AA. De hac familia Carolus Sigonius de imperio occident. & Onuphrius Panuinius.

¶ THEOPHANIO rescribũt AA. & CC. 4. Cod. Si certum petatur.

¶ THEOPHILVS, Cõsularis Syriæ interemtus a Gallo Cæsare. Ammianus.

¶ THEOPOMPVS, cum F. Crispina, refertur Pand. 33. de dote prælegata. l. 14.

Theopompo rescribit Phil. Imp. 4. Cod. titulo 28.

THVSCII.

Thuscius Fuscianus, Numidiæ legatus, ad quem extat cõstitutio D. Pii, teste Africano. ff. 7. & 30 & 37. de legatis præstãdis.

Thusciano, rescribũt AA. & CC. 4. C. 35.

¶ THVSCENVS, homo sordidus & furiosus, memoratur Ciceroni ad Q. fratrem 1.

¶ TIBERIO rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 12.

Tiberius Alexander, F. Alexandri, in Alexandria Arabarchæ, successit Fædo in procuratione Iudææ. Iosephus Antiq. lib. 20. c. 3. De eodẽ Tacitus lib. 15. vbi illustrẽ Equitẽ Rom. nominat, & iterum Iosephus de bello Iud. lib. 3. cap. 10. lib. 7. cap. 9.

¶ TIBERIANO, Vicario Hispaniarum, rescribit Constantinus 5. Cod. tit. 3.

L. Tiberiano rescripserunt Diui fratres Pand. de quæstionibus.

Iunius Tiberianus, præf. vrbis sub Diocletiano. Meminit eius in vita Aureliani principis Fl. Vopiscus, vt qui sibi eius Imperatoris res gestas describẽdas iniunxerit.

Tiberianus sub Cõstantino Prætor Galliarum rexit, Hieronymo teste, vir diserti, quem Seruius scribit epistolam induxisse velut ab Antipodib. allatam, quæ haberet inscriptionẽ: *Superi inferis salutem*, reciprocum de antipodibus argumentũ tractans.

¶ Q. TIBERILIVS, Cẽturio sub P. Scipione in Hispania, corona murali ab ipso donatus est. Liuius 26.

¶ TIBVLLVS Flaccus, citatur in comœdia Melenæ & item Helena, ex qua Fulgẽtius versum hunc adducit:

Tunc amare audes edentule & capularis senex.

¶ L. TIBVRTIVS, refertur in mem. Capuæ ciuitatis hac inscriptione: Q. Tiburtii Q. L. Menolani cultrarii ossa hic sita sunt, pagina 130.

L. Tiburtius, Cæsaris miles in bello ciuili. Cæs. comment. 3.

¶ L. TICIDA, Eques Rom. Cæs. partiũ in bello Africano, captus a C. Vergilio, & ad Scipionem deductus est. Comm. 5.

C. Ticida, Poeta, scripsit epigrammata. Amauit Metellam, quã ficto nomine Perillam appellat. Meminit illius Ouid. 2. Trist.

Quid referam Ticida? quid Memmi carmen, apud quos
Nomen adest rebus, nominibusque pudor.

In Tranquillo perperam pro Ticida Sigida legitur.

TICINII.

P. Ticinius Mena, primus tonsores in vrbem adduxit, anno V. C. CCCCLIV. auctore M. Varrone 2. de re rust. cap. 11. & Plinio 7. capite 59.

C. Ticinnius Minturnensis, duxit de industria Fãniam, fœminam impudicam, vt eam dote spoliaret. Vide Plutarchum in Mario, Valerium Maximum lib. 8. cap. 2.

Pro Ticinia Cottæ dixisse & peroraſſe scribit Cicero in Bruto.

Ticinius Gallus, dux Sex. Pompei in bello Siculo, partibus eius profligatis, per Agrippam Cæsari se tradidit. Dioni lib. 49. Ticienus, Appiano lib. 5. Tisien⁹ vocatur.

Q. Ticinius, amicus Ciceronis: sic enim inquit ad Atticum scribens vltima epistola lib. 5. *Has a nostro Q. Ticinio sordes accepim⁹.*

¶ C. TIDIVS Strabo, partium Cassii & Bruti. Cicero epistolarum 12.

Q. Tidii & matris eius Tutiæ, meminerunt Antiquitates Italicæ pag. 184.

TIGELLII.

C. Tigellius Norbanus, vir Quæstorius, vt annotauit in 7. Ciceronis. Gyb. Longolius.

M. TIGELLIVS HERMOGENES, Sardus patria, Musicus eximius, Cæsari Iulio primum, deinde Augusto gratissimus, morib. tamen & vita flagitiosus, quem Cicero ad Fabium Gallum scribens, patria sua pestilentiorem ait esse, recteque notatum a Caluo Licinio Hipponacteo præconio. Est enim huius in illum iambicus scazon:

Sardi Tigelli putridum caput venit.

Causam dissensionis inter se & illum narrat ibidem Cicero, & præterea ad Atticum libro 13. epistola 47. Notatur idem Tigellius ab Horatio 1. Serm. Sat. 3.

---- Sardus habebat
Ille Tigellius hoc, &c.

¶ FL. TIMASIVS, de altissimo dignitatis gradu præcipitatus, Ascæ vixit inglorius. Sic D. Hieronymus ad Heliodorũ de morte Nepotiani. Meminit eius calamitatis, simul etiam patris & fratris, Symmachus in Epistolis, etsi perperam illic Themesius legitur. Gessit Consulatum cũ Promoto sub Theodosio Magno an. V. C. MCXLII. Nicephorus Hist. Eccles. ducem clarissimum vocat, qui Tyrannidis affectatæ reus factus ab Eutropio, deportatus sit Oasin ad perpetuum exilium, vxoremque illi fuisse scribit Pentadiam. De eodem Suidas Τιμάσιος.

¶ TIMOCRATI rescribit Gord. A. 4. C. tit. 14. de pignoribus.

¶ T. TINGA Placentinus, homo dicax, & qui cum Q. Granio præcone certare solitus fuit. Cicero in Bruto.

¶ Q. TITATIVS Varus, singularis animi & prudentiæ vir, præf. equitum sub Cæs. in Galliis. Comm. 8.

¶ TITIDIVS Labeo, cum vxore Vestilia, refertur Tacito lib. 2.

TITII.

¶ Titiana pira memorantur Macrobio lib. 3. cap. 19.

M. Titius, Prætor anno V. C. DCX. Ser. Sulpitio Galba L. Aurelio Cotta Coss. aquam in vrbem perduxit, quæ ab auctore suo Martia dicta est. Frontinus in de aquæductibus. Apparet illum Martiæ aquæ ductum collapsum restaurasse.

C. Titius, Orator, de quo est apud Ciceronem in Bruto. Eiusdem fere temporibus (loquitur de C. Claudio Pulchro) fuit Eques Rom. C. Titius, qui meo iudicio eo peruenisse videtur, quo potuit fere Latinus Orator sine Græcis litteris, & sine multo vsu peruenire. Huius orationes tantum argutiarum, tantum exemplorum, tantum vrbanitatis habent, vt pene Attico stylo scriptæ esse videantur. Easdem argutias in tragœdias satis quidem ille acute, sed parũ tragice transtulit, &c. Hic suasit legem Fãniam, cuius quædam verba citat Macrobius, qui eũ ætatis Lucilianæ fuisse scribit.

Titius, equitum præf. sub L. Pisone bello fugitiuorum in Sicilia, quod circumuentus ab illis arma tradidisset, multis variisque ignominiis

ignominiis a Consule notatus est. Vide Valerium Max. 2. cap. 2.

Sex. Titius, Trib. pl. seditiosus M. Antonio Consule, cõtra quẽ idem M. Antonius postea testimonium dixit. Cic. 2. de Orat. Idem cum se Cassandrã esse diceret: *Multos*, inqnit Orator ille, *possum Aiaces tuos Oileos nominare*. Ibidem. Fors idem est, qui ob imaginẽ Saturnini, quã domi habebat, damnatus est, auctorib. Cicerone pro C. Rabirio, & Valer. Max. lib. 8. cap. 1. Ab eodem dictum est saltationis genus, Titius, de quo M. Cic. in Bruto: *Sex. Titius, homo loquax sane & satis acutus, sed tam solutus & mollis in gestu, vt saltatio quaedã nasceretur, cui saltationi Titius nomẽ esset. Ita cauendũ est, ne quid in agẽdo dicendoue faciãs, cuius imitatio ridcatur.*

Q. Titius, non obscurus inter Romanos ciues, qui in Græcia negotiarentur. Plutarchus e Syllæ commentario decimo.

M. Titio M. F. præf. classis Cos. desig. patrono honoris causa. Sic est apud Manutium in orthographia in voce, Negotium.

¶ L. Titius Strabo, Eques Rom. Cicero epistolarũ 13. Sic malo legere, quã quomodo vulgati Codices habẽt, L. Titio Strabo.

C. Titius Strabo, commendatur a Cicerone C. Cassio lib. 12. etsi male, vt opinor, pro Titio Tidius legitur.

C. Titius quidam, duos filios amisit bello ciuili Pompeiano, quem consolatur Cicero epist. 5. Hunc esse puto C. illum Titium L. F. Rufum, ad quem in eius Prætura vrbana scripsit Cicero lib. 13.

T. Titius T. F. legatus, opinor, Cæsaris. Cicero ibidem.

M. Titius, militauit sub Cæsare in Galliis. Missus ab eodẽ ad Ariouistum, & captus, victo illo a Cæsare, receptus est. Com. 1. Produxit vitam vsq; ad Triumuirorũ tempora. A quib. proscriptus, profugit ad Sex. Pompeium in Siciliam. Dion lib. 48.

C. TITIVS, legatus Antonii, natus sorore Planci Oratoris, Sex. Pompeiũ occidit, cui in tantum durauit hoc facinore cõtractum odium, vt mox ludos in theatro Pompeii faciens, execratione populi, spectaculo qnod præbebat, pelleretur. Paulo ante bellũ Actiacum ab Antonio ad Cæsarem profugit. Paterculus. Fors idem C. Titius legatus fuit Dolabellæ, quem Cicero epistolar. 12. cum Sex. Mario a classe discedentẽ fugisse scribit Per Pompeiũ facta pace cum Triumuiris, patriæ restitutus est. Dion M. vocat, & de historia eius disertius explicat lib. 48. & seq. Ab eodẽ inter ingratitudinis exẽpla cõmemoratur. Nam Menæ opera a Sex. Pompeio captus vitaq; donatus, eundem ipse postea captũ necauit.

Titius quidam Syriæ præfuit, cum quo collocutus Phraates, Parthorum rex, signa Crassis adempta reddidit, & 4. filios obsides Cæsari dedit. Strabo 12.

P. Titius, Trib. pl. Hirtio & Pansa Coss. Cicero epistol. 10. Appianus 4. Is ingressis vrbem Triumuiris, legem tulit, Consulatũ Triumuirorum constitutione in qninquẽnium vacare debere. Nescio an idem fuerit P. Titius, qui Prætor anno proximo collegæ magistratũ abrogauit propter dissensiones, ante annum mortuus, id quod prodigii loco habitum est. Iulius Obsequens.

Titius, Poeta, de quo Horatius libro 1. epist. 3. Plura de eo Porphyrio interpres.

¶ De Titio Sabino, comite Germanici vide Tacitum 4.

¶ Titius Maximus exeuntem de theatro Carpathiũ rogauit, an spectasset? Non, inquit ille, sed in orchestra pila lusi, dubitationem rogantis respondendo stultiorem efficiens. Fabius 6. cap. 4.

¶ Litius Montanus vit. vir, Ædilis 11. reperitur in memoriis municipii Ticini.

Titius quidam, Prætura functus, marmoreî signi faciem habuisse traditur, propter vitiligines, M. Varrone teste. Vide Plinium 31. cap. 2.

L. Titius, Trib. mil. in legione Vernacula tempore belli ciuilis. Hirtius commentario 4.

¶ Titius Rufus sub Caio periit, hoc solo nomine, quod dixisset, *Senatum alia quidẽ scire, sed alia pronunciare*. Dion 58.

Faustus Titius liberalis vi. vir Aug. Inscript. ant. pag. 203.

M. Titius M. F. cl. Ibidem pag. 371.

P. Titius Finitus V. F. pag. 402.

Sex. Titius Duumuir cum L. Geminio sub Augusto, pag. 315.

Titius quidam vt Clodianus proscinditur a Cicerone de Haruspicum responsis: nominat enim illius asseclas Gellios, Clodios & Titios.

M. Titius, refertur Dioni lib. 50: inter duces Augusti, qui in bello Actiaco cũ Statilio Tauro equitatũ Antonii pepulit. Consulatũ gessit sub Augusto, suffectus cum ille Consulatu 3. se abdicasset. Idem lib. 48. traditur captus a Sex. Pompeio, F. eius Titii, qui apud Pompeium tum militaret.

Titio reſcribunt AA. & CC. 9. Cod. titulo 4.

Titius Zoſimus. Inſcript. ant. pag. 340.

¶ TITIANVS, tempore Auſonii Poetæ clatuit, a quo in carmine ad Probum, præf. præt. fandi artifex appellatur, citanturq; ab eodem illius apologi. Scribit huic & Ambroſius, vt opinor, epiſtolarum 7.

T. Titianus leg. Augg. G. N. N. pr. pr. C. V. Proconſul Africæ &c. Vide Inſcriptiones ant. pag. 17.

Titiano reſcripſit D. Pius Pand. 25. de liberis agnoſcendis.

Titianus, vir eloquens, præfecturam Prætorii apud Gallias adminiſtrat ſub Cōſtante. Hieronymus.

Titianus Primus, refertur a Paulo Pand. Quod cum eo &c. l. 8.

Titianæ, cuius maritus fuit Claudius, certe ex illa pater fuit, reſcribunt fratres. 5. Cod. tit. 25. de liberis alendis.

Titiano reſcribit Gordianus Imperator 9. Cod. tit. 47.

TITINNII, qui plebeii fuere.

M. Titinnius, Trib. pl. mox a Decemuiratus abrogatione.

Sex. Titinnius, Tribunus pleb. an. V. C. CCCXVI.

P. Titinnius, Tribunus militum Conſ. poteſt. CCCLV.

¶ L. Titinnius Longus, Trib. mil. Conſ. poteſt. anno ſequenti.

P. Titinnius, legatus L. Furii Purpurionis, Prætoris ann. V. C. DLIV.

M. & C. Titinnii, Tribuni pleb. anno V. C. DLXI.

¶ M. Titinnius Curuus, Prætor anno V. C. DLXXVI.

Cn. Titinnius, Eques, M. Druſo Trib. pl. reſtitit. Cicero pro Cluentio.

Q. Titinnius, vnus ex numero iudicum, cum Cicero Verrem accuſaret, fr. germanus C. Fannii, Equitis Rom. Cicero in Verrinis. Fors idem eſt, qui filium Ponnum Titinnianum orto bello ciuili miſit ad Cæſarem contra Pompeium morantē Brunduſii, vt refert Cicero ad Atticum 9. epiſt. 4. in fine, & duodecima, & in fine eius libri.

Titinnius, partium C. Caſſii, & in eius exercitu Centurio, quem ille profligatus ab Antonio, ſpeculatum, quo in ſtatu res Bruti eſſent, miſit. Idem mortem ſibi conſciuit, cum imprudentia & cunctatione ſua Caſſio cauſam mortis præbuiſſet. Valerius Max. 9. cap. 9. Appianus 4. Plutarchus in Bruto.

¶ Titinnius Capito, cōmendatur a ſtudiis apud Plinium 8 ad Minutianum, ſimiliter lib. 1. ad Titianū, quod conſenſu principis L. Syllano ſtatuam poſuiſſet, & clarorum virorū imagines domi haberet, quodque illuſtriū virorum exitus componeret. Lactantius tradit, illum ſpectaculorū libros ſcripſiſſe. Citatur Titinnius alius ab hoc (quippe vetuſtior) apud Nonium in Gemina, Veliterna, Fullonibus, Barbato, Priuigno, Setina, Prælis &c. De eodem paſſim Sex. Pompeius. Fragmenta eius habet Robertus Stephanus.

Titinnii aliquot, vt Abaſcantus, Terptus & Euchariſtus, referuntur Inſcript. ant. pagina 346.

Abaſcanto cuidā, neſcio cuius familiæ (nam in cōpluribus reperiuntur) reſcribunt Seuerus & Antoninus Auguſti 7. Co. tit. 8.

C. Titinnii meminit Siſenna Hiſtoriarum 4. his verbis: *C. Titinnius quidam, cui minus proprietas metus ab natura tradita videretur, primo ante teſtudinem conſtitit. Deinde apud Conſulem cauſam atque excuſationem præferre cœpit.* Citantur hæc apud Nonium in voce, *Teſtudines.*

¶ TITVLLVS, notatur a Martiale vt auatus & ſordidus lib. 8.

TITVRII.

M. Titurius Rufus, cum mentione Titutiæ familiæ, memoratur Ciceroni epiſtolarum 13.

Q. Titurius Sabinus, Cæſaris legatus in Galliis, cæſus ab Eburonibus, Com. 5.

Titurius Robuſtus, præf. vrbi ſub Probo.

¶ C. TOGIONIVS Gallus, Senator, Tacito libro 5.

¶ C. TOGIONIVS Cupitus. Inſcript. ant. pag. 409.

¶ TONGILLVS, cauſidicus Inuenali Satyra 7.

¶ TORIBANDO, Duci Meſopotamiæ, reſcribunt Gratian. Valentin. Theodoſ. 4. Cod. tit. 40.

TORANNII.

C. TORANNIVS, tutor Cæſaris Auguſti, & collega patris in Ædilitate, proſcriptus tamen ab eodem. Sueton. in Aug. & App. 4. Hunc eſſe opinor, quē Oroſius virum Prætoriū vocat 6. cap. 18. cuius F. C. Toran-

Torannius, cum esset apud Antonium, pro patre deprecari non sustinuit, postea furti damnatus. Val. Max. 9. cap. 11. Appian. 4.

C. Torannius, præfectus annonæ decedente Augusto, teste Corn. Tacito lib. 1. Hunc esse opinor, quem Ouidius inter Tragicos vates citat.

Torannius quidam exactæ diligentiæ senex fuit. Huic post annum 90. procurationis vacationem vltro C. Cæsar indulserat. At is moleste ferens, componi se in lecto, & velut exanimem a circumstante familia plangi iussit. Lugebar domus otium domini senis, nec finiuit ante tristiciam, quam labor illi suus restitutus est. Seneca de breuitate vitæ in calce libri.

¶ TORANNIVS Gracula, genitus in Africa, citatur Plinio in procœmio tertii & alibi.

Torannius, Pompeianus exul sub Cæsare. Extant ad hunc epistolæ Cicer. lib. 6.

Torannia Spes, vxor Q. Plotii Q. F. Quir. Romani. Inscript. ant. pag. 103.

Torannius, missus a Metello, cæsus est cum toto exercitu a Q. Sertorio. Plutar.

Torannius, Mango, per occasionem admirandę similitudinis duos pueros vendidit M. Antonio, iam Triumuiro, pro geminis, cum gemini non essent. Plinius 7. cap. 12. Eiusdem Symphoniacis delectatus inter cœnam Augustus, donauit eos frumento, quum alios auditos soleret largiter donare nummis. Postea cum illos requireret, excusans Torannius: *admolas*, inquit, *sunt*, exprobrans illi frumentarium munus. Macrobius 2. qui illum Turonium Flaccum vocat.

TORII.

T. in voce ac aspiratum, docet Lanutius, conuenit Notæ aluii Vrsini opera Cironis pa. 34.

Sp. Torius, satis valuit in populari genere dicendi, is qui agrum pub. vitiosa & inutili lege vectigali leuauit. Cicero in Bruto. Lex hæc Toria citatur Ciceroni 2. de Orat. Appianus lib. 1. bell. ciuil. scribit, hūc in Tribunatu diuitum agros, ex publico occupatos, quos Gracchi restitui diuidiq; volebant, populo lege lata vectigales fecisse, quod est Ciceronis sententiæ contrarium. Apud eundem corrupte pro Torius, Borius legitur.

¶ L. Torius Balbus Lanuuinus, homo impense voluptarius, & tamen eius animi, vt pro repub. in acie sit interemptus. Cicero 2. Fininm. De hoc est inscriptio apud Manutium in Orthographia.

¶ Toria Agrippina, refertur Inscript. ant. pag. 358. nempe sic: Toriæ Agrippinæ Nigidius Capito maritus parui temporis.

T. Torius Italicensis ex Hispania, bello ciuili cum esset Cæsaris miles, secessionem cum exercitu a Q. Cassio Cæsaris partium duce, & Proprætore Hispaniæ, fecit. Vide Hirtium Comment. 4. de bello Alexandrino.

¶ TORVLVS, nominatur Appiano libro 5. in partibus Cassii & Bruti. Puto esse Turulum, cuius meminit Cicero epist. 12.

TOXOTII separatim positi.

Toxotios Capitolinus in Maximo ad gentem Iuniam pertinere indicat.

Toxotius, Senator, Iuniam Fadillam, Antonini proneptem, cum eiusdem familiæ esset, vxorem accepit, desponsam antea iuniori Maximino. Periit post Præturam, cuius etiam poemata extant. Spartianus in Maximino iuniore.

¶ Q. TRABEA, Comicus, quem citat Cicero 2. de Finib. & Tuscul. 4.

¶ TRACHALI Ariminenses, Septitiæ filii. De his Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

TRAIANI.

¶ Traianus, vir generosus tum manu tum animo, excæcatur ob nescio quam offensionē a Traiano Cæs. Qui eum eo tempore, dum in Parthos cogitat, in eum incidisset, tactus viri commiseratione, eo ipso in loco de nomine ipsius vrbem condi, & Traianopolim vocari iussit. Vide Curopalatem pag. 148.

Traianus, magister militum sub Valente. Trip. 8. cap. 6.

Traianus, vir clarus & Senatorius, cani cie & prudentia multos antecellens, legatus mittitur ad Chosroem, regem Persarum, sub Iustino & Tiberio. Nicephorus.

Traianus quidam in Gothicis bellis super oculi dextram partem sic vulneratus est, vt adactum spiculum, dilapso ligno occultaretur omnino, nec ille vim doloris vllam persentiscetet, quin anno demum 5. citra molestiam promi spiculi summum cœpit, atque inde amplius emergens, liberum denique Traianum comparebat relicturum. Cælius 11. cap. 13.

Traianus, Patricius, floruit sub Iustiniano Rhinotmeto. Scripsit opus Chronicon eximium, vir valde Christianus & orthodoxus. Suidas.

¶ TRATORIVS, Cicero epistolarum 12.

Tratoria Seuera, L. Octauii Seueri coniunx. Inscript. ant. pag. 330.

TREBATII.

Trebatius, Samnitum dux in bello sociali. Appianus.

¶ C. TREBATIVS TESTA I C. Cæsari a Cicerone commendatus, ad quem sunt epistolæ libri 7. Vide ibidem annotationes nostras.

¶ C. Trebatius Rufio, legitur Romæ in lapide ad portam Latinam, teste Paulo Manutio. Vide C. Vibius. Hic est, opinor, cuius meminit Cicero famil. 7. ad Trebatium Testam scribens.

¶ Trebatius Sergianus sub Hadriano, cui scripsit ille, vt est in Pand.

¶ Trebatius Scævola, alius a Trebatio Testa, quemadmodum patet ex 9. ad Att. libro epistola 19.

Trebatii, Scævolæne an Testæ dubito, meminit prima epistola lib. 10. Testæ eodem lib. 10. epist. 12. & 13. & lib. 9.

¶ Trebatio Marino rescriptum, merito patrem eum nolle alere, qui eum detulerat. Pand. lib. 25. tit. 3. l. 5.

¶ Trebatius Germanus legatus de impubere seruo supplicium sumsit, quod domini cædem, ad cuius pedes cubuerat, non prodidisset. Pand. lib. 29. tit. 5. l. 14. vbi tamen pro Germanus legendum Germanici, vt in quibusdam libris Trebius legitur, non Trebatius.

TREBELLII.

Q. Trebellius, Hernicos deuicit, vnde illi statua posita ante Castoris. Cic. Philipp. 6.

M. Trebellius, datus arbiter a Sex. Næuio, disceptante cum P. Quintio. Cicero pro Quintio.

L. Trebellius, Trib. pl. ferenti legem Gabinio, qua Pompeio aduersus piratas bellum mandabatur, aliquandiu intercessit. Vide Asconium, item Dionem lib. 36.

¶ L. Trebellius Fidus, Ædilitius, adhæsit Antonio. M. Cicero in Philipp. & epistolarũ 11. Aduersatus aliquando propter tabulas nouas Antonio, postea & ipse tabulas nouas desiderare cœpit. Hic & Dolabella (Ciceronis gener, puto) concitarunt Romæ seditionẽ, teste Fusio Caleno apud Dionem. Nescio an idẽ sit cum superiore.

¶ Trebellius Maximus, concionanti pro libertate Sentio Saturnino, cum cæsus esset Caligula, annulum illi e digito, Caii habentem imaginem, extraxit. Iosephus Antiquit. 19. cap. 2.

Trebellius Maximus, alius opinor a superiori, Consul cum Seneca sub Nerone, vnde SC. Trebellianum dictum 2. Instit. 23. Pand. lib. 36. tit. 1. l. 1. De eodem Columella lib. 5. cap. 1.

¶ M. Trebellius Fregellanus, memoratur Liuio 43.

¶ Trebellius Calca, Clodium se ferens, adiutus fauore populari, dum de bonis eius contendit, non dubitauit in centumuirale iudicium descendere: sed a iudicibus repulsus, irritus vou disparuit. Valerius Max. lib. 9. cap. 16.

¶ TREBELLIVS POLLIO, Historicus, cuius extant Valerianus & Gallienus, & præterea 30. tyranni, auum suum scribit familiarem fuisse Tetrico iuniori.

Pollioni, vt opinor, Trebellio rescribitur a Dioclet. & Max. AA. Cod. 1. de iur. & facti ignorant.

¶ TREBELLIANVS, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno.

Trebellianus Rufus, sub Tiberio Prætura functus, Thraciæ tutorio nomine præficitur. Tacitus 2. & 3.

TREBII.

Trebius, in Ædilitate assibus populo frumentum præstitit: quam ob causam statuę illi & in Capitolio & in Palatio positę sunt: ipse supremo die populi humeris in rogum portatus est. Plinius 18. cap. 3.

¶ Trebius Niger, vnus e comitibus L. Luculli, Hispaniæ Bæticæ Proconsulis, anno V. C. DCIV. C. Plinius 9. capite 30. Hic est scriptor ille, quem idem Plinius subinde citare consueuit.

¶ M. Trebius Gallus, Trib. mil. sub Cæsare in Galliis. Comm. 3.

Trebia C. F. Philumena sibi & Titio Merule VI. *viro*, III. *viro*, IV. *viro*, *testamento fieri iussit*. Inscript. ant. pag. 48.

TREBONII.

L. Trebonius, Trib. pl. an. V. C. CCCVII. Asper cognomento dictus, quod multus in insectandis patribus esset.

C. Trebonius, Tribunus pleb. anno vrbis cond. CCCLIV.

¶ M. Trebonius Flauus, Trib. mil. Consulari potest. ann. V. C. CCCLXXII.

Trebonius, Legatus L. Papyrii Cursoris Cos.

ris. Cos. in bello aduersus Samnites, instante pugna cum C. Cædicio equitibus præfectus est. Liuius 10.

P. & A. Trebonii, fratres, ex quibus A. proscriptus est a Sylla, cui quo minus testamentum & liberalitas frattis prodesset, fecit improbitas C. Verris. Vide Ciceronem Verrinarum 3.

Trebonius adolescens, occiso Tribuno, C. Lucio, a quo sibi stuprum imminere vidit, a C. Mario, cuius ille ex sorore nepos erat, absolutus est. Plutarchus in Mario.

A. Trebonius, cõmendatur a Cicerone, P. Lentulo, Proconsuli Ciliciæ.

C. TREBONIVS, primum legatus Cæsaris in Galliis, dein Prætor & Consul beneficio Cæsaris, nouissime cum Cassio & Bruto in illum coniurauit, occisus in Asia a Dolabella. Ad hunc sunt Ciceronis epistolæ lib. 10. & 15. Parer illi fuit Trebonius, vir salibus & iocis præstans, vnde illũ Antonius Philipp. 13. apud Ciceronem, scurram; & natum, scurræ filium vocat.

C. Trebonius, eques sub Cæsare in Galliis, alius a superiore. Fit eius mẽtio Cõm. 6.

¶ Trebonius Rufinus, vir egregius, Duumuir agona apud Viennenses sustulit. Plinius Epistolarum 4. ad Semproniũ.

Trebonii sua ætate in adulterio deprehensi, meminit Horatius Serm. 1. Sat. 4.

— Deprensi non bella est fama Treboni.

TREMELLII.

Cn. Tremellius Flaccus, Quæstorius, missus cum aliis in Asiam ad accersendam matrem Deũm anno vrbis cond. DXLIX. Liuius 29. Ædilis anno DLI. proximo Prætor Siciliam prouinciam adeptus est. Idem 30.

Cn. Tremellius, x. vir agris diuidendis, annõ V.C. DLXXXI. Liuius 42.

Cn. Tremellius, inter graues & sanctos iudices refertur a Cicerone in Verrinis.

¶ CN. TREMELLIVM SCROFAM Plinius 17. cap. 13. vetustissimum post Catonem, peritissimumque rei rusticæ scriptorem vna cum Sasernis, patre & filio, nominat. Triumuir fuit ad agros diuidendos Campanos, vir omnibus virtutib. politus, & de agricultura Rom. peritissimus existimatus. Varro de re rustica 1. cap. 2. quicum alter eius locus conuenit libri 2. capite 1. vbi suam ætatem rerum rusticarum omnium ei palmam detulisse, ait, qui melius posset dici, cum conuertissent in eum ora omnes. De cognomento Scrofæ vide Macrobium & Volaterranum, quanquam hic longe aliam quam ille nominis rationem affert, ex Varrone videlicet, qui hunc Tremellium libri 2. cap. 4. de re rustica hoc modo loquentem introduxit: *Auus meus primum appellatus est Scrofa, qui Quæstor cum esset Licinio Nerua Prætori in Macedonia prouincia relictus, vt præesset exercitui, dum Prætor rediret, hostes occasionem rati victoriæ, impressionem facere in castra cæperunt. Auus tum adhortaretur milites, vt caperent arma, ac exirent contra, dixit se celeriter illos vt Scrofa porcos, dissecturum, idq; fecit. Nam in prælio hostes ita fudit, fugauitque, vt Nerua Prætor propterea imperator sit appellatus, auius cognomen inuenerit, vt diceretur Scrofa. Itaque proauus & superiores de Tremelliis nemo appellatus Scrofa. Nec minus septimus sum deinceps Prætorius in genere nostro.* Hactenus Varro.

Scrofæ meminit Cicero ad Atticum 13. pagina 497.

Scrofa, Quæstor Crassi in bello fugitiuorum, a Spartaco, quem persequebatur, grauiter vulneratus, cum ille se conuertisset, vix e manibus hostium a circumstantibus ereptus est. Plutarchus in Crasso.

Tremellio rescribit Philippus Imperator 7. Cod. titulo 2.

TRIARII.

Triarii cognomento dicti sunt quidam ex Valeriis, quos in eius gentis nomenclatura quære.

Triarius, fortitudine præstans, cuius meminit Ælius Varro, citante Vopisco, si tamen locus mendo vacat.

¶ Triarius Maternus, nobilis Senator, quem milites seditione mota contra Pertinacem Imperatorem ducere in castra voluerunt, vt rebus Romanis præsideret. Verum ille nudus fugit, & ad Pertinacem ad Palatinum venit, inde ex vrbe discessit. Capitolinus.

Triarius quidam citatur Senecæ inter celebres sui seculi Declamatores.

Triaria, L. Vitellii, qui frater Imperatoris fuit, vxor, bello ciuili, quod aduersus Vespasianum gerebatur, armata virum secuta est.

¶ TRIBONIA. Inscriptionum antiquarum pag. 34.

Tribonianus, Quæstor Iustiniani principis, omnib. modis a Christiana religione

alienus, adulator & impostor, qui persuadere conabatur Iustiniano, eum non moriturum, sed cum carne in cœlum assumtum iri. Plura de hoc Suidas. Ab eodem & alius Tribonianus Sidetes nominatur.

¶ TRIMATVS, vir doctus, citatur Gellio 6. cap. 6.

TRITANVS, gladiator, prodigiosæ fortitudinis homo, vti Milo. Solinus Collectaneorum lib. 4.

Tritani filius, eques in Pompeiano exercitu fortissimus habitus, cancellatim transuersos per omnes artus neruos habebat. Auctor Varro.

¶ TROILÆ restituunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

¶ TROPHIMO Alexand. Imp. 2. Cod. de edendo.

¶ SEX. TRVTEDIVS. Inscript. ant. pagina 34.

¶ TRYPHONI rescribit Gotd. Imp. 4. Cod. tit. 29.

Tryphoni alii, Præf. pr. AA. & CC. 9. Codicis titulo 51.

TVCCII

M. Tuccius, Æd. cur. anno V.C. DLXII. Prætor biennio post.

Tuccia, virgo Vestalis, incesti criminis rea, cribrum arripit, eoque e Tiberi aqua hausta, & in Vestę ædem perlata, innocentiam suã probat. Dionysius 2. Valer. Max. lib. 8. cap. 1. Plinius lib. 28. cap. 2. Augustinus de ciuit. Dei lib. 10. cap. 16.

M. Tuccius, refertur Ciceroni epistolarum 8. Accusauit C. Sempronium, ab ipso vicissim accusatus. Epistola 8.

A. Tuccius; cuius nomen in vetusto repertum saxo scribit Volaterranus, effosso apud arcum Constantini, quod fundamentum putatur fuisse alicuius ædificii, a tibicinibus facti, ex hac inscriptione: *Numini domus Augustorum victoriæ sacrum Genio collegii Tibicinum Romanorum Q. S. P. P. Q. Q. II. S. P. D. D.*

¶ L. TVCCINVS, clarus decorusque iuuenis sub Augusto. Suetonius.

¶ CN. TVDICVS, Senator, dicente Cicerone pro A. Cluentio.

¶ M. TVGIO, memoratur Ciceroni pro L. Corn. Balbo, vt prædiator.

TVLLII

¶ Tullios alii dixere esse Silanos, alii ritios, alii vehementes proiectiones sanguinis arcuatim fluentis. Sex. Pomp. lib. 18. Tulliana pira memorantur Macrobio lib. 3. capite 19.

SERVIVS TVLLIVS, sextus Rom. rex, Tarquinii Prisci gener, cæsus est a Tarquinio Superbo, cuius vxor Tullia, Seruii F. marito gratulatura, per occisi patris cadauer carpentum egit. Liuius 1. De hoc Cicero Tuscul. 1. *Regnante gentis meo.* &c. Pertinet eodem locus Silii.

Tullius arat as raptabat in agmina turmas,
Regia progenies, & Tullo sanguis ab alto. &c.

M. Tullius Dunmuir, quod librum, secreta ciuilium sacrorum continentem, custodię suę commissum, corruptus Petronio describendum dedisset, iussu Tarquinii regis culeo insutus, & in mare abiectus est. Dionysius & Valerius Max. 1. cap. 1.

M. Tullius, gentis patriciæ, Consul cum Sulpitio, anno post exactos reges 10. Cicero in Bruto. Video a plerisque hunc appellari Manlium, sed vt iudico, male & inscite.

Sex. Tullius, primipilus & vir fortis in exercitu C. Sulpirii Dictatoris, anno V.C. CCCXCVII.

¶ Actius Tullius, princeps Volscorum, concitator belli, quod contra Romanos duce Cn. Marcio Coriolano gestum est.

¶ M. Tullius Decola, Consul an. V. C. DCLXXIII. Hunc defensum a Cicerone vult Corradus, quoniam a Prisciano citatur oratio Ciceronis pro M. Tullio. Et Quintilianus: *Cicero pro Tullio.*

¶ Ciceronis aui dictum refert idem 2. de Oratore.

M. TVLLIVS CICERO, ex Arpino municipio, auum habuit M. Tullium Ciceronem, auiam Gratidiam, M. Gratidii sororem. Pater illi fuit M. Tullius Cicero, L. patruus, & amita Tullia, quæ C. Aculeoni nupsit. Ipse philosophiæ & eloquentiæ studiosus primum inter Oratores locũ obtinuit. Et quanquã homo nouus esset, summos tamen honores a populo facile consecutus est. Consulatũ cum C. Antonio gerens, Catilinæ coniurationẽ oppressit. Itaque Q. Catulus Patrem patriæ nominauit, & L. Gellius illi ciuicam coronam deberi dixit. Cicero ipse in L. Pisonem. Pulsus in exilium a Clodio, Trib. pl. summo cum honore restitutus est. Post cædẽ Cæsaris cum in Antonium populum Rom. armasset, ab eodẽ Triumuiro proscriptus & occisus est anno ætatis 63. 7. Idus, vt scripsit Tiro libertus,

bertus, citante Tacito in dial. de Oratoribus. Reliquit ex vxore Terentia filium & filiam Tulliam, quæ primum Pisoni Frugi, deinde Furio Crassipedi, tertio mortuo illo Dolabellæ nupsit, apud quem in partu periit. Fratres habuit Q. & L. Tullios. Sed ex his L. adolescens obiit, de quo vide epistolas ad Attic. 1. Vitam ipse suam prope modum narrat Cicero in fine Bruti. Sed & Tiro tribus eam voluminib. descripsit, teste Pediano. Habet eãdem Plutarchus in Parallelis. Prolongo & exili collo fuisse traditur. In Astrologia C. Sulpitium audiuit, in Geometria Sex. Pomp. cognouit. Off. 1. Rogatus ab Hirtio, repudiata Terentia, vt sororem suam duceret, renuit, dicens, non posse se vxori simul & Philosophiæ operã dare. Hieronymus contra Iouinianum. A Plinio in præfatione eo ornatur encomio, *vt extra omnem ingenii aleam positus dicatur.* Contra Fusius Calenus apud Dionem lib. 46. Cicerculũ, Ciceracium, Cicerithum & Græculum vocat. familiares ipsius, & contemporanei sub Cæsare, quorum ipse meminit ad Att. 12. fuere, Apuleius, Balbus, Oppius, Lænas, C. Septimius, L. Statilius, Cocceius, Iunius, Cornificius pater & F. Philippus, Martianus, Laterensis, Naso, Torquatus, Strabo. Item Egnatius, Sulpitius, Libo, Sicca. Habuit & fratrem patruelem, L. Ciceronem, de quo initio 5. de Finibus. Mortem eius deflet ad Att. 1. epist. 4. Ad Q. fratrẽ 1. epist. 3. se ab Arrio & Hortensio deceptum queritur, cum exulatum abiit. De morte Ciceronis diuersæ auctorum diuersorum narrationes extant apud Senecam in Suasoriis. In recentioribus scriptorib. complexus est vitam & mores eius expositione non ineleganti Iacobus Angelus de Scarparia. Quam Roma allaram primum in Germania edidit Wolfgangus Peristerus Borussus.

Q. Tullius Cicero M. Fr. primum Cæsaris legatus in Galliis fuit, inde Asiam ad triennium proconsulari imperio tenuit, successor L. Val. Flacci. Vxorem habuit Pomponiam, T. Pomponii Attici sororẽ, ex qua illi F. natus est Q. Vterque periit Triumuirali proscriptione. Pater ad iracundiam pronior fuit. Vnde M. fr. in Epistolis: *Si absit*, inquit, *iracundia, nihil iucundius Quinto.*

M. Tullius, Ciceronis filius, a Val. Maximo inter eos, qui a claris parentibus degenerarũt, collocatur, homo gulosus & bibax, nec quicquam patris, præter solam dicacitatem referens. Binos illum congios haurire solitum, scribit Plinius, perque temulentiam M. Agrippæ scyphum impegisse. Consulatum tamen assecutus est, tribuente id memoriæ patris Augusto principe, simulque fauorem colligente, cum in M. Antonium pugnaturus, sese accingeret. Consulatus eius meminit Plinius lib. 22. cap. 6. Asiam cum obtineret, Cestium, negantem Ciceronem patrem litteras scisse, flagris concidit. Vnde mox vulgatum est, Ciceronem patri de corio Cestii satisfecisse. Auctor Seneca & Cælius 8. cap. 6.

Tulliæ vitam pete ex annotationibus nostris in epistolas Ciceronis.

¶ M. TVLLIVS TIRO, & M. Tullius Laurea, Ciceronis liberti, ambo doctissimi. De Tirone videto Gellium 7. cap. 3. & 13. cap. 9. Sed & Ciceroni ipsi epistol. 16. ep. 17. scriptorũ ipsius *κατ' ἐξοχὴν* dicitur. Patroni vitam tribus voluminibus persecutus est, teste Pediano. Eundem notas primum cõmentum ad celeriũ scriptionum vsum, & in Puteolano prædio vsque ad centesimum annum cõsenuisse, docent Eusebius & Isidorus. Laurea villam Academiam versib. celebrauit, quos recitat Plinius lib. 31. capite 2. Eundem Ciceroni scribam in Cilicia fuisse, scribit P. Manutius. Epitaphium Laureæ habet lib. 3. Epigrammat. Græc. *εἰς μνημεῖον.*

¶ L. TVLLIVS CIMBER, vnus ex percussoribus Cæsaris. Cicero Philipp. 2. Alius est ab hoc Cimber, qui fratrem occidit. De quo vide in Anniis. Meminit Tullii Cimbri Seneca epist. 84. *Tullius Cimber*, inquit, *& nimius erat in vino, & scordalus in hanc rem locutus est ipse: Ego*, inquit, *quempiam feram, qui vinum ferre non possum?* Item lib. 3. de ira capite 30. vbi paulo ante partium Cæsaris acerrimum defensorem fuisse, ait.

¶ P. Tullius Syrus, citatur in de Haruspic. respons.

¶ Tullius Rufus, Quæstorius, Cæsaris partium in Africa, a suis interemptus Comment. 5.

¶ M. Tullius Lepta, necessarius Ciceronis, & præf. eius fabrûm in Cilicia. De hoc cum alibi crebro, tum ad Att. libro 8. epist. 3. in fine. Vide quæ annotauimus in epist. 18. lib. 6. Epist. Ciceronis.

Tullia M. F. T. Ausidii Spintheris vxor. Inscript. ant. pag. 506.

¶ M. Tullius Cratippus, Tulliæ frater. Ibidem.

¶ L. Tullius Montanus, cum Ciceronis filio profectus. Cicero ad Atticum 12. pagina 479.

L. Tullius, legatus Ciceronis in Cilicia. Ad Attic. 6.

¶ Q. Tullius Statius, Q. libertus, de quo Cicero ad Att. 12. epist. 3. *Q. pater quartũ vel potius milleſimum nihil ſapit, qui lætetur Luperco filio, & Statio* &c. Manumiſſus, vt apparet, in Aſia, cum Q. eam Propretor gubernaret. Cicero ad Q. fratrem 1. epiſt. 2.

¶ Tullius Marcellinus, adoleſcens quietus & cito ſenex, correptus morbo, & quidem ſanabili illo, ſed longo & moleſto, cum decreuiſſet mori, triduo abſtinuit, deinde in ſolio iacens placide defecit. Seneca epiſt. 78.

¶ Tullius Senecio, de quo Tacit. lib. 15.

¶ P. Tullius Varro, vixit ſub Domitiano & Nerua. Vide Inſcriptiones antiquas pagina 178.

¶ Tullius Iuſtus, ſub Nerua floruit, ad quem extat epiſtola ipſius Neruæ apud Plinium epiſtolarum 10.

¶ Tullio Balbo reſcripſit D. Pius Pand. 22. de vſuris.

¶ Tullius Criſpinus, Præf. præt. Iuliani, cæſus a Seuero. Spartianus.

Sex. Tullius Sex. F. V. ſibi & ſuis & Primæ Valeriæ Sp. F. Extat Mutinæ, teſte Carolo Sigonio.

¶ Q. Tullius Seuerinus Sequanus Lugdunenſis, refertur in antiquitatibus Fabricii pagina 45.

¶ Tullia Priuata. Inſcriptionum antiquarum pagina 460.

Tulliæ reſcribit Alexander A. 2. Cod. de tranſactionibus.

Tullio AA. & CC. 5. Codicis titulo 17. de repudiis.

¶ Tvllianvs, Magni Pompeii familiaris. Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

TVRANNII.

C. Turannius Polybius. C. Turannius Florus. Inſcript. ant. pag. 201.

Turanniana pira memorantur Macrobio lib. 3. cap. 19. etſi ibi Turriniana legitur, mendoſe vt opinor: item Plinio 15. cap. 15. vbi legitur Tyranniana.

Turannius Niger, cui M. Varro librum ſecundum de re ruſtica dedicauit.

¶ Tvrinivs, memoratur Horatio.

¶ D. Tvrranivs, homo *χρυσμαθὴς*. Cicero ad Att. 1. epiſt. 5.

¶ Tyrannio, Grammaticus, captus a Lucullo Aminſi, & petenti Murænę donatus, ab eodem libertati redditus eſt.

TVRCII.

Turcius Apronianus, præf. vrbi ſub Auguſto, de quo volunt intelligendum edictum, quod extat apud Volaterranum in Anthropologia, & Apianum Vetuſtarum Inſcript. pag. 256.

L. Aproniano & Iunio Auito Coſſ. propoſitum edictum a D. Auguſto &c. Pand. 48. tit. 18. de quæſtionibus l. 8.

Aproniano ſcribit Rufinus, ſe videlicet in gratiam ſororis ipſius Nariſſæ, conſcripſiſſe Xyſti Martyris ſententias, quas illam pro anulo in manibus geſtare cupit.

T. Apronianus, Conſul ſub Traiano anno V. C. DCCCLXIX.

Turcius Apronianus item quidam traditur præfectus vrbis fuiſſe ſub Conſtantino Magno.

Aproniani F. correptus, a dæmone, per Donatum Saturium & Hilarium, Martyres, liberatus eſt. Coronati autem hi ſunt ſancti viri ſub Iuliano. Vide noſtrum Martyrologium 7. Auguſti.

L. Turcius Secundus, præf. vrb. Aproniani F. Fit eius mentio in inſcriptione poſita Auguſto Cæſari his verbis: *Imp. Cæſar Diui Iulii F. Auguſtus Pont. Max. Conſ.* XIII. *Tribunicia pot.* XXVII. *P P. murum dedit curante L. Turcio Secundo Aproniani præf. vrb. Fl. Aſterio V. C. Correctore Flam. & Piceni.* Hanc inſcriptionem Antonius Fanenſis, interpres Faſtorũ Ouidii doctiſſimus, Fani in porta extare vult, contra Volaterranus Arimini Geographiæ 6.

TVRII.

Turius quidam in republica verſatus cognoſcitur tempore Catonis Cenſorii, vtpote pro quo Catonis ipſius oratio contra Cn. Gellium citatur a Gellio 14. cap. 2.

L. Turius paruo ingenio, ſed multo labore, quoquo modo poterat, ſæpe dicebat. Itaque ei paucæ centuriæ ad Conſulatum defuerunt. Sic Cicero in Bruto.

Tutia, Q. Lucretium maritũ, a Triumuiris proſcriptum, duobus intercluſum laquearibus, donec vitam illi impetraret, tutum præſtitit. Valerius Max. 6. capite 7. Appianus 4.

Q. Tu-

Q. Turius, refertur Ciceroni epistolarum 12. cuius relictam hæreditatem petentiũ causſam cõmendat Q. Cornificio.

Q. Turius Eros Q. lib. eandem patroni sui hæreditatem auertere conatus est.

TVRPILII.

SEX. TVRPILIVS, Poeta Comicus, familiaris Terentii, moritur Sinuessę senex admodum, teste Eusebio. Citatur apud Nonium Marcellum in Philopatro, Demiurgo, Lindia, Demetrio, Leueadia, Lemniis, Boethuntib. Canephoro, Epiclero, Pedio, Thrasyleonte, Paraterusa, &c. ¶ Inter fragmenta eius, collecta a Roberto Stephano, istud quoque legitur: *Profecto vt quisque minimo contentus fuit, ita fortunatam vitam duxit maxime.*

¶ L. Turpilius Syllanus, ciuis ex Latio, quod bello Iugurthino Vaccæ oppido minus vigilanter præfuisset, capite punitus est, vt tradit Salustius. Plutarchus insontem periisse docet in Mario.

C. Turpilius, Ædilis cum C. Valerio sub triumuiris, Domitio & Sosio Coss. Fit eorum mentio in memoriis antiquis Italiæ apud Apianum pag. 315.

Turpilius, Eques Rom. e Venetia, bonus pictor, & quidem læua pingens, quod de nullo ante memoratur. Plin. 35. cap. 4.

¶ L. Turpilius Dexter, Consul sub Severo Imp. anno eius principatus tertio, V. C. DCCCXLVIII.

L. Turpilius L. F. M. Manlius M. F. Duumuiri, de Senatus sententia ædem faciendam curauerunt, eidemque probauere. Hæc Inscriptio extat Coræ in Italia, teste Apiano pag. 784.

Turpilia, tempore Ciceronis. Meminit eius epistolarum 7. ad C. Trebatium.

¶ L. TVRSETIVS, quanquam fratrem haberet superstitem, tamen eius hæreditatem defuncti inuasisse scribit M. Antonium Cicero Philipp. 2.

TVRVLII.

P. Turulius Quæstor Cassii fuit, testibus epistolis Ciceronis lib. 12. postea præfect. Antonii, cæsus post pugnam Actiacam ab Augusti militib. Valer. Max. 1. cap. 2. Dion lib. 51. scribit illũ vnum ex percussorib. Cæsaris fuisse, & ab Antonio Cæsari indicatũ.

Turulius Cerealis, memoratur Tacito.

TVTII.

Tutia, Vestalis, incesti damnata. Liu. 20.

Turius Cerealis, vir Consularis. Plinius in epistolis.

TVTILII.

Tutilius, Eques Rom. ex cuius filia M. Fabius Quintilianus filiolam susceperit, collocauitque Nouio Celeri, claro viro.

V.

VAGELLVS, Mutinensis, causidicus temerarius notatur Iuuenali Sat. 15.

¶ VAGIENI meminit Cicero in epistolis famil.

VALENTES.

¶ Valentes duo referuntur Trebellio Pollioni, quorum ille auunculus in Illyrico, hic in Achaia cæsus est, paucis diebus imperio gestis.

Valens Licinianus, sub Decio imperiũ arripuit, teste Sex. Aur. Victore.

Valens alius, imperio sumto, per Licinium Aug. cæsus est.

Valens, Mathematicus sub Constantino, fatum Constantinopoleos prædixit.

FL. VALENS Aug. fr. Valentiniani, imperauit annis 15. ¶ Vide Carolum Sigonium lib. 7. & 8. de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Valenti rescribit Alex. A. 5. Cod. tit. 12.

¶ L. VALENTIVS Senecio, & L. Valenuius Eutychus, referuntur in mem. ant. pagina 304.

VALENTINI.

Valentino & Materno rescribit Ant. A. 5. Cod. tit. 54.

Valentinæ AA. & CC. 4. Codicis, titulo 50.

¶ VALENTINIANO Diocl. & Maximinus 2. Cod. de transactionibus.

FL. VALENTINIANVS, Imperauit annis 12. ¶ De Valentinianis Augustis consule historiam Sigonii de imperio occidentali & Onuphrium Panuinium.

Valentiniano, Consulari Piceni, rescribunt Valentinianus & Valens AA. 9. Cod. titulo 3.

VALERII Publicolæ.

¶ Valeriana pira memorantur Macrobio 5. capite 19.

Valerius, Valeriæ gentis conditor, sub Romulo Romanos & Sabinos in gratiam composuit. Plutarchus in Publicola, Zosimus libro 2.

M. Valerius, superiotis haud dubie nepos, traditur in bello Albano sub Tullo Hostilio Fecialis fuisse. Liuius 1.

M. Valerius Volesus, memoratur a Dionysio & Liuio, pater Publicolæ & M. Valerii, quibus ego L. Valerium addendū puto, vt tres fratres fuisse accipias, vnius viri filios, P. Valerium Publicolam, M. Valerium Maximum, L. Val. Potitum, a quib. totidē familiæ profluxere, Publicolarum, Maximorum & Potitorum.

P. VAL. PVBLICOLA, Volesi F. socius & collega Bruti fuit in eiciendis regibus, quater Consul, de quo vide Liuium 2. Dionysium, Plutarchum, Zosimum lib. 2. Valerium Max. lib. 2. cap. 1. Plinium in viris illustribus & Volaterr.

Valeria, soror Publicolæ. Dionysius 8.

P. Val. Publicola P. F. Volesi N. Consul ann. V. C. CCLXXIX. missus Veios, Sabinos & Thuscos, duas potentissimas gentes superauit, egitque triumphum. Iterum Consul CCXCIII. dum Capitolium, ab Herdonio occupatum, armis recuperat, occisus est. Liuius 3. Dionysius 10.

P. Valerius Publicola, superioris, vt colligo, nepos (nam de patre nihil inuenio) Tribun. mil. Consulari potestate fuit anno V. C. CCCLXI. Inde magister equitum Dictatoti Camillo, cum vrbs a Gallis recuperata est. Gessit postea 4. Tribunatus mil. Consulari potestate. Apud Liuium & Dionysium huic L. prænomen est, sed nescio quam recte.

M. Valerium, quem Liuius Publicolam appellat, quique C. Sulpitio Dictatori, Gallos sternenti, Magister equitum fuit anno vrbis cond. CCCXCVII. quære inter Maximos.

P. Valerius Publicola, Consul fuit ann. V. C. CCCCIII. Prætor biennio post, Dictatot feriarum causa anno CCCCXI.

M. Val. M. F. M. N. Publicola Coruinus, haud dubie superioris filius fuit. Ab hoc Coruinorum & Messalarum genus descendit, de quo paulo post dicemus.

P. Val. Publicola, Coruini frater, M. equit. Dictatore M. Papyrio Crasso, anno V. C. CCCCXXII.

Maximi.

M. Valerius Maximus Volesi F. Publicolæ fr. Consul anno V. C. CCXLIX. fœliciter contra Sabinos pugnauit. Triumphauit cum collega Posthumio, fratris genero, vt scribit Plutarchus. Cecidit postea in acie ad lacum Regillum. Sed hic parum sui memotes sunt Dionysius & Liuius: nam eundem mox Dictatorem factum, Sabinos illustri pugna vicisse scribunt, de quibus & triumphatit anno V. C. CCLIX. Liuius insuper Augurem fuisse, & obiisse an. V. C. CCXCI. tradit. M. Cicero in Bruto refert, illum Dictatotem sedauisse discordias ciuitatis, plebe ex Sacro monte reuocata. Ob quod meritum primus omnium appellatus sit Maximus.

¶ Malim id de L. Valerio intelligas

M. Val. M. F. Volesi N. Maximus, Consulatum gessit anno CCXCVIII. quo tempore cum domi fotisq; onus esset, de Auentino tantum publicando lata lex est. Liu. 3. Dionysius 10.

M. Val. Max. superiotis, opinor, nepos, Trib. mil. Consulari pot. an. V. C. CCCLVII. & iterum triennio post.

M. Valerius Publicola. Sic vocat illum Liuius lib. 7. Ego considerata stemmatis & genealogiæ tatione, existimo illum e Maximorū esse familia: quare & Maximis adscribendū, & Maximum vocandū censeo. Magister equitum fuit Dictatori C. Sulpitio cū Gallos sterneret, an. V. C. CCCXCVII. Consul postea bis. Fots idem, qui Pontifex P. Decio in conflictu verba deuotionis præiuit, anno CCCCXV. CCCC. CCCCIII.

M. Val. M. F. M. N. Maximus, legatus in castris L. Papyrii Dictatoris anno vrbis cond. CCCCXXIX. Iterum legatus sub eodem Dictatote anno CCCCXLV. multum ad victoriam contulit. Quare & in annum sequentem quartum declaratur Prætot. Consul fuit anno CCCCXLIII. & Censor anno CCCCXLVIII.

M. Val M. F. M. N. Maximus, Consul anno V. C. CCCCLXVII.

Potiti.

L. Valerius Volesi F. Potitus Volesus. Sic enim e tabulis Capitolinis malo, quā quo modo Dionysius, qui lib. 9. Publicolā vocat, asserens illū eius, qui reges eiecit, fratrē esse. Atqui ea de causa Publicolæ nomē nihil ad illum pertinebat, neutiquā a patre acceptum, sed natu maximo fratri a populo tributum, qđ deinceps in illius posteris hæsit.

hæsit. Hic igitur L. Val. Potitus M. Volesi F. P. Publicolæ & M. Val. Maximi frater, Quæsturam gessit cum Cæsone Fabio, in quo honore Sp. Cassium ad mortem pertraxit anno CCLXVIII. Biennio post Consulatum adeptus, populo ob accusationē Cassii parum gratus fuit. Iterum Consul anno V. C. CCLXXXIV. quo minus Æquorum castra, cum in pugnam elici non possent, inuaderet, subita tempestate prohibitus est. Liuius 2.

L. Valerius Potitus, haud dubie L. F. Consul an. V.C.CCCVI. id est, proximo post abrogatum x. viris imperium, Volscos & Æquos vicit. Triumphauit cū collega M. Horatio Barbato, qui Sabinos superarat, sine auctoritate Senatus, iussu populi, id qđ tum primum factum est. Dionys. lib. 11. hunc primi Publicolę, qui reges expulit nepotem, eius vero, qui contra Herdonium pugnans periit, filium facit. Quo loco videtur mihi prorsus mendosus esse, cum diuersæ sint Publicolarum & Potitorum familiæ, quamuis a fratribus ortæ.

C. & L. Valerii Potiti, fratres opinor fuere, & quidem L. filii. C. Trib. mil. Consulari potestate ann. V. C. CCCXL. quinquennio post Consul ouauit de Æquis, cui honori deinceps duos Tribunatus militum adiecit. L. quinq; Tribunatus militū Consulari potestate, deinde an. CCCLXIII. & Consulatum gessit.

L. Valerius Potitus, sex Tribunatus mil. Cons. potestate administrauit. Horū quarto ann. V. C. CCCLXXVIII. Latinos & Volscos cum collega L. Æmilio Mamertino acie vicit. Arbitror C. filium fuisse. Apud Liuium P. prænomen illi datur: at ego L. malo. Puto huius filium primum ex Flaccis esse, & filios C. & L. Flaccos reliquisse, vt Potiti & Flacci iidem sint.

A. & C. Valerii, ambo simul Tribuni mil. Cons. potestate, anno CCCLXXXIV. Hi Potitorum familiæ fuerint, nec ne, dubito.

L. etiam Valerius Magister equit. fuisse traditur Cn. Quintio Dictatori claui figendi causa, anno V.C. CCCCXXIII.

T. Valerius, M. Val. Leuini, bis Consulis, legatus.

Val. Potitus, Cos. tempore belli Actiaci. Dion 50.

LEVINI.

¶ Valerius Leuinus, cecidit in prælio contra Volscos. Fragment. Sex. Pompeii. pagina 23.

P. Valerius Leuinus, Consul ann. V. C. CCCCLXXIII. parum prospere aduersus Pyrrhum pugnauit, elephantorum maxime inusitata facie territis militibus. Liuius 13. Ab hoc cœpit prouerb. *Osculana pugna*, quo significabatur, victos vincere: quia in eadem a Pyrrho erat victus, & bi cui eundem regem deuicit. Auctor Sextus Pompeius libro 13.

M. VALERIVS LEVINVS, superioris, opinor, nepos, Consul anno V. C. DXXVIII. tempore belli Gallici. Prætor belli Pun. 2. anno 4. cum illi sors peregrina obuenisset, Apuliæ & oræ maritimę tutandæ prefectus est. Vnde in Macedoniam traiiciens, per 4. annos magnas res contra Philippum, Macedonū regem, terra mariq; gessit. Quare absens secundum Consul factus, Siciliam prouinciam accepit. Ex qua prorogato imperio Proconsul in Africam transmittēs, magnas prædas egit, classem Punicam occurrentem 17. nauibus captis, 4. submersis, fudit fugauitq;. Inde missus est legatus cum quatuor aliis in Asiam ad asserendam in vrbem e Pessinunte matrem Idæam. Obiit post cōfectum bellum Punicum secundum anno V. C. DLIV. cui ludi funebres in foro per quatriduum & munus gladiatorium a P. & M. filiis datum. Liuius.

M. Valerius Leuinus, M. bis Consulis F. Prætor anno V. C. DLXXII. peregrinam iurisdictionem tenuit. Sexto anno post, Cn. Cornelio Scipione Hispalo in Consulatu mortuo, ipse suffectus est.

L. Valerius Leuinus, haud dubie Marci fr. & ipse Leuini, bis Consulis F. Prætor anno V. C. DLXXV. Sardiniam prouinciam sortitus est. Nescio an hic pro L. dicendus sit P. Sic enim Liuio vocantur Leuini filii, M. & P.

Item Decadis 4. lib. 8. C. Valerius traditur Leuini F. & M. Fuluii Nobilioris, Consulis anno V. C. DLXV. ex matre frater.

Q. Val. Q. F. P. N. Falco, Prætor, & C. Luctatius Cos. anno vrbis conditæ DXI. circa Siciliam insignem Pœnorum classem deleuerunt. Valerius Max. lib. 2. capite 3. Idem Cos. fuit anno DXIV. Videtur bulas Capitolinas.

M. Valerius Falco, Quæstorius, missus cum M. Valerio Leuino & aliis tribus in Asiam matris Idææ nomine, anno V. C. DXLIX. Inde Ædilis curulis cum M. Fabio Buteone anno DLI. Prætor biennio

¶ Manutius Leuinos Perlegendum vult.

post Brutios prouinciam obtinuit. Prorogato autem imperio, Proprætor in Sardiniã traiicere, eamq; tutari iussus est. Liuius.

Coruini & Messalæ, qui & ipsi Publicolæ erant, teste Liuio pagina 172.

M. VALERIVS PVBLICOLA, Tribunus militum sub Dictatore Camillo, Senonum reliquias persequente, Gallum ex prouocatione vicit, adiuuante Coruo, vnde illi cognomen inditum CORVINI, quod deinceps cupidissime posteritas vsurpauit. Tam eximio vero facinore ita commendatus est P.R. vt proximis comitiis, hoc est, ann. V.C. CCCCVII. cum esset annorum 23. Consul crearetur. Liuius illum 6. Consulatus, quod ante eum nemo, duas Dictaturas, tres triumphos, consecutum scribit. Samnites certe, Sidicinos & Hetruscos domuit, seditionẽ militũ, qui a republica discesserãt, composuit, impleuitque annos vitæ centum, corporis & animi viribus integris, cuius inter primũ & sextũ Consulatum 46. anni intercesserẽ. Idem sella curuli semel & vicies sedit, quoties alius nemo. Vide Liuium 7. 8. & 10. Valerium Max. lib. 3. & 8. cap. 14. & 16. Ciceronem in Catone maiore, Plinium libri 7. capite 48. auctorem de viris illustribus Gellium 9. cap. 11.

M. Val. Publ. Coruinus, primi Coruini F. Consulatum gessit cum Q. Cædicio Noctua, quemadmodum ex Cassiodori, Haloandri & Glareani scriptis consulum catalogis liquet. De rebus gestis eius, quando Liuius, Dionysius cæterique scriptores hic semilaceri mutilatiq; circũferuntur, nihil afferre certi possumus. ¶ Forte hic est, de quo Fragment. Sex. Pompeii pag. 148. Nam L. Papyrii Cursoris & C. Iunii Bruti Consulatus ille pertinet ad annum V. C. CCCCXLII.

M. VAL. CORVINVS, M. Coruini F. primi Coruini nepos, Consul semel atq; iterum bello Punico primo, transgressus in Siciliam, Messanam vrbem cepit, vnde cognomento Messana primum, deinde mutata littera, MESSALA dictus est, a quo Messalarum clarissima familia descendit. Carthaginenses & Hieronem regem deuicit, cuius prælii tabulam pictam proposuit in latere curiæ Hostiliæ anno CCCCXC. Deportauit & horologium, capta Catina, & in publico secundum Rostra statuit. Postremo Censuram gessit cum P. Sempronio Sopho, a quib. 13. Senatu moti, & 400. quod in Sicilia ad munitionum opus explicandũ ire iussi, facere id neglexissent, equis publicis spoliati, & in ærarios relati sunt. Auctores horum Valetius Max. 2. cap. 4. Seneca de breuitate vitæ pagina 403. Plinius 7. cap. 60. & lib. 35. cap. 4. Florus in epitome.

M. Valerius Messala, superioris F. & haud dubie Consularis, in bello Pun. secundo præf. classis, agrum Vticensem in Africa deprædatus est, belli eius anno 9. dicendus Dictator, si ad vrbem vel in agro Rom. fuisset. Liuius 27.

M. Val. Messala, Prætor factus in annũ V.C. DLXI. iurisdictionem peregrinam tenuit. Consul quinquennio post, Ligures prouinciam sortitus est: vbi diu moratus, nulla tamen re memorabili gesta, in vrbem ad comitia rediit. Defuncto Æmilio Pappo, X. viro sacrorum, in locum eius suffectus est, anno DLXXXII. Liuius 34. 38. & 42.

M. Valerius Messala, Consulatum gessit cum C. Fannio Strabone anno vrbis conditæ DXCIII. quo tempore Philosophi & Rhetores vrbe pulsi sunt, vt est apud Gellium 15. capite 14. & Suetonium in de claris Rhetoribus. Sexto anno post cum Q. Cassio Longino Censuram administrauit, quemadmodum indicant, Liuius siue Florus 48. Paterculus volumine priore, Plinius 17. cap. 25. & Valerius Max. libri 2. capite 1. & 4. qui priusquã ad Censurę fastigium conscenderet, Censoria nota perstrictum scribit, & cum ab ipso pariter & collega mansurũ theatrum extrueretur, Scipione Nasica, qui tum Consul erat, auctore, tanquam inutile, & publicis moribus nociturum, ex S. C. destructum memorat. ¶ De Censura eius Fragmentum Sex. Pompeii pag. 94.

¶ Hic nescio quo fato, qua ve calamitate pressa clarissima Coruinorum & Messalarum familia, totis fere centum annis nullis magnis honoribus, aut rebus gestis enituit: nec enim a scriptoribus quicquã proditur. Nisi quod lego, quendã M. Valerium Messalam accusatum a Q. Metello Numidico, cuius accusationis liber tertius citatur apud Gellium 15. cap. 14. & Valeriã, incertum huius an fratris, certe Messalæ filiam, quæ Q. Hortensii Oratoris soror nupta fuerit L. Syllæ Dictatori, vnde illi

illi nata Posthuma filia, anno vrbis conditę DCLXXVI. Quod si quid coniecturis dandū, suspicari libet, M. Valerium Messalā, quē diximus, superioris M. Valerii Messalæ nepotem fuisse, vt hoc rursus nati credantur Valeria Syllæ & Messala Niger. De Valeria vide Plutarchum in Sylla. Sed & alius Messala eodem tempore floruit, natus sorore Hortensii. De hoc Cicero in Bruto & ad Atticum lib. 5. Cælius lib. 8. epistol. Ciceronis epistola 2. & 4. Valerius Maximus libri 5. capite 9.

M. Val. Coruinus Messala, M. F. cognomento Niger, vt est apud Dionem, Consulatum gessit cū M. Calphurnio Pisone ann. V. C. DCXCII. Commendatur a Cicerone in epistolis ad Atticum, vt vir egregius & fortis, & in dialogo ad Brutum, vt Orator prudens, acutus, minime incautus, patronus in causis cognoscendis componendisque diligens, magni laboris, multæ operæ multarumque causarum. Ascon. Pedianus etiā M. Scaurum, cum ad populum reus esset, cum Q. Hortensio & M. Cicerone defendisse scribit. Præterea ad hunc Messalā pertinere videntur, quæ habet Valerius Maximus lib. 9. capite 15. Plinius lib. 7. capite 12. Solinus cap. 7.

M. Val. Messala, superioris haud dubie frater patruelis, Consulatum gessit cū Cn. Domitio Caluino anno vrbis cond. DCC I. Hunc Macrobius Saturnalium 1. capite 9. 55. annis Augurem fuisse scribit, eiusque verba de Iano Deo aduocat. Citat eundem de explanatione auguriorū Sex. Pompeius in voce, Marspedis, & Fragment. pag. 130. Cicero in oratione pro Sex. Roscio Amerino causam eam sibi a M. Messala traditā adscrit, quod ipsi nondū satis ætatis & roboris ad dicendum esset. Dixit autem pro Sex. Roscio Cicero anno ætatis suæ 27. quo tempore Messalam admodum adhuc adolescentem fuisse, constat. Cæterum an de hoc vel de superiori loquatur Cicero, nondum exacte compertum habemus.

M. VAL. CORVINVS MESSALA, Oratoris F. & Orator ipse egregius, omnium suæ ætatis clarissimus euasit, quem etiamnū adolescētem quanti fecerit Cicero, docet epistola eius, qua illum Bruto commendauit. Vnde operæprecium fuerit, verba Ciceronis subtexere: *Messalam*, inquit, *habes. Cave existimes, Brute (quamquam non est necesse, ea me ad te, quæ tibi nota sunt, scribere) sed tamē tantam omnium laudum excellētiam non queo silentio præterire: eaue putes, probitate, constantia, cura, studio reipub. quicquam illi esse simile, vt eloquentia, qua mirabiliter excellit, vix in eo locum ad laudādum habere videatur. Quanquam in hac ipsa sapientia plus apparet. ita grauis iudicio multaque arte se exercuit in verissimo genere dicendi. Tanta autem industria est, tantumque euigilat in studio, vt non maxima ingenio, quod in eo summum est, gratia habenda videatur.* Hoc Ciceronis testimonio quid grauius aut honorificentius esse potest? Turbata cæde Cæsaris republ. cum se Bruto coniunxisset, ideoque simul proscriptus esset, veriti Triumuiri prudentiam eius, inducto decreto, reditum ei in patriā permiserunt, quod ille beneficium eorum despexit. Post interitum Cassii & Bruti cū essent, qui eum tanquam auctoritate proximum ducem poscerēt, seruari beneficio Cæsaris maluit, quam dubiā spem armorū tentare. Nec aut Cæsari quicquam ex victoriis suis lætius fuit, quam seruasse Coruinum, aut maius exemplum hominis gratiæ pii, quam Coruinus in Cæsarem, fuit. Missus contra Salassos, gentem cā domuit, & triumphauit, vt Appianus. Celebratur is triumphus etiam Tibullo elegiarum 7. Gessit deinde Consulatum cum ipso Cæsare, suscepto iam bello cōtra M. Antonium, ad quod vna profectus est. In quo, cum a Cæsare laudaretur, quod qui in Philippis acerrimus hostis fuisset, nunc se promptissimum comitē præberet: *Ego*, inquit, *ô Cæsar, semper iustioris in repub. partis fui.* Sunt qui tradant, in conflictu nauali ad Actium dextrum cornu Valerio commissum, cum Aruncius læuo præesset. Appellationē Patris patriæ aliquoties a plebe Cæsari delatā, ipse mandantibus in curia Patribus pertulit, his verbis: *Quod bonum fausumque sit tibi, domuique tuæ, Cæsar Aug. (sic enim nos perpetuam felicitatem reip. & lætitiæ huic precari existimamus) Senatus te consentiens cum P. R. salutat patriæ patrem.* Euectus ad Præfecturam vrbis, quem magistratum Aug. tū primum instituerat, sexto mox die se abdicauit, immodicam & non ciuilem potestatē professus. Vixit vsque in medium Augusti principatum. Ante biennium vero quā decederet, ita memoriam ac sensum amisit, vt proprii nominis oblitus vix paucula verba coniungeret. Ad extremum enato circa sacrum os vlcere, inedia se confeciſſe traditur. Scripsit senex volumina de Rom. familiis, cum Scipionis Africani transisset

Appianus. Paterculus. Dion. Plutarchus. Suetonius. Tacitus. Eusebius. Plinius.

atrium, vidisſetque adoptione teſtamentaria Salutionis (hoc enim illi cognomen erat) Africanorum dededore notam irrepẽtem Scipionũ nomini. Ex ſimili cauſa publicata eſt eius indignatio, qua prohibuit genti ſuę Leuinorum alienam imaginẽ inferi. Librum etiam de S. littera compoſuit. Adeo virum maximum, & in ſummis honoribus verſantem, non etiam puduit Grãmaticã rem curare. De genere dicendi eius non diſſentit a Cicerone Fabius, qui nitidũ illum & candidum eſſe, & quodammodo præ ſe ferre nobilitatem ſuã iudicat. Idẽ cũ Cæſari vim, grauitatẽ Bruto, diligentiã Pollioni, ſanctitatem Caluo cedat, dignitatem Meſſalæ tribuit. Liberos tres reliquit, M. & L. Meſſalas, & Valeriam filiam, cum etiam poſt Saluſtium Ciceronis Terentiam duxiſſet, vt eſt apud Hieronymum.

M. Val. Meſſala Barbatus, conſanguineus Oratoris, forſan M. Meſſalæ, Auguris & Coſ. F. Conſulatũ geſſit cũ P. Sulpitio Quirinio, an. V. C. DCCXLII. Glareanus, vir doctiſſimus, eundẽ fecit cũ ſuperiori, & adiungit illi numerũ 12. in Conſulatu, cui equidem, vt ſoleo, libenter ſubſcriberẽ, niſi me mouetet auctoritas Dionis, qui huic Barbati cognomentũ apponit, quod Oratorẽ nuſquã vſurpaſſe, legimus. Tũ etiam Suetoni⁹ Barbati Meſſalæ meminit, cuius cõſobrini ſui Meſſalinã filiã Claudius Imp. vxorẽ duxerit; quẽ quidẽ huius filium, & Meſſalinã Auguſtã neptẽ fuiſſe, iudico, tẽporũ ratione ad amuſſim nobis ſuffragãte.

¶ Pro L. Coruino dixit Cicero ante Conſulatum ſuum, vt indicat Q. frater in de petitione Conſulatus.

M. Valerius Meſſala, Coruini Meſſalæ Oratoris F. Cõſulatum geſſit ſub Auguſto cum Cn. Lentulo Getulico, an. vrb. cond. DCCLI. qui & natali Seruatoris Chriſti & Galbæ Cæſaris ortu clarus fuit. Bello Pannonico præpoſitus Illyrico, ſubita rebellione circundatus hoſtili exercitu, cũ ſemiplena legione 20000. hoſtium fudit, fugauitq;, & ob id triumphalibus ornamentis honoratus eſt, vir animo quam gente nobilior, digniſſimus, qui & patrẽ Coruinum habuiſſet, & cognomen ſuum Cottæ fratri relinqueret. Paterculus.

¶ Meſſalini Conſularis & Parmeni mors refertur Plinio 32. cap. 1ó.

L. Cotta Meſſalinus, & ipſe Coruini Meſſalæ Oratoris F. M. Meſſalæ fr. ſed Aurelię genti per adoptionẽ datus, Cõſulatu ſexto poſt fratrẽ anno potit⁹ eſt, fœuiſſimæ cuiuſque ſententiæ ſub Tiberio auctor, vt ſcribit Tacit. Plin. li. 10. de anſeribus agens, huius inuentum eſſe tradit, palmas pedũ torrere, & cũ gallinaceorũ criſtis condire. Ad hunc ipſum ſcribit Ouidius li. 3. de Ponto ſic inter cætera:

Quos Voleſus patrii cognoſcat nominis auctor,
Quos Numa maternus non neget eſſe ſuos.
Adiectique probent genuina agnomina Cotta,
Si tu cras eſſes interitura domus.

Et in fine libri 4.

Tetamen in turba non auſim Cotta ſilere,
Pieridum lumen, præſidiumque fori.
Maternos Cottas cui Meſſalaſque paternos
Maxima nobilitas ingeminata dedit.

Periit ex vulnere, cũ hirudinem ad genua admiſiſſet. Plinius 32. cap. 10.

Valeria, horũ Meſſalarũ ſoror, rogata, cur amiſſo Seruio marito, nulli denuo nuberet? *Quoniã*, inquit, *mihi ſemper viuit Seruius maritus.* Hieronymus 1. contra Iouinianum. Forſan aũt ab hac diuerſa eſt Valeria, nupta Statilio, qua natus Statili⁹ Coruin⁹, coniurauit in Claudium. Vide Suetonium.

M. Valerius Meſſala M. F. Coruini Oratoris nepos, Conſulatũ geſſit ſub Tiberio; & quidẽ, quod rariſſimi exempli eſt, cum fratre patruele M. Aurelio Cotta, qui & ipſe nepos Oratoris fuit, vtpote ex L. Cotta Meſſalino prognatus.

M. Val. Meſſala M. F. M. N. Oratoris pronepos, collega Neronis in tertio Cõſulatu fuit, cuius abauus Auguſtus, Meſſalæ proauum in eodẽ magiſtratu collegã habuerat. Huic Meſſalæ ob generis nobilitatẽ quingẽta ſeſtertia, quib. innoxiã paupertatẽ ſuſtẽtaret, in ſingulos annos obtulit Nero, cũ & Aurelio Cottæ & Haterio Antonino pecuniam annuã ſtatuiſſet, quamuis per luxum habitas opes diſſipaſſent. Tacitus 13. Perſius Sat. 2. hunc Meſſalã vt luxurioſum & decoctorem notat, ſic canens: (*lance*

Quin damus id ſuperis, de magna quod dare
Non poſſit magni Meſſalæ lippa propago
Compoſitum ius, fasq; animi, ſanctoſq; receſſus
Mentis, &c.

VALERIA MESSALINA, Barbati Meſſalæ, de quo ſupra egimus, ex Lepida coniuge filia, Claudio Imp. nupta, Octauiã & Britannicũ peperit, mulier perditæ libidinis, & quæ, quemadmodũ ꝓdit Iuuenalis, noctu inter meritoria ſcorta ſe proſtituere nõ dubitarit, imo etiam, vt memorat Plin. 10. c. 63. cũ ancilla ſuſcepto certamine, eã, nõ auſim dicere quoties concubitu ſuperarit. Nouiſſime multis patratis adulteriis, cũ in

C. Si-

C. Silium, Romanę iuuētutis pulcherrimū & tum Consulē designatum, furialiter exarsisset, absente Claudio nuptias cū illo celebrat. Quod flagitiū vbi Claudius resciuit, ipsam cum Silio & omnibus aliis conscīis interemit. Tacitus 11.

Valerius Catullus Messalinus, Cyrenes & Libyæ rector sub Vespasiano, multa crudelia & nefanda commisit, sed clementia principum, patris & filii Titi, quamuis deprehensus, pœnā effugit. Mox Domitiano rerū potiēti, cui & in duob. Cōsulatib. collega fuit, ob adulationē & delationē gratissimus, multis exitiū attulit. Quapropter & a Iuuenale Satyra 4. sic proscinditur:

Et cum mortifero prudens Veiento Catullo,
Qui nunquam visę flagrabat amore puellę
Grāde & conspicuū nostro quoq; tēpore mōstrū,
Cacus, adulator, dirusque a ponte satelles, &c.

Tādē multiplici & insanabili morbo correptus, cū nō corporis modo cruciatus acerbissimos sustineret, sed & crebro terroribus expauefactus estrato exileret, q; sibi instātes occisorū manes videret, defluentib. extis, miserabiliter animā exhalauit, vt tradit grauissimus auctor Ioseph. bell. Iud. lib. 1. c. vlt. Meminit huius Catulli Messalini etiam Plinius epist. 4. ad Sempronium Rufum.

Valerius Messala, Consul sub Traiano anno DCCCLXVII.

Messalinus, Cos. sub Hadriano an. 899.

Messala, vir nobilis familiæ, cum primis doctus & Orator eximius, sub Alexandro Seuero floruit, cuius optionē Imperator sorori Theoclię detulit. Capitol. in Maximi.

Messala, sub Decio prēf. Achaię, ad quē extat apud Pollionem Decii epistola.

Messala Præf. præt. sub Arcadio & Honorio. C. 3. & 1. de assessoribus & domesticis & cancellariis iudicum. Rescribitur illi 9. Cod. tit. 41.

Volesus Messala, sub Diuo Augusto Proconsul Asiæ, cū 300. vna die securi percussisset, incedēs inter cadauera vultu superbo quasi magnificū quiddā conspiciendumq; feciſſet, Græce proclamauit, Orem regiā. Quis hæc rex feciſſet? Seneca de ira 2. Apparet ex lib. 3. Corn. Taciti, eundē, facto in ipsum S. C. sub Augusto damnatum.

Messalæ rescribunt Arcadius & Honorius 9. Cod. tit. 41.

Messalinus Vicarius, Præf. præt. & successor Rufi crudeliter torsit Apollinarem Martyrem, eum, qui cum Petro Romam venit. Vide Martyrologium 22. Iulii.

Flacci.

Flaccos ex eadem gente esse, vnde Val. Publicola, liberator patriæ, fuerit, indicat Cicero in oratione pro L. Val. Flacco.

C. Valerius Potitus Flaccus, Cos. an. V. C. CCCCXXIII. Liuius dubitat, Flaccus an Potitus fuerit, varieq; in annalibus nomen eius reperiri scribit, ac a quibusdam tradi, illum cum collega M. Claudio Marcello venenis absumtum, libro 8.

L. Val. Flacc. M. Equitū an. V. C. CDXXXIII.

L. Val. M. F. L. N. Flaccus, Consul an. V. C. CCCCXCII.

P. Val. L. F. M. N. Flaccus Consul ann. V. C. DXXVII. Liuius 26.

L. Val. P. F. L. N. Flaccus, superioris P. filius, Consul cum M. Catone anno V. C. DLIX. Censor cum eodem anno XI. post, qno tēpore & princeps Senatus lectus est. Fuit etiam in numero Pontificū ann. 574.

C. Val. Flaccus L. fr. Flamen Dialis, captus a P. Licinio Pontif. Max. anno V. C. DXLV. Ædilis anno DLV. De hoc plura Liuius 27. Valerius Maximus lib. 6. cap. 9.

L. Val. L. F. P. N. Flaccus, Consul annō V. C. DCII. collega M. Claudii Marcelli in tertio illius cōsulatu, mortuo in magistratu.

L. Val. L. F. L. N. Flaccus, Consul anno DCXXII. collega P. Licinii Crassi Mutiani.

L. VALERIVS FLACCVS, Consul ann. V. C. DCIV. collega C. Marii in sexto illius Consulatu. Censor fuit cū M. Antonio Oratore. Val. Max. 2. c. 4. Idem princeps Senatus fuit. In locū C. Marii demortui Cos. suffectus collega Cinnæ, missusq;, vt Syllæ succederet, quia exercitui inuisus erat ob auaritiā, a C. Fimbria legato, vltimæ audaciæ homine, occiditur. Liu. 82. Hic auctor exitit turpissimæ legis, qua creditoribus quadrantem solui iussit. Paterculus.

C. Val. Flac. fors L. fr. Cons. an. V. C. 666.

L. Flaccus, post mortē Carbonis & Marii Cos. Interrex de Sylla tulit, vt quæcunq; is feciſſet, essent rata. Vide Appianum & Ciceronem in orat. contra Rullum.

L. Val. Flaccus, Consularis viri F. P. Seruilio in Cilicia Tribunus militū, M. Pisoni Quæstori in Hispania, bellum Cretense ex magna parte gessit, tū Metelli legatus. Prętor inde vrbanus, Cicerone Cos. vt est videre in orat. in Catilinam secunda, mox Asiæ, legatus itē Pisonis in Macedonia, testē Cicerone in L. Pisonē, qui inibi coniunctū sibi fuisse scribit. Est. n. is ipse, pro quo extat Ciceronis oratio. Filiū habuit, qui periit in

partibus Pompeianis ante pugnã Pharſalicam. Cæſ. comm. 3. Patrem puto, Flaminẽ Martialem vocat Cicero 1. de diuinatione. Et in oratione pro eo habita, veterẽ Valeriq; gentis in liberanda patria laudẽ prope ſeco. anno, in ſuo Cõſulatu retuliſſe ſcribit. Succeſſit illi in Prætura Aſiæ Ciceronis frater Q. Ibidem.

C. Val. Flaccus L. F. fuit cum App. Claudio in Cilicia. Cic. epiſt. 3. Ac fors hic eſt in partibus Põpeii cæſus, vt eſt apud Cæſarẽ.

L. Val. L. F. (opinor Flaccũ fuiſſe) Prætor extitit ſub Cæſare, teſte Ioſeph. 14. c. 16.

L. Flacci, & patris & fratris, doctiſs. virorum, domus Brunduſii Ciceronem exulantem recepit. Cicero pro Seſtio.

C. Valerius Flaccus, ſcripſit de indigitamẽtis ad Cæſ. Cenſorinus in de die natali.

C. Valerius Flaccus, ſcripſit Argonautica, genere Patauinus. Nam Martialis illum Antenorei laris alumnum vocat. Alii Setinum, ex vrbe Campaniæ Setia volunt. In hujus obitu Quintilianus multum ſuiſſe amiſſum queritur.

C. Flaccus, legatus Vibii Criſpi Proconſulis, ex Africa Oſtiã altero die venit molliſſimo etiam flatu. Plin. in præfatione 19.

Val. Flaccus, nobilis adoleſcens, a Probo Tribuno, eo, qui poſt imperauit, e Quadorum manu liberatus eſt: vnde illi Valerianus Imp. coronam ciuicã dedit. Vopiſcus.

¶ Valerios Lactucinos quoq; vocatos, ab herbis hortenſibus, indicat Plin. 19. c. 4.

VALERII alii, ſecundum cognomenta expoſiti.

L. Valerius Antias, ſcriptor Hiſtoricus, militauit bello Pun. ſecundo ſub Q. Fuluio Flacco, ab eoq; cuſtodiendis auehendiſq; in vrbem Macedonum interceptis legatis præfectus eſt. Liuius 27.

M. Val. Achilleus lictor proximus Laures Lauinus agens annum ætatis LXV. viuus mihi comparaui & poſui. Romæ, citante Fabricio in caſtig. Terent.

Valerius Ædituus, Poeta, cuius epigrãmata citantur a Gellio.

L. Valerius Amãs VI. vir & Aug. Inſcript. ante pagina 74.

P. Val. Aſiaticus, bis Conſul, damnatus a Claudio, venas ſibi incidit. Natus fuit Viẽnæ. Cæſo Caligula, cum populus auctorẽ eius facti noſſe cuperet: *Vtinam*, inquit, *ego*. vt tradit Ioſephus 19. c. 1. Plura de eo Seneca lib. 2. de tranquillitate cap. 18.

P. Val. Aſiaticus, Cõſul deſignatus Cæſo Vitellio, gener fuit Vitellii. Tac. 18. & 20.

Aſiaticus, procurator Aſianæ Libaneſiæ in Phœnicia, Nicephoro hiſt. Eccleſ. lib. 16. capite 27.

Val. Baſſianus, occiſus ſub Commodo. Lampridius.

C. Val. C. F. O. V. F. Broccus refertur in mem. Mediolanenſium pag. 51.

Val. Max. Baſilius, præf. vrb. ſub Conſtantino.

M. Val. Calliparientis, refertur in monumentis Italicis, Inſcript. ant. pag. 264.

Val. Capito, pulſus olim ab Agrippina, poſt ei' cædẽ a Nerone reuocatur. Tac. 14.

Valerius Cato, memoratur a Suetonio de claris Grãmaticis, vt Poeta ſimul Grãmaticuſque notiſſimus. De vita eius conſule eundem ibidem.

C. Val. Catvllvs Veronenſis, Poeta, natus anno ante Salluſtium, Syllæ Mariiq; tẽporibus, in poematis laſciuus & mordax, ne Cæſari quidem pepercit, iambis eũ inſectatus: cui tamen reconciliatus, eodem die ab illo cœnæ adhibitus eſt, teſte Tranquillo. Moritur anno ætatis 30. teſte Euſebio.

Val. Catulinus, miſſus a Iuliano ſucceſſor Seuero Imp. ab hoc poſtea cæſus eſt. Spartianus.

Val. Cordus, præceptor in primis ſtudiis Alexandri Seueri. Lampridius.

Valeria Copiola Emboliaria 1 e 4. annũ agens, ludis pro ſalute D. Auguſti votiuis in ſcenam reducta eſt. Plinius 7. cap. 48.

Valeria Didia, mater, cũ Valeria Tertia filia, refertur in memoriis Dalmat. p. 368.

Valerius Diodorus, Philoſophus Alexãdrinus vixit ſub Hadriano. Suidas Διόδωρος.

Valerius Fabianus, ſub Nerone, quod falſum teſtimonium ſubdidiſſet, lege Cornelia damnatus. Tacitus 14.

Valerius Feſtus, legatus legionis in Africa ſub Vitellio, cuius affinis erat, L. Piſonem Procos. interemit. Tacitus 20. Plinius lib. 3. epiſtol. ad Caninium.

Val. Florus, refertur in memoriis Germanicis. Inſcript. ant. pag. 441.

Valeria Felicitas. Ibidem pag. 42.

P. Val. Q. F. P. N. Conſul an. V. C. nxv.

L. Val. L. F. Gall. Fauentinus Duumuiralis, &c. Inſcript. ant. pag. 7.

Valeria Glauca. Ibidem pag. 297.

Valervs Gratvs, Iudæam ſub Tiberio 11. annis tenuit. Succeſſit illi Pontius Pilatus. Ioſephus lib. 18.

L. Val.

L. Val. Heptachordus, hostem & accusatorem suum Cornelium Balbum hæredem reliquit. Valerius Max. 7. cap. 9.

L. Val. I.C. quem irridet Cicero in fine epistolæ ad P. Lentulum.

M. Val. Homullus, Consul anno V. C. DCCCIV. sub Pio, de cuius iocis in ipsum Impetatorem vide Capitolinū. Citat & Plinius in epistolis Homullum, forte patrem, certe alium, vt temporum ratio conuincit. Refertur M. Inscript. ant. pag. 134.

Valerius Iulianus. Ibidem pag. 274.

Val. interpres, memoratur Ciceroni ad Att. 1. epist. 9. Fors hic est P. Valerius, quē vocat hominem officiosum libro epistolarum ad Terentiam 14. epist. 2.

Val. Largus, accusator Corn. Galli, Poetæ, cuius familiaris & conuictor erat, sub Augusto. Huic Proculeius aliquando occurrēs, os & nares sibi manu communiuit, significans, illo præsente, ne respirare quidem tutum esse. Dion 53.

P. Val. Leo, vnus ex accusatoribus Milonis. Pedianus.

Val. Leo, Cæsaris hospes Mediolani. Plutarchus in Cæsare.

Valerius Licinianus, vir Prætorius, confessus incestum, dubium vere an metu, a Domitiano in exiliū missus est. Vide Plinium epistolarum 4. ad Minutianum.

Val. Licinianus, Poeta, memoratur Martiali, cuius volunt hoc epitaphiū esse, repertum ante portam Latinam: Musa hospitis Liciniani. Vix. ann. 35. Vide Gyraldum.

Val. Ligus, sub Augusto refertur Dioni 58

Val. Marcellus, scriptor Historicus, quē citat Capitolinus in Max. & Balbino.

Valerius Marinus, destinatus a Galba Consul, dilatus a Vitellio, vir mitis & mansuetus. Tacitus 18.

Val. Marianus, vir Prætorius & Senator tempore Plinii, a Puteolis Alexandriam 9. die peruenit leniissimo flatu. Plinius in præfatione 19.

C. Val. C. F. Pap. Marianus, vir honoratus, refertur in mem. antiquis valde honorifica inscriptione pag. 347.

M. Val. Martialis, Poeta, Hispanus ex oppido Bilbili, Domitiano gratissimus, hortos amœnissimos habuit in Ianiculo, vt ipse libro primo testatur. De hoc Plin. iunior li. 3. epist. ad Corneliū Priscum. Quātopere Martialis carmina Ceioni Cōmodus Cæs. adamarit, sic vt Virgilium suum dixerit, docet Spartianus in Ælio Vero.

Val. Maximvs, scripsit ad Tiberium Cæs. rerum dictorumque memorabilium libros 9. Militauit sub Sex. Pompeio, vt ipse de se testatur, de institutis antiquis differēs.

M. Valerius Maximus Sacerdos. Vide Inscriptiones ant. pag. 44.

Val. Max. Basilius præf. vrb. sub Constantino, a quo & illi rescribitur 5. C. tit. 3.

Sex. Val. Mercurialis Augur, refertur in mem. Italicis pag. 129.

¶ L. Valerius Messala Thrasia Priscus Cos. memoratur I. Lipsio de antiqua inscriptione commentario in lib. 16. Taciti.

Valeria Montana coniugi opt. L. D. D. D. Inscript. ant. pag. 367.

Valerius Naso, Prætorius sub Tiberio. Tacitus 4.

C. Valerius Nepos, accusauit cum aliis Milonem. Pedianus.

Val. Nepos, decessit sub M. Antonino, qui illius testamentum, quanquam inductis hæredum nominibus, valere iussit. Pand. 28. de iis, qui in test. delen.

Q. Valerius Q. Orcæ F. Prætor anno V. C. DCXCVI II. legatus Cæsaris, & initio belli ciuilis præfectus Sardiniæ, ex ea Cottam expulit. Cæs. 1. & Appianus. Cicero epistolarū 13. diuidundis agris a Cæsare per bellū ciuile propositum docet. Cetera Orcæ cognomentum inditū arbitramur, vel a belua marina confecta, vel a vase vinario ficariove, q illius similitudinē retulerit, cui primo inter Valerios hęc appellatio cōtigit.

C. Valerius Paulinus, circumlectas Galliæ Narbonensi ciuitates Vitelliana tempestate in verba Vespasiani adegit, ante fortunam illi amicus. Patriā habuit Forū Iulii. Tacitus 19. Extant ad hūc cōplures epistolę Plinii, cui moriens libertorum suorum ius reliquit, quorū tribus ius Quiritium a Cæs. Traiano Plinius impetrauit, C. videlicet Valerio Æstiæo, C. Valerio Dionysio & C. Val. Apro.

Val. Patronus, procurator Imp. litigans cum Flauio Statilio, citatur Paulo Pand. 49. de iure fisci.

Patron. Volusianus, collega Gallieni in quarto ipsius Consulatu, ann. V. C. MXIII.

Val. Patruinus & P. Val. Seuerus referuntur Inscript. ant. pag. 56.

C. Valerius Petronianus, patrē natus C. Val. Eutychiano, refertur in memoriis antiquis cum honore multo, pag. 53.

C. Valerius Placidius, cū Valeria Mirtale coniuge, refertur in mem. Dalmat. p. 366.

Val. Pollio, Alexandrinus Philosophus sub Hadriano. De hoc Suidas Πολλίων.

Val. Ponticus, sub Nerone Italia pulsus. Tacitus 14.

L. Val. Præconius, legatus L. Manlii, Proconsulis in Aquitania, exercitu pulso, interfectus est. Cæsar belli Gallici comm. 3.

L. Val. Priscus, refertur honeste in mem. Italicis pag. 341.

C. Valerius Priscus, cum coniuge Valeria Eutycha, L. Valerii Tironis liberta, similiter pag. 352.

Valerius Priscianus, Prætor vrbanus temporibus Diuorum fratrum, cui etiam ab ipsis rescriptum est Pand. 25. de ventre inspiciendo.

M. Val. Probvs, Grāmaticus illustris, Berytius, de quo vide Tranquillum. Floruit sub Nerone, vt Chronol. Eusebii. Meminit eius subinde Gellius. Martialis lib. 3. Illo vindice, nec Probum timeto. Macrobius lib. 5. virum perfectissimum vocat, sed notat lapsum & imperitiam, qui locum Virgilii de Pane niueo lænæ munere lunam illiciente, nescierit. ¶ Extant commentaria eius in Bucolica & Georgica Virgilii, itē de libris antiquis opusculum. Forsan etiā idem est Probus, cuius Catholica inuenta in monasterio Bobii oppidi, teste Volater.

L. Val. Procillus, adolescens propter fidem, & Gallicæ linguæ scientiam, a Cæsare ad Arioui stum regem missus est, cuius pater C. Valerius Caburus a C. Val. Flacco ciuitate Rom. donatus erat. Cæsar. cōm. 1.

Val. Proculus, præfectus vrbis sub Cōstantino, & iterum post 24. annos sub Cōstantio, nisi velis filium accipere.

Valeria Profutura. Inscript. ant. pag. 71.

Val. Pudens leg. Aug. Pr. pr. sub Seuero Aug. & M. Antonino Cæs. vt indicat inscriptio apud Nouiomagū in hist. Batauic.

L. Val. L. F. Pudens, cum esset annorū 13. Romæ in certamine sacro lustro 6. claritate ingenii coronatus est inter Poetas Latinos omnibus sententiis iudicum. Huic plebs vniuersa municipum Hisconiensiū (quod est oppidum in Brutiis) ære collato statuam decreuit. Extat huius rei inscriptio in memoriis Italicis pag. 191. Gyraldus male pro Pudente Prudentium vocat.

P. Valerius Seuerus. Inscript. ant. pag. 56. Forsan IC. ille, de quo Pand. lib. 3. tit. 3. l. 8. tit. 5. l. 29.

Q. Val. Soranus, de quo L. Crassus apud Cic. de Oratore 3. *Nemo est*, inquit, *quin lateratissimum togatorum omnium, Q. Valerii Soranum, lenitate vocis atque ipso oris pressu & sono facile vincat.*

Q. & D. Valerii Sorani, fratres, vicini & familiares Ciceronis, nō tā in dicēdo mirabiles, quam docti Græcis & Latinis litteris. Cic. in Brut. Q. citatur etiā a Varrone apud Gelliū 2. c. 10. Cæsus est idē iussu Pōpeii, teste Plutarcho. Vide plura apud Gyraldū.

Valerius Soranus, quod arcanū Romæ nomen enunciasset, mox pœnas luit. Plin. 3. cap. 5. Fors huius sunt libri ἐπιθεάτων, id est spectaculorum, quos citat in præfatione. Meminere Cicero lib. 1. de Oratore, Solinus in Polyhistore, Plutarchus in Problemat. Macrobius lib. 1. Saturnal. Seruius 1. Georg. Augustinus de C. D. lib. 7. c. 9. & 11.

Soranus Barea (an & hic Valeriæ gentis sit, adhuc dubito) cæsus est a Nerone, falso P. Celeris testimonio circumuentus. Vide Tacitum 12. 16. 20. Consul fuit sub Claudio. Dion pag. 138. Meminit Iuuenalis:

Stoicus occidit Baream delator amicum,
Discipulumque senex.

Soranus, Ephesius, Medic⁹, citatur Augustino Tom. 7. Plura de eo Suidas Σωρανός.

C. Valerius Surus. Inscript. ant. pag. 304.

Valerio, nescio cui, rescripserunt Seuerus & Anton. Pand. 27. titulo de excusat. tutelæ l. 12.

Valeriæ iidem AA. a. Cod. de pactis.

C. Valerius C. F. Flauia spectatus Siscia mil. coh. VIII. Prætoriæ. Fabricius in sua Roma.

L. Valerius Tappus C. F. Prætor an. V. C. DLXII. Siciliam sortitus est. Liuius 35.

C. Valerius Tappus Trib. pl. anno V. C. DLXVI. de Formianis Fundanisque municipibus & Arpinatibus promulgauit, vt iis suffragii latio esset, idq; populⁱ sciuit, L. i. 38

Valerius Theon, Sophista. Suidas Θέων.

C. Val. Triarius, in Sardinia contra M. Lepidum armatulit. Legatus Luculli in Asia, & Ponto, contra Mithradatem infeliciter pugnauit. Vxor illi fuit Flaminia. Periit in bello ciuili, secutus Pompeium, sub quo nauibus Asiaticis vna cū D. Lælio præfuit. Cicero in Bruto, Cæs. cōm. belli ciuilis 3. Idem Cicero ad Att. 12. se liberorum illius tutorem esse scribit.

App. Triarius, filius illius, M. Æmilium Scaurum M. Catone Prætore accusauit, teste Pediano.

L. Val. Triarius, fors C. fr. Quæstor, vrbanus fuit cum P. Lēculo. Cic. in Verrinis.

Valeria

Valeria Paula, Triarii soror, sine causa cũ marito, quo die e prouincia reuersurus erat, diuortium fecit, nnptura D. Bruto. Cælius Ciceroni epist. 7.

Tiro, Nicias, Valerius Ciceroni adsunt ad Attic. 12. pag. 478.

P. Valerius lib. Polat. Tacitus, refertur Inscript. ant. pag. 32.

L. Valerius Tertius. Ibidem pag. 169.

Valerius Valentinus, cõscripsit ficto nomine legem conuiualem iocoso carmine. Sex. Pompeius lib. 18. De eodem Valerius Max. lib. 8. cap. 1.

Val. Varus, coætaneus Plinii. Meminit eius epistolarum 6. ad Priscum.

Valerio Vero rescripsit Hadrianus Pãd. 22. de testibus seu tit. 5.

Valeria Virginia. Inscript. ant. pag. 43.

Valerii sine cognomentis.

P. Val. qui se pro Iurisconsulto haberi volebat, cum non esset, ridetur a Cicerone in fine epistolarum ad Lentulum. Commendatum eidem Lentulo inibi significat. Sed & lib. 3. Appio Claudio eũ cõmendat. Meminit vt familiaris & comitis sui Philippica prima, in cuius villam, cum peteret Siciliã, Antonio Consule, se diuertisse scribit.

Valeria, F. Diocletiani Imp. nupta Galerio Augusto.

Valerio rescripsere Seuerus & Antoninus Pand. 27. tit. de excusat. tutelæ l. 12.

Valeriæ iidem AA. 2. Cod. de pactis.

Valeriæ Gordianus Imp. 3. Cod. tit. 10.

Valerio Carus, Carinus & Numer. 4. Cod. titulo 20.

Valeriæ AA. & CC. 4. Cod. tit. 38.

M. Valerius, Iadratinæ Ecclesiæ Pontifex, refertur in mon. Dalmaticis pag. 361.

L. Valerius Labolæ: *Seu stupor hunc studio est, siue est insania nomen:*
Omnis ab hac cura, cura leuata mea est.
Antiquitates Fabricii pag. 90.

VALERIANI.

Valerianus, vnus ex ducibus Vespasiani in bello Iud. Hegesip. lib. 3. c. 22. Ioseph. lib. 3. Decadarchũ, officii nomine vocat.

Valerianus I C. citatur Vlpiano Pand. 46. de prætor. stipulat.

Valeriano rescribitur a Cõstãtino 1. Cod. de iuris & facti ignorantia & 5. Cod. tit. 1.

Valeriano a Seuero & Antonino AA. 3. Cod. tit. 15.

Valerianus Pætus, occisus ab Heliogabalo. Dion.

VALGII.

C. Valgius Hippianus commendatur a Cicerone epistolarum 13.

¶ Valgos dici, qui diuersas suras habeant, Sex. Pompeius lib. 19.

A. Valgius, Senatoris F. cui frater apud Pomp. F. erat in Hispania, trãsfugit ad Cæsarem. Comm. 6.

¶ C. Valgius C. F. Saturninus, Consulatũ gessit cum C. Caninio Rebilo sub Augusto, an. DCCXLI. Hic vnus illustriũ eruditione spectatus scripsit ad Aug. Cæsarem de vsu herbarum, sed imperfecto volumine, teste Plin. 25. c. 2. Ad hunc opinor scribere Horatium lib. 2. Oda 9. item de hoc ipso puto scribere Tibullũ lib. 4. elegia. 1.

Est tibi, qui possit magnis se accingere rebus,
Valgius æterno proprior non alter Homero.

¶ Valgius Rufus, scripsit libros de rebus, per epistolam quæsitis. Citatur Gellio lib. 12. c. 3. Idemne fuerit cũ superiori, & quẽ Appollodori discipulum vocat Quintilianus 3. c. 1. minus compertum habeo.

¶ VALLATIO rescribit Antoninus 9. Cod. titulo 23.

VALLII.

Vallius Syriac⁹, citatur Sen. eç inter celebres sui seculi declamatores. Eius est illud in Stertinium Maximum, a qno premebatur, cum comes eius fuisset. *Per 12. annos in officio tuo fui. Dic, quid peccauerim? Sed hæc est consuetudo vestra, iniuriam vocatis finẽ seruitutis.* Initio 2. Declamationum.

L. Vallius Solon, porticum Syluano ex voto fecit. Floruit sub Traiano, vt liquet ex inscriptione & adiunctis Cos. Vide Marlianum 6. cap. 6.

VARENI.

¶ VARENVS, defensus est a Cicerone, citante Quintiliano. Eadem oratio apud Priscianũ mendose, p Varrone nominatur.

L. Varenus, Centurio sub Cæsare in Galliis, cuius aduersus Neruios singularis audacia refertur Comm. 5.

L. Varenus alius, C. Varenum occidit, Cn. vulneravit, Salarium item occidit, damnatus tandem. Fabius 7. c. 2. & 3. lib. 5. cap. 10. & 13. & lib. 9. cap. 2.

Varen⁹ Rufus, a Bithynis accusatus. Plin.

¶ VARGVLA, homo dicax, & amicus C. Cæsaris eius, qui apud Ciceronem 2. de Oratore de facetiis disserit.

VARGVNTEII.

Q. Vargunteius, Grammaticus, annales Ennii certis diebus in magna frequentia pronunciabat. Tranquillus.

L. Varguntcius, vir Senatorius, socius L. Catilinæ, defensus aliquando a Q. Hortẽsio in causa ambitus. Cicero pro P. Sylla & pro Flacco. Vide Salustium.

Varguntcius Pompeius dẽ cœlo exanimatus. Iulius Obsequens.

Varguntcius, legatus M. Crassi, cum eo in Parthos iuit, sed deprehensus cum 4. cohortibus oppressus est. Appianus.

V A R I I.

Q. Varius Sucronensis, homo vastus & fœdus, æqualis Sulpitii & Cottæ. Cicero 1. de oratore. Obius ciuitatis obscurũ dictus est Hybrida. Trib. pl. accusauit M. Æmilũ Scaurũ, vt est apud Val. Max. lib. 3. cap. 7. & Ascon. Pedianũ, sed a Valerii narratione nõnihil dissentientem. Tulit & legem aduersus collegarũ intercessionem, qua quæreretur, quorũ dolo malo socii ad arma ire coacti essent, magna clade Reipub. sociali prius, deinde ciuili bello excitato. sed ipse demum sua lege constrictus & absumtus. Auctore eodem Valerio lib. 8. cap. 6. libri 9. cap. 2. De hoc ipso Vario puto loqui Ciceronem de natura Deorũ 3. cum inquit: *Varius homo importunissimus, summo cruciatu supplicioque periit, qui Drusum ferro, Metellum veneno sustulerat.* Eundem in Bruto Oratorem acutum in rebus inueniendis, nec minus verbis expeditum nominat.

P. Varius, magna pecunia fraudauit Cæcilium, auunculum Attici, qui cum fratre eius Caninio Satrio agere cœpit de iis rebus, quas dolo malo mãcipio de Vatio accepisset. Vide Ciceronẽli. 1. ad Att. epist. 1.

¶ Q. Varius Cotyla, familiaris & amicus Antonii Triumuiri, quem Ædilitium Antonius per tempus obsidionis Mutinensis cum mandatis ad Senatum misit, & repeti-turus Italiam, posteaquam a Lepido receptus est, cum 6. legionib. Galliæ præfecit. Vide Plutarchum. Cicero Philip. 8. tũ, cũ Ædilis esset, iussu Antonii per seruos publicos in conuiuio loris cæsum esse tradit.

L. Varius, Poeta, familiaris Horatio & Virgilio, cum primis vero gratus Augusto principi, cuius Thyesten Fabius cuilibet Græcorũ comparari posse scribit. Relictus ex parte hæres a Vergilio cum Plotio Tucca, iussus est ab Augusto Cæsare cum eodẽ Tucca Vergilii poema emẽdare, sed ea lege, ne quid adderent. Auctor Seruius.

¶ Varius Geminus, Orator, apud Cæsarem verba faciens: *Cæsar*, inquit, *qui audent apud te dicere, magnitudinem tuam ignorant: qui non audent, humanitatem.* Seneca in fine 6. Declamationũ. Meminit Hieronymus lib. 1. contra Iouinian. & sublimem Oratorem vocat, subiungitque hoc eius apophthegma: *Qui non litigat, celebs est.*

¶ L. Varius Clemens, ab epistolis Augustorum, & præses Treuirorum, notus ex inscriptione magnifica, quæ extat Inscript. ant. pagina 388.

P. Varius Eutychus, refertur ibid. p. 37.

M. Varius Montanus vixan. xxii. Varia Gemina mater. Reperitur in mem. Germ. pagina 441.

L. Varius Papyrius Papyrianus præf. fabr. Flamen Hadr. Pont. Augur, refertur pagina 354.

P. Varius Polycarpus. P. Varius Crassianus in epigraphis Italicis pagina 129.

L. Varius Prudens, cum Hostilia Prisca coniuge, pag. 123.

¶ Varia Semilla, citatur Pand. 49. de iure fisci. l. 47.

¶ Varius Marcellus, Mœsæ, sororis Iuliæ Augustæ, Seueri coniugis, gener, pater, vt opinor, fuit Varii Heliogabali Imp. Diõ.

V A R I.

A. Varus, qui habitus est iudex durior, dicere confessori solebat, cum datis testibus alii tamen citarentur: Aut hoc testimoniũ satis est, aut nescio qd satis sit. Cic. Finiũ 2.

Q. Varus, præf. equitum Cn. Domitii in partibus Cæsaris. Comm. 3.

L. Varus, Epicureus, perstrictus ioco Cassii Seueri, citatur Fabio 6. cap. 4.

Varus, Eques Rom. Vinicii comes, cœnarum bonarum assectator, quas improbitate linguæ merebatur. Seneca epist. 123.

Varo rescribit Antoninus Imp. Cod. 8. titulo 18.

P. VARINVS, Prætor Asiæ, sic opinor, citatur Ciceroni pro L. Flacco.

L. Varinus, seu quomodo quibusdã vocatur, P. Varenus, Proconsul a Spartaco stratagemate elusus est, erectis ad palos cadaueribus, additis vestib. & armis, vt procul intuentibus species stationis esset. Iulius Frontinus lib. 1. cap. 5.

¶ M. VARINVS M. F. Philippicus, memoratur Inscript. vetust. pag. 183.

¶ M. VARISIDIVS, Eques Rom. citatur epistolarum 10.

¶ VARONILLA, Vestalis, libero mortis arbitrio sub Domitiano punita. Suetonius.

VATI-

VATIENI.

P. Vatienus, cum e præfectura Reatina Romã venienti noctu duo iuuenes cum equis albis dixissent, regẽ Persen illo die captum, Senatui nũciauit. Et primo quasi temere de republica locutus in carcerẽ coniectus est. Postea a Paulo litteris allatis, cũ idẽ dies constitisset, & agro a Senatu & vacatione donatus est. Cic. de natura Deorum 2. qui ibidẽ adolescentẽ quoq; nepotẽ reliquisse tradit. ¶ Vide de eodem Notas Fulvii Vrsini in opera Ciceron. p. 45. & seq.

C. Vatienus, cũ sinistræ manus digitos, ne bello Italico militaret, abscidisset, publicatis bonis æternis vinclis addictus est. Valerius Maximus lib. 6. cap. 3.

¶ Vatienus Montanus, celebris ingenii vir & Orator, patria Narbonensis, relegatus a Tiberio in Baleares insulas, ibidẽ moritur. Auctor Tacitus 4. & secundum illum Eusebius. De hoc est illud Martialis:

Docti patria Narbo Vatieni.

Accusauerat hunc apud Cæsarẽ Vinicius, rogatus a colonia Narbonensi. At Montanus adeo toto animo scholasticus erat, vt eodẽ die decertaret, & in Vinicii actionem sententias suas retulerit. Ostẽtationis causa adeo nunquam declamauit, vt ne exercitatus quidem declamauerit. Solitus est autem eadem repetere subinde, qua re sentẽtias suas corrumpebat, non contentus rem vnã semel bene dicere. Propter hoc Scaurus illum inter Oratores Ouidium appellabat. Nam & is, quod bene cesserat, relinquere nesciebat. Seneca cõtrouersiar. 7. & 9. Ab Ouidio etiã inter Poetas numeratur.

Quiq; vel imparib. numeris, Mõtane, vel aquis
Sufficis, & gemino carmine nomen habes.

VATINII.

Vatinios fuisse tribus Sergiæ, in qua fuere Sabini, Matsi & Peligni, liquet ex oratione Ciceronis in Vatinium testem.

P. Vatinius, quem ante e Cicerone P. Vatienum nominauimus. Vide Valerium Maximum lib. 1. cap. 8.

P. VATINIVS P. F. quamquã homo deformis & probrosæ vitæ, ad summos tamẽ honores peruenit. Quæstor Ciceronẽ Cõsule aquariã prouinciã obtinuit. Qua perfunctus, cũ C. Cosconio Proconsule legatus iuit in vlteriorẽ Hispaniã. Inde Tribunatũ pleb. nactus, totũ illũ ad Cæsaris tum Consulis gratiã gessit, Bibulũ illius collegã in carcerẽ duci iussit, cõtinentem se domi, viatorẽ misit, qui vi extraheret. Leges, Heliã & Fusiã, de auspiciis P. R. latas, cõtemsit & cõculcauit, aliaq; teterrima facinora in eo magistratu designauit. In epulo Q. Arrii tã insolẽter se gessit, vt cõtra morẽ P. R. solus atratus accũberet. Postulat⁹ lege Licinia & Iulia, Tribunos pl. appellauit, ne causã diceret, quæsitor ẽ Memmiũ e tribunali deturbauit. Ædilitatẽ petens, repulsã passus est. Nec felicior fuit in petitione Præturæ, cuius cõsequẽdæ spe munus gladiatoriũ dedit, sed tanto vniuersi populi in se odio, vt lapidib. petitus sit. Vnde facetũ illud Cesellii Iurecõsulti dictũ, rogãte quopiã post laiã legẽ, ne quis nisi pomũ in scenã mitteret, nũ pinea nux pomũ esset: *Si*, inquit, *in Vatiniũ iacies, pomũ est.* Lacceratus a Cicerone post ipsi⁹ ab exilio reditũ acerbissima oratione, quæ etiamnũ extat, per Pompeiũ & Cæsarẽ effecit, vt eidẽ non modo recõciliaretur, verũ etiã defensionẽ obtineret, idq; nõ sine sui laudatione, vt testatur ipse Cic. ad Lẽtulũ scribẽs, itẽ ad Q. fr. li. 2. De eadẽ re Quintilianus lib. 6. c. 5. Val. Max. li. 4. c. 2. qui historiã illã hac memorabili sentẽtia claudit: *Speciosius aliquanto iniuriæ beneficiis vincuntur, quã mutui odii pertinacia pẽsantur.* Priusquã hæc gratia sarciretur, contigit Vatiniũ Prætorem fieri, factis largitionibus, & palã adnitente Pompeio, & quidem M. Catone cũ summo dedecore P. R. deiecto. Quã rem Licinius Caluus, qui & ipse asperrimis orationibus Vatinium reum egit, tam iniquo animo tulit, vt occurrẽtem his verbis exciperet: *Perfrica frontem Vatini, si te dignioremputas Prætorem quam Catonem.* In bello ciuili Cæsaris partes strenue iuuit, Octauio, Pompeiano duce nauali pugna superato. Post pugnam Pharsalicã in locũ App. Claudii fact⁹ Augur, & pariter ad Cõsulatũ euectus est. Profligatis ad Mundã Pompeii liberis, præfectus est Dalmatiæ. Vbi expugnatis aliquot oppidis, a militibus Imperator appellatus est, nec multo post supplicationem a Senatu impetrauit. Nunciata cæde Cæsaris, ab Illyriis in fugam actus, cũ & cohortes aliquot amisisset, Dyrrhachii se continuit. Quo cum Brutus venisset, eidem & portas aperuit, & exercitum tradidit, vt est apud Ciceronem Philippica 10. Triumphauit tamẽ, vt habent tabulæ Capitolinæ, Lepido & Planco Cos. Cum aũt homo podagric⁹, & strumis obnoxi⁹, deformitatẽ suam multorũ salib. & iocis expositã videret, ipse, vt erat scurra venust⁹, & dicax, in suos pedes & fauces cõcisas multa dixit,

eoque modo inimicorum,& inprimis Ciceronis,vrbanitatē repreſſit. Vxor illi fuit Pompeia,fors ea,quam repudiauit Cæſar, aut certe ſoror eius. Nā Cæſarem affinem ſuū dicere ſolebat,teſte Cicerone. De morte eius nihil vſquā cōperimus. Auctor Seneca in de Tranquillitate animi, vt nunc alios ſcriptores, vnde hæc noſtra mutuati ſumus,diſſimulem.

Vatinius Beneuētanus, inter fœdiſſima Neronianæ aulæ oſtēta fuit,ſutoriæ tabernæ alumnus,corpore & ipſe detorto,facetiis ſcurrilibus. Teſtes Corn. Tacitus li.15. & Seneca. De hoc arbitror loqui Martialem in diſtichis:

Vilia ſutoris calicem monumenta Vatini
Accipe, ſed naſus longior ille fuit.

Item Iuuenalem:

Tu Beneuentani ſutoris nomen habentem
Siccabis calicem naſorum quatuor.

De eodem Dion in Nerone.

Q. Vatinio Adiutori, quondam Centurioni leg. 11. adi. H. M. V. Æ. li. Diodorus C. V. hæres pius fecit. Hæc inſcriptio reperta eſt Budæ iuxta templū Virginis matris, in ædib. plebani. Vide P. Apianum pag. 490.

¶ VECTENVS, familiaris Ciceronis, cui pecuniam ſuam χρήματα repetēti, θυμαίνειν reſcripſerat,vt fatetur ipſe ad Att.10. epiſt. 13.idque ſi aliter acceperit, ac debeat, per ipſum leniri cupit. Meminit eiuſdem quoque 15.epiſt.13.& 19.

¶ VECTIDIVS, vt homo diues, citatur Perſio Sat.4.

VECTII.

Vectiorum familia plebeia fuit,parum honorata, quoad libertas ſtetit. Sub Principibus demū ad honores reſpicere cœpit.

Vectium quendam, Prænestinorū ſermonē vſurpantem,inſectatus eſt Lucilius, teſte Quintiliano lib.1.cap.10.

Vectius,nominatur a Suetonio de claris Grammaticis.

P.& L. Vectii,fratres, quorū P. C. Verris Quæſtor; Vectia ſoror eiuſdem Verris vxor fuit. Cicero in Verrinis.

T. Vectius, ſynchronus Ciceronis. Fit eius mentio in oratione pro Flacco, vt in Africa verſati, vel in eam cū imperio mittendi, certe tum vnius ex numero iudicū, & de L. Flacco ſententiam laturi.

T. Vectius alius,Catilinariæ cōiurationis index, cū inter Catilinæ ſocios & Cæſarem nominaſſet,& chirographū eius Catilinæ datum polliceretur, Cæſar,quitum Prætor erat,implorato Ciceronis teſtimonio, Vectium pignoribus captis, & direpta ſupellectile,male mulctatū, ac pro Roſtris in concione pene diſcerptum, coniecit in carcerem. Suetonius.

Vectius quidam cum patris monumētū exaraſſet, Hoc, inquit Auguſtus,eſt vere patrem colere.

Vectius Rhetor, citatur Iuuenali Sat.7. Vectio cuidā reſcrib. Alex. Imp.7. C.ti.45

¶ Vectius Bolanus,militauit ſub Corbulone in Syria,imperante Nerone. A Vitellio Britāniæ præficitur. Corn. Tacitus lib. 15.& 18.& in vita Agricolæ, ſimiliter Statius Papinius Syluarū 5.qui ſcribēs ad Criſpinū filium,ſub Domitiano Præf. prætorio,patrē a rei militaris ſcientia, & a fortitudine laudat.

Vectius Criſpinus F. valde laudatur a Statio,quomodo diximus, Syluarū 5. Domitiani principis Præf. prætr. At idē pſcinditur a Iuuenale Sat.1.*vt pars Niliacæ plebis & verna Canopi*, & Sat. 4. vt adulter & inceſtus notatur.

¶ Vectius Cato, dux Latinorū in bello ſociali,relatus Paterculo & Appiano, nihil ad hanc familiam pertinuit.

¶ Vecti⁹ Chilo,Eques Rom. amicus & neceſſarius C. Verris,laudatur a Cicerone, vt vir bonus & grauis in Verrinis.

¶ Vectius Cyrus,atchitect⁹ memoratur Ciceroni epiſt.7. ad Trebatiū & 2. ad Att. Deceſſit ſub cædem Clodii,ipſo Clodio & Cicerone ſcriptis hæredib. Cicero pro Milone. Eius libertus fuit Vectius Chryſippus.

¶ Vectius Marcellus,Eques Rom. inter primos, cuius oliuetū viam publicā tranſgreſſum,aruis e contrario in locum oliueti profectis,notabili prodigio Neronis ruinā portendit. Vide Plinium 17. cap. 25.

¶ M. Vectius M.F. Papius præf. coh. VI. Thracum,refertur Inſcript. ant. pag. 122.

C. Vectius C.F. Pedo. Ibidem pag. 361.

¶ Vectius Prætextatus, vir priſcæ grauitatis & Cōſularis loci,præfuit Achaiæ ſub Iuliano. Poſtea ſub Valentinia, præf. vrbi, Damaſo Epiſcopo reſiſtentē Vrſicinū pepulit. Hæc & plura de illius laudib. Ammianus li.27. Mortis eius meminit Symmachus in epiſtola ad Valentinianum principē, vbi virū omnium virtutum & veteribus parem appellat. Diuerſus ab hoc eſt Prætextatus, de quo Hieronymus ad Pannachiū ſcribēs aduerſus errores Ioā. Hieroſolymitani: *Miſerabilis*, inquit, *Prætextatus, qui deſignatus*

Coſ.

Cos. est mortuus, homo sacrilegus, & idolorum cultor. Solebat ludens beato Papæ Damaso dicere: Facite me Rom. vrbis Episcopum, & protinus ero Christianus.

Prætextata, nobilissima fœmina, coniugem habuit Hymettiũ, Iunii Toxotii fratrẽ, quæ quod marĩ imperium Christianæ religioni prætulisset, sacræ virginis Eustochii, cuius patruus Hymettius erat, babitũ cultumque cõmutando, denunciante Angelo, misere citoque interiit. Vide Hieron. in epist. ad Lætam.

¶ Vectius Proculus, Cõsul sub Nerua, cuius collega Publicius Certus per Plinium honore deiectus est. Plin. 9. ad Quadratã.

¶ Vectius Sabinus, Maximum & Balbinum contra Maximinũ dicendos Augustos in Senatu censuit, & obtinuit. Capitolinus hunc ex Vlpiorum familia fuisse scribit, & a Max. Imp. factum præf. vrb.

¶ Q. Vectius Vectianus e Marsis, quem Cicero se cognouisse scribit, vir prudẽs, & in dicendo breuis, prædicatur in Bruto.

¶ Vectius Valens, Medicus Claudii principis, pariterq; eloquentiæ assectator, nactꝰ potentiam, nouã sectã instituit, teste Plin. lib. 29. c. 1. Idem nubente Messalina Silio adultero, cum & ipse eius adulterio nobilitatus esset, per lasciuiam in præaltam arborem conisus, interrogantibus quid aspiceret? Atrocem, inquit, ab Hostia tẽpestatem. Neq; fefellit. Nã Claudius Hostia regressus, de Messalina, deq; Silio & cõsciis omnib. suppliciũ sumpsit. Ipsum etiã Valẽtem, iudicium negotii totius offerentẽ, & confessum, occidit. Tacitus in fine 11.

Vectius Valens Antiochenus, scripsit Anthologias, in quibus de annis climactericis differit.

V E D I I.

P. Vedius, magnus nebulo, sed tamen Pompeii familiaris. De hoc Cicero lib. 6. ad Attic. epist. 1.

Vedius Pollio, Eques Rom. ex amicis Augusti, & multũ apud illum potens, murænarũ viuariis seruos damnatos immergere solebat. Accidit aũt aliquãdo, vt cum Augustus apud ipsum cœnaret, vnus e seruis calicẽ crystallinũ frãgeret. Ex quo rapi eũ ad mortẽ, & murænis obiici Vedius iussit. Puer ad Cæsaris pedes fugit, non mortẽ quidẽ deprecãs, sed ne piscĩũ esca fieret. Ibi motus nouitate crudelitatis Cæsar, & puerum dimitti, & crystallina protinus omnia perfringi, piscinamque compleri iussit. Seneca de clementia 1. & ad Nouatũ de ira, li. 3. c. 40. C. Plin. li. 9. c. 23. & 53. Dion lib. 54. qui illũ M. Liuio C. Pisone Cos. anno V. C. DCCXXVIII. diem obiisse tradit, magnis opibus relictis. Crudelitatis Vedianæ meminit quoq; Tertullianus in libro, quẽ inscripsit de Pallio.

Vedius Aquila, legionis 13. legatus sub Othone in bello ciuili fuit, quo victo & defuncto, simul atque data est occasio, cum tota legione Vespasiani partibus accessit. Tacitus 1. 8. & 19.

¶ Fl. Vegetius Renatus, vir illustris, scripsit ad Valentinianum Imp. epitomen institutorum rei militaris e commentariis Catonis, Celsi, Traiani, Hadriani & Frontini. In quod opus προοιμιάζεται: *Antiquis temporibus*, inquit, *mos fuit, bonarum artiũ studia mandare litteris, atq; in libros redacta offerre principib*ꝰ: *quia neq; recte aliquid inchoatur, nisi posit Deum fauerit Imperator: neque quenquam oportet magis vel meliora scire vel plura quam principem, cuius doctrina omnibus potest prodesse subiectis*, &c.

¶ Veianius, gladiator, notꝰ est ex primo epistolarum Horatii. Sic enim ille:

--- Veianius armis
Herculis ad postem fixis, latet abditus agro,
Ne populum extrema toties exoret arena.

Veianii duo fratres ex agro Falisco, de quibus Varro lib. 3. de re rust. cap. 16.

¶ Q. Veiontvs Teuda, Q. Veionius Faultus, & Q. Veionius Suauius, referũtur in vetusta inscriptione, reperta Paduę 343.

¶ P. Velanivs, Trib. mil. sub Cæsare in Galliis, vt habet eius belli Cõmentarius 3.

V E L I I.

Velius Gallus, cæsus sub Tiberio propter Seianum. Tacitus 5.

¶ Velius Cerealis, amicus Plinii iunioris, ad quem scribit ille epistolarum 4.

¶ Velius Paulus, Proconsul Bithyniæ sub Domitiano, vel paulo ante. Meminit eius Plinius lib. 10. ad Traianum.

¶ Velius Fidus, Iuuentii Celsi collega sub Antonino Pio. Refertur in mem. Rom. pagina 248.

¶ Velius Rufus, occisus a Commodo. Lampridius.

¶ Velius Cornificius Gordianus Cos. cũ est lectus Imp. Tacitus. Vopiscus.

¶ Velius Aquilinus, Consulatũ gessit sub Diocletiano anno principatus eius 2. V. C. MXXVIII. Indicat id catalogus Consulũ. & inscriptio vetus apud Volaterran. p. 350.

T. Velio Genuali, P. Velio Hygino, Velia Rufina, Velia Hygina, Alexander lib. & sibi. Hæc epigraphe reperitur in memoriis Italicis pagina 162.

¶ Velius Longus, commentator Virgilii, citatur Macrobio. Scripsit de arte Grãmatica, cuius quædam nuper in cœnobio Bobiensi reperta sunt.

VELLEII.

C. Velleius, Senator, inducitur a Cicerone in libris de natura Deorum, Epicuri partes defendens, quem L. Crassus Orator, cuius familiaris erat, omnibus togatis præferebat, paucos cum illo Epicureos e Græcia comparans. Cicero de Oratore 3.

¶ C. Velleius, præf. fabrũm Pompeii & M. Bruti, lectus a Pompeio in numerũ 300. iudicum. Post mortem Bruti, digrediente Neapoli Tiberio Nerone, cuius partiũ adiutor fuerat, gladio se transfixit. Paterculus illum auum suum fuisse scribit.

Velleius, pater Paterculi, floruit sub Cæsare Augusto, præfectus equitum illius.

P. VELLEIVS PATERCVLVS, Historicus, militauit sub Tiberio, eoque imperante enituit. Genus ipse suum ad Decium Magium refert, Campanorum principem celeberrimum. Eius nepotem Munatiũ Magium Asculanensem, qui Romanos bello sociali enixe iuuit, atauum sibi fuisse testatur, fratrem vero Magium Celerem nominat. Priscianus lib. 6. M. Velleium Paterculum citat, haud dubie vitiato prænomine. De eodem Tacitus lib. 3.

Velleius Capito, patruus Paterculi, vir ordinis Senatorii, M. Agrippæ in C. Cassiũ subscripsit, cum percussoribus Cæsaris, lege Pedia damnatis, igni & aqua interdictũ est. Paterculus.

¶ Cn. Velleius, Historicus, cuius annales citantur apud Gellium lib. 18. cap. 12. Quo tẽpore in repub. vixerit, non cõperi.

Velleius quidam sub Claudio cum M. Syllano Consulatum gessit, cognomento Tutor, a quo dictum S. C. Velleianum. Testatur Vlpianus Pandect. 16. ad S. C. Velleianum.

Velleio Rufo & Asterio Scapula Coss. temporibus Claudianis S. C. de assignandis libertis factum est. ff. 38. de assig. libert.

¶ Velleius Blæsus, vir locuples & Consularis tempore Plinii iunioris, qui captatorem Regulũ suauiter elusit. Plinius epist. 2.

¶ Velleius Celer, clarus studiis tempore Hadriani, ad quem scriptam a Velleio epistolam citat Priscianus 10.

VENANTII.

Venantius, Consulatum gessit cũ Theodorico, rege Gotthorum, anno vrbis conditæ MCCXXXVII. sub Zenone.

Venantius, fors superioris F. collega Anastasii A. in tertio ipsius Consulatu, anno V.C. MCCLX.

Venantius iunior, eundem honorẽ gessit biennio post, anno MCCLXII.

Venantiæ scribit Fulgentius Episcopus Ruspinensis.

Venantius Honorius, Poeta, dictus est nobis in Honoriis.

¶ VENERIAE rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 3. Sed cognomen id in pluribus familiis vsurpatum est, quomodo & Venusti.

VENNONII.

Vennonũ Historici meminit Cicero de legib. 1. Eius historiam autem non habere se, queritur in epist. ad Att. lib. 12.

C. Vennonius, familiaris Ciceronis; sic enim illum vocat ad Attic. lib. 6. epistola 3. Meminit eiusdem ibidem epistola 1. & familiarium 13. epist. 73.

T. Vennonio Feliciano T. Vennonius Felix filio carissimo. Hæc inscriptio extat Laderæ. Vide inscript. ant. pag. 362.

VENTIDII.

P. Ventidius, dux hostium in bello sociali, memoratur Appiano lib. 1.

Ventidii duo fratres, bello ciuili Mariano electi Auxino a Pompeio. Plutarchus.

¶ P. VENTIDIVS BASSVS, Picens genere, loco humili, captus cum matre a Pompeio Strabone, subactis Asculanis, ab eodẽ puer tum in triumpho ductus est. Vbi adoleuit, comparandis mulis & vehiculis magistratibus, qui sortiti prouincias essent, victum sibi quæsiuit. In eo quæstu cognitus C. Cæsari, & cum eo in Gallias profectus, quod in ea prouincia, & mox in bello ciuili, mandata sibi pleraq; strenue fecisset, inter amicos a Cęsare assumptus est. Mox Trib. pl. ac deinde Prætor creatus est. In eo honore iudicatus hostis cum Antonio, coniunctis partibus, non modo dignitatem recuperauit, sed & Pontificatũ simul & Consulatum adeptus est. Quam eius fortunam populus his versibus notauit:

Concurrite omnes Augures, Haruspices, Por-

Portentum inusitatum conflatum est recens:
Nam mulos qui fricabat, Consul factus est.

Idem postea a M. Antonio præfectus oriēti, Parthos in Syriam irrumpentes tribus præliis fudit, omniumq; primus de Parthis triūphauit. Obita vero morte publico funere elatus est. Gellius 15. c. 4. & anteillū Liuius 127. & seq. Valerius Maximus 6. c. 10. Plinius 7. cap. 4. Florus 4. c. 4. Dion 47.

Ventidius, proscriptus a Triumuiris, opera liberti euasit in Siciliam. Appian. 4.

Ventidius alius legatus Cornificii cæsus est a Sextio, Cæsaris iunioris legato. Appianus 4.

¶ VENTIDIVS CVMANVS, procurator Galileæ sub Claudio, propter sua simul & Felicis flagitia damnatus est. Tacitus 12. Iosephus 19.

¶ Ventidius Quietus, floruit sub Seuero.

Ventidius gulosus & diues, notatur a Iuuenale Sat. 11.

VENVLEII.

Venuleius Triumuir cæsus est a L. Sylla. L. Florus 3. capite 21. Orosius 5. cap. 21. Eutropius 5.

Venulei, vt ciuis Rom. suæ ætatis, meminit Cicero epistolarum 12. ad Cornificium in fine.

¶ Venuleius Saturninus IC. Alexandro Imp. gratissimus, auditor Papiniani. Scripsit stipulationum libros 19. Actionum 10. de officio Proconsulis 4. publicorū 3. de interdictis 6. de pœnis paganorum 1. Huic opinor scribit Alexander 7. Cod. tit. 35.

VENVSTI.

Venustos inuenio in Aureliis & Octauiis. De sequentibus, quarum sint familiarum, adhuc dubito.

Venusto rescribit Antoninus A. 8. Cod. titulo 21.

Venustus, Consulatum gessit cum Sabino sub Gordiano anno V. C. DCCCXCII. Huic, aut certe filio, scripsit apud Pollionē Gallienus Imp.

Venustus, a Iuliano constituitur Vicarius Hispaniæ, apud Marcellinum lib. 23.

¶ VENVSTIANVS, ex præside Thusciæ, & persecutore fit Christianus. Vide 3. Calend. Ian.

¶ VEPONIVS AVITVS, cum Veponia Quarta F. memoratur in vetust. Inscript. repertis in Carinthia pag. 399.

VERANNII.

Verannia, lecta a Numa inter primas Vestales, quæ quatuor fuere. Plutarchus in vita Numæ, apud quem Græce Βηρωνία legitur. Ego Verannia malo.

Verannius, a Catullo Poeta inter amicos habitus, quem ille Veraniolum vocat, & Fabullo iungit, ac ambos Pisonis comites & cohortem inanem vocat.

Q. VERANNIVS, legatus Germanici Cæsaris in partibus orientis, Pisonem, qui Germanicum veneno sustuliſſe creditus est, accusauit, & ad mortem compulit. Tacitus 2. & 3. Ad hunc arbitror scr. pſiſſe Onosandrum Platonicum de optimo Imperatore & eius officiis, quem librum Nicolaus Saguntinus in Latinam linguā vertit.

Q. Verannius, haud dubie superioris F. Consulatum gessit cum C. Pompeio Gallo sub Claudio anno V. C. DCCC I. Præfuit Britanniæ sub Nerone, magna dū vixit seueritatis fama, successor Auiti, ac ibidē defunctus. Tacitus 14. Fors idem, qui Tribunus cum Broccho a Senatu ad Claudium missus est, cum ageretur post cædem Caii de vindicanda libertate, vt est apud Iosephum lib. 19. cap. 2.

Verannia, procul dubio Q. F. vxor fuit Pisonis eius, quem Galba adoptauit. Meminit eius Tacitus 17. Plinius epistolarum lib. 2. epist. vlt.

Verannius, de verbis Pontificalibus aduocatur Macrobio. Quis hic, aut quo tempore vixerit, nondum comperimus. ¶ Fragmentum Sex. Pompeii citat pag. 7. librū eius priscarum vocum, & pag. 97. librū auspiciorum de comitiis. Estque idem forte, cui Pauli epitome lib. 13. cognomentum Chorolæ attribuit.

Verannia Charita, Q. Pusilli Veronis cōiunx, memoratur in epigraphis antiquis pagina 329.

VERATII.

C. Veratius Atticus, Consulatū gessit, cū A. Asinio Prætextato sub Gordiano principe, ann. V. C. DCCCXCIV. vt liquet ex inscriptione vetusta apud Volaterranū pag. 350. Etsi ibi mendose opinor, Veraius legitur. An idē scripserit de quæstionib. Pontificalib. & supplicationib. quomodo citatur a Macrob. 3. c. 7. id dubiū & incertū est.

¶ VERCONIVS Herennianus, Præf. præt. Diocletiani. Vopiscus in Aurelian.

VERGILII.

M. Vergilius, fr. T. Ausidii, Trib. pl. Syllæ imperatori diem dixit. Cicero in Bruto.

C. Vergilius, Q. Ciceronis in Prætura collega, M. Ciceronem, etsi vetusta sibi cum illo amicitia intercederet, pulsum & exulem Sicilia prohibuit, P. Clodium metuens. Idem Pompeianarum partium in Africa Thapso præpositus, vbi Cæsarem potitum victoria cognouit, se & oppidum Caninio Proconsuli, a quo obsidebatur, dedidit. Cicero pro Cn. Plancio & Cæsar comment. 5. Meminit eiusdem Vergilii Cicero semel atque iterum in epist. ad Attic. lib. 13.

¶ Virgilioce tones memorat Hieronymus ad Paulinū Felicitatē ingenii Vergilii orationē solutā reliquisse, Seneca annotauit procem. li. 3. controuers.

P. VERGILIVS MARO, Poetarum Latinorum eminentissimus, natus est Pompeio & Crasso primum Consulibus. Decessit Sentio & Lucretio Coss. anno ætatis LII. teste Eusebio. Tumulo ipsius adscriptum fuisse volunt hoc distichon:

Mantua me genuit, Calabri rapuere, tenet nunc
Parthenope, cecini pascua, rura, duces.

Plura de illo referri poterant, sed cum ea passim vulgata sint, nobis studio breuitatis omittuntur. ¶ Egregia est operum Vergilii editio, tam a Georgio Fabricio, quā a Gregorio Bersmanno instituta.

Vergilius, negotiator & myropola, & ipse sub Augusto Principe floruit, ad quem scribit Horatius libro quarto Carminum Oda 12.

¶ Vergilius Romanus, scriptor Comœdiarum ætate Plinii iunioris, quem ille epistolarum 6. ad Caninium scribens, probitate morum, ingenii elegantia, operum varietate monstrabilem prædicat, testaturque præter Comœdias, quæ inter Plautinas Terentianasque numerari possent, mimiambos composuisse venustissimos.

¶ T. Vergilius Donatus, reperitur in antiquo marmore Romæ, teste Politiano miscell. 77. & antiq. Inscript. pag. 290.

Vergilia Optata, C. Papyrii Cesti coniunx, refertur in mem. Rom. pag. 208. Ipsa vero epigraphe adducitur etiam a Politiano miscell. 77.

Vergilius, Episcopus Arelatensis, imperante Mauricio. Beda hist. Eccles. 1.

¶ VERGILIANVS, filius Vibii Sequestris.

¶ L. VERGINIVS L. F. O. V. F. Attilianus VI. vir sibi & Verginio Mesari patri & Veturiæ Attiliæ matri & M. Didio Marcello, L. Verginio Quintiano fratrib. &c. Et Sentiæ & Paulinæ vxoribus & Constāt. piis lib. Vide Inscript. ant. pag. 27.

¶ VERO rescribūt AA. & CC. 4. C. ti. 50.

¶ VERIANA mala referuntur Macrobio 3. cap. 19.

¶ Verianus Celer, notus ex Gallieni ad ipsum epistola apud Pollionem.

¶ VERINO, Vicario Africæ, rescribit Const. 9. Cod. tit. 17.

¶ VERISSIMO AA. & CC. 7. Codic. titulo 48.

¶ VERONIANO Ant. A. 7. Cod. tit. 16. Verinæ Alex. Imp. 6. Cod. tit. 44.

VERRES.

C. VERRES C. F. Quæstor Cn. Carbonis, deinde legatus ac Proquæstor Cn. Dolabellæ, vtrunq; prodidit. Lucullo & Cotta Coss. Prætor vrbanam iurisdictionem obiuit. Qua perfunctus, Sacerdoti in Sicilia successit, eamque non succedente sibi Arrio per triennium tenuit. Sed libidinose, auare crudeliterq; versatus in prouincia, postulatus est repetundarum a Siculis. Cicerone vero in gratiā Siculorum accusationem magna vi & arte peragente, cum parum subsidii sibi in Hortensio esse videret, desperato patrocinio, sponte in exiliū abiit. Vbi 26. annis per summam quietem traductis, a Triumuiris tandem proscriptus & occisus est. Plinius 34. c. 2. propter Corinthia vasa proscriptum tradit, quod iis videlicet Antonio se cedere negauisset. Seneca etiam fortitet decessisse scribit ex auctoritate Pollionis. Liberos habuit, antequam in exilium abiret, filiam nuptam & filium prætextatum, parū pudicum. Quāobrem Cicero, cū vti cinædus a Verre patre notaretur: *An neseis*, inquit, *liberis intra fores conuiciandum esse?* Vide Ciceronem in Verrinis, Asconium Pedian. & Lactātium 2. capite 4.

Q. Verres Romilia, C. Verris amicus, patris Verris discipulus H. S. quingētis millibus depositis, deiecturum se Ædilitate Ciceronem pollicitus est. Cicero Verrinarum lib. 2.

C. Verres Eros, dissignator Cæsaris Augusti. Hæc Inscriptio reperta est Romæ non ita pridem, teste Volaterrano.

Verres, superiorū ne aliquis an sequentium temporum, incertum, citatur vt scriptor Plinio lib. 1. in indice lib. 28.

VERRII.

Verrius Flaccus, iuris Pontificii peritissimus, citatur Varroni, Macrobio, Sex. Pōpeio & Diomedi. Reliqt libros rerū memoria dignarū, & de obscuris M. Catonis,

citante

citante Gellio lib. 4. cap. 5. & 17. cap. 6. Macrobius aduocat librũ eius, qui inscriptus Saturnus. An idem sit Verrius, cuius fit mẽtio vt Bruto & Cassio fauentis apud Ciceronem familiarium 12. epistola 14. non facile dixerim.

Verrius Flaccus, superioris libertus, docendi genere maxime inclaruit. Namque ad exercitanda discentium ingenia, æquales inter se committere solebat, proposita non solum materia, quam scriberent, sed & præmio, quod victor auferret. Id erat liber aliquis pulcer aut rarior. Quare ab Augusto quoque nepotibus suis præceptor electus, transiit in Palatiũ cum tota schola, verum vt amplius postea discipulum non reciperet. Docuit in atrio domus Catilinę, quæ pars Palatii tunc erat, & sestertia cẽtena in annum accepit. Decessit ætatis exactæ sub Tiberio. Statuam habuit Prænestę (alii legunt ad Vestæ) in inferiore fori parte contra hemicyclum, in quo Fastos a se ordinatos & marmoreo parieti incisos, publicarat. Tranquillus. Meminit Eusebius, & ad annum Christi nati decimum floruisse, ait. monumenta eius intercidere. Scripsit autem inter alia de verborum significatione, vnde collecta ea sunt, quæ hodie Sex. Pompeii Festi nomine leguntur. Idem tamen inconstantiam eius notat libro decimoseptimo. Volunt etiam illius esse tabularum Capitolinarum fragmenta, egregio commentario a Carolo Sigonio illustrata.

Verrius Cloatius, Grammaticus, scripsit librum de verbis a Græcis tractis. Citatur Gellio, Macrobio & Sex. Pompeio.

¶ VERSIMENO rescribunt Valer. & Gall. AA. 7. Cod. tit. 16.

¶ VERVTO AA. & CC. Ibidem.

¶ VERVLANA Gracilia simul cum aliis obsessa est a Vitellianis in Capitolio. Tacitus 19.

¶ C. VESIVS Martialis, & C. Vesnius, referuntur in memoriis antiquis, hic pag. 150. ille pag. 333.

¶ VESPASIVS Pollio, Trib. militũ præfectusque castrorum, Nursiam incolens, filium habuit Prætoriæ dignitatis, filiam vero Vespasiam Pollam, quæ Vespasiani Imp. mater extitit. Suetonius.

VESPRONII.

Iulius Vespronius Candidus, Consul sub Traiano, enituit anno vrbis conditæ DCCCLVI. Huius vxorem notat Martialis.

Iulio Candido, fors itidem Vespronio, & filio superioris, rescribit D. Pius Pand. 48. de accusationibus & inscriptionibus.

Vespronius Candidus, haud dubie nepos, quem vererem Consularem, & olim militibus inuisum ob durum & sordidum imperium, Spartianus in Iuliano missum scribit a Senatu ad exercitum Seueri, vt illo repudiato, Senatus iudiciũ sequeretur.

Vespronius Candidus, vt humanus in Christianos præses, laudatur a Tertulliano ad Scapulam.

Candido item rescribit Philip. Imp. 10. Cod. tit. 11. cuius autem gentis, incertum.

VESTILII.

Sex. Vestilius, vir Prætorius, quem Tiberius Druso fratri percharum in cohortem suam transtulerat, cum ob ficta crimina conuictu ipsius prohibitus esset, sectis venis interiit. Tacitus lib. 5.

Vestilia, Prætoria familia genita, Titidii Labeonis vxor impudica, sub Tiberio in Seriphon insulam sepositа est. Tacitus sub finem lib. 2.

VESTILIA, C. Herdicii, ac inde Pomponii & Orphiti, clarissimorum ciuium coniunx, 4. ex his partus enixa, Sempronium septimo mense genuit, Suillium Rufum 11. Corbulonem 7. vtrumq; Consulem, & postea Cæsoniam, C. Principis vxorem, octauo. C. Plinius libri septimi capite 5.

VESTINII.

M. Vestinius, cum illi nescio quid fœdæ rei nunciatum esset: Desinet, inquit, aliquando putere. Fabius 6. cap. 4.

Vestinia, nobilis matrona, condito testamento, templum ex bonis sui, Geruasio & Prothasio martyribus sacrum, excitari curauit, quod perfectum Innocentius primus dedicauit. Ex libro Pontificali.

VESTORII.

C. Vestorius, Ciceronis & Attici familiaris, cuius subinde meminit in epist. ad Att. lib. 14. epist. 12. remotum a Dialecticis, in Arithmeticis satis exercitatum esse scribit. De gratia ipsius apud Atticum habes testimonium lib. 6. epist. 2.

T. Vestorius Zolotus, memoratur Inscript. ant. pag. 113.

VESTRII.

P. Vestrius, Eques Rom. cui capto in Africa Cæsar ignouit. Fratrem eodē tēpore Romæ habuit. Vide Comm. eius belli 5.

¶ VESTRICIVS Spurina, cuiusmodi vir, & quantopere clarus, docet Plin. epistolarum secundo ad Macrinum. Huic, opinor, pater fuit Vestricius Spurina, quem Tacitus inter duces Othonianos commemorat lib. 18.

¶ T. VETIDIVS T. F. Strab. Valens cū T. Vetidio Potente F. refertur Inscript. ant. pagina 344.

VETILII.

M. Vetillus, Prætor, fuso exercitu captus est a Viriato. Liuius 52. Orosius hunc, C. Vetilium, Raphael Volaterranus Ventidium appellat.

Vetilius, leno, bonorum possessione secundum tabulas testamenti carere coactus est, ita decernente Q. Metello, Prætore vrbano, quod se ab omni honesto vitæ genere abrupisset. Valerius Maximus 7. capite 7.

P. Vetilius, propinquus Sex. Eburtii, citatur M. Ciceroni pro A. Cecina.

¶ VETRANIO, sumsit imperium sub Cōstantio, cui ille ignouit, vipote seni, nec animo satis constanti.

¶ VETRONIVS Thurinus, quod his, qui aliquid ab Alexand. Imp. peterent, patrocinium & operam suam vendidisset, multa interim mentitus, alligatus stipiti, subiecto igni & humida materia fumo exunct' est, adiecto elogio: *Fumo punitur, qui fumos vendidit.* Lampridius. Alii legunt scriptura variata Voconius.

VETTII.

Vettius (βίττιος) amicus C. Gracchi, defensus ab illo, memoratur Plutarcho in eius vita.

L. Vettius, Eques Rom. Catilinariæ cōiurationis iudex. Dion lib. 37. Sic enim apud illum legitur Λούκιος βίττιος. Supra Vecti' appellatur. ¶ Vide Orosium lib. 6. capite sexto, & in eundem Franciſci Fabricii scholia.

¶ Sex. Vettius, Ædilis cum C. Annio, Cæsare Aug. tertium Cōsule. Inscript. ant. pagina 315.

Q. Vettius, Duumuir cum L. Cornelio, Cæsare Aug. V. Consule. Ibidem.

Vettius Germanus, cum vxore Thaide. Ibidem pag. 260.

Vettius Callimachus, cum Maximilla filia, refertur Scævolæ Pand. 48. ad legem Corn. de falsis, & de S C. Liboniano.

Vettius Vrsinianus, cum vxore Clodia Cyrilla. Inscript. ant. pag. 68.

¶ Vettius Panagathus, Martyr sub Marco, Eusebio teste hist. Eccles. 5. cap. 1. vbi tamen, opinor mendose, Pagatus legitur.

¶ Vettia Megiste & Vettius Onesimus commemorantur Antiquitatibus Fabricii pagina 80.

VETURII.

Gentem Veturiam antiquissimam esse, testis est Veturius faber ille, qui sub Numa rege floruit, de quo mox dicemus. Ordinis & dignitatis non omnes vnius fuere. Nam alii Patricii, alii habiti sunt Plebeii. Patricios inuenias cognomentis Geminos & Cicurinos dictos, plebeios vero Calusnos & Philones: qui tamen secutis temporibus ad eos honores eamque nobilitatem conscenderunt, vt Patriciis in nulla parte cederent. Cæterum vt vetustas Auselios, Papysios, Valesios, ita & Veturios dixit, qui nunc Aurelii, Papyrii, Valerii & Veturii nominantur.

Veturius Mamurius, vnus ex summis opificibus, Numæ regi peltas 11. ad magnitudinem & formam e cœlo delapsæ tam scienter & dextre effinxit, vt dinosci non possent, ne ab ipso Numa quidem. Nomen eius ob id a Saliis cani solitum, scribit Ouidius, qui 3. Fastorum historiam hanc, seu fabulam, multis versibus persequitur. Sūt tamen, qui veterem memoriam eius cantionis verba fuisse contendant, teste Plutarcho in Numa, item Varrone libro 5. de lingua Latina.

¶ P. Vetusi' Geminus, primus Quæstor cum M. Minutio factus a Val. Publicola primum Consule, decennio post, id est, anno V. C. CCLIV. Consulatum gessit cum C. Eburio Helua, a quibus Fidenæ obsessæ, Crustumeria capta, Prænestæ ab Latinis ad Romanos defecit. Liuius 2. ¶ Vide an idem sit, de quo Fragmenta Sex. Pompeii pagina 23.

T. Veturius Geminus Cicurinus (Asconius L. vocat) Consul anno V. C. CCLIX. ab exactis regibus 16. eodem Asconio teste, Æquos, qui Latium agrum inuaserant, fudit. Secessit eo anno plebs in Sacrum montem, vnde Menenii Agrippæ oratione reducta est. Liuius 2.

¶ Quod a Festo discreui, id dicitur ceciderit a quo Veturii quoque nobiles cognominati Cicurii. Varro de lingua Lat. lib. 6.

VETVRIA, Cn. Martii Coriolani ma-

ter,

ter, vna cum Volumnia, ipsius vxore, filiũ, quem nullis conditionibus ciues mitigare potuerunt, lachrymis flexit, ac pacem vrbi obsessæ retulit. Liuius 2. Val. Max. lib. 5. capite 4. & alii.

T. Veturius Geminus Cicurinus, haud dubie superioris T. F. Consul anno V. C. CCXCI. de Volscis fugatis ouauit. Idẽ postea factus est X. vir ferendis legib. anno vrbis conditæ CCCII. Liuius 3. Dionysius 9.

C. Veturius Cucurinus, Consul anno V. C. CCXCVIII. Æquos cũ collega T. Romilio strenue vicit, 7. millibus illorum occisis, ingentique præda parta. Quam cum æratii causa vẽdidissent Cos. ambo ob inuidiam ab irato populo damnati sunt. Veturius tamen anno proximo lectus est Augur in C. Horatii Puluilli locum. Liuius 3.

M. Veturius T. F. Sp. N. Crassus Cicurinus, Tribunatum militarem Consulari potestate gessit anno vrb. conditæ CCCLIV. quo tempore ob ingentem pestem, lectisternium tunc primum in vrbe factum est. Liuius 5.

C. Veturius (nullum patris prænomen, nullum ipsius cognomen adiicitur) Trib. mil. Cons. pot. bis, anno videlicet vrb. conditæ CCCLXVIII. & iterum CCCLXXV.

L. Veturius L. F. Sp. N. Crassus Cicurinus, Tribunus militum Cos. potestate fuit anno V. C. CCCLXXVI. Fragmenta Capitolina numerum duplicati honoris adiiciũt II. Sed & Liuius alterum Tribunatum largitur, anno videlicet CCCLXXVIII. in quẽ Carolus Sigonius non militum Tribunos, sed Consules, L. Genutium Q. Seruilium reponit, cum superiori anno missio Tribunatu res Romana ad Consules redierit.

¶ T. Veturius Caluinus, Consul anno V. C. CCCCIX. cum Sp. Posthumio Albino, & iterum cum eodem anno CCCCXXII. auctor Caudinæ pacis fuit, & ob id cũ collega Samnitibus deditus est. Vide Liuium lib. 8. & initio 9.

T. Veturius, superioris F. adolescens, cũ propter domesticam ruinam, & graue æs alienum, Cælio Plotio nexum se dare coactus esset, seruilib. ab eo verberibus, quod stuprum pati noluerat, affectus, querelam ad Consules detulit, a quibus Senatus rem edoctus, Plotium in carcerem deduci iussit. Valerius Max. 6. cap. 1.

¶ L. Veturius L. F. Philo, Consulatum gessit anno DXXXIII. Triennio post, qui fuit belli Puni. secundi annus 2. Dictator creatus est comitiorum causa. Censor cum P. Licinio Crasso, in eodem honore decessit, anno V. C. DXLIII. Liuius 22. & 27.

L. Veturius L. F. L. N. Philo, Ædilis Cur. anno V. C. DXLII. proximo Prætor peregrinus, Galliam obtinuit, in qua prouincia prorogatũ illi imperium est. Legatus missus a M. Liuio & C. Claudio Cos. in vrbẽ, patribus populoque partam de Hasdrubale victoriam nunciauit. Consul creatus a M. Liuio Dictatore belli Pun. secundi anno 13. contra Hannibalem in Brutiis rem gessit cum collega Q. Metello, cui post Dictatori creato comitiorum gratia ipse Magister equitum fuit. Lectus est & Flamen Martialis. Postremo cum Scipione in Africam profectus est, a quo remissus domum, pugnatum cum Hannibale suprema Carthaginensibus pugna, finemque tandem lugubri bello impositum, ingenti Patrum lætitia exposuit. Liuius.

L. Veturius, citatur ab A. Gellio, & in eũ Catonis Censorii oratio, noct. Attic. lib. 17. capite 2.

¶ T. Veturius Gracchus Sempronianus, fit Augur in locum T. Sempronii Gracchi, anno V. C. DLXXVII. Liuius 41.

L. Veturius, Eques Rom. ob incestum cum Æmilia, virgine Vestali, commissum, damnatus est. Abbreuiator Liu. 63. Eutropius in fine 4. Orosius 5. capite 15.

Veturius, magister militiæ sub Diocletiano. Martyrologium 20. Februarii.

T. Veturius, præceptor in primis rudimentis Alexandri Seueri fuit. Lampridius.

I. O. M. Sacr. Voto pro salute, &c. Aug. Germanici Pontificis Maximi Trib. pot.... D. Veturius Sp. filius Philo D. Veturius Antigonus D. Veturius Albanus pater cum filiis posuit. Hæc inscriptio extat Romæ in horto D. Baptistæ Iacobi Matthæi. Vide Apianum pagina 243.

¶ T. Veturius Florus, veteranus scriba Dalmata vixit an. LV. posuit T. Veturius Pannonius libertus patrono b. m. Hæc epigraphe extat Iaderæ apud Ecclesiam S. Agathæ maioris. Idem pag. 366.

Antonio Veturio A. F. Patri, Petronia A. F. Tanai matri, Terentia T. F. Secunda vxori, C. Veturius A. F. legum testamento fieri iussit. Citatur in memoriis Patauinis a Scardeonio pagina 62.

¶ L. VETVRNINVS, vir magnus sub Traiano Imp.

¶ VIBENNIVM cum filio, notat Ca-

tullus, patrem vt furem, filium vt cinædū.

VIBII sine cognomentis.

Vibius bello Pun. secundo Pelignæ cohortis Centurio, vir fortissimus, arreptum vexillum trans vallum hostium cōiecit, seque suosq; commilitones execratus, si hostes eo potirentur, initium potiendorum Hannibalis castrorum fecit. Liuius 25. Valerius Max. 3. cap. 2.

T. Vibius, memoratur a Cicerone epist. famil. 11. epistola 12.

Vibius & Pompeius paribus lineamēris fuerunt. Val. Max. lib. 9. cap. 15. Plinius lib. 7. cap. 12. Solinus 5.

Vibius, vir Siculus, sæpe Ciceronis adiut' beneuolētia, & in ipsius Cōsulatu præfectus fabrūm factus, Ciceronem exulem, Vibonem appulsum, domo quidem nō recepit, polititus tamen est, se locum ei in agro, vbi lateret, assignaturum. Plutarchus in Cicerone.

C. Vibius adolescēs, intemperato amore percitus Rutiliæ Sex. alteri viro traditā non sustinens, gladio sibi mortem conscivit. Vide memorias antiquas pag. 194.

VIBII cum cognomentis.

Vibius Auitus, præses prouinciæ in Galliis sub Nerone, cuius auunculus fuit Cassius Syllanus. Plinius 34. capite 7. Meminit Tacitus lib. 13. vitiato tamen nomine.

Vibiæ Aureliæ Sabinæ D. Martia Aug. F. Heliodorus lib. & libert. Inscript. ant. pagina 221.

C. Vibius Capax, memoratur Ciceroni pro A. Cluentio.

Vibius Curiūs, eleganter redargutus a Cicerone est. Nam cum multum de annis ætatis suæ meniretur; Tum ergo, inquit Cicero, cum vna declamabamus, non eras natus. Fabius 6. capite quarto. Hunc esse opinor Cæsarianum illum, qui belli ciuilis Cōmentario 1. perperam Biuius vocatur.

Vibius Crispus & Vibius Secundus, fratres, Equites Rom. sub Nerone, quorum Secundus, accusantibus Mauris, repetundarū damnatus Italia exigitur, ne grauiore pœna afficeretur, Crispi fratris fauore cōsecutus, qui pecunia, potentia, ingenio inter claros magis quam bonos habitus, sub Galba fratris accusatorem Annium Faustum damnari perfecit. Tacitus 14. & 18. Pertigit idem Crispus ad tempora Domitiani, & ad annum ætatis 80. vt indicat Iuuenalis Satyra 4. qui virum mirem & sacūdum fuisse scribit. Eidē suffragatur Quintilianus, a quo & elegantis ingenii homo, & in dicendo compositus, iucundus & delectationi natus esse traditur. Dicente quadā in causa aduersario, scire se, hoc ipsum dicturum, & ita persecuturum, venuste Vibius eludens: *Ego vero*, inquit, *ista non dico. Quid enim attinet, illa bis dici?* Fabius 5. capite 13. & 10. cap. primo. Plinius in procœmio 19. aliquando proconsulari imperio administrasse Africam ostendit.

M. Vibius Dioscorus, refertur in memoriis Germanicis apud Apianum p. 378.

Vibius Fronto, præf. equitum sub Tiberio. Tacitus 2.

Vibius Fortunatus, refertur in mem. antiq. Carinthiæ. pag. 395.

Vibius Gallus, tam magnæ fuit olim eloquentiæ, quam postea insaniæ, cui hoc accidisse vni scio, vt ad insaniam non casu caderet, sed iudicio perueniret. Nam dum insanos imitatur, dum lenocinium ingenii furorem putat, quod simulabat, ad verum redegit. Seneca Declamation. 2.

C. Vibio C. F. L. N. Tro. Gallo Proculeiano, patrono Perusinorū, patrono & curatori reip. Veronensium, iudici de. V. Dec. Sigonius pagina 147.

Vibius Helenius & Vibia Latina F. celebrantur Antiquitatibus Fabricii p. 77.

C. VIBIVS TREBONIANVS GALLVS, patricia natus familia, perfide ad imperiū peruenit, proditis Deciis. Imperauit cum C. Vibio Volusiano F. 2. annis. Primus tributum hostibus pependit, cæsus ab Æmiliano Tyranno.

A. Vibius C. F. C. N. Habitus, Consul sub Aug. ex Cal. Iul. anno V. C. DCCLX. Fasti consular.

C. Vibius C. F. Macer C. Trebatius Rufio faciundum curauerunt. Hæc inscriptio legitur Romæ ad portam Latinam, teste Paulo Manutio in epist. Ciceronis.

Vibius Marsus, legatus Germanici Cęs. vetustis honoribus, & studiis illustris, sub finem vitæ Tiberii accusatus, discrimen, tanquā inediam destinauisset, effugit. Sub Claudio legatus Syriæ pfuit. Tac. 2. 5. & 11.

Vibius Maximus quidam designatus Quæstor, a Domino suo agnitus & abductus est. Eusebius Augusti tempora persequens.

Vibio

Vibio Maximo reſcripſiſſe Diuos fratres, auctor eſt Vlpianus.

Vibius Paciacus Hiſpanus, M. Craſſum cum 10. comitibus in Hiſpania latentem, quo tempore pater & frater a C. Mario interemti ſunt, in ſpelunca quadam per 8. menſes benigne fouit & coluit. Plutarchus in Craſſo, Sabellicus exemplorum 7.

C. VIBIVS C. F. C. N. PANSA, familiaris Cæſaris & Ciceronis, Trib. pl. fuit Sulpitio & Marcello Coſs. teſte Cælio in epiſt. Conſul cum Hirtio, pro libertate pugnans, interüt. Quidam non Vibium, ſed Iulium vocant. Gener fuit Q. Fuſii Caleni, quemadmodum liquet ex Philip. Ciceronis 10.

Vibius Paſſienus, Proconſul Africæ ſub Gallieno. Trebellius in Celſo.

C. Vibius C. F. Rufus, Sex. Sotidius Sex. F. Strabo Libuſcid. C. Calpetanus Ceſtati⁹ Rufus M. Claudi⁹ M. F. Marcellus L. Viſellius C. F. Varro curator riparum & aluei Tiberis ex S. C. Termin. Hæc inſcriptio legitur apud Georgium Fabricium in ſua Roma.

Vibius Rufus, cum ſedem Cæſaris, in qua ille ſedit & occiſus eſt, poſſideret, & vxorem Ciceronis duxiſſet, gloriari ſolebat, tanquam ob coniugem Orator, & ob ſedem Cæſar futurus eſſet. Vixit ſub Tiberio. Dion lib. 57.

Vibius Rufus, idem cum ſuperiore, an alius, ignoro, citatur ſubinde a Seneca inter declamatores ſui ſeculi.

C. Vibius Rufinus, Conſul cum M. Cocceio Nerua ſub Auguſto. Vide Manutium in Orthogr. in voce Sæculum.

Vibius Rufinus, citatur Plinio lib. 1.

Vibia L. F. Saluia Varia. Inſcript. antiq. pagina 66.

Vibii Sequeſtri libellus extat de fluminibus ſecundum ordinem litterarum ad Vergilianum filium.

Q. Vibius Serenus, Procos. vlterioris Hiſpaniæ, de vi publica damnatus, in inſulam Amorgum deportatur. Retractus in vrbem, & accuſatus a filio, quod res nouas & cædem Principis molitus eſſet, reportatur eodem. Tacitus 4.

C. Vibia Tertulla, memoratur in vetuſt. Inſcript. Tergeſtinis apud Apianum pagina 354.

Vibius Virius Campanus, auctor defectionis a P. R. ad Hannibalem, rebus poſtea deſperatis, cum viginti ſeptem Senatoribus venenum hauſit. Liuius vigeſimo tertio & 26.

C. Vibius C. F. Volt. Virilio eq. leg. XV. ann. XLV. ſtip. XII. H. S. E. Inſcriptio hæc reperta eſt apud Vangiones. Extat apud Apianum pag. 484.

VIBIDII.

Vibidius Varro, ob prodigalitatem & flagitia a Tiberio Senatu motus. Tacitus ſecundo.

Vibidia, virginum Veſtalium vetuſtiſſima, tempore Claudii, quæ & pro Meſſalina, ne indefenſa daretur exitio, Claudio ſupplicauit. Tacitus 11.

¶ C. VIBIENVS, Senator, pulſatus a Clodianis, mortem obiit. Cicero pro Milone. Pedianus in turba eliſum ſcribit.

¶ VIBVLENVS, miles ſeditioſus. Tacitus primo.

Vibulenus Agrippa, Eques, venenum hauſit in curia ſub Tiberio. Tacitus 5. Diō Vibullium vocat lib. 57.

¶ P. VIBVLLIVS Rufus, familiaris Pōpeii Magni, bis captus a Cæſare & dimiſſus eſt.

¶ P. VICTOR, cuius extat de vrbis Romæ regionibus & locis libellus.

VICTORII.

Q. Victorius, primi pili Cēturio ſecūdæ legionis ſub T. Sempronio Conſule, contra Boios Gallos rem ſtrenue geſſit, an. V. C. NLX. Liuius 34.

¶ Victorius Marcellus. Huic Fabius Quintilianus Inſtit. oratoriarum libros dedicauit, & Statius Pap. 4. librum Syluarum, teſte Crinito.

¶ *Victoris Quadrati & Iuliæ Veranillæ Iulius Victorius Quadratus filius eorū hic poſitus.* Hæc inſcriptio extat Petouii in Carnia, & apud Apianum pagina 382.

¶ *Victorio Caſſiano Vet. leg.* VII. *qui vixit annis LV. Victorius Clementinus & Victorinus & Senecionius & Iulianus filii eius per Victorium Hermetem libertum eius patri piiſſimo F. C.* Hæc inſcriptio extat Moguntiæ.

Victorius, calculator ſcripturarum ſcrupuloſus, compoſuit Paſchalem curſum indagatione cautiſſima. Vide Gennadium.

¶ VICTORINVS, vnus e 30. Tyrannis, Victoria matre natus, interemptus apud Agrippinam cum F. vir ſtrenuus quidem,

sed impense mulierosus & impudicus. Pollio.

Victorino rescribitur ab Alexand. Imp. 4. Cod. titulo 65.

Victorino a Dioclet. & Max. AA. 2. C. de transactionibus, & 4. Cod. tit. 37.

Victorinus, Rhetor Massiliensis. De hoc Gennadius.

¶ C. VRDVARIVS Laius & C. Viduarius Demosthenes, haud dubie liberti, citantur in inscript. quadam, Galbæ Imperatori posita, apud Apianum pagina 201. Forte autem erunt Viridii.

VIGELLII.

M. Vigellius, Orator, amicus L. Crassi, vixit cum Panætio Stoico, ab ea secta non alienus. Cicero de Oratore 3.

Vigellius Saturninus, qui primus hic in nos gladium egit, lumina amisit. Tertullianus ad Scapulam, præsidem Carthaginis.

¶ VIGILIO cuidã scribit D. Ambrosi⁹.

VILLII.

P. Villius Tappulus, homo plebeius, cũ Ædilis esset, Prætor creatus est, ac sorte Siciliam accepit. Quadriẽnio post, id est anno vrbis conditæ DLV. Consul factus, P. Sulpitio in Macedonia successit, nihilque memoratu dignum egit, anno, priusquam Macedoniam intrare posset, circumacto. Fuit & X. vir diuidũdis agris. Vide Liuium 29. & 32. Quidam hunc malunt P. Iulium Appulum vocare, quorum ex numero est Henricus Glareanus.

L. Villius Tappulus, fors P. fr. Prætor eodem anno, quo P. Consul, & ipse Siciliam sortitus est. Liuius initio 32.

C. Villius, interempto Tib. Graccho, quod amicus ipsius fuisset in culeo cum anguibus insutus necatus est. Plutarchus in Gracchis.

¶ P. Villius C. F. Pal. Crescens refertur in mem. ant. Rom. pag. 237.

Villius Maximus. Ibidem 239.

Q. Villius L. F. Rufus, apud eundem Apianum pagina 495.

Q. Villius Firmicus pro Iulio nuncupatur à quibusdam nobilis ille Astrologus.

¶ VINCOMALVS Cos. cũ Opilione sub Valentin. III. anno V. C. MCCVI.

¶ VINDICIANO rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 37. & alii haud dubie, Antoninus Aug. 6. Cod. tit. 21.

Vindiciani, magni nostrorum temporum Medici dictum: Ideo male acceptus es, quia ego non iussi. Augustinus ad Marcellinum.

VINDII.

Vindius quidam, quod ex ludo pædagogi Pompeium confestim populi principem emicuisse dixisset, a militibus impetu facto interemptus est. Plutarchus in Pompeio.

Vindius Verus I C. sub Pio, citatur Pãdect. 2. Si ex noxali causa, item 5. Vbi quis agere debeat. Meminit eius & Capitolin⁹.

Vindius Quadratus, sororis Marci Philosophi F. cui ille matre mortua bonorum materno rũ partem reliquit. Capitolinus.

Vindio rescribunt Val. & Gall. 9. Cod. titulo 35.

VINICII.

L. Vinicius (sic enim malo, quam Vicinius) refertur a Cælio epist. ad Ciceronẽ 8.

L. VINICIVS, Orator temporibus Augusti, de quo Seneca Controuers. libro 2. Contr. 6. & iterum Declamat. lib. 2. L. inquit, Vinicius, quo nemo ciuis Rom. in agendis caussis præsentius habuit ingeniũ. Quicquid longa cogitatio illi præfiniuerat, prima intentio animi dabat. Extempore causas agebat, sed non desiderabat hanc commendationem, vt ex tempore agere videretur. De hoc eleganter dixit Augustus: *Vinicius ingenium in numerato habet.* De eodem Declamat. lib. 3. *Vinicius*, inquit, *vir exactissimi ingenii, nec dicere ineptias, nec ferre poterat.* Consulatum gessit anno V. C. DCCXX. ab Augusto 11. Consule cum aliis suffectus.

L. Vinicius, clarus decorusque iuuenis sub Augusto, cui princeps idem scripsit, parum modeste fecisse eum, quod filiam suã Baiis salutatũ venisset. Sueton. in Augusto.

M. Vinicius P. F. suffectus Consul cum M. Agrippa anno vrbis conditæ DCCXXXIV. quo tempore bellum Pannonicũ inchoatum est. sub hoc Germaniæ præside immẽsum bellum exarsit, quod ab illo quibusdã in locis gestum, quibusdam sustentatum fœliciter. Quo nomine decreta illi cũ speciosissima inscriptione operum, ornamenta triumphalia. Paterculus.

P. Vinicius, M. F. Consul itidẽ sub Augusto an. V. C. DCC LIV. cum Tiberio Rhodo in vrbem rediit. Citatur a Seneca inter celebres sui seculi Declamatores. Vide quę idem habet epistola 40.

M. Vini-

M. Vinicius Quartinus P.F.M.N. Consul sub Tiberio anno DCCLXXXII. Huic Iulia, Germanici F. a Tiberio collocata est. Tacitus 5. Periit pharmaco, per Messalinã dato, cum venisset in suspicionem, quod vxorem Iuliam occidisset. Sepultura tamẽ publica honestatus est. Dion 48. Fors ad hunc pertinet inscriptio, quæ extat Neapoli; *M. Vinicio P.F. post mortem municipes sui are collato pietatis caussa posuerunt.* Refert hanc Apianus pagina 115. Meminit eius, vt quem post cæsum Caium Minutianus dignum imperio iudicarit, Iosephus lib. 19. capite quarto. Eidem historiam suam inscripsit Velleius Paterculus. Quod prædicans Beatus Rhenanus: *An non est*, inquit, *immortalitate donare, semper victurum opus inscribere cuipiam? Reuiuiscit nunc cum Velleio M. Vinicius, cuius nomen ex historiarum memoria nemo delebit, quam diu supererunt Velleii monumenta*, &c.

Vinicius, auctor coniurationis in Neronem, oppressæ Beneuenti. De hac Suetonius in Nerone, & egregie Plutarchus in libello de garrulitate.

Vinicia A. F. Rufina vxori suæ cariss. L. Iulius Tertullus maritus. Hæc inscriptio extat Neapoli, vt testatur Apianus pag. 120.

VINII.

Vinius memoratur Ciceroni ad Attic. secundo.

Vinius, amicus Horatii, ad quẽ ille scribit in epistolis.

¶ VINVLIA, Licinii cuiusdam Crassi vxor. Ciceto ad Attic. 12.

VIPSANII.

M. VIPSANIVS L. F. AGRIPPA, quod cognomen ex vtero matris in pedes egresso natiuitas dedit, vir ingentis animi, nullis maiorum imaginibus, sed suapte virtute & claris facinoribus nobilissimus euasit. Allectus ab Augusto Cæsare inter familiares & amicos, apud tribunal iudicum C. Cassium accusauit, cum L. Cornificius sibi M. Brutum in quæstionem vocandũ sumpsisset. Bello Perusino eximia eius opera & fortitudo spectata est. Missus hinc aduersum Gallos, rem feliciter gessit, quo tempore secundus Rom. Rhenum traiecit, Vbiosque flumen transgressos in fidem accepit. Reuersus in vrbem, Consulatum gessit, triumphum pariter oblatum respuit, quod existimaret, rebus Siculis minus prospere cadentibus, & ob id sollicito Cæsare, sibi triumphandum non esse. Suscepta autem eius belli cura, Pompeium intra Liparam & Mylas nauali pugna profligauit. Quamobrem cæruleo velo & corona rostrata, qui honos ante nemini contigerat, donatus est: Ædilitate magnifice gesta, parem operam, perindeque felicem, in Actiaco bello præstitit. Nam in ore atque oculis Antonianæ classis Leucas per illum expugnata, Patræ captæ, Corinthus occupata, classis hostium bis fusa est. Ad extremum cum omne illi classici certaminis arbitrium commissum esset, superato Antonio, clarissimam victoriam Cæsar obtinuit. Propter quæ merita & censuram simul cum Augusto administrauit, & ad secundum tertiumque Consulatum euectus est. Profectus cum Augusto in Hispaniam cõtra Cantabros, res egregias gessit. Iam adoleuerat M. Marcellus, Octauia, Cæsaris sorore genitus, quem successioni destinatum, cum Augustus Ædilem designasset, ne quam æmulationis suspicionem incurreret Agrippa, secedere aliquantisper statuit. Profectus itaque specie administrandæ Syriæ, legatos quidem in eam suos misit, ipse in Lesbum diuertit. Non multo post defuncto Marcello, Cæsari gener adscitus est, collocata illi, quam Marcello coniugem dederat, Iulia filia, Lollio & Lepido Consulibus. Inde quartum Consul factus, quem honorem gessit cum M. Vinicio, anno vrbis conditæ DCCXXXIV. victis Cantabris, qui rebellarant decretum a Senatu triumphum ex voluntate Augusti agere noluit. Præterea semel atque iterum per quinquennium in Tribuniciæ potestatis consortium assumitur. Ea fuit summæ rerum non obscura communicatio, qua tamen illi per immaturam mortem diutius frui non contigit. Sed iam de interiori vita eius pauca cõmentemur. Dicere solebat, multum debere se Salustianæ huic sententiæ: *Concordia parvæ res crescunt, discordia magnæ dilabuntur.* Illius enim meditatione & fratrem & amicum optimum se factum esse. Profecto rogatus aliquando sententiam a Consule super fratre suo, nihil respondit, haud dubie non afflicturus testimonio suo, quem tueri non poterat. Ignobilitatem paternam non ferens, Vipsani nomen fastidiebat. Vnde in actione quadam eius accusator: *M. Agrippa*, inquit, *& quod vi medium est*, Vipsa-

Paterculus.

Dion.

Seneca epist. 95.

Dion.

Seneca Cõtrouersiarũ 2.

nium intelligi volens. Apparet suspicionibus & iræ nonnunquam indulsisse. Nã vt in Mæcenate taciturnitatem, ita in Agrippa quandoque patientiam se desiderare Augustus dixit. Vxores Agrippa 3. habuit, Pomponiam, Attici filiam, Marcellã Octauiæ, & Augusti Iuliam. Ex omnibus liberos sustulit: ex Pomponia Vipsaniam Agrippinam, quam Tiberio Neroni, Cæsaris priuigno copulauit. Marcellæ liberorum nomina non traduntur. Ex Iulia 3. filios, C. L. & Agrippam & 2. filias, Iuliam & Agrippinam reliquit. Opera ad ornatũ vrbis, & populi gratiam, quam plurima excitauit: septa Iulia in Circo maximo, picturis & tabulis lapideis exculta, templum Neptuni cum porticu pulchetrima, gymnasium Laconicum & Pantheon, quod adhuc fere integrum supereſt (ædem hodie S. Mariæ rotundæ vocant) vbi hæc extat inscriptio: M. Agrippa L. F. Cos. III. fecit. Aquam virginem in vrbem induxit. Publica ædificia, cum ædilis esset, & vias oẽs suis sumtibus refecit, cloacas repurgauit, perque eas in Tiberim nauigauit. Ad hæc balnea gratuita præbuit, oleum & salem viritim distribuit. Præter spectacula autẽ, symbola variarum rerum in theatro sparsit, & alii quidem argentum, alii vestem, aliud alii, quod conueniret, dedit, multa etiam populo diripienda proposuit. His rebus omnibus magnam sibi apud omnes gratiam conciliauit, cum & hoc nomine plurimum commendaretur, quod Augusto honestissima semper suasit, quod auctor reddendæ reip. fuit, & honoribus ab illo collatis non ad suos quæstus aut voluptates, sed ad ipsius Augusti & populi commoditates vius est. Supremis suis annis conflictatus graui pedum morbo, cum dolorem perpeti nequiret, vnius medicorum portentosa scientia demersis in calidum acetum cruribus, morbi quidem impetum euasit, sed pedum sensu postea caruit. Excessit e vita M. Valerio P. Sulpitio Cos. anno vrbis conditæ DCCXLI. ante natum Christum 9. ætatis suæ 51. vnus omnium inter sic genitos felix habitus, etsi felicitatem illam multis ærumnis interpolatam scribit Plinius lib. septimo. Hæc ex Paterculo, Seneca, Plinio, Plutarcho, Suetonio & Dione. De fratre Vipsanio, & sorore, nihildum comperi.

Suetonius.

Dion.

Plin. 33. cap. in fine.

Vipsania Agrippina M. F. ex Tiberio Nerone, qui post imperauit, Drusum Cæsarem peperit, iterumq; grauida a Tiberio dimissa est, cogente Augusto, vt filiam suã Iuliam duceret. Nupsit inde C. Asinio Gallo, viro Consulari, & Pollionis Oratoris filio, ex quo plures liberos sustulit. Decessit vna omnium Agrippæ liberorũ miti obitu, anno principatus Tiberii sexto. Nam reliqui vel ferro vel veneno interierunt.

C. & L. adoptati ab Augusto, Cæsaresque dicti, non multo post interierunt, vt creditum est, fraude Liuiæ. Agrippa & ipse postea adoptatus, sed ob amentiam abdicatus & sepositus, iussu Tiberii, in imperio succedentis, intereemptus est.

Iulia, L. Paulo, Censoris filio, nupta, Æmiliam Lepidam genuit. Verum matris ingenium & flagitia referens, in insulam Trimerum proiecta est, vbi viginti annis tolerato exilio, sub Tiberio mortem oppetit.

Agrippina, ex Germanico Cæsare cõplures liberos sustulit, mulier singularis pudicitiæ, sed vehementioris ingenii, & dominandi auida, quod nocuit. Periit sub Tiberio. Auctor de his omnibus est Cornelius Tacitus.

¶ Vipsanius Gallus, Prætor, moritur in eo honore sub Tiberio. Tacitus 2.

¶ L. Vipsanius Publicola, Consulatum gessit sub Claudio, anno V. C. DCCC.

¶ Vipsanius Lænas, quod Sardiniam prouinciam auare habuisset, damnatus est sub Nerone. Tacitus 3.

¶ C. Vipsanius Apronianus, Consul sub Nerone, anno V. C. DCCCXI. Proconsul sub Othone & Vitellio Africæ præfuit. Tac. 17.

¶ Vipsanius Messala, Trib. mil. præfuit legioni septimæ Claudianæ sub Saturnino, bello ciuili Vitelliano, clarisque maioribus egregius ipse, & qui solus ad id bellum artes bonas attulisset. Idem scriptor Historicus & Orator inducitur apud Tacitum in Dialogo de Oratoribus. Fratrem habuit Aquilium Regulum, pro quo deprecari ausus, nondum Senatoria ætate, magnam pietatis eloquentiæque laudem tulit. Tacitus 19. & 20.

¶ Sex. Vipsanius M. F. Clemens, M. Licinius M. F. Pusilio Q. Cassius C. F. Niger. Extat Veronæ in curia magistri pauperũ. Vide Apianum pag. 328.

Vipsanius Apollodorus, Attici præceptor, refertur Senecæ inter declamatores Declamationum 7. & controuersia 14. libri tertii. Docuit Massiliæ, posteaquam

reus

reus veneficii, defendente licet Asinio Pollione, damnatus est. Ibidem.

VIRGINII patricii.

Opiter Virginius Tricostus, Consul anno vrbis conditæ CCLII. cum collega Sp. Cassio triumphauit de Auruncis. Liuius 2. ¶ Vide an idem sit, de quo Fragment. Sex. Pompeii pag. 23. vt alter Virginius Tricostus intelligatur P.

P. Virginius Tricostus, Consul anno V. C. CCLVIII.

Opiter Virginius, Consul anno V. C. CCLXXXI.

L. Virginius Tricostus Consul ann. vrbis cond. CCCXX. aduersus Fidenates & Veientes, agrum Rom. populantes, A. Seruilium Priscum Dictatorem dixit. Liuius 4.

L. Virginius Tricostus, Trib. mil. Consul. potest. anno proximo post recuperatam vrbem a Gallis, id est, anno vrb. cond. CCCLXVI.

A. Virginius (Asconius Tricostum vocat) Cælimontanus, natus patre A. Virginio, teste Dionysio libro sexto. Consul anno vrbis conditæ CCLX. cum plebs secessit in Sacrum mõtem, Volscos fudit, Velitras in deditionem accepit.

A. Virginius Cælimontanus, huius F. Consul fuit anno V. C. CCLXXXV.

Sp. Virginius A. fr. A. F. Cælimontanus, Consul anno vrbis conditæ CCXCVIII Domitum & foris otium fuit. Liuius 3. Filium habuit, qui adolescens sub Romulio & Veturio Consulibus militauit. Dionysius 10.

T. Virginius Cælimontanus, Consul anno vrbis conditæ CCCVII. Liuius 3. Glareanus etiam Tricostum vocat, nescio qua ratione.

Virginius, proscriptus a Triumuiris, quomodo euaserit Appianus 4.

¶ Proculus Virginius Rutilus, Consul anno V. C. CCLXVIII. collega Sp. Cassii in tertio eius consulatu, conatib. illius strenue restitit. Liuius 2. Fratres huius opinor fuisse T. & A. Virginios Rutilos.

T. Virginius Rutilus, Consul anno vrbis conditæ CCLXXV. collegam habuit Cæsonem Fabium, quo duce gens Fabia aduersus Veios profecta est. Liuius 2. Idem Augur fuit. Moritur anno CCXCI.

A. Virginius Rutilus, Cos. anno vrbis conditæ CCLXXVIII. contra Veientes bene pugnauit.

P. Virginius, vir grauis & primarius in Senatu, cuius sententiã de ære alieno plebis refert Liuius lib. 2.

P. Virginius, Trib. mil. cons. pot. anno vrbis conditæ CCCLIII. priuatim cum M. Sergio, & ipso Trib. mil. dissidens, laborantibus illi apud Veios opem ferre noluit, cum nec ille petere sustineret. Quare vtriusque culpa res infeliciter gesta, & ipsis magistratus abrogatus est. Liuius 5.

Virginia, A. filia, reiecta a Patriciis matronis, quod plebeio homini, L. Volumnio, quamuis bis Consuli, nupsisset, relicto sacro pudicitiæ patriciæ, aram pudicitiæ plebeiæ erexit. Liuius 10. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 49.

VIRGINII plebeii.

A. Virginius, Trib. pl. anno vrbis condit. CCXCIII. capitis die dicta Cæsoni Quintio, L. Cincinnati F. damnati illum a populo perfecit. Cæso in Thuscos exulatum abiit. Liuius 3.

L. VIRGINIVS, homo quidẽ plebeius, cæterum domi militiæque bonus, filiam Virginiam, L. Icilio despõsam, priusquam obnoxia fieret libidini App. Claudii Decemuiri, gladio transfixit in publico. Quę causa fuit, vt Decemuiris magistratus abrogaretur. Liuius 3. Dionysius 11. Valerius Maximus lib. 6. capite 1. Plinius de viris illustr. Eutropius, Orosius. Ipse post eam contentionem factus est Trib. pl. & quidẽ primo loco, anno vrbis conditæ CCCV. De hoc & filia eius extat inscriptio in mon. Rom. pag. 219.

A. Virginius, Trib. pl. anno vrb. cond. CCCLX.

L. Virginius, Trib. mil. tabellarios Hasdrubalis captos ad Claudium Consulem duxit. Liuius 27.

Virginius, Trib. pl. cui dies dicta a L. Cornelio Cinna Cos. Plutarchus in Sylla.

C. Virginius, legatus L. Pisonis in Macedonia, cuius moderatione & æquitate factum scribit Cicero, ne Byzantii per Pisonem omnibus signis spoliarentur, in de prouinciis Consularibus. Eundem hunc esse puto, cuius meminit in fine 2. epist. fam. & ad Attic. 12. epist. 3.

Virginius, proscriptus a Triumuiris, partim suauitate orationis, partim pecunia apud seruos suos & milites, ad se percutiendum missos, effecit, vt saluus in Siciliam ad Pomp. enauigarit. Appianus 4.

¶ P. Virginius Rufus, perfunctus tertio Consulatu, 30. annis gloriæ suæ superuixit, laudatus a Cornelio Tacito & Plinio libro sexto & nono epistolarum. Primum Consulatum gessit cum Memmio Regulo sub Nerone, alterum cum Pompeio Vopisco, tertium cum Nerua Augusto. Quartum quominus gereret, mors effecit. Nam a Traiano iam designatus erat.

Virginius alius eodē tempore, rexit studia iuuenum eloquentia ob nominis claritatem vrbe pulsus a Nerone. Tacitus libro decimoquinto.

¶ Virginius Romanus, cuius sua ætate in scribenda Comœdia dexteritatem laudat Cicero epistolarum 6. ad Caninium.

¶ Supra dicitur Vergilius.

¶ Virginius Valens, decessit sub Marco Imp. 3. Instit. t 2.

Virginii duo, Martialis pater & Dexter F. citantur in Inscript. ant. 190.

Virginii item, & Virginiæ aliquot, referuntur in monumentis Mediolanensiū pagina 27. & 28.

¶ Virtnivs Gemellinus, procurator Traiani. Plinius 10.

Puto etiam Viridios esse, quos apud Apianum inscriptio vetus perperā Virduos, ego supra Viduarios appellaui.

V I R I I.

Virios Romæ fuisse, liquet ex antiquis inscript. quarum vna legitur Romæ in cœnobio D. Simpliciani, sculpto in lapide viro togato, funem in manibus habente, & iuxta astante asino: *Q. Virii Seuerini Attia Seuerina & Q. Virius, o nefas parentes*, &c. Altera extat Mediolani in parietibus templi S. Petri ad Vineam, porta Vercellensi: *L. Virio LL. Blando amico*, &c. Vide Apianum pagina 38. & 209. Similiter pagina 35. refertur C. Virius Ferinilanus VI. vir. Comi.

Viria item Marcella pagina 48.

C. Virius Tetentianus VI. vir. Comi. pagina 70.

Virio Lupo rescribitur Pandect. 28. de vulgari & pupill. substitutione.

V I S E L L I I.

T. Visellius, Ciceronem in exilium pulso, scripsit legem T. Fadio, Tribuno pl. qua promulgata Cicero reuocaretur. Cicero ad Att. 3. epist. 23.

¶ C. Visellius Varro, consobrinus Ciceronis, Ædilitius mortuus est, cum post curulem dignitatem iudex quæstionis esset, vir cum primis doctus, Orator etiam, quanquā populo nō satis vendibilis, quod oratione præceps & idcirco obscurus esset, verbis tamen eximius & sententiis frequens, vt quisquam alius, tum perfectus in litteris, iuris etiam ciuilis a patre Aculeone accepta disciplina. Ex Bruto Ciceronis.

C. Visellius Varro, alius ab illo, cum graui morbo correptus Octaciliæ Laterensi, cum qua commercium libidinis habuerat, 300. M. nummūm debiti nomine in testamēti tabulis adscripsisset, libidinis remunerationem, pauloque post conualuisset, illa nūmos petere cœpit, sed C. tandem Aquilii prudētia & auctoritate repulsa est. Valerius Maximus lib. 8. capite secundo. Meminit Varronis huius Cicero in Bruto & Verrin. 3.

L. Visellius Varro, temporibus Tiberii in repub. floruit, a quo factus est Consul. Cum ante legatus inferioris Germaniæ fuisset, non veritus est in re nefaria Seiani odiis gratificari. Silium enim, legationis quondam Germanicæ collegam, paternas inimicitias obtendens, reum apud principem fecit. Et quanquam bellum aduersus Sacrouirum egregie gestum scirent, cū ipse inualidus senecta collegæ id muneris concessisset, victoriam tamen per auaritiā fœdatam, & vxorem illius Sosiam, arguit, effecitque, maiestatis etiam criminibus obiectis, vt Silius imminentem damnationē voluntario fine præuerteret. Ex lib. 3. & 4. Corn. Taciti. DLXXVI.

C. Visellius C. F. C. N. Varro, Consul anno V. C. DCCLXIV. extremis temporibus Augusti ex Cal. Iul.

Visellius, non negligens auctor in Rhetoricis. Fabius 9. cap. 3.

¶ Vitalis, Consul sub Iustino ann. V. C. MCCLXXIII.

Vitali rescribit Ant. 8. Cod. tit. 36.

V I T A L I I.

Vitalius Victor, occisus a Seuero. Spart.

Vitalii, Vigor & Virilis, fratres reperiūtur in mem. Augustan. apud Apianū p. 419

Vitalio rescribunt Seuerus & Ant. AA. 5. Cod. tit. 51.

Vitalio alii Alex. Imp. 5. Cod. tit. 56.

Vitalio scribit Libanius Sophista in epistolis suis.

¶ C. Vitalinivs, cum Luciliana Honorata coniuge, refertur in memoriis Germanicis apud Apianum pag. 469.

¶ Vita-

¶VITALIANVS, Præf. præt. Maximini, iussu Senatus occisus est. Capitolinus.

Vitalianus, Tyrannus, homo Thrax, Anastasii duces, Hypatium & Cyrillum, cepit, ipsequetandem a Marino Syro profligatus est. Reuocatus ab exilio per Iustinum, Consulq; factus, ab eodem insidiose occisus est. Nicephorus in Eccles. Histor. Idem alicubi & Vitalio appellatur.

VITELLII.

Vitellios, quemadmodum tradit Tranquillus, nonnulli voluere Fauno, Aborigínum rege, & Vitellia, quæ multis locis pro numine coletetur, ortos, toto Latio imperasse. Horũ residuã stirpẽ ex Sabinis transisse Romã, atq; inter Patricios allectã. Indicia stirpis diu mansisse, viã Vitelliam ab Janiculo ad mare vsq;, item coloniam eiusdẽ nominis, quã gentili copia aduersus Æquicolas tutandã olim depoposcissent. Tẽpore deinde Samnitici belli præsidio in Apuliã missio, quosdã ex Vitelliis subsediſſe Nuceriæ, eorũq; progeniẽ longo post interuallo repetisse vrbẽ atq; ordinẽ Senatoriũ. Contra multi auctorẽ generis libertinũ prodidere, Cassius etiã Seuerus, & cum eo plures alii, sutorem veteramentariũ. Nos hęc, quę incerta sunt, in medio relinquentes, tantum ea, quæ bonis auctorib. comperta testataque nouimus, sequemur.

Vitellii duo fratres, quorũ soror L. Iunio Bruto, primo Consuli, nupta erat, quod cũ eiusdẽ duob. filiis, & totidẽ Aquiliis, Collatini Consulis sororegenitis, pulsis regib. Tarquiniis studerent, deq; iis reducendis consiliũ iniissent, detecta coniuratione, ab auunculo capite puniti sunt. Auctor Liuius lib. 2. Dionys. lib. 5. non Vitellios illos, sed Gellios vocat, & quidem prænominib. M. & Manlii, quam emendate, nescio, quando pluribus in locis libri eius fœde contaminati circumferuntur.

P. Vitellius, domo Nuceria, quæ ciuitas Campaniæ est, & Eques Rom. rerumq; D. Augusti procurator fuit, quatuorq; filios amplissimę dignitatis cognomines, ac tantum prænominibus distinctos, reliquit, A. Q. P. & L. Vitellios.

A. Vitellius, inito Consulatu cum Cn. Domitio, Neronis Imp. patre, mox in eodem honore decessit, an. V. C. DCCLXXXIV. sub Tiberio, prælatus eloquio, famosusque cœnarum magnificentia.

Q. Vitellius, Senatorio ordine motus est, cum auctore Tiberio secerni minus idoneos, remouerique placuisset.

P. Vitellius, Germanici Cæsaris comes & legatus, Cn. Pisonẽ, inimicũ & interfectorem eius, vna cum Verannio & Seruæo accusauit, cõdemnauitq;. Vnde Cæsar Tiberius auctor Senatui fuit, Vitellio cæterisq; sacerdotia tribuendi. Deinde post honorẽ Prætur æ, cũ inter Seiani conscios arreptus, fratriq; in custodiã datus esset, spem ac metũ iuxta grauatus, petito per speciẽ studiorum scalpro, leuẽ ictũ venis intulit. Quanquam autẽ nõ tam mortis pœnitentia, quã suorũ obtestatione, obligari, curariq; se passus esset, mox tamẽ in eadẽ custodia vitam animi ægritudine finiuit. Tranquillus & Tacitus. Citauit orationem eius, qua Pisonem accusauit, Plinius lib. 11. cap. 37.

L. Vitellius, ex Consulatu, quẽ cum Paulo Fabio gessit an. V. C. DCCLXXXVI. a Tiberio Syriæ præpositus, Artabanum, Parthorum regem, summis artibus non modo ad colloquiũ suum, sed etiã ad veneranda legionum signa pellexit. Regressus ex Syriã, cum miri in adulando ingenii esset, C. Cæsarem adorari vt Deum instituit, non aliter adire ausus, quã capite velato, circumuertensq; se, deinde procumbens. Mox cum Claudio principe duos ordinarios Consulatus Censuramq; gessit, curã quoq; imperii sustinuit, absente eo expeditione Britannica. Vir innocens & industrius, sed adulationi ad seruile obsequiũ indulgens. Claudium namq;, vxoribus & libertis addictũ, ne qua non arte demereretur, pro maximo munere a Messalina petiit, vt sibi pedes præberet excalceandos, detractumq; soccũlum dextrum inter togam tunicamq; gestauit assidue, nonnunquã osculabundus. Narcisci & Pallantis imagines aureas inter Lares coluit. Huius & illa vox est: *Sæpe facias*, cũ seculares ludos edenti Claudio gratularetur. Laborauit etiã amore libertinę ad infamiã vsq;, solitus eius saliuis, melle cõmixtis, quotidie ac palam arterias & fauces pro remedio fouere. Decessit paralysi, superstitibus ex Sextilia, probatissima nec ignobili fœmina, duobus filiis, quos eosdem ambos totoq; anno Consules vidit, cũ maiori minor in 6. menses successisset. Defunctũ Senatus publico funere extulit, posita etiam pro Rostris statua cum hac inscriptione: *Pietatis immobilis erga principem.*

A. VITELLIVS L. F. natus est Druso Cęsare & Norbano Coss. cuius genituram, a Mathematicis prædictam, parẽtes veho-

menter exhortuerunt. Adolescentiam omnib. probris contaminatã egit. Caio deinde per aurigandi, Claudio per aleę studiũ familiaris, Neroni etiã hoc acceptior fuit, quod citharœdicũ eius institutũ comprobaret. Vnde trinm principum indulgentia non solum honoribus, verũ & sacerdotiis amplissimis auctus est. A Galba in Germaniam missus, factione militari imperiũ arripuit, idq; vix octimestre nõ nisi consilio & arbitrio vilissimi cuiusq; Histrionis administrauit. Victo Othone, cum campos, in quib. pugnatũ est, adiit. abhorrentibus aliis cadauerũ tabẽ, ipse detestabili voce, *optime*, ait, *olere occisum hostem, & melius ciuem*. Luxuriæ sæuitiæq; quãtopere deditus fuerit, satis indicat & patina, CC. sestertiis adornata, & cædes multorũ, materq; etiã & F. veneno sublati. Per hæc cunctis inuisus, cũ iam Vespasianus sumpsisset imperium, nequicquã tentatis omnib. latebris se abdidit. Vnde extractus a militib. iniecto cetuicibus laqueo, religatisq; post terga manib. in forũ perductus est, inento etiã mucrone gladii subiecto, vt visendã facie præberet, nonnullis stercore & cœno incessentibus, aliis incendiariũ & patinarium vociferantibus. Tandem apud scalas Gemonias, quo Flauium Sabinum, Vespasiani fratrẽ, proiecerat, minutissimis ictib. excarnificatus, vncoq; in Tiberim tractus est, anno vitæ 57. duobus liberis & fratre relictis.

L. Vitellius, Imperatoris fr. vt in Consulatu illi, sic & in Proconsulatu Africæ successit, vir perinde infamis, nec virtutibus vt boni, sed vt pessimus quisq; vitiis valẽs. Fratre e Germania regresso cœnã aduẽtitiã dedit, in qua duo M. lectissimorũ piscium, septẽ auiũ apposita traduntur. vxorẽ habuit Triariã, quã pleriq; in expugnatione Teracinæ tanquam gladio militari cinctam, multaque crudeliter operatam, notauere. periit mox a cæde fratris, cum arbitrio victorum seque & cohortes tradidisset. Ex Tranquillo & Tacito.

A. Vitellius Petronianus, Imp. F. ex Petronia, Consularis viri filia, captus altero oculo, quem hæredẽ institutũ a matre, sub cõditione, si de patris potestate exisset, Vitellius pater manu emisit, breuique, vt creditum est, interemit, insimulatum insuper parricidii, & quasi paratum ad scelus venenum ex conscientia hausisset.

L. Vitellius, alter Imp. F. ex matre Galeria Fundana, quæ patrẽ Prætorium habuit, oris titubãtia prope mutus, cæsus est a Mutiano, Vespasiani duce, mansurã discordiã obtendente, ni semina belli restinxisset.

Vitellia, huius ex iisdem parentib. soror, a Vesp. Imp. splendidissime maritata, dotataque etiam & instructa est.

Vitellius, honoratus prouincialis, quẽ sub Traiano euocatũ ex Africa, quod cũ Mario Prisco nequiter egisset, cognitioni Senatus mors opportuna subtraxit. Plin. epistol. 2.

Vitellio cuidam scribit Paulus IC. Pand. de vsu & habitatione.

Vitellius sub Commodo citatur vt præses in Martyrolog. 26. Augusti.

¶ Q. Vitellius Saturninus, filiiq; Veranius & Constans Vitellii, referuntur Inscript. ant. pag. 32.

¶ Vitellius Aser, defendit schisma Donatianum sub Constante Imp. Gennadius.

VITII.

Vitius Salassus, proscriptus a Triumuiris, cum videret ab vxore percussores adduci, præcipitem e tecto se dedit. Valerius Max. 9. cap. 11. & App. 4.

Vitia, C. Fusii Gemini mater, quod filii mortem fleuisset, sub Tiberio occisa est. Tacitus lib. 5.

VITRASII.

Vitrasius Pollio, præf. Ægypti sub Tiberio, moritur Cn. Domitio Furio Camillo Coss. Dion lib. 57.

Vitrasio Pollioni, legato Lugdunensi, rescripsit Hadrianus Pand. 26. de suspectis tutor. & curator. & 27. de excusatione tutelæ.

T. Vitrasius Pollio, floruit sub M. Antonino Philosopho, eoq; imperãte duos ordinarios Consulatus gessit. Certe posterioris Consulatus meminit inscriptio, quæ extat Puteolis in quadam turri, dedicata vt. Idus Aug. T. Vitrasio Pollione II. M. Flauio Apro Coss.

¶ Vitrasia Faustina, cæsa est a Commodo, fors illius filia.

Vitrasius item quidam refertur in mem. Rom. apud Apianum pag. 287.

Vitrasius Orphitus, præf. vrb. sub Constãtio, sextũ & 7. Consule. Actus in exiliũ sub Valentiniano, ope Volcarii Rufini reditum impetrauit. Ammianus lib. 14. & 27.

VITRVVII.

M. Vitruuius Vaccus Fundanus, concitis ad bellum Fundanis, a L. Plautio Consule victus est, deinde traditus a suis, post triumphum necatus est, ædes, quas habebat in

bat in Palatio, dirutæ, ſolum inde Vacci prata appellata. Liuius 8. & Cicero pro domo ſua ad Pontifices.

M. VITRVVIVS architectus, ſub Auguſto enituit, cui ſcriptos de architectura libros 10. dedicauit. In præfatione Dinocratem a forma & proceritate laudans: Staturam, inquit, mihi non tribuit natura, faciem deformauit ætas, valetudo detraxit vires &c.

¶ Vitruuius Secundus, occiſus a Commodo. Lampridius.

L. Vitruuius L L. Cerdo architectus C. Gaudio F. Straboni. Hæc inſcriptio reperitur Veronæ in porta gemina, ex amphitheatro Rom. in arcem veterem translata, vt meminit Apianus.

¶ Vitruuius Aprilis, cum coniuge Limbricia Theodora, refertur in Inſcriptione vetuſta, quam tradit Apianus extare Neapoli in æde S. Stephani.

Aprili reſcribitur ab Alex. A. 5. Cod. tit. 37.

¶ VITO reſcribitur ab Alex. Imp. 3. Cod. titulo 19.

¶ VITVLINVS, quæratur apud Apianum lib. 4. inter proſcriptos.

¶ VIVENTIVS, Præf. præt. cuius ex ſorore nepos Fauſtinus, ſub Valentiniano carnificis manu perimitur. Ammianus 30.

¶ VIVIO Varo, legato prouinciæ Ciliciæ, reſcribit Hadrian. Imp. Pand. 22. de teſtib.

¶ Viuiano Gordianus Imp. 4. Cod. ti. 29. Viuianæ AA. & CC. 6. Cod. tit. 55.

VLPII

Vlpiorum antiqua magis quam clara familia fuit, nobilitata primũ per patrẽ Traiani principis. Is fuit M. Vlpius Traianus, qui bello Iudaico decimæ legionis Trib. adeo ſtrenuã operã nauauit, vt poſtea triũphalibus ornamentis donatus ſit, & primus ex ſua gente ad Conſulatus faſtigium euectus. Plura de illo Ioſephus belli Iudaici 3. cap. 11. & Hegeſippus 3. cap. 13.

¶ Stemma per ex Onuphrio Panuinio pag. 38.

M. VLPIVS TRAIANVS CRINITVS, ex vrbe Tudertina, quomodo prodidit Aurelius Victor, abſens Cæſar factus eſt, adoptatus a Nerua, cum eſſet Agrippinæ in Gallia, vir natura bonus & mitis, omnis malignitatis & liuoris expers, & qui ab ira nunquam vinceretur, ad hæc doctis & litteratis fauens, cum ipſe a litteris alienus non eſſet, iuris ciuilis etiam bene peritus. Senatui, cum imperium adeptus eſt, promiſit, nunquam ſuo iuſſu, bonum virum occiſum iri, idque præſtitit. Præfecto prætorio gladium ex more tradens: *Hoc*, inquit, *aduerſus hoſtes meos vtere, ſi recte imperauero, ſin minus, in me diſtringito.* Ob hæc carus & amabilis omnibus, hoſti duntaxat formidoloſus fuit. Erat enim rei militaris ſcienſiſſimus, & ad ſuſcipienda bella pro republica minime ſegnis. Et hercle poſt Auguſtum imperii Romani lacertos mouit, multis & magnis potitus victoriis, id quod deuictarum gentũ tributa ipſi cognomẽta, Germanici videlicet, Pannonici, Dacici, Parthici teſtantur. Interiit morbo apud Selinuntẽ Ciliciæ, nullis ex vxore Plotina, ſanctiſſima fœmina, relictis liberis, ſolus Imperatorum omnium, relatis oſſibus, in vrbe ſepultus, cum imperaſſet annos fere 20. vixiſſet autem 64.

¶ Martia, ſoror Traiani Imperatoris. Iornandes pagina 607. De eadem Plinius in Panegyrico.

M. Vlpius Crinitus, ſub Valeriano viuens, ex familia Traiani Imp. ſe progenitũ prædicabat. Dux Illyriciani limitis, Aurelianum, qui poſt rerum potitus eſt, ſucceſſorem habuit, quem & apud Valerianum adoptauit, ipſe iam tribus Conſulatibus inſignis. Vopiſcus in Aureliano.

VLPII alii, ſecundum cognomenta digeſti.

Vlpio Adriano reſcripſit D. Pius. Pand. 37. de collat. dotis

Vlpia Antiochenſis Hilari Aug. lib. coniunx. Inſcript. antiq. pag. 137.

Vlpius Bonicus, cum Octauia Calliſta Græcula [illegible]u, & eiuſdem nominis vxore, refertur ibid. pag. 17.

Vlpiæ Dotatæ, filiæ dulciſſimæ, ſibi & ſuis, M. Vlpius Trophimus fecit. Vixit ſub Veſpaſiano F.

M. Vlpius Epaphus, & Vlpia Modeſta, coniuges, referuntur Inſcript. ant. pa. 255.

M. Vlpius Epitynchanus, cum Flauia Laide. Ibidem 214.

M. Vlpius Firminus, cũ Vlpio Firmiano fratre, & Vlpia Firmina filia. Ibid. pag. 111.

Vlpia Gordiana, mater Gordiani ſenioris Imp. ex gente Traiani Imp. patre & auo, Conſularibus prognata. Capitolinus.

Vlpio Gordiano reſcribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 24.

Vlpius Iulianus, Cenſor ſub Caracalla. Dion.

Vlpius Limenius, præf. vrb. & Præt. sub Constantio.

M. Vlpius Longinus veteranus. Inscript. ant. pag. 104. 106.

Vlpia Maracina M. Iunii Montani vxor. Ibidem pag. 363.

Vlpius Marcellus IC. sub Pio & Marco, a Commodo etiam Britanniæ præpositus, teste Dione. Scripsit Pand. libros 31. ad leges lib. 6. responsorum lib. 1. In hunc notas scripsit Martianus, quemadmodū in Scæuolam Claudius Tryphonianus & Paulus.

Vlpia Philumena, P. Ælii Respecti coniunx. Inscript. ant. pag. 284.

Vlpius Primianus, fr. M. Vlpii Firmini.

Vlpio Proculo rescripsit Imp. Vlpianus Pand. de tutela & rationib. detrahend. &c.

Vlpio Rufino Seuerus Pand. 26. qui petant tutores.

M. Vlpius Secundus, Trib. leg. 111. Ital. Inscript. ant. pag. 416. Alius pag. 281.

M. Vlpius Securus. Ibidem pag. 113.

M. Vlpius Seruatus. 399.

Vlpius Syllanus, primæ in Senatu sententiæ fuit sub Aureliano. Vopiscus.

¶ Vlpiano militi referibunt A A. & CC. 4. Cod. tit. 52. & 5. Cod. tit. 12.

Vlpianę iidem principes 6. Cod. tit. 58.

Vlpianus Emesenus, & alter Antiochenus, ambo Sophistæ. De his Suidas.

Vlpiānus, frater Isidori Philosophi, ingenio promtissimo ad disciplinas Mathematicas, adolescens etiam nū & cœlebs decessit, magna sue bonitatis laude relicta. Idem.

¶ P. Vmbrenvs, socius Catilinæ. Cicero & Salustius.

VMBRICII.

Vmbricius Melior, scripsit de Hetrusca disciplina.

Vmbricius, haruspex, sacrificanti Galbæ instantes insidias & domesticum hostē prædixit. Tacitus 17. & 18. Hunc, opinor, Plinius Haruspicum in suo æuo petitissimum vocat, lib. 10. cap. 6.

Vmbricii, boni viri, digressum ex vrbe Roma describit Iuuenalis Sat. 3.

Vmbricia Seuera Venusti, refertur Inscript. ant. pag. 286.

¶ Vmbrivs Primvs, Grammaticus, citatur à Charisio.

¶ Vmbro, citatur Macrobio 1. cap. 16.

¶ Vmbronivs Silo, præfectus Bæticæ, quē Claudius accitum Senatu mouit, quod in Mauritania militantib. parum frumenti misisset. Hoc ei crimen obiectum, cum ob id plecteretur, quod libertos quosdā offendisset. Atqui is quidē omnē suam supellectilem proscripsit, copiosam & elegantē, quasi omnē diuenditurus, nihil tamē vendidit, præterquā vestem Senatoriam, ostēdens nihil sibi mali accidisse, ac se posse priuatum bene viuere. Dion lib. 60.

VOCONII.

Voconii, quomodo & Scantinii, ex Atlcino municipio in vrbē venere. Cic. Phil. 13.

¶ C. Voconius Saxa, Trib. pl. legem tulit, ne quis hæredem virginem aut mulierem faceret. Cicero Verrinarum 3. Suasit eam legem Cato, teste Liuio lib. 41. qui & orationem Catonis extare scribit, etsi apud illum mendose pro Voconius Volumnius legitur.

Voconius Saxa, refertur Vlpiano, qui Diuos fratres ad illum rescripsisse testatur Pand 48. de quæstionibus.

Voconius quidam inter duces seu legatos Luculli refertur Plutarcho.

Q. Voconius, iudex, memoratur Ciceroni pro A. Cluentio. Fors hic est, quē idem Cicero cum tribus filiabus insigniter deformibus obuium habens, facete ad amicos Græcum versiculum recitauit:

Φοῖβος οὐκ ἐᾷ τρεῖς ἐνὶ οἴκῳ τέκνα. Id est.

Phœbo haud sinente hic seminauit liberos.

¶ Voconius Victor, Poeta, celebratur Martiali vna cum Testilo puero lib. 7.

¶ Voconius Romanus, equestri familia ex citeriore Hispania, flamen Dialis, familiaritate iunctus Plinio Cæcilio, doctus causidicus, nec Poeta malus, cui Hadrianus epitaphium scripsit, prodēte Apuleio, qui versum citat:

Lascivus versu, mente pudicus erat.

In memoriis antiquis Hispanorum legitur: *Voconius Romanus patri optimo*, pag. 20.

¶ Q. Voconius Vitulus leg. 22. pr. P. F. sub Pio Aug. refertur in mem. Moguntinis apud Apianum pag. 478.

C. Voconio C. F. Placido Aedili, 11. viro, Flamini, Quæstori, Saliorum magistro. Hæc Inscriptio extat Sagunti. Vide Apianū pa. 19.

Voconius, Castellani, Mauritaniæ oppidi, Episcopus. De hoc Gennadius.

VOLCATII.

L. Volcatius Tullus, Ædilitatis repulsam passus, teste Cicerone pro Plancio, Consulatū obtinuit, & gessit triennio antequam Cicero eum honorē consequeretur, id est,

anno

anno V. C. DCLXXXVII. Vixit superstes Cæsari, quod patet ex 14. epist. Cic. ad Articum. Hic ne Volcatius sit, an alius, qui Cesellium ius ciuile docuit, & quē Asturcone redeuntem e suburbano, cum adue sperauisset, canis agrāssatore defendit, vt est apud Plinium lib. 8. cap. 40. pronunciare non ausim.

L. Volcatius L.F. Tullus, militauit bello Gallico & ciuili sub Cæsare, testantibus id commentariis Cæsaris. Consulatū gessit cum Cæsare Octauiano, circumacto Triumuiratu, anno V. C. DCCXX.

¶ C. Volcatius Gurges, Senator, subito mortuus. Plinius 7. cap. 53.

¶ Volcatius Moschus, exul a Massiliensibus in ciuitatem receptus, bona sua reipublicæ eorum vt patriæ reliquit, sub Tiberio. Corn. Tacitus 4.

¶ Volcatius Tertullianus, Trib. pl. circà initium principatus Vespasiani patris. Tacitus 2.

¶ VOLCATIVS SEDIGITVS, librum de Poetis scripsit. Extat illius iudicium de Comicis Latinis, id quod refertur apud Gellium lib. 15. cap. 24. Idem apud eundem Gellium 3. cap. 3. Helius non Volcatius appellatur.

¶ Volcatius Terentianus, scripsit historiam suorum temporum, hoc est Gordianorum. Capitolinus.

¶ VOLCATIVS GALLICANVS, quintum Consul scripsit vitas Imperatorū ad Diocletianum, ex quibus nunc tantum Auidius Cassius extat, is qui imperium sub Marco corripuit.

¶ *L. Volcatio Q. F. Vel. primo præf. con. i. Noricor. in Pannon. præf. ripæ Danub. & ciuitatum duarum Bolor. & Azaltor. Trib. mil. leg. v. Macedonicæ in Mœsia præf. ala. i. Pannonior. in Africa II. vir. Quinq. Flamini Diuorum omnium p. g. Ex testamento eius posita M. Accio Seneca. Manlio Planta II. vir. Quinq.* Hæc inscriptio extat apud Manutium in Orthograph. in voce, Accius.

Q. Volcatius Hermes. Inscriptionum antiq. pag. 247.

¶ Volcatius quidam scripsit in orationes Ciceronis. Hieron. contra Rufinum.

¶ Volcatius Rufinus, Præfectus prætorio sub Valentiniano, in eo honore decessit. Sororis filium, Maximum Iulianum, Imperator vrbi præfecit. Eiusdem ope Orphitus ab exilio reditum impetrauit. Am. Marcel. 21. & 27.

¶ P. VOLERO, Trib. pl. tulit ad populum, vt plebei magistratus tributis comitiis crearentur. Liuius 2.

¶ VOLSCIVS Fictor, Trib. pl. damnatus postea, quod in Cæsonem Quintium falsum testimonium dixit, nempe fratrem L. Volscium natu maiorem ab illo per rixam noctu interemtum. Liu. 3. Dionys. 9.

¶ T. VOLTVRCIVS Crotonienſis, index coniurationis Catilinariæ. Cicero & Salustius.

VOLVMNII.

Volumnia, Martii Coriolani vxor. Liuius 2. Dionys. 8. Auctor de viris illustr.

¶ P. Volumnius M. F. M. N. Amintin. Gallus, patricii generis, Consulatum gessit cum Ser. Sulpitio Camerino anno V. C. CCXCII. Liuius 3. Dionysius Initio 10.

¶ C. VOLVMNIVS C. F. C. N. FLAMMA Violens, plebeius genere, Consul cum App. Claudio Cæco, ann. V. C. CCCCXLVI. contra Salentinos multa secunda prælia fecit. Eundem honorem anno decimo post cum eodem Claudio gessit, vicitque Samnites, vir benignus & comis. Vxorē habuit Virginiam, A. filiam, quæ aram pudicitiæ plebeiæ erexit. Obicienti collegæ Appio, quod ipsius opera ex muto & elinguis facundus factus esset: *Quam vellem*, inquit, *tu potius a me strenue facere, quam ego abs te scire loqui didicissem.* Liuius 9. & 10.

¶ Meminit Fragmentum Sexti Pompeii pagina 45. & seq.

¶ C. Volumnius alius, de quo Fragmentum Sex. Pompeii pag. 136. Pauli epitome libro 17.

L. Volumnius, Ædilis, Victoriæ ædem prope forum Rom. ex pecuniis multatitiis faciundam curauit. Marlianus 3. cap. 12.

P. Volumnius, iudex, cum Cicero diceret pro A. Cluentio.

¶ P. Volumnius, cognomento Eutrapelus, notus est ex epistolis Ciceronis libri familiarium 7. & 9. ad Pœtum. Meminit eiusdem ad Att. 15. epist. 5.

L. Volumnius Senator (sic enim appellatur Terentio Varroni de re rustica lib. 2. cap. 4. vt cognomentum Senatoris vocem accipias) Ciceroni familiaris fuit. Nam multū sibi cum eo vsum interfuisse, scribit ad P. Volumnium superiorem.

Volumnia, vt in Terentiam suam minus officiosa, notatur a Cicerone familiarium 14.

M. Volumnius, a Catilina necatus, memoratur Ascon. Pediano.

¶ Volumnius Flaccus, partium D. Bruti. Cicero lib. 11. epist. 12.

P. Volumnius, præf. fabr. M. Antonii. Corn. Nepos in vita Attici.

P. Volumnius, amicus M. Bruti. De hoc in vita eius Plutarchus, vbi Philosophum & Historicum facit.

Volumnius, profligato Cassio & Bruto, ad M. Luculli amici, ab Antonio interempti, tumulum duci se & occidi ab Antonio petiit, & impetrauit. Valerius Max. 4. cap. 7.

Volumnius, legatus Cæsaris Augusti apud Iosephum lib. 16. cap. 8. 12. & 13.

¶ A. Volumnius Cerdo, cum vxore Decimia Primitiua, refertur in memoriis Rom. pag. 258.

VOLVSII.

Q. Volusius, cum Cicerone in Ciliciam concessit ipsius legatus, quem ille in Cyprum ad ius dicendum misit, hominē mirifice abstinentem, & cerium, vt scribit ad Att. in fine 5. Eundem in fine 6. Tiberii, qui fuit inter amicos Attici, generum vocat. Vatinius etiā ad Ciceronem scribens, ipsius, ni fallor, discipulum agnoscit.

C. Volusius, Attici Quæstor, & ipse cum Cicerone in Ciliciam contendit, ad Att. 5. epistola 11.

M. Volusius, Ædilis, proscriptus a Triumuiris, Isiaci habitu euasit. Valerius Max. 7. cap. 3. & Appianus 4.

L. VOLVSIVS, in familiam suam, veterem illam quidem, sed tamen Prætura non egressam, primus Consulatum intulit, Censoria etiam potestate legendis Equitum Decuriis functus, opum, quibus illa domus immensum viguit, primus accumulator. Decessit sub Tiberio an. V. C. DCCLXXII. Tacitus 2.

VOLVSIA, L. Volusii soror, vxor M. Lollii.

¶ L. Volusius Saturninus, Consul & collega C. Cæsaris in quarto Consulatu. Migrauit ex hac vita natus annos 93. extinctus in præfectura vrbis sub Nerone, omnium, quos in Consulatu sententiam rogauerat, superstes. Tacitus 3. & 13. Plinius 7. capite 14. & 11. capite 38. De opibus eius, parsimonia partis, idem Tacitus libro 14. Meminit Columella libri primi capite 7.

Q. Volusius Saturninus, superioris propinquus, Consulatum gessit anno secundo Neronis, quo L. Volusius in fata concessit.

L. Volusius Saturninus, L. in præfectura demortui F. ex matre Cornelia, Scipionum generis, post annum eius 62. natus, perfunctus est & ipse Consulatu. Plinius 7. capite 4.

A. Volusius Saturninus, collega Domitiani Cæsaris in decimotertio eius Consulatu, & iterum in 16.

¶ Volusius Bithynicus, notus ex Satyra 15. Iuuenalis, quæ ad illum scripta de numinibus Ægyptiorum hoc initio:

Quis nescit, Volusi Bithynice, qualia demens
Aegyptus portenta colat? &c.

¶ L. Volusius Metianus, citatur ab Vlpiano vt IC. Scripsit fideicōmissorum 16. publicorum 14. libros, ad legem Rhodiam librum 1. Floruit sub Pio, deditq; illi operam Marcus. A diuis fratrib. amicus, & iuris ciuilis præter vetetem & bene fundatam peritiam anxie diligens prædicatur Pand. 37. de iure patronatus.

¶ Q. Volusius Victorinus Phileto & Moschidi fecit, parentib. suis pientissimis, sibi liberis libertabusque posterisque eorum &c. Hæc inscriptio extat in memoriis antiquis vrbis Romæ apud Apianum pagina 258.

L. Volusius Threptus, cum Volusia Primitiua coniuge, & Volusia Expectata F. Ibidem pagina 133.

Volusio, præf. vrb. rescribit Constant. 6. Cod. IX. 22.

¶ Volusius Patauinus, Poeta, rerum gestarum P. R. annales post Ennium carmine descripsit. Hunc opinor esse, qui a Catullo incessitur.

VOLVSIANI.

Volusiano, Præf. præt. rescribit Constantinus 4. Cod. titulo 35. Quæratur in Ceionijs.

Volusiano alii, itidem Præf. præt. rescribitur a Theodosio & Valentin. AA. 1. Cod. de legibus & constitut. Principum.

Volusiano alii a Valentiniano & Valente AA. 7. Cod. titulo 39.

Volusiano, viro illustri, scribit D. Augustinus in epistolis.

VOLVSENI.

L. Volusenus, homo summo splendore. Cicero pro A. Cluentio.

L. Volu-

L. Volusenus Quadratus, fors F. præfectus equitum sub Cæsare in Gallis, Tribunus item militum, vir magni consilii & virtutis. Commentario belli Gallici 3. & 8. & ciuilis 3.

Volusenus Catulus. Pro hoc dixere Domitius Afer, Crispus Passienus & Lælius. Fabius Quintilianus lib. 10.

¶ Volvvio Tertullo, negotiatori Sagario ex Apulia. Exiat Mediolani in vallo ciuitatis. Apianus pag. 37.

VRANII.

Vranius Antoninus pro Iulio Pollione & Iulio Rufo, pecuniam mutuam accipientibus, apud Aurelium Palmam mandator extitit. Paulus Pand. 46. tit. 1. l. 71.

Vranio rescribunt AA. & CC. 4. Codicis, titulo 35.

Vraniæ iidem 6. Cod. titulo 58. & lib. 8. titulo 54.

Vranio scribit in epistolis Libanius Sophista.

¶ Vrbanus Panopion, proscriptus a Triumuiris, serui opera, qui decumbens in lecto se pro domino trucidandum obtulit, euasit. Valer. Max. 6. cap. 8. Appianus 4. Macrobius 1. Sed hic Vrbinum vocat.

Vrbanus, vnus ex 18. Martyribus Cæsaraugustanis, celebratur Prudentio.

¶ Vrbicanæ rescribit Decius 5. Codicis tit. 12.

¶ Vrbicvs, primum dictus Manichæus. Augustinus Tomo 6.

Vrbicus Scæuinus, citatur Iuuenali Satyra 6.

Vrbicus quidam similiter apud Martialem, cui vt amico scribit lib. 7. & 11. Vxorem habuit Cosconiam, sed infœcundam.

¶ Vrbicivs, sub M. Imp. memoratur hist. Eccles. 4. cap. 17. vt iudex, seu præses prouinciæ, & in Martyrologio quodam 14. Cal. Nouembris vt florens sub Pio, & filio eius, cuius sententia martyrio affecti sunt Alexandriæ Ptolemæus, Lucius & tertius quidam innominatus.

VRBINII.

C. Vrbinius, Quæstor Q. Metelli Pii in Hisp. Macrob. 3. cap. 7.

Vrbinia, Vestalis, ob incestum defossa anno CCLXXXII. Dionysius 9.

Vrbinai, pro qua, vel eius testamento, dixit C. Asinius Pollio, citante Fabio 7. capite 3.

VRBII.

C. Vrbius C. F. L. N. Trom. Gallus Proculeianus, & nepos illius, Vrbius Diminianus, referuntur Inscriptionum antiquarum pag. 177.

Vrbio Maximo rescripsere Diui fratres Pand. 40. de manumissionibus.

Vrbia Marcella Flaminia Augusta L. Præsentini coniunx. Inscriptionum antiq. pagina 154.

VRSII.

Vrsus, Tribunus apud Honorium Imp. citatur Augustino Tomo 6.

Vrsus Sacerdos Cabesis montis Albani Curio, cum C. Nonia filiola & C. Nonio Iustino, referuntur Inscriptionum antiquarum pag. 300.

Vrso scribit Plinius epist. lib. 4.

Vrsus, causidicus, cui epicedion Statius Papinius Syluarum secundo mittit pro morte Pileti, Domitiani Imperatoris vxorem adulterii accusauit. Hæc abbreuiator Dionis.

Vrsus Apus, cum Vituria vxore, Augusti Cæsaris nepte, refertur in mem. Rom. eximia inscriptione pag. 231. Opinor illum vixisse post tempora Gotthorum.

Vrsulus, Grammaticus, celebratur Ausonio.

Vrsæ rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 51. & 9. Cod. tit. 2.

¶ C. Vrsanivs, Trib. pl. an. V. C. dlvii. Cn. Corn. Cethego Q. Minutio Rufo Coss. Liuius Dec. 4. lib. 3.

¶ Vrseivs Ferox temporibus Hadr. & Pii, ad quem Saluius Iulianus 4. libros scripsisse traditur.

¶ Vrsi divs Lentulus, reprehenditur Iuuenali Satyra 6. quod ducere vxorem vellet.

¶ P. Vrsinivs Maturus, cum Cassia Censorina coniuge, refertur apud Apianum in memoriis Carniæ pag. 374.

¶ Vrsino rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 47.

¶ Vrsinianvs, vir magnus & bellicosus sub Diocletiano.

¶ P. Vrsio *Sex. F. Pollioni patri, Vettia Lepidematri P. Vrsio P. F. Paulo* vi. *vir Iun. fratr. Cur. ær. P. Vrsio Aeliano L. Vrsia P. F. Prisca.* Hæc inscriptio extat Mediolani in æde S. Babillæ. Vide Apianum pag. 39.

¶ Vvidivs quidam diues, ob sordes a li-

berta occisus. Horat. Sermonum 1. Quidam legunt Vnidius.

¶ VVLNERATÆ rescribit Alexander Imp. 4. Cod. tit. 35.

VVLTEII.

Vulteius, Ciceronis amicus, citatur ab illo in epist. ad Att. lib. 10. epist. 12.

L. Vulteius, memoratur Ciceroni Verrinar. 5.

VVLTEIVS, Cæsaris partium Tribunus, quo hortante, Transpadani Opitergini, Cæs. auxiliares, rare sua a Pompeianis circumuenta, cum per totum diem circumfusi exercitus impetum sustinuissent, potius quam in hostiũ potestatem venirẽt, cõcurrentes inter se mutuis ictibus interierunt. Liuius 110. Florus 4. cap. 2. Lucan° 4.

Vulteius Menas, præco, memoratur 10 Horatio in epist. ad Mœcenatem.

X.

Xenophili, Consularis, fit mentio apud Augustinum contra Donatistarum pertinaciam.

Z.

Zeno Imperator, de quo cum alii tum Suidas Ζήνων. Idem fratres eius pessimos nominat, Ἀσχήμους.

Zoæ rescribitur a Dioclet. & Max. AA. 1. Cod. de iur. & fact. ignorantia.

¶ Zoilo rescribunt AA. & CC. 4. Cod. 20 titulo 30.

¶ Zosimo AA. & CC. 4. Cod. tit. 29. & lib. 8. tit. 28.

¶ ZOSIMVS, Historicus, quem Ioannis Sambuci, Consiliarii & Historici Cæsarei, bibliotheca nobis subministrauit. De hoc præclare Ioannes Leuenclaius interpres.

SEQVVNTVR COGNOMINA ET AGNOMINA, QVÆ IN ROM. familiis reperiuntur.

De Romanorum nominibus agit Diomedes Grammaticus lib. 1. Charisius lib. 2. Valerius Max. lib. 10. Plutarchus in vita, Dion lib. 47. Appianus in proœm. Libyci, Pausanias in Achaicis, & hac nostra memoria omnium copiosissime & doctissime argumentum id pertractauit Carolus Sigonius: qui liber Fastis eius consularibus additus est. Erant autem quinque generum, Prænomina, Nomina, Cognomina, Agnomina, & quæ appellare sic posse videmur, Adoptiua. Exemplum esto P. Cornelius Scipio Africanus Æmilianus. Hic P. prænomen est, Cornelius nomen, nempe gentilitium; Scipio cognomen, Africanus agnomen, Æmilianus adoptiuum. nam Æmilia gente editus, adoptione in Scipionum domum transierat. Nec tamen hæc vsurpatio in omnibus familiis locum habuit: reperias enim alias cognominibus, alias agnominibus defici. Imo in plerisque seu cognomina seu agnomina vim nominum obtinuere; cuiusmodi videri possunt LABIENI, CÆCINÆ, &c. Idem de adoptiuis recte quodammodo affirmauerimus; qualia sunt, Ælianus, Æmilianus, Iulianus &c. Quod ad nostrum instituum attinet, nihil hic de prænominibus (quibus etiam fœminas appellatas fuisse docent Sex. Pompeius lib. 14. Quintilianus lib. 1. cap. 12.) faciendum verborum duximus. Satisque constat, alias temporibus alia recepta fuisse, tum gentes ipsas alia aliis familiariora habuisse. Nomina, seu familias, secundum initiales literas exposita, item cognomina & similes appellationes, qua prænominibus irrepsere, tradit Onamasticon. Hic ea Cognomina & Agnomina, congeremus, qua familiis, & in his illustrioribus personis, adhæsere. Nam ad singulas eam explicationem deducere, infinitis laboris fuerit. Ac spectat subiectio hæc nostra eo tantum, vt cum nunc Cognomina nunc Agnomina vsu magis trita sint, quam ipsa nomina, lector hac in parte se facilius expediat.

A

Abascantus
Achaicus
Achilles
Achilles Romanus
Acidini
Acilianus
Aculeones
Acyndinus
Æliani

Æmilianus
Ænobarbi
Æsopus
Afer
Africani
Agilis
Agricola
Agrippæ

Agrippinus
Agrippinæ
Alabandus
Alba
Albi
Albini

Alexander
Alimentii
Allenius
Allobrogicus
Alphius
Alpinus
Ambusti
Amerinus
Andro
Andronicus
Annales
Antias
Antipater
Antonini

Arulenus
Apbrodisius
Aptius
Apolauſtus
Apollinares

Apollodorus

Corneliis, Sattiis & Titinniis.
Mummus.
Stanis.
Cottis, Siciniis.
Manliis.
Minutiis.
Furiis.
Septimiis.
Æmiliis, Cæsperiis, Claudiis, Flauiis.
Fuluiis.
Domitiis.
Clodiis.
Domitiis, Tediis, Terentiis.
Cæciliis, Iuliis, Pacciis, Scipionib.
Pompeiis.
Iuliis.
Asiniis, Atteriis, Fonteiis, Heluiis, Iuliis, Vipsaniis.
Æliis, Paconiis, Ragoniis.
Cæsarum familia & Vipsaniis.
Aparuris.
Æmiliis.
Posthumiis.
Brutis, Ceioniis, Clodiis, Luceiis, Postbumiis.
Aurelis, Corneliis.
Cinciis.
Papiriis.
Fabiis, Max.
Flauiis.
Corneliis.
Fabiis.
Rosciis.
Sextiliis.
Liuiis, Pompiliis, Popiliis.
Iuliis.
Furiis, Valeriis.
Cæliis.
Æliis, Arriis. Attetiis, Aurelliis, Vtaniis.
Annis, Corneliis, Fuluiis.
Scriboniis.
Gauiis.
Rufiis.
Antelliis, Cæseniis, Claudiis, Domitiis, Solliis, Sulpitiis.
Vipsaniis.

Apri
Aptoniani
Aquilæ
Aquilious
Arabiani
Arabious
Arbiter
Archias
Aristides
Aruinæ

Asclepiodotus
Asella
Aselli
Asellinnes
Asiatici
Asidius
Asinæ
Asper
Asprenates
Atellanus
Atratini
Atta
Attici

Auentious
Auentiensis
Auerriones
Aufidianus
Augurini
Avgvsti
Augustulus
Aurianus
Aurienus
Auiolæ
Auiti

Aurata
Aurunci
Auspex

Balbi

Balbilli
Balbini
Balearicus

Artiis, Flauiis.
Cassiis, Noniis, Turciis.
Accius, Iuliis, Pontiis, Vediis.
Herminiis, Velsis.
Claudiis, Flauiis.
Septimiis.
Petroniis.
Liciniis.
Æliis
Corneliis.
Rusticis.
Cassiis.
Lucretiis.
Annis, Claudiis.
Semproniis.
Iuliis, Scipionibus, Valeriis.
Sabinis.
Scipionibus.
Æmiliis.
Calphurniis, Noniis.
Magiis.
Semproniis.
Quinciis.
Antoniis, Charisiis, Iuliis, Milliis, Numeriis, Pomponiis, Veratiis.
Ælianis.
Genutiis.
Sulpitiis.
Pontiis.
Genutiis. Minutiis.
Cæsaribus.
Romulis.
Æmiliis.
Rufis.
Aciliis.
Asiis, Antoniis, Galloniis, Iuliis, Iuniis, Octauiis, Vibiis.
Sergiis.
Cominiis.
Iuliis.

B

Accilis, Corneliis, Iuliis, Luciliis, Octauiis.
Iuliis.
Cæliis.
Metellis.

Bambalio
Barba
Barbati
Barbulæ
Barea
Basilii
Basilisci
Bassi.

Bassianus
Belisarius
Bellienus
Belurus
Bestiæ
Bibaculi
Bibuli
Bithynici
Blæsi
Blasiones
Boius
Bolanus
Braduæ
Brisо
Britannicus
Brocchus
Bructio
Bruti
Bubulci
Bucca
Bulbi
Burdones
Burrhus

Bursa
Buras
Burcones
Buttus

Fuluiis.
Cassiis.
Capitolinis, Horatiis, Messalis.
Æmiliis.
Martiis.
Galloniis, Mioutiis, Valeriis.
Pompeiis.
Aufidius, Aureliis. Cæciliis, Cæsiis, Ceioniis, Cefelliis, Calphurniis, Galbiis, Iuliis, Iuuiis, Liciniis, Lucilliis, Pompoiiis, Saleiis, Venidiis.
Æliis, Aureliis, Valeriis.
Flauiis.
Aoniis.
Sicioiis.
Pisonibus.
Furiis, Sextiis.
Calphurniis, Publiciis.
Clodiis, Pompeiis, Volusiis.
Ioniis, Pediis, Sempronіis, Vel-
Corneliis, Heluiis. (leiis.
Fulniis.
Vectiis.
Metiliis.
Aoriis.
Cæsatibus.
Aonaxis, Armeniis, Furiis.
Liciniis.
Ioniis.
Brutis.
Æmiliis.
Atilиis, Norbanis.
Iuliis.
Afranіis, Antistiis, Betutiis, Iuniis.
Plancis.
Aciliis.
Fabiis.
Bebiis.

C

Cæcinæ
Cæcus
Cæpiones
CÆSARES
Cæsoninus
Calatini
Calca
Caldi
Caleni
Calidius
Caligula
Callaicus
Caluaster
Caluina
Caluini
Calui
Calumnia
Camerini
Camilli
Candidi
Canis
Canus
Capax
Capella
Caper
Capitones

Capitolini

Caprarius
Carapedo
Carbones
Cares

Licioiis.
Claudius.
Fannius, Rusciis, Seruiliis.
Iuliis.
Suillиis.
Attiliis.
Trebelliis.
Cæliis.
Fufiis.
Iuliis.
Cæsaribus.
Brutis.
Iuliis.
Syllanis.
Domitiis, Sextiis. Veturiis.
Licioiis, Macriis.
Lafioiis.
Sulpitiis.
Furius, Ouiniis.
Vespronius.
Audienis.
Gellius.
Vibius.
Antistius, Felicibus.
Flauius.
Afinius, Atteiis, Cossutiis, Egnatiis, Footeiis, Herennіis, Oppiis, Sisiniis, Tutioniis, Velleiis.
Iuliis, Manliis, Meliis, Quintiis, Scantiniis.
Metellis.
Popilliis.
Actienis, Papyriis.
Oppiis.

Carfulenus
Carinas
Carus

Casca
Cassiodorus
Castor
Cati
Catilina
Catones

Catuli
Catulini
Catullus
Caudex
Caudini
Celetes

Celsi

Censorini
Centones
Centumali
Cercones
Cereales

Certus
Cethegi
Chærea
Chilo
Chlorus
Chrysogonus
Ciceroues
Cicurini
Cimber
Cincinnati
Cinnæ
Cippus
Cinica
Ciuilis
Clarus
Classicus
Claudius
Claudianus
Clementes

Clepsinæ
Cloatius
Cocles
Cælimontani
Colo
Columella
Cominius
Commodi
Constantius
Corbio
Corbulo
Cordus

Cordoenus
Cotiolanus
Cornicen
Cornicula
Coronti

Coronas
Corvini
Coruncani
Corvus
Cossi
Costa
Cottæ

Cotyla
Crassi

Crassipedes

Statilиis.
Secundis.
Aurelиis, Eburiis, Lucretiis, Metiis.
Seruiliis.
Aurelиis.
Antoniis.
Ælиis.
Sergiis.
Furmiis, Hostiliis, Porciis, Vectiis.
Luctatiis.
Aconiis.
Valeriis.
Claudiis.
Lentulis.
Afiniis. Metellis, Metiis, Noniis, Valeriis.
Ælиis, Albinouanis, Aruntiis, Catiis, Cornelиis, Furiis, Iuuentiis, Marиs.
Marciis, Porciis.
Claudiis.
Fulviis.
Luctatiis.
Aniciis, Iuliis, Iuniis, Petiliis, Turuliis. Veliis.
Publiciis.
Corneliis.
Cassiis, Fanniis.
Fabiis, Magiis, Vectiis.
Pompeiis.
Cornelиs.
Claudiis, Tulliis.
Veturiis.
Annиs, Gabiniis, Tulliis.
Quintiis, Sullиis.
Clandiis, Corneliis, Heluiis.
Genutiis.
Pompeianis.
Iulиs.
Erucиs, Septitiis.
Cæciliis.
Aureliis.
Claudiis.
Atriis, Atriis, Claudiis, Flauiis, Terentиs.
Genuiis.
Verиs.
Horatiis.
Virginiis.
Iuuиs.
Iuniis.
Pontiis, Posthumiis.
Ælиs, Ceioniis.
Ælиs.
Hortensiis.
Domitiis.
Cæsiis, Cremutiis, Iuliis, Iuniis, Valeriis.
Ælиs.
Martiis.
Ebutiis, Oppiis.
Annиs.
Anneiis, Aureliis, Cæciliis, Manilиs, Tertullиs.
Sicilиs.
Statilиs, Valeriis.
Iuniis
Aquilиs.
Corneliis.
Pedaniis.
Aureliis, Aurunculeiis, Corneliis, Fufiis.
Variis.
Calphurniis, Claudiis, Footeiis, Licioniis, Otaciliis, Papyriis.
Furиs.

Cremona

Cremona — Magiis.
Creticus — Antoniis, Metellis.
Crinitus — Vlpus.
Crispi — Bebius, Iuliis, Martiis, Naeuiis Passienis, Salustiis, Vibiis.
Crispini — Plotiis, Quintus, Vectiis.
Croto — Metiliis.
Crusculus — Lentulis.
Culeo — Terentiis.
Cumanus — Blosiis, Ventidiis.
Cunctator — Fabiis Max.
Curiones — Scriboniis.
Curius — Vibiis.
Cursores — Papyriis.
Curuus — Fuluiis, Galliis.
Cyrus — Vectiis.

D

Daduchus — Alipiis.
Dama — Septimiis.
Damasippus — Liciniis.
Damio — Tettiis.
Decadarchus — Ebutiis.
Decola — Tullius.
Decrotus — Curiis, Sicinniis.
Dexter — Cæciliis.
Dextrix — Cæcilius.
Dexter — Aemiliis.
Diademenus — Metelliis.
Diocletianus — Aurelius.
Dione — Cassiis, Coccceianis
Dionysius — Cassiis, Pomponiis.
Diuites — Bebiis, Canuleus, Crassis,
Dolabellæ — Cornelius.
Domicillæ — Flauiis.
Donati — Aelius, Claudiis, Iuniis.
Dorsennus — Fabius, Flauius.
Dorsuones — Fabiis.
Drusi — Cæsarum familia, Liuiis.
Drusillæ — Cæsarum familia.

E

Eburnus — Fabiis Max.
Eculeo — Deciis.
Ena — Sextiliis.
Equiculus — Modiis.
Esernianus — Asiniis & Claudiis.
Euander — Auianis.
Eutrapelus — Volumniis.

F

Fabati — Calpurniis, Clodiis, Roscis, Rubiis.
Fabiani — Annius, Papyriis.
Fadilla — Iuniis.
Fadus — Cuspiis.
Falcones — Pompeiis, Valeriis.
Falconii — Annis, Metiis.
Fannius — Rhemiis.
Faucula — Cluuiis.
Faucentius — Claudius.
Fausti — Aniciis, Syllis.
Faustinus — Iuniis.
Fecialis — Annius.
Felices — Antonis, Claudiis, Corneliis, Minutiis.
Felicissimus — Arminiis.
Ferox — Iuliis, Pompeiis, Vrseiis.
Fescennus — Sisinniis.
Festus — Cassius, Egnatiis, Iuliis, Pōpeiis, Porcis, Valeriis.
Festinus — Aelius.
Fictor — Volscius.
Fidenates — Sergius, Seruiliis.
Fidentinus — Caluis.

Fidus — Cornelius, Trebelliis.
Figuli — Clusiniis, Martiis, Nigidiis.
Fimbriæ — Flauiis, Liciniis.
Firmus — Aelius.
Firmici — Iulius.
Flacci — Aurunis, Auiliis, Calpurniis, Flauiis, Fuluiis, Furiis, Horatiis, Hordeonius, Lenius, Munatius, Norbanus, Pomponiis, Valeriis, Veraiis.
Flaccinator — Fostius.
Flacilla — Antonius.
Flaminii — Quintius.
Flamma — Antoniis, Calpurniis, Voluminiis.
Flaui — Aliis, Cæsetiis, Decimiis, Largiis, Sulpiciis.
Florens — Septimiis.
Flori — Annæis, Aquiliis, Cestiis, Iuliis.
Fortunati — Honoriis, Otaciliis.
Fraternus — Attiliis.
Fregellanus — Papyriis.
Frontini — Æmiliis, Claudiis, Iuliis.
Frontones — Æterniis, Aufidiis, Caiis, Corneliis, Iuliis.
Frugi — Pisonibus Crassis.
Fullo — Apustius.
Fundanus — Minutiis.
Furfanus — Posthumiis.
Fusci — Atelliis, Aristiis, Aurelius, Corneliis, Gelliis, Saluius.
Fuscianus — Seius.

G

Gabolus — Licinius.
Galbæ — Sulpiciis.
Galenus — Alburius, Claudiis.
Gallæ — Metiis.
Galli — Aelius, Aniciis, Antoniis, Aquiliis, Asiniis, Ausoniis, Camuiis, Cestiis, Corneliis, Didiis, Fabiis, Oppiis, Plotiis, Roscis, Rubriis, Sestiis, Sulpiciis, Vibiis.
Gallicanus — Gradulliis, Messiis, Maluiis, Otiniis, Volcatiis.
Gallici — Rutilius.
Gallienus — Corneliis.
Galliones — Annæis, Iuniis, Nouaniis.
Gemellus — Memmiis.
Gemini — Attidiis, Fusiis, Seruiliis, Variis, Veraiis.
Geminius — Liuiis, Metiis.
Genialis — Flauiis.
Genciani — Terentiis.
Germanicus — Cæsarum familia.
Gerræ — Didiis, Liciniis.
Gibba — Terentius
Gillo — Fuluius.
Glabriones — Aciliis.
Glauciæ — Seruilius.
Globulus — Seruiliis.
Gnipho — Antoniis.
Gordianus — Aureliis, Cornificiis, Metiis, Voliis.
Gorgus — Claudiis.
Gracchanus — Iuniis.
Gracchi — Nouiis, Sempronius.
Gracula — Toranius.
Grætini — Iuliis, Octauiis, Pomponiis.
Granius — Petronius.
Gratidii — Mariis.
Gratidiani — Mariis.
Gratus — Valeriis.
Grosphus — Pompeiis.
Gryphus — Plotiis.
Gurges — Fabiis Max. Gallonius, Volcatiis.
Gurtus — Carpinciis.

H

Habiti
Hadriani
Halæ
Halieni
Hannibalianus
Haſta
Heluæ
Hemina
Heptachordus
Herenni
Hermogenes
Herodes
Herodianus
Herſenius
Hieronymianus
Hilarus
Hirpinus
Hirtius
Hiſpali
Hiſpo
Homullus
Honoratus
Hæplomachus
Horeſtes
Horeſtinus
Hortalus
Hortator
Hybrida
Hygiuus
Hypiæ

reperiuntur in

Cluentiis, Vibiis.
Ælijs, Caſſijs, Fabijs.
Seruilijs.
Allienis.
Afranijs.
Iunijs.
Ebutijs.
Caſſijs.
Valerijs.
Bebijs, Octauijs.
Clodijs, Tigellijs.
Aurelijs.
Clodijs.
Octauijs, Pontijs.
Claudijs.
Criſpinijs.
Fuluijs, Quintijs.
Lucilijs.
Scipionibus.
Romanis, Terentijs.
Valerijs.
Antonijs, Artijs, Marijs.
Licinijs.
Aufidijs.
Mutijs.
Horrenſijs.
Claudijs.
Antonijs.
Iulijs.
Plautijs.

I

Ianuarius
Imbrex
Imperioſi
Infanus
Italicus
Iucunda
Iuger
Iuliani
Iuſti
Iuuenales

reperiuntur in

Aurelijs, Flauijs, Pomponijs.
Licinijs.
Manlijs.
Dominis.
Silijs.
Æmilijs, Fauonijs.
Aquinijs.
Antonijs, Claudijs, Didijs, Saluijs.
Claudijs.
Iunijs.

L

Labeones
Laco
Lactantius
Lactucini
Lænates
Læti
Lamiæ
Lampadio
Lanarii
Lanarii
Lappa
Largianus
Largus
Lateraoi
Laterenſes
Latro
Laurea
Leccæ
Lenæus
Lento
Lentuli
Leonea
Lepidi
Lepti
Lemni

reperiuntur in

Acciis, Antiſtijs, Aſconijs, Atteritij, Aurunis, Caſcelijs, Claudijs, Domitijs, Fabijs, Pacuijs, Pomponijs.
Cornelijs.
Cælijs.
Valerijs.
Octauijs, Pontianis, Popilijs, Vipſanijs.
Ælijs, Clodijs.
Ælijs, Heluijs.
Octauijs.
Calphurnijs.
Menenijs.
Rubrenijs.
Æmilijs.
Cæcinis, Scribonijs, Valerijs.
Claudijs, Plautijs, Sextijs.
Iuuentijs, Otacilijs.
Porcijs.
Tullijs.
Porcijs.
Pompeijs.
Cæſenijs.
Cornelijs.
Valerijs.
Æmilijs.
Tullijs.
Valerijs.

Liberalis
Libones
Licinii
Liciniani
Ligus
Limitanus
Longi
Loogini
Lucani
Luculli
Luperci
Lupi
Lurco
Luſci
Luſcini
Lyſias

reperiuntur in

Saluijs.
Petilijs, Scribonijs.
Porcijs.
Valerijs.
Ælijs.
Manilijs.
Attilijs, Cædicijs, Confidijs, Lucilijs, Sempronijs, Sulpitijs.
Calphurnijs, Caſſijs, Domitijs.
Annæis, Claudijs, Terentijs.
Fabijs, Licinijs.
Iulijs, Mucijs.
Iulijs, Iunijs, Numiſijs, Ruſilijs.
Aufidijs, Perpennijs.
Annijs, Furijs.
Fabricijs.
Claudijs.

M

Macatus
Macedonicus
Macenni
Macri
Mactinia
Macrini
Macro
Macrobius
Macula
Magnus
Malleoli
Maluginenſes
Mamerci
Mammæa
Mammulæ
Mamurius
Mamurca
Mancini
Manſuetus
Mantia
Marcelli
Marcellinus
Mariani
Maro
Marſus
Martialis
Martiani
Marullus
Maſſa
Maſſaliota
Maſſones
Materni
Matbones
Mauricus
Mauricius
Maxentius
Maximi
Maximiani
Maximilla
Mecennius
Medullina
Mega
Megelli
Mela
Melior
Meliſſus

reperiuntur in

Liuijs.
Metellis.
Geganijs.
Æmilijs, Bebijs, Calpburnijs, Liciniis, Pompeijs.
Pompeijs.
Badius, Bebijs, Cerelliis, Minutijs, Opilijs.
Herenniis.
Aurelijs.
Pompeijs.
Fonteijs, Pactuleijs, Pompeijs Poſthumijs.
Publicijs.
Cornelijs.
Æmilijs, Cornelijs.
Iulijs.
Cornelijs.
Vetturijs.
Cornelijs.
Hoſtilijs.
Iulijs.
Ælijs, Curtijs, Heluijs.
Afinijs, Claudijs, Epriis, Graniis, Mindijs, Noniis, Pomponiis, Quinctijs, Variis, Vectijs, Vlpijs.
Ammianis, Beblis, Lentulis, Tullijs.
Valerijs.
Vergilijs.
Domitijs, Octauijs, Vibijs.
Gargilijs, Valerijs.
Ælijs, Flauijs, Graniis.
Epidijs, Iunijs, Metijs.
Bebijs.
Terentijs.
Papyrijs.
Æmilijs, Inlijs, Triarijs.
Næuijs, Pomponijs.
Iunijs.
Iunijs.
Aurelijs.
Andronijs, Appijs, Artorijs, Cæſonijs, Carnulijs, Claudijs, Fabijs, Galerijs, Ionijs, Labertijs, Manlijs, Pupienijs, Trebellijs, Valerijs.
Galerijs.
Egnatijs.
Egnatijs.
Furijs.
Demetrijs.
Poſthumijs.
Annæis, Pomponijs.
Attedijs, Vmbricijs.
Helijs.

Melliculus

Mellicula — Minutiis.
Menander — Atriis, Publiciis.
Menas — Pompeiis, Ticinaiis, Vulteiis.
Menecrates — Iulius.
Mento — Tullis.
Mercedæ — Antonils, Corneliis.
Mergus — Caulus, Lectorius.
Merula — Cornelius.
Meſſalæ — Iunis, Valeriis, Vipſaniis.
Meſſalina — Aurelius, Scaulus, Valerius.
Meſſus — Aruſianis.
Metelli — Cæcilius, Scipionibus.
Metianus — Voluſius.
Milo — Anniis.
Mithres — Curtiis.
Moeſter — Iuliis.
Modeſtinus — Herennliis.
Modeſtus — Annius, Auſidiis, Iuliis.
Mœcenates — Heliis.
Momyllus — Romulis.
Montani — Curtius, Iuliis, Iuniis, Vatieniis.
Moſchus — Volcatiis.
Moracilla — Iuliis.
Mugillanus — Papyriis.
Mundus — Enniis.
Muræna — Ablauris, Liciniis, Varronibus.
Murcus — Statiis.
Mures — Deciis.
Muſa — Æmiliis, Antoniis.
Muſcæ — Sempronius.
Muſtela — Tamiſiis.
Mutianus — Liciniis, Noniis.
Murli — Papiis.
Myrtilus — Minutiis.

N

Nacca — Fuluis, Pinariis.
Naticæ — Scipionibus Porciis.
Naſo — Actoriis, Iulius, Otaciliis, Ouidiis, Sextiis.
Natales — Antoniis, Belliciis, Minutiis.
Manius — Acciis.
Nepotes — Corneliis, Herenniis, Iuliis, Liciniis, Marius, Metellis, Perpennis, Pompeiis, Valeriis.
Nerones — Cæſarum familia, Claudius.
Neruæ — Acutiis, Cocceis, Luciniis, Syliis.
Nicias — Curtiis.
Nicolaus — Aurelius.
Nigri — Aquilliis, Cæciliis, Peſcenniis, Trebiis.
Nigrinus — Auidius, Pontiis.
Nobiliores — Fuluiis.
Noctua — Cædiciis.
Nonna — Iuliis.
Norbanus — Tigelliis.
Nouati — Iunius.
Numa — Pompiliis.
Numida — Æmiliis, Lepidis.

O

Obſequens — Iuliis.
Occia — Seruiis.
Oreſtæ — Aurelliis.
Oreſtilla — Fabiis.
Orphitus — Corneliis, Furiis, Ouidiis Saluidienis, Vitraſius.
Otacilia — Martiis.
Othones — Iunius, Roſciis, Syluiis.
Ouicula — Fabius Max.

P

Pacatus — Claudiis, Minutiis.
Paciacus — Vibiis.
Pacilii — Furiis.
Paconianus — Sextiis.
Pacorus — Aurelius.
Pari — Æliis, Andronils, Aquiliis, Auriculcis, Cæcinis, Cæſennis, Fuluis, Papyriis.
Palæmon — Rhemnis.
Palicanus — Lolliis.
Pallas — Claudius.
Palma — Aurelliis.
Palmatus — Iuniis.
Pamphili — Bebiis.
Pandus — Latoriis.
Panopion — Vrbanis.
Panſæ — Apuleiis, Genuiis, Seruilliis, Sofiiis, Vibiis.
Pappi — Æmiliis, Soſiis.
Parrarrheneon — Cipiis.
Pharmeoſis — Caſſiis.
Parthenianus — Æmiliis.
Paſſer — Cetroniis, Petroniis.
Paſſienus — Vibiis.
Paſtores — Inliis.
Patauinus — Caſſiis.
Patercli — Albinis, Sulpiriis, Velleiis.
Paterni — Aſpaſius, Ouinius, Tarutius.
Patricius — Iuniis.
Paula — Corneliis.
Pauli — Æmiliis, Iuliis, Sergiis.
Paulini — Aniciis, Lollius, Pompeiis, Pontiis, Suetonius, Valeriis.
Pedarius — Cominiis.
Pedianus — Aſconiis.
Pedo — Albinouanis, Iunciis, Pompeiis.
Penula — Centeniis.
Peræ — Iuniis.
Perpennæ — Hoſtilianis, Mariis, Petroniis.
Perſicus — Fabiis Max.
Pertinaces — Heluiis.
Perunacus — Sextiis.
Pesci — Sulpitiis.
Petronii — Flauiis.
Phagon — Fuſciis.
Philemon — Æmiliis.
Phili — Furiis.
Philippi — Æliis, Iuliis, Martiis.
Philicus — Atriliis.
Philologus — Æliis, Atreis.
Philones — Ceſſeniis, Curiatiis, Publiis, Voluſius.
Philopœmen — Iuuius.
Philoſtratus — Flauiis.
Philoxenus — Auianis.
Phrygio — Pompeiis.
Pictores — Fabiis.
Pietas — Æmiliis.
Pigmentarius — Acciis.
Pilarus — Pontiis.
Piothias — Luctatiis.
Pinus — Coroeliis.
Piſciculi — Iuniis.
Piſones — Cæliis, Calphurniis.
Pitholaus — Otaciliis.
Pius — Antoniis, Ceſtiis, Metellis.
Placidus — Annæis, Furiis.
Planci — Acciis, Munatiis, Rubelliis.
Plancina — Munatiis.
Planta — Pompeiis.
Platina — Claudiis.
Plauti — Acciis.
Plotius — Cælius, Munatiis.
Pœni — Iuniis.
Pola — Seruiis.
Pollienus — Claudiis.
Polliones — Anoiis, Antiis, Antiſtiis, Aſiniis, Catbulis, Claudiis, Clodiis, Herennius, Iuliis, Memmiis, Næuiis, Romuliis, Trebelliis, Vediis, Veſpaſiis, Vitraſiis.
Pollux — Iuliis.

Polybiſtor — Iuliis, Corneliis, Appione.
Pompeiani — Claudiis.
Pompoſianus — Metiis.
Popa — Licinius.
Porcellus — Grunniis.
Porcina — Æmiliis, Lepidis.
Poſca — Pinariis.
Poſidonius — Annæis.
Poſthumi — Curtiis, Iuliis.
Poſthumii — Acciis, Ceioniis, Iuniis, Liuiis, Pontiis, Rabiriis, Sciis.
Potiti — Valeriis.
Præconius — Æliis, Valeriis.
Præſentes — Arriis, Brutiis.
Prætextatus — Aſiniis, Atteiis, Papyriis, Vectiis.
Primus — Antoniis.
Priſci — Acciis, Æliis, Anchariis, Cæſoninis. Fulcinius, Heluidiis, Iabolenis, Iuliis, Iuniis, Neratiis, Seruilliis, Statiis, Tarquinis. (repetiuntur in)
Probatus — Cæliis.
Probi — Æmilius, Falconiis, Valeriis.
Procillæ — Iuliis.
Procillus — Valeriis.
Proculi — Acerroniis, Arteriis, Iuliis, Liciniis, Plautiis, Scriboniis, Valeriis.
Propertii — Aurelliis.
Ptolemæus — Æmiliis, Claudiis.
Publicolæ — Gellius, Valeriis, Vipſaniis.
Pulchri — Claudiis.
Pullus — Iuniis.
Puluilli — Horatiis.
Purputio — Furiis.
Puſillus — Licinius.
Puſio — Flauiis.
Pythicus — Decius.

Q

Quadratus — Aſiniis, Numiis, Numidiis, Vinidiis, Voluſenis. (repetiuntur in)
Quadrigarius — Claudiis.
Quartinus — Claudius, Viniciis.
Quietus — Aufidiis, Auidiis, Luſiis.
Quinctianus — Fabiis.
Quinctillus — Plautiis.
Quirinius — Sulpitiis.

R

Rabia — Martiis.
Ralles — Clodiis.
Rebius — Aminiis.
Rebili — Caniniis.
Reges — Martiis.
Regilli — Æmiliis.
Regillenſes — Claudiis, Poſthumiis.
Reguli — Æmiliis, Aquiliis, Attiliis, Liuienſes.
Repentinus — Fabiis.
Reſtiones — Antiis.
Reſtitutus — Claudiis.
Romanus — Aurelius, Granius, Seruiis, Vergilius, Voconiis. (repetiuntur in)
Romulus — Aurelius.
Roſianus — Gemmiis.
Rubrius — Aruntiis.
Rufi. — Acciis, Aciliis, Actilis, Æmiliis, Anchariis, Annis, Antoniis, Aſianis, Atteriis, Ceioniis, Cæliis, Cæſeriis, Corelliis, Cornelis, Cuttiis, Egnatiis, Geminius, Iulus, Meſſiniis, Minutiis, Paſſienis, Pinariis, Pöpeiis, Pomponiis, Rutiliis, Sarriis, Sextilis, Suillius, Sulpitiis, Vibiis, Virginiis.

Rufini — Aniciis, Claudiis, Iuniis, Liciniis, Statiis, Volcatiis.
Rufus — Trebatiis.
Ruga — Iciliis, Rubriis.
Rullus — Seruiliis.
Ruſo — Cremutiis, Octauiis.
Ruſtici — Antiſtiis, Fabiis, Iuniis, Ouiniis.
Ruſticanus — Pletorius.
Rutili — Virginiis.
Rutilii — Mattiis, Nautiis, Semproniis.

S

Sabini — Albiis, Albutiis, Aſidiis, Cæliis, Caluiſiis, Claudiis, Clodiis, Corneliis, Domitiis, Fabiis, Flauiis, Iuliis, Nymphidiis, Vectiis.
Sacerdotes — Licinius.
Sacrouir — Iuliis.
Sagitta — Claudiis, Octauiis.
Salaſſus — Vitiis.
Salinatores — Liuiis.
Salonini — Aſiniis.
Salutio — Scipionibus.
Sammonici — Serenis.
Sanga — Fabiis.
Sapiens — Læliis.
Sarta — Saloniis.
Sartii — Cauinius.
Saturnini — Æliis, Anniis, Antoniis, Aponiis, Apuleiis, Caluiſiis, Fanniis, Furiis, Pompeiis, Scaniis, Valgiis, Venuleiis, Voluſiis.
Saxæ — Decidiis, Voconiis.
Saxula — Cluuiis.
Scæuæ — Aquiis, Dediis, Brutiis.
Scæuinus — Pontiis, Vrbicis.
Scæuolæ — Luctanis, Mutiis, Septimiis, Trebatiis.
Scapulæ — Annius, Corneliis, Hoſtoriis, Quintiis, Tertullius.
Scarpus — Pinariis.
Scauri — Æmiliis, Attiilis, Aurelius, Teſentiis. (repetiuntur in)
Scholæ — Caſſiniis.
Scipiones — Corneliis.
Scorpianus — Ælius.
Scrofæ — Tiemelliis.
Sebennius — Polemiis.
Sebolus — Statiis.
Secundi — Attilius, Aufidiis, Gabiniis, Iuliis. Petroniis, Phaniis, Pomponiis, Publiis, Saluſtiis, Turciis.
Sedigitus — Volcatiis.
Seianus — Ælius.
Senecæ — Annæis.
Senecio — Claudiis, Corneliis, Herenniis, Soſiis.
Septennio — Agillis.
Serapion — Scipionibus.
Sequeſter — Vibiis.
Seremianus — Ælius.
Serenus — Afraniis, Annæis, Graulis, Vibiis.
Sermo — Martiis.
Serrani — Attilius.
Serinus — Antiis, Fuluiis.
Seueri — Acilius, Antiſtius, Aquiliis, Arriaois, Attius, Cæcinis, Caſſius, Catilius, Cincus, Cornelius, Iulius, Septimius.
Siculi — Cloelius.
Sidicinus — Martiis.
Sidonius — Sollius.
Silo — Abroniis, Antoniis, Aruntiis, Gauiis, Pompeiis, Popediis, Vmbroniis.

Sili

Sili — Albutiis, Sergiis.
Simplex — Cæciliis.
Siſenna — Corneliis, Staciliis.
Solon — Iuliis.
Sophi — Semproniis.
Sotani — Valeriis.
Soſipater — Charifiis.
Sparſus — Fuluis.
Speratus — Æliis.
Spinther — Leutulis.
Spurina — Veſtriis.
Spurinus — Petiliis.
Squillus — Liciniis.
Stalenus — Æliis.
Statius — Tulliis.
Stellæ — Arantiis.
Stellio — Afraniis.
Schelenus — Aciliis.
Stilico — Flauiis.
Stolones — Luciniis.
Strabo — Fanniis, Gaudiis, Cæſaribus, Lætiis, Pompeiis, Seiis, Titiis.
Strigo — Pupiis.
Structulus — Claudiis.
Stylones — Æliis.
Suarius — Scipionibus.
Sulca — Bebiis.
Sulpitia — Memmiis.
Sura — Acciis, Æmiliis, Brutiis, Leutulis, Liciniis.
Surculus — Stertiis.
Syllæ — Cornelliis.
Syllani — Caſſiis, Iuniis, Turpiliis.
Sylua — Flauiis.
Syluani — Domitiis, Flauiis, Pompeiis.
Symmachus — Aureliis.
Syracus — Valliis.

repertuntur in

T

Taciti — Anniis, Corneliis.
Talus — Inuentiis.
Tappi — Valeriis.
Tappuli — Villiis.
Tarpa — Mettiis.
Tatianus — Cæliis.
Tauri — Caluiſiis, Pacuuiis, Staliliis.
Taurinus — Ignatiis, Modeſtis.
Teleſinus — Martiis, Pontiis.
Templanus — Poſthumiis.
Tertius — Abutiis.
Tertulli — Ælius, Flauiis, Publicnis.
Tertullianus — Septimiis, Volcatiis.
Teſta — Trebatiis.
Teucer — Cæciliis.
Thallus — Petronis.
Theophanes — Pompeis.
Thermi — Minutiis.
Thraſia — Auſidiis, Fanniis, Valeriis.
Thuſci — Aquiliis, Clodiis, Fabriciis.
Tibullus — Albiis.
Tigillinus — Ophoniis.
Tiro — Tulliis.
Torquati — Belliciis, Luceiis, Manliis, Nouelliis.
Tuxotii — Iuniis.
Trachalus — Galeriis.
Traiani — Vlpiis.
Tranquillus — Suetoniis.
Traulus — Montanis.
Trebonianus — Vibiis.
Tremulus — Martiis.
Triarii — Valeriis.
Tribuli — Hoſtiliis.

Tricipitini — Lucretiis.
Tricoſti — Virginiis.
Trigeminus — Horatiis.
Trio — Fulciniis.
Trogus — Pompeiis, Quintiis, Saufeiis.
Tuberones — Ælius, Seiis.
Tuberti — Poſthumiis.
Tucca — Plotius, Seruiliis.
Tuditani — Sempronis.
Tulli — Iulius, Torquatis, Volcatiis
Turbo — Martiis.
Turdus — Papyriis.
Turpilianus — Petronis.
Turpio — Ambuſtis, Antiſtiis, Naeuiis, Satorniis.
Turrinius — Clodiis.
Tutor — Iuliis.
Tympanus — Poſthumiis.

repertuntur in

V

Vaccus — Vitruuiis.
Vaccia — Lentulis.
Vacia — Martius, Seruiliis.
Valentes — Aburnis, Fabius, Iuniis, Põpeiis, Veſtiis.
Valentinus — Valeriis.
Valerianus — Corneliis.
Vari — Acciis, Alphenis, Arriis, Ceioniis Geminiis, Liciniis, Pompeiis, Quinctiis.
Variolæ — Accius.
Varrones — Ælius, Ciogoniis, Rubriis, Terentius, Vibidius, Viſelliis.
Vaticanus — Romuliis, Seſtiis.
Veiento — Fabriciis.
Velina — Anniis.
Velox — Anniis.
Veratius — Fuluiis.
Veri — Ælius, Anniis.
Verrucoſus — Fabius Max.
Veſpa — Terentiis.
Veſpaſiani — Flauiis.
Veſpillones — Lucretiis.
Veſtinus — Catinius, Iuliis.
Veteres — Auriſtiis.
Verulanus — Caſſius.
Verulio — Saturninis.
Viatores — Iuliis.
Vibennus — Cæliis.
Vibulani — Fabiis.
Victores — Albiis, Aureliis.
Victorinus — Auſidiis, Martiis.
Vincentius — Ragonis.
Vindex — Celeſtiis, Juliis.
Vindullus — Pompeiis.
Vipſanus — Corneliis.
Viſcellinus — Caſſius.
Vitulus — Voconiis.
Vlpianus — Domitiis.
Vnimanus — Claudiis
Vocula — Dilliis.
Vulſones — Manliis, Racilliis.
Vopiſcus — Flauiis, Pompeiis.
Voranus — Luctatiis.
Vrbicus — Pompeiis.
Vrſulania — Plautiis.
Vnnas — Mariis.

X

Xifidicus — reperitur in Æliis.

Z

Zeno — reperiuntur in Iuniis.
Zoilus — reperiuntur in Noſtiis.
Zoſimus — reperiuntur in Æliis.

SEQVVNTVR PRAECIPVARVM ROMAN. FAMILIARVM STEMMATA, AVCTORE IOANNE GLANDORPIO MONASTER.

Lectori S.

SVBIECTA *ſtemmata vtcunque, & veluti ὀδὲ πάρεργον, Glandorpius contexuerat. Nos & iſta ad qualemcunque limam noſtram reuocauimus, ſic tamen, vt plura addenda non putaremus, ſed eam rem totam lectoris diligentiæ & ſtudio permitteremus. Atque optandum eſſet, Glandorpio quadam diuturnioris ſiue otii ſiue vitæ vſura ἀκεφαλογράφῳ iſta in parte licuiſſe. Certe eam explanationem Onomaſticon, ſeu potius Rom. hiſtoriæ latifundia, in tot auctores diffuſa & diſperſa, plane exigebant. Placuit etiam de Carthaginenſibus Regibus & Ducibus, itidem a Glandorpio adornatam ἰχνογραφίαν (ſic enim ſyluulam illam, e Iuſtino potiſſimum & Liuio decerptam, appellare iure poſſe videmur) ſubiicere: quippe quæ in hiſtoria Rom. plurimum vſum habeat: quando nimirum hæ duæ Reſpublicæ grauiſſima inter ſe bella geſſerint, & demum Romani victores cum per reliquum terrarum orbem imperii pomœria late promouerint, tum Carthaginem funditus deleuerint. Quo loco tamen omitti illud minime debebat, Reges apud Carthaginenſes diuerſa atque apud alias gentes poteſtate fuiſſe. Sic enim Probus in Annibale:* Carthagine quotannis annui bini Reges, vt Romæ Coſſ. creabantur. *Item Zonaras pag. 66.* Carthaginenſium Rex annui magiſtratus, non diuturnæ poteſtatis auctoritatem habebat. *Hæc illi. Tuum fuerit, candide Lector, ea quaſi λείψανα ἢ ἀπαυσματα boni conſulere. Nam quicquid laboratum, quicquid operæ precium factum, totum commodo tuo cedit, nec alia quam beneuola fruitio, ἀμοιβὴ tua poſtulatur.*

STEM-

STEMMA ACILIORVM.

M. Acilius, legatus P. R. ann. V. C. DXLIIII.

L. Acilius Prætor ann. DLVII.

C. Acilius Tribunus pl. DLVI.

¶ M. Acilius C. F. L. N. Glabrio, homo nouus, Cos. ann. DLXIII.

L. Acilius legatus P. R. ann. DLXXIII. Hic opinor est, IC. ille & sapiens, fors etiam Historicus, cuius meminit Cicero Offic. 3.

M. Acilius M. F. C. N. Glabrio C. ann. DC.

¶ M. Acilius Balbus Cos. ann. DCIIII.

M. Acilius Glabrio, Iator legis Aciliæ. — Mutia Scævolæ F.

M. Acilius Balbus Cos. ann. DCXL.

Æmilia Scauri F. — M. Acilius Glabrio Cos. ann. DCLXXVII.

M. Acilius Glabrio.

¶ Acilius Auiola sub Tiberio.

¶ C. Acilius Butas, Prætorius.

* * *

M. Acilius Glabrio, Consularis DCCCXLIII.

M. Acilius Auiola Cos. DCCCVI.

¶ Acilius Rufus Consularis sub Traiano.

M. Acilius Glabrio Consularis DCCCLXXVI.

Acilius Auiola Cur. aquarum.

M. Glabrio Cos. DCCCCIIII.

Acilius Auiola Cos. DCCCLXXIIII.

M. Glabrio Cos. DCCCCXXXVIII.

Acilius Auiola.

M. Acilius Glabrio.

Acilius Auiola Cos. DCCCCXCI.

M. Glabrio Cos. MVIII.

¶ Acilius Seuerus Cos. MLXXV.

STEMMA ÆLIORVM PÆTORVM ET TVBERONVM.

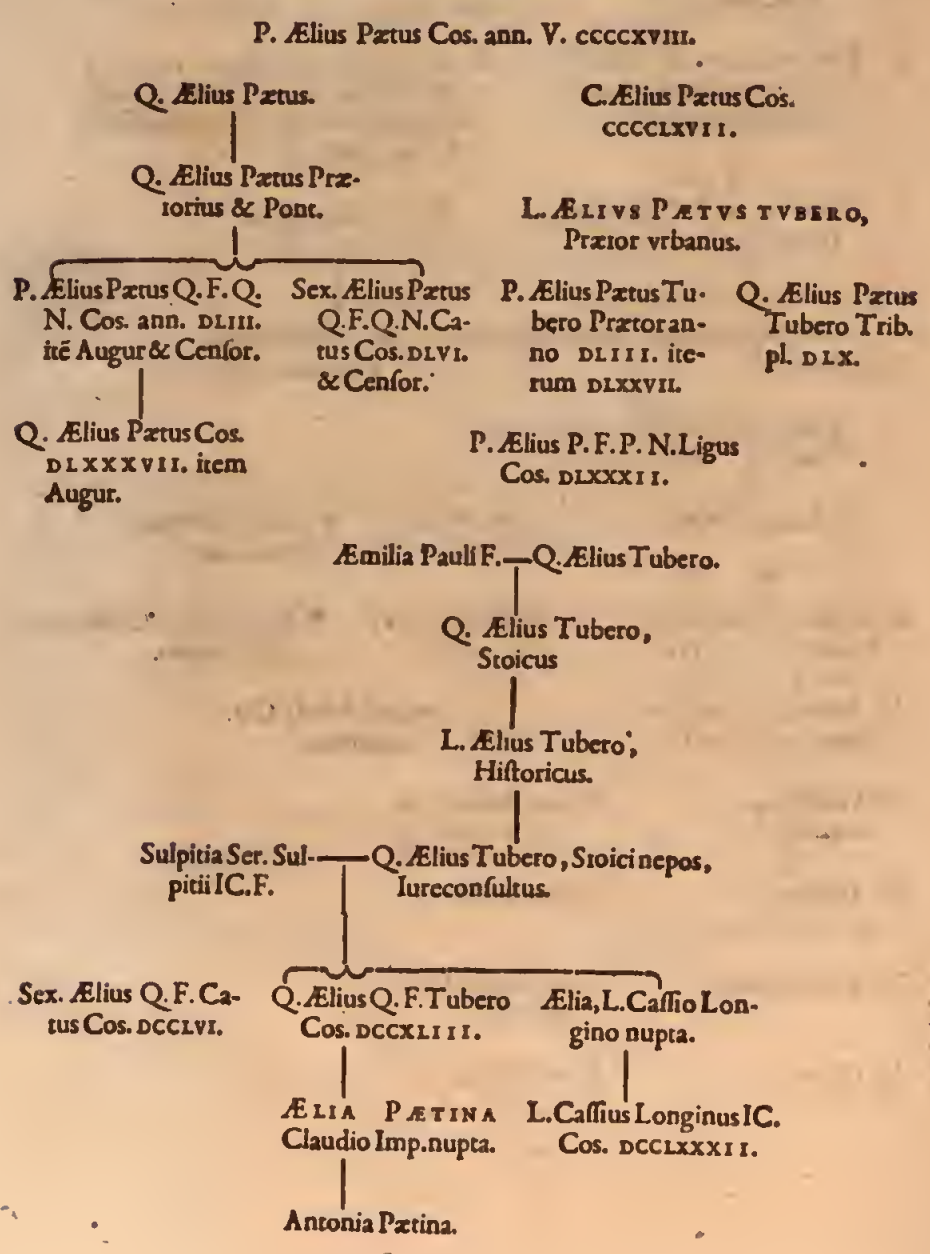

STEMMA

STEMMA ÆMILIORVM MAMERCORVM, BARBVLARVM ET PAPPORVM.

¶ L. Æmilius Mamercus Cos. anno CCLXX. CCLXXVI. CCLXXXI.

M. Æmilius ter Dictator.

M. Æmilius Cos. CCCXLV. & ter Tribunus mil.

M. Æmilius Tribunus mil. CCCLXIIII.

L. Æmilius Trib. mil. quinquies, Cos. bis.

L. Æmilius, bis Cos.

M. Æmilius Cos. DCLXXVII.

T. Æmilius Mamercus bis Cos.

C. Æmilius Trib. mil. CCCLXI. CCCLXIIII.

T. Æmilius Cos. CCCCXVI.

¶ Q. Æmilius Q. F. L. N. Barbula bis Cos.

L. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula Cos. CCCCLXXII.

M. Æmilius L. F. Q. N. Barbula Cos. DXXIIII.

M. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula Cos. CCCCLXVIII. & Dictator.

¶ M. Æmilius Pappus Dictator CCCCXXXIII.

Q. Æmilius Papp. bis Cos.

M. Æmilius Pappus, Curio max. obiit DXLV.

L. Æmilius Pappus Prætor DXLIX.

Cn. Æmilius.

Q. Æmilius.

L. Æmilius Pappus Cos. DXXIX.

STEMMATA.

ALIVD ÆMILIORVM PAVLORVM *& Lepidorum.*

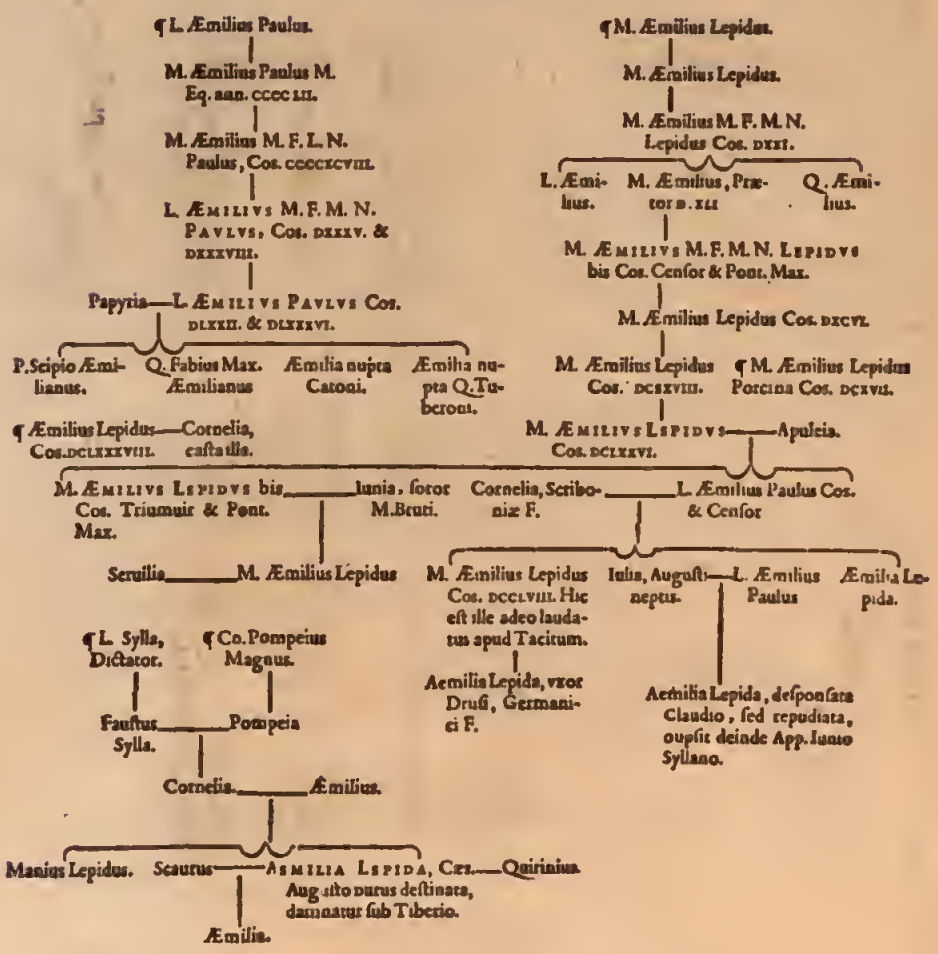

ALIVD

ALIVD ÆMILIORVM REGILLORUM & Scaurorum.

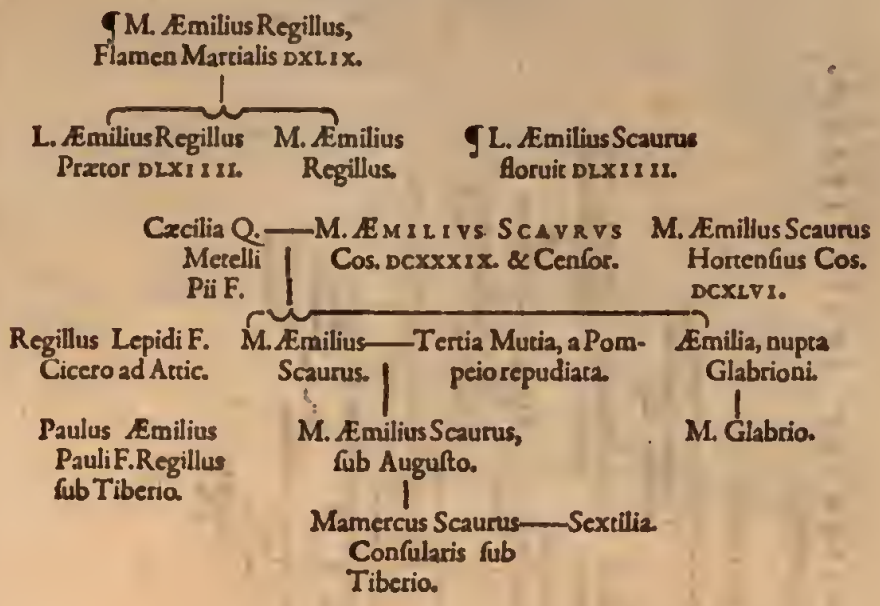

STEMMA ANTISTIORVM Veterum.

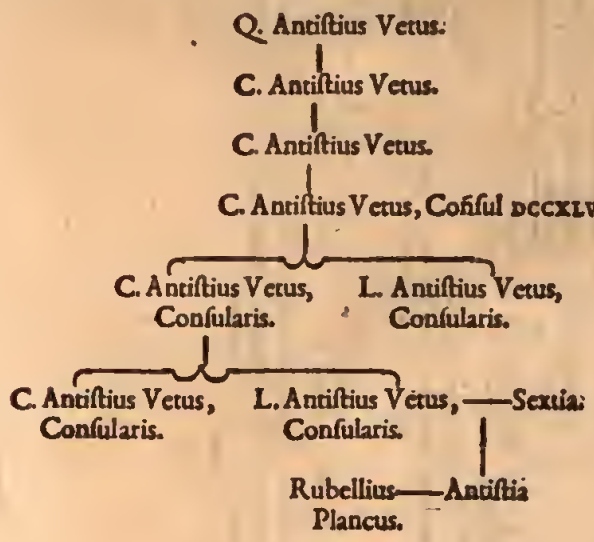

STEMMA ANTONIORVM, SEV FAMILIÆ ET POSTERITATIS, *a M. Antonio Oratore descendentis.*

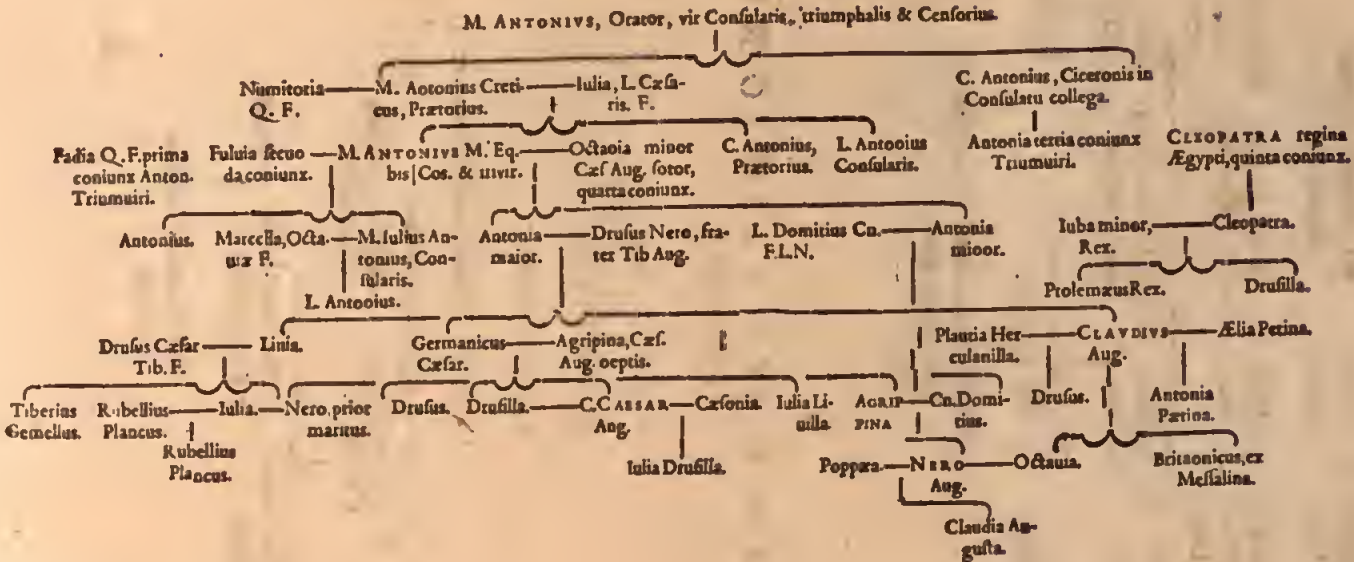

STEM-

STEMMA ATTILIORVM, CALATINORUM, Regulorum & Serranorum.

¶ M. Attilius Regulus Cos. ccccxx.

¶ C. Attilius. — M. Attilius Regulus Cos. cccclix.

A. Attilius. — Martia. — M. ATTILIVS REGVLVS bis Cos. — ¶ C. Attilius Regulus Serranus bis Cos.

A. ATTILIVS CALATINVS bis Cos. & Dictator. — M. Attilius Regulus bis Cos. & Censor. — C. Attilius Regulus Cos. DXXIX. — C. Attilius Serranus Prætor DXXXVI. & Augur.

A. Attilius — Fabia Cunctatoris F. Calatinus. — C. Attilius Serranus bis prætor, & Cos. DLXXXIIII. — C. Attilius Serranus Prætor DLXII.

Sex. Attilius Serranus. Cos. DCXVIII. — M. Attilius Serranus Prætor DLXXX.

C. Attilius Serranus Cos. DCXLVIII.

Sex. Attilius Serranus Trib. pl. DCXCVI.

STEMMA AVRELIORVM COTTARVM & Orestarum.

¶ C. Aurelius L. F. C. N. Cotta Cos. DI. & DV.

C. Aurelius Cotta Prætor vrb. & Cos. DLIIII. — M. Aurelius Cotta, Decemuir sacrorum, obiit DLIIII. — ¶ L. Aurelius Orestes Cos. DXCVII.

L. Aurelius Cotta Trib. mil. DLXXII. — M. Aurelius Cotta legatus L. Scipionis DLXIIII. — L. Aurelius Orestes Cos. DCXXVIII. — C. Aurelius Orestes.

L. Aurelius Cotta Cos. DCX. — L. Aurelius Orestes Cos. DCLI.

L. Aurelius Cotta Cos. DCXXXV. — M. Aurelius Cotta, a Carbone accusatus. — C. Aurelius Orestes Prætor DCLXXVII. — Aurelia Orestilla, vxor Catilinæ.

L. Aurelius Cotta Prætoris, Cicero in Bruto — M. Aurelius Cotta Carbonis accusator. — Rutilia.

C. Cotta, Orator, Cos. DCLXXIX. — M. Cotta Cos. DCLXXX. — L. Cotta, Cos. DCLXXXIX. — AVRELIA, mater Cæsaris Dictatoris.

M. Cotta, Pompeianus. — L. Cotta xvir sacr. — Aurelia.

L. Cotta Messalinus Cos. DCCLVII.

M. Cotta, Cos. DCCLXXII.

Cotta sub Nerone.

STEMMA CÆCILIORVM METELLORVM

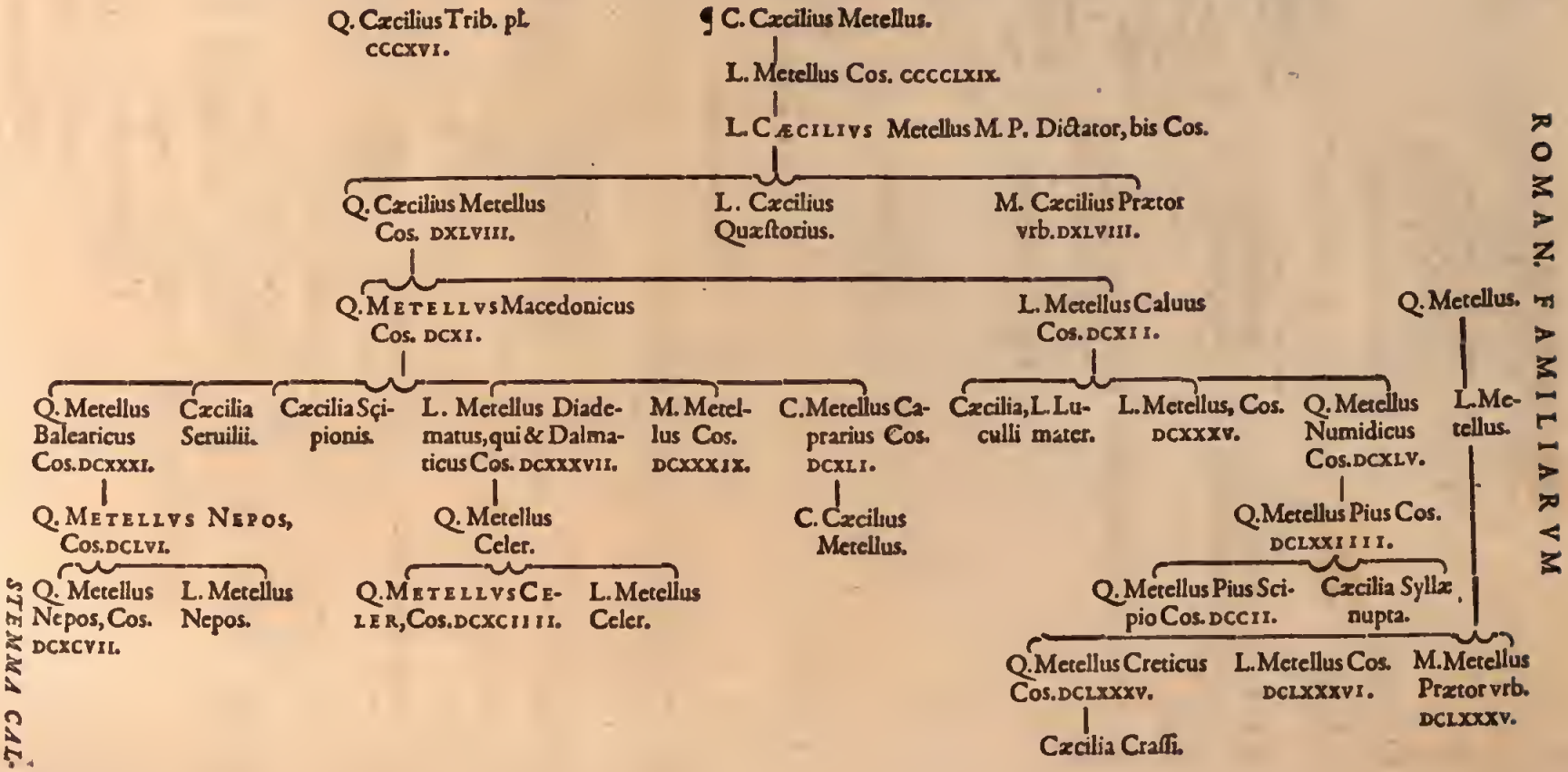

STEMMA CÆCILIORVM METELLORVM

STEMMA CALPHVRNIORVM PISONVM.

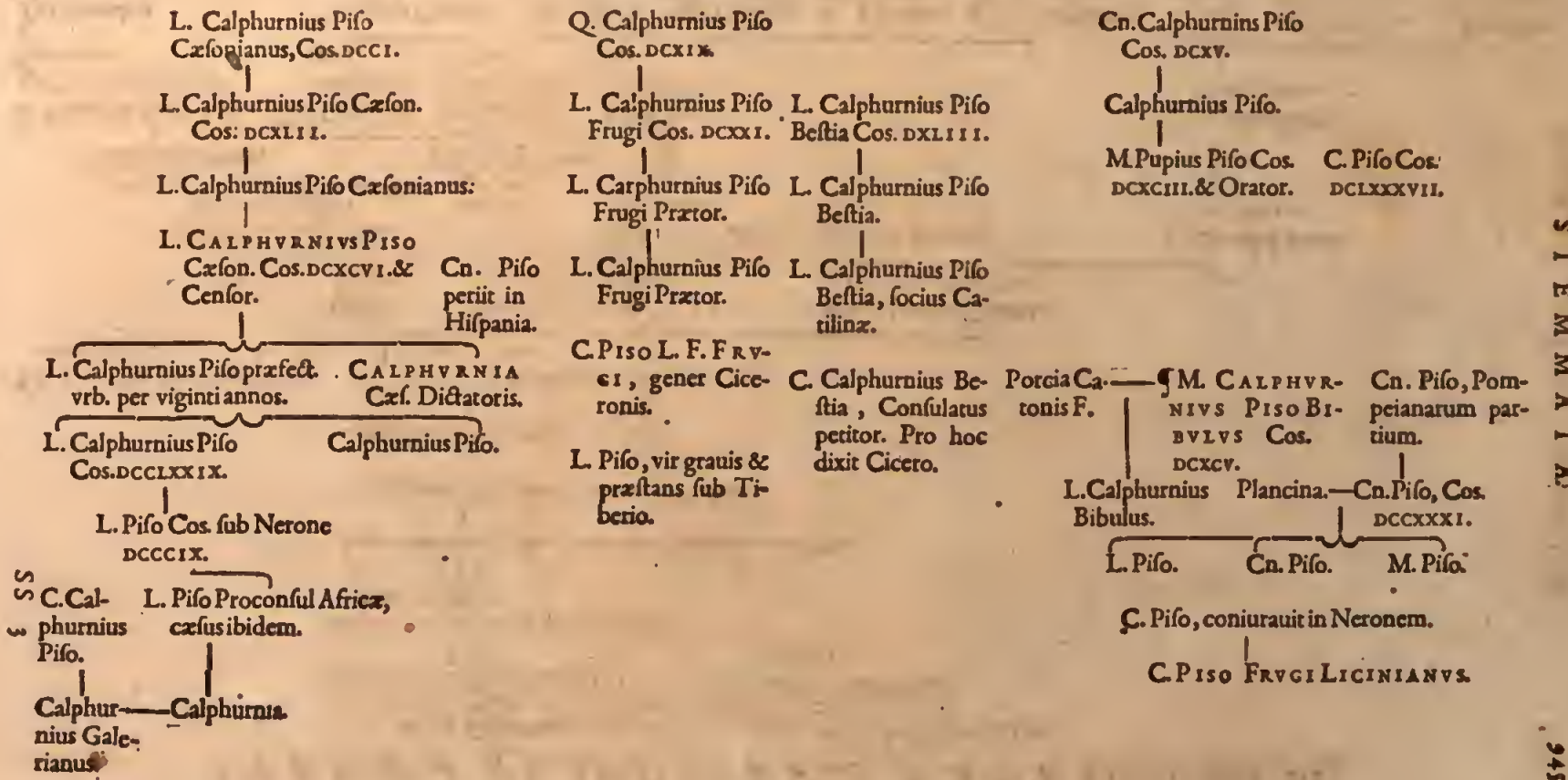

STEMMA CLAVDIORVM PATRICIORVM

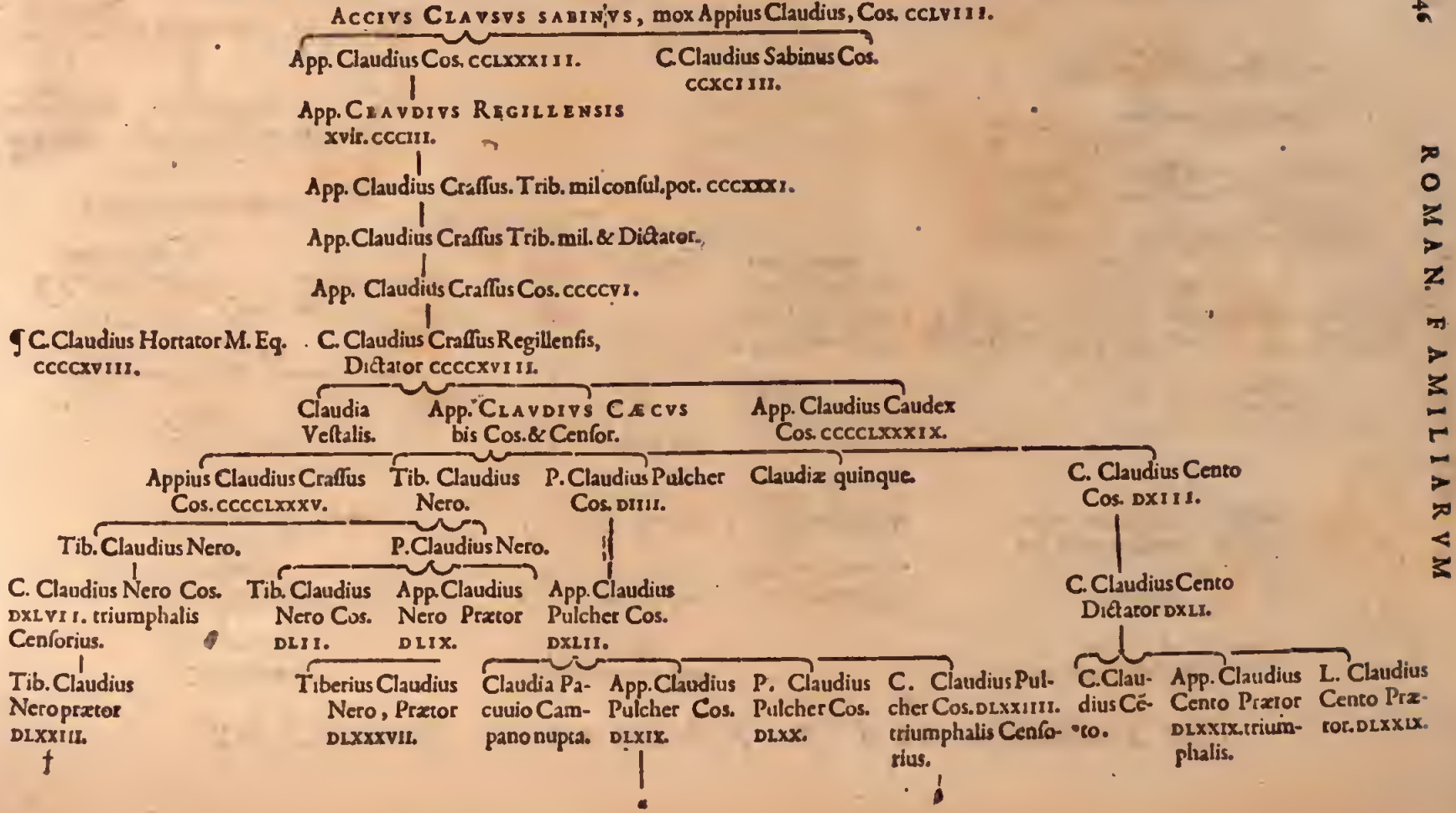

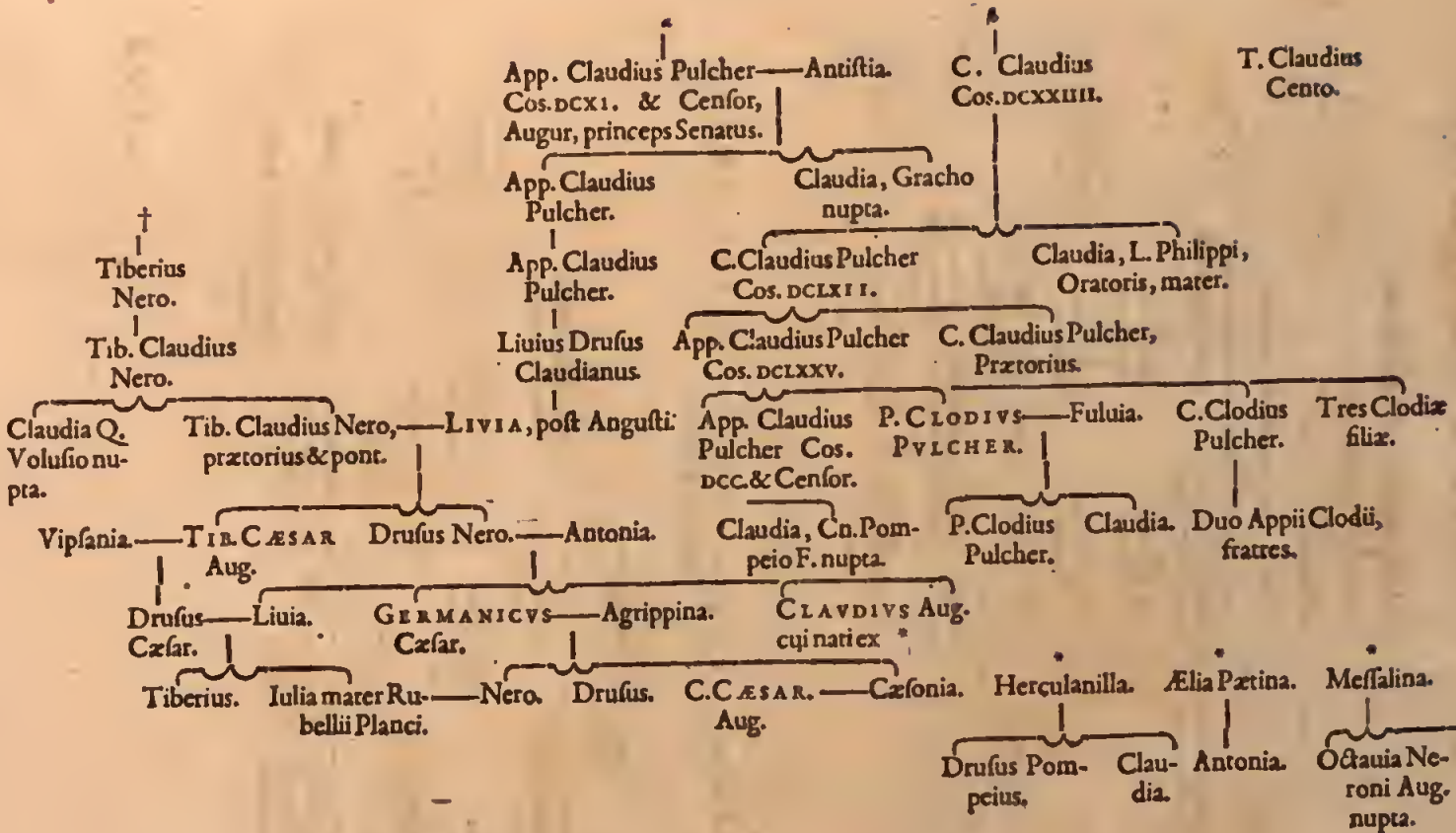
App. Claudius Pulcher—Antistia.
Cos. DCXI. & Censor, Augur, princeps Senatus.
C. Claudius Cos. DCXXIIII.
T. Claudius Centho.
App. Claudius Pulcher.
Claudia, Gracho nupta.
†
Tiberius Nero.
App. Claudius Pulcher.
C. Claudius Pulcher Cos. DCLXII.
Claudia, L. Philippi, Oratoris, mater.
Tib. Claudius Nero.
Liuius Drusus Claudianus.
App. Claudius Pulcher Cos. DCLXXV.
C. Claudius Pulcher, Prætorius.
Claudia Q. Volusio nupta.
Tib. Claudius Nero, prætorius & pont.
LIVIA, post Augusti
App. Claudius Pulcher Cos. DCC. & Censor.
P. CLODIVS PVLCHER—Fuluia.
C. Clodius Pulcher.
Tres Clodiæ filiæ.
Vipsania—TIB. CÆSAR Aug.
Drusus Nero.—Antonia.
Claudia, Cn. Pompeio F. nupta.
P. Clodius Pulcher.
Claudia.
Duo Appii Clodii, fratres.
Drusus Cæsar—Liuia.
GERMANICVS Cæsar—Agrippina.
CLAVDIVS Aug. cui nati ex
Herculanilla.
Ælia Pætina.
Messalina.
Tiberius.
Iulia mater Rubellii Planci.
Nero.
Drusus.
C. CÆSAR Aug.—Cæsonia.
Drusus Pompeius.
Claudia.
Antonia.
Octauia Neroni Aug. nupta.
Britannicus.

STEMMA CLAVDIORVM MARCELLORVM.

STEMMA CORNELIORVM MALVGINENsium & Cossorum.

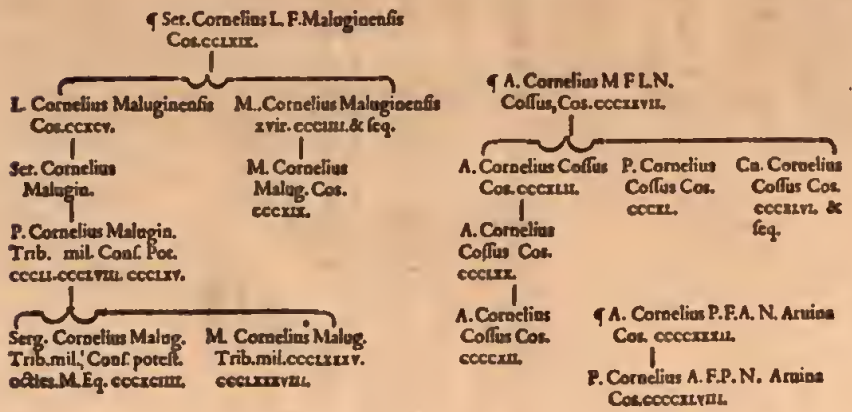

ALIVD

ALIVD CORNELIORVM SCIPIONVM.

ALIVD RVFORVM ET SYLLARVM.

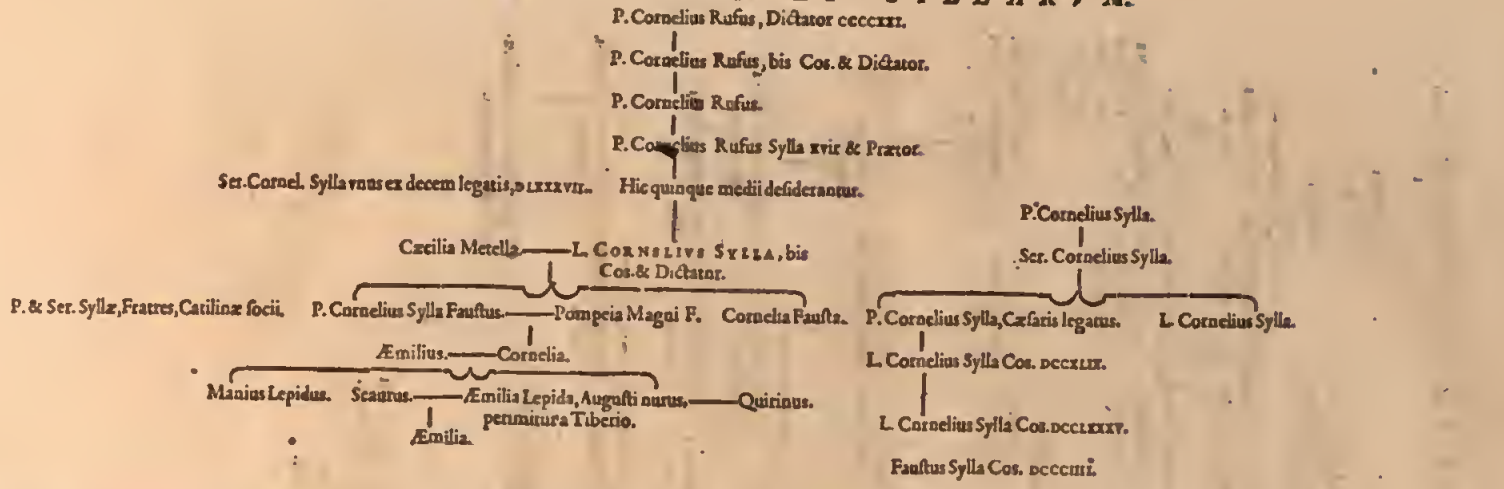

ALIVD CORNELIORVM LENTVLORVM.

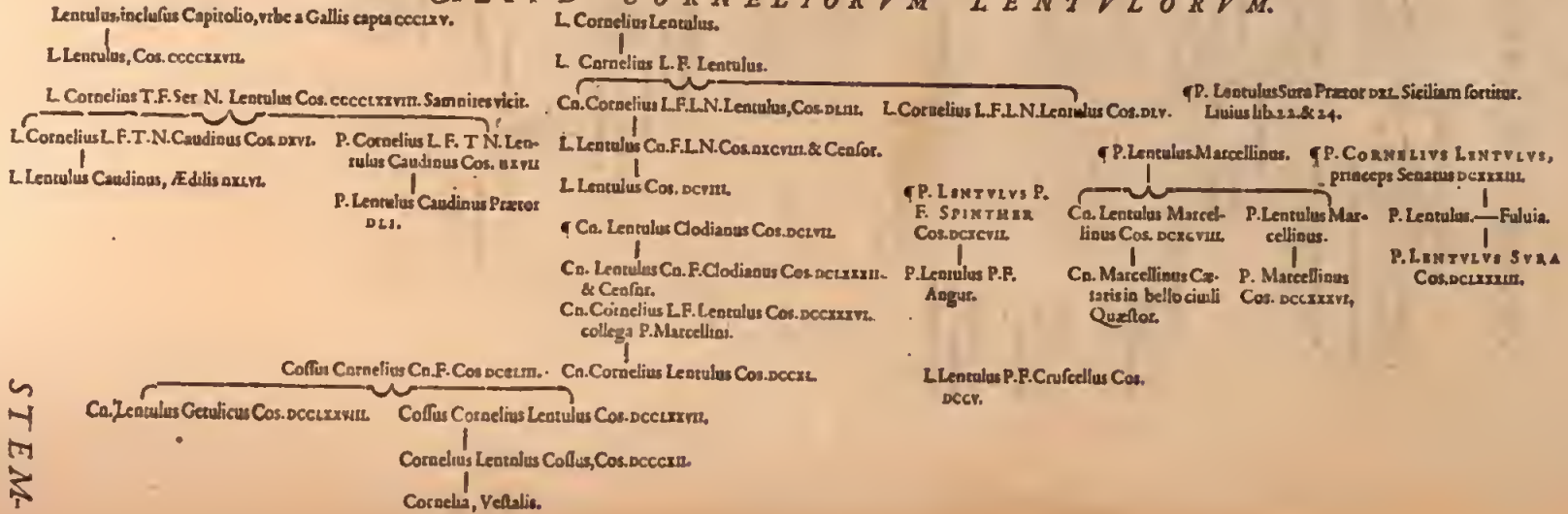

STEM-

STEMMA DOMITIORVM Ænobarborum.

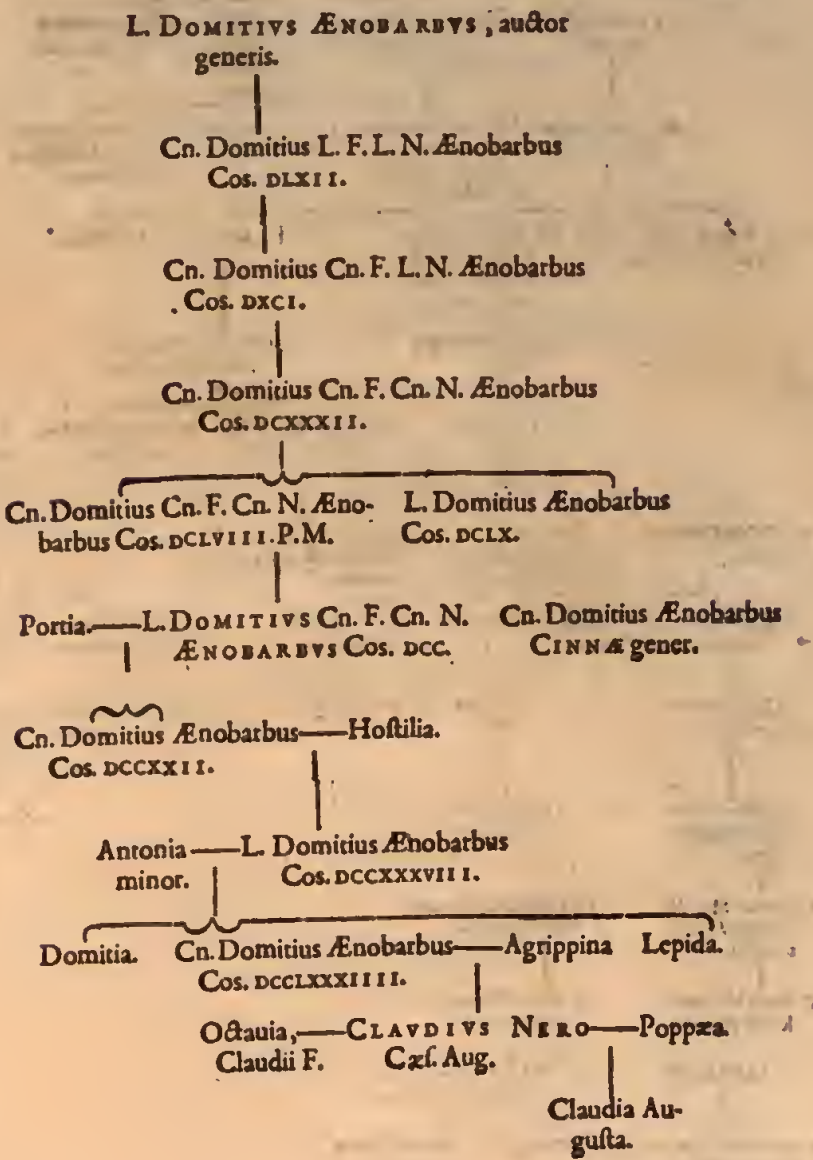

STEMMA FABIORVM.

STEMMA

STEMMA FLAVIORVM PRINCIPVM.

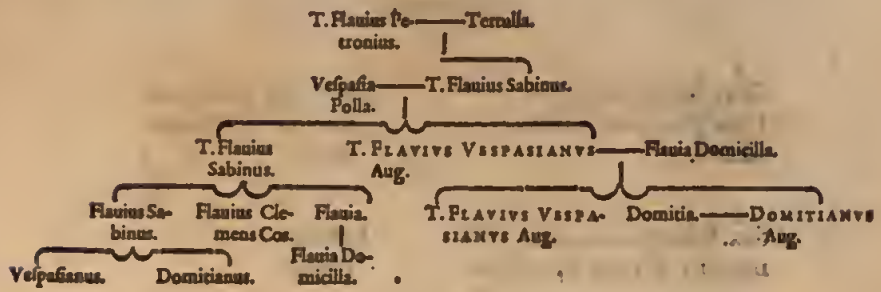

STEMMA FVLVIORVM.

STEMMA IVLIORVM Cæsarum.

AVCTOR LECTORI S.

Adiecimus, candide Lector, singulorum nominibus certos numeros, respondentes numeris, qui in libro huius familiæ personis, sunt præmissi: vt tanto facilius cuiusque vitam & res gestas perspicere queas, & ne prænominum similitudine falsus, duorum pluriumve facta in vnum confundas.

* C. Iulius

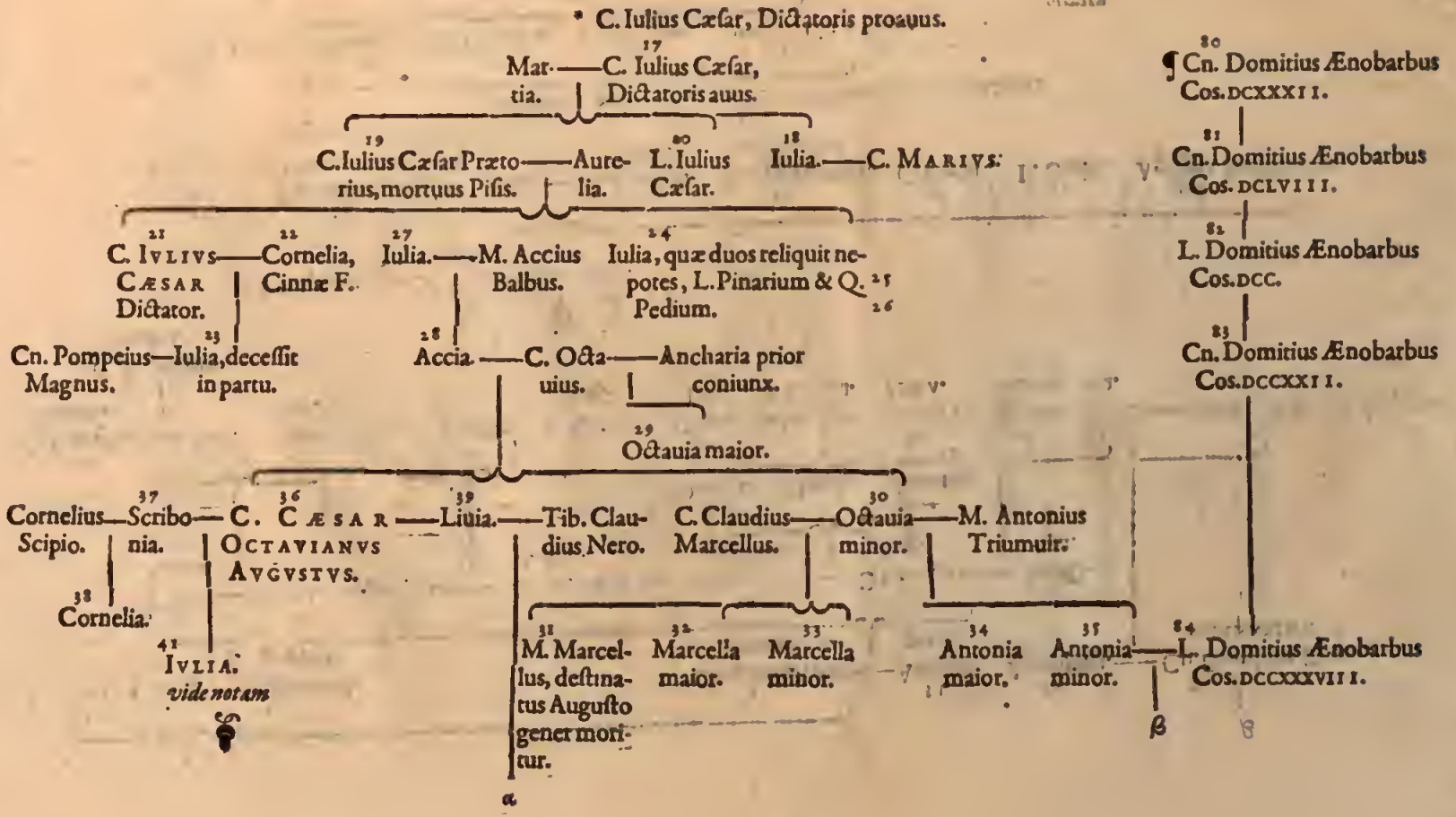
* C. Iulius Cæsar, Dictatoris proauus.
Mar-tia.
17 C. Iulius Cæsar, Dictatoris auus.
19 C. Iulius Cæsar Prætorius, mortuus Pisis.
Aurelia.
20 L. Iulius Cæsar.
18 Iulia.
C. MARIVS.
21 C. IVLIVS CÆSAR Dictator.
22 Cornelia, Cinnæ F.
27 Iulia.
M. Accius Balbus.
24 Iulia, quæ duos reliquit nepotes, L. Pinarium & Q. 25 Pedium. 26
23 Iulia, decessit in partu.
Cn. Pompeius Magnus.
28 Accia.
C. Octauius.
Ancharia prior coniunx.
29 Octauia maior.
Cornelius Scipio.
37 Scribonia.
36 C. CÆSAR OCTAVIANVS AVGVSTVS.
39 Liuia.
Tib. Claudius Nero.
C. Claudius Marcellus.
30 Octauia minor.
M. Antonius Triumuir.
38 Cornelia.
41 IVLIA. vide notam
31 M. Marcellus, destinatus Augusto gener moritur.
32 Marcella maior.
33 Marcella minor.
34 Antonia maior.
35 Antonia minor.
α
β
¶ 80 Cn. Domitius Ænobarbus Cos. DCXXXII.
81 Cn. Domitius Ænobarbus Cos. DCLVIII.
82 L. Domitius Ænobarbus Cos. DCC.
83 Cn. Domitius Ænobarbus Cos. DCCXXII.
84 L. Domitius Ænobarbus Cos. DCCXXXVIII.

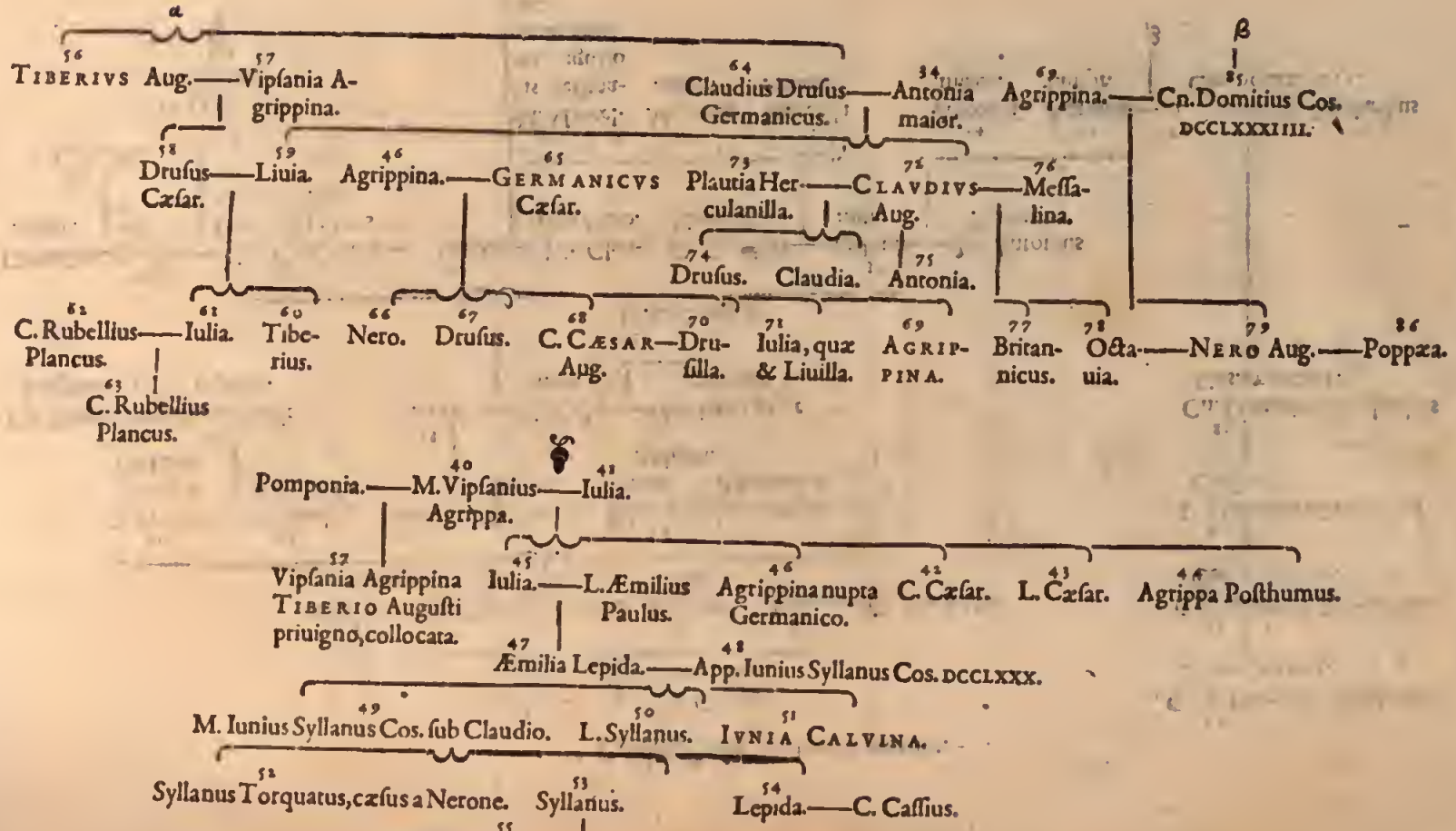
a
β
56 TIBERIVS Aug.
57 Vipsania Agrippina.
64 Claudius Drusus Germanicus.
34 Antonia maior.
69 Agrippina.
Cn. Domitius Cos. DCCLXXXIIII.
58 Drusus Cæsar.
59 Liuia.
46 Agrippina.
65 GERMANICVS Cæsar.
73 Plautia Herculanilla.
74 CLAVDIVS Aug.
76 Messalina.
74 Drusus.
Claudia.
75 Antonia.
62 C. Rubellius Plancus.
63 C. Rubellius Plancus.
61 Iulia.
60 Tiberius.
66 Nero.
67 Drusus.
68 C. CÆSAR Aug.
70 Drusilla.
71 Iulia, quæ & Liuilla.
69 AGRIPPINA.
77 Britannicus.
78 Octauia.
79 NERO Aug.
86 Poppæa.
Pomponia.
40 M. Vipsanius Agrippa.
41 Iulia.
52 Vipsania Agrippina TIBERIO Augusti priuigno, collocata.
45 Iulia.
L. Æmilius Paulus.
46 Agrippina nupta Germanico.
42 C. Cæsar.
43 L. Cæsar.
44 Agrippa Posthumus.
47 Æmilia Lepida.
48 App. Iunius Syllanus Cos. DCCLXXX.
49 M. Iunius Syllanus Cos. sub Claudio.
50 L. Syllanus.
51 IVNIA CALVINA.
52 Syllanus Torquatus, cæsus a Nerone.
53 Syllanus.
54 Lepida.
C. Cassius.
55 L. Syllanus, vltimus ex posteritate Augusti per Iuliam.

STEMMA LAE.

STEMMA LÆLIORVM.

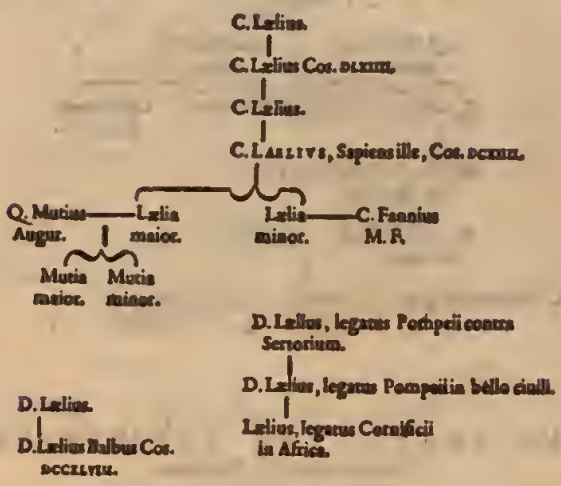

STEMMA LICINIORVM CRASSORVM.

STEMMA LOLLIORVM.

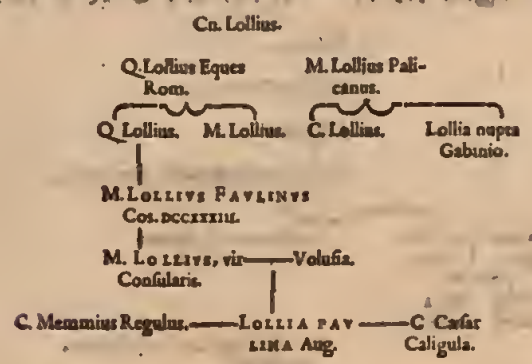

STEMMA MANLIORVM CAPITOLINORVM, *Torquatorum & Volsonum.*

STEMMA MAR-

STEMMA MARTIORVM Regum.

Numa Martius M. Martii F. primus Pont. Max. sub Numa.

Martius——Pompilia, Numæ regis F.

ANCVS MARTIVS, quartus Romanorum Rex.

Volumnia——CN. MARTIVS CORIOLANVS, ortus ab Anco Martio.

Martius. Martius.

Q. Martius Rex Trib. pl. DLVIII.

P. Martius Rex, legatus P. R. DLXXXIII.

Q. Martius Rex Prætor DCX.

Q. Martius Rex Cos. DCXXXVI.

Martia, Cæsaris Dictatoris auia.

Q. Martius Rex F. vnicus obiit ante patrem in eius Consulatu.

Q. Martius Rex Vacta——Claudia. Cos. DCLXXXVI.

Martius Rex Vacia.

ALIVD MARTIORVM RVTIL. Censorin. & Figulorum.

L. Martius C. F.

C. Martius Trib. pl. CCCLXV.

D. Martius Rutilus Cos. quater, Dictator, Censor.

C. Martius C. F. L. N. Rutilius Censorinus, Consul, Censor.

L. Martius C. F. Censorinus Cos. DCCV. Censor DCVII.

L. Martius Censorinus.

C. Martius Censorinus.

L. Martius Censorinus.

L. Censorinus.

C. Martius Censorinus. Cicero in Bruto.

C. Martius Censorinus Cos. DCCXLVI.

L. Martius Censorinus Cos. DCCXIIII.

¶ C. Martius Figulus bis Cos.

C. Martius Figulus Iureconsultus.

C. Martius C. F. Figulus Cos. DCXC.

ALIVD MARTIORVM Philipporum.

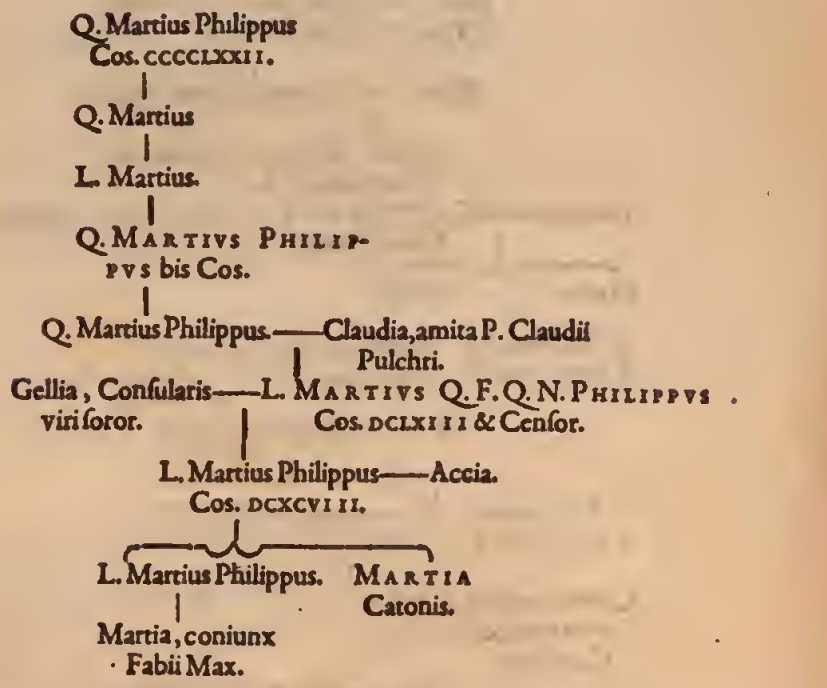

STEMMA MVTIORVM SCÆVOLARVM.

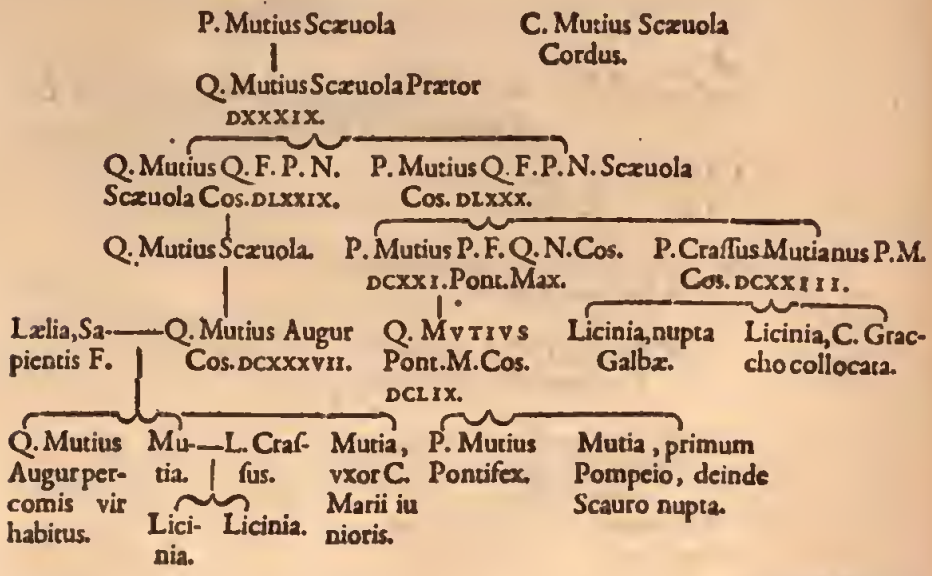

STEMMA PA-

STEMMA PAPYRIORVM MVGILLANORVM & Crassorum.

ALIVD PAPYRIORVM CVRSORVM & Massonum.

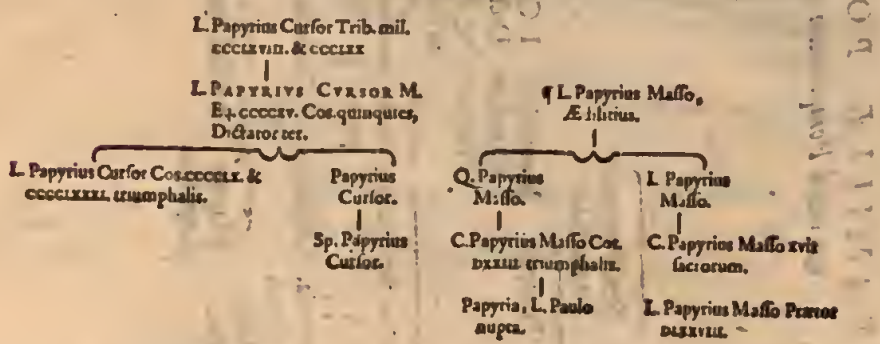

ALIVD PAPYRIORVM CARBONVM.

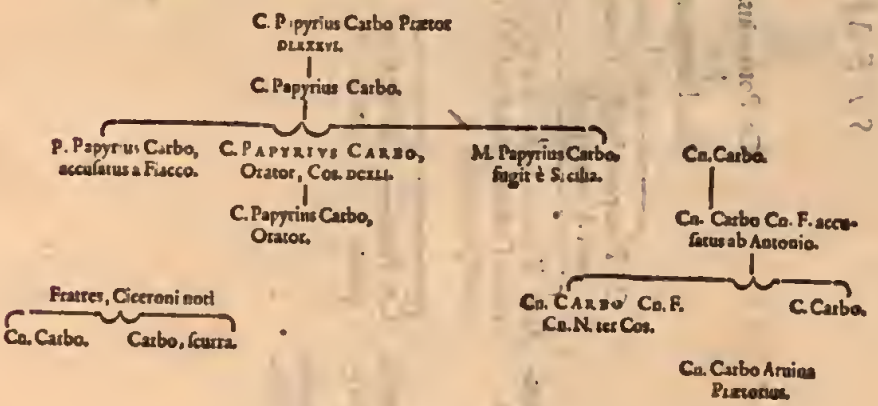

STEMMA FAMILIÆ POMPEII MAGNI,
& aliud Pompeiorum Ruforum.

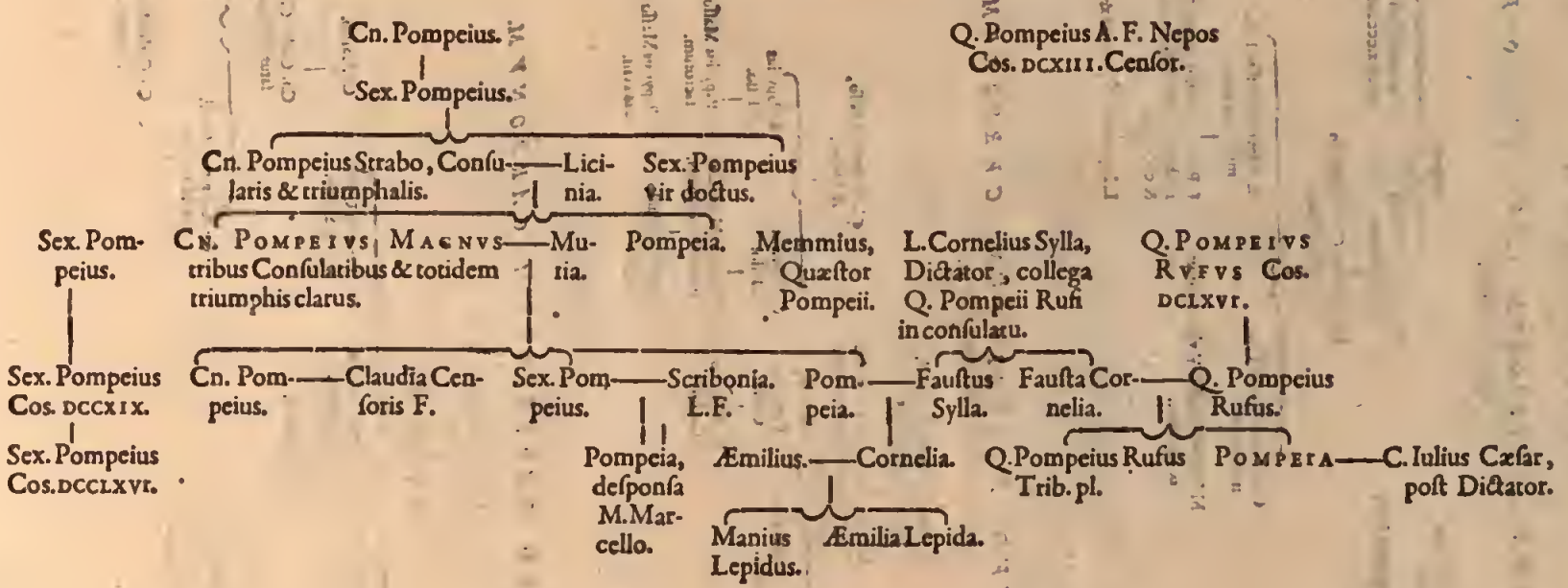

STEMMA POM-

STEMMA POMPONIORVM.

STEMMA POPILIORVM LÆNATVM.

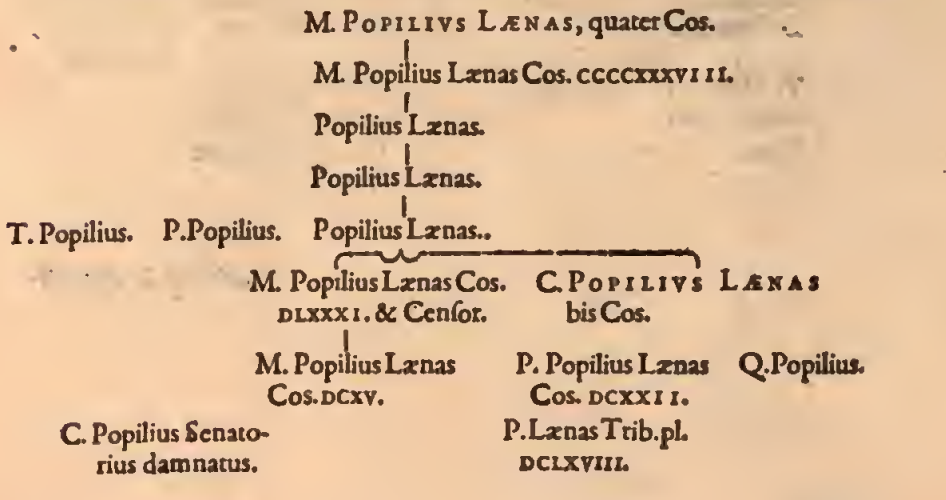

STEMMA PORCIORVM
Catonum.

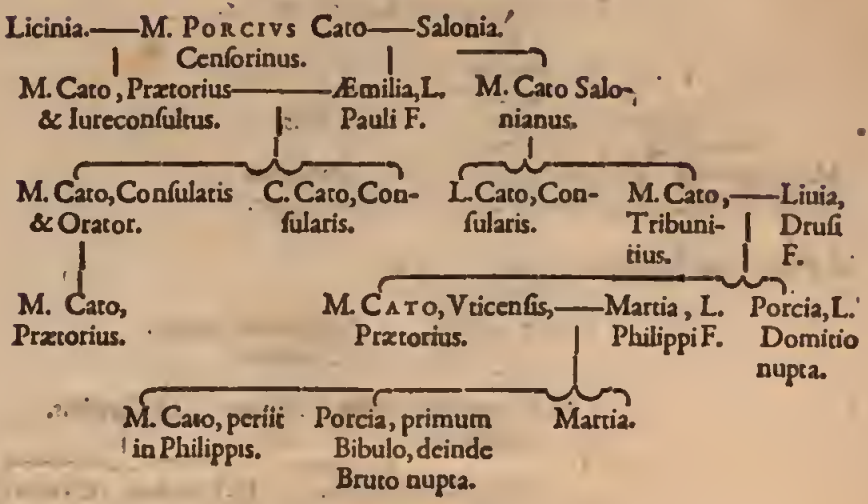

STEMMA QVINTIORVM
Cincinnatorum & Capitolinorum.

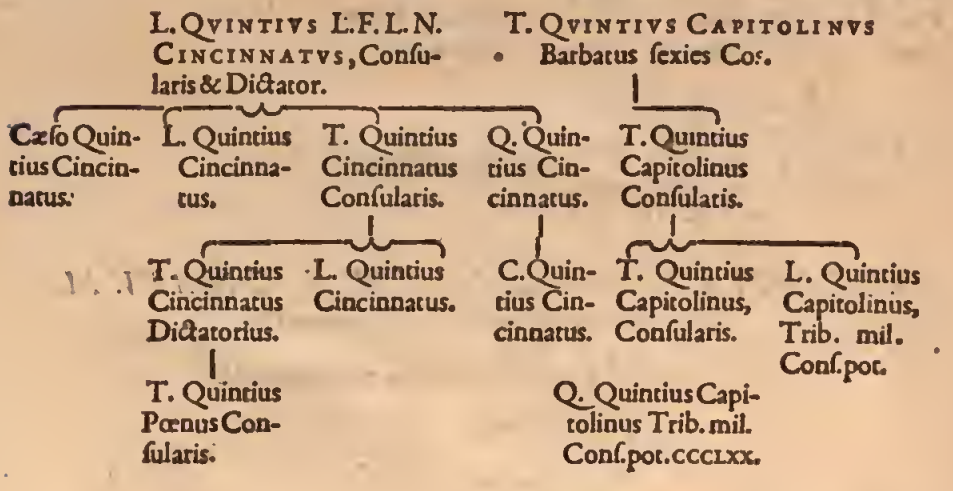

ALIVD QVINTIORVM *Flaminiorum.*

C. Quiotius Flaminius, Flamen dialis.

Cæso Quintius Flaminius II. vir locandæ ædis DXXXVII.

C. Quintius C. F. L. N. Flaminius bis Cos. DXXXI. DXXXVII.

L. Quintius Flamioius Augur DXLI.

T. QVINTIVS FLAMININVS, Consularis & Censorius.

L. Quintius Flaminius Cos. DLVII.

C. Quintius Flaminius Cos. DLXVII.

T. Quintius Flaminius, Flamen Quirinalis.

T. Quintius Flaminius, Cos. DCIIII.

T. Quintius Flaminius Cos. DCXXXI.

¶ T. Quintius Crispinus.

T. QVINTIVS T. F. CRISPINVS Cos. DCCXLV.

STEMMA QVINTILIORVM.

Sex. Quintilius Sex. F. P. N. Cos. CCCI.

M. Quintilius Varus Trib. mil. CCCLII.

Cn. Quiotilius Varus, Dictator CCCCXXIII.

P. Quintilius Varus Prætor DLI.

M. Quintilius Varus.

P. Quintilius Varus, Flamen Martialis, obiit DLXXXV.

P. Quintilius Varus, Prætor DLXXXVIII.

Sex. Quintilius, studiosus Ciceronis, Prætor DCXCVII.

P. Quintilius Varus, iudex dicente Ciceroone pro Quintio.

Sex. Quintilius Varus, periit in Philippis.

Claudia Pulchra. — P. QVINTILIVS, SEX. F. VARVS, Cos. DCCXLI. periit in Germania.

Quintilia, mater Asprenatis.

Quintilius Varus.

STEMMA RVTILIORVM *Ruforum & Luporum.*

P. Rutilius Rufus.

P. Rutilius Rufus, Cos. DCXXII.

L. Rutilius Rufus.

¶ P. Rutilius Lupus, notatus a Lucilio.

P. RVTILIVS RVFVS, Cos. DCXLIX. Iureconsultus.

Rutilia, C. Cottæ, Oratoris, mater.

Rutilia, Q. Fabio nupta.

C. Rutilius Rufus.

P. Rutilius Lupus Cos. DCLXIIII.

P. Rutilius Lupus, Prætor DCCV.

P. Rutilius Lupus, Rhetor tempore Fabii.

Rutilius Lupus sub dimi fratris.

STEMMA SEMPRONIORVM
Atratinorum & Sophorum.

A. Sempronius Atratinus bis Cos.

- A. Sempronius Atratinus Trib. mil. Cons. pot. CCCXI.
  - A. Sempronius Atratinus ter Trib. Cons. potest.
    - A. Sempronius Atratinus M. Eq.
- L. Sempronius Atratinus, Consularis.
  - C. Sempronius Atratinus, Consularis.
    - Longo post tempore
    - L. Sempronius Atratinus, Cos. sub Augusto.
    - Atratinus Cos. DCCCXLI. sub Domitiano.
- ¶P. Sempronius Sophus, Consularis, Censorius, &c.
  - P. Sempronius Sophus, Consularis, & Censorius.

ALIVD SEMPRONIORVM
Tuditanorum & Longorum.

- M. Sempronius Tuditanus, Consularis.
- P. Sempronius Tuditanus, Consularis & Censorius
  - Cn. Sempronius, Tuditanus, Prætor DLVII.
  - M. Sempronius Tuditanus, Consularis & Pontif.
  - C. Sempronius Tuditanus Consularis, proauus Hortensii.
  - Sempronius Tuditanus, insanus.
    - Sempronia mater Fuluiæ, quam duxit P. Clodius &c.
- C. Sempronius Longus.
  - T. Sempronius Longus, xvir sacrorum.
    - Sempronius Longus, tempore Antonii Oratoris.
- ¶T. Sempronius Longus.
  - T. Sempronius Longus Cos. DXXXVI.
    - T. Sempronius Longus Cos. DLX.
    - P. Sempronius Longus Prætor DLVIII.
    - P. Sempronius Longus Prætor DLXX.

ALIVD SEMPRONIORVM Gracchorum.

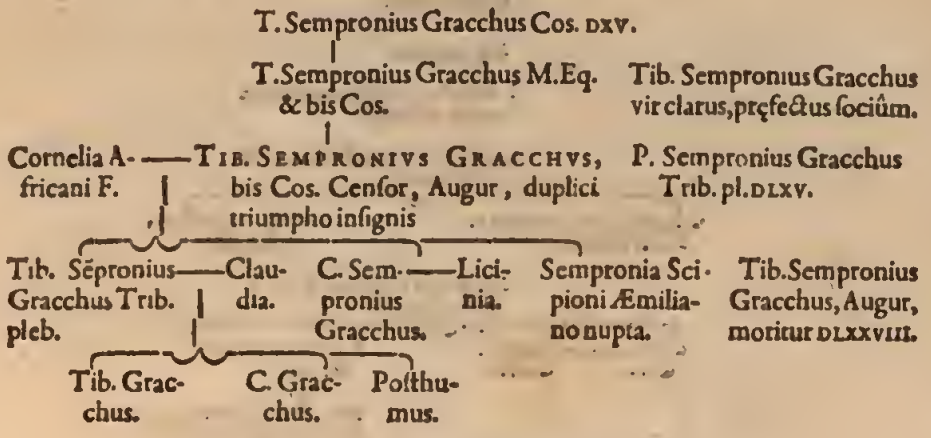

Sempronius Gracchus Cos. sub Augusto.

Gracchus, sub Domitiano

Gracchus, præfectus vrbis sub Valentiniano.

STEMMA SERVILIORVM.

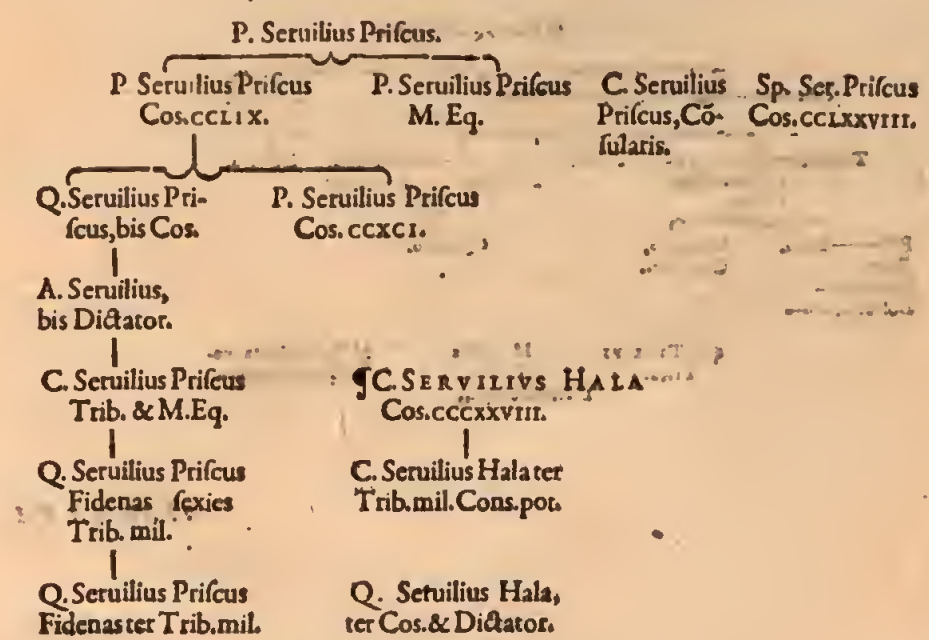

Sp. Seruilius Priscus. Censor CCCLXXVII.

Sp. Seruilius Priscus Trib. mil. Cons. pot. CCCLXXXVI.

STEMMA SVLPITIORVM
Galbarum.

STEMMA TVLLIORVM
Ciceronum.

STEMMA VA-

STEMMA. VALERIORVM.

APPENDIX DE REGIBVS & Ducibus Carthaginensium.

DIDO, conditrix & regina Carthaginis.

MACHARVS, vir rebus gestis clarus, damnatus exilio Carthaginem cepit. Iustinus lib. 18.

¶ MAGO, successor MACHARI & imperii Carthaginensium conditor, Iustinus lib. 18. & seq.

CARTALO, a patre in crucem actus. Iustinus ibidem.

ASDRVBAL, interiit in Sardinia quatuor triumphis, & vndecim Dictaturis clarus. Iustinus lib. 19.

AMILCAR, periit in bello Siculensi. Iustinus lib. 19.

¶ Suniator, institutus Græcis literis, aductum HANNONIS DIONYSIO, Tyranno Syracusano, per epistolã prodit. Iustinus lib. 20.

Annibal. Asdrubal. Sappho.

AMILCO, patris in belli Siculi administratione successor, amissa vi pestis exercitu, seipsum interemit. Iustinus ibidem.

HANNO imperator Carthaginensium cõtra DIONYSIVM. Idem est, puto, qui affectati regni nomine cum tota domo cæsus est. Iustinus lib. 20. & seq.

GISCO, exul in patriam reuocatus, dux contra TINOLEONTA cõstituitur, vir animi ingentis, & rei bellicæ perinissimus. Diodorus lib. 16.

¶ MAGO, fugiens ex Sicilia propter TIMOLEONTA, seipsum interemit, nihilominus tamẽ a Carthaginensibus in crucem actus. Plutarchus in Timol.

¶ AMILCAR Rhodanus legatus Carthaginẽsium apud ALEXANDRVM, occisus demum ab ingratis ciuibus. Iustinus lib. 22.

AMILCAR imperator in Sicilia, damnationis calamitatẽ facto naturali præuenit. Iustinus lib. 22.

Filius *abortiuus*.

¶ Hanno, victus & cæsus ab AGATHOCLE.

¶ Amilcar, alius, & ipse Giscgonis F. victus & cæsus in Sicilia, cũ adhuc AGATHOCLEM his vicissent, & Syracusas obsideret. Iustinus lib. 22.

BOMILCAR quod transitionẽ ad AGATHOCLEM meditatus esset, in foro cruci affixus est. Iustinus libro 22.

BELLVM PVNIC. I.

¶ HANNO, dux Carthagin. victus a L. Cornelio Cos. Liuius lib. 17.

¶ ANNIBAL dux Carthagin. victa classe, a militibus in crucem sublatus est Liuius ibidẽ. Volaterranus hunc Seniorem vocatum ait, & Asdrubalis filium facit, citatque Orosium 4. qui lapidibus obrutum tradit.

Annibal. Vide Volaterran.

ANILCAR, cognomento Barcha magnus Imperator, cæsus est in Hispanis. Huius fuere liberi

BELLVM PVNIC. II.

Asdrubal ex fuso a seruo in Hispania.

Filia *abortiua*.

ANNIBAL ille magnus Imperator.

ASDRVBAL cæsus in Italia.

Mago, euocatus in Africam, in itinere ex vulnere, interiit. Liuius lib. 30.

Mago Barchinus, captus a T. Manlio, propinquus ANNIBALIS.

Himilco, factionis Barchinæ.

¶ HANNO, Bomilcaris F. cum ANNIBALE in Italiam transiit.

¶ ASDRVBAL Giscgonis F. imperator in Hispaniis.

¶ Hanno captus in Hispaniis, & Romã missus a Scipione.

Hãno alius, in Africa a Scipione cæsus.

¶ Adherbal, Prætor Carthagine.

MAHERBAL præfectus equitum ANNIBALIS, cuius est illud: *Vincere scis Annibal victoria uti nescis.*

¶ Himilco & Bomilcar præfecti classium in Sicilia contra MARCELLVM, è quibus Himilco cum suis peste periit, Bomilcar, rebus desperatis, in Africã aufugit. Liuius.

SOPHONISBA, nupsit Siphaci, & hoc capto MASANISSAE regi Numidiæ.

¶ Gisgo, Bostar & Mago, legati ANNIBALIS ad Philippum, regem Macedon. Sed a Romanis intercepti. Liuius lib. 23.

¶ Cartalo, nobilis Carthaginensis, præfectus præsidii Punici dum recipit Tarentum Fabius. Liuius lib. 27.

Hanno, vir spectabilis artibus pacis, factioni Barchinæ infestus, pacis semper auctor. Liuius.

Asdrubal Hœdus, in eadem factioni Barchinæ aduersus, pro pace Romam legatus it.

¶ ANILCAR in Insubribus bellum moliẽs, a L. Furio acie victus & cæsus est, pace cum Carthaginensibus iam composita. Liuius lib. 31.

BELLVM PVNIC. III.

¶ ANNIBAL Sarus Masanissæ deditus.

¶ HIMILCO dux Carthagin. bello Punico 3. cuius equitum præfectus Phanias cum equitum suo, auctore Scipione Æmiliano, ad Romanos transiit. lib. 50.

GISCO, homo seditiosus, populum Carthagin. suadendo bellum ita cõcitauit, vt parum abesset, quin legati Rom. violarentur. Liuius lib. 48.

¶ ASDRVBAL, Masanissæ nepos. prætor Carthagin. prodimonii suspectus, in Curia interemptus est. Liuius lib. 50.

¶ ASDRVBAL, Carthag. dux, capta Carthagine, Scipioni se dedidit: vxor eius, quæ paucis ante diebus ida marito imperare non potuit, ea arce se cum duobus liberis in medii flagrantis vrbis incendii præcipitauit. Liuius lib. 52.

FINIS.

Österreichische Nationalbibliothek
+Z15554470X